

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

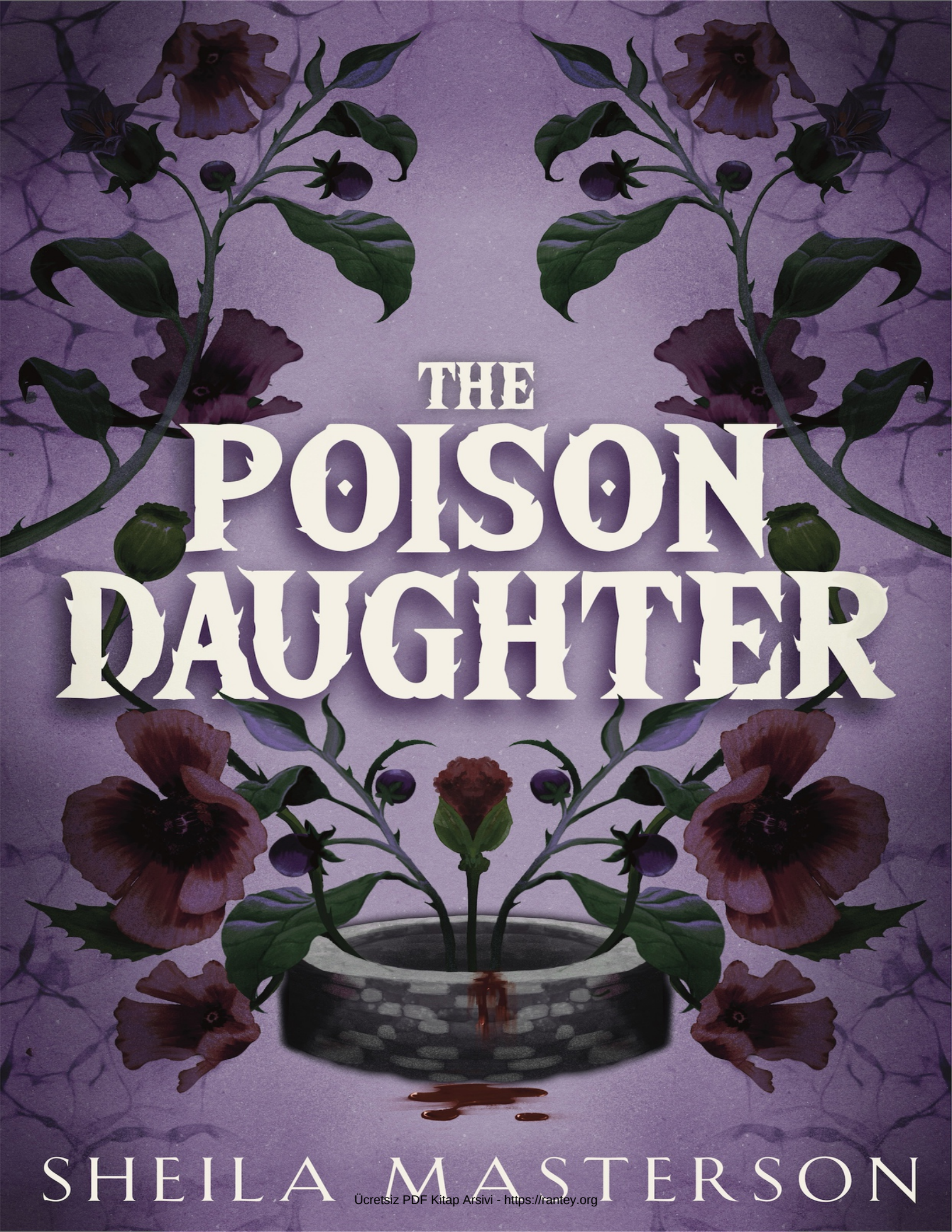
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE POISON DAUGHTER

SHEILA MASTERSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

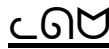
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ZEHİRLİ KIZ

SHEİLA MASTERSON

SHEILA MASTERSON'IN KİTAPLARI

Kayıp Tanrı Serisi

Kayıp Tanrı #1

Hafıza Laneti #2

Fırtına Kralı #3

Tanrısız Krallık #4

Kayıp Tanrı Mirasları

Yıldızların Mirası

Masal Şarkı Serisi (birbirine bağlı bağımsız eserler)

Karanlık Ormanın Şarkısı #1

Bağımsız cihazlar

Zehirli Kız

Yakında gelecek

Kalpsizlerin Baladı (Masal Şarkısı #2)

Kabusların Senfonisi (Masal Şarkısı #3)

THE POISON DAUGHTER

SHEILA MASTERSON

Telif hakkı © 2025 Sheila Masterson'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz ve Zehirli Kız (The Poison Daughter) bu metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaftır. Bu kitap, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemelerinde kısa alıntılar kullanılmasına izin verilir.

Yazarın yazılı izni olmadan bu kitabın taranması, yüklenmesi veya dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya yaşayan ya da ölü kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

E-kitap ASIN: B0F39KK6B5

Ciltsiz ISBN: 978-1-960416-17-9

Ciltli Kitap ISBN: 978-1-960416-27-8

Kapak: Charlotte Slegers

Kapak Resmi: Alice Blake

Haritalar: Shepengul

Düzenleme: EKB Books'tan Erin Larson-Burnett

Düzeltilme: Tabitha Chandler

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Harlow
2. Harlow
3. Harlow
4. Harlow
5. Henry
6. Harlow
7. Henry
8. Harlow
9. Henry
10. Harlow
11. Henry
12. Harlow
13. Harlow
14. Henry
15. Harlow
16. Henry
17. Henry
18. Harlow
19. Harlow
20. Henry
21. Harlow
22. Harlow
23. Henry
24. Harlow
25. Henry
26. Harlow
27. Harlow
28. Harlow
29. Henry
30. Henry
31. Harlow
32. Henry
33. Harlow
34. Henry
35. Henry
36. Harlow
37. Harlow

38. Henry
39. Harlow
40. Harlow
41. Harlow
42. Harlow
43. Harlow
44. Henry
45. Harlow
46. Henry
47. Henry
48. Harlow
49. Harlow
50. Henry
51. Henry
52. Harlow
53. Harlow
54. Henry
55. Henry
56. Henry
57. Harlow
58. Henry
59. Harlow
60. Harlow
61. Harlow
62. Harlow
63. Henry
64. Harlow
65. Harlow
66. Harlow

E-kitabı inceleyin
Bir şey arıyorum...
Teşekkürler
Yazar Hakkında

*Gömüp yasını tuttuğum tüm benliğime.
Ve hayatta kalana.*

Bunu kendim için yazdım.

YAZARDAN BİR NOT

Değerli Okuyucu,

ZEHİRLİ KIZ, engellilere yönelik ayrımcılık, şiddet, cinayet, kan, cinsel saldırıya göndermeler, zehirlenme, ölüm, aile içi şiddete göndermeler, çocuk istismarı ve ihmali (tarihsel), keder, depresyon, travma sonrası stres bozukluğu, kısa süreli intihar düşüncesi (tarihsel), ilkel oyun, röntgencilik ve açık rızaya dayalı cinsel ilişki gibi bazı zor konuları ele almaktadır.

Hassas konuların hepsine azami özen göstermeye çalıştım, ancak bu içerik bazı okuyucular için yine de rahatsız edici olabilir. Lütfen kendinize dikkat edin.

-Sheila

THE SEVEN DIVINE

Kennymyra - Divine of Pleasure
Blessings of Vitality & Lust
Red Auras

Harvain - Divine of Fortune
Blessings of Chance & Circumstance
Gold Auras

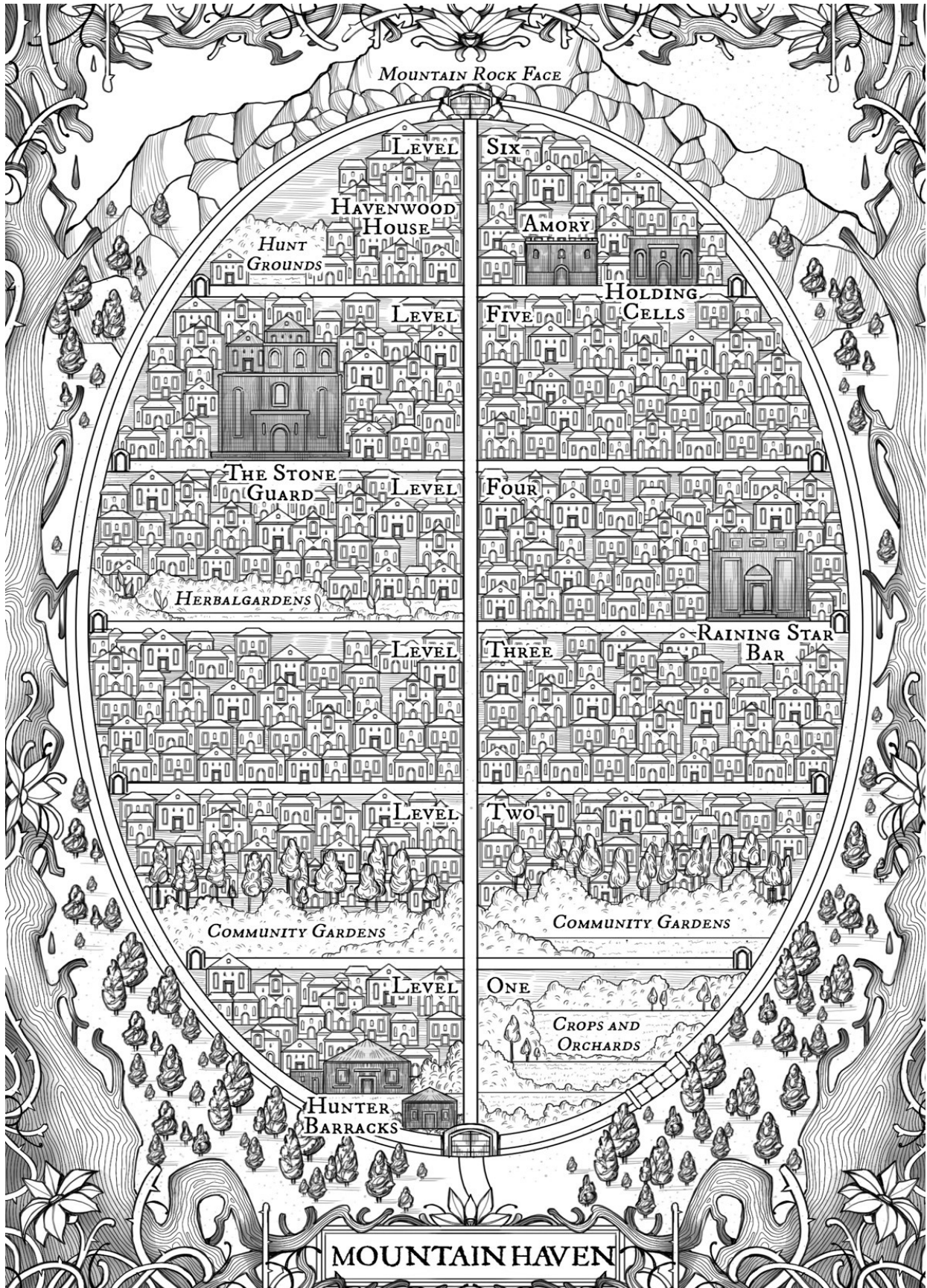
Stellaria - Divine of Stars & Darkness
Blessings of Light & Illusion
Silver Auras

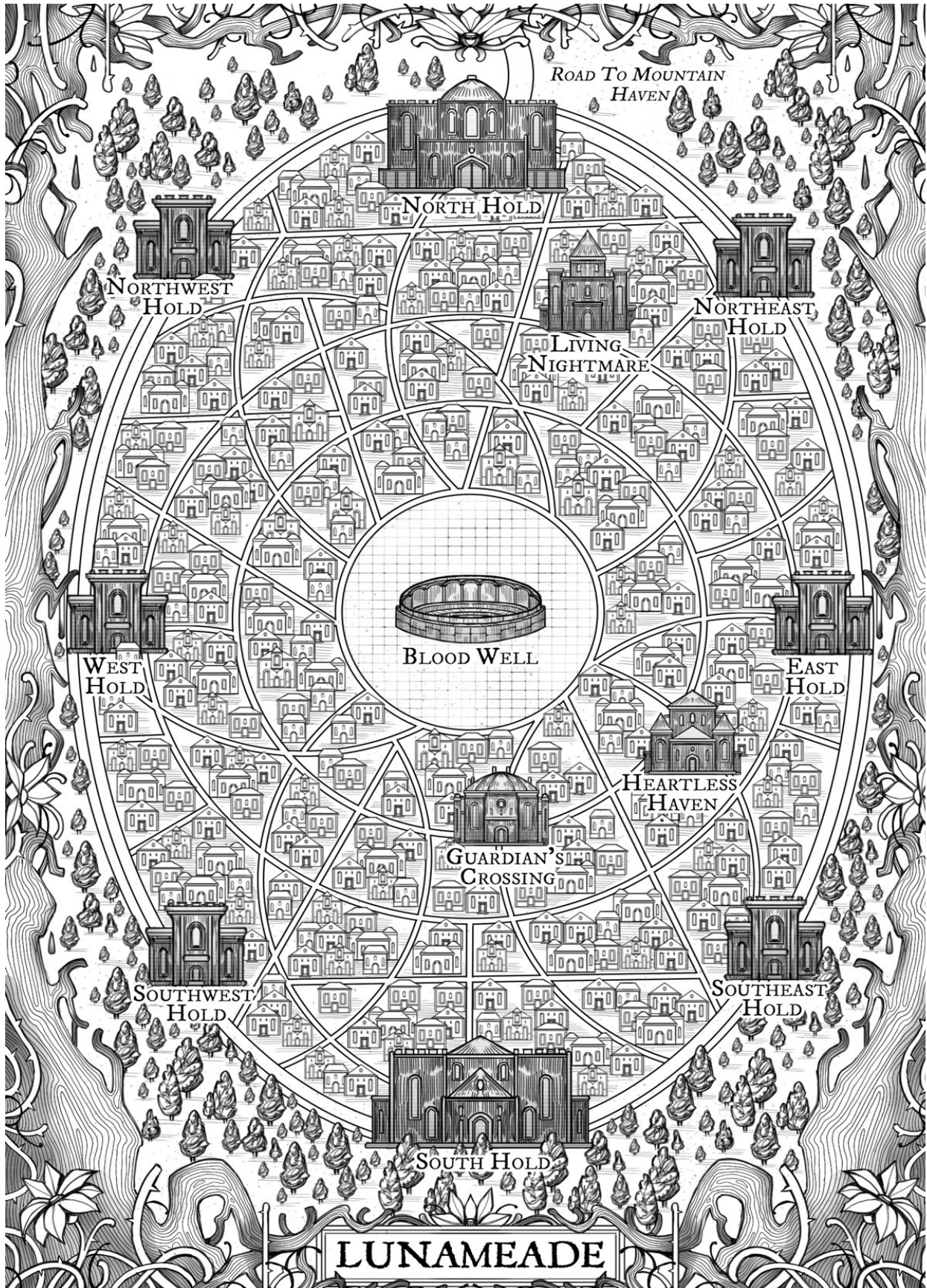
Asher - Divine of Endings
Blessings of Death & Transitions
Charcoal Auras

Polm - Divine of Malice
Blessings of Fear & Manipulation
Orange Auras

Vardek - Divine of Protection
Blessings of Holy Fire & Shielding
Blue Auras

Elvodeen - Divine of Strength
Blessings of Healing
Purple Auras

HARLOW

Tükenmişler yine şehrin kapılarında. Pençelerinin metal parmaklıkları kazımasını duyamıyorum ya da korkunç solgun yüzlerini göremiyorum, ama uzaktan gelen çan sesleri Lunameade sakinlerini sığınaklara girmeleri konusunda uyarmaya yetecek kadar yüksek.

Kanı tükenmiş yaratıkların gün batımından bu kadar kısa süre sonra ortaya çıkması endişe verici. Güneş onlara zarar vermese de, genellikle kan aramak için gecenin en karanlık saatlerini beklemeyi tercih ederler.

Malikanenin penceresinden daha da dışarıya doğru eğildim, şehrin surlarının üstünü kaplayan mavi kutsal ateşte herhangi bir açıklık olup olmadığını görmek için gözlerimi kısıtım, hangi kapıya saldırdıklarını anlamak için dikkatlice dinledim.

Genellikle South Hold'a gelirler, bu yüzden arka bahçemdeki kargaşayı ve South Gate'deki çanın alçak sesli çınlamasını duymaya alışkınım. Ama bu gece, biraz daha yüksek perdeden gelen titreşim sesinden anladığım kadarıyla daha batıdalar—Southwest Hold'dalar.

Lunameade kuşatma için tasarlanmıştı. Şehirdeki herkesin hayatı ve ölümü o çanların ritmine bağlıydı. Sağlam, istikrarlı sinyal çan sesi, kana susamışların kapıda olduğunu gösterirdi. Bu, saldırının ne kadar ciddi olduğunu gösteren bir dizi sinyalin ilkiydi. Art arda iki çan sesi, bir ihlal olduğunu ve şehrin o bölgesindeki tüm sivillerin ilk güvenlik kapılarına geri çekilmesi gerektiğini gösterirdi. Üç çan sesi ise güvenlik kapılarının

aşıldığını ve ikinci güvenlik kapılarına geri çekilmeleri gerektiğini işaret ederdi.

Bir yüksek ses duyuldu ve ardından uyarı zilleri sustu. Bekliyorum.

Öğrendiğimiz ilk hayatta kalma becerisi koşmayı öğrenmektir. İkincisi ise dinlemeyi öğrenmektir. Bu zil sesleri Lunameade'deki herkesin beynine kazınmıştır çünkü en ufak bir değişikliği bilmek yaşam ve ölüm arasındaki fark olabilir.

Emniyet zillerinin hızlı ve tiz çınlama sesleri duyuluyor.

Rahat bir nefes veriyorum. Tehdit ortadan kaldırıldı—bu hafta üçüncü kez. Şehir güvenli, ya da en azından daha güvenli. Şimdilik.

Çoğu insan bu gece dışarı çıkmayacak. Evlerinde kalacaklar, tabii ki benim aile üyelerim veya bu berbat akşam yemeğine katılmaya zorlanan diğer yüksek büyümlü ailelerden olanlar hariç.

Mataramı kapıp koridora fırladım. Geç kalmak istemiyordum ama gerekenden daha uzun süre de kalmak istemiyordum. Mataramdan bir yudum aldım ve uzun koridorun sonunda durdum.

Alkol normalde ruh halimin keskinliğini yumuşatır, ama bu gece göğsümdeki alkolün yakıcı etkisi zaten hızlı atan kalbimi daha da çılgın bir ritme sokmaktan başka bir işe yaramadı. Şişeyi salondaki masanın yanındaki büyük bir bitkinin içine yerleştirdim ve yansımama bakarak solgun yanaklarımı çimdikledim.

“Bundan daha iyisi olamaz. İstedğin kadar çimdikle. Asla ablan kadar güzel olamayacaksın.”

Dönüp Aidia'yı görünce nefesim kesildi, yerimden sıçradım.

"Saçmalık," diyorum. "Tıpkı sana benziyorum."

Arka merdiven boşluğuna çıkan duvarın köşesinin vücudunun yarısını gölgelediği, geri kalanını ise avize ışığının sol yanağına vurduğu ve parlak siyah saçlarını aydınlattığı bir şekilde duruyor. Onu bir aydır ilk kez görmenin verdiği rahatlama ve sevinç, yüzünün tamamını görebilmem için ışığa doğru dönmemesi gerçeğiyle gölgeleniyor. Her zaman benden saklıyor. Anne babamız onu o canavarla evlendirdiğinden beri. Dayaklar başladığından beri.

"Burada olacağını bilmiyordum," dedim sonunda kendime gelerek.

“Annem bunun herkesin el birliğiyle katılacağı bir akşam yemeği olması konusunda ısrar etti. Bütün çocukları olmadan bunu yapamazdı.” Aidia, sanki geçen yıl Kuzey Kalesi'ne tecrit edilmemiş gibi, sanki kocası

ona birkaç etkinlikten fazlasına katılmasına izin vermemiş gibi, koridorda camların şıkırtısı sesine doğru elini sallıyor.

Avizeler, koyu renkli ahşap zemine karmaşık bir ışık mandalası yansıtıyordu ve Aidia, ipek ayakkabısının ucuyla bu deseni takip ediyordu.

"Bu plansız akşam yemeğinin neyle ilgili olduğunu biliyor musun acaba?" diye soruyorum. "Son zamanlarda bunlardan birçoğundan kaçınabildiğim için çok memnunum."

"Ah, evet, senin kırık kalbin yüzünden."

Dudak büzme numarası yapıyorum. "Sevgilimi ne kadar özlediğime şüphe duyabileceğine inanamıyorum..."

Uzun süren sessizliğim üzerine Aidia'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Marc."

Sinirlenip, "Marc! Dilimin ucundaydı. O kadar üzgünüm ki, adını neredeyse unutuyordum." dedim.

Aidia alaycı bir şekilde, "İlahi Aşer, ruhunu güvenle öbür dünyaya ulaştırırsın," diyor.

"Yeter ki bana uzak bir yere teslim etsin," diye karşılık veriyorum.

Aidia tekrar koridora doğru baktı ve bu performanstan benim kadar onun da korktuğunu anladım. Carrenwell olmanın yükü bu işte.

Ailemizin iktidarda kalmasının sebeplerinden biri de bir bütün olarak hareket etmemizdir. Sadece hepimiz bir aradayken sihir gösteriyoruz, bu yüzden kimin ne yaptığını anlamak imkansız. Babam, zayıf noktalarımızı fark eden birine asla izin vermez. Eskiden anne babamın paranoyak olduğunu düşünürdüm, ancak son birkaç yılda hayatımıza yönelik yapılan çok sayıda suikast girişimi, korkularının haklı olduğunu açıkça ortaya koydu.

"Yorgun görünmemi sağlayacak bir şey yapamaz mısınız?" diye soruyorum, tekrar koridordaki aynaya bakarak.

Gözlerimin altındaki koyu halkalar, zaten mor olan göz bebeklerimi daha da mor gösteriyor. Aidia'ya bakmak için dönerken alt dudağımı büzüyorum. Küçük kız kardeş ifadesi genellikle onda işe yarar, ama bugün kaşlarını çatıyor.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Yarı gölgeli ifadesi neredeyse endişe dolu. Gözlerinde dile getirilmeyen bir şey var ki midemi bulandırıyor.

Zorlukla yutkunuyorum. "Aidy, ışığa doğru gel."

"Rafe'le yüzleşemezsin. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir," diye fısıldıyor.

Aidia'nın büyüğü zihin okumak değil, büyüleyici bir etki yaratmaktır; ama bazen onun öngörüsü beni hayrete düşürüyor. Bir avcının ormanı okuyabildiği gibi duygularımı okuyabilme konusunda inanılmaz bir yeteneği var; doğal olmayan bir değişimi kolaylıkla sezen derin bir sezgisel bilgiye sahip.

"Işığa çık ve beni gör, yemin ederim ki en iyi halimde olacağım," diyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Sağ elmacık kemiğinde benekli bir morluk var. Bu düzenli bir olay, ama onu her acı çekerken gördüğümde nefesim kesiliyor.

Ebeveynlerimin çocuklarını neredeyse tam iki yıl arayla dünyaya getirme konusundaki dikkatli kurallarına ve titiz planlamalarına rağmen, Aidia ve ben aramızda sadece on bir ay farkla bu kalıbı kırdık. Belki de bu yüzden her zaman çok yakın olduk, ama bazen Carrenwell'in tüm hırsının büyük kardeşlerimize harcandığını ve bize hiç kalmadığını hissediyorum. Elbette, uzun zamandır dokuzuncu bir çocuk planlamadıklarından şüpheleniyorum. Sanırım sekiz çocukla yetinmek istediler; her bir kapı evi ailesine bir çocuk evlendirerek Carrenwell'in her güçlü sihirli evdeki kontrolünü güvence altına almak istediler.

Aidia benim için her zaman bir ayna gibiydi; bedenimin dışında yaşayan kalbimin bir parçası gibi. Daha büyük olması önemli değil. Kendine bakabiliyor olması da önemli değil. O benim kız kardeşim ve biri ona el uzattığında, onu mümkün olan en yavaş, en acı verici şekilde öldürmek istiyorum.

"Endişelendiğini biliyorum ama endişelenmene gerek yok," diyor Aidia. "Ben her zaman kendi başımın çaresine bakabildim."

Bu sözlerde bir şeyler sahte geliyor. Hoş olmayan anılar zihnimin bir köşesinde beni rahatsız ediyor, ama bu akşam yemeğinden önce o karanlık yere gitmek istemiyorum.

"Senin hep çok konuşan bir ağzın oldu ve bu da başını belaya soktu," diye karşılık veriyorum.

Omuz silkerek karşılık verdi.

Sesimi alçaltıyorum. "Aidy, kimse bilmez. Kaza gibi gösteririm. Sadece..."

Daha önce defalarca yaptığı gibi, endişeme karşı koymak için elini kaldırıyor. Sanki bir canavarla yaşamama izin verecekmiş gibi. Sanki gözüm morarmış ya da soluk boynumda öfkeli parmak izlerim olsa, onun gözlerini oymak için ilk sırada o olmayacakmış gibi.

Göğsümde panik kabarıyor, tüm oksijenimi kesmekle tehdit ediyor. Kalp atışlarım kulaklarımda hızlanıyor ve elimi elbisemin ipeğinde gezdiriyorum. Bu pürüzsüz, yumuşak. Elbisem kırmızı.

Bu egzersizi defalarca yaptım, kendime güvende olduğumu hatırlatmaya çalıştım. Ama zihnim beni güvende olmadığım zamanlara dair anılara sürüklemeye çalıştığında, bedenim her zaman aradaki farkı anlayamıyor.

Aidia'nın gözleriyle karşılaştığımda kaşlarında bir kırıksıklık vardı. "Söyle," diye fısıldadı.

Nemli elimi göğüs kemiğime bastırıyorum. "Kalbim."

O da benim pozumu taklit ediyor. "Kemiklerim."

"Bizim kanımız," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

Ailemizde zayıflık cezalandırılabilir bir suçtur. Zorlandığımızı asla açıkça söyleyemeyiz. Bu yüzden bu sözler yıllardır birbirimizle olan gizli iletişimimizin bir parçası oldu. Bu sözler, "Acında asla yalnız değilsin" anlamına geliyor.

Aynaya dönüp ellerimi yanaklarıma bastırıyorum.

Aidia, "Görünüşünüz konusunda gerçekten endişeleniyorsanız, her zaman kolye ucunuzu kullanabilirsiniz," diyor.

Büyüsüyle donatılmış yıldız şeklindeki kolyeye parmaklarımı gezdirerek ona döndüm. "Bu bir israf olurdu."

Gözlerini devirdi. "Elbette. Bunu gizli görevlerin için saklaman gerekiyor."

Aidia benim çifte hayatımı onaylamıyor; bunun nedeni erkeklerin haddini bilmelerini istememesi değil, güvenliğimden endişe etmesi.

"Kullanım alanları sınırlı. Hediyenizi boşa harcamak istemiyorum," diyorum.

"Peki ya tükendiğinde ne yapacaksınız?" diye soruyor.

Bunu düşünmek bile istemiyorum. En az bir ay daha kullanılabilir. Yeniden doldurmak gelecekteki Harlow için sorun olur.

Mor gözleri parlıyor ve sırtıyor. "Sahte bıyık ve perukla kendini gizlemeye başvuracağını hayal etmeyi seviyorum."

"Her neyse, göz altı morluklarım için artık yapılacak bir şey yok ama senin biraz güzellik katabileceğini düşünmüştüm—" Gözümü işaret ediyorum.

"Neden soldurayım ki? Herkes rahat etsin diye mi?" Acı bir kahkaha atıyor. "Eğer anne babam beni o canavarla baş başa bırakmaktan memnunsaydı, en azından hasara bakabilirler. Herkes ne olursa olsun bize bakıyor. Bari onlara bir gösteri yapalım."

Birçok ortak noktamız olsa da, Aidia ile benim aramdaki fark her zaman bu olmuştur. O, sorunlarını gün yüzüne çıkararak herkesin sorunu haline getirmek istiyor. Ben ise adaletsizlikleri karanlıkta gidermekle her zaman yetindim.

"Bu akşam yemeğinin konusu ne olursa olsun, umarım uzamaz. Kimin yeni nişanlandığını ya da şehir surlarının ötesine çıkan son izci grubunun başına hangi trajedinin geldiğini dinlemekten daha iyi işlerim var," diyorum.

Aidia sırtıttı ve gözleri parladı. Bir an için eski haline benziyordu. "Biliyorum, yaşlı, buruşuk bir dul kadınsın, ama genç bekar kızlar bu tür şeylere bayılıyorlar. Lunameade'deki en güçlü ailelerle sadece bir akşam yemeği."

Pencereye doğru yürüdüm ve malikanenin önünde sıralanmış at arabalarına baktım. "Sanırım haklısın. Belki de nadir bir sihirle kutsanmış yeni bir bebek dünyaya gelmiştir ya da—"

Camdaki yansımada oluşan hareket dikkatimi çekiyor.

"Bayan Carrenwell."

Gaven köşeyi dönüp dimdik dururken, kolunu da bana eşlik edecek şekilde uzatmış halde, arkamı dönüyorum.

"Gaven, her zaman gizlice mi dolaşman gerekiyor?" diye çıkıştım. "Yalnız kaldığımızda bana Tanrı'nın lanetlediği ismimle seslen. Bu törenselliğe katlanamıyorum."

Kaşlarını çattı, bu hareket alnındaki derin çizgiyi daha da belirginleştirdi. "Kimle konuşuyordun?"

Aidia'nın ortadan kaybolduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Bunun sihirle hiçbir ilgisi yok, tamamen yıllarca süren pratikle ilgili. Işığı bükme ve illüzyon yaratma yeteneğinin yanı sıra bu malikanedeki her geçidi ve saklanma yerini bilmesi sayesinde her zaman fark edilmeden ortadan kaybolmakta ustaydı; bu bilgiyi de benimle paylaşacak kadar cömert davrandı.

"Kendim," diye mırıldandım.

Gaven'ın soluk yeşil gözleri, görünmeyen bir tehlike arıyormuş gibi koridorda sağa sola fırlıyordu. Gençken, böyle garip soluk gözlü birini hiç görmemiştim ve Aidia bana bu gözlerin ona tehlikeyi görme sihirli yeteneği verdiğini söylediğinde inanmıştım. Şimdi biliyorum ki o sadece iyi eğitilmiş ve benim numaralarımına alışmış biri, tıpkı herhangi bir koruma görevlisinin olması gerektiği gibi.

Tüm Carrenwell'lerin bir koruması vardır. Gençken bunu saçma bulurdum. Şehirdeki en güçlü aile biziz, hem siyasi hem de büyülu olarak. Ama on bir yıl önce özellikle hızlı ve ölümcül bir saldırı olduğunda, Güney Kalesi'nin Drained'ler tarafından istila edildiği sırada beni koruyan Gaven'ın uyanıklığı ve korkusuz dövüş yeteneği idi.

Bu gece ona baktığımda—bir zamanlar koyu kül rengi olan saçları neredeyse tamamen griye dönmüş ve avize ışığıyla gölgelenen yüzündeki silik çizgiler—yaşlı görüldüğünü fark ediyorum. Duruşunda değil, ki hâlâ bir askerin mükemmel, sert duruşunda, ya da her zamanki gibi geniş ve kaslı yapısında değil, ama gözlerindeki bakışta, her zamankinden daha tedirgin ve belki de daha yorgun bir ifade var. Bir zamanlar yakışıklıydı—yaşlı bir adam için hâlâ öyle—ama son birkaç aydır onda bir şeyler değişti ve bunu tam olarak anlayamamam beni rahatsız ediyor.

“Az önce çan seslerini duydunuz mu? Southwest Hold çok uzak değil. Bu gece içeride kalmalısınız,” diyor Gaven. “Olayların ne kadar çabuk değişebileceğini biliyorsunuz. On bir yıl geçti ama saldırılar şimdi her zamankinden daha sık.”

Şehirde gece gezintilerimden birine hazırlandığımı düşündüğünde, o saldırıyı bana hatırlatmakta her zaman çok hızlıdır. Tıpkı Mountain Haven'ın düşüşünü gündeme getirmekte her zaman hızlı olduğu gibi.

Lunameade'nin tek ticaret yolu üzerindeki kale, aşılmaz olması gereken bir yerdi. Ancak on yıl önce bir gece, sağlam granit duvarları yıkıldı ve Enerji Tüketenler içerideki her bir erkeği, kadını ve çocuğu öldürdü. Görünüşe göre bir gecede, şehir duvarlarımızın dışındaki tek kalemiz Düşmüş Kale'ye dönüştü ve Lunameade dünyadan tamamen izole oldu. Atalarımın şehri kurduğundan beri hiç bu kadar izole olmamıştık.

Gaven'ın bu korkunun onu yanında tutmak için bir uyarı olacağını umduğunu biliyorum, ama ben kendi evimde tutsak olmayı reddediyorum.

Şehir surlarının dışındaki kan emicilerin tek tehdit olmadığını gayet iyi biliyorum. Şehrimizin içinde de Carrenwell'lerden birine saldırmak isteyen

birçok kana susamış insan var. Yılda bir kez, aşırı hevesli bir isyancı bahçelerimize saldırıyor ve Gaven değerini kanıtlıyor.

Zamanının geri kalanında ise sürekli olarak başıma bela oluyor.

Kolumu onun koluna geçiriyorum. "Bu akşam yemeğinin neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Gözümün ucuyla, dudaklarının sıkı çizgisinin bir anlığına kaşlarını çatıldığını fark ettim. Bir şey biliyor.

"Benimle paylaşmak ister misiniz?"

"Belki de geceleri nasıl gizlice dışarı çıktığınızı veya orada ne yaptığınızı paylaşırsanız?" diye karşılık veriyor.

Ona göz kırptım. "Ah, dedikodu mu yapacağız? Son aşk maceram hakkında bu kadar mı meraklısın? Bana neyle karşılaşacağımı söylersen, ben de sana benimkini anlatırım."

Benim alaycı sözlerimi umursamıyor.

Anlaşıldı. Sanırım herkes gibi ben de sonucu beklemek zorunda kalacağım.

Yemek odasının kapılarının hemen önünde koridorda duraksıyor. Bunu kaç kere yapmış olursak olalım, Gaven'ın bana kendimi hazırlamam için bu anı tanınması hâlâ göğsüme bir yumruk gibi iniyor. Bu, kendi anne babamın asla sunmadığı bir iyilik.

"Başın nasıl?" diye soruyor.

"Sorun yok," diyorum.

"Eğer bu durum değişirse—"

"Sana sadece bir bakış atıyorum. Biliyorum."

Ailevi bir etkinlikten beni kurtarabilecek biri değil elbette, ama halka açık yerlerde geçirdiğim birkaç krizde, dikkatimi dağıtacak kadar bir şey yaparak gizlice uzaklaşmamı sağladı.

Kapıyı iterek açtı ve odadaki ezici bir sihir dalgası beni adeta bir darbe gibi vurdu. Oda balmumu mumları ve şarap kokuyordu, ama masanın etrafında patlayan parlak sihir havai fişekleri gibi görünüyordu. İçeri adım attığımızda gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımın ardındaki auraları hala görebiliyordum.

Lunameade'deki tüm sihirli aileler tek bir odada, sihirlerinin gökkuşağı parlak bir renk girdabı oluşturuyor. Ailemizi diğerlerinden ayıran ve bunca zamandır iktidarda kalmamızı sağlayan şey işte bu.

Bu akşam yemeğindeki her konuk sihir yapabilir, ancak sihirleri yalnızca Carrenwell ailesi görebilir.

Bu, kimsenin biz fark etmeden üzerimizde sihir kullanmaya çalışamayacağı anlamına gelir ve hatta bir yabancıyla karşılaşsak bile, onun ne tür bir kutsamaya sahip olduğunu ve ona nasıl karşı koyacağımızı hemen anlayacağımız anlamına gelir.

Gözlerimi açtığımda, gülümseyen yüzleri ve pahalı kıyafetleri görüyorum.

Annemin koyu mor bakışları beni süzüyor ve dudaklarını büzüyor. Bu, alabileceğim en yakın onay işareti. Görünüşümde hoşlanmadığı bir şey olduğundan eminim. Her zaman vardır. Yıllarca süren umutsuz çabalama sonucunda, onu memnun edebileceğim fikrinden vazgeçtim. Hayal kırıklığı yaratmakta bir özgürlük var.

Gaven beni her zamanki yerimden, baş masanın ucuna doğru götürüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Tırnaklarımı koluna geçiriyorum ama kız kardeşlerim Electra, Carianne ve Sophie'nin yanından geçerken yavaşlamıyor. Sophie'nin yanındaki sandalyede duracağını bekliyorum. Bunun yerine, beni erkek kardeşlerim Frederick ve Thomas'ın yanından geçirip, ağabeyim Kellan ve karısı Libby'nin yanındaki koltuğa götürüyor.

Gülümsedim ve oturdum, altın rengi peçeteyi kucağıma koydum.

Ben daha sormadan Kellan eğilip bardağımyı köpüklü şarapla doldurdu. "Ne yaptın?" Sesi alaycıydı ama bu ani oturma düzeni değişikliğinden dolayı gözlerinde bir endişe sezdim.

Elini çenesinin üzerinden geçiriyor, bu hareket babamızın hareketini rahatsız edici bir şekilde yankılıyor. Sonra dudakları yukarı kıvrılıyor ve o alaycı gülümseme tıpkı benim ve Aidia'nınki gibi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Açıkça kutlama yapıyoruz." Bardağımyı geriye doğru eğiyorum ve köpüklü sıvı dilimde hafif bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Evet, işte bundan endişeleniyorum," diyor Kellan, bardağını bitirirken. Başını yana eğiyor, leylak rengi gözleriyle bende herhangi bir yalan belirtisi arıyor.

Aidia dışında ilişkimin olduğu tek kardeş Kellan. On sekiz yaşında şehir muhafızlarının kaptanlığını devralmadan önce, tüm boş zamanını Aidia ve benimle geçirirdi ve bizi babamızın gazabından korumak için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Ona doğru döndüm. "Yani, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor musun? Yaşlandıkça paslanmak mı?"

Bardağını yeniden doldururken, önce anne babamıza, sonra da bana baktı. "Ciddi söylüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ben hiçbir şey yapmadım."

Kellan'ın kaşlarından biri kalkıyor, alnına dökülen koyu saçların altında kayboluyor; yüz ifadesi Aidia'nınkine o kadar benziyor ki, göğsüm acıyor. "Belki de sorun hiçbir şey yapmamak değil, birini yapmaktır?"

Sırıttım. "Belki."

Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama bilmediği şey ona zarar vermez. Şehir muhafızlarının kaptanı olarak görevi, şehir güvenliğine veya sihirli ailelere yönelik herhangi bir tehdidi tespit etmek, bu yüzden izlerimi örtbas etmek konusunda titiz davrandım. Çoğu gece gizlice dışarı çıktığımı biliyor, ama şehirde yatıp kalktığımı varsayıyor ve ben de böyle olmasını tercih ediyorum.

"Jack ve Kate nasıl?" diye sordum, eğilip karısına gülümseyerek.

"Her zamanki gibi başları dertte, tıpkı babaları gibi," diyor Libby.

Yeğenlerim burada olsaydı eğlenebilirdim, ama ailemizde çocuklar birer baş belası gibi görülüyorlar—en azından sihirli yeteneklerinde ustalaşana kadar.

Libby ellerini ovuşturdu. "Seni yas siyahından kurtulmuş ve bu kadar iyi görünürken görmek güzel, Harlow. Kırmızı sana daha çok yakışıyor."

Elbisemi düzeltiyorum. "Aşkta şanssız olmak zorundaysam, en azından bunu yaparken iyi görünebilirim, değil mi?"

Kellan dudaklarını büzdü. Merhum kocasının zamansız ölümünün şanssızlıktan ziyade, anne babamın isteği üzerine yapılan aşırı zehir büyüünün bir sonucu olduğunu biliyordu.

Libby'ye içten bir gülümseme sundum. "Şaka yapıyorum. Altı aylık yas süreci sosyal becerilerimi mahvetmiş gibi görünüyor, ama eminim ki baldızlarınızdan biriyle uğraşmaktan daha önemli endişeleriniz vardır."

"Evet, aslında onlardan sadece birini seviyorum," diyor Libby, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ve Kel, kasabadaki isyancılar ne kadar azgınlaşırsa azsın, onun için endişelenmeme izin vermiyor."

Kellan'a baktım. "Son zamanlarda tehlikeli bir durum mu söz konusu?"

O cevap vermeden önce, bir hizmetçi önümüze parlak turuncu kabak çiçeklerinden oluşan tabaklar koyuyor ve ben de o anki kişisel bağlantımdan, dokunulmaz Carrenwell Ailesi'nin bir parçası olma rolüme geri dönmek zorunda kalıyorum.

Karşımda nefret ettiğim adamın oturduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum, ama Rafe Mattingly'nin turuncu aurası odadaki herkesi kendine çeken bir girdap gibi.

Kötülüğün Tanrısı Polm'dan gelen kutsamalar genellikle böyle hissettirir çünkü manipülasyon büyüsü, kullanan kişinin diğer insanlara bağlanma yeteneğine dayanır.

En büyük abim Able, gizlice kolunu Rafe'in sandalyesinin arkasına yaslayıp ona fısıldadı. Rafe başını geriye doğru eğip güldü. O şerefsiz bizim evimizde gülmeye, kimsenin onu kesmeye kalkışmayacağından eminmiş gibi uzun boğazını göstermeye nasıl cüret etti?

Koyu altın sarısı saçları alnına dökülmüş ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuş halde, onu zararsız biriyle karıştırmak kolay olurdu. Ama dikkat ederseniz, parlak mavi gözlerindeki kurnazlığı fark etmemek imkansız.

Solundaki boş sandalyeye kolunu dayadı ve sağındaki Able'a tembelce gülümsedi. Erkekler yaramazlık yaptığında böyle olur. Cezalandırılmazlar. Velihtın yanında onurlu bir yerle ödüllendirilirler.

Onu çok çabuk öldürebilirdim ve o küçük sihirli fısıltısı onu kurtarmaya yetmezdi. Şarabına zehir katabilirdim ya da onu karanlık bir odaya gizlice götürüp dudaklarımı onun dudaklarına bastırabilirdim ve bu beni ne kadar hasta etse de, onu hızlı bir ölüme sürüklemek için buna değerdi.

Ama bu sadece bir hayal. Rafe, dört yıl önce babamdan belediye başkanlığı unvanını kapmayı başardı. Lunameade'nin kutsanmamış, büyüsüz insanlarını temsil etmek için tasarlanmış bir rol olmasına rağmen, babam bu görevi yıllarca sürdürdü, tıpkı şehrin kurucusuna kadar olan soyundaki her atası gibi—ta ki Rafe gelene kadar.

Rafe, kutsanmamış olanları, onların sıkıntılarını anladığına ve sihirli yeteneklerden yoksun olanlar için şehri daha adil hale getirmek istediğine ikna etmeyi başardı. Eğer onun ne kadar bencil bir canavar olduğunu bilmeseydim, bu daha ikna edici bir fikir olurdu.

Şimdilik dokunulmaz, ama sonsuza dek öyle kalmayacak.

Rafe bana baktığını fark etti ve alaycı bir şekilde kadehini kaldırarak şarap kadehini kaldırdı. Hayatım boyunca uzaktan bir sihir, hızlı ve şiddetli bir şey dilemişim, ama hiç bu kadar çok istememişim. Dudaklarını yalayıp pahalı şarabımızın tadını çıkarırken çok kibirli görünüyordu.

Ailemizden çok korkmalıydı. Büyü gücü daha az olsa da, insanları etkileme ve ikna etme yeteneği, anne babamın veya sekiz kardeşimin sahip olduğu büyü'nün sadece bir parıltısı. Ama Rafe endişeli bile görünmüyor. Able ile samimi bir şekilde vakit geçiriyor ve Able da ona en iyi arkadaşlarmış gibi ilgi gösteriyor.

Aidia yemek salonunun yan kapısından gizlice içeri girer, ancak herkes ilk yemeğe o kadar odaklanmıştı ki ona hiç dikkat etmez. Pencerenin yanındaki duvara yaslanıp şehre bakar.

Annem ve babam ona bir bakış bile atmıyorlar. Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim. Çocuklarını daha düşük seviyedeki büyülü ailelere evlendirerek elde ettikleri sadakatten faydalanmaktan mutlu olsalar da, hırslarının bedelini görmek istemiyorlar.

Uzun zamandır annemin biraz olsun suçluluk duygusu göstermesini bekliyordum. Ama Aidia ne zaman gözü morarmış bir şekilde ortaya çıksa, annemiz onu sihirle yok etmesini öneriyor. Her zaman olduğu gibi, Liza Carrenwell kızının acısından çok başkalarının ne düşündüğüyle ilgileniyor.

Rafe, Aidia'nın renkli varlığını da görmezden geliyor ve Aidia sonunda yemek odasını geçip yanındaki sandalyeye oturduğunda kendine bir kadeh daha şarap dolduruyor. Tabii ki, ona kadehi uzatma zahmetine girmiyor. Bunun yerine, gözlerime bakıyor ve kız kardeşimi döven yumruklarını göstermek istercesine parmaklarını çıtlatıyor.

Aidia stills, avın avcısını alt etmeye çalışırken sergilediği nafile hayvansal hareketsizliktir.

Ağzım yanmaya başlıyor. Daha önce sürdüğüm parlak kırmızı lekenin altında dudaklarımın koyu, zehirli bir mora döndüğünü hissediyorum. Kendimi masanın üzerinden atıp bifttek bıçağımı boğazına saplamamak için tüm irademi kullanıyorum.

Öfkem yakıcı, kabaran, patlayıcı bir şey ve harekete geçmeyi gerektiriyor. Ama şimdi ona pervasızca saldırmak hiçbir şeye yardımcı olmayacak. Zamanımı beklemem gerekiyor.

Şarabımı yudumlarken ve onun kendini beğenmiş sırıtışına dik dik bakarken, zehir ağzımı tatlı bir hale getiriyor.

Her zaman böyle oluyor işte; o şiddet uygulayarak cezasız kalıyor, ben de aynı şeyi yapmak için fırsat kolluyorum.

Onu pişman edemem ama acı çektirebilirim. Ve bu da yeterli olmak zorunda.

Cam üzerinde bıçağın tiz sesi beni öfkemden ürküttü.

Babam ayağa kalktı ve odada bir sessizlik hakim oldu. "Heyecan verici ve şaşırtıcı bir haberimiz var. Mountain Haven'ın tamamen yok edildiğine inandığımız uzun yıllardan sonra, onlardan bir mesaj aldık."

Kalabalığın mırıltıları giderek çılgın bir coşkuya dönüşüyor.

Sözler aklıma kazınırken Gaven'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Aidia kıpırdanıyor ama konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Düşüncelerini adeta okuyabiliyorum. Babam, Fallen Hold'da hayatta kalanları bulmak için surların ötesine birçok keşif ekibi gönderdi, ama bunca yıldır hiçbirini bulamadılar.

"Uzun zamandır onları kaybettiğimizi düşünmüştük, ama Fallen Hold şimdi yeniden Mountain Haven oldu. Artık onların güvenli dönüşlerine sevinebiliriz," diye devam ediyor babam.

Rafe, "Bunca yıldır neredeydiler?" diye soruyor.

Babamın gülümsemesinde bir burukluk var. Rafe'in onun otoritesini zedelemesinden nefret ediyor. Babamın biraz haddini bildirilmesini sevsem de, bundan Rafe'in faydalanmasından nefret ediyorum.

"Yeraltında ve sonra yeniden inşa ederek. Görünüşe göre, Kurutulmuş Orman'dan geçerken can kaybı riski olmadan bize ulaşmak için gerekli altyapıyı kurmaları ancak şimdiye kadar sürdü." Masanın etrafında mırıltılar yükseliyor. Babam, tekrar susana kadar duraksıyor. "Havenwood'lar sadece kaleyi yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda bir oğulları ve varisleri de var."

Konuklar tam bir kargaşaya sürükleniyor; birkaç adam isyan çıkarmaya hazırlanmış gibi masadan geriye doğru itişirken sandalyeler sürtünüyor. Aslında isyan etmeyecekler, çünkü bu şehir duvarlarının içinde yaşayan ilahi lütuf sahibi herkes, zorunluluktan dolayı aileme sadık. Yine de, bir an için karşılık verebileceklerine inanmanın heyecanını yaşıyorlar.

Anlayabiliyorum.

Çevremde, Kellan ve Libby arasında da dahil olmak üzere, canlı sohbetler başlıyor. Mountain Haven'a yapılan saldırıdan önce bile, şehir halkı kale halkını vahşi olarak görüyordu. Aidia ve ben, şehir duvarlarının dışındaki bildiğimiz tek dünya hakkında hikayeler dinlemek umuduyla gizlice barlara giderdik. Tüccarların avcılarının, Sonların Tanrısı Asher'e kanlı ritüeller veya Zevkin Tanrısı Kennymyra'ya vahşi seks ritüelleri sunduklarını anlattıkları hikâyeleri dikkatle dinlerdik. Korunaklı ve deneyimsizdik ve büyülenmiştik. Onların dünyası çok daha gizemli ve vahşi, düzenli ve hareketli şehrimizle çok zıt görünüyordu.

Aidia'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve babamızın konuşmasının nereye varacağını anladığını gösterircesine kaşını kaldırıyor. Alt düzey büyücü ailelerinden birinden gelen zavallı bir genç kadını Düşmüş Kale varisiyle evlendirecekler. Eğer vahşi doğada bu kadar uzun süre hayatta kaldılarsa, Havenwood'ların ya ebeveynlerimizin fark ettiğinden daha güçlü bir büyüsü var ya da daha değerli bir sırları var. Karşı koyamayacakları tek şey, daha fazla güç elde etme olasılığı.

Aidia, masanın uzak ucunda oturan birkaç genç, bekar kadına başıyla selam verdi. Kadınlar ellerini ovuşturuyor ve önlerindeki dokunulmamış kabak çiçeği tabaklarına şaşkınlıkla bakıyorlardı. Daha düşük statülü bir aileden gelen genç bir kadın, hayatta kalmalarına yardımcı olan her neyse, bunun için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Sandalyeme yaslandım. Tanrıya şükür dul bir kadını. Marc'ın öldüğüne, onu öldürdüğüm günden beri bu kadar sevinmemiştim. Cezamı çektim ve şimdi ödülüm büyük ölçüde görmezden geliniyor.

Babam, sanki hepimiz birer saf çocukmuşuz gibi, fısıldaşan kalabalığa hoşgörölü bir şekilde gülümsüyor. Sonunda iki elini de kaldırıyor ve oda sessizleşiyor.

“Liza ve ben, uzun zamandır bizden uzaklaştıklarını düşündüğümüz kişilerin tekrar aramıza katılma isteklerini memnuniyetle kabul ediyoruz. Yarın geliyorlar.” Anneme bakıyor, annem ayağa kalkıp elini tutuyor ve diğer eliyle şarap kadehini kaldırıyor. Annem başını sallıyor ve babam devam ediyor. “Biz de bir kadeh kaldırmak istiyoruz. Çok fazla talihsizlikten sonra, bu bir umut anı.”

Suçluluk duygusu herkesi yatıştırıyor ve kalabalıkta ciddi bir onaylama dalgası yayılıyor, tüm gözler bana çevriliyor. Hiçbirinin bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorum. Korkunç, ölü kocam için sahte bir keder duymak çok zor. Yorgun bir dul kadın taklidi yapmaya çalışıyorum.

Babam boğazını temizleyerek ciddiyet gösterisinin sonunu işaret etti. “Böyle zorlu koşullar altında hayatta kalmalarını sağlayan her ne varsa, bunun onları Tükenmişler'e karşı azmimizi güçlendirmek için büyük bir varlık haline getirdiğinden eminiz. Oğulları ile en küçük kızımız Harlow arasında ön bir evlilik sözleşmesi konusunda anlaşmaya vardığımızı duyurmaktan mutluluk duyuyoruz.”

Yanımda Kellan gerildi ve masanın karşısında Aidia'nın ağzı açık kaldı, ama odadaki herkesin bakışları bana çevrilinceye kadar babamın adımı söylediğini fark etmedim.

Şarap boğazıma takıldı, peçeteme tükürdüm. Babama baktım, yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyordum. Yıllarca süren pratik ve acıya katlanma çabalarım işe yaramadı; sadece zoraki bir gülümseme sergileyebildim.

Gözlerinde bir meydan okuma var, sanki herkesin önünde tartışmaya cesaret etmemi istiyor; Carrenwell Ailesi'nin ilk kuralını asla çiğnemeyeceğimi biliyor: halk önünde birlik içinde davranmak ve muhalefeti kapalı kapılar ardında saklamak.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirip başımı sallıyorum.

Babam kadehini kaldırıyor. "Şimdi de bu ittifakı sağlamlaştırdığı ve Lunameade'in tamamı için daha güçlü bir gelecek sağladığı için kızımız Harlow'a kadeh kaldırmak istiyoruz."

Kalabalık onun ardından tekrarlıyor ve kadehler şıkırdayarak tokuşturuluyor. Yakıcı baloncukları bir çırpıda içiyorum ve boğazımdan aşağı kayan keskin yanma hissinin tadını çıkarıyorum.

Annem ve babam beni surların ötesinden gelen bir vahşiye takas etmek istiyorlar, ama ben bu zahmetin karşılığında bir şeyler elde etmeye kesinlikle niyetliyim.

HARLOW

Yeni ay benim suç ortağım, şehri cinayet işlemek için mükemmel bir zemin olan kadifemsi bir karanlıkla örtüyor.

Omzumu çevirip evime şöyle bir göz attım. Gece, konağa karanlıktan yapılmış keskin dişler bahşetmişti. Az sayıda sır onların ısırığından kurtulabiliyordu.

Neyse ki, günahlarım iyi gizlenmiş durumda.

Geri dönüp daha önce defalarca yürüdüğüm yoldan ilerliyorum. Şehrin güney yarısındaki ara sokakların kıvrımları ve dönüşleri o kadar tanıdık ki, sadece kas hafızamla bile yürüyebiliyorum; bu da iyi bir şey çünkü yaklaşan düğünümün duyurulmasıyla dikkatim dağılmış durumda.

Tabii ki anne babam beni önceden uyarmadılar. Eğer kimse yokken söyleselerdi, itiraz edebilirdim. Beni kabul etmeye zorladılar.

Aldığım tebrik ve iyi dilekler arttıkça midem daha da bulanıyor, gözlerimin arkasındaki ağrı da daha da şiddetleniyordu. Bir kriz geçirme riskini göze almak istemediğim için, Gaven beni odama bıraktığı anda erkenden izin isteyip sessizce dışarı çıktım.

Karanlık ara sokak beni şehrin merkezine çıkarıyor. Kan Kuyusu'nun etrafındaki parlayan güneş taşları, onu karanlıkta bir işaret feneri haline getiriyor. Ona kuyu demek tam olarak doğru değil. Daha çok yeraltı nehri gibi. Şehrin büyümesi ve her ay kutsanması gereken çok sayıda çocuğun ihtiyacı nedeniyle genişletilmiş olsa da, meydanın ortasındaki büyük mağara, Lunameade'nin kuruluşunun orijinal yerini işaret ediyor.

Kutsal alanda iki nöbetçi bulunuyor; biri suya doğru spiral şeklinde inen giriş rampasında, diğeri ise çıkışa doğru spiral şeklinde yükselen rampada.

Başlığımı daha yukarı çekip meydanın kenarından olabildiğince sessizce geçiyorum. En son istediğim şey, kim olduğumu bilen biri tarafından fark edilmek.

Muhafızlardan biri durumu fark edince doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Kurucu duvar resminin önündeki mumlu sunağın yanında durdum. Meydanın kenarındaki bir barın tüm yan cephesini kaplayan renkli resim, kuyunun keşfinin öyküsünü anlatıyordu.

Sunakın sağındaki kupadan uzun bir kibrit alıyorum, çakıyorum ve süslü cam kavanozdaki mumlardan birini yakıyorum. Sonra, Tanrı'yı övüyormuş gibi ellerimi kaldırıyorum ve atam Alistair Carren'in kuyuda kanını dökerkenki yüzüne bakıyorum. Bu hikâyeyi o kadar çok duydum ki, artık muhtemelen canlandırabilirim.

Yüzyıllar önce Alistair, göçebe klanın lideriydi. Klan içinde sihirle doğan tek kişi oydu. Yeteneği küçük görünse de, dünyadaki sihri görebilme yeteneği, yolculukları boyunca rakip kabilelerin kurduğu büyülü tuzaklardan klanı uzak tutmasını sağladı. Tanrı tarafından bahsedilen bu görüş yeteneği, halkını güvende tuttu ve ona liderlik konumunu kazandırdı.

Halkının yaşadığı bölge orman yangınlarıyla harap olunca, bildikleri topraklardan öteye gitmek zorunda kaldılar. Kurumuş Orman'a rastladılar ve orada canavarların saldırısına uğrayarak ormanın dört bir yanına dağıldılar. Alistair, klanın yıllardır taptığı yedi tanrıya dua etti.

O gece, halkı derin uykudayken, Kader Tanrıçası Harvain cevap verdi. Alistair, altın rengi parlayan bir küre tarafından rüyasından uyandırıldı. Harvain'in sesini duydu ve küreyi takip etmesini, böylece Koruma Tanrıçası Vardek tarafından halkını koruma yolunun kendisine bahsedileceğini söyledi.

Alistair, ormanda parlayan ışığı takip etti ve sonunda garip bir mavi aura ile titreşen bir pınara rastladı.

Harvain'in sesi geri döndü ve ona elini kesip kanını dereye dökmesini ve sonra da suya dalmasını söyledi. Başka bir seçeneği olmayan ve korkunun aklını başından aldığından endişelenen Alistair, Tanrı'nın istediğini yaptı. Suya daldığı anda, vücudundan yeni bir güç aktığını hissetti.

Uyandığında, ormanın kenarında bir canavar bekliyordu ve Alistair büyüsunü canavara doğru fırlattı. Ellerinden mavi bir ateş kıvılcımı çıktı, canavarı aydınlattı ve saniyeler içinde küle çevirdi. Bu kutsal ateş,

Alistair'in halkının bir yerleşim yeri kurmasına olanak sağladı ve çalışırken onları korudu.

Ailemizin soyadının Carren'den Carrenwell'e dönüşmesi ve Kurutulmuş Orman'ın ortasındaki bu surlarla çevrili şehrin yönetici ailesi olmamız da bu güç sayesinde oldu. Ve büyüü görebilme yeteneğimiz, karşılaştığımız her sihir yeteneğine sahip kişiye karşı hazırlıklı olmamızı sağladı ve böylece bunca yıldır iktidarda kalmamızı sağladı.

Sahte bağlılığımı kabul edilebilir bir seviyede sergilediğimden emin olduktan sonra, muhafızlara bir bakış atıp meydanın doğu tarafındaki başka bir ara sokağa doğru koşuyorum.

Bir ara sokağın sonunda durup, habersiz bir kurbanı bekleyen hırsızlar olup olmadığını anlamak için kulak misafirliği yapıyorum, ama sadece nefesimden çıkan küçük beyaz bulutlar ve köşedeki pubdan gelen neşeli sesler duyuyorum.

Bu barda bu gece biraz daha dik oturan, gözleri biraz daha şüpheci, ensesindeki tüyler diken diken olmuş, birilerinin ona saldırmaya geleceğinden endişelenen bir adam var mı acaba? Pek olası değil ama bu şehirdeki erkeklerin bir kez olsun biraz korku hissetmeleri fikri hoşuma gidiyor.

Birini ilk öldürdüğümde altı yaşındaydım. O zamanlar bu bir kazaydı. Ne yazık ki, gücüm bir can almak için niyet gerektirmiyor. Sadece bir gün en uygunsuz anda ortaya çıktı ve sihrimin ortaya çıkmasını istememin aptalca olduğunu hissettirdi. Çocukluğumun tadını çıkarabilmeliydim.

Carrenwell ailesinin en küçüğü olarak, bir aylıkken Kan Kuyusu'na, doğduğumdan beri de haftada bir kez Aile Kuyusu'na batırılmışım.

Kardeşlerim dışındaki çocuklarla etkileşim kurmama izin verilen durumlar çok nadirdi. Ancak yüksek mevkideki kadınlardan birkaçı çocuklarını annemin bahçesindeki bir partiye getirmişti.

Timmy, annemin en yakın arkadaşının oğluydu ve Aidia ile benim tanıdığımız tek erkek çocuktur. Doğal olarak, Aidia düğün oyunu oynamayı önerdiğinde, onu damat, beni gelin ve kendisini de nikah memuru olarak seçti. Dantelli bir masa örtüsünü duvak olarak taktım ve çiçek yapraklarıyla kaplı çimenlerin üzerinde Timmy'ye doğru yürüdüm. Aidia ellerini kaldırıp bizi evli ilan ettiğinde, Timmy beni öptü ve birkaç nefes nefese, hayali mutlu sonumuz bir kabusla dönüştü.

Kafam karışmıştı ve dehşete kapılmışım. Hiç gelmeyen bir cezaya kendimi hazırlamışım. Bunun yerine, anne babam "hediyem"e sevindiler

ve bunun ailemizin egemenliğini sağlamlaştırmaya yardımcı olabileceği için mutlu oldular.

Onun ailesi bana saldırmadı ya da benim ailemi suçlamadı. Annesi sessizce cesedinin başında ağladı, babası ise omzuna sıkıca elini koymuş bir şekilde arkasında durdu. Bana öfkelenmelerini bekledim ama gözlerime bile bakmadılar.

O gün gerçek gücün sessizlikte olduğunu öğrendim. Tehdit, güç dengesizliğinde gizliydi. Timmy'nin anne babası savaşımaya tenezzül etmediler çünkü kazanamayacaklarını biliyorlardı.

Bu benim için iyi bir ders oldu. O an gözyaşlarımı tutamadım. Şiddetli, hıçkırıklar beni titretti, ama Aidia yanıma geldi ve elimi sıktı. O zaten büyüüne sahipti ve benim henüz anlamadığım bir şeyi öğrenmişti.

Bana, zayıf olduğumu görmelerine izin vermemem için fısıldadı ve elimi öyle sıkı tuttu ki kemiklerim gıcırdadı. Aile bahçemizde, kız kardeşimin elini tutarken ve öldürdüğüm ilk çocuğun cesedinin başında dururken, acımı yutmayı öğrendim.

Sanırım hiçbir zaman gerçekten nasıl bırakacağımı öğrenemedim. Belki de bu yüzden bu garip, ara sıra ortaya çıkan acıyla boğuşuyorum.

Ablam Electra, Timmy'nin ailesinin ve benim kardeşlerim dışında öpüşmeme şahit olan herkesin anılarını silmek için büyüünü kullandı. Ailesinin, Timmy'nin "Enerjisi Tükenmişler" tarafından kaçırıldığını düşünmesini sağladılar.

Sırrım o gün Timmy ile birlikte öldü ve şimdi de haftanın birkaç gecesi Lunameade'deki tacizcilerle birlikte ölüyor.

Kötü şansımı diğer kadınların şansına çevirdim. Bu dünya sadece yumruklarıyla konuşmayı bilen erkeklerle dolu ve ben kendimi onlar için bir canavara dönüştürdüm.

Bu düşünceyi kafamdan atarak kapüşonumu yukarı çektim ve bitişikteki ara sokağa doğru koşarak gizli posta kutuma giden yolu takip ettim.

Duraklıyorum ve parmaklarımı kolyemdeki yıldız şeklindeki pandantife götürüyorum. Aidia'dan gelen bu hediye, görünüşümü zihnimde canlandırdığım herhangi bir özelliğe dönüştürme yeteneğiyle donatılmış.

Bu kolye gibi nesneler, auraları görmenin tek açık yoludur, çünkü bu büyüü kız kardeşimden ödünç alsam bile, auram bunu göstermez. Büyüyle donatılmış nesneler, kutsanmış olsun olmasın herkes tarafından kullanılabilir, bu da onları özellikle tehlikeli kılar.

Ailemizin güvenliğini sağlamak amacıyla, annem ve babam şehirde yaratılan tüm sihirli kutsanmış nesnelerin kaydını tutuyorlar. Ancak sanırım çoğu insan yarattıklarını paylaşmıyor çünkü onları takip etmemizin bir yolu yok ve bu da ailemizi bir avantajdan mahrum bırakıyor. Aidia'dan gelen bu hediye iyi bir örnek, çünkü onu annem ve babamın kayıtlarına geçirme niyetim yok.

Evlenmeden önce, bunu eğlence olsun diye kullanırdım; bir geceliğine saç rengimi değiştirir ya da barlarda erkeklerle dalga geçmek için kendimi Aidia'ya tıpatıp benzetirdim.

Ama artık onu çok nadir görüyorum, bu yüzden onu boşa harcamak istemiyorum. Özellikle de her gece öfkemi boşaltmam gerektiğinde, bu şehirdeki dokunulmaz tek adama öfkemi yöneltmemek için.

Büyü tüm vücuduma yayılıyor. Değiştirdiğim her bölgede şiddetli, karıncalanma hissi veren bir kaşıntı yayılıyor. En kötüsü gözlerim, ama her zaman değişmek zorundalar. Şehirdeki birçok eskort, egzotik bir şey isteyen erkekler için gözlerini mora boyasa da, yine de alışılmadık bir göz rengi. Beni gören herkes Carrenwell yerine seks işçisi olduğumu varsaysa bile, unutulmaya çalışırken istenmeyen dikkatleri üzerime çekecek.

Büyüleyici görünümün yerleşmesi için on derin nefes almam gerekiyor. Kaşıntı nihayet geçene kadar, küllü sarı saçlı, hafifçe yuvarlak yanaklı ve koyu kahverengi gözlü yüzümü hayal ediyorum.

Hem benim hem de yardım ettiğim kadınların güvenliği bu rahatsızlığı gerektiriyor. Yüz yüze güvenli bir şekilde görüşebilmemizin tek yolu bu ve benim de kimseye yakalanmadan posta kutumu düzenli olarak kontrol edebilmemin en kolay yolu bu.

Başlığımın gölgesinden saçlarımı kaldırıyorum ve simsiyah saçlarımın artık altın sarısı olduğunu görünce rahatlıyorum. Büyüleyici makyajımı yaptıktan sonra, ara sokaktan çıkıp küçük meydanı geçerek posta kutuma doğru ilerliyorum.

Güneybatı Kalesi'ne yapılan saldırıyı göz önünde bulundurursak, Lunameade beklediğim kadar sakin değil. Belki de son zamanlardaki saldırıların sıklığı insanları her zamanki gibi işlerine devam etmeye daha yatkın hale getiriyor. Öte yandan, bu şehir duvarlarının içinde yapılabilecek çok az şey var ve eğlenceli bir partiyi veya ay ışığında bir buluşmayı kaçırmaktansa canlarını ve uzuvlarını riske atmayı tercih edecek birçok vatandaş var.

Posta kutum—ya da daha doğrusu Zehirli Tilki'nin posta kutusu—diğerlerinin arasında, göz önünde saklı duruyor. Ayrıca, sürekli aynı posta kutusunu ziyaret ettiğimden şüphelenmemek için etrafına birkaç posta kutusu daha yerleştirdim. Popülaritemin artmasının sorunu şu ki, mesajları kontrol ederken çok dikkatli olmam gerekiyor. Eğer bir koca ya da sevgili, yardımımı isteyen bir kadının farkındaysa, onu gölgelerde beklerken de kolayca bulabilirim.

Kilit tıkırdıyor ve kapı gıcırtyla açılıyor. İçerideki küçük parşömen parçasını kapıp yakındaki bir bar penceresinden içeri süzülen ışığa doğru tutuyorum.

GX Müşteri Toplantısı.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu garip. Üç gün önce incelediğimiz bir hedef için bir konum bekliyordum, ama Bea doğrudan barına gelmemi istiyor.

Arkamdan gelen ayak sesleri beni irkiltti. Posta kutusunu hızla kapattım ve en yakın ara sokağa daldım. Kıvrımları ve dönüşleri takip ettim, ta ki Guardian's Crossing'in tanıdık cephesi görünene kadar. Duvara yaslanmış, sigara içen iki adamın başlarının üzerinden, resimdeki bir savaşçının dikkatli gözleri bakıyordu. Resimdeki adam kılıcını çekmişti, sanki ön kapıya bu kadar yakın sigara içmeye cüret ettikleri için adamları öldürmeye hazır gibiydi, ama resmin tüm o yakışıklı tehdidine rağmen, o şehir halkı için sadece bir halk masalıydı. Sigara içenler için daha büyük tehdit, bar sahibiydi.

Ön kapıyı iterek açarken onların dik dik bakışlarını umursamıyorum.

Guardian's Crossing, müşterilerle buluşmak için kolay bir seçim. Güçlü kokteyller, yüksek sesli müzik ve gizli buluşmalarla dolu. Kalabalığın arasından sıyrılıp bara doğru ilerliyorum.

Beatrice Grange barın arkasından başını kaldırıp gözlerime baktı.

Şık giyinmiş olsa bile beni tanıyor. Gülümsemesinin göğsüme vurduğu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Artık sadece arkadaş olduğumuzu, onun hayatına devam ettiğini kendime kaç kez hatırlatsam da, kalbim onun için hâlâ hızla çarpıyor.

Bea, barın arkasında her zaman çok özgüvenli ve güzel görünüyor. Saçları kısa ama kusursuz bir şekilde parlak bir bob kesim şeklinde şekillendirilmiş. Yüksek belli pantolonu dolgun kalçalarını ve ince belini vurguluyor, gömleğinin kolları ise kusursuz bronz tenini ve bira servis ederek, fiçı taşıyarak ve barmen kızlarına fazla yaklaşmaya cesaret eden her erkeği dışarı atarak kazandığı güçlü kollarını sergiliyor.

Barın sonuna doğru yürüyorum, elinde dengesiz bir şekilde üst üste yığılmış içecek tepsiyi olan bir garsonu atlatıyorum ve Bea'ye doğru bara eğiliyorum.

"Beni çağırdınız mı?"

Zoraki bir gülümsemeyle, "Evet, yaptım. Sizin için yeni bir müşteri var. Sadece bir sorun var." dedi.

İnleyerek, "Lütfen, bugün daha fazla sorun çıkarmayın. Zaten uzun bir gece geçirdim." dedim.

"Acele bir iş. Bu gece bitmesini istiyorum."

Elbette. Bu sıradan bir iş ve sıradan bir gece olamazdı.

"Pekala," diye homurdandım. Burnumun köprüsünü ovdum, daha önce hissettiğim ağrı, ani gürültü ve koku dalgasıyla daha da kötüleşti.

Bea'nın kaşları endişeyle çatıldı. "Başın ağrıyorsa bunu yapmayacaksın."

İçimden bir ah çektim. "Sadece o ihtişamın verdiği bir haz."

Yalan kolayca geliyor çünkü yıllarca dayanılmaz acı çekerken iyiymiş gibi davranmanın bir sonucu. Eskiden bu bana güç verirdi; bu sefil acıyı dünyadan saklayabileceğimi hissettirirdi. Şimdi ise sadece yalnız hissetmeme neden oluyor.

Doğrusu, şu an o kadar da kötü değil ve bazen gözlerimin etrafında oluşan o parlak, ışıltılı aura da yok. Bu gece ağrım idare edilebilir düzeyde ve dayanmak zorundayım çünkü dayanamayacağım çok fazla gece olacak.

Bea'nın şüphesi kaş çatması bana inanmadığını gösteriyor, ama bana bira uzatırken arka köşede yeşil kadife perdelerin arkasına gizlenmiş masayı işaret ediyor.

Onu yakalamaya çalışıyorum ama o geri çekiyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Bea, boğuk ve kısık sesi barın gürültüsünü bastırarak. "Acele iş yapmamaya karar vermiştik. Bir nedeni var ki, bir eleme sürecimiz var."

"Şimdi bana yumuşak davranma. Beni onaylanmış bir hedefi ortadan kaldırmak yerine yeni bir müşteriyle görüşmeye çağıran sensin," diye çıkıştım. "Sanırım bu en iyisi. Çok az zamanım var."

Belki de babamın nişanlandığımı duyurmasından beri midemde yerleşmiş olan huzursuzluğu dindirmek için son bir cinayetin yeterli olacağını düşünmek aptallık. Şiddet uygulayan adamları öldürmek, öfkemi bir süreliğine dizginlememe ve bir nebze de olsa kontrol sahibi olmama

olanak sağladı. Rafe'in kız kardeşime zarar vermesini engelleyemem ama diğer şiddet uygulayan adamları durdurabilirim ve en azından bu bir şey.

Ama bunların hepsi yarın sona erebilir. Belki de bir tacizcinin daha son nefesinde boğulması şehirde büyük bir fark yaratmaz, ama bir kadın için çok büyük bir fark yaratacaktır.

"Neden vaktin yok?" diye soruyor Bea.

Elindeki bira bardağını hızla kapıp uzun bir yudum aldım. "Şey, Bea, anlaşılan evlendiriliyorum." Akşamın önceki olaylarını kısaca özetledim.

Bea'nın çenesindeki bir kas kasılıyor. "Bir kere yeterli olur diye düşünmüştüm."

"İkimiz de aynı durumdayız."

Sanki daha önce de anne babamın güzel suikastçısı olarak hizmet etmemiş gibi değildim; ailemiz hakkında çok fazla şey bildiğini düşündükleri herkesle gizlice flört edip kaçıyordum. Kuyu Bekçisi haddini aşmış mı? Bu Harlow'un işi. Kardeşimin büyüğü hakkında ağzı gevşeyene kadar içen yaşlı bir öğretmen mi? Harlow halleder.

Her dakikasından nefret ettim ama asla şikayet etmedim çünkü hayatta kalmamız birleşik güce bağlıydı. Tereddüt ettiğim tek zaman, bana Marc Beckley ile evlenmemi istedikleri zamandı - daha doğrusu söyledikleri zamandı.

Belki de bunu hak eden seçilmiş birkaç kişi için zehirli olabilirim, ama o adam tüm şehir için bir zehirdi. Babamın bir nevi düşmanı olarak kendine bir yer edinmeyi başarmıştı ve çok fazla siyasi güç kazanmadan önce babam ona evlilik teklifinde bulundu. Kabul etti çünkü kendisinden yarı yaşta, güzel ve güçlü bir eş istiyordu.

Onu öpüp işi çabucak bitirebileceğimi ummuştum. Ama babam sadece Marc'ın gitmesini istemiyordu. Adamın tamamen itibarsızlaştırılmasını istiyordu.

Dudaklarımdaki sihir her zaman mevcut olsa da—bir öpücük beklediğim her an Gece Şarkısı çiçeğinin hızlı ve ölümcül zehriyle canlansa da—biraz odaklanarak başka tür bitki zehirlerini de çağırabileceğimi öğrendim. Tek yapmam gereken bitkinin nasıl çalıştığını okumak ve ona dokunmak için zaman ayırmak.

Ailemin yeteneğimin inceliklerinden haberdar olmamasına özen gösterdim. Onlar için, kullandığım tüm zehirler aynı ve kurbanın anında mı yoksa yavaş yavaş mı öleceğini etkileyen tek şey, ona ne kadar zehir sürdüğüm.

Marc'ı zehirlemek hassas bir işti; hem konsantrasyonumun hem de sihir kullanma yeteneğimin büyük bir sınavıydı.

Üç ay boyunca flört ettik; bu süre zarfında o sürekli benimle yatmak için baskı yaptı ve ben de siyasi kampanyasını sabote ederken iffetliymiş gibi davrandım. Ona her çay ikram ettiğimde zehirli parmaklarımı içine batırdım ve yavaş yavaş deliliğe sürüklenmesini izledim. Evlendikten bir hafta sonra siyasi kariyeri ve belediye başkanlığı adaylığı çöktü. Sonunda, utançtan kendini zehirlemiş gibi gösterdim.

Şehir Marc olmadan daha iyi ve yaptıklarımın pişman değilim, tek sorun şu ki son altı aydır sahte bir üzüntüyle taziyeleri kabul etmek zorunda kaldım. İşte asıl yorucu olan bu.

Ailenin büyüünün çoğu cesur ve göz kamaştırıcı olsa da, benimki dudaklarımdaki mor tonu aramadığınız sürece görünmezdir. Bununla birlikte, her Carrenwell'in büyüünün nasıl tezahür ettiği kadar sıkı korunan bir sır yoktur. Düşmanların kimin kolay av olacağını anlaması imkansız olsun diye, yalnızca bir aile birimi olarak gösteriş yaparız. Emin oldukları tek büyü, babam ve Able'ın kullandığı Vardek'in kutsal ateşin koruyucu kutsamasıdır.

Bea'nın gözleri odanın içinde gezindi. "Yani tekrar evleneceksin? Kiminle?"

"Görünüşe göre Fallen Hold yeniden güç kazanmış ve varislerinin bir eşe ihtiyacı var," diyorum. Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor.

Bea'nın şaşkınlığı benimkinin bir yankısı. "Anlamıyorum. Yeniden mi inşa ettiler?"

Başımı sallıyorum.

"Tamamen yok olmaktan mı?"

Omuz silkiyorum.

Neredeyse on yıldır Mountain Haven, karanlık bir peri masalı olan Fallen Hold'a dönüşmüş durumda; pazarda yaramaz çocuklara ebeveynler tarafından fısıldanan bir tehdit: "Uslu durmazsan seni perili Fallen Hold'a gönderirim, orada ruhunu çalarlar ve seni küçük bir hayalet kukla olarak tutarlar."

Duvar yıkıldığında yirmi yaşındaydım—korkunç halk hikayelerine inanmayacak kadar büyüktüm—ama Mountain Haven halkının bunca yıl saklanarak hayatta kalmak için ne tür acımasız şeyler yapmak zorunda kaldığını merak etmeden edemiyorum.

Bea biraz daha dik durdu, ilgisi uyandı. "Bu, dış dünyayla tekrar ticaret yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Başımı yana eğdim. "Seni sevdiğimi sanıyordum, oysa dağların ötesinden şarap ithal etme şansı için beni satmaya hazırsın."

Omuz silkerek, "Seni seviyorum ama o şaraplar bana para kazandırıyor. Sen ise bana sadece maliyet getiriyorsun." dedi.

Sözler iğneleyici olmaktan ziyade alaycı, ama yine de can yakıyor.

Bea, barın arkasındaki raftaki şişelere göz attı. "Özür dilerim. Çok uzun zaman oldu. Neredeyse on yıllık bir izolasyondan sonra ticaret yollarının neler yapabileceğini hayal etmek zor."

"Evet, senin adına çok sevindim, ama senin o berbat şarabını yapmayı bırakmandan daha acil endişelerim var," diyorum.

Kale düştüğünde, iki haftada bir gelen tüccarların sayısı azaldı, ziyaretleri giderek uzadı ve sonunda barınak eksikliği ve sayıları artan "Tükenmişler" yüzünden tamamen durdular.

Bea, koyu renk saçlarını kulağının arkasına itti, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ama neden seni onların varisiyle evlendiriyorlar? Hiçbir yanlış yapmadın ki."

Acı bir kahkaha attım. "Bu, cezadan çok kötü şans. Evlendirilebilecek son Carrenwell benim. Diğer sihirli ailelerden birinden bir eş teklif etmek hakaret olurdu. Ayrıca Kellan, ailemin Havenwood'ları gözetlememi istediğini düşünüyor. On yıldır benimle iletişime geçmemiş olmaları ve ilk istedikleri şeyin oğulları için bir eş olması şüpheli."

"Sen casus değilsin." Bea başını salladı. "Bunu yapamazlar. Aidia olayından sonra ders almadılar mı?"

Aidia'nın morarmış yüzü aklıma geliyor ve Bea'ye son yaralanmadan bahsetme isteğime karşı koyuyorum. Bunu ona ilk kez anlatmıyorum. Aidia'nın neler yaşadığını ilk öğrendiğimden beri, bir yıl önce müşterileri değerlendirmemde bana yardımcı olmaya başlamıştı. Kardeşime yardım edemem ama muhtemelen bu barın arkasındaki perdelenmiş bölmede oturan benzer durumdaki müşteriye yardımcı olabilirim.

"Kendime bakabilirim," diyorum.

Bea'nın gözleri kısıldı, yanakları koyu böğürtlen rengine büründü. Barın etrafından dolandı, beni arka odaya sürükledi ve duvara yasladı.

Depo bir zamanlar karanlık ve romantik görünürdü, ama şimdi sadece kasvetli görünüyor. Alçı tavanda bir su lekesi var ve havada bayat bira kokusu asılı. Oda loş, ama yine de gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum.

Şaşkınlıkla gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu bana tanıdık geliyor, ama sanırım sen ve Josie artık sadece birlikteydiniz."

Bea kaşlarını çattı, ama bakışları önce dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime indi. "Artık birlikte olmasak bile, bu seni umursamadığım anlamına gelmiyor." Yutkundu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bea'nın sert barmen dış görünüşü tamamen yok olmuş ve gözlerindeki o saf endişeyi görmek çok fazla. Onu kızdırmamalıyım. Öpülmenin yakınlığı olmadan yapamaması onun suçu değil. Eğer elimden gelseydi ben de bunu seçmezdim.

Kollarımı kavuşturdum. "Buraya bunun için gelmedim ve bu kadar duygusal olacağınızı tahmin etmemiştim. Kutunun içine bir not bırakmışsınız. Burada bir müşterim var ve şehirdeki günlerimin sayılı olduğunu düşünüyorum."

Bea, zaten kuru olan ellerini önlüğüne silerek kuruladı. "Nişanlıyla ne zaman tanışacaksın?"

"Yarın, ailelerimiz sözleşmeyi imzalayıp nimetlerimizi paylaşacaklar. Bu gece yardım etmek için son şansım olabilir, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Gitmeden önce başka bir şey var mı?"

Bea ensesini ovuşturdu. "Eğlence bölgesinde bir kadın daha kayboldu. Josie'nin eski arkadaşlarından birinin arkadaşı. Morgan diye bir şeydi. Şahsen tanımıyorum ama Josie'nin arkadaşı onun kendi başına ortadan kaybolacak türden biri olmadığına emin görünüyordu ve bu son iki ayda kaybolan dokuzuncu kadın."

Şehirdeki şiddetin inanılmaz boyutu insanı yoruyor. Bazı günler, tüm çabalarımıza rağmen sorunun çözümünde neredeyse hiçbir ilerleme kaydedemediğimizi hissediyoruz.

"Kellan'la konuşacağım, bu konuda bir şey biliyor mu diye bakacağım —ama bu arada ortaya çıkarsa ya da başka biri kaybolursa bana haber ver," diyorum.

Bu büyüklükteki bir şehirde birini ortadan kaybetmek zor. Cesetler eninde sonunda ortaya çıkıyor. Ama kaybolan kadınların hiçbiri iz bırakmadı ve hiçbir kalıntı bulamadık. Bu rahatsız edici bir gizem, ama şu anda çözebileceğim bir şey değil.

Elimi tuttu. "Bekle. Dahası da var. Müşteriyle ilgili kötü bir hissim var."

"Elbette biliyorsunuz. Ona kötü muamele ediliyor."

Bea, "Acele işlerle ilgili kuralı siz koydunuz," diyor. "Hem yargıç hem de infazcı olacaksak, müşterinin hikayesini ve konumunu iyice incelemek

için zaman ayırıyoruz."

Normalde, sürecimiz, müşterinin adresini vermesini gerektiren ve böylece onları gözlemleyebilmemiz için posta kutusuna bırakılan bir mektupla başlar. Süregelen bir istismar olduğunu doğruladıktan sonra, teyit için onları görüşmeye davet ediyoruz. Genellikle Bea bunu benim için hallediyor. Daha sonra, kadının hikayesini ve istismarcının nerede olduğunu doğruladıktan ve hareketlerini takip etmek ve yerlerini doğrulamak için yeterli zamanımız olduktan sonra, ben işe koyuluyorum.

Başımı salladım. "Biliyorum. Ne diyeceğini dinleyeceğim, ama aynı zamanda yapabildiğim kadar iyilik yapmaya daha çok önem veriyorum. Bir istisna yapacağım."

Bea'nın dudakları ince bir çizgi haline geldi ama beni bıraktı. Kalabalığın arasından sıyrılıp odanın arka tarafına doğru ilerledim.

Bar gürültülü, telaşlı, hava parfüm, bira ve hafif bir ter kokusuyla boğucu. Barmen kızlar zengin müşterilerin kucaklarında flört ediyor. Keman çalanlar şöminenin yanında çalarken, çiftler dans ediyor, eski ahşap zeminlerde botlarının ritmik vuruşları yüksek sesle duyuluyor.

Kadınlar odanın içinde telaşla dolaşüyor, ipekten etekleri tahta zeminlere sürtünerek taliplerine göz kırıyorlardı.

Hepsi sevildiklerinden bahsedip duruyorlar ama aslında istenmekten bahsediyorlar. Ben de gençken tıpkı onlar gibiydim.

Aranmak, çıkış yolu, onları aile evlerinin ötesine, kendi yönettikleri bir eve, hareketli, duvarlarla çevrili bir şehirdeki kendi sığınaklarına taşıyacak bir bilet. İstenmenin nasıl kontrole dönüştüğünü bilmiyorlar. Erkeklerin şiddeti mazur göstermek için istemeyi nasıl kullandıklarını görmediler. Benim gördüklerimi görmediler.

Artık istenmeyi hayal etmiyorum. Korkulmayı tercih ederim.

Onları işledikleri suçlardan dolayı ölüme mahkum eden kadının adını fısıldarken gözlerinin dehşetle faltaşı gibi açılmasını istiyorum. Zehir vücutlarına yayılırken her zaman bir şok anı yaşanır, ancak bu hızla boğuk bir "Özür dilerim" pazarlık cümlesine dönüşür.

Asla içtenlikle özür dilemezler. Özür, insanların kalplerinde hissettikleri bir şeydir; bir yanlış fark etmenin ve tövbe etme isteğinin doğurduğu bir pişmanlıktır.

Yaptıkları zarardan pişman değiller. Yakalanmış olmaktan pişmanlar.

Barın arkasındaki perdenin arkasına saklandım ve masadaki kadın irkildi. Karşısına oturdum.

Başındaki kapüşonun altından gördüğüm kadarıyla genç ve güzel, koyu gözleri ve pürüzsüz kahverengi teni, açık mavi bir pelerinle tamamlanıyor. Omuzlarının kamburluğuna bir bakışta, bileğindeki mor kurdele ve Bea'nın onayı olmasa bile, onun benim müşterim olduğunu anlıyorum.

Bir anlığına, gözleri korku ve şüpheyle faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakakaldı.

“Bayan... Vixen?”

Bu kadınların hiçbirisi onlara yardım eden kişinin Carrenwell ailesinin en küçük kızı olduğundan şüphelenmiyor, ama bana bir lakap takmayı seviyorlar. Her olay yerinde küçük mor bir kurdeleyle sarılı, neredeyse boş şişeler bıraktığım için bana Zehirli Tilki lakabını taktılar. İpuçları benim imzam haline geldi ve Kellan'ı yanıltmak için her birine farklı bir zehir izi bıraktım, çünkü o ve ailemin geri kalanı sadece tek bir zehire erişimim olduğunu düşünüyor.

"Lütfen, hedeflediğiniz kişi dışında isim vermeyin," diyorum.

Kadın, düzenli olarak dayak yemiş kadınların yaptığı o büzüşme haliyle başını buruşturarak çöker. Öfkem yükselirken zehrin derimin altında nabzını neredeyse hissedebiliyorum. Dudaklarımdaki yanmayı dindirmek umuduyla bir yudum bira içiyorum.

"Hadi, anlat bana hikâyeni," diye devam ediyorum.

Gözleri barın etrafında gezinirken kapüşonunu hafifçe geriye doğru eğiyor. Kapüşonunun gölgesi kalkınca, sağ gözünün etrafındaki morluğu ve çenesindeki daha eski, solmuş bir izi görebiliyorum. Pelerinini hafifçe yana kaydırınca boğazındaki koyu mavi parmak izlerini görebiliyorum.

“İşler daha da kötüleşiyor,” diyor sert bir fısıltıyla. “Kimsenin incinmesini istemiyorum ama geçen hafta bunu yaptığında,” boynunu işaret ederek, “görüşlerim o kadar karardı ki beni öldüreceğini sandım. En büyük çocuğum da araya girdi ve Ron onu da dövdü. Bu durumun tekrar etmesini izleyemem. Üç çocuğum var, hanımefendi. Lütfen.”

Onu yakından inceliyorum. Çoğu kurbanın sahip olduğu doğal bir ritim var, kelimelerin ağzından çıkamadığı bir noktaya geliyorlar ve ben sessizlikte söylenmeyenleri duyabiliyorum. Korku kelimelerden daha büyük ve bunu anlıyorum.

Ama bu kadın her şeyi söylüyor ve hiçbir şeyi söylemeden bırakmıyor.

Elini masanın altına uzatıp ağır bir keseyi kucağıma bıraktı.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Bu kadarı fazla."

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikti. "Yemin ederim öyle değil. Çocuklarımın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Paranızı sizin yardımınıza gücü yetmeyen başka bir kadına verin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sadece ödeme gücü olanlardan ücret alıyorum. Kazancımın büyük kısmını, istismarcılarından kurtulduktan sonra desteğe ihtiyaç duyan kadınlara veya şiddet dolu ailelerinden kaçmak zorunda kalan genç kızların yerleşmesine bağışlıyorum.

Ama bu kadın bu kadar parayı karşılayacak kadar zengin görünmüyor. Aklımda alarm zilleri çalmaya başladı.

"Peki ya çocuklarınız? Bu kadar fedakarlığı nasıl göze alabiliyorsunuz?" diye soruyorum.

Kadın tereddüt ediyor. "Ink and Willow'dan Mabel bana zamanınızın büyük bir kısmının bağış yoluyla olduğunu söyledi. Eğer siz bana bunu nasıl karşıladığımı sormazsanız, ben de sizin bunu nasıl karşılayabildiğinizi sormayacağım."

Başımı salladım. Mabel, karakter değerlendirmesinde mükemmel ve ağımızın güvenilir bir parçası. Yarın sabah emin olmak için kendisiyle görüşebilir ve görüşmeyi erteleyebilirim.

Para kesesini kemerime bağlıyorum. "Pekala. Kocanız yarın akşam nerede olacak?"

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. Şimdi yüzündeki saf çaresizliği görebiliyorum. Gerçekten korkuyor. "Hayır, hanımefendi. Lütfen. Buraya gelerek zaten büyük bir risk aldım. Eğer bu gece olmazsa, çocuklara komşumun baktığını öğrenecek. Daha da kötüsü, nerede olduğunu öğrenmek için onu takip etmek zorunda kaldım. Yarın yakalanmadan bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam, sakın ol. Ben yapacağım. Sadece nerede olduğunu ve nasıl görüldüğünü söyle."

"Arkadaşlarıyla birlikte Heartless Haven Pub'a gitti. Çok yakın arkadaşlar ama onlardan da dikkatli olun. Koyu saçlı, zeytin rengi tenli ve koyu mavi fırtınalı bir gökyüzü gibi gözleri var. Ama onu paltosundan tanırırsınız. Çok güzel yapılmış, koyu lacivert, yakasında altın varak işlemeli. Tanıştığımızda bana yıldızların bile gözlerimin yanında sönük kaldığını söyledi ve bana bir gül verdi. Çok kolay ikna edilebilen bir çekiciliği var ama aldanmayın," diyor acı bir şekilde.

"En gerçek canavarlar her zaman en rahat olanlardır," diyorum. Masanın üzerinden ellerini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

“Teşekkür ederim,” diye coşkuyla söyledi, elimi iki elinin arasına alarak. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Söz veriyorum, dersimi aldım ve o kumar ve içkiyle paramızı harcamadığı sürece, çocuklara daha iyi bakabileceğim. Bunun benim için ne anlama geldiğini size anlatamam.”

Başımı salladım ve kapüşonumu daha da öne çektim. "Şimdi bana bir iyilik yap ve bara gidip bir içki iç. Hem barmenle hem de yanındaki kişiyle sohbet et ve ikisinin de adını bildiğinden emin ol. Sonra bir saat sonra ayrıl ve evine git. Çocuklara bakan arkadaşınla saat on ziline kadar kal, sonra da onları yatağa götür."

"Neden?" diye soruyor.

"Böylece bekçiler geldiğinde bir mazeretiniz olur."

Yutkunarak başını salladı, ben de ona birkaç bozuk para geri verdim.

"Bol şans," diyorum.

Masadan kalkıp Kalpsiz Sığınak Pub'a doğru yöneliyorum ve orada Zehirli Tilki'nin son kurbanı olabilecek kişiyi bulmaya çalışıyorum.

HARLOW

Normalde müşteriyle ve kurbanla buluşma arasında kılık değiştiriyorum ki biri beni fark ederse tanınmam daha zor olsun, ama kolyemin kullanım alanları sınırlı ve bara birkaç blok kala elektrikler kesildi. Yılın bu zamanında sık rastlanan bir durum. Duvarlardaki güneş taşı ağı, bulutlu kış günlerinde yeterli ışık almazsa, akşamları gereksiz tüm elektrikler kesiliyor.

Mum ışığıyla aydınlatılmış bir barda gözlerimi kimse fark edemez, çünkü ortam çok karanlık olur.

Eskiden takılarımı takıp nasıl görünmek istediğime odaklanırken, doğal halime dönmek için sadece kolyeyi çıkarmam yeterli oluyor.

Kolyeyi çıkarıp, zincirden sarkan narin yıldızın üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum ve köşeyi dönüp Heartless Haven Pub'ın ağır ahşap kapısını iterek açmadan önce kolyeyi pelerininim cebine koyuyorum.

Burada hiç kimseyle tanışmadım ama müzik için birkaç kez gizlice içeri girdim.

İçeri adımımı attığımda nemli, bira kokulu bir hava ve coşkulu keman sesleri beni karşılıyor.

Kapı eşiğinden içeri girip etrafa göz gezdirdim, aradığımı bulmaya çalıştım. Şöminenin yanında lacivert bir palto giymiş, kupağında bir barmen kız olan bir adam oturuyordu, ama adam elli yaşına yaklaşmıştı ve daha yakından bakınca paltosunda hiçbir işleme olmadığını fark ettim.

Başlığımı alnıma biraz daha çekerek kalabalığı tarıyorum, ta ki odanın uzak tarafında altın işlemeli lacivert bir palto giymiş başka bir adam görene

kadar. Ona doğru yürüyorum, odanın kenarından dolaşarak.

Hedefim, ham ahşap bara dirseğini dayamış bir arkadaşıyla gülüşüyor. Ben de onu göz ucuyla takip ederek kalabalığın arasına doğru ilerliyorum.

Beklediğimden daha genç. Benden sadece bir iki yaş büyük ve uzaktan bile ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyorum. Güçlü çene hattının üzerinde hafif bir sakal tıraşı izi var. Koyu renk saçları Lunameade'deki çoğu erkeğinkinden biraz daha uzun, ama düzgünce şekillendirilmiş ve mükemmel dalgalar oluşturuyor. Hafif güneşten bronzlaşmış teni olmasaydı, bütün gün bir dükkânda mahsur kalmış zengin bir tüccar olduğuna inanabilirdim. Ama gösterişli kıyafetleriyle rol yapan bir işçi olduğunu anlayabiliyorum.

Yakışıklı ve rahat görünüyor. Ama öte yandan, en güzel yüzler en acımasız şiddeti gizleyebilir ve ben daha önce de aldanmıştım. Şüphelerim yüzünden gözüm morardı ve bileğim kırıldı.

Odanın içine doğru ilerleyip, pubın daha karanlık bir köşesindeki bir masaya oturdum, tam onun görüş alanındaydım. Bakır saçlı arkadaşı sırtı ve omzuna elini koydu, sonra barda dolaşıp koridordan tuvalete doğru ilerledi. Hedefimin bakışları kalabalığın üzerinde gezindi.

Tam o anda kapüşonumu geriye doğru eğip pelerininin düğmelerini açıyorum. Kırmızı ipek elbisem adeta bir işaret fişeği gibi parlıyor. Bakışlarını hemen hissediyorum ama sonunda gözlerine bakmadan önce pelerininle uğraşıyormuş gibi görünmeye kendimi zorluyorum. Hafifçe gülümseyerek, sergilediğim gerçekten absürt derecede dekolteyi fark etmesini bekliyorum.

Tecrübelerime göre, erkekler güzel birinin onlara zarar verebileceğinden asla şüphelenmezler. En basit cazip teklifler bile onları benimle yalnız bir odaya çekebilir.

Erkekler alçakgönüllü bir kadının hikâyesini sever, bu yüzden ben de o rolü oynuyorum—onların cazibesine kapılmış, ilgilerinden dolayı silahsız kalmış—aptalca tökezleyerek kesime götürülen bir kuzu gibi. Kurtlardan habersiz, orman yolunda dolaşan bir kız gibi.

Bir yıl önce, bu gizli işe başlamadan önce, Kellan'ı veya şehir muhafızlarını topluluğumuzdaki kadınlara daha fazla yardım etmeleri için ikna etmeye çalıştım. Hem kardeşim hem de korumaları, kadınların sorunlarının kadınların işi olmasına razıydılar.

Ama erkeklerin şiddetini sessizce kabullenmek, benim istediğim kadın görevi değildi.

Vicdan yoksunluğunda, erkeklerin korkacak bir şeye ihtiyaçları vardır. Ben de kendimi onların canavarı yaptım.

Ben tamire ihtiyacı olan adamlar aramıyorum. Onların kefaretleriyle ilgilenmiyorum, sadece son nefesleriyle ilgileniyorum.

Yine de, zehrin yakıcı etkisi yüzlerine vurduğunda ihanete uğramış gibi görünmeye, zayıf olmasını bekledikleri biri tarafından yakalanıp alt edildikleri için öfkelenmeye cüret ediyorlar. Belki de sadece beni hafife aldıkları için pişman olacaklardır, ama bu da bir şey.

Dudaklarımı utangaç bir gülümsemeyle büküyorum, karşımdaki kişi de aynı şekilde karşılık veriyor. Ayağa kalkıyor, bara bir bozuk para bırakıyor ve masamı işaret ediyor. Bu, beklediğimden daha kolay olacak. Onu yanıma getirmek için hiç çaba sarf etmeme bile gerek kalmadı.

Gözlerimi yakalıyor ve masama doğru gelirken kibirli bir özgüven sergiliyor.

"Affedersiniz hanımefendi, birini mi bekliyorsunuz?"

Sırıttım. "Artık değil."

Gülüyor ve karşımda oturan koltuğa oturuyor. "Böyle çarpıcı biri için işler böyle mi yürüyor? Olağanüstü bir elbise giyiyorsunuz ve etrafınızda istekli bir arkadaş bulmakta asla zorlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Buna benzer bir şey," diyorum.

"Umarım bu pervasızlığımı affedersiniz, ama bir an daha geçmesine izin veremezdim, yoksa en az bir düzine adamın daha size saldıracağından emindim. O gözler yıldızları bile gölgede bırakıyor." Ceketinin cebinden beyaz bir gül çıkarıp bana uzattı.

Karnımda heyecan dolu bir kıpırtı var. Bu kesinlikle benim işaretim.

Gülü alırken gülümsüyorum. "Evet, güzelliği bir davet olarak gören erkeklerle başa çıkmanın benim de yöntemlerim var."

Sırıttı. "Eminim öyledir. Adın ne, güzelim?"

"Mükemmel."

"Yıldızları yaratan ilahi varlık ya da karanlığın habercisi gibi mi?"

Arkama yaslandım ve içeceğimden uzun bir yudum aldım. "Neden ikisi birden olmasın?"

Bu cevaptan memnun olmuş gibi görünüyor. "Her şeye sahip bir kadın."

Lunameade'deki herkes bu efsaneyi bilir çünkü bu, "Özlenmişler"in nasıl yaratıldığının hikayesidir. Dünyamızı yaratan Yedi İlahi varlığın asla birbirine aşık olmaması gerekiyordu.

Yıldızların Tanrıçası Stellaria, Sonların Tanrıçası Asher'a aşık oldu ve evlilikleri, iki büyüü birleştirerek ikisini de kullanabilmelerini sağladı. Babası Kötülüğün Tanrıçası Polm, Asher'ı kaçırdığında, Stellaria ölümlü aleme saldırdı ve karanlığını tüm topraklara ve babasının tüm tapanlarına yaydı. Öfkesi Polm'unkinden bile daha büyüktü. Kayıp kocası için yas tutarken, tüm dünyayı günlerce karanlığa boğdu.

Polm o kadar öfkeliydi ki, Asher'ın hapsedildiği toprağı lanetledi ve artık ne yaşamdan ne de ölümden kimse oraya ayak basamaz hale geldi. Bunun üzerine Stellaria, kendi ve Asher'ın büyüünü bir adama üflledi, böylece adam tamamen yaşamdan da tamamen de ölümden değildi ve sevdiğini özgür bırakmak için onu lanetli toprağa gönderdi.

Çift mutlu bir şekilde yeniden bir araya geldi, ancak Stellaria'nın canlandırdığı adam yaşayanlara uyum sağlayamadı, ölüm perdesinden de geçemedi. Yaşayanların diyarında doymak bilmeyen bir kan susuzluğuyla yaşamaya lanetlendi ve sonunda ilk Kanı Tüketilmiş kişi oldu.

İşaretime bakıyorum. "Size ne ad vereyim?"

"Sanırım Asher demeliyim."

Onda bir rahatlık var. Beklemediğim bir özgüven ve yoğunluk. Arkadaşının döndüğü bara doğru bakıyor. Asher, arkadaşına doğru bira bardağını kaldırıyor ve adam gözlerini devirip bara yaslanıyor.

"Yoldaşını terk ettin," diyorum.

"İyileşecek. Sadece bu gece bana daha fazla para kaybetmesine izin vermeyeceğim için üzgün, ama bu akşam yeterince kart oynadım. Ve sanırım loş bir odada sen daha iyi bir arkadaşsın." Elini dizime koydu.

Dokunuşun sıcaklığı kumaşın içinden geçiyor ve o bana beklentiyle bakıyor. Zihnimde bir anlık şüphe beliriyor. Hiçbir hedef bana dokunmak için onay aramamıştı.

Elimde vızıltılı bir sıcaklık yayılıyor. Yemin ederim teninin etrafında bir aura görüyorum, ama masadaki mum titriyor ve bunun ışığın bir oyunu olduğundan eminim. Başparmağımla, muhtemelen bir evlilik yüzüğü olan şeye dokunuyorum.

Hareketleri takip ediyor. "Göründüğü gibi değil."

"Peki, nasıl görünüyor?" diye soruyorum, parmağımla sarmaşık deseninin üzerinden şakacı bir şekilde geçerek.

"Evli değilim. Sadece barmenlerin bahşiş konusunda çok ısrarcı olmamaları için taktığım bir şey."

"Elbette." Ona inanmadığımı açıkça belirtiyorum.

Sanki onu azarlamamı bekliyormuş gibi geriliyor. Ama ben parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetliyorum ve omuzları gevşiyor.

Elinde bir kova buz ve bir şişe köpüklü şarapla bir barmen kadın beliriyor. Duvarlarla çevrili bir şehirde bu iki şey de lüks sayılır. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama Asher'ın yüzündeki memnuniyet ifadesinden başaramadığımı anlıyorum.

"Sizi etkilemeye çalışıyordum, itiraf ediyorum, bu yüzden soğutulmuş bir şişe içki için masraf yaptım."

Heartless Haven Pub'in oldukça varlıklı bir müşteri kitlesi var. Onları görmek için mekana şöyle bir göz atmak yeterli, ama buz ve bu kadar pahalı şarap için nasıl kaynaklara sahip olduklarına şaşırdım. Yıllar içinde, dağların ötesinden gelen şarap seçimi büyük ölçüde azaldı. Evimizde koca bir şarap mahzenimiz olmasaydı, daha çok etkilenirdim.

Sanırım Asher'ın karısının bana bu kadar çok para ödemekten endişe duymamasının sebebi buydu. O, parasını başka kadınlarla yemek yiyip içki içmeye harcamakta çok hızlı davranıyor.

Bana bir bardak dolduruyor ve köpük bardağın kenarına kadar yükseliyor, taşmadan hemen önce duruyor. Uzun bir yudum alıyorum, baloncuklar dilimde keskin ve tatlı bir his bırakıyor. Rujum bardağın üzerinde kırmızı bir iz bırakıyor. Asher, dünyanın en küçük yudumunu alırken bardaktan ağzıma bakıyor.

Bunun için beni epey uğraştıracak. Burada ne kadar uzun süre oturursak, birinin beni tanıma olasılığı o kadar artar. Yüzümle adaleti sağlamanın bana güç verdiğini hissetsem de, birdenbire bir büyü yapmadığıma pişman oldum.

"Peki, bu akşam arkadaşınızla bir şeyi kutlamak için mi dışarı çıktınız?" diye soruyorum.

"Evet." Bara doğru bir bakış attı ama arkadaşı çoktan ortadan kaybolmuştu. "Onun bekar olarak geçirdiği son geceyi kutlamak için geldik. Eğer zaten iğrenç bir şekilde aşık olmasaydı, muhtemelen burada seni de kazanmaya çalışıyor olurdu."

"Karşılaştığı rakibin kim olduğunu bilen bir adamda hiçbir sakınca yok."

Asher şarabından daha uzun bir yudum aldı. "Belki bir gün yakında ben de o duyguyu yaşarım. Peki sen neyi kutluyorsun?"

Sırıttım ve kadehimi kaldırarak bir kadeh tokuşturdum. "Düşmanlarımla yavaş ve farkında olmadan yenilgisi."

Bardağını dudaklarına götürürken duraksadı ve güldü. "Şey, bu ciddi bir kutlamayı gerektiriyor. Belki de daha özel bir yerde konuşabiliriz? Yukarıda bir odam var."

Karısını aldatacak birini bulacağından bu kadar emin olup önceden oda kiralamasına şaşırmmamalıydım. Bu işleri kolaylaştırıyor. Beni görebilecek meraklı barmenler veya pansiyon sahipleri yok.

Yine de, ben müşterilerimin ondan biraz daha sarhoş olmasını tercih ederim. Alkol onları daha çok el şakası yapmaya meyilli hale getirir, ama aynı zamanda sakar ve daha kolay yönlendirilebilir kılar. Ancak, onunla halka açık yerlerde ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi.

Parmaklarımı elbisemin yakasından aşağı doğru gezdirip elimi onun eline bıraktım. "Bu kadar istekli misin?"

Öne doğru eğildi ve parmaklarını kolumun iç kısmında gezdirdi. "Bu sohbetten gerçekten keyif alıyorum, ama daha sakın bir yerde devam etmeyi çok isterdim."

Utangaç bir gülümsemeyle, "Bu mükemmel bir fikir gibi geliyor," dedim.

Elini usulca avucuma pirinç bir anahtarla bastırdı. "Şimdi yukarı çık ve içeri gir. Diğer merdivenin yanındaki soldaki son kapı. Kimse şüphelenmesin diye birkaç dakika bekleyip yanınıza geleceğim ve ikramları da yanımda getireceğim."

İtibarımı korumakla ilgilenmesi tuhaf. Normalde bu adamlar daha yukarı çıkmadan koridorda beni taciz ederler. Ama ben bardağımı bitirip ayağa kalktım ve sanki gidiyormuşum gibi elimi öpmesine izin verdim. Sonra arkamı dönüp bardan çıktım. Çıkmak yerine, kapıdan sola dönüp merdivenlerden üst kata çıktım.

Kapı gıcırtyla açılıyor ve loş ışıklı küçük bir odaya giriyorum. Komodinın üzerindeki mumlar neredeyse tamamen yanmış. Mumluklarda biriken balmumu, şömineden gelen duman ve hafif topraksı, tatlı bir koku odayı sarıyor. Dağlardan esen kuzey rüzgarlarıyla gelen aynı koku bu. Koku, çocukken Aidia ile Kuzey Kalesi surlarında durup karla kaplı ağaçlara bakarak ormana koşmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğimiz anları hatırlatıyor.

Çok gençtim ve tehlike çok uzak bir şey gibi görünüyordu. Ebeveynlerimin tedbiri aşırı, boğucu ve duvarların dışından gördüğüm her şeyden daha şiddetli geliyordu. Ta ki kan sisi gelene kadar; o gece, bir sürü Kanı Tükenmiş Varlık Kuzeydoğu Kalesi'ne girip Lunameade sakinlerinden

iki yüzünü birkaç saat içinde kurutmuştu. On binlerce insanın yaşadığı bir şehirde bu sayı küçüktü, ancak duvar tamamlandığından beri Lunameade'nin bir anda yaşadığı en büyük kayıp sayısıydı.

Annem ve babam bizi ölüleri görmeye götürdüler; sanki içimdeki huzursuzluğu hissetmişler ve onu ezmek istiyorlarmış gibi. Ondan sonra ayrılmayı hayal etmeyi bıraktım; dünya sadece Lunameade'e indirgendi ve şehir bana hiçbir zaman güvenli gelmemiş olsa da, orman çok daha tehlikeliydi. Bildiğin şiddet, ağaç çizgisinin ötesinde ne varsa ondan daha iyidir. Aidia'nın morarmış yüzünü ilk gördüğüm ana kadar buna gerçekten inanıyordum.

Asher'ın eşyalarını karıştırma isteğime karşı koyuyorum, çünkü her an içeri girebilir. İşimi bitirdikten sonra bolca zamanım olacak. Bunun yerine, pelerinimi şöminenin yanındaki askıya asıp odanın karşısına geçiyorum ve küçük bir masanın yanındaki aynanın önünde elbisemi düzeltiyorum. Yazışmalarına göz atmak istiyorum ama önce pencereden bir kaçış yolu olup olmadığını kontrol ediyorum.

Daha gizli bir kaçışa ihtiyacım olursa, oradaki ağaç dalına tırmanıp aşağı kayabilirim, ancak yeterince köpüklü şarap içtiğim için bu pek ideal bir seçenek değil. Gerçi gizlilik konusunda pek de endişeli değilim. Yarından sonra ne olacağını bilmiyorum. Burada birkaç gün daha kalabilirim, ancak zamanımı meşgul edecek çok fazla etkinlik ve beklenti olacağından, kolayca gizlice kaçamam. Ya evleneceğim ve Fallen Hold'a gönderileceğim ya da gönderilip arkadaşlarımdan ve ailemden uzakta evleneceğim.

Kapı ardına kadar açılıyor ve menteşelerin gıcırtısı beni irkiltti.

Kapıyı kilitlerken ve paltosunu sandalyeye fırlatırken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Özür dilerim, tatlım. Seni korkutmak istemedim."

Asher çok samimi görünüyor; açıkçası, etkileşimde bulunma talihsizliğine sahip olduğum en iyi oyunculardan biri. Ondan beklediğimle gerçekte olduğu kişi arasındaki uyumsuzluk zihnimin bir köşesinde beni rahatsız ediyor. Müvekkilimin yanağındaki morluğun anısıyla kendimi hazırlıyorum.

"Birdenbire söyleyecek söz bulamamak mı?" diye soruyor.

"Çok fazla konuşmam gerekeceğini düşünmemiştim," diyorum.

Kol düğmelerini çıkarırken, yüzündeki küstah gülümsemeyle, midemde bir beklenti kıvranıyor. "Ne istediğini bilen bir kadın."

"Talep gören bir kadın." Parmaklarımı yakamın kenarı boyunca gezdiriyorum. Büyüm dudaklarımda kalp atışı gibi titreşiyor.

Gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açıyor ve boynunun yan tarafındaki soluk, düz bir yara izini ortaya çıkarıyor. Ben odanın karşı tarafında durup onu izliyorum. Gerçekten yakışıklı. Belki başka bir hayatta, o tacizci bir pislik olmasaydı ve ben de zehirli bir kadın olmasaydım, onunla birlikte olabilirdim.

"Bana gümüş akçaağacı hatırlatıyorsun," diyor.

Gülüyorum. "Flört etme konusunda biraz daha çalışmaya ihtiyacın var."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gülümsemesi daha da genişliyor. Elini uzatıyor ve ben ırkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu, ayrım gözetmeksizin zehirli olmanın bir refleksidir. İnsanların bana yaklaşmasına izin vermiyorum çünkü beni öpemeyeceklerini unutacaklarından korkuyorum.

Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında gezdiriyor. "Gümüş akçaağaçlar sonbaharda canlı yaprak renkleri nedeniyle çok güzeldir, ama inanılmaz derecede hızlı büyüyen kökleri vardır. Yüzeyin altında çok şey oluyor ve izlenimim o ki, siz de aynı şekildedir. O kadar güzelsiniz ki, görünmeyen bunca şeyin varlığını kolayca unutabilirsiniz."

"Ama sen değil," diyorum, sesim beklediğimden daha yumuşak çıkıyor.

Bakışları dudaklarıma indi. Yaklaştıkça kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Hiçbir zaman hedef haline gelen birine ilgi duymadım. Genellikle şiddet tehdidi bile yeterince itici gelir.

Normalde bu kadar uzun sürmezdi. Onu hızlıca öper ve işi bitirirdim. Karnımda keleklerin uçuşmasını hissetmezdim—ama o sadece beni öpmüyor. Dudakları çeneme değiyor, burnu boynuma sürtünüyor. Dokunuş o kadar samimi ki, ona doğru ilerlemek mi yoksa geri çekilmek mi istediğime karar veremiyorum.

Bea, bana karşı bu kadar şefkatli davranan tek kişiydi, ama onunla olan ilişkim tehlikeliydi. Onun güvenliği için sürekli tetikte olmam gerektiğinden, hiçbir zaman tam anlamıyla rahatlayamadım.

Dudaklarım her zaman zehirli olsa da, vücudumun geri kalanı öpülmeye uygundur. Ama benden başka biri için öpüşmek doğaldır. Tutkuya kapılan partnerlerin kendilerini unutmaya meyilli olduklarını yeterince yaşadım.

Şu an dikkatli olmama gerek yok ve tetikte olmadığım zaman her şeyin ne kadar daha yoğun hissettirdiğinin son derece farkındayım.

Boynumu hafifçe ısıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Hatta Stellarium çiçekleri gibi kokuyorsun," diye mırıldandı nabzımın dibinde.

Ellerinden biri saçlarımın arasına kayıyor, başımı yana doğru çevirerek boynumu öpüyor. Dudaklarını kulağımın arkasındaki boşluğa bastırıldığında titriyorum. Diğer dövmelerimden hiçbiri bu kadar şehvetli olmamıştı. Genellikle hemen işe koyulmak isterler, ama o her dokunuşun tadını çıkarmaya kararlı görünüyor.

Yavaşlık işkence gibi. Beynimin bir köşesinde, beni burada boğabileceği korkusu alarm zili gibi çalıyor, ama dudakları çeneme tekrar değdikçe nefes almakta zorlanıyorum.

Diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti, bakışlarımın içine baktı, gözlerinde bir soru vardı. "Daha fazlasını yapabilir miyim? Seni öpersem kendimi kaybedeceğimden korkuyorum. Sanırım belki de istiyorum."

Şehvet dolu sersemliğim içinde, onun izin istediğini anlamam biraz zaman alıyor. Hedeflerimden hiçbiri daha önce böyle bir şey yapmamıştı.

Aptalca başımı salladım ve dudakları önce çekingen, sonra daha sert bir şekilde dudaklarıma değdi. Onun coşkusu beni hayrete düşürdü ve öpücüğü daha da derinleştirdi.

Hayatımda çok nadiren öpüldüm, ama hiç böyle bir öpüşe rastlamadım. Damarlarımda şehvet yanıyor ve onu kendime doğru çekerken ellerim gömleğini sıkıca kavriyor, kalçaları benimkine bastırılıyor. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni öpüyor ve işte bu düşünce gerçekliği yerine oturtuyor.

Geri çekildi ve ben onun fırtına bulutu gibi gözleriyle karşılaştım, ama kafa karışıklığı ve acı yerine sadece şehvet buldum. Kalçalarımın tuttu ve beni masanın üzerine kaldırdı, kağıtları yere saçıldı. Zehrin etkilerini çoktan hissetmesi gerekirdi ama beni tekrar, daha sert bir şekilde öperken aynı coşkuyu gösteriyordu. Beni masanın kenarına doğru çekerek, uyluklarımı kalçalarının üzerine geçirdi ve bana sürtünmeye başladı. Korkmam gerekirdi ama gömleğini avuçladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım.

İnleyerek başımı geriye attım ve o da boynuma ateşli bir öpücük silsilesi indirdi.

Bende ne yanlış var? Büyülerim işe yaramıyor mu?

Aynada kendi yansımanımı görünce rahat bir nefes aldım. Rujum dağılmış; dudaklarım koyu mor ve her zaman sihir kullandığımda olduğu gibi karıncalanıyor.

Ellerimi saçlarının arasına geçirdim, başını geriye doğru çektim ve onu tekrar öptüm. Ağzı şarapla tatlıydı, dudaklarımdaki zehrin tatlı ekşiliğiyle karışıyordu. Nefes nefese geri çekildi.

İşte bu. Bayılmak üzere. Sadece gözleri ateşle dolu ve nefessiz kalması tamamen öpücüğün sonucu gibi görünüyor. Panik midemi alt üst ediyor.

Elini yüzüne götürdü. "Tanrım, kadın, bana ne yapıyorsun? Normalde böyle şeyler yapmam—"

O sözünü bitirmeden onu tekrar öpüyorum. Dudaklarım yanıyor, dilimde zehrin o tanıdık, mide bulandırıcı tatlılığı var, ama o sanki doyamayacakmış gibi beni öpüyor.

Uzun zamandır öpüşmenin sadece bir yenilik olduğuna, sadece benim yapamadığım için çekici geldiğine emindim. Sadece merakım ve onun yanıltıcı doğasıydı. Dudaklarımı bir anlığına bile olsa birinin dudaklarına değdirdiğimde, bu telaşın tamamen beklentiden kaynaklandığını keşfedeceğime emindim. Ama öpüşme dünyayı sarsıyor. Hiç bitmesini istemiyorum. Bir an şefkatli ve yumuşak, bir sonraki an aç ve istekli. Teslimiyetim tamamen istemsiz. Bedenim onun bedenine karşı yumuşuyor.

Belki de bir daha böyle birini öpme şansım hiç olmayacak. Kurbanlarım genellikle bir dakika içinde ölüyor, ama o daha güçlü olmalı. Bu yüzden, otuz yıldır böyle öpülmeyi bekleyen birinin pervasızlığıyla karşılık veriyorum, kalçalarımı onun hareketlerine göre yuvarlıyorum. Tenim çok sıcak ve gergin, kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor. İstedğim zaman böyle bir öpücüğe sahip olabileceğim bir hayatın fantezisine kendimi bırakıyorum.

Sonunda geri çekilip başını omzuma yasladı.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, umutlu görünmemeye çalışarak.

Gözlerime bakıp sırttı. "Sadece kendimi kontrol etmeye çalışıyorum çünkü seni rahatlık alanından çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bir not verenden bekleyeceğim sözler değil bunlar.

Yüzünde acı belirtisi aradım. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ama dudakların oldukça koyu görünüyor, canım. Yeterince hava alıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Birini öptüğümde oluyor." Ne yalan ne de gerçeğin tamamı.

Elini yüzüne sürdü, bakışlarını kaçırdı ve tekrar gözlerime baktı. "Daha fazlasını yapmamıza gerek yok."

"Şimdi bana karşı yumuşak davranma sakın," diye takılıyorum.

Şaşkınlıkla kahkaha attı. "Söz veriyorum, şu an hiç de yumuşak kalpli değilim." Başını geriye doğru eğdi ve beni nazıkçe öptü. "Emin misin?"

"Evet."

Yakasını kavrayıp ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum. İnsanların kıvılcım dedikleri şey bu olsa gerek; tüm vücudum alev alev yanıyor ve bu adamın acımasız bir yırtıcı olduğu söylene de umurumda değil.

Bacaklarımı kavradı, ben de kollarımı boynuna doladım ve beni yatağa taşıdı, kenarına oturdu ve beni kucağına aldı. Elimden geldiğince zehir topladım ve ona enjekte ettim, dudağını ısırarak kan tadını alana kadar devam ettim.

O da beni daha sert öpüyor, bunun onu öldürme arzusundan ziyade sadece tutkudan kaynaklandığını düşünüyor. Tatlı zehir, ağızımdaki demir ve tuzla karışıyor.

Onu yatağa geri ittim ve ona dik dik baktım. Sanki ayı ben yaratmışım gibi sırtıyordu, dudaklarında kan izleri vardı.

Bizi döndürüyor, ben onun altındayım ve elbisem belime kadar toplanıp koyu kırmızı jartiyerlerimi ortaya çıkarıyor. Jartiyerlerimi görünce inliyor, parmaklarını diz üstü çoraplarımın üst kısmı ile iç çamaşırlarımın danteli arasındaki ten parçasına sürüyor. Gözümün içine bakarak eğiliyor ve oradaki tene bir öpücük konduruyor. Uyluğumda kalan kanlı ize sırtıyor. Sonra yumuşak, soluk tenimi ısırıyor ve içimde hoş bir beklenti ürpertisi belirliyor. Daha fazlasını istiyorum.

Gerçekler yüzüme çarpıyor. Bu adam bir istismarcı ve nedense benim büyülerime karşı bağışık. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Gözlerimde bir şey görmüş olmalı. Kaşlarını çatıyor. "Sorun ne?"

Hemen ayağa fırladım, elbisemi düzelttim ve o da doğruldu.

"Hey, dur bir dakika. Sorun yok, daha ileri gitmemize gerek yok. Bunu kastetmedim—"

Gözlerim kapıya kaydı ve o, korkmuş bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak yataktan fırladı. İşte bu, onun gerçek yüzünü gördüğüm an.

O, olduğu yerde kalıyor. Bana doğru uzanmıyor.

"Geç kaldım," diye ağızımdan kaçırdım.

Şaşkınlıkla kahkaha attı. "Neye geç kaldım? Bu akşamki taliplerden sadece biri miyim?"

Bakışları altında yanaklarım kızarıırken, gülümsememi zorla bastırdım.
"Belki."

Aklımı tamamen kaybettim. Onunla flört ediyorum.

"Bu kadar talep görmenize şaşırmadım açıkçası, ama kalmanız için söyleyebileceğim bir şey var mı acaba?"

Başımı sallayarak kapıya doğru yavaşça yaklaştım.

"Bir öpücük daha mı? Çok istiyorum!"

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. Keşke bilseydi.

Başımı salladım ve o da yaklaştı, çenemi geriye doğru eğdi ve gözlerimin içine baktı.

"Beni bırakmanız daha akıllıca olur," diye fısıldıyorum.

Sırlarımın tadından zevk alıyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Bilgelik abartılıyor."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni yavaş ve derin bir öpücükle öpüyor, sanki doyana kadar beni içine çekmek istiyormuş gibi.

"Bunu bütün gün yapabilirim," diye mırıldanıyor.

Kaç kez diğer çiftlere bakıp, birini öldürme korkusu olmadan şefkatli bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim?

Yine de, tamamen benim insafıma kalmış gibi görünüyor.

Sendelleyerek geri çekildim ve pelerinimi üzerime çektim, kendimi dışarı çıkmak için hazırladım. Ama o bir adım geri çekildi.

Odayı terk edip, merdivenlerden aşağı inerek serin gece havasına fırladım; sanki başkasının ölümünden değil de kendi hayatım için koşuyormuşum gibi.

HARLOW

Hizmetçim Marie, ısınmış ütüyü soğuması için masaya koyuyor. Son iki saattir saçlarımı sıkı bukleler halinde kıvrıyordu. Bukleleri düzeltmeye başlıyor, başıma tel tokalarla tutturuyor ve topuzun üzerine zümrüt işlemeli bir saç bandı takıyor.

Aynada kendime bakıyorum, parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Dün gece olanlar hakkında kimseye tek kelime etmedim, Bea veya Aidia dışında anlatacağım kimse de yok zaten. Eğer büyümde bir sorun varsa, tam Mountain Haven'a gönderilmek üzereyken bunu dile getirmenin zamanı değil.

Ayrıca, sırrımı açığa çıkarmadan bunu açıklamanın kolay bir yolu da olmazdı. Ailem ne yaptığımı bilseydi, seçtikleri bir prens gelip beni alana kadar masal prensesleri gibi bir kuleye hapsedilirdim.

Sanırım bugünün özü de bu. Prensım sonunda geldi.

Başlangıçta bu görevi istemesem de, şimdi bunun ne olduğunu anlıyorum: babamdan bir iyilik kazanmanın bir yolu. Aidia yüzündeki morlukla ilk ortaya çıktığından beri bir planım vardı.

Yıllar önce, Drenajlı nüfus artınca ve surların ötesine seyahat etmek neredeyse imkansız hale gelince, babam kardeşim Frederick'e doğayı manipüle etme yeteneğini kullanarak dış dünyaya bir tünel inşa etmesini emretti. Bu, Drenajlılara çok fazla muhafız ve kaynak kaybetmeden ticarete devam etmenin bir yoluydu.

Orman istila edilmeden önce oradan geçen tüccarlara göre, Kurutulmuşlar nadiren dağ geçidine girerler çünkü gündüzleri orada fazla gölge yoktur. Güneş ışığı onları öldürmese de, Kurutulmuş Orman'ın çok ötesine gitmelerini engellemeye yeter.

Yıllardır, babamın boynundaki zincirde asılı duran anahtara bakıp, buradan yeterince uzaklaşmanın ve hayatımda ilk kez gerçek bir güven duygusu hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onu çalmayı ve Aidia ile birlikte ortadan kaybolmayı, her zaman hayalini kurduğumuz özgürlüğe kavuşmayı hayal ettim. Ne yazık ki, babam kaçıışı bu kadar kolay hale getiremeyecek kadar kontrolcü.

Tünelin girişi gizlenmiş, yol çıkmaz sokaklar ve büyümlü tuzaklarla dolu ve tünelden geçmek için birkaç kardeşimin ortak büyümlüne, ayrıca sonundaki kutsal ateş duvarını yıkmak için babamın büyümlüne ihtiyaç duyuluyor. Lunameade'deki diğer tüm kaynaklar gibi, babam da tüneli onsuz kimsenin kullanamayacağından emin olmuş durumda.

Bunu yaparsam, sonunda şehirden güvenli bir şekilde çıkmanın yolunu bulmuş olacağım. O, bir yerine iki kızını kaybettiğini, Aidia'yı Rafe'den uzaklaştırmak için bunu kullandığını fark ettiğinde, biz dağ geçidini aşmış, Enerji Tüketmişlerin ulaşamayacağı bir yere ve daha da önemlisi babamızın ulaşamayacağı bir yere kaçmış olacağız.

"Dudak rengi sürmemeye emin misin canım?" diye soruyor Marie.

Başımı salladım. "İnsanlar, aksi halde görünmez olan bir büyümlün gösterisini severler."

Marie, tüm şatodaki gücüm hakkında bilgi sahibi olan tek hizmetkardır; çünkü beni büyötmeye yardım etti ve tıpkı Gaven'ın beni korumak için bilmesi gerektiği gibi, kendi güvenliği için de bilmesi gerekiyordu. Aile dışından birine bundan bahsetmeye kalkışırsa dayanılmaz bir acıya neden olacak bir sessizlik yemini etmiştir.

"Karısını bir daha asla öpemeceğini öğrendiğinde ne diyeceğini düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Marie kaşını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla, çoğu erkek zaten yatak odasındaki diğer aktivitelere daha çok önem veriyor. Sanırım yaşıyor."

Derin bir iç çekiyorum. On sekiz yaşına girdiğimde, annem diğer aktivitelerin güvenli olup olmadığını "test etmek" için yakışıklı bir genç adam getirmişti. Koridordaki bir oturma odasında beklemişti, ama yine de hayatımın en rahatsız edici gecesi idi. Eğer kendim de bu kadar meraklı olmasaydım, buna asla razı olmazdım.

"Evet, en azından bu var."

Marie güldü ve başını salladı. "Bu kadar karamsar olma. Biraz sevgiye ihtiyacın var, canım. Çok uzun zamandır yalnızsın ve bağımsızlığın takdire şayan olsa da, bu ittifak Lunameade'e yardımcı olacak. Barış herkes için iyidir."

Ailem barış istese bile, Able'ın umurunda bile değil. Soy ağacındaki gerçek zehirli elma bir gün Güney Kalesi'nin başına geçecek ve Lunameade'deki büyülü ailelere hükmedecek. Ben intikam ve korunma için öldürüyorum, ama Able benim yeteneklerime sahip olsaydı, bunu zevk için yapardı.

Marie omzumu sıktı, yüzünde anlamlı bir ifade vardı. Yıllardır hazırlanmama yardım etti ama beni hep burada bırakıyordu. Bu acıya, yani anne babamın benim için sadece alınıp satılabilecek bir para birimi olduğumu bilmenin yakıcı hissine hiçbir şey yapamazdı.

Yatak odamın kapısı gıcırtyla açıldı ve annem içeri girdi. Aynada gözlerine bakmaktan kaçındım, arkamı dönüp çoraplarımı giymek ve iç çamaşırlarımın korsesini bağlamakla meşgul oldum.

Annemin gözlerinin içine bakmayalı aylar oldu. Son baktığımda ise sesim kısılana kadar ona bağırmıştım. Ailenin iyiliği için Aidia'yı bir canavara satmıştı, hatta verdiği zararı gördüğü halde. Kardeşimin bu şekilde kullanılmasına duyduğum öfke, bunun ikinci kez başıma gelmesinden daha büyük.

Aynada yansıması beliriyor, görünüşü benimkine o kadar benziyor ki, sanki otuz beş yıl sonrasına bakıyormuşum gibi. Saçları hâlâ koyu kuzgun siyahı, ama onu genç göstermek yerine yaşlandırıyor. Soluk tenine karşı çok keskin bir renk ve mor gözlerinin etrafındaki belirgin çizgileri vurguluyor— gözleri sadece mor ve sihirli bir görüşe sahip çünkü babam ona, kan bağıyla sahip olduğumuz aynı görüş yeteneğini veren bir aile yadigarı yüzük vermişti.

Uzun, heybetli fiziği, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla hâlâ çarpıcı. Göz alıcı görünümünden yoksun olmasına rağmen, olduğundan daha genç görünüyor; soğuk, hesapçı bir güzelliğe sahip ki, annem olmasaydı muhtemelen daha çok saygı duyardım.

Onun aurası bile benimkine benziyor: tenine yakın kalan, parlak altın rengi bir girdap. Harvain'den aldığı kutsama benimkinden çok daha nazik. Kader Tanrıçası çeşitli hediyeler vermeyi sever ve annemin hediyesi de istisna değil. Onun hediyesi geçmişe dönük algılama yeteneği. Çoğu insan

bunu işe yaramaz olarak görürken, o, herhangi bir siyasi rakibin geçmişine bakıp uygunsuz şeyler bulabildiği için babamı elde etti. Babamın dikkatini, başka bir evin ona karşı kurduğu bir komplo konusunda onu uyararak çekti. Lunameade'deki tüm sihirli ailelerin geçmiş günahlarını bulmaya devam ederek yıllardır onun sadakatini koruyor.

Onun aurasının uzanıp konuklardan bilgi almaya çalıştığını, katıldığımız her yüksek saray etkinliğinde izledim. Hiçbiri bir şey anlamadı, çünkü göremediğiniz veya hissedemediğiniz bir büyüye karşı koyamazsınız.

Bir ara, boş zamanlarımda neler yaptığımı fark edebileceğinden endişelenmiştim, ama çocuklarının geçmişine bakmaktan hoşlanmıyor. Bu, kendi başarısızlıklarına bakmayı gerektirir ve bu da tahammül edemeyeceği bir şey.

Annemin bakışları yıldız kolyeme kaydı ve eli içgüdüsel olarak kendi boynundaki yakut kolyeye gitti. Aidia'ya sormadım ama sanırım annemin kolyesine artık sihirli tılsım doldurmayı bıraktı. Ablamın itirazına saygı duyuyorum çünkü annemizin kibirinden daha güvenilir çok az şey var.

“Harika iş çıkardın. Görevin bitti, Marie,” diyor annem.

Marie, çıkmadan önce bana şüpheyile bir bakış attı.

"Başka bir şeye mi ihtiyacınız vardı, yoksa sadece bir kez olsun planlarınızı önceden bana anlatmak için mi buradasınız?" diye soruyorum, mor ipek elbisemin kenarlarındaki belladonna çiçeği işlemelerine parmağım ile dokunurken.

Annem yorgun bir iç çekişle, “Küstün Harlow. Sana önceden söyleseydik, Aidia'ya yaptığın gibi ortalığı ayağa kaldırırdın. Bu konularda her zaman çok dramatik davranıyorsun, sanki görev isteğe bağlıymış gibi. Hepimiz istemediğimiz şeyler yaparız. Bu, Carrenwell olmanın bir parçası. Şehrin ihtiyaçlarını incelemeliyiz, kendimizi değil. Diğer kardeşlerinin evliliklerinden hiç şikayet etmedin.” dedi.

Kardeşlerimi umursamadığım anlamına gelmiyor bu, ama çoğu benden çok daha büyüktü ve benimle ilgilenmeye vakitleri yoktu. Hepsi istedikleri kişilerle evlenmişti ve umursadığım diğer tek kardeşim Kellan, ergenlik yıllarından beri karısı Libby'ye aşıktı. Onun iyi olacağını her zaman biliyordum. Aidia ve ben istisnaydık; genç, inatçı ve mücadeleye hazırдық.

Bazen acaba ikimizi de mahvetmek için mi onu Rafe ile evlendirdiler diye düşünüyorum. Ne yazık ki, bunun tam tersi bir etkisi oldu.

"Bunu sanki daha önce bir kere yapmamışım gibi söylüyorsun," diye çıkıştım. "Her seferinde aynı 'bize borçlusun' bahanesini kullanamazsın."

Annem yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Bunca zamandır burnumuzun dibinde faaliyet gösteriyorlar ve gerçekten bize geri mi dönecekler yoksa bizim sonumuzu mu planlıyorlar, hiçbir fikrimiz yok. Bu sadece ailemizle ilgili değil, Harlow. Bu şehrin güvenliğiyle ilgili. Havenwood'lara güvenmiyoruz."

"Yani bir kızınızı daha ateşe atacaksınız," diyorum.

Elbisemin kollarını düzeltiyorum, annem de düğmelerini iliklemeye başlıyor.

"Kendine bakabilecek yeteneğe fazlasıyla sahipsin, bunu bana sürekli hatırlatmayı çok seviyorsun," diyor.

Tartışmak istiyorum ama o haklı.

"Biliyorum, sana iyi bir anne olmadığımı düşünüyorsun, ama şunu da düşünmelisin ki, sana iyi bir anne, babana iyi bir eş ve Lunameade'nin iyi bir yöneticisi olmak imkansız. Bu öncelikler çoğu zaman birbiriyle çatışıyor."

"Sizin için ne kadar zor," diyorum.

"Öfkeni kaldırabilirim. Bana verdiğin tek şey bu. Ama nasıl hissettiğini biliyorum. Zaferlerini de kayıplarını da paylaşıyorum."

Kelimelerin kaburgalarımın arasında, büyüyecek yer arayan yabani otlar gibi kıvrılıp bükülmesinden hoşlanmıyorum. Onun rahatlığına karşı kendimi ne kadar sertleştirmiş olsam da, işler kolaylaşmıyor. Bu onun bir oyunu, bana potansiyelinin bir parçasını gösteriyor. Bir anneye sahip olma dürtüsünü her zaman anladım, ama bunu hissettiğimde hep genel, yumuşak eller, sıkı sarılmalar ve gül çalılarının kokusundan oluşan bir tür simya hayal ettim. İstedğim şey, yanımda duran kadın değil, bir anne fikri.

Son düğmeyi ilikliyor ve ben ona dönüyorum. Büyümde bir sorun olduğunu itiraf etmek dilimin ucunda. Ama ona söylemek, gizlice dışarı çıkmamın nedenini açıklamamı gerektirirdi. Hayatımdaki son kaçış yolundan vazgeçecek gücüm yok, özellikle de onun benim güvenliğim için planını değiştirmeyeceğini bildiğim halde.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama ona daha iyi olması için her şans verdiğimde ve o bunu seçmediğinde, bu beni daha da paramparça ediyor. Kendimi yeniden bir araya getirebileceğimden emin olma noktasını çoktan geçtim ve çok güçlü olmaya ihtiyacım varken kendi kırılmışlığımın hatırlatılmasına katlanamıyorum.

Kapıya gelen şiddetli bir vuruş aramızdaki sessizliği bozdu. Annem aceleyle babamı içeri aldı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, her zaman benimle savaşmaya hazır bir adamın alışılmış, militan duruşunu sergiliyor.

Annem ona beklentiyle başını salladı.

“Harlow, çok hoş görünüyorsun.” İltifatı yapmacık. Keşke zahmet etmeseydi.

Şakaklarımda hâlâ hafif bir ağrı var ve dün gecedan beri azalmış olsa da, yeni eşimle tanışmanın verdiği endişe durumu daha da kötüleştiriyor. Ağrı gelip geçiyor, ama stres daha da kötüleştiriyor. Ağrıyı dindirmek için elimi uzatıyorum ve babam hareketimi takip ediyor.

"Kriz geçirmiyorsun, değil mi?" Bu bir suçlama; sanki Havenwood'ların benim kusurlu olduğumu görmelerini istiyorum.

“Hayır, değilim. Hiçbir şey değil.”

Zayıflığımı gizleme içgüdüsüyle yatıştırılmış bir şekilde başını salladı. “Bugün resmi evlilik sözleşmesini imzalayacağız. Sizi göndermeden önce iki hafta bizimle kalmalarını isteyeceğiz. Bu süre zarfında gitmeden önce ne istediklerini anlamaya çalışacağız. Düğünün Fallen'da—” Durdu ve boğazını temizledi. “Mountain Haven'da.” Başını salladı. “Eski adıyla çağırmaya hala alışamadım ama onların önünde yanlışlıkla Fallen Hold dememeye dikkat etmeliyiz. Bunu saygısızlık olarak görebilirler.”

Tamamen kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmamam bir rahatlatma. Ayrıca bu bana Zehirli Tilki görevlerimin kalanını tamamlamak için birkaç gün daha zaman kazandırıyor.

“Ya sihir yeteneğimi öğrendikten sonra ne olacak?” diye soruyorum. “Bir yabancıyla evlendikten ve evime giden yolda vampirlerle dolu bir ormanın ortasında, kalede mahsur kaldıktan sonra ne olacak?”

Korku ilk kez beni vuruyor, ölen bir yıldızın içe doğru çöken yerçekimiyle göğüs kemiğimin arkasından yükselen büyük, emici bir dehşet. Bu kafesten çıkıp daha küçük bir yerde hapsolacağım.

“Senin için bir kaçış yolu ayarlayacağız. Söz veriyorum,” diyor annem. Sesinde öyle bir kesinlik var ki, sanki sözlerinin bir ağırlığı varmış gibi, sanki daha önce hiç sözünü tutmamış gibi. “Her aşamada seni bilgilendireceğiz. Şimdilik tek görevin nişanlıyla iyi geçinmek ve onun seni sevmesini sağlamak. Ona olan sadakatinin kusursuz olduğuna inanmasını sağla. Bize karşı sahte bir küçümseme göstermen zor olmamalı. Yöntemlerimizi tatsız bulduğunu biliyorum. Bunu onu kazanmak için

kullanabilirsin. Onu cezbetmek için ne gerekiyorsa kullan, ama sana olan sadakatının ailesine olan bağlılığından daha güçlü olması senin çıkarına olur.”

Babamın etrafında bir karmaşa var. Söylemediği bir şey var.

"Anladım, ama tam olarak ne aradığımı bilsem daha iyi olurdu," diyorum.

Yerinden kıpırdadı, ellerini beline koydu. "Bunca zamandır nasıl hayatta kaldıklarını ve Rochelli ile bir ilgileri olup olmadığını gerçekten bilmemiz gerekiyor."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Sence isyancılarla sorun çıkarmaya mı çalışıyorlar?"

"Bunu tamamen dışlayamadık ve kutsanmamış olanları bir araya getirmeleri mantıklı olurdu. Bizde sihir var, ancak Lunameade'de ilahi güç tarafından kutsanmış olanlardan iki kat daha fazla sihirsiz vatandaş var."

Rochelli, Kan Kuyusu'na ödemek zorunda oldukları kan vergisine karşı halk arasında kaynayan isyanı körükleyen adamın adıdır. Kellan ve şehir muhafızları aylardır onu arıyor. İsyan eden kişi hakkında yıllardır fısıltılar vardı, ancak son bir yıldır sürekli bir tehdit haline geldi.

İnsanlar kendilerini güvende tutan kişiyi ne kadar çabuk unutuyorlar. Ebeveynlerimin tüm kusurlarına rağmen, halkımızın güvenliğini çok ciddiye alıyorlar. Duvarımızı ve Drained ordularını uzaklaştıran büyüü korumak muazzam bir güç harcaması gerektiriyor. Babam, babasının yıllar önce ölümünden beri Carrenwell soyunu ve bu görevi sürdürüyor. Bunu yapmaya devam edebilmek için haftalık olarak Aile Kuyumuzda yıkanıyor ve savunmamızı güvence altına aldıktan sonra ne kadar bitkin olduğunu görüyorum. Genellikle kendi başına eve bile giremiyor. Kendini toparlayabilmesi için annemin ve Able'ın bodrumdaki kuyuya inmek için merdivenlerden tökezleyerek inmesine yardım etmesi gerekiyor. Sonra bütün gün uyuyor.

İnsanların bedeli anlamasını engelleyen tek şey, onun sadece güçlü olduğu zamanlarda görülme ihtiyacı. Sanki her şeylerini feda ediyorlar ve ailem onlara hiçbir şey geri vermiyor. Ayda iki kez avuçlarından Kan Kuyusu'na damlatılan birkaç ons kan, bu duvarlar içinde geçirilen bir ömür boyu güvenliğe kıyasla ne ki? Ailem bu ondalık vergilerini yaratmadı. Bunlar, Tanrı tarafından atalarımıza verilmiş kutsal bir ritüeldir.

Bazen burada kapana kısılmış gibi hissetmediğimi söylemiyorum. Dünyamızın mükemmel olduğunu da söylemiyorum. Ama kesin olarak

biliyorum ki, duvarların ötesinde olanlardan daha iyi. Yaşamın getirdiği geçici haz için son damlasına kadar kanlarını emmekten çekinmeyecek, tükenmiş insanlardan oluşan bir ordudan daha iyi.

Annem, "Havenwood'lardan birinin Sonların Tanrısı tarafından kutsanmış olduğuna dair söylentiler duyduk," diyor.

"Ne tür bir güçle?" diye soruyorum.

Babam başını salladı. "Bilmiyoruz, ama isyancılar da Aşer'i ilahi koruyucuları olarak seçmişler. Tesadüf olabilir, ama araştırılmaya değer."

"Öyleyse, kocamın beni sevmesini sağlayıp isyan hakkında ne bildiğini gizlice öğrenmeliyim. Bunu yapabilirim." Ellerimi kavuşturup tüm öfkemi cesaretimi toplamak için kullanıyorum. "Eğer bunu yaparsam, işim bittiğinde özgürlüğümü istiyorum. Tünel anahtarını alıp kardeşlerimin yardımıyla şehirden çıkarmak istiyorum. Sanırım biraz huzuru hak ettim, değil mi?"

Soru anneme yöneltilmişti ama babam onun onayını susturmak için elini kaldırdı.

O her zaman böyle yapıyor; annem işleri kontrol altına aldığı anda araya giriyor, benimle kavga etmek için fırsat kolluyor.

"Kendinizi bizden çok daha iyi sanıyorsunuz." Babam bu sözleri sanki acı bir tatmış gibi tükürerek söyledi.

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, öyle—o tavrınla ve bitmek bilmeyen gizli işlerinle. Bizim bilmediğimiz bir şey bildiğini sanıyorsun." Anneme beklentili bir bakış attı.

Bakışları yere indi. "Bize karşı biraz sert olabiliyorsun..."

"Sizden daha iyi olduğumu düşünmüyorum," diyorum. "Bence tüm hayatım boyunca sizin dilinizi konuştum ve ikiniz de benim dilimi öğrenmeye zahmet etmediniz. Bana uymayan bir aile sistemine kendimi zorla soktum, ama ikiniz de beni anlamaya çalışılacak bir insan olarak değil, çözülmesi gereken bir sorun olarak gördünüz. Bir kez bile benden iş birliği yapmamı istemediniz. Bana emirler verdiniz. Benden daha iyi olduğumu düşünmenizin sebebi, artık sizden ilgi istemeyi bırakmış olmam. İstedığımı veremezsiniz ya da vermeyeceksiniz ve ben de artık istemeyi tamamen bıraktım. İkinizin de bana sunabileceği tek şey keder ve güçsüzlük."

Annem çok üzgün görünüyor, babamın yüzü ise kıpkırmızı.

"Bunu yapacaksın," diyor.

Tartışmaktan beni alıkoyan tek şey gözlerindeki tehdit. “Yapacağım. Çünkü ben öyle seçiyorum. Çünkü riskin ne olduğunu biliyorum. Çünkü bu, sizin veya bu aile için yapacağım son şey olacak ve işim bittiğinde beni rahat bırakacaksınız. Tünel anahtarını ve özgürlüğümü kazanacağım ve bunu tartışmadan elde edeceğim.”

Annem ve babam birbirlerine şüpheyle baktılar. Acı dolu bir sessizliğin ardından babam başını salladı.

“Pekala. Bu iş bittiğinde aileni terk etmek istiyorsan, bu senin sorumluluğun,” diye çıkıştı babam. “Tanrı bizi, bu ailenin içinde bulunduğu tehlikeli durumu anlamayan nankör kızlardan korusun.”

Duayı, canımı sıkırsa da, görmezden geliyorum. Bugün o kadar önemli ki, bu tuzağa düşmeye değmez.

“Belki de durumun tehlikesi konusunda beni aydınlatabilirsiniz. Havenwood ailesinin bir tehdit olduğuna inanıyor musunuz?” Bu ailenin anlayışının herkesin bir tehdit olduğu yönünde olduğunu biliyorum, ancak bu tehdidi belirli bir kitleye yönelik mi yoksa daha genel mi olarak gördüğünü anlamak istiyorum.

Kollarını kavuşturdu. “Mountain Haven belki de duvarlarımızın dışındaydı, ama yine de bizim insanlarımızdı. Onlara karşı bir sorumluluğum vardı. On yıl önce onları hayal kırıklığına uğrattım ve sanırım suçu bana yüklüyorlar.”

“Şehirde olmanıza rağmen.”

"Duvarlarını korumak için yardım istiyorlardı," diyor kısaca.

"Ve siz de bunu onaylamadınız," diye tamamlıyorum sözlerimi.

Çok kısa bir an duraksıyor ve söylemediği bir şey olduğunu biliyorum. Babam doğruluyor. "Her an burada olacaklar. Daha sonra daha fazla soru sormak için zaman olacak."

Annem peşinden koşarak odadan fırladı ve Gaven kapı aralığından bana sırtıttı.

"Görünüşe göre işler yolunda gitti," diyor kapı çerçevesine yaslanarak.

"Fallen Hold'a benimle birlikte gelecek misin?" diye soruyorum.

"Yeni eşiniz ve kayınvalidenizle tanışmadan önce ona bu şekilde hitap etmeyi bıraksanız iyi olur."

Elimi savurarak onu geçiştirdim ve önünde durdum.

"Evet, seninle geleceğim. Ben senin korumanım. Nereye gidersen, ben de oraya giderim. Bu, anne baban için pazarlık konusu değil."

Onun orada olacağını bilmenin verdiği rahatlamadan nefret ediyorum.

Gaven doğruldu ve pencereden içeri dolan ışıkta yüzümü görebilmek için çenemi yukarı kaldırdı. "Gözlerin normal görünmüyor."

Elini savuşturup neyden bahsettiğini anlamamış gibi yaptım. "İyiyim. Dn geceye göre kendimi daha iyi hissediyorum. Geri ekilebilirsin."

Başını salladı. Kolumu onun koluna geçirdim ve beni merdivenlerden aşağıya, birinci kattaki koridora ve oturma odasına doğru götürdü. Topuklarımın mermer fayanslarda çıkardığı ses yankılandı.

şimdiye kadar hiç düşünmediğim olasılıklar karşısında midemde garip, gergin bir guruldama beliriyor. Ya nceki kocam gibi babam yaşında ise? Ya korkunç, barbarca orman hijyenine sahipse ve dişleri rmşse? Hakkında bildiğim tek şey, evlilik sözleşmesi imzalanana kadar açıklanmayacak bir büyüsü olduğu.

Tereddüt ediyorum ve Gaven duraksıyor, bana bakmak için dönüyor.

Abartılı bir i çekişle içini çekti. Sanki ocuklarla dolu bir şehirde tek yetişkin oymuş gibi sürekli i çekiyordu. "İmza törenine resmi davetiyelerini teslim ettiğimde bu sabah kendisiyle ve ailesiyle zaten tanıştım. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Birdenbire, ailemin normal olmasını, hayatımı birlikte geçirmem gereken adamla buluşmaya giderken kız kardeşlerimin rahatlığıyla çevrili olmayı diliyorum. Ama bunu sadece bir koruma ve beni yalnızca bir ittifak için mükemmel bir silah olarak gören, büyümün o kadar gizli olduğunu ve cinayet eyleminin herhangi bir yabancı tarafından bir aşk eylemi olarak algılanacağını düşünen ebeveynlerimle yapıyorum.

Kalenin düşmesinden önce Havenwood'ların şehre geldiğini biliyorum ama onlarla hiç tanışmadım. Ailem, Aidia'nın veya benim, kiminle eşleştirileceğimizden emin olana kadar herhangi bir etkili sihirli aileyle tanışmamızı istemiyordu. Carrenwell ailesinin en küçük iki kızı çok değerliydi ve Aidia, korumasının fark etmeden gizlice dışarı çıkmak için bir illüzyon ve ışık büyüsünün avantajına sahipken, Gaven'den nasıl kaacağımı öğrenmem çok daha uzun sürdü.

Keşke daha çok abalasaydım. Belki de Mountain Haven'a saldırıdan önceki son Karanlık Yıldız Festivali'nde gelecekteki kocamı görebilirdim.

Kapıya doğru göz ucuyla baktım. "Acaba o mu—"

"Eğer endişelendiğin buysa, bir öncekinden çok daha geç." Gaven bana belirsiz bir şekilde elini salladı. "Sanırım senden biraz daha büyük, ama çok değer. Saçları ve gözleriyle de yeterince yakışıklı, sanırım."

Yüzündeki rahatsızlığı görünce sııttım. "Talip adaylarını tarif ederken çok etkileyici konuşuyorsun."

"Geçmişte böyle bir fırsatım olmadı diyebilirim." Omuz silkip kapıyı işaret etti. "İyi şanslar."

Oturma odasının dışındaki aynanın karşısında bir an kendimi toparlıyorum. Aynadaki yüzüm, kusursuzca taranmış siyah saçlarım ve zarif elbisemle uyumsuz ve kasvetli görünüyor. Gaven haklı; mor gözlerim pek de iyi görünmüyor. Biraz fazla cam gibi. Umarım bu toplantı kısa sürer ve sonra yaklaşan baş ağrısını atlatmak için uyuyabilirim.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirerek kapıları itip açtım ve oturma odasına girdim.

Annem, babam ve iki yabancı bana bakmak için döndüler. Gözlerimi kıstım, ama ne kadar ararsam arayayım, renk göremedim. Sadece kutsanmamış herkesin sahip olduğu soluk beyazımsı bir aura buldum.

Garip. Havenwood ailesinin ilahi nimetlere sahip olduğunu biliyorum, ama göremediğim bir büyüye sahip biriyle hiç karşılaşmadım. Lunameade'deki diğer tüm büyülü aileler de böyle hissediyor olmalı. İnsanların nimetlerini görmeye ve onları nasıl kullanacaklarını tahmin etmeye o kadar alışmışım ki, anında yönümü şaşırdım.

"Harlow, sana saygıdeğer konuklarımız, Mountain Haven'ın sihirli güçlerle kutsanmış hükümdarları Philip ve Evangeline Havenwood'u tanıtayım," diyor babam.

Biraz abartıyor ama ben gülümsedim ve ikisinin de elini sıktım. Nişanlımı göz ucuyla aradım ama odada başka kimse yoktu.

Bakışlarımı kaldırıp anneme, gözlerimde bir soruyla baktım.

Annem, "Oğulları Henry dün gece kasabadan geçerken gecikti. Birkaç dakika geç kaldı," diyor.

Başımı salladım, ellerimi kavuşturdum ve müstakbel kayınvalidem ve kayınpederime olabildiğince doğal bir şekilde gülümsedim.

"Gecikmesinden dolayı çok üzgünüz ve emin olun bu düzenli bir durum olmayacak, ama tahmin edebileceğiniz gibi, Kurumuş Orman'dan geçmek bizi çok yoruyor," diyor Evangeline. "O kadar sıra dışı mor gözler. Elbette bunu bekliyorduk, çünkü hepinizin bir ton moru var, ama çok çarpıcılar. Çok güzel bir kızsınız. Eminim çok memnun olacaktır."

Bana sanki sihrimi arıyormuş gibi dik dik bakıyor. Ne yazık ki, bu yetenek sadece Carrenwell'lerde var.

Lunameade'deki büyülu yüksek evlerin ailelerinin çoğu, bir evin varisi olarak seçilene kadar yeteneklerini açıklamamayı tercih eder, ancak Havenwood ailesi hiçbir şey açıklamadı ve onların kutsamaları gizemli bir şekilde şehir kayıtlarından kayboldu. Eminim bu durum anne babamı rahatsız ediyordur.

Havenwood ailesinin beni didik didik eden bakışları altında çok rahatsız oluyorum. Annem bana bir fincan çay uzattığında rahatlıyorum. Minnetle yudumluyorum.

Aramızdaki sessizlik uzadı, giderek garip bir hal aldı. Sonunda kapı gıcırtyla açıldı ve genç bir adam içeri girdi. Kapıyı iterek kapattı ve bize doğru döndüğünde neredeyse yere düşecektim.

Çünkü o bir yabancı değil. O Asher—öldürmeye çalıştığım ama dün gece öpüştüğüm adam.

Çay fincanımı masaya gürültüyle koyuyorum, çay tabağa dökölüyor.

Duraksadı, gözleri benimkine kilitlenmişti. Sonra, dudakları dün gece bacaklarımı ısırın dişlerini sergileyen mükemmel bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ailesine ve benimkine başıyla selam verdi ve sonra sırtırken elimi öptü. Pansiyondaki loş ışık ona hakkını vermemiştı. Fırtına mavisı gözleri yaramazlıkla parlıyordu ve koyu saçları, dün gece ondan kaçtığım zamanki dağınık halinin aksine, zarif dalgalar halinde mükemmel bir şekilde taranmıştı.

Onun hangi halini daha çok sevdiğimi söyleyemiyorum.

"Henry," diyor. "Sen Harlow olmalısın. Aman Tanrım, çok çarpıcı gözlerin var."

Bunu söylerken onlara bakmıyor. Sanki önceden prova yapmış gibi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sinirlerim midemi düğüm düğüm etmişti.

Onun beni ele vermesini bekliyorum ama o anne babamıza yöneliyor.

"Gecikmem için özür dilerim. Emin olun, bu gelinimle tanışmak için duyduğum bir hevesin göstergesi değil." Gözlerime tekrar baktı ve göz kırptı. "O da en az benim kadar hevesli görünüyor, o halde başlayalım."

Kendine aşırı güvenen herif. Onu öptüğüm anı, dudaklarının yumuşaklığını, ellerinin tenimdeki hevesini, bacaklarımı ısırıp beni ürpertmesini hatırladıkça yanaklarımda alışılmadık bir sıcaklık yükseliyor.

Yaklaşarak, "Leydi Stellaria, siz birbirinden hoş sırlarla dolusunuz. Bu, büyük günden önceki son bir kaçamak mıydı, yoksa düzenli bir şey haline gelmesini mi beklemeliyim?" diye sordu.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Yüz ifademi bozmadan, küçük bir masanın etrafında toplanmış olan anne ve babama bakıyorum.

Babam, "Gördüğünüz gibi, ilk evlilik ödemesinin düğünden sonraki bir hafta içinde yapılmasını şart koşan bir sözleşme hazırlattım," diyor. "Sonraki üç ödeme ise sorunsuz bir geçiş sağlamak için ilk yıl boyunca her sezon bir kez yapılacak."

Aslında demek istedikleri şu: Uzun vadeli ticaret anlaşmalarını ve barışı sağlamlaştırmak için daha fazla zamanımız olana kadar kızımızı öldürmemenizi sağlamak.

Onların söylediklerine odaklanmak istiyorum ama Henry'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Yukarı bakıyorum ve sırtıyor. Sözleşme imzalandığında ve sihrim ortaya çıktığında sırtacağından şüpheliyim.

Philip, "Evet, Lunameade'de önümüzdeki iki hafta boyunca düzenleyeceğimiz etkinliklerle yeni nişanımızı kutlarken, ticaret görüşmeleri yapma talebinizi de onaylıyoruz," diyor.

Babam başını salladı. "Mükemmel. Her şey yolunda. Anlaşmayı imzalayıp bağlayıcı hale getirelim mi?"

Parmak ucunu kesip bir tüy kalemi kana batırıyor ve sözleşmeye kanıyla imzasını atıyor. Ardından annem, sonra da Havenwood ailesi geliyor. Lunameade'nin büyüğü kan gerektiriyor. Kuyunun keşfedilmesinden beri böyleydi ve sözleşmeler de istisna değil.

Elim titriyor ama bıçağı neredeyse hiç hissetmiyorum. Gizli hayatım gün yüzüne çıkmak üzere ve bu beni ve Lunameade'in geri kalanını mahvedecek.

Anneme gözlerimle yalvarırcasına bakarak, zaman kazanmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ama o sadece başını salladı ve bana tüy kalemi uzattı.

Ben imzamı atıyorum. Sonra Henry de imzasını atıyor.

Philip, "Peki, bize güçlü ve ölümcül olduğunu söylediğiniz bu güç nedir?" diye soruyor.

Henry'nin bakışlarına karşılık veriyorum. Hâlâ sırtıyor, gözleri dudaklarıma dikilmiş. Yanımdaki kitaplığa yaslanıp, orada duran süslü bir hançere parmaklarımı dokunduruyorum. Muhtemelen çok keskin değil, ama özellikle büyüm işe yaramadığı için hiç olmamasından iyidir.

“Gördüğünüz gibi, en küçük kızımız çok güzel, bu güzelliği ölümcül yeteneğini mükemmel bir şekilde gizliyor.” Babam, insanların yaşımı

görmezden gelmesi için güzelliğimi vurgulamayı çok seviyor. Otuz yaş, dul olsam bile evlilik için ileri bir yaş, ama o herkese ne kadar güzel olduğumu hatırlatarak, çocuk doğurma yıllarımın sınırlı olduğunu unutturmaya özen gösteriyor.

Ailelerimiz arasında savaşa yol açacak sözleri söylemeden önce aradaki sessizliği uzatıyor: "Harlow'un zehirli bir öpücüğü var."

HENRY

Harlow Carrenwell beni öldürmeye çalıştı.

Olayın gerçekliğini kavramam biraz zaman alıyor. Cevabın orada yazılıymış gibi evlilik sözleşmesine bakıyorum. O bela beni öldürmeye çalıştı ve o uzun kirpiklerini bana kırptırdığı için tuzağına düştüm.

Lunameade'ye adımımı attığım anda birilerinin bana kin güdeceğini biliyordum, ama ilk kurşunun buradan geleceğini hiç beklemiyordum. En azından artık ona karşı duyduğum genel nefretten ziyade, ondan nefret etmek için belirli bir nedenim var.

Harlow, beni ele vermemi bekliyormuş gibi, gözlerini kısarak bana bakıyor. Elini kitaplığın üzerindeki törensel bir bıçağın üzerine koyuyor. Dün geceki performansı çok inandırıcıydı. Ama şimdi, elbisesine işlenmiş belladonna çiçekleri ve elindeki bıçakla, gerçekten olduğu kadar tehlikeli görünüyor.

On yıl önceki saldırıdan beri görüşüm renksizleşti. Ama dünyanın geri kalanı soluk gri tonlarından oluşan bir spektrumken, Harlow siyah beyaz. Bu yüzden onu barda fark ettim. Saçları koyu ve simsiyah, teni taze kar kadar soluk. Tek renkli bir dünyada Harlow hâlâ çarpıcı.

Bana baktığımı fark ediyor ve keskin bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

En azından nikah masasına kadar gelebileceğimi, ondan sonra bu kadar öfkeye yol açacak kadar kırıncı bir şey yapacağımı düşünmüştüm. Beni öldürmeye çalıştı... ama aynı zamanda boynunu öptüğümde inledi ve bana

doğru kıvrıldı. Ya dünyanın en büyük oyuncusu ya da en azından biraz zevk alıyordu.

Annem ve babam ona, sanki gelin piyangosunu kazanmış gibi bakıyorlar. Buraya gelip bu teklifi yapmak büyük bir kumardı ve şimdi bunun karşılığını fazlasıyla aldıklarını biliyorlar. Büyüsü tehlikeli, ama uzaktan değil.

Carrenwell ailesine duyduğum nefreti neredeyse on yıldır içimde besliyorum. Harlow'u asla bir görevden başka bir şey olarak görmemem gerekiyordu, ama o beni çoktan alt etti. Ona her baktığımda, aklıma sadece bedeninin benimkine yaslanmış hali geliyor.

Harlow sadece bir amaca ulaşmak için bir araç olacaktı; onu etkileyip bilgi edinmek için kullanacaktım. Ama sinsi bir sihir yeteneğine sahip olması onu daha da değerli kılıyor.

Yeni nişanlığımın bakışları bana sabitlenmiş, sanki şimdi konuşup bu duruma son vermemi bekliyor.

O kadar öfkeliyim ki bunu düşünmeyi bile göze alıyorum, ama şimdi herkese söylersem, onu buna kimin teşvik ettiğini anlama şansım olmayacak. Başka bir yöntemle yapmayı planladığı işi bitirmek yerine neden kaçtığını veya nasıl bu kadar inandırıcı olabildiğini anlama şansım olmayacak. Çoraplarının üst kısmındaki ince deri şeridini öptüğümde çıkardığı inilti bütün gece aklımdan çıkmadı ve bunun bir oyundan başka bir şey olmadığı fikrinden kurtulmam gerekiyor.

En önemlisi, eğer onu şimdi ele verirsem, intikam alma şansım kalmayacak.

"Bir gösteri izleyebilir miyiz?" diye sordu babam, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Tepki vermemek için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor. Bu toplantıyı planlarken, bir gösterinin manipölasyon veya kutsal ateş olacağını, cinayet olmayacağını tahmin etmiştik. Ama babam bana beklentili bir bakış atıyor ve başka seçeneğim kalmıyor, harekete geçmek zorundayım.

Harlow'un vücudu kaskatı, koşmaya hazır bir halde.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, görmeyi çok isterim."

Liza Carrenwell kapıyı iki kez çaldı. Bir an sonra kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Titreyen ellerle ona bir kağıt uzattı.

İmzayı kontrol ediyor. "Sözleşme iyi görünüyor. Ailenize iyi bir ödeme yapılacaktır."

Carrenwell ailesi bu adamın ölmesi için para ödüyor. Talebimizi önceden tahmin etmişlerdi, ya da belki de kızlarının kendini ne kadar iyi savunabileceğini kendi gözlerimizle görmemizi istiyorlardı.

Adam bir adım öne atıyor, kafası karışık. Harlow'un büyüsünü öğrendiğine göre her iki durumda da ölecek, ama yine de korkakça ölmemeye karar vermesi gerekiyor.

Harlow aralarındaki mesafeyi kapatıyor, gözleri bir an bana kaydıktan sonra tekrar ona odaklanıyor.

Sihrin nasıl işlediğini izlemek için daha yakına yaklaşıyorum.

Harlow kurbanının gözlerine bakıyor. "Çabuk bitireceğim." Fısıltı o kadar kısık ki, adamın gözleri kocaman açılmasaydı hayal ettiğimi düşünürdüm.

Başını salladı. "Eşim ve kızım var. Onların ihtiyaçlarının karşılandığından emin olur musunuz?"

Harlow dudağını ısırды. Yorgunluktan kaynaklanan bir teslimiyet omuzlarına çöktü.

Bu sistemin nasıl işlediğini, zehrinin birini ne kadar hızlı ve acı verici bir şekilde öldüreceğini kontrol edip edemediğini son derece merak ediyorum.

Onu kendine doğru çekerken gözlerini sımsıkı kapatıyor, sanki onun bakışlarında gerçekte olduğu canavarın yansımasını görmeye dayanamıyor. Dudakları, tıpkı dün gece olduğu gibi, kararıyor. Tanık bakışlarını onun dudaklarına indiriyor ve o yaklaştıkça geriliyor; bedeni, kaçma ve hayatta kalma biyolojik zorunluluğu ile kalmanın kaçınılmazlığı arasında parçalanıyor.

Harlow onu öper. Öpücük hızlı ve platoniktir. Adam sendeler ve ona bakar. Bir an için rahatlar. Nefes nefese kalmıştır ama yüzünde hiçbir şey olmayacakmış gibi bir tebessüm belirir.

Ardından adam sendeledi, boğazını tuttu. Nefes nefese kaldı, parmaklarıyla boynunun derisini tırmaladı, yüzü kan içinde kaldı ve ağzından köpükler çıktı. Dizleri yere sertçe çarptıktan sonra yana doğru yığıldı.

Onun benim için planladığı ölümü, adamın ölümünü izledim.

Harlow, kurbanının soluk teninin altındaki damarlarının kararmasını izlemek zorunda kalırken, dişlerini sıkarak boyun eğmiş bir halde görünüyordu. Dudakları hala koyu renkliydi.

Ona gerekenden daha uzun süre bakıyorum, neden burada olduğumu, neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlatmak için. Harlow Carrenwell'in dışarıdan ne kadar güzel görünürse görünsün, zehirli bir ağız olan cani bir kadın olduğunu kendime hatırlatmak için.

Annemin ve babamın alkışları beni büyüünün etkisinden kurtarıyor.

Harlow onlara doğru döndü ve göz göze geldik. İlk defa yüzünde bir şüphe belirtisi gördüm.

Bu onun için çok büyük bir hata; benim de faydalanabileceğim bir zayıflık. Kendini suçlu hissediyor; bu da hayatıma yönelik girişimini daha da tuhaf kılıyor. Görüldüğü kadar güçlü ve istikrarlı olmadığını bilmek rahatlatıcı. Büyüsü geri çekilirken dolgun dudakları yavaşça yumuşak bir griye dönüyor.

"Ne büyüleyici bir güç," diyor babam.

Liza, annemin omzuna elini koydu. "Harvain, Harlow'u büyük ölçüde kutsadı. Bunun taht sıralaması için ne anlama geldiğini merak ettiğinizi biliyorum, ama Harlow'un öpücüğünün onunla ilgili tek ölümcül şey olduğundan emin olduk. Sorunsuz bir şekilde varis sahibi olabilecek."

Harlow'un teni, boynundan yanaklarına kadar koyulaşıyor. Yüzü kızarıyor; annesinin cinsel hayatı hakkında bu kadar rahat bir şekilde konuşmasından açıkça utanıyor.

"Bu harika bir haber. Umarım mirasçılardan biri de aynı derecede etkileyici bir hediye miras alır," diyor annem, Liza Carrenwell'in elini itmemek için gösterdiği çabadan sesi titreyerek.

Harrick boğazını temizledi. "Peki ya oğlunuz? Onun büyüü ne?"

Annem, "Bizim Henry'miz Elvodeen tarafından kutsanmış. O bir şifacı," diyor.

Carrenwell'lerin sihirim hakkında çok fazla soru sormamasını umarak bir saniye nefesimi tutuyorum.

Harlow bana yeni bir ilgiyle bakıyor, ama Liza sıkılmış görünüyor. Harrick kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. Sanki daha acımasız bir güce sahip olmadığım için hayal kırıklığına uğramalı mı yoksa kızını bir şifacıyla gönderdiği için memnun olmalı mı karar veremiyor.

"Harlow'un emin ellerde olacağını bilmek rahatlatıcı," diyor, ama bu sözler doğal gelmeyecek kadar geç kalmış.

Harrick kemerinden bir hançer çıkarıp Harlow'a doğru adım attı. Harlow'un gözleri boşluğa düştü, Harrick kolunu yakalayıp, kolunun iç kısmını yukarı itti ve kusursuz, soluk tenli ön koluna bir bıçak sapladı. İnce

bir kan çizgisi oluştu ve yayıldı. Kokusu, onun parfümüyle aynı anda burnuma çarptı; bakır ve Stellarium çiçeklerinin karışımıydı. Büyü ve yıllarca Kurumuş Orman'da avlanmak, koku alma duyumu karmaşık kokuları hızla çözümlemeye alıştırmıştı, ama onunkinde eşsiz bir şey vardı.

Yerimde kıpırdandım. Bu odaya girdiğimden beri topuklarımın üzerinde duruyorum. Tek yapabildiğim, kolundan hızla damlayıp yerde biriken kana bakmak. Babasının onu hiçbir uyarıda bulunmadan bıçaklamış olması beni dehşete düşürmeliydi, ama daha çok rahatsız eden şey, kızın hiç tepki vermemiş olması.

Kolunu bana doğru uzattı ve onların bu küstahlığı karşısında göğsümde kızgın bir öfke kabardı. Babası benim ne tür bir tamirci olduğumu bile bilmiyor, yine de bunu çabucak düzeltebileceğime dair bir kumar oynamaya razıydı.

Midemde rahatsız edici bir his, bir nevi acıma duygusu, burkuldu.

Bütün bunlar, benim duygularımı sömürmek için özenle kurgulanmış bir oyun olabilir. Sınanmayacağımı biliyorum. Dün gecedен sonra, bunların hiçbirini ondan bekleyemem.

Harlow yaklaşıyor ve teninin baş döndürücü kokusu, kanın demir gibi keskin kokusuyla karışarak, adeta bir darbe gibi yüzüme çarpıyor.

Avucumu kanlı yarasının üzerine koyuyorum. Cildi sıcak ve yapış yapış, nabızı ise hızla atıyor.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyorum.

"Hayır," diyor.

Tepki vermemek için çok çabaladığı o yakıcı ağrı o kadar keskin ki, sanki kolum yaralanmış gibi hissediyorum.

Dilimi şıklattım. "Yine mi yalan söylüyorsun, güzelim? Yazıklar olsun sana. Ama önemli değil, çünkü hissedebiliyorum."

Bakışları uzaklara dalıyor.

"Harlow?"

Gözleri odaklanmamış, sanki beni görmezden geliyormuş gibi. Gücümü ona aktarıyorum ve karıncalanma, kaşıntı hissi tenine çarptığında yüzünü buruşturuyor.

"Birazdan geçecek," diyorum.

Yaranın son kenarı iyileşirken çenesini sıktı. O dayanılmaz kaşıntıyı biliyorum. Ben bir mendil çıkarıp kanı silerken iç çekti ve kusursuz cildini tekrar ortaya çıkardım.

"Olağanüstü," diyor Liza. "Esnek bir şekilde kesildiğini asla anlayamazsınız."

Bir an için konuşmayı unuttum. Ebeveynlerinden hiçbiri Harlow'un hâlâ acı çekip çekmediğiyle ilgili en ufak bir endişe belirtisi göstermiyordu. Sanırım bu şaşırtıcı değil, çünkü az önce bir adamın ölümünü gözlerini kırpmadan izlemişlerdi. Yine de, belki kendi kızları için daha fazla endişe göstereceklerini düşünmüştüm.

Harlow'un gözlerine bakıyorum. "Acı geçmesi daha uzun sürer, ama geçecektir."

Liza biraz daha yaklaşıyor. "Hastalıklarda da aynı derecede etkili mi? Ruhsal rahatsızlıklarda?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Zihinsel rahatsızlıklar üzerinde çalışma fırsatım pek olmadı diyebilirim, ama ateş konusunda oldukça iyiyim."

Harlow, "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Harrick, "Artık Lunameade'de resmi bir flört dönemi geçireceksiniz ve bu dönem bir nişan partisiyle taçlanacak," diyor. "Ardından düğün için Mountain Haven'a geri döneceksiniz. Anladığım kadarıyla onların da kendi gelenekleri var. Ne yazık ki, şehirdeki görevlerimiz nedeniyle katılamayacağız."

Harlow başını salladı. Çok sakın görünüyordu, beni değerlendiren bakışları sanki benimle evlenmek konusunda hiç endişesi yokmuş gibiydi.

Onu kızdırmak istiyorum. Beni öldürmeye çalıştı ve nedenini öğrenmek istiyorum.

Liza, kapıyı işaret ederek, "Şimdi hepinizi yerleşmeniz için yalnız bırakıyoruz," dedi.

"Eğer sevgili nişanlım bahçede bir gezintiye çıkmaya razı olursa, onu şimdi daha yakından tanımaya başlamayı çok isterim," diyerek Harlow'a doğru elimi uzattım.

Tüm grup donakalır, ancak istek istenen sonucu verir.

Harlow'un bakışları önce anne babasına kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Şimdi mi?"

Gülümsüyorum. "Neden olmasın? Muhteşem bir gün ve gelinimi tanımak için sabırsızlanıyorum."

Gözleri kısılıyor. Belki de ölüm isteğim var ama sonunda onu hazırlıksız yakalamış olmam hoşuma gidiyor. Bu, karşı koyup koymayacağını görmek için bir test. Ailesinin bu ittifaka ne kadar muhtaç olduğunu öğrenmek istiyorum.

Dudaklarını büzdü. "Size etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım."

Dirseğimi uzatıyorum, o da isteksizce dirseğimi tutuyor. "Önden buyur, güzelim."

Odayı terk ettik ve koyu renkli giysiler giymiş iri yarı bir adam arkamızdan adımlarını attı, botlarının zeminde çıkardığı tıkırtılar duyuldu. Harlow beni uzun koridordan geçirip parlak güneş ışığına çıkarırken onu görmezden gelmeye çalıştım.

Veranda, çiçeklerle dolu saksılarla çevrili. Mevsimin bu kadar geç döneminde bile çiçeklerin canlı kalmasını sağlamak gerçekten sihir gibi bir şey olsa gerek.

Bahçeye giden kısa patikadan aşağı inerken ayaklarımızın altında taşlar çıtırdıyor. Şehre kadar olan tüm yolculuk boyunca orman çoraktı, doğa yapraklarını ve çiçeklerini dökerek ve enerjisini içe çekerek kışa hazırlanıyordu, ancak burada, şehir surlarının içinde güvende olan Carrenwell ailesi o kadar zengin ki, bahçelerini bahar gibi çiçek açtırmak için sihir kullanabiliyorlar.

Harlow beni uzun, yapraklı çitlerle çevrili bir labirentin içine doğru götürüyor ve ben bir adım tökezliyorum, acaba beni bir tür tuzağa mı sürüklüyor diye düşünüyorum.

Konuşmak için labirentin sınırını geçene kadar bekliyor. "Lunameade'de zamanınızın tadını çıkarıyor musunuz? Gezilecek yerleri gördünüz mü? İki ayak üzerinde yürüyebildiğinizi görmek beni gerçekten rahatlattı, itiraf etmeliyim." Sesi birdenbire güneş ışığı kadar hoş bir hal alıyor. Bu, daha önce bana dik dik bakmasından daha tedirgin edici.

Cevaplar talep etmek istiyorum ama şimdilik onun oyununa ayak uyduracağım, çünkü bu işi ne kadar uzatırsam o kadar sinirlenecek.

"North Hold'dan geçtim ama gezme zevkini yaşayamadım, zaten malikaneyi görmek de istemezdim. Çok kasvetli görünüyor."

Kadın ırkıldı. "Kız kardeşim Aidia orada yaşıyor. Onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Malikaneyi ziyaret bile etmedik. Sadece kapıdan geçtik. Neden? Yakında mısınız?"

Duraksadı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Çok meraklısın."

"Beni öldürmeye çalışan kadın hakkında merak duymam çok garip değil mi?"

Patikada durdu ve bana döndü. "Olanlar görüldüğü gibi değil. Lütfen sesinizi kısın." Arkamızda bir gölge gibi beliren korumasına anlamlı bir bakış attı.

Ona doğru yaklaşıyorum, o ise hiç kıpırdamadan duruyor. "O, sorumluluğundaki kişinin geceleri tek başına dışarı çıkıp aileler arasında savaş çıkarmaya çalışan neşeli bir katil olduğunu bilmiyor mu?"

Saçının bir tutamını parmaklarımın arasında gezdirirken bana öfkeli bakışlar atıyor.

"Bunu yapmıyorsa işinde pek iyi olamaz," diye devam ediyorum. "Ne sıklıkla yapıyorsun? Haftalık mı, yoksa her gece mi? Sevgilimin ne kadar çok kadınla birlikte olduğunu merak ediyorum."

Elimi itti. "Ne sıklıkla ya da neden yaptığım seni ilgilendirmez."

"Eğer gelip benim halkımın arasında yaşayacaksan, evet, öyle. Zaten yeterince acı çektiler," diye çıkıştım.

Arkamızdaki güvenlik görevlisi boğazını temizledi.

"İşten çıktın," dedim ona el sallayarak.

Yaşlı yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bayan Carrenwell'in takdiriyle buradayım."

Tahminimce benden yirmi yaş büyük. Ellili yaşlarında gibi görünüyor ama hâlâ korkutucu olduğunu anlayabiliyorum. Tecrübeli bir dövüşçünün eğitilmiş sakinliğine sahip ve onu bu kadar erken test etmeye niyetim yok; hele ki benden bu kadar çekinirken. Eğitimin bir parçası da tehdidi değerlendirmeyi öğrenmektir ve yaşına rağmen, eğer korkutucu olmasaydı Carrenwell'i korumuyor olmazdı.

Harlow gardiyana dönerek, "Gaven, görevden alındın. Bir kabadayıyla başa çıkabilecek kapasitedeyim." dedi.

"Bir saat," diyor Gaven.

Korumanın sesi Harrick'inkinden daha babacan. Harlow'un başını sallamasını bekledikten sonra arkasını dönüp eve doğru giden yolda gözden kayboldu.

"Senden hoşlanıyor gibi görünüyor," diyorum.

"Ona para ödendi, Henry. Paraya düşkün." Kadın gülüyor.

Onun pragmatizmi beklenmedik.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyor.

"Neyi yapacaksın?" diye soruyorum.

"Auranı gizle. Yoksa bilirdim—belki kim olduğunu değil ama ne olduğunu."

Zoraki, inanmaz bir kahkaha attım. "Beni öldürmeye çalıştıktan sonra sihrimi senden sakladığım için mi üzülüyorsun? Biliyor musun, bu bile bir savaş başlatmak için yeterli olurdu?"

“Bunu nasıl başardınız?”

Ona söylememeyi düşünüyorum ama şimdilik biraz uslu durmasını sağlamam gerekiyor. Planım değişmedi; sadece yeni bir stratejiye ihtiyacım var çünkü o nazlı bir şehir çiçeği değil, canı bir yılan.

Yüzüğümü cebimden çıkarıp elimi kaldırdım. Gözlerine bakarak yüzüğü parmağıma taktım ve o kaşlarını çattı.

“Yüzüğünüz—”

“Bir kalkan.”

"Büyü saldırılarını mı engelliyor?" diyor.

"Ve sihirli kulak misafiri olanlar."

"Saçmalık."

Tahmin ettiğimden daha zeki. Yüzük, büyümün görsel aurasından başka hiçbir şeyi korumuyor. Bu şehir surlarının onu yumuşak kalpli ve saf yapacağını sanmıştım, ama o bıçak gibi keskin.

“Korunmaya ihtiyacım vardı ama resmen buluşana kadar şehirde fark edilmek istemedim. Önceden bir sorun çıkarmak istemedim.” Ceketimin yakalarını çekiştiriyorum. “Gösterişli bir giriş yapmayı severim. Buluştuğumuz gece giydiğin elbiseyi göz önünde bulundurarak anlayacağını düşündüm.”

Kollarını kavuşturmuş, titriyordu ve ilk defa fark ettim ki üzerinde sadece narin bir ipek elbise vardı. Dışarı çıkmadan önce palto almaya uğramamıştı. Paltomu çıkardım ve ona sarmak için uzandığımda irkildi.

"Sakin ol Harlow. Sadece centilmenlik yapıyorum."

Gözlerini devirdi. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Geceki maceralarınızda? Söyleyin bakalım—genellikle onların size bu kadar yaklaşmasına izin mi veriyorsunuz, yoksa hızlıca öpüşüp işi bitirmeyi mi tercih ediyorsunuz?"

Sessizce arkasını dönüp başka bir köşeyi dönüyor ve beni çit labirentinin daha da derinliklerine götürüyor.

Yetişmek için daha hızlı yürüyorum. "Neden beni öldürmeye çalıştın?"

Kaşlarını çattı. "Yapmadım."

“Ama yaptın. Zehirli dudaklarını benimkine bastırdın ve beni öldürmeye çalıştın.”

"Hayır, seni öldürmeye çalışmadım."

Gülüyorum. "Beni kandırabilirdin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Anlamıyorsunuz. Sizin kim olduğunuzu bilmiyordum—"

"Yani ayrım gözetmeden mi öldürüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Tam tersine. Ben seçici bir şekilde öldürüyorum ve senin çözülmesi gereken bir sorun olduğuna inandırılmışım. Nişanlım olduğunu bilmiyordum."

Onun kayıtsızlığı beni tiksindiriyor. Biliyorum, onu kendime aşık etmem ve açılmamı sağlamam gerekiyor, ama ondan ne kadar nefret ettiğimi gizleyemiyorum. Yüksek duvarların ardında büyümüş, dünyadan hiçbir şey bilmiyor ama yine de istediği gibi erkekleri öldürme hakkına sahip olduğunu düşünüyor.

"Bu sizin için düzenli bir şey mi? Cinayetin de eklendiği sıradan bir gece mi?"

Kadın alaycı bir şekilde, "Neden beni odana götürdün? İlişkimizi resmileştirmeden önce bir tadına mı bakmaya çalışıyordun? Bana kim olduğunu söyleseydin ikimiz de bu sıkıntıdan kurtulmuş olurduk" dedi.

Ses tonu o kadar kibirliydi ki, onun kim olduğunu bildiğimi sandığını anlamam biraz zaman aldı.

"Ben de seni tanıımıyordum," diyorum. "Aslında, en genç Carrenwell hakkında sorduğum herkes senin nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikre sahip değildi."

Yavaşça mırıldanıyor. "Yani, bana inanman gerektiğini düşünüyorsun ama sen bana inanmamalısın, öyle mi?"

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Şimdiden zor durumda kalmam hoşuma gitmiyor. Narin bir çiçek olacağını sanmışım, ama daha çok beni boğmak için fırsat kollayan tırmanıcı bir sarmaşık gibi.

Başını yana eğdi. "Neden anne babana söylemedin?"

"Bu ittifak halkım için önemli. Olayı nasıl ele alacağıma karar vermeden önce en azından sizinle konuşmak istedim."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra arkasını dönüp patikadan aşağı doğru yürümeye devam etti.

Köşeyi dönüp uzun, sarmaşıklarla kaplı bir patikaya doğru onu takip ediyorum.

"Bana şifacı olduğumu söylediklerinde neden bu kadar rahatlamış görünüyordun?" diye soruyorum.

Bana doğru bakıp kirpiklerini kırıştırdı. "Kim şefkatli bir koca istemez ki?"

Bu, onun canı bir yılan olduğunu neredeyse unutturacak kadar yeterli.

Tekrar deniyorum. "Sanırım bana biraz dürüstlük borçlusun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Ailem beni sattı diye sana aklımı borçlu olduğum anlamına gelmiyor. Burada duruyorsun ve hiçbir şey olmamış gibi görünüyorsun. Güzel bir kıza dokundun ve şimdi bunun için ağlıyorsun. Belki de daha önemli bir soru sormalıyım..." Acımasızca gülümsedi. "Neden ölmedin? Sana zehir döktüm ve sen onu kaliteli şarap gibi içtin."

"Sana söylemiştim. Yüzüktü," diyorum.

Dudaklarını büzüyor, bakışları yüzümü didik didik ediyor, yalan arıyor. Hiç de ikna olmuş görünmüyor. Bu sorun demek.

Gözleri tam da bana doğru kaydığı an, gözlerinde bir tedirginlik sezdim.

Omzumu çevirip arkama baktım. Neredeyse kaçırdığım labirentin bir kolu daha vardı. Yürüyüş yolunun tamamı tırmanıcı beyaz güllerle çevriliydi.

"Aşağıda ne var?" diye soruyorum.

"Görmeniz için bir şey yok." Sesi birdenbire soğuklaştı.

"Çok güzel görünüyor." Ona döndüğümde, gözlerinde öldürücü bir parıltı vardı.

"Bu sana göre değil."

Bu da bana bunun kesinlikle öyle olduğunu düşündürüyor, ama yine ölümümü planlıyormuş gibi bana bakmadığı bir zaman bahçelerde dolaşmalıyım.

Onu takip ederek bir köşeyi dönüp bahçenin vahşi görünümlü bir bölümüne girdim. Girişteki bir tabelada "Zehirli bitkiler" uyarısı vardı.

"En sevdiğiniz yer?"

Daha fazlasını söylemesini istiyorum. Büyüsünün nasıl işlediğini açıklamasını istiyorum. Bana herhangi bir bilgi vermesini istiyorum ama o sadece bana bakıyor.

"Birçok zehirli bitki tıbbi amaçlı kullanılır," diyor gayet doğal bir şekilde.

"Yani insanlara zarar vermek için sihir kullanıyorsunuz."

Kadın alaycı bir şekilde, "Eğer bu şehirde insanlara zarar veren tek şey sihir olsaydı, şehir bekçiliğine ihtiyacımız olmazdı" dedi.

Bir şeye değindim. "Bunu bu yüzden mi yapıyorsunuz? O sıradan öpüşme cinayetlerini? Şiddeti durdurmak için mi?"

Gözlerini başka yöne çeviriyor.

İşte bu kadar. Bütün o dikenlerin altında onun da yumuşak bir yanı varmış.

"Bana anlatabilirsin Harlow. Kimseye söylemeyeceğim."

Sonunda arkasına baktığında gözleri donuktu. Tereddüt etti, sonra yaklaştı, nefesi kulağımın kenarına hafifçe değdi.

"Kalplerimi vahşi bir orman kurduna açmaktansa, başka bir yaşlı sapıkla evlenmeyi tercih ederim."

Sendelleyerek uzaklaştım. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve öfkemden tamamen sıkılmış görünüyordu. "Gizli acılarımı duymak ister misin, Henry? Beni o ürkütücü orman kalesine kaçırarak beyaz şövalyem olmak ister misin?" Acımasız bir kahkaha attı. "Sen kahraman değilsin. Sadece iyi adam kılığına girmiş bir başka pisliksin."

Yanımdan hızla geçti, geçerken omzuma çarptı.

Onu takip ederken göğsümde öfke kıvranıyor, ama o kadar gergin ki tek kelime bile söyleyemiyorum.

"Ben senin arkadaşın değilim," diyor. "Ben senin ailen de değilim. Ben sadece bir para birimi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biriyim. Tıpkı senin gibi."

"Harlow, ben—"

"Sen ve ben birbirimiz için vazgeçilmeziz," diyor ve dönüp beni mermer heykele doğru itiyor. "Engel olma." Sesi tehdit dolu.

Haklı olduğunu kanıtlamak istemem ama belki de kalede büyümek beni biraz vahşileştirdi, çünkü onun acımasızlığı beni tahrik ediyor.

"Ya da?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

"Yoksa anne babalarımızın oynadığı bu küçük satranç oyununda seni tahtadan çıkarmak zorunda kalacağım."

Kolumu ince beline doladım ve onu heykele yaslayacak şekilde döndürdüm. Kollarımı vücuduna doladım ve dizimi bacaklarının arasına soktum. Gözlerinde öldürme arzusuyla bana baktı ve onun bana yaslanmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım.

"Bu gerçekten bir satranç oyunu mu?"

Dizimi kaldırıp bacaklarının arasına iyice yerleştiriyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor. Ceketim omuzlarından aşağı kayıyor, koyu ipek elbisesinin altından belirginleşen soluk göğüslerinin şişkinliğini ortaya çıkarıyor. Bakışlarımı orada uzun süre tutuyorum.

"Kendini bir piyondan daha fazlası sanacak kadar aptal ve vahşi misin?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Eğer öyleyse, seni ortadan kaldırmak

istersem bunun zor olacağından endişelenmeme gerek kalmayacak sanırım."

"Denemeni görmek isterim."

"Bir seçeneğı denedik, daha birçok fikir var," diyor.

Elimi kalçasına doğru kaydırıyorum ama o hiç tepki vermiyor. Acaba dün geceyi mi düşünüyor? Bu kadar yakinken başka bir şey düşünmek zor. Ama bu, benim sonumu getirecek türden kör edici bir duyusal hafıza. Parmaklarımı kalçasındaki ipek kumaştan aşağı, uyluğuna doğru gezdiriyorum. Parmak boğumlarım sert bir şeye sürtünüyor.

Elimi yarığın içine sokup uyluğundaki kılıfı avuçladığımda donakaldı. Elinde lanet olası bir hançer vardı.

Aklıma, beni ele vereceğimi düşündüğünde sıkıca tuttuğı törensel bıçak geliyor. Sadece elinde bir silah olduğunu bilmemi mi istiyordu?

"Bunu kullanmayı mı planlıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bana sebep mi vermeyi planlıyorsun?" diye karşılık veriyor.

Kendine o kadar güveniyor ki, meraklanmadan edemiyorum. Sadece içgüdüsel olarak hareket ediyorum ve onu incitmekten ziyade ne yapacağını görmek için elimi boğazına götürüyorum. Ayıyı kışkırtmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum, yine de kendimi tutamıyorum.

Parmaklarım boynuna daha yeni değmişti ki, kolumu yana savurdu, bileğimi kavradı ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayana kadar çevirdi.

"Tanrı'nın lanetlediğı kurumuş ormanda ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Ben senin kırabileceğın uysal bir oyuncak değilim. Bir daha bana el uzatırsan, elini paramparça ederim."

"Bir dahaki sefere?" diye soruyorum. "Tekrar deneyeceğimi düşünüyor musun?"

Beni o kadar sert bir şekilde öne itti ki, çakıllara çarpmadan önce kendimi yakalamaya zar zor fırsat buldum.

Bu beklenmedik bir şeydi. Hemen ayağı fırladım ve onu değerlendirmek için döndüm.

Öfkesinden yüzü bembeyaz olmuş, kıpkırmızı kesilmişti.

"Bu aydınlatıcıydı, ama akşam yemeğı için hazırlanmam gerekiyor," diyor dişlerini sıkarak.

Gitmek için arkasını dönüyor. Onu kaybediyorum ve daha fazlasını bilmem gerekiyor.

"Rochelli kim?" Bu soru, ben engelleyemeden ağzımdan çıkıyor.

İstenilen etkiyi gösterdi.

Bana doğru dönüyor. "Ne dedin?"

İsyan onları o kadar sarsmış ki, bir Carrenwell benim onun hakkında ne diyeceğimi görmek için durmuş. Açıkçası, bu adamı bulmam ve belki de ona yardım etmem gerekecek.

"Dün gece tanışmadan önce barda birkaç adamın onun hakkında konuştuğunu duydum," diyorum.

"Ne dediler?"

Boynumun arkasını ovuşturuyorum, ne kadar paylaşmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Onu kendime bağladım ama tüm kozumu kaybetmek istemiyorum. "İlk başta bunun sadece sarhoşken uydurulmuş saçmalıklar olduğunu sandım. Büyü gücü olmayanlar, birinin onlar adına hesabı eşitlemesi fikrine bayılırlar." Bekliyorum.

Sabırsızca içini çekti. "Ama?"

"Ama sonra şehirde ivme kazandığını, halk arasında sizin ailenizden daha popüler hale geldiğini söylediler. Kan vergisinden bıktılar ve onun sizi bu vergiyi kaldırmaya ikna edeceğini söylüyorlar."

Kollarını kavuşturdu. "Elbette öyle derlerdi. Sıradan insanlar peri masallarını sever. Bu masallar, onların sıradanlığın ötesinde olabileceklerine inanmalarını sağlar."

Onun gerçekten buna inanıp inanmadığını veya bu şekilde tepki vermesi için şartlandırılmış olup olmadığını anlayamıyorum.

Gözlerini kırpıştırıp yüzünü buruşturdu. Gözlerini kocaman açtı, sonra da bana dikti.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

"İyiyim," diyor ama gözleri kısılmış ve şakaklarını hafifçe ovuşturuyor. Etrafımıza bakarken yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor. "Şaka yapmamızdan keyif aldım, ama geri dönmem gerekiyor. Burası labirentin merkezi. Umarım çıkış yolunu bulabilirsiniz."

Arkamı döndüm ve tahmin ettiğim gibi, farklı yönlere giden altı yolun bulunduğu dairesel bir girintiye ulaşmıştık.

Ceketimi bana fırlattı ve solundaki patıkaya muzip bir bakış attı. Benden kaçacak.

"Harlow, yapma." Kalbim hızla atmaya başladı, kulaklarımda kan gümbürtüyordu.

Gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Neden olmasın?"

Kolundan tutuyorum. "Sakın benden kaçma."

Bir anlığına orada donakaldı, gözleri uzaklara dalmış, sonra odaklanmıştı ve kolunu hızla çekerken öldürücü bir bakışla baktı. "Neden?"

"Çünkü seni kovalayacağım."

Kaşını kaldırarak, "Vay canına, siz vahşi orman avcıları gerçekten de vahşiliğe bağlısınız, değil mi? Kennymyra için hâlâ o süslü kan ritüellerini ve vahşi orman orgilerini yapıyor musunuz?" dedi.

"Ben ciddiylim."

Bir adım geri çekildi, bakışları patika boyunca kaydı. Soğuk bir rüzgar saçlarını öne doğru savurdu, ama koyu, parlak saç tellerinin arasından dudaklarındaki yaramaz gülümsemeyi hala görebiliyordum. "Beni yakalarsan ne olacak?"

Dişlerimi sıkıyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Neden beni dinlemiyor ki? "Başka hiçbir konuda bana güvenmesen bile, lütfen bu konuda bana güven; bilmek istemezsin."

Kaşlarını çatıyor ama yine de koşmaya hazır gibi görünüyor.

"Peki, bu akşam tekrar dışarı çıkacak mıyız? Listenize daha fazla kurban mı eklendi?" diye soruyorum, bunun bu etkileşimin yönünü değiştirmek için kesinlikle son şansım olduğunu bilerek.

Kollarını kavuşturdu. "Bu seni ilgilendirmez ve yeminlerini edene kadar geceki maceralarım ile ilgili endişelenmene gerek yok. Kimseye bundan bahsedemezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve eli, bıçağının uyluğunda durduğu yere dokunuyor.

"Bu bir emir mi, güzelim?"

"Sessiz kalmazsanız, sizi susturmanın daha kalıcı bir yolunu bulacağım tehdidinde bulunuyorum."

Dilimi şıklattım. "Hayatımı kaç kez tehdit ettiğini saymayı bıraktım."

"Bu düzenlemenin ortalamanın üzerinde bir başlangıç yaptığını söyleyebilirim," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirerek. "Kamuoyu önünde nasıl davranırsam davranayım, özel hayatımda sana karşı hissettiğim tek şeyin nefret olduğundan şüphe duymayayım."

Gözlerimdeki ciddiyeti görebilmesi için ona daha da yaklaşıyorum. "Hissettiklerimiz tamamen karşılıklı."

Geri çekilip karşıdaki yola doğru döndü. "Çıkış yolunu bulmakta bol şans, vahşi orman kurdum," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yarın akşamki resmi tanışma ziyafetimizi dört gözle bekliyorum."

Tanrı'nın lütfuyla kaçmadı. Sadece kayıtsızca uzaklaştı. Onu takip etmek için çok gururluyum, ama o beni, buraya gelmek için yaptığımız tüm kıvrımları ve dönüşleri fark etmeden, labirentin merkezine etkili bir şekilde götürdü.

Gitmesine şaşırmamalıydım. Carrenwell'ler böyle yapar zaten.

On yıl önce, ailesi "Tükenmişler"i kapımıza kadar getirdi ve bizi ölüme terk etti.

HARLOW

Göğsümde panik duygusu, başımda zonklayan ağrıyla sendeledim ve güneşlenme odasına girdim.

Given bana bir bakış attı ve belindeki bıçağa uzandı. "Ne yaptı ki—"

"Hiçbir şey," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sonunda elimi başıma götürerek. "Bu—"

"Bir saldırı," diye tamamladı sözünü, odanın karşısına geçip belime kolunu doladı. Yaşına göre şaşırtıcı bir hızla beni koridorda sürükledi.

Gözlerimi kısıyorum. Her şey, hareket ettikçe şekli bozulan ve bükülen parlak bir hale ile aydınlanıyor. Bu her zaman bir sorunun ilk belirtisidir ve hemen ardından mide bulantısı ve baş dönmesi gelir. Parlama başladıktan sonra acıyı dindirmek için تنها bir yer bulmak için sadece birkaç dakikam var. Çünkü on beş dakika kadar sonra, acı bir uğultudan kükremeye dönüşecek.

Bu nöbetlere neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama stres kesinlikle durumu daha da kötüleştiriyor ve son bir gün oldukça zor geçti.

Koridordan odalarımaya doğru hızla ilerlerken hizmetçiler etrafa dağılıyor. Dünya sallanmaya başlıyor ve ben sendeliyorum. Gaven homurdanarak yaptığım itirazları görmezden gelerek beni daha hızlı sürüklüyor.

Merdivenleri çıkarken, "Ne kadar zaman önce başladı?" diye soruyor.

"On, on beş dakika. Henry ile birlikte yürümem beklenirken öylece kaçamazdım." Merdiven sahanlığındaki pencerelerin yanından geçerken

güneş ışığından saklanmaya çalışırken beynimde şiddetli bir ağrı hissettim. “Çabuk ol, kusacağım.”

Henry ile ilk karşılaşmamı didik didik etmek için zamana ihtiyacım var, ama zihnim yaklaşan acıdan başka hiçbir şeye izin vermiyor. Ufukta bir fırtına gibi büyüyor, pencerelerin önünden her geçtiğimizde gözlerimin arkasında şimşekler çakıyor. Boynumda soğuk terler yükseliyor ve midem bulanıyor.

Sonunda, odama giden koridora girdik. Gaven beni son birkaç adımda sürükledi ve ardından süslü yatak odası kapısından içeri itti.

"Yatak mı, banyo mu?" diye soruyor.

"Tuvalet," diye inledim.

Hızla yatak odasını geçti ve beni nazikçe banyo zeminine bıraktı. Yanağımı soğuk fayansa bastırıp inledim.

"Buz sipariş edeceğim."

“Unutma—” Midem bulanıyor ve o kadar hızlı doğruluyorum ki neredeyse düşüyorum, kahvaltımı kusmak için tuvalete zamanında yetişiyorum. Ağzımı siliyorum ve Gaven'e bakıyorum. “Yanında bir içecek sipariş etmeyi unutma. Eğer içecek olmadan buz sipariş edersek—”

İçini çekti. “Personel zayıflığı hissedecek. Biliyorum. Geçen sefer—”

“Geçen sefer tembellik etmiştin.” Bu kadar sert bir şekilde söylemek istemiyorum ama onun beni bu kadar güçsüz görmesine dayanamıyorum. “Git buradan. Buzları getir ve sonra da herkesi odalarımından uzak tut.”

Onaylayarak homurdanıyor ve beni acılarımın yalnız bırakıyor.

Aidia'nın eski fısıltılarının yankısını kafamda duyuyorum: "Sen bu acıdan daha büyüksün."

Ama ben öyle değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Her zaman onun akıntısında kayboldum, rastgele gelip giden şiddetli, kör edici bir acının içinde boğuldum.

Acı keskin ve gürültülü, ben ise hassasım. Her şeyi pençeliyor, düşünceyi parlak bir acıyla boşaltıyor, dinginlik talep ediyor, benlik duygusunu yerle bir ediyor. Ve yapabileceğim tek şey hayatta kalmaya çalışmak.

Bir an, bir nefes, bir acı dolu göz kırpması...

Zaman yavaş yavaş geçiyor, ta ki Gaven'ın ayak sesleri yaklaştıkça kadar. Bir havluyu buzla dolduruyor ve ben de onu gözlerimin ve terli alnımın üzerine koyuyorum. Onun uzaklaşmasını körü körüne dinliyorum. Kapıda tereddüt ediyor.

“Git,” diye çıkıştım. Kelime beynimde yankılandı ama Gaven dinledi. Bir an sonra, yatak odasının kapısı arkasından tık diye kapandı.

Daha gençken, Aidia yanımda olamadığı zamanlarda bu nöbetler geldiğinde yanımda otururdu, ama yıllardır bunu yapmıyordu. Üç ay öncesine kadar, bir nöbetten uyandığımda Aidia'nın parmağının saçımı okşadığını sanmıştım, sonra gözlerimi Gaven'e diktim ve bu beni çok daha kötü hissettirdi. Onun yokluğunu hatırlatmasından nefret ediyorum. Şehrin diğer tarafında ona neler olduğunu hayal etmek, bunun kanıtını görmekten neredeyse daha kötü.

İnleyerek bunu gözlerime bastırıyorum. Kaynak israfı bu. Muhtemelen bana hiçbir faydası olmayacak. Çoğu zaman, bunun bir yardımcıdan çok dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorum, ama bu kadar çok acıdığına umurumda değil.

Acı bir yalancı. Zayıf olduğumu, bu bir sonraki dalgayı atlatamayacağımı fısıldıyor. Atlatacağımı, acının sonsuza dek süreceğini ve bunun neredeyse daha kötü olduğunu da fısıldıyor. Başlangıcı ya da sonu yok ve zaman, sert altın sarısı güneş ışığı ve eğik gümüş ay ışığının bir lekesi haline geliyor, ta ki sonunda kafamdaki kızıl isyan, fırtına dindiğinde gökyüzünün aydınlanması gibi kahverengi ve yeşile dönüşene kadar.

Erimiş buzları bir kenara bıraktım ve banyonun karşısındaki boy aynasında kendime baktım. Saçlarım karmakarışık, yarısı çözülmüş ve yüzümün yan tarafına yapışmış. Gözlerim donuk, cildim solgun.

Aynaya kaç kere baktığımı, öfkeyle yanıp tutuştuğumu unuttum. Güçlü ol. Dengeli ol. Normal ol. Ama bedenim, bu tuhaf ağrı nöbetlerinden başka hiçbir şeye boyun eğmiyor; kafamı paramparça eden, sanki biri kafatasımı o kadar şiddetli bir şekilde kırıyormuş gibi hissettiren, yapacak tek şeyin kıvrılıp kusmak olduğu ağrılar.

İçim bu kadar çirkinken yüzüm nasıl bu kadar güzel olabilir? Acıdan neredeyse kör olmuşken nasıl bu kadar normal görünebilirim?

Bunu aklımdan çıkarmaya çalışsam da, anne babamın onaylamaması içime işledi. Ablamın hepsi kendilerini kontrol altında tuttu. Zayıf olma hatasını yapmadılar; sanki bu benim seçtiğim bir şeymiş gibi.

On bir yaşındayken ağrılar başladıktan hemen sonra, ailem beni Elvodeen tarafından kutsanmış bir şifacıya götürdü, bana musallat olan tuhaf acı nöbetlerini değerlendirmesi için. "Kadınlar acıya daha iyi dayanır. Bu yüzden çocuk doğururlar. Kadınlar acıya dayanmak için yaratılmıştır. Sadece daha çok çabalamalısın," demişti adam.

O an babamın gözlerinden onun da aynı fikirde olduğunu anladım. Olabileceğim en kötü şey, hem zihni hem de bedeni kontrol edilemeyen bir kadın olmaktı.

Diğer kadınlar kendi bedenleriyle barışık görünürler, ama benim bedenim bir hapisane; asla kaçamayacağım işkencelerle dolu bir zindan.

Yine de, hatırladığım acı, unuttuğum acıya her zaman tercih edilir. Hafızamdaki boşluklar çok garip bir şey. Bedenim dehşeti canlandırabilir, kalbimin atışında ve uzuvlarımdaki gerginlikte hissedebilir, ama ben sadece sonrasını hatırlayabiliyorum.

Çenemdeki gerginliği, bitmek bilmeyen darbeler için kendimi hazırlamaktan kaslarımın yorgunluğunu ve Aidia'nın kulağıma fısıldadığı çılgın sesleri hatırlıyorum.

"Low, çok üzgünüm. Bunu yapamadım. Ona istediğini verirsem ne yapacağını biliyorsun. Bunun ne anlama geleceğini biliyorsun."

Tabii ki yaptım. Cezayı bu yüzden çektim. Çünkü acıya ondan daha iyi dayanabiliyordum. Çünkü babam, Aidia'yı şiddetle kıramayacağını anladığında, bana zarar vererek kırabileceğini fark etmişti.

"Kalbim," derdi, sesi hâlâ panikten titriyordu.

Elini sıkardım ama "Kemiklerim" diye cevap vermediğim sürece onu ikna etmeye yetmezdi.

"Kanımız," derdi serin avucunu nemli tenime koyarken.

Anılar birden annemin o kasvetli yüzüne kayıyor, ama o sahne başlamadan önce onu kesiyorum. Şu an daha fazla acıya ihtiyacım yok.

Acıdan başka bir şeye odaklanabilmek için yüzden yüzden geriye doğru sayıyorum. Hangi sayıda olduğumu sürekli unutuyorum, ama birkaç denemeden sonra hafif, huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Balkondan yükselen yüksek sesli kuş cıvıltılarıyla uyandım. Çok uzun uyudum ve Lunameade'deki kadınlara yardım etme fırsatını bir gece daha kaçırdım. Hepsi vücudumun çok güçsüz olmasından kaynaklanıyor.

Sert zeminden boynum ve sırtım tutulmuş, elbisem ise terden ve erimiş buz birikintisinin içinde yattığım için ıslak. Dengeyi sağlarken kulaklarımda kan uğultusu duyarak dikkatlice oturur pozisyona geçiyorum. Acı azaldı, geriye bir tür akşamdan kalma hissi kaldı; sanki birisi dünyanın üzerine

buğulu bir cam parçası kaydırması gibi. Düşüncelerim karmakarışık ve dayanılmaz derecede yorgunum.

"Sıra sende."

Arkamı döndüğümde Aidia'yı makyaj masamın başında otururken görünce kalbim ağzıma düğümlendi.

"Aman Tanrım! Beni çok korkuttun, Aidy."

Sırıtarak, "Çok kötü görünüyorsun," dedi.

"Güzel. Belki de yeni nişanlımı korkutur." Ayağa kalktım, odanın karşısına geçtim ve yatağıma yığıldım. Aidia da peşimden geldi ve karşıma uzandı. Karşımda olmasa bile parfümünün gardenya kokusunu hissedebiliyordum. Kız kardeşimin kokusu hafızama kazınmıştı, sanki ruhum her zaman diğer yarısının kokusunu biliyormuş gibi.

Sadece çökmeye çok yaklaştığında eve geliyor ve şu anki sakinliği beni korkudan çıldırtıyor. Şimdi kendisinin soluk bir kopyası gibi görünüyor ve ona çarpık bir camın ardından bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkerek, "Bana ihtiyacın olacağını biliyordum," dedi.

"Ya Rafe—"

"Rafe'nin canı cehenneme."

İç çekişim kahkahaya dönüştü. "Aidy, son morluğun henüz tamamen iyileşmedi."

"Annemin seni bu büyük gece için hazırlamamı istediğini söyledim ve itiraz edemedi, özellikle de—" Tereddüt ediyor. "Özellikle de bu gece orada olamayacağım için."

O kadar hızlı doğruldum ki başım döndü. "İstediği zaman seni o kasvetli küçük malikanede kilit altında tutamaz."

"Yapabilir ve yapacak," diyor. "Şimdilik, anlarımı kendim seçiyorum. Ayrıca, partilerden nefret ettiğimi biliyorsun. Seni kendime saklamayı tercih ederim. Şimdi uzan ve bana nasıl hissettiğini söyle."

Yatağa geri yığılıyorum. Onunla tartışmak, kendisini savunması için onu zorlamak istiyorum, ama cevapları çok sakın, çok katı; başkalarını iyi olduğuna ikna etmek için yapılmış, prova edilmiş bir tiyatro. Biliyorum ki iyi değil.

Keskin hatları yıpranıyor. Bunu, çok çabuk solan gülümsemesinden ve genellikle pürüzsüz olan sesinin yorgun ve hırıltılı tınısından anlayabiliyorum.

Onu böyle görmek korkunç bir netlik veriyor. Onu o kadar çok sevdim ki, onu mahvettim, sonra da kendimi mahvettim. Şimdi hiçbir şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Yatak örtümdeki dikişleri inceliyor. Keşke eskiden kriz geçirdiğim zamanlarda yaptığı gibi saçlarımı okşasa, ama ellerini kendine saklıyor.

Dokunmak onun için her zaman daha zordu. Kendi başına ayakta dururken ne kadar güçlü görünürse görünsün, ona sarıldığımda dağılıyordu. Şimdi de dağılır mı acaba diye merak ediyorum, ama ona uzanıp öğrenmeye cesaret edemiyorum.

Aidy, neyin var? Bunu sana sormayı çok istiyorum.

Onunla hiçbir zaman doğrudan yüzleşmedim. O tarifsiz şiddeti kelimelere dökmesini hiç istemedim. Beyninizdeki kan izini, iyi bilinen bir yol gibi takip etmenin ama yine de ona nasıl ses vereceğinizi bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Gerçek yakınlık, birinin göğsümün içine girip neden sonsuza dek bu anlamsız acıyla boğuştuğumu açıklamasına izin vermek anlamına gelir.

Biz hep böyleydik, kırık parçalarımız onarılmış, birbirine dolanmış, kıvrımlı yaralar gibi büyümüş halde. Ne kadar iyileşmeye çalışsam da, parmaklarımı aynı yarı onarılmış kırığa bastırmaktan ve kendime acı çekmek için yeni bir neden bulmaktan vazgeçemiyorum.

Belirsiz bir şekilde, o acıyla neyi bastırmaya çalıştığımı merak ediyorum. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez onu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Şimdi Aidia'ya bakarken, ne kadar benzer olduğumuzu ve ne kadar farklı olduğumuzu görüyorum. İnsanlar her zaman ikiz olabileceğimizi, sadece on bir ay arayla doğduğumuzu söylerdi. Aidia'nın da aynı siyah saçları ve açık teni var, ama gözleri çoğu zaman mavi gibi görünen soluk leylak rengi, benimkiler ise koyu mor. Yüz ifadelerim onunkinin aynısı ve avucunda aynı gümüş rengi yara izi var. Yine de ona baktığımda hep kendimde eksik olan yönleri gördüm.

O her partide yıldız gibi dans ederken ya da ebeveynlerimize öfkeli ve açık sözlü bir şekilde meydan okurken ben hep mesafeli davrandım.

Aidia her zaman eksiksiz görünürken ben kendimi yarım yamalak hissediyordum. İsyan ona çok doğal geliyordu. Onsuz kendi isyan yolumu asla bulamazdım. İnançlarında o kadar kararlıydı ki, bu inançlar benim kendi inançlarımın temelini oluşturdu.

İşte bir kız kardeşe sahip olmak budur: onu sevmek, ona imrenmek ve aynı zamanda ondan ne kadar daha iyi olduğuna hayran kalmak. Bir kız kardeşe sahip olmak, kalbinizi başka bir kalbe yaslamak ve acınızın ve zaferinizin birbirini nasıl yansıttığını görmektir. Bu, "Senin taşıdığın hiçbir acıyı ben de taşıyorum diyemem. Ben burada olduğum sürece asla yalnız değilsin" demektir.

Onun gibi olmak mı yoksa ondan kaçmak mı istediğime asla karar veremedim. Aidia canlı ve esnekti, ben ise başımdaki şiddetli ağrı dalgalarının insafına kalmıştım.

Gençliğimi kız kardeşim ve babam arasında, sürekli değişen hava koşullarında geçirdim. Şiddetli bir fırtına koptuğunda sığınmaya hazır olmayı ve ne zaman müdahale edip onu yağmurdan kurtarmam gerektiğini öğrendim. Aidia'yı taklit etmek için ne kadar çabalasam da, kız kardeşim gibi fırtına gibi bir kız değilim.

Sekiz yaşında, kız kardeşinizin ne kadar dayanabileceğini bilmenize gerek yok, ama ben biliyordum. O zamanlar içimde yaşayan sezgisel, hayvansal içgüdüler şimdi yeniden ortaya çıkıyor. Kız kardeşimin ritmini biliyorum.

Bunu daha önce de gördün. Bu düşünce beynimi yıldırım gibi yarıp geçiyor, ama acıyı uzaklaştırıyorum. Hiçbir şey yapamadığım geçmiş zamanları düşünmek istemiyorum. Onu kurtarma şansımın olduğu bir geleceğe odaklanmak istiyorum.

Hayatta kalmak, rakibinizi nasıl değerlendireceğinizi bilmek kadar, kız kardeşimin yaralı hayvanına ne zaman yaklaşacağınızı bilmekle de ilgilidir.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor.

"Sanki kuyuya gitmem gerekiyormuş gibi," diyorum perişan bir halde.

Zarifçe yataktan kalktı ve kapıyı işaret etti. "Kalkın, kalkın o zaman. Hadi gidelim."

Yıpranmış elbisemi hızla çıkarıp sabahlığımı ve terliklerimi giydim. Aidia peşimden gelirken kapıdan içeri girdiğimde Gaven beni kasvetli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Kuyuya iniyorum."

Beni şöyle bir süzüp başıyla onayladı ama sanki bu yoldan daha önce binlerce kez güvenle geçmemişim gibi arkamızdan gelmeye devam etti.

Aile bölümünün sonundaki sarmal merdivenden aşağıya, daha da aşağıya iniyoruz.

Gaven kapının önünde durup, yeni bir meşale yakmak için kibrit çıkarıyor ve soldaki yerine geçiyor. Büyülü kilidi öpüyorum, dudaklarımda zehrin karıncalanmasını hissediyorum. Kilit, her Carrenwell'in büyüüne uyumlu çünkü sadece kuyuya giden yolu açmıyor. Büyülü eşyaların bulunduğu aile kasası ve mahkumların sorgulandığı yer olan Koyu, evin aynı bölümünde yer alıyor.

Kilit tıkırdıyor ve kapıyı açıyorum. Aidia, Gaven'e göz kırpmıyor ve içeri fırlıyor. Gaven'den meşaleyi alıp onu karanlığın içine doğru takip ediyorum.

Yosun ve taze su kokusu yukarıya doğru yükseliyor. Karanlığa doğru indikçe, tavan meşale ışığının yansımasıyla parıldıyor. Sonunda kuyunun dibine ulaştığımızda, rafın kenarı boyunca yürüyüp ek meşaleleri yakıyorum ve mekanı turuncu bir ışıkla dolduruyorum.

Aidia, bacaklarını suya sarkıtarak çıkıntıya oturuyor. Ben de terliklerimi çıkarıp bornozumu bir kancaya asıyorum. Taş zemin soğuk, ama suyun daha soğuk olacağını biliyorum. Sadece bir anlık tereddüte izin verip basamaklardan aşağıya, suya doğru koşuyorum. Göğsüm sıkışıyor, dondurucu soğuktan nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyor. Su vücudumun etrafında dalgalanıyor, duvarlardan turuncu meşale ışığının parıltısını yansıtıyor.

Aidia, sesi yankılanmasın diye alçak sesle, "Yeni sevgilin hakkında neler öğrendin?" diye soruyor.

Sırıttım. "Onu öldürmek zor."

Aidia kahkaha atmaya başladı, sesi göğsümde yankılandı. Onu en son ne zaman bu kadar içten mutlu duyduğumu hatırlayamıyorum.

Başımı salladım. "Neden güldüğünü anlamıyorum. Bu, bir kocada gerçekten berbat bir özellik."

Aidia daha da yüksek sesle gülüyor. "Eminim birçok kadın seninle aynı fikirde olmayacaktır, ama ben sana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bu keşfi nasıl yaptın?"

Tavana bakıyorum. "Onu öptüm."

Aidia hareketsiz duruyor, leylak rengi gözleri bana dikilmiş. "Bilerek."

"Onun kolay bir hedef olduğunu düşündüm."

Aidia'nın ağzı açık kaldı. "Biri seni Fallen Hold'un varisini öldürmen için tutmuş."

Onu susturdum. "Sesini kıs. Gaven geceleri nereye gittiğimi bilmiyor ve şu anda onun işlerime karışmasına ihtiyacım yok."

Aidia'nın yüzü yumuşuyor ve biliyorum ki kendi koruması Arthur'u düşünüyor; Rafe, kız kardeşimle evlendiği anda onu işten çıkarmıştı. Arthur, Kellan'la birlikte şehir muhafızlığında görev yapıyor, ama onu her gördüğümde, babacan bir şekilde, onu özleyip özlemediğimi soruyor. Biliyorum ki o da onu en az benim kadar özliyor.

"Ama evet," diye fısıldıyorum. "Görünüşe göre birileri beni Mountain Haven'ın varisini öldürmem için kandırmaya çalışmış, bu da çok kötü çünkü ___"

Aidia sözlerini şöyle tamamlıyor: "Bu, senin büyüünün ne olduğunu ve gizlice Zehirli Tilki olarak çalıştığını bildikleri anlamına geliyor."

"Bu, Henry'nin aurasını gizleyen bir yüzük takmasına rağmen, onun kim olduğunu da bildikleri anlamına geliyor."

Aidia, mağara duvarındaki karoların desenini inceliyor. "Onun kim olduğunu nasıl bilmediğinizi merak ediyordum." Kaşlarını çatıyor. "Öyleyse, ikinizin kim olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Bildiğim kadarıyla kimse yok."

"Kim olabileceğini biliyor musun?"

"Söyleme."

"Rochelli." Son birkaç yıldır adı geçtiği her seferinde kullandığı o ürkütücü ses tonuyla söylüyor bunu.

"O gerçek," diyorum.

"Yine de şehirdeki hiçbir erkek ya da kadın onu hiç görmedi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Hepsi bir zamanlar onu gören birini tanıyan birini tanıyor. O bir peri masalı."

"Tamam, o bir insan ağı, ama daha ilk görüşmemizden önce birinin bunu nasıl çözebildiği mümkün? Açıkçası, Henry benim güçlerimin ne olduğunu bilmiyordu, yoksa beni öyleöpmezdi."

Aidia başını hızla bana çevirdi. "Seni nasıl öptü?"

Henry'nin ellerinin üzerimde olduğunu düşünmek bile tüm vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

"Ah, bir şey söylemene gerek yok. Her şey yüzünden belli oluyor." Bunu ancak bir kız kardeşin yapabileceği o sinir bozucu şekilde söylüyor.

Hiç kimse beni onun gibi destekleyemez, içime bu kadar kolay işleyemez ve gözlerimdeki söyleyemediğim kelimeleri ondan daha iyi anlayamaz.

"Güzeldi ama önemli değil," diyorum. "Daha önce hiç kimseyi bir anlığına bile öpemediğim ve kesinlikle hoşlandığım birini de hiç

öpmemiştim.”

Kaşını kaldırdı. "Demek yakışıklıymış?"

Bir hata yaptım. Beni yavaşlatan acının etkisi. Artık bunu asla unutmayacak. "Eğer uzun boylu, çekici ve bunun farkında olan tiplerden hoşlanıyorsan..."

"Nasıl birine benziyor?"

Rahat bir tavır sergilemeye çalışıyorum. "Uzun boylu, koyu saçlı."

Aidia daha dik oturdu ve ellerini çırttı. "Ah, kesinlikle çok yakışıklı olmalı. Yüzüne bak. Birinin seni böyle şaşkına çevireceğini hiç düşünmemiştim."

"Hiç de telaşlanmadım. O sadece farklı. Çoğu erkek birbirine çok benziyor."

Aidia son derece mutlu bir şekilde, ayaklarını suda döndürerek kahkaha atıyor. "Senin için vahşi bir dağ adamı olacağını beklemiyordum, ama bu şehirdeki çoğu erkek senin yoğunluğuna dayanamayacak kadar güçsüz. Sanırım bu mantıklı."

"Önemli değil," diyorum. "O benim gerçek kocam değil. Sadece bir amaca ulaşmak için bir araç."

"Meşhur son sözler. Onu kolayca ortadan kaldırmanın bir yolunu bulamazsan, her şey boşa gider." Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atıp bana gülümsedi. "Bence bu senin için iyi olabilir. Her kızın bir hobisi olmalı ve sen cinayet oyunlarını çok seviyorsun."

Sözü umursamıyorum. "Aidy, ya yapamazsam? Bir geceden fazla süreyle çekici olmak zorunda kaldığım hiç olmadı."

Yüzü yumuşadı. "Bu evin üzerine inşa edildiği taştan daha güçlü olan tek şey nedir?"

"Benim iradem."

Yıllar boyunca bana bu soruyu defalarca sordu. Ama bu cümleye tutunduğum anlarda iradem hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Gücün, vazgeçmek istememekte değil, vazgeçmeyi umutsuzca istemekte ve azimle devam etmekte olduğunu anlamam yıllarımı aldı.

"Kararımı verdim."

"Öyle mi?" diye soruyor Aidia.

"Artık ailemin beni kullanmasına izin vermeyeceğim. Mountain Haven'da cezamı çekeceğim, ama işim bittiğinde sen ve ben bu şehri terk edeceğiz."

Kaşlarında bir kırışıklık oluştu, yüz ifadesi neşeden endişeye dönüştü. "Low, bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

Sözlerinde büyük bir inanç var ama ben bunu duymak istemiyorum.

Onun pes etmesine çok kızıyorum. Koşullarına teslim olması bir ihanet gibi geliyor. O her zaman kırılmayacak kadar güçlüydü ve onun onarılamaz olduğu bir dünyada yaşamaya katlanamıyorum.

Şakaklarımda hafif bir ağrı oluşuyor ve sakinleşmek için arkama yaslanıp taş tavandaki ışık yansımalarına bakıyorum.

Herkesin bunu çözemeyeceğimiz bir sorunmuş gibi davranmasından bıktım. Kız kardeşim için kaos anlamına geliyorsa, şehir için barış umurumda değil. Bu beni kötü bir insan yapsa da umurumda değil. Belki de bu, sihriime layık olmadığım ve nankör olduğum anlamına gelir, ama Aidia'yı sadece bize değil, eski haline geri getirmek anlamına geliyorsa, hem sosyal hem de fiziksel gücümünden vazgeçerim.

HENRY

Lunameade ağıımızdaki yeni bir kişiyle sabahki görüşmem beklediğimden çok daha uzun sürdü. Adam, özellikle günün bu kadar erken saatinde, gerçekten çok içiyordu. İşin kısa sürmesini umuyordum, ancak yüksek sihir evlerinden birkaçının temsilcisi olan elçinin, verdiği bilgilerin değerini bildiği ve bunları açıklarken benden olabildiğince çok şey öğrenmeye niyetli olduğu açıldı.

Pansiyon odasına girdiğimde annemin yatak odasının kapısının kapalı olduğunu görünce, onunla öğle yemeği yeme fırsatını kaçırdığımı anladım.

"Dinleniyor," diyor babam. "Dün akşam yemekte Carrenwell'lerle iyi geçinmek onun için çok stresliydi."

İçimde bir suçluluk duygusu çöküyor. Onun güvenli bir şekilde kalede kalmak yerine Lunameade'de olmasından nefret ediyorum. Burada bu kadar çok zaman geçirmesi çok değerli ve onların kartal gibi gözetimi altında geçirdiği her an, onun neler yapabileceğini tam olarak öğrenmeleri için bir fırsat gibi geliyor. Bu çok büyük bir risk. Keşke onu geride bıraksaydık, ama o, tam bir aile birimi olarak meşru görünme şansımızın daha yüksek olduğunu ısrarla söyledi.

Babamın sesi yorgunluktan titreyerek, "Yaptıkları şeyi bildiği halde onların yüzüne gülümsemek onun için çok zor," diyor.

Carrenwell ailesi, Holly'nin ölümünün sebebi; anne babamın kızlarını ve varislerini kaybetmelerinin sebebi. O her zaman sorumluluk sahibi olan, kaleyi koruyacak kutsal ateşi olan kişiydi.

Holly'nin gülümseyen yüzü hâlâ hafızamda parlıyor, koyu renk gözleri kahkahayla dolu, dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrılmış. Beni kızdırmayı çok severdi. Bu durumun tamamını çok komik bulur ve muhtemelen güzel bir kızla flört etme gibi çok zor bir görevi üstlendiğim için beni sürekli alaya alırdı. Ama Holly böyleydi; en kötü durumlarda bile bir neşe bulurdu. Öldüğü gün bile, ölümcül darbeden beş dakika önce benimle dalga geçiyordu.

Babam bana baktığında, alnındaki ve ağzının etrafındaki derin kırışıklıklarda onun yokluğunu görebiliyorum. Koyu renk saçlarının arasına gri teller karışmış. Saçları kısa kesilmiş ve sakalı gibi düzgünce şekillendirilmiş. Sanki bir gecede yaşlanmış gibi geliyor, ama muhtemelen kriz döneminde kaleyi yönetmek de Holly'nin ölümü kadar onu yıpratmış.

Yumuşak bir koltuğa oturup ateşi harlıyor. Burası kaledeki kadar soğuk değil ama elleriyle yapacak bir şey bulamayınca huzursuzlanıyor.

"Nişanlınız oldukça güzel," diyor babam.

Harlow'la yalnız geçirdiğim zamanı değerlendirmek için ilk fırsatımız bu. Gözlerinin içine bakmak istemiyorum. Ona yalan söylemekte her zaman kötü olmuşumdur. "Evet, sanırım öyle. Ayrıca başa çıkılması zor biri."

Ona beni öldürmeye çalıştığını söylemek dilimin ucunda ama kendimi tutuyorum. Onun hikayesine inanmıyorum, ama eğer Carrenwell'lerin zaten hayatıma kastettiğini aileme söylersem, bu plandan vazgeçecekler ve Carrenwell'lere hak ettikleri intikamı vermeden ihanetlerinin onuncu yıl dönümünü karşılamaya dayanamam. Neredeyse on yıldır yeniden inşa ediyorum ve tüm bu süreçte beni motive eden şey intikam vaadiydi.

Babam kaşını kaldırdı. "Dün seni sinirlendirdi mi?"

"Tek bir yanlış hareket etseydi bıçağını derimin altına saplayabilirdi. Yanında bir hançer taşıyor."

Babamın kaşları birden kalktı. "Zeki. Bunu nasıl kullanacağını biliyor mu?"

Omuz silkerek, "Bunu öğrenme talihsizliğini yaşamadım, ama çekiciliğime duyduğunuz güven için teşekkür ederim." dedim.

"Peki bunu nereden bildin?"

Yüzümü buruşturdum. Bu kadar yaklaştığımı itiraf etmek istemedim, yoksa onda yanlış beklentiler yaratabilirdim. "Hissettim."

Sırıtarak, "İlerleme kaydedeceğini biliyordum. Sözleşmeyi imzalamak için odaya girdiğinde sana öyle bir baktı ki." dedi.

Evet, sanki önceki gece neredeyse onunla birlikte olmuşum gibi bir bakıştı. Bir anlık şok ve şehvet, dehşete dönüştü ve sonra da zoraki, sakın bir hal aldı.

“Vahşi bir hayvan gibi görünmemi bekliyordu. Onun o hoş sözleriyle, iki ayak üzerinde nasıl yürüyeceğimi bildiğimi görünce mutlu oldu,” diyorum.

Babam elini sakalının üzerinden geçirdi. "Genç bir kadın için bu dünyadaki tek tehlike Kanı Tükenmişler değil. Kız kardeşine ilk bıçağını ölümlü erkeklerden korunması için verdim, Kanı Tükenmişlerden değil. Harlow da benzer şekilde hazırlıklı görünüyor."

Kardeşimden bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesine inanamıyorum. Holly'den her bahsedildiğinde, hâlâ öfke ve kederden kör olmuş gibi hissediyorum. Konuşmadaki her sessizlikte, her başarısızlıkta, Dağ Cenneti'nin duvarlarını tırmalayan Tükenmişler'in her geçen gününde onun yokluğunu hissediyorum.

Göğsümdeki boşluğu zorla aşıyorum. "Harlow zeki biri. Kolay kolay ikna edilemeyecek."

"Bunun bir olasılık olabileceğini biliyordunuz."

"Güvenliğe alışkın. Daha uysal olacağını varsaydım," diyorum.

Babam başını salladı. “Burada farklı bir tehlike var. İnsanlar tıpkı memleketimizde olduğu gibi besin zincirinin tepesindekilere kin besliyorlar. O farklı bir hayatta kalma biçimine alışkın. Tanrım, babası kolunu kestiğinde bile gözünü kırpmadı, üstelik o sadece bir çizikti.”

Babamın bunu fark edeceğini bilmeliydim. Bu gerçeğe onu etkilemeyi umuyordum, ama ondan daha dikkatli olmak neredeyse imkansız.

Ensesini ovuşturdu. "Yorgun görünüyorsun. Yeterince yemek yediğinden ve dinlendiğinden emin ol. İşler ters giderse her an yola çıkmaya hazır olmalıyız."

İçimden bir tiksinti yükseldi. "Ben yetişkin bir adamım. Beni şımartmanıza gerek yok."

Babam, hayal kırıklığımı yatıştırmak için ellerini uzattı. "Seni küçümsemeye çalışmıyorum. Anneni kurtaracağından emin olmam gerekiyor. Saldırıdan beri ilk defa evden uzaktayız."

“Öyle bir durum olmayacak ama olursa onu buradan çıkaracağım,” diyorum. “Dinlenmiş olduğumu söyleyemem ve burada olmak midemi bulandırıyor ama iyiyim.”

Babam sandalyesine yaslanırken gözlerini bana dikti. "Sadece olayların önüne geçmeye çalış."

Sanki son on yıldır her an aşırı tetikte yaşamadığımı söylüyor. Bana aşırı koruyucu davrandıkları için onları affetmem gerektiğini biliyorum. Bu durum sadece Holly'nin yokluğunda böyle.

"Ve sakın annen seni o kıza aşık gözlerle bakarken görmesin."

Elimle işaret ederek, "Ona aşık değilim. Sadece en iyi giriş noktasını belirlemeye çalışıyorum. Bahçedeki konuşmamdan pek etkilenmedi." dedim.

"Ne hakkında konuştunuz?"

Onun beni öldürmeye çalıştığı hakkında konuştuğumuzu tam olarak söyleyemem, bu yüzden doğaçlama yapıyorum. "İlahi Varlık."

Babam gülüyor. "Dindar mı?"

Başımı salladım. "Öyle bir izlenim edinmedim, hayır. Ama isyancıların popülarite kazandığı gerçeğiyle birlikte bu konu da gündeme geldi."

Babam öne eğildi, çenesini katlanmış ellerine yasladı. "Bu duyduklarımızı doğruluyor, bu da işimizi daha da kolaylaştıracak."

"Biliyorum, bu sabah bana yeni bir irtibat kişisi emanet ettin, ama bana şifreli mesajlar içeren güvercinleri sana gönderen kişiyle iletişime geçmemi sağlarsan yardımcı olabilirsin—"

Babam beni susturmak için elini kaldırdı. "Bu sabah o yeni kişiyle görüşmene izin verdim. Kurulmuş ilişkiler söz konusu olduğunda, şu anda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Sana güvenmediğimden değil, ama güzel kadınlar işin içine girdiğinde sınırlar bulanıklaşıyor ve bilmediğin şeyleri paylaşamazsın. Bilgilerimizi bir sebeple bölümlere ayırdık. Onun manipülasyon yeteneğine sahip olduğundan ve seni kolayca alt edebileceğinden endişeleniyordum, ama şimdi de hiçbir sihir kullanmadan senden her şeyi öğrenebileceğinden endişeleniyorum."

Bunun akıllıca bir strateji olduğunu biliyorum, ama sır saklayamayan bir çocuk gibi muamele görmekten nefret ediyorum. Mantıksal olarak, onun bunu yapmadığını biliyorum, ama Holly burada olsaydı her şeyi ona anlatacağından endişeleniyorum.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorum," diyorum kararlılıkla.

"Dikkatli olmalısın. Burada çok daha fazla şey oluyor. Öfkenin çabuk patladığını biliyorum ama buna yenik düşmemelisin. Burada olduğumuz süre boyunca kusursuz ve verimli olmalıyız."

Biliyorum, anne babam kendilerine engel olamıyorlar. Tüm umutları bana bağılı olduğu için endişe artık bir refleks haline geldi. Eğer sadece bu tek şeyi yapabilirsem, belki sonunda anne babama ve halkıma biraz huzur getirebilirim. Belki de kendim bulabilirim. Yıllarca süren huzursuz korku beni yıprattı. Başarısız olursam Mountain Haven'da yüzümü göstermeye dayanamayacağımı düşünüyorum.

Ne kadar nefret etsem de, Harlow söz konusu olduğunda biraz çaresizim. Bir kadını nasıl etkileyeceğimi biliyorum ama bir yılanı nasıl evcilleştireceğime dair hiçbir fikrim yok.

"İsyancılar hakkında ne dedi?" diye soruyor babam.

Saçlarımı elimle düzelttim. "Rochelli'den bahsettiğim anda beni hemen dışladı."

Kaşlarında bir kırıksıklık beliriyor ama başka hiçbir şey söylemiyor. Artık hiçbir şey paylaşmak istemiyor.

Ayağa kalkıyorum. "Bryce ve Carter ile şehir giriş kapılarını gözetlemek için buluşmam gerekiyor."

Başını salladı ve elini grileşmeye başlayan saçlarının arasından geçirdi. "Dikkatli ve temkinli ol."

Başımı salladım ve fırtınalı öğleden sonraya doğru dışarı çıktım.

Haberci güvercinler yerde çırpınıyor, durmadan ötüyor, kanatlarını açmış ve vücutlarını kafeslerinin parmaklıklarına bastırarak doğal olmayan açılarla bükmüş halde duruyorlar.

"Ne yapıyorlar?" diye soruyorum. "Yaralı görünüyorlar."

En iyi arkadaşım Carter, büyük kafeslerinin yanındaki taş duvara yaslanıp sırtıyor. "Güvercin bakıcısı bana, yaralı bir güvercinin ödül aldığını gördükleri için böyle yaptıklarını ve şimdi de yaralı gibi davranırlarsa fazladan bir öğün daha alacaklarını düşündüklerini söyledi."

Güvercin bakıcısı yanımızdaki merdivenlerden inip Carter'a baktı. "Mesaj gönderildi."

Carter başını salladı ve ona birkaç bozuk para uzattı. "Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı ve yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Bu hareket, boynunun temiz tıraşlı kahverengi tenini ve yakasının altından görünen,

boğazının dibindeki parlak, girintili çıkıntılı yaranın üst kısmını ortaya çıkardı.

O izi nasıl edindiğini, vücudumdaki diğer birçok izi nasıl edindiğimi defalarca hatırladım ama bununla birlikte gelen suçluluk duygusu hiç azalmadı.

Carter bana baktığımı fark eder ve koyu renkli gözleri bir tanıma ifadesiyle parlar. "Şimdi oraya gitme."

Başımı sallıyorum. "Hazır değilim. Sen hazır mısın?"

Başını salladı ve biz de dar yoldan şehrin merkezine doğru geri döndük.

Buraya geleli on yıl oldu ve surlar biraz daha genişlemiş olsa da, şehrin düzeni, son ziyaretimizden öncekiyle aynı.

Lunameade dört bölgeye ayrılmıştır: Kuzeydoğu, Kuzeybatı, Güneydoğu ve Güneybatı. Her bölge, eğer Drained'ler şehir surlarına sızarsa savunulacak kaleler olması için üç geri çekilme noktasına bölünmüştür. On yıldır ziyaret etmemiş biri için burada kaybolmak kolay olabilir, ancak bölge yapısını anladığınızda, sizi şehrin merkezine ve Kan Kuyusu'na götürecek bir yol bulmak kolaydır. Ve panikleyen veya yön bulmakta zorlanan herkes için, şehirdeki binaların çoğunun ikinci katına parlak güneş taşı okları yerleştirilmiştir ve bu oklar insanları en yakın geri çekilme kapısına yönlendirir.

Carter, "Müstakbel eşiniz nasıl?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Güzel. Cesur. Tam beklediğim gibi değil, ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Carter dirseğiyle bana dokundu. "Hiç şüphem yoktu ama yine de sormaya karar verdim çünkü Bryce ile buluştuğumuzda sorularının daha kaba olacağından eminim."

Elimle yüzümü siliyorum. Bunu hiç istemiyorum. Yakında evleneceğim kadının kusursuz göğüslerini, dantelli iç çamaşırlarını ya da uyluğunu ısırduğımda çıkardığı sesi düşünmek istemiyorum. O sadece bu intikam görevinin bir parçası ve eğer onunla yatağa girmek eğlenceli olursa, bu sadece bir bonus olur.

Çekici bir kadının cazibesine kapılmak için on yıl beklemedim.

Önümüzdeki dükkanlara insanlar ellerinde meyve ve sebze dolu çantalar, mumlar ve bira sürahileriyle girip çıkıyorlar. Kesinlikle kaynak sıkıntısı çekiyor gibi görünmüyorlar. Tabii ki, şehir merkezine yakın yerlerde yaşayanlar daha varlıklı insanlar, çünkü şehir kapılarından uzaklaştıkça daha güvenli oluyor.

Nihayet sokak labirentinin orta çemberine girdiğimizde, Bryce'ı kolayca fark ediyoruz. Öğleden sonraki ışıktaki, bakır rengi saçları adeta bir işaret fişegi gibi parlıyor. Bir çiçek arabasına yaslanmış, onu işleten kadınla konuşuyor.

Bizi görünce kıza gülümsedi ve yanımıza doğru yavaşça yaklaşıp bizi selamladı.

Şehrin telaşlı ortamında daha rahat hissetmesi şaşırtıcı değil. Arkadaşlarımın ikisi de eğitilmiş avcılar, yani ormanın tehlikelerine alışkın savaşçılar olsa da, Bryce her zaman kalabalıklardan daha çok enerji alırken, Carter olayları uzaktan izlemeyi tercih ediyor.

"Bu lanetli şehre sekiz giriş yolu var. İçeriden bakmaya neden zahmet ediyoruz ki? Hepsinin bu kadar iyi korunduğuna imkan yok," diyor Bryce.

Biz, kuşatmaya dayanacak şekilde inşa edilmiş bir şehri kuşatma altına alma niyetinde değiliz. Her şey yolunda giderse, buna gerek de kalmayacak.

"Sen söyle," diyorum. "Devriyeleri takip ettin. Ne buldun?"

Bryce bir fırının vitrininde durup tezgahın kıza gülümsedi. Bir şeyler sipariş etti, sonra dönüp doğudaki yüksek taş kuleye başıyla işaret etti. "Üçer kişilik gruplar halinde çalışıyorlar. Altı saatlik vardiyalar ve genellikle aynı yön için aynı üç nöbet noktasında dönüşümlü olarak görev yapıyorlar. Yani, şehrin doğu tarafını koruyorlarsa, güne Kuzeydoğu Kalesi'nde başlayıp iki saat sonra Doğu Kalesi'ne, iki saat sonra da Güneydoğu Kalesi'ne geçebilirler. Sorun şu ki, her on beş dakikada bir hafif bir çan sesi duyuluyor ve duvarın tepesinde devriye geziyorlar. Bu yüzden bir adam kulede kapıyı gözetliyor, diğer ikisi ise duvar boyunca zıt yönlerde yürüyerek bir sonraki kuledeki meslektaşlarıyla karşılaşıyorlar. Sonra geri dönüp yürüyorlar. Herhangi bir saldırı en az üç muhafızın kaybını gerektirir."

Fırındaki kız pencereye geri döner ve Bryce'a bir ballı kek uzatır. Bryce bir ısırık alır ve merkezdeki dairenin çevresinde bize rehberlik ederken kıza minnettar bir şekilde gülümser.

Yürürken Carter ve Bryce tatlılar hakkında tartışıyorlar, ama ben onları duymazdan gelip, ziyaret ettiğimden beri geçen on yılda çok değişmiş olan şehri izliyorum. Holly ile ilgili son güzel anılarımdan bazıları, ölümünden bir ay önce, Karanlık Yıldız Festivali sırasında buradaydı.

Eskiden Kurumuş Orman'da seyahat etmek çok daha kolaydı. Orman o zamanlar da tehlikeliydi ama bu kadar istila edilmiş değildi. Lunameade'ye üç ayda bir çok daha büyük gruplar halinde ziyaretler yapardık. O zamanlar

kale, ormanın tehlikelerinden önce seyahat eden tüccarlar için bir dinlenme yeri ve Kurumuş Orman'dan sağ kurtulduktan sonra Lunameade'den gelen herkes için yeniden toplanma yeri idi. Şimdi bu uzak bir fantezi gibi geliyor.

Günümüzde, Mountain Haven'dan Lunameade'ye yirmi millik (yaklaşık 32 kilometre) mesafeyi son hızla dörtmala kat etmeye hazır, yalnızca en güçlü binicileri alıyoruz; bu atlar, İlahi Elvodeen'den gelen sihirle şifacılar tarafından kutsanmış ve tehlikeli yolculuk için en iyi durumda olan atlardır.

Şehirle ilgili beni en çok etkileyen şey, doğanın mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olması. Mountain Haven'da her şey vahşi, doğal ve bakımsız. Burada çiçekler saksılarda ve pencere kutularında özenle yetiştirilmiş ve mevsim değişse bile sihirli bir şekilde hala çiçek açıyorlar. Ağaçlar zayıf, dışarıdan sökülüp, gerçekten büyüyemeyecekleri kadar küçük karelere yeniden dikilmişler.

"Elektrik kesintilerini nasıl atlatmayı başarıyorlar acaba?" diye soruyorum, sonunda dikkatimi Carter ve Bryce'ın atışmasına çevirerek.

Bryce gülüyor. "Şuna gelince... Sokak lambaları ve sur çevresi aydınlatması, kalenin düşmesinden beri açıkça bir gelişme göstermiş. Kaynaklarımız haklıymış gibi görünüyor. Çok fazla elektrik kesintisi oluyor, ama tüm bunları nasıl çalıştırdıklarını veya bu kadar karmaşık bir ağa nasıl sahip olduklarını çözemiyoruz. Muhtemelen Stellaria'dan gelen bir lütuf sayesinde güneş taşları sistemi aracılığıyla ışığı yönlendirebiliyorlar. Şehirli kızın, Sığınak'taki mum ışığına alışması gerekecek diyebiliriz."

"Bu uyum süreci kısa sürecektir," diye homurdanıyorum. "Peki ya Rochelli?"

Bryce sırtlıyor. "İşte bu kısım daha eğlenceli. Nedense herkes, onunla tanışan birini tanıyan birini tanıyor gibi görünüyor. Ama hiç kimse onu kendi gözleriyle görmedi."

"Takma isim olabilir," diyorum.

Carter omuz silkerek, "Tek bir kişi yerine bir grup insan da olabilir. Her halükarda, genel kanı onun şehirdeki bu direnişin lideri olduğu yönünde." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar yüksek şehir surlarının ardında bile isyan etmek için bir neden bulabildiklerine inanmak güç. "Sorunları ne?"

Bryce ellerini saçlarının arasından geçirip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Yanından geçen bir kadına göz kırptı. Kadın gülümsedi ve biz geçerken onu takdirle izledi.

Kadın duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra, "Son altı ayda geçen yılın tamamındaki kadar çok ihlal oldu," diyor. "Koruma eksikliğinden dolayı tedirginler, ama mesele bundan daha fazlası."

Bunu duymak kanımı donduruyor. Tükenmişlerin kalede daha kötü olması bir şey. Biz daha küçük ve daha izole bir hedefiz. Ama şehre de bu kadar sert saldırıyorlarsa, bu çok kötü bir işaret.

Bryce duraksadı ve döndü, sanki mimariye hayran kalıyormuş gibi yanımızdaki binayı işaret etti. "Anladığım kadarıyla, 'kutsanmamış' olanlardan belirli bir döngüde kan vergisi alıyorlar. Kimin hangi günde vergi ödemesi gerektiğini kaydettikleri bir defterleri var."

Kaşlarımı çatıyorum. "İşe yarıyor mu?"

Carter kolunu omzuma attı. "Sen söyle. Yeni kayınpederin ve kayınvaliden Lunameade'deki en güçlü büyülü aile. Bence bunun bir etkisi olmalı."

Başımı sallıyorum. Carrenwell'ler sadece büyülerini yüzünden güçlü değiller. Büyüyü görebildikleri için güçlüler ve bu da onlara her zaman hangi tür dövüşe hazırlıklı olmaları gerektiğini bilme avantajı sağlıyor. Kimsenin onlara doğrudan meydan okumaya cesaret edememesinin sebebi de bu. Deneyenler öldü.

"Görünüşe göre kan vergisi zorunluluğunu otuz günde bir yerine on beş günde bir olarak ayarlamışlar," diyor Bryce. "Nedenini bilmiyorum..."

Meydanın hafif gürültüsü bağırışlarla bölünüyor. Neler olduğunu görmek için kuyuya doğru dönüyoruz. İki şehir muhafızı bir adamı Kan Kuyusu'na doğru sürüklüyor. Sıradaki insanlar büyük bir ilgiyle izliyor, ancak meydanda dolaşan kasaba halkının geri kalanı, sanki buna alışmış gibi gözlerini kaçırıyor.

Adam sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlıydı; vücudu yaşlılıktan bükülmüş, saçları beyaz ve seyrek. Yetmiş yaşına yaklaşmış olmalıydı.

"Size kan borcum yok. Ergenlik çağına geldiğimden beri hayatımın her ayında kanımı aldınız. Peki bunun karşılığında ne elde ettik? Yıkılmakta olan bir duvar, karanlık geceler ve daha da karanlık bir gelecek," diye bağıyor adam.

"Efendim, bugün sizin kan gününüz—belki de unuttunuz," diyor bir gardiyan, sesi sakın ve yatıştırıcı.

"Ben bunama değilim! Sadece bu maskaralıktan bıktım. Büyü artık işe yaramıyor." Yaşlı adam gardiyana doğru bir yumruk savurdu.

Muhafız adamın kolunu yakalayıp arkaya doğru büküyor. Ortağı da yaşlı adamın diğer elini yakalayıp bıçağını avucunun üzerinden geçiriyor. Onu kuyuya doğru sürüklüyorlar ve sıradakilerin geri kalanı dehşet ve kabullenme karışımı bir duyguyla olanları izliyor.

Carter, yaşlı adamın elini kuyunun üzerine zorla bastırıp koyu renkli kanın uçuşuma damlamasını izlerken "Barbarca," diye mırıldandı. Muhafızlar da kan akarken bir şeyler mırıldandılar.

Sonunda onu serbest bıraktılar. Sekerek uzaklaştı ve kuyunun yanındaki genç bir adamın uzattığı gazlı bezi aldı.

Yaşlı adam şehir muhafızlarının ayaklarına tükürdü. "Güç için hepimizi sömürüyorsunuz. Siz de 'Sönmüşler'den farksızsınız."

Bryce ıslık çalıyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" diye omuz silkti Bryce. "Haklı. Kuyuların büyüünü anladığımı iddia etmiyorum ama bu kadar yaşlı bir adam için aşırı görünüyor. Eskiden bir yaş sınırı olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyleydi. Ama sanırım çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyor," diyor Carter.

"Ve çaresiz önlemler istismar edilebilir," diyorum.

Burası, Carrenwell'ler ile Lunameade'in büyüsz insanları arasına nifak sokabileceğim yer ve müstakbel eşim onların zayıf noktalarının anahtarını elinde tutuyor. Tek yapmam gereken, ondan bu zayıf noktaları ortaya çıkarmasını sağlamak.

Mountain Haven saldırısının onuncu yıldönümü yaklaşıyor. İlk defa, duvar yıkıldığından beri göğsümde yaşayan bu intikam arzusunu dindirebileceğimi hissediyorum.

HARLOW

Carrenwell House balo salonu, nişanımın duyurulduğu gece bana şaşkınlıkla bakan insanlarla dolu, ancak şimdi çok daha az gizli davranıyorlar. Bakışlarında yargılama ve merak karışımı var.

Ben henüz resmi dul yas dönemimi yeni bitirdim, ancak halkımızın çoğu altı aydan ziyade bir yıllık yas süresinin daha uygun olacağına inanıyor.

Gözlerimi onlara dik dik bakarak, bir şey söylemeye cesaret edip edemeyeceklerine meydan okuyorum.

Bu akşam yemekleri her zaman daha az resmi başlar çünkü herkes sık bir şekilde geç gelir. Bara yaslanıp, yaylı dörtlüsünün çaldığı hafif müziğe eşlik ederek dans pistinde sallanan birkaç çifti izliyorum. Bu gece elektrik var, bu yüzden üfleme cam avizeler ön araba yoluna bakan büyük cam pencerelerde parıldıyor.

Barmen şarabımı dolduruyor ve ben de canlandırıcı bir yudum alıyorum. Odayı geçip kardeşlerimle birlikte oturduğum masada Kellan'ın yanına oturuyorum. Yanımdaki boş sandalyeyi görmezden geliyorum, tıpkı yeni nişanlığımın geç kaldığını görmezden geldiğim gibi.

"Ne olmuş yani?" diyor Kellan, bakışlarını kayıtsız tutarak, odanın etrafına göz gezdirirken yüzünde neşeli bir gülümseme var.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyorum.

"Müstakbel eşin Low, nasıl?"

"Kim?" diye soruyorum şarabımdan bir yudum alarak.

Sonunda gözlerini bana dikti. "Gerçekten mi? O kadar mı kötü?"

Omuz silktim. "Beni sıradan bir okul kızı gibi çalıştırmaya çalıştı."

Kellan dudaklarını büzdü. "Yani sana iyi davrandı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Gizlice dışarı çıktığımda nereye gittiğimi itiraf etmeden açıklamanın bir yolu yok. Kellan'ın sadakatının öncelikle bana olmasını dilediğinden eminim, ama bunun böyle olduğu yanılısamasına kapılmıyorum. Eğer kendimi bu şekilde riske attığımı, insanların gücümü öğrenme riskini aldığımı, son altı aydır peşinde olduğu Zehirli Tilki olduğumu itiraf etseydim, ailelerimize söylemek zorunda kalırdı. Onu bu kadar uzun süre izimden uzak tutmamın tek nedeni, geride bıraktığım imzalı zehir şişeleri ve Aidia'nın bana hediye ettiği büyü kolyesinden habersiz olması. Her iş için görünüşümü değiştirerek ve farklı zehir izleri içeren boş şişeler bırakarak, bunun birlikte çalışan bir kadın grubu olduğuna onu yeterince ikna etmiş gibi görünüyorum.

Anne ve babamız aileye sadakatin her şeyden önce geldiğini söylemeyi çok severler, ama aslında onlara sadakatten bahsediyorlar. Kellan elinden geleni yapıyor, ama her zaman onları memnun etmekle benim ve Aidia'nın haklarını savunmak arasında kalmış durumda.

Eğer onu seçim yapmaya zorlamazsam, bizi seçmediğinde asla hayal kırıklığına uğramam.

Kellan'ın konuyu bırakmayacağını anladığımda, "Henry gülünç ve kendini beğenmiş," diyorum.

"Yani onun kusuru erkek olması mı?"

"Onun birçok kusuru var, ama en önemlisi beni hafife alması," diyorum.

Kellan sırtıttı. "Bu gece keyfin yerinde değil."

"Ben doğuştan kötü bir ruh halindeyim. Libby nerede?"

Karısının kız kardeşimiz Electra ile sohbet ettiği bara doğru başıyla işaret etti.

"Onu, eminim ki yine berbat bir bahçe partisi davetinden kurtarmalı mıyım?" diye soruyorum.

"Bu etkinliklerde ne yapıyorsunuz ki?" diye soruyor Kellan.

"Çayımı içip, kendimi tükenmiş olanlara yem etmenin ne kadar daha keyifli olacağını hayal edeyim."

Kellan gülüyor ve tüm yüzü aydınlanıyor. Her zaman rahat bir tavır olmuştur. Ciddi bir yanı olduğunu biliyorum, ama Aidia yüksek sesle isyankarken ve ben sessizce zekiye, Kellan cömert bir barış elçisiydi.

Şehir muhafızlarının bu kadar iyi bir kaptanı olmasının sebeplerinden biri de bu. İnsanları uzlaşmaya nasıl ikna edeceğini biliyor.

"Böyle şaka yapmamalısın Low," diyor Kellan. "Herkes senin kara mizah anlayışını anlamaz."

Şarabımı yudumlarken odayı gözlemledim. Henry henüz gelmemiştii ama ailesi buradaydı. Odadaki bana bakmayan herkesin gözü, annemle babamın oturduğu ve sohbet ettikleri masaya kilitlenmişti.

Henry'nin annesi, annemin söylediklerine ilgi duyuyormuş gibi davranmakta takdire şayan bir iş çıkarıyor, ama bakışları çok tetikte. Sanki üzerimize bir sürü Enerji Tüketmiş yaratık incekmiş gibi sürekli odayı tarıyor.

Kellan yaklaştı ve sesini alçalttı. "Peki, gerçekte nasıl biri?"

Kellan'a dik dik baktım. "Bunu şehir muhafızlarının kaptanı olarak mı yoksa kardeşim olarak mı soruyorsun?"

"İkisini birden yapamayacağım bir neden yok. Zaten zamanımın geri kalanında öyleyim."

İşte asıl sorun bu. Kellan, görevini benliğinden ayırmayı bilmiyor. Her zaman işini ilk sıraya koyuyor. Daha gençken, onun da benim ve Aidia kadar tasasız olduğu zamanları özlüyorum.

Omuz silkerek, "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedim.

Kellan kaşlarını çattı. "Onunla konuşmayı dört gözle bekliyorum. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Bunu zaten bir kez yaptınız. Bunu tekrar yapmak zorunda kalmamalısınız, hele de bizim duvarlarımızın dışında. Orası güvenli değil."

"Gaven benimle olacak ve ben de iyi eğitimliyim. Her şey ters giderse, nasıl koşacağımı biliyorum. Ayrıca, bu sefer sevgili anne babalarımızın işini o kadar kolaylaştırmayabilirim. Bekar hayatımın tadını çıkarıyordum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Karşılığında bir şey alırsam onlara yardım edeceğimi söyledim," diyorum. "Ama bu sizi ilgilendirmez. Kendime bakabilirim. Sizin korumanız gereken bir şehir var."

"Ve yakalamam gereken bir de Zehirli Tilki var," diye iç çekti.

Tepki vermemek için tırnaklarımı avuç içlerime saplıyorum. Eğer büyüm devreye girerse, bunu aurasında görecek. "Öyle mi?"

Şarabından derin bir yudum aldı. "Geçen hafta iki adam daha öldürdü."

"Ve bunun bir kadın olduğundan emin misiniz?" diye soruyorum.

"Onları zor kullanmadan kandırıp kolaylıkla öldürebilecek başka kim olabilir ki?"

Başımı yana eğdim. "Haklısın. Siz erkekler şiddeti gürültülü ve gösterişli bir şekilde tercih ediyorsunuz."

Kellan başını yana eğip bana baktı.

Dilimi şıklattım ve ona en küçümseyici bakışımı attım. "Dürüst olmak gerekirse, Kellan, sana sunulan en kolay çözümü hemen kabul etmeyeceğini düşünmüştüm. Belki de kendi çıkarları olan bir adam tarafından buna yönlendiriliyor. Belki de sadece bir piyon. Bunu bilemezsin."

"Başka bir şey daha var. Bir örüntü fark ettim."

"Öyle mi?" diye umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım ama Kellan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Söyleyeceği bir sonraki cümleyi söyleyip söylememekte kararsızmış gibi kaşlarını çattı. "O sadece eşlerine sadakatsiz olan erkekleri öldürüyor."

Islık çalıyorum. "Anlaşılan halletmesi gereken bir hesabı var. Lunameade'deki erkeklerin ne kadar sadakatsiz olduğunu düşünürsek, başı dertte olacak. Ölü sayısı kolay kolay azalmayacak."

Kellan daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak bakışları arkamdaki bir şeye takıldı ve kaşlarını çattı. "Misafiriniz burada. Sizi yalnız bırakıyorum."

Arkamı döndüğümde Henry'nin kemerli kapı aralığında durduğunu gördüm. Işığa doğru adım attı ve tüm konuklarımızın toplu dikkati bir dalga gibi üzerine çöktü.

Odayı geçip bana doğru gelirken fark etmemiş gibi davranıyor. Ben ayağa kalkıyorum ve o önümde duruyor, sonra eğilip elimi öpüyor. Odadaki herkes gibi ben de donakalmış, benden daha vahşi bir şey yapmasını bekliyorum. Ama dudaklarının sıcak bir şekilde parmak boğumlarıma değmesinin ardından ayağa kalkıp gülümsüyor.

Aman Tanrım, ne kadar yakışıklı! Koyu renk saçları özenle dalgalandırılmış ve çenesindeki hafif koyu sakal ona daha sert bir görünüm veriyor. Giysileri kusursuzca dikilmiş ve gülüşü şeytani ve yıkıcı.

Başını salladı. "Harlow."

O, fazlasıyla rahatına düşkün.

"İyi akşamlar, vahşi kurtum."

Bu sevgi sözcüğü tam da istediğim gibi oldu. Yüzündeki sıcaklık kayboldu ve içini çekti.

"Ne kadar da somurtkan görünüyorsun," diye takılıyorum.

Bakışları beni baştan aşağı süzüyor ve sanki ellerini tenimde tekrar hissedebiliyorum. "Ve sen günahla örtülü bir cinayet gibi görünüyorsun."

Annemin uygunsuz bulacağı bir şeyi bilerek giydim. Kumaş o kadar koyu mor ki neredeyse siyah. Sağ bacağımdaki yırtmaç neredeyse kalçama kadar uzanıyor ve askısız üst kısmın çoğu şeffaf. Ailem istediğim bir şeye sahip olduğu sürece, beni onların isteklerini yerine getirmeye zorlayabilirler. Ama bunu nasıl yapacağımı kontrol edemezler.

Elbisemi bir yandan diğer yana savuruyorum. "Tam olarak da bunu hedefliyordum."

Sanki üzerimizdeki bakışların farkına varmış gibi, yanağımdan öpmek için yaklaştı. Dudakları tenime değdiğinde çok sıcaktı. Geri çekilmeye başlayana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmedim.

"Beni neden öldürmeye çalıştığını bana anlatmak ister misin?" diye fısıldadı gözlerime bakarak.

"Nasıl hayatta kaldığını anlatmak ister misin?" diye karşılık veriyorum.

Bana sadece kendini beğenmiş bir sırıtış sunuyor. Etrafında koyu mor bir hale gibi parıldayan bir aura var. Eline bakıyorum ve tahmin ettiğim gibi, sihirli yüzüğünü takmıyor.

"O zaman sanırım çıkmazdayız." Masadan bardağını alıp parmağımı şarabına batırarak ona uzattım.

Bardağın içine biraz Slyven Tohumu zehri akıttım. Bunu Lunameade'deki tüm sihirli ailelerin önünde yapmamalıydım belki, ama koruyucu yüzüğü hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için bu fırsatı kaçırmak istemedim. İlk sefer kullandığımdan farklı bir zehir kullanmak, bir zehire mi yoksa hepsine mi bağışıklığı olduğunu anlamamı sağlayacak.

Henry şaraba şüpheyle bakınca, parmağımı ağzıma sokup, parmağımın ucunu geçici olarak mora çeviren büyüü geri çekmeye çalışıyorum ve olabildiğince imalı bir şekilde yalayıp temizliyorum.

Elimden bardağı alıyor, dudaklarıma bakarak uzun bir yudum alıyor. Ben de büyük bir ilgi ve hafif bir keyifle onu izliyorum.

"Ne?" diye soruyor bardağı indirirken.

İşte gerçeğin ortaya çıkacağı an. Yüzüğünü takmıyor, ki bence bu onu büyüü bir saldırıdan gerçekten koruyamaz.

Düşmesini bekleyerek ona bakıyorum ama hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

Gerçeğin farkına vardığı an yüzüne yansdı. "Beni tekrar zehirlemeye mi çalıştın?" Sesi alçak, hem komik hem de inanılmazdı.

Gözlerimi devirdim. "Rahat ol. Sadece bir testi."

Ellerime sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi bakıyor. "Ellerinle zehirleyebilirsin..."

Elimle ağzını kapatıyorum. "Sesini kıs. Büyüm çok iyi korunan bir sır."

Böyle bir riski göze almak aptallıktı. Ailem ellerimle zehirleyebildiğimi bilmiyor ve bu sırrı saklamak için çok acı çektim. Masanın diğer tarafında oturan Able'a baktım, Henry'nin söylediklerini duymamış olmasını umdum ama en büyük abim Rafe ile derin bir sohbete dalmıştı.

Arkamı döndüğümde Henry dilini şıklattı. "Görünüşe göre herkesten sır saklıyorsun. Hobinden haberleri var mı?"

"Yapmazlar ve yapmayacaklar da. Beni daha yaratıcı olmaya zorlama." Ona göz kırptım. "İlk ortak sırrımıza sahip olduğumuzun farkında değil misin? Sanırım buna 'yakınlık' diyorlar."

Henry, bardağını devirirken gözlerime bakarak, "Ben buna 'karşılıklı garantili yıkım' diyorum," diyor. Zehirli şarap, kan lekesi gibi beyaz masa örtüsünün üzerine dökülüyor.

"Aman Tanrım, ne kadar sakarım," diyor telaşlı bir hizmetçi gelip bardağı silip yeni bir bardak getirirken. "Güzelliğine o kadar dalmıştım ki."

Kaşlarımı çattım, o ise taze şarabından uzun bir yudum alırken sırtıttı. Bakışları arkama kaydı.

Yanık turuncu-kahverengi kenarlarını görüş alanımın kenarından görmeden önce, bir auranın çamurlu baskısı beni vuruyor. Rafe.

Aidia'nın benim o büyük gecemde burada olmamasıyla ilgili beni alaya almasını dinlemek istemiyorum. Rafe'e beni üzme zevkini vermektense, bütün gece burada yüksek sosyete kadınlarıyla düğün planlaması hakkında konuşmayı tercih ederim.

Birkaç çift, hafif yaylı çalgılar müziğinin tadını çıkararak balo salonunun zemininde dönüp duruyor. Ne kadar ayrılmak istesem de, başım ne kadar ağrısa da, bu adama en ufak bir hayal kırıklığı göstermeyeceğim.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Öfkem zorlukla dizginleniyor, yaylı çalgıların yumuşak melodisini bastırıyor. Yüzümü ifadesiz bir hale sokarak derin bir nefes alıyorum ve arkamı dönüyorum.

Rafe'in takım elbisesi kusursuz, altın sarısı saçları özenle şekillendirilmiş, ama yine de sanki bir gösteri yapıyormuş gibi görünüyor. Kıyafetleri ne kadar güzel olursa olsun, gözlerindeki açgözlü bakışı

gizleyemiyor. Bu adam asla doymayacak türden bir kıskançlıktan ibaret. Kasabadaki sıradan insanların bunu nasıl görmediği aklım almıyor.

"North Hold adına tebriklerimi sunmak istedim, sevgili baldızım." Rafe'nin mavi gözlerinde bir meydan okuma var, sanki Aidia hakkında soru sormam için bana meydan okuyor.

"İçten dilekleriniz için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyorlar," diyorum yapmacık bir gülümsemeyle.

Rafe, "Bana bir dans lütfedip bu onuru bahşederseniz sevinirim," diyor.

Bundan daha az isteyeceğim bir şey yok ama o kadar yüksek sesle sordu ki, onu reddetmek kırıcı olur.

Kısa bir tereddüt anından sonra elimi onun eline koydum ve ayağa kalktım, dokunuşunun tenimi nasıl ürperttiğini umursamadım. Büyüsünü kasten dışarı itti, aurasının çamurlu turuncu-kahverengi rengi beni kuşattı. Kalbim gümbür gümbür atıyor, ağzım kuruyor ve nefesim sığlaşıyor. Tam olarak bir tehdit değil, ama bir güç gösterisi ve sarsılmış olmamdan nefret ediyorum.

Kötülüğün Tanrısı Polm'dan gelen manipülasyon kutsamaları, kullanan kişinin kurbanı üzerinde duygusal bir etki kurmanın bir yolunu bulmasını gerektirir. Onun beni ele geçirmesine izin veremem.

O bir tepki istiyor ve ben de ona tepki vermemek için canla başla çalışıyorum, ama nedense vücudum işbirliği yapmıyor. İçimi kemiren bu garip paniği anlamıyorum. Rafe, ailemin önünde bana sihir kullanacak kadar cesur değil, ama bu anlık sihir bile beni çok rahatsız ediyor.

Beni kendine doğru çekiyor ve kasıklarına diz atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok gergin görünüyorsun. Bir sorun mu var, Harlow?" Gülümsüyor ama gülümsemesi sıcak değil. Bu bir meydan okuma.

"Kesinlikle hayır," diyorum.

Dans etmeyi biliyorum ama onun yönlendirmesine uymak doğal gelmiyor. Beni eğiyor ve ben o kadar kaskatı kesiliyorum ki neredeyse kayıp düşünüyorum.

"Dikkatli ol. Düşmeni istemem," diye uyardı.

Midem bulanıyor. Nefesim kesiliyor. Neyim olduğunu bilmiyorum ama o beni ayağa kaldırırken nefes almakta zorlanıyorum. Sanki beynim ve bedenim birbirinden ayrılmış gibi. Bedenim dans pistinde, ama zihnim çok uzaklara gitmek istiyor.

Beni döndürdükçe, etrafımızdaki sihir daha da güçleniyor.

Rafe'in omzunun üzerinden Kellan'ın bakışlarını yakalıyorum ve kardeşim öldürücü bakışlarla bana bakıyor. Libby, sevgi gösterisinden değil, onu yerinde tutmak için yapılmış, bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla kolunu tutuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ailem tepki vermezse, Rafe'in büyüyle beni kışkırttığını kimse bilmeyecek. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Rafe'in eli sırtımdan aşağı kayıyor, uygun olmayacak kadar aşağıda duruyor. Keskin manipülasyon darbesi zihnimi kesiyor, onu orada bırakmama ikna etmeye çalışıyor. Bu büyüyü engellemekte çok ustalaştığım için, gerçekten işe yaramıyor.

Sadece zayıflığımı test ediyor. Onun kutsaması, önceden tahmin edemediğiniz zaman en iyi sonucu veren türden. Elini orada bırakmasına izin verdim. Kazandığını düşünmesini, kazanmadığı halde nasıl davranacağını öğrenmekten daha çok tercih ederim.

Yine de keşke daha kalın bir kumaş giyiyor olsaydım. Parmakları bluzumun arkasına değiyor. Parmaklarını biraz daha aşağıya bastırıp, bir şey arıyormuş gibi ileri geri hareket ettiriyor.

Kanım dondu. Ne aradığını biliyorum. Aidia ile benim aynı yara izlerine sahip olup olmadığımızı öğrenmek istiyor.

Yüzüme zorla hafif bir gülümseme yerleştirdim. "Ellerinizi kıpırdatmazsanız iyi olur. Nişanım izliyor ve o yarı vahşi bir hayvan."

Rafe sırttı ve Henry'ye göz kırptı. Ben de omzuma doğru bir bakış attım.

Henry, sandalyesine yaslanmış, hiç de rahatsız görünmüyor. Rafe bunu göremese de, aurası bile sakın ve istikrarlı.

Rafe soruyor: "Söyle bakalım, onun vahşi adam havası nasıl bir şey?"

Eğer Aidia'yı aile etkinliklerinden uzaklaştırmasaydı, Aidia burada olurdu ve ona söylerdi. Ben böyle bir şey yapmayacağım.

Ailem, halktan çok fazla destek gördüğü için onun istediğini yapmasına izin veriyor. Bir süreliğine bu destek, isyanın fazla ivme kazanmasını engelledi, ancak son bir yıldır, Aidia'nın aile etkinliklerine katılmasını engelleyerek ve belediye başkanlığı konuşmalarında aileme yönelik ince eleştiriler içeren şeyler söyleyerek ailemi sınıdığını hissediyorum. Büyülü yüksek evlerin geri kalanının ona karşı herhangi bir eylemde bulunmasını onaylaması asla yeterli olmuyor, ancak fark edilebilir olması için yeterli.

Rafe'in bu ani incelikten yoksunluğu beni rahatsız ediyor. Normalde beni bu kadar açıkça alaya almazdı.

"Ne istiyorsun Rafe?" diye soruyorum, sıkılmış gibi görünmeye çalışarak, öfkeli değil.

Daha yakına eğildi. "Vahşi nişanlınızın şehirdeki uzun süreli kalışından keyif alıp almadığınızı merak ediyordum."

Rafe'in hayatımda tanıdığım en aptal adam olduğunu düşünerek başımı yana eğdim. "Burada daha bir gün geçirdi. Kuzey Kalesi'nde zaman farklı mı geçiyor?"

Rafe gözlerini devirdi. "Ne kadar da kötü bir yalancısın. Duyduğuma göre iki gece önce onunla özel bir görüşme yapmışsınız."

Kanım dondu. Henry'yi öldürmem için beni tuzağa düşüren o değilse, bundan haberi olmamalı.

"Söyle bakalım, o ağız hep zehirli mi, yoksa horozla dolu olduğunda güvenli mi?" Rafe, Henry'ye başıyla onay verdi. "Hâlâ nefes aldığına göre ikincisi olduğunu varsaymak zorundayım."

Tırnaklarımı boynuna sapladım ve zoraki bir gülümsemeyle, "Bana nasıl konuştuğuna dikkat et," dedim.

"Neden? Sen sadece gözden çıkarılmış bir kızsın," diye fısıldıyor. "Seninle ben çok iyi bir çift olurduk, ama baban seni o yaşlı herifle evlendirmekte ısrar etti. Ne yazık. Her gece benim yatağında tatmin olabilirdin."

Bu düşünce içimde bir tiksinti dalgası yaratıyor. Rafe'in benimle evlenmek istediğini biliyordum. Babam, kirli işlerini yapmam için bana ihtiyacı olduğu için benim zaten nişanlı olduğum konusunda ısrar etmişti. İşler tersine gitseydi neler yaşayabileceğimi, Aidia'yı nelerden kurtarabileceğimi defalarca düşündüm. Acaba, gerçekten karşılık verebilecek bir sihir gücüne sahip olduğumu bilseydi, bana karşı ellerini kaldırırmıydı diye merak ediyorum.

Arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi. "Ellerinizi kendinize saklamanızı rica ediyorum."

Henry'nin beni kurtarma ihtiyacı duymasından nefret ediyorum, ama aynı zamanda orada olduğu için rahatladım çünkü bir tepki bulmakta zorlanıyorum.

"Affedersiniz. Carrenwell'in güzel kadınlarının yanında kendimi kaybediyorum," diyor Rafe, sesi alaycı bir tonda.

Arkasını dönüp Able'ın yanındaki yerine oturuyor, ama bakışları bende kalıyor, şüphesiz tepkimi bekliyor. Ben de Henry'ye dönüyorum.

Ancak o zaman, nişanlımla dans pistinin ortasında ve odadaki herkes bana bakarken, Rafe'in sihrimin ne olduğunu bildiğini fark ediyorum. Bu, onun bilmemesi gereken bir sır. Ta ki—

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı. Tabii eğer Aidia'dan havayı manipüle ederek çıkarmadıysa.

"Yüzünü düzelt ve gül," diyor Henry, beni paniğimden uyandırarak.

Gülüşüm çok yüksek ama işe yarıyor. Kasılmış kaslarım gevşiyor. Elimi tutuyor ve beni dans etmek için vücuduna doğru çekiyor.

Dudaklarımı yaladım. "Senin erkenden geldiğini biliyor. Benim sihrimi biliyor."

"Erken geldiğimi kimse bilmemeli," diyor Henry. "Şey, senden başka kimse bilmemeli." Beni dansın ilk birkaç adımında yönlendiriyor ve gerçekten dans etmeyi bildiğine şaşıyorum.

"Sihrimi senden ve ailemden başka kimse bilmiyor," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Kapıdaki muhafızlar ormandan gelen bir adamın gelişini mutlaka fark etmişlerdir. Böyle adamlar çok nadir gelir bize."

Rafe bizi savaşa mı kışkırttı? Uzun zamandır onun Rochelli olduğundan şüpheleniyorum ve ailemin gücünü pekiştirecek adamı öldürmem için beni tuzağa düşürmekten daha iyi bir çatışma yolu olabilir mi? Havenwood'larla olan bu ittifak, aileme tüm büyük büyülü evlerden destek sağlıyor, ayrıca bilinmeyen bir dış kaynak da sağlıyor; özellikle de Henry'nin ebeveynlerinden birinin İlahi Asher'den nadir bir kutsama aldığı söylentilerinde doğruluk payı varsa.

Belediye başkanı olarak Rafe, aylardır yaptığı gibi babamın gücünü azaltmaktan fayda sağlayacaktır. Ancak bu, işi başka bir seviyeye taşımak olurdu. Bu, bizimle Havenwood ailesi arasında çok büyük bir çatışmaya yol açardı.

Henry kaşlarını çattı. "Geldiğimde temkinli davrandım, ama tüm sırlarımı bu kadar çabuk paylaşmayacağım, güzelim. Onları benden çıkarmaya çalışmanı izlemenin ne kadar eğlenceli olacağını bildiğim için hiç paylaşmayacağım. Erkeklerin acı çekmesini izlemekten ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Sözleri, görevimin gerçeğine ürkütücü derecede yakın, ama ona en vahşi gülümsememi gösteriyorum. "Sanırım en çok senin çektiğin acıdan zevk alacağım."

Henry, müzik yükseldikçe beni pistte zahmetsizce yönlendiriyor, eğip büküyor. Keyifli bir mırıltı çıkarıyor. "Şaşkın görünme Harlow. Şehir

çocuğu olmayabilirim ama yine de bizim toplumumuzun bir parçasıyım."

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve kalabalığı tarıyorum. Kellan'a söylemeliyim. Dans başladığında yemek odasının pencerelerinin yanında duruyordu, ama şimdi gitmiş.

"Kimi arıyorsunuz?" diye soruyor Henry.

"Kellan."

"Şehir bekçisi kardeş mi?"

"Evet."

Henry, dönerken beni vücuduna iyice yapıştırıyor. "Ona güveniyor musun?"

"Güvenimi seçerken dikkatli olmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum, ancak Kellan'ın bunu bilmesi gerektiğine inanıyorum. Bu, aile güvenliğiyle ilgili bir mesele."

Henry masamıza doğru başını salladı. "En büyükleri ve kutsal ateşe sahip olduğu için aile güvenliği açısından Able daha uygun bir seçim olmaz mıydı?"

Kaşımı kaldırdım. "Bir işgal için not mu alıyorsunuz?"

Henry şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır, Harlow. Sadece, senin sekiz kardeşin var ve ben de kimseyi gücendirmemek için siyasi ortamı anlamaya çalışıyorum. Senin de sık sık belirttiğin gibi, ben sınıfsız, vahşi bir kurt gibiyim. Sadece durumu kavramaya çalışıyorum."

Able ve Kellan, güçleri herkes tarafından bilinen tek iki kardeşir. Kellan'ın Polm'dan aldığı manipölasyon yeteneği, şehir muhafızlarının başında olmasının sebeplerinden biridir. Onun için çalışan adamlar, ya kendi istekleriyle itaat edeceklerini ya da onu itaate zorlayabileceğini bilirler.

Able, babamın her gece duvarı yakmasına yardım ediyor, bu yüzden insanların bilmemesi mümkün değil. Ayrıca kutsal ateşin Enerjisi Tükenmiş Varlıkları öldürdüğünü ve babamla kardeşimin onu kullanabilen tek iki kişi olduğunu da belirtmek gerekir; bu da Carrenwell ailesine konumumuzda bir ölçüde güvenlik sağlıyor.

Henry'nin onların nimetlerinden haberdar olmaması neredeyse imkansız geliyor bana.

Müzik bitti ve herkes performansımız için alkışladı. Henry geri çekildi ve sanki gösterinin yıldızı benmişim gibi bana işaret etti. Onları uzaklaştırmak için elimi salladım ve onu dans pistinden uzaklaştırdım.

Onu masaların yanından pencerelere doğru götürdüm. Gaven'in dikkatini çekmiştim. Kaşlarını çatı ve ben de zoraki bir gülümsemeyle Henry'ye manzarayı gösteriyormuş gibi yaparak pencereleri işaret ettim ve Kellan'ı aramak için odayı taradım. Ortada yoktu, ama Libby de yoktu, belki dışarı çıkmışlardı ya da çocuklarla ilgili acil bir durum yaşamışlardı.

Henry'nin anne babası da masada yok, ama annemin onlara kütüphanemizde asılı olan Mountain Haven'ın nadir bir tablosundan bahsettiğini duydum. Belki de onu görmeye gitmişlerdir. Belki de Libby ve Kellan oradadır. Kardeşim Thomas da yok, ancak karısı Veronica kız kardeşlerim Electra ve Sophie ile sohbet ediyor. Able'ın yanındaki masada bir boş sandalye daha var.

Henry bakışlarımı takip etti. "Rafe nereye kayboldu?"

"Umarım ilahi cehennemlerdir," diye homurdanıyorum.

Henry sırtır, ama bu sırtış kısa sürer. Başını garip, yırtıcı bir şekilde yana yatırır, tıpkı bir şey duymaya çalışan bir hayvan gibi. Sonra beni yakalar.

Uzaklaşmaya çalışıyorum. "Sen ne yapıyorsun—"

Beni yere fırlattı ve vücuduyla üzerimi örttü. Şiddetli bir patlama evi sarstı. Pencereler paramparça oldu. Kafam mermer zemine çarptı ve dünya karanlığa gömüldü.

HENRY

Cam parçaları durmaksızın yağıyor. Harlow'u şarapnel parçalarından korumak için ona sarılıyorum.

Bir an için korkunç bir sessizlik oluyor. Bedenim donup kalmış, geçmişin panik dolu yankısında sıkışıp kalmış. Daha önce de buna benzer korkunç, şiddetli bir sessizlik duymuştum.

Sonra, toz bulutu dağılırken bağırışlar ve çığlıklar yankılanıyor. Oda duman ve kan kokuyor, ama hafiften meyvemsi ve fermente bir koku da var. Şarap. Bu gece geldiğimizde ön tarafta bir araba dolusu şarap duruyordu. Birisi gerçek şarabın içine kolayca sihirli bir tür kundaklama cihazı sokmuş olabilir.

Harlow altımda inliyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama patlamanın etkisiyle kulaklarım çınlıyor.

Yan tarafa doğru yuvarlandım, kolumdaki cam parçası acısını umursamadan ayağa kalktım ve Harlow'u da ayağa kaldırdım. Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ne dedin?"

Gözlerini kısarak, "Patlamadan önce beni korudun," dedi.

Bunu açıklamak zor olacak. Başının arkasında oluşmaya başlayan şişliğin üzerinden baş parmağımla geçiyorum. "Sanırım kafanı oldukça sert çarptın."

Koruma görevlisi bir saniye içinde yanımızda belirdi ve kolundan tuttu. "İyi misiniz?"

"İyiym. Henry beni cam kırıklarından korudu," diyor.

"Fark ettim." Gaven'ın şüpheci bakışları bana dikilmiş durumda. "Çabuk düşünen biri."

Sözlerindeki dile getirilmemiş suçlamayı duyabiliyorum. Ayrıca çok erken hareket ettiğimi de fark etti. Onun eninde sonunda bir sorun olacağını biliyordum, ama onunla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağım.

Kırık pencerelerin dışından gelen bağırışlar dikkatimizi çekiyor. "Artık kan akmasın!"

Gaven homurdanarak, "İsyancılar," dedi.

Bağırışlar çok yakından geliyor. Harlow'u ve ailemi buradan çıkarmam lazım.

Harlow homurdanarak, "Eğer tüm önemli ve büyüğü kişilerin aynı odada toplanmasında ısrar etmeselerdi, bu tür şeyler olmazdı," diyor.

Oda bağırışlar ve acı inlemeleriyle yankılanırken, Harlow elbisesinin gizli cebinden bir hançer çıkarırken şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

"Seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor," diyor Gaven. Bana şüpheyile bakıyor. "Onu burada bırakmak akıllıca olur."

"Uslu dur Gaven," diye azarladı. "Ona ihtiyacımız var. İnan bana. Eğer yapabilseydim onu terk ederdim."

"Teşekkürler," diye homurdandım.

Onu karmaşanın içinden çıkarıp koridora yönlendirmek için elimi sırtına koydum. Tenindeki Stellarium Çiçekleri kokusu ve kanın demir kokusu burnuma çarptı.

Onu durduruyorum. "Yaralısın."

Kolunu kaldırıyor. Ön kolundan bir cam parçası çıkıntı yapıyor. "İçeride bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Bileğinden tutup yarayı hızla temizliyorum, kırık parçayı yaradan çıkarıp elimi üzerine kapatıyorum. Büyüm içeri girip dokuyu ve deriyi tekrar birleştirirken irkiliyor.

"Aman Tanrım, kaşıntı yapıyor!" diyor.

Sonunda elimi geri çekip kolumla kanını sildim ve tertemiz, soluk tenini ortaya çıkardım.

Gaven isteksizce başını salladı. "Pekala. Gelebilir."

Koruma görevlisi bizi yemek salonunun karmaşasından uzaklaştırarak koridordan aşağıya doğru götürüyor.

"Bayan Harlow!" Bir adam bize doğru koşuyor ve ben anında Harlow'u arkama itmeye hazırlanıyorum. Bu ittifakın gerçek görünmesi gerekiyor.

"Rahat olun, o Arthur," diyor Harlow. "Aidia, Rafe ile evlenmeden önce onun korumasıydı."

Arthur aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Kellan yaralandı."

Harlow şaşırtıcı bir hızla onun arkasından koşmaya başladı. Koridorda hızla ilerledik. Harlow'un yemek odasında yaralı ailesinin geri kalanının yanından öylece geçip gittiğini, ama şimdi Kellan'a doğru koştuğunu fark etmeden edemedim. Bu çok değerli bir bilgi.

Köşeyi döndüğünde aniden durdu ve Gaven'ı ve beni durdurmak için kolunu uzattı.

"Arthur, dur!" diye bağıyor. Ama artık çok geç.

Gardiyan ondan birkaç adım önde. Kasılıyor, birkaç saniye titriyor ve sonra yere yığılıyor. Harlow onu görünmez sınırdan geri çekiyor ve parmaklarını boynuna bastırıyor. Bu hareketin onun için ne kadar sıradan olduğuna şaşırmamalıyım, ama bu bana bir cesedin nabzını -ya da nabzının yokluğunu- ne sıklıkla kontrol ettiğini merak ettiriyor. Cinayet onun hobilerinden biri ise, bu mantıklı geliyor sanırım.

"Hayatta."

Gaven koridora bakarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Bakışları göremediğim bir şeye takıldı. "Kötü niyetli birinin kurduğu bir tür tuzak gibi görünüyor. İsyancıların elinde..."

"Büyü," diye yanıtlıyor Gaven. "Evet, kardeşin son zamanlarda birkaç büyümlü olay yaşandığı konusunda beni uyarmıştı."

Harlow ona kaşlarını çatarak baktı. "Ve bunu bana söylemeyi akıl etmedin mi?"

Muhafız kollarını kavuşturdu. "Yani gizlice dışarı çıktığınızda bunun farkında olacaksınız, değil mi?"

"Böylece senin o aptal halini uyarabilirim," diye karşılık veriyor.

İşte tam da bu yüzden Harlow'a ihtiyacım var. Ondan ne kadar nefret etsem de, ailesine, onların kutsamasına ve büyüü görme yeteneğine dair içgörülerine ihtiyacım var. Carrenwell'lerle körü körüne savaşılamayız. Gelmekte olan bir şeyi göremediğiniz şeyi durduramazsınız. Onun bana güvenmesini ne kadar çabuk sağlarsam, ailesinin şehir üzerindeki gücünü o kadar çabuk çözmeye başlayabilirim.

"Kurulan tuzağı ortadan kaldırabilir misin?" diye soruyorum.

Harlow başını salladı. "Onu yakıp yok edecek kutsal bir ateşim yok. Babama veya kardeşlerimden birine ihtiyacımız olurdu."

Herkes Able'ın kutsal ateşe sahip olduğunu biliyor çünkü o varis, ama o diğer kardeşlerinden birinin de bu ateşe sahip olduğunu ima ediyor ve bunun bir blöf olup olmadığını anlayamıyorum.

“Eğer isyancılar bunu yaptıysa, bizi yemek salonunda kısıtırmaya çalışıyorlar gibi görünüyor,” diyorum.

Başını salladıktan sonra Gaven'ın gözlerine baktı. "Kellan'ı bulmalıyız, bu da Henry'ye göstermemiz gerektiği anlamına geliyor."

Gaven içini çekerek eğildi ve Arthur'u sürükleyerek götürdü. Harlow sessizce koridoru geçti ve normal ahşap panelli bir duvara benzeyen şeyin önünde durdu. Koridorun her iki tarafına da göz gezdirdi ve ardından pervaza yaslandı. Gizli bir kapı açıldı ve beni içeri davet etti. Gaven homurdanarak Arthur'u içeri sürükledi ve yere yatırdı. Harlow, kapıyı kapatmadan önce omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı.

Hafif bir tıkırtı duyuluyor ve bir kibrit çıkıyor. Harlow bir mum yakıyor. Dar geçit aydınlanıyor.

Gaven, Arthur'a şöyle bir baktı. "Uyandığında kafası karışacak, ama kendine gelince durumu anlayacaktır."

Harlow, Arthur'un üzerinden atlayıp bizi uzun koridordan aşağıya doğru götürüyor. Koridor, çıkmaz sokağa girmeden önce daralıyor. Gaven'e mumu uzatıyor ve kulağını sağlam duvara dayıyor. Bir anlık sessizliğin ardından, duyamadığım bir şey fısıldıyor. Gözlerimin önünde duvar saydamlaşıyor ve koridor netleşiyor.

Harlow nefes nefese kalır. Beklediğimiz yerin karşısında, Kellan kan gölü içinde yerde yatıyordu. Gaven, hareket edemedi kolunu yakalar. Mumu söndürür ve girişin sağındaki bir masaya koyar, sonra bir şeyler fısıldar ve bizimle koridor arasındaki yapışkan bariyeri aşarak içeri girer.

Harlow elimi tuttu ve "Stellaria" gibi bir şey fısıldadıktan sonra beni açıklıktan içeri çekti. Bariyerin yağlı tabakası üzerime yayıldı ve aniden koridorda buldum kendimi. Arkamı döndüm. Bir aynadan geçmiştik—açıkça İlahi Stellaria'dan kutsama almış biri tarafından yaratılmış bir tür sihir.

Arkamı döndüğümde, Harlow erkek kardeşinin yanında diz çökmüş, yanağına vuruyordu. "Kel, uyan."

Kadın onun gömleğini yana doğru çekti ve kanının metalik kokusu burnuma çarptı. Karnındaki yara hâlâ kanıyordu, beyaz gömleğini ıslatmıştı.

Yanında bir isyancı ölü yatıyor. Şehir muhafızlarının komutanı bu çatışmadan az farkla da olsa galip çıktı.

"Onu düzeltin!" diyor Harlow, panik içindeki yüzü bana dönerek. Onu ilk defa tamamen kontrol altında olmayan bir halde görüyorum. "Lütfen, Henry."

Gözlerim onun erkek kardeşine dikilmiş durumda. Ailesi kız kardeşimi doğrudan öldürmemiş olabilir, ama yine de onun ölümünü planlamışlar. Onun ölmesine izin vermeliyim. İsyan edenlerin elinde kan kaybından ölmesi, onun için uygun bir son olurdu.

Ama benim yapmam gereken bir işim var ve bu kısa görüşlülük olurdu. Bu ailenin tüm üyeleri arasında Kellan, şehrin savunması ve ailesinin zayıf noktaları hakkında en çok bilgiye sahip olan kişi olacaktır. Ve eğer Harlow için görüldüğü kadar önemliyse, bu onun bana karşı tutumunu yumuşatabilir.

Kellan inleyerek gözlerini araladı. "Düşük."

"Sorun yok. Henry halleder." Bana beklentiyle bakıyor. Bana güveniyor —tamamen değil ama kargaşada ilk aradığı aile üyesinin sağlığı konusunda.

Koridorun bir yerinden yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

"Libby mi?" diye homurdandı Kellan.

Harlow başını salladı. "Bilmiyorum. Onu görmedim."

"Onu güvenli odaya sakladım," diyor. "Ames'le birlikte."

Harlow'un omuzları gevşedi. "Sizi ayağa kaldırdıktan sonra onu bulacağım ama bunu korumanızı terk etmeyi bırakmanız için bir işaret olarak kabul edin."

Kellan'ın bakışları omzunun üzerinden kayıp gitti. "Gaven."

Uzun koridorda yankılanan ayak sesleri duyuluyor. Tam zamanında dönüp köşeyi döndüğümde birkaç adamın geldiğini görüyorum.

Harlow ayağa kalktı ve beni kardeşine doğru itti. "Onu iyileştir. Biz seni koruyacağız."

Onunla tartışmak istiyorum. Eğer şimdi ölürse, tüm planlarım boşa gidecek. Ama zaman yok.

Kellan'ın gözleri bana dikildi. "Şimdi karar vermek gerekiyor. Eğer büyün onu korumakla beni kurtarmak arasında kalırsa, ikisine de fayda sağlamayacak. Eğer beni iyileştirirsen, sana yardım edebilirim."

"Seni iyileştirirsem, dinlenmen gerekiyor. Çok kan kaybettin." Kellan'ın yarasına odaklanıp, büyümü ona uyguluyorum. "Acıyacak, ama kaşıntı daha kötü."

Başını sallıyor ve ellerimdeki karıncalanma hissi yayılıyor, yarasını yeniden birleştiriyor. Yara derin, kan damarları parçalanmış ve acısı parlak ve öfkeli. İstedğimden daha uzun sürüyor.

Arkamda çeliklerin çarpışma sesleri ve adamların inlemeleri duyuluyor. Kavga sesleri havayı dolduruyor ama dönüp bakamıyorum çünkü yara çok fazla dikkatimi gerektiriyor.

Kellan yüzünü buruşturdu ve kaşıntının başladığını anladım. Tıpkı doğal iyileşme süreci gibi, sadece sihirli iyileşmenin hızı onu dayanılmaz derecede yoğun kılıyor. Derisi iyileşirken dişlerini sıktı ve oturur pozisyona kıvrıldı.

"Birkaç gün daha ağrıyacak," diyorum.

"Anladım, ama bununla daha sonra ilgileneceğim. Daha fazlası geliyor." Ayağa kalkıyor ve sihrini göreceğimi anladığı anki tereddüdünü görebiliyorum.

Onun kutsamasından zaten haberdardık, ama bunu uygulamada görme fırsatı bulduğum için çok heyecanlıyım.

Gaven isyancılardan birinin boynuna hançer saplarken, Harlow da dönerek bıçağını diğerinin kaburgalarının arasına kaydırır. Hareketleri son derece hassastır; hançeri kolayca çıkarır ve adamın bileğini kavrayarak bir sonraki saldırıyı tek bir akıcı hareketle engeller. Adamın kolunu keser ve işi bitirmek için onu Gaven'e doğru iter.

"Güzel, Low," diyor Kellan.

Gülümsüyor ama ona bakmak için dönmüyor, bakışlarını koridorun sonundaki adamlara dikmiş durumda.

Şehir muhafızlarının liderini ilk kez fark eden adamlar donakaldılar. İçlerinden biri, ağzına bez parçası sıkıştırılmış bir şişe tutuyordu. Şişeyi yakmak üzereydi ki, gözleri birden boşluğa daldı. Kibriti düşürdü, şişeyi dikkatlice kenara koydu. O ve arkadaşları birer birer silahlarını bırakıp yüzüstü yere yattılar.

Kellan, "Ben aksini söylemediğim sürece güneş doğana kadar aşağıda kalacaklar," diyor.

Yerdeki adamlara bakakalıyorum. Kellan Carrenwell'in Kötülük Tanrısı tarafından kutsanmış olduğunu biliyordum. Zorlama büyüsü, halkımız arasında en çok korkulan ve bu nedenle en çok değer verilen büyü türüdür. Ancak bir şeyi teoride bilmek başka, o kadar büyük ve odaklanmış bir grup adamı bütün gece yere yatırabilecek kadar güçlü bir manipülasyon yeteneğine sahip birini görmek başka bir şeydir.

Bu da onu şehir muhafızlarını yönetmek için çok uygun kılıyor. Adamlar Polm'un onayını almış birini dinlerler çünkü dinlemedikleri takdirde neler olacağını öğrenmek istemezler.

Harlow, yüzünde rahatlama ifadesiyle Kellan'a sarılıyor. Bir an için, o artık geçen gece bir pansiyonda beni öldürmeye çalışan kadın değil. O sadece kardeşini seven bir kadın. Bu çok insani bir durum.

"Sakin ol, düşük tempoda. İyiyim," diyor.

Harlow, arabayı sürerken alaycı bir şekilde, "Paslanmaya mı başladın?" diye sordu.

Kellan omuz silkerek, "Üç kişiydiler ve Libby'yi zar zor güvenli bir şekilde dışarı çıkardım. En iyi performansımı sergileyemedim." dedi.

"Bahane, bahane."

Harlow şimdi çok daha sakin, sesi tekrar yumuşak ve istikrarlı bir tona kavuşmuş, yüzü daha az solgun. Kellan'ın büyüü dövüşte işe yaradığı için, ailesinin geri kalanından çok ona duygusal olarak daha bağlı olduğu açıkça belli.

Bu bilgiyi, Kellan'ın karısının iyi bir savunma büyüüne sahip olmadığı gerçeğiyle birlikte bir kenara koyuyorum; aksi takdirde saklanmazdı.

Carrenwell ailesi, sahip oldukları sihirli yetenekler konusunda son derece ketumdur. Bu, güç biriktirmelerinin bir başka yoludur; üstelik Lunameade'deki her sihirbazın hangi Tanrı tarafından kutsandığının kaydını tutuyor olmaları da bu durumu daha da kötüleştiriyor. Yüksek evlerdeki her bir sihirli aile hakkında ne kadar hızlı bilgi toplarsam, onları Carrenwell ailesini desteklemekten vazgeçirme şansımız o kadar artar.

Kellan omzuma hafifçe vurdu. "Gidip anne babanı bulmalısın. Hiçbir isyancı benden öteye geçemedi, ama farklı bir girişten girmiş olabilirler. Eğer anne babanın kim olduğunu biliyorlarsa, güvende olmayacaklar."

Yüzüne gülmek istiyorum. Sanki bir Carrenwell benim ailemin güvenliğiyle hiç ilgilenmiş gibi. Bildiğim kadarıyla, geçen gece beni öldürmesi için Harlow'u o kışkırtmış olabilir. Şehirde olduğumu bilen biri varsa, o da şehir muhafızlarının kaptanı ve kardeşlerin en nüfuzlu olanı olurdu. Sahte bir endişe gösterisi şüphelerimi ortadan kaldırmaya yetmeyecek.

Harlow, "Sanırım annem, Mountain Haven'ın bir tablosunu görmek için kütüphaneye gideceklerini söylemişti," diyor.

Paranoya beni ele geçiriyor. Ya Carrenwell'ler bunu planladıysa? Ya bu bir tuzaksa? Tam olarak neden anne babamın planına katıldıklarına

şşıyorum. Teklifi gönderdiğimizde en büyük başarısızlık noktası, bunun onlar için değerli olup olmayacağıydı. Değerli bulmaları, bizden bir şey istedikleri anlamına geliyor.

Harlow gözlerini bana dikti—hayır, bana değil; sanki benim içimden geçiyormuş gibi. Panik beni sardı. Auramda bir şey görüyor.

"İyi misin? Hazır olman gerekiyor," diyor.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Önden buyur, güzelim," dedim.

Bu konuşma üzerine Kellan'ın kaşları yukarı kalktı, ancak Harlow Gaven'la birlikte koridorda ilerlemeye başlarken hiçbir şey söylemedi. Köşede durup ayak seslerini dinlediler. Evin dışından sadece uzaktan gelen kavga ve çığlık sesleri duyuluyordu. İsyen edenlerin peşlerinde oldukları anlaşılıyordu.

Koridorda ilerlerken Harlow, uzun ve süslü ahşap bir kapının önünde Gaven'in arkasında duraksadı. Koruma görevlisi bir an kulağını kapıya dayadı, sonra içeri girdi. Harlow onu takip etti ve ben de arkasından içeri girdim; mürekkep ve parşömen kokusu, mum mumu ve hafif bir bal kokusuyla karışıyordu. Harlow, odanın uzak tarafındaki bir cesede gözlerini dikince birden durdu.

Omuzunun üzerinden bakıyorum.

Annem yaralı. Kütüphanenin zemininde etrafında kan birikmiş. Babam onun üzerine eğilmiş, kanamayı durdurmaya çalışıyor. Panik o kadar hızlı çöktü ki, Harlow'un çoktan harekete geçtiğini, elbisesinin etek ucundan kumaş parçaları koparıp babama verdiğini fark etmedim. Annemin yüzü acıdan buruşmuştu.

"O kadar hızlı geldiler ki, hepsini durduramadım," diyor sesi telaşlı bir şekilde. "Muhafızlar onları geri püskürttüler ama—"

Harlow, "Kellan, yardım etmelisin," diyor.

Düşmanım, şehir muhafızlarının başı, hiç tereddüt etmeden annemin yanına diz çöker, elini omzuna koyar ve annemin yüzündeki acı ifade yumuşak bir kaş çatmasına dönüşür.

Kellan'a gözlerini kırpıştırarak baktı. "Nasıl bildin—"

Parmak ucunu dudaklarına bastırdı. Bir şekilde onun acısını dindirmişti. Ona ne kadar çok şey borçlu olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Elimi omzundaki yaraya koyup, sihir gücümle dokuyu tekrar bir araya dikiyorum. Yavaş bir iş ve yorgunum. Bu gücü ciddi yaraları iyileştirmek için ne kadar çok kullanırsam, dokuyu bir araya getirmek o kadar zorlaşıyor. İlahi lütuflar görünüşte sonsuz bir sihir kaynağı olsa da, sınırları

hem kullananın becerisine hem de dayanıklılığına bağlıdır. Benim için, kısa sürede ne kadar çok insanı iyileştirirsem, konsantrasyonum o kadar azalıyor gibi geliyor.

Annem, ölümlü bir bedenin doğal sınırlarının, Tanrı'nın yeteneklerinin herhangi bir kişi tarafından kötüye kullanılmamasını sağlamak için koyduğu bir yol olduğuna inanıyor. Kendinizi en yüksek sihir performansı seviyesinde kalacak şekilde şartlandırabilirsiniz, ancak herkes sonunda bir duvara çarpar.

Büyümü, annemin cildi tekrar kusursuz hale gelene kadar yüzeysel iyileşmeye odaklamaya zorluyorum.

"Anne?"

Gözlerini araladı ve bana acı bir gülümseme verdi. "Bu kadar ciddi görünmek için çok gençsin Henry. Yeni nişanlını korkutacaksın."

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

"İyiyim. Baban sadece ben yaralandığımda panikliyor. İyi olurum zaten." Kellan'ın gözlerine bakıyor. "Yardımanız için minnettarım elbette. Gerçekten büyük bir yeteneğiniz var."

Halıdaki lekeye bakıyorum. Yalan söylüyor. Zaten çok kan kaybetmiş. Paniklememi istemiyor mu yoksa kızını elinden alan aileye karşı kendini sorumlu hissetmek istemiyor mu bilmiyorum ama iyi durumda olmazdı ve kesinlikle babamın ayağa kalkmasına yardım edecek kadar iyi hissetmezdi.

Harlow'a döndüm. Kitaplığa yaslanmış, gün boyu olduğundan daha rahat görünüyordu.

"Ailenizin geri kalanını bulmaya gidelim mi?"

Omuz silkerek, "Protokol, tehdit ortadan kalkana kadar saklanmaktır" dedi.

Kellan başını salladı. "Annenizin kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olabilecek temiz su ve yiyeceklerin olduğu güvenli bir odaya sizi götürebiliriz. Zaten karımı görünce kendimi daha iyi hissedeceğim."

Babam gözlerimi yakalıyor. Şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi ona anlatmak için can atıyorum: Müstakbel eşimin dövüşmeyi bildiğini, büyülü bir tuzağı kusursuz bir şekilde fark ettiğini, isyancıların büyü kullandığını, erkek kardeşinin o kadar güçlü bir kutsamaya sahip olduğunu ki, çılgına dönmüş isyancıları silahlarını bırakmaya zorlayabileceğini. Şimdilik dilimi tutmalı ve Harlow nereye götürürse oraya gitmeliyim. Güney Kalesi malikanesi hakkında bize ne kadar çok şey gösterirlerse o kadar iyi.

Kellan odanın karşısına geçti ve tereddüt ederek omzunun üzerinden bana baktı. Bize değerli bir şey anlatıyormuş gibi hissettirmek için bir oyun mu oynuyor, yoksa aile sırlarını koruma içgüdüleriyle mi mücadele ediyor, anlamak zor. Elini büyük bir kitaba uzattı ve içeri doğru itti. Kitap rafının tamamı tıkırdadı ve kitabı duvardan çekerek başka bir bölümü ortaya çıkardı.

İçeriye o önden giriyor, ardından annem, babam, Harlow ve ben geliyoruz, Gaven ise en arkadan geliyor.

Harlow bana yaklaştı. "Beni ve Kellan'ı iyileştirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Yakın görünüyorsunuz," diyorum.

Bana şüpheyi baktı. "Öyleyiz, ama yeğenlerime çok düşkünüm ve eğer ben –ya da bu durumda sen– ona yardım edebiliyorsam, babalarının ölmesine izin vermeyeceğim." Yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalı. "Açıkça belli ki ikimiz de bu ittifaka aşk için evlenmekle ilgilenmiyoruz, o yüzden bundan en iyi şekilde yararlanalım. Lunameade hakkında senin bilmediğin şeyler biliyorum. Sen de Fall hakkında—" Boğazını temizledi. "Mountain Haven hakkında benim bilmediğim şeyler. Kellan benim için çok önemli. Annen de senin için çok önemli. Rochelli bu gece her iki ailemize de zarar verdi. Bu isyancıların benim veya senin ailene zarar vermesine seyirci kalmayı planlamıyorum. Eğer bu kadar kolayca kurtulabileceklerini düşünürlerse, tehlikeli bir emsal oluştururlar."

Başımı sallıyorum.

"Biliyorum, bizi sevmiyorsunuz ve bu duvarların ardında yumuşak olduğumuzu düşünüyorsunuz, ama babamın büyüğü insanları güvende tutuyor," diyor. "İsyan çıkarıp Tanrı'ya biraz kan kurban etmekten yakındıklarında bunu düşünmek istemiyorlar. Bu duvarların dışında bunca yıldır neler yaşadığınızı bilmiyorum, ama sanırım bu duvarların içinde yaşarken benim neler yaşadığımı bilmediğinizi kabul edebilirsiniz."

Harlow tutkulu, etkileyici ve ne yazık ki haklı. Ben bilmiyorum ve bilmem gerekiyor.

Bu akşam yemeği sırasında yapılan saldırı neredeyse fazla tesadüfî. Ailesi, daha sempatik görünmek ya da daha kötüsü, bizi suçlamak için bunu planlamış olabilecek kadar sapkın. Harlow'un gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum. Bana güvenmiyor, ama nedense o ve ailesi bu teklifi kabul etmiş, bu yüzden bana ihtiyacı olduğunu düşünüyor olmalı. Bu ihtiyacın,

geçici bir barış kurmak için yeterince güçlü olup olmadığını merak ediyorum.

"Haklısın."

Gülerken boğazı düğümlendi ve elini kulağına götürdü. "Doğru mu duydum, kurtum? Sonunda en iyisini benim bildiğimi mi kabul ettin?"

"Bu seferlik haklı çıkmanızın tamamen tesadüfi bir şans olduğunu kabul ettim," diye karşılık verdim.

Omzumun üzerinden bir şeye bakarken, yüzündeki muzip gülümseme bir anda uysal bir hale dönüştü.

Arkamı döndüm ve neredeyse babama çarpıyordum.

"Harlow, gecenin gidişatına bakılırsa, Mountain Haven'a tahmin ettiğimizden daha erken dönmemiz gerekecek sanırım," diyor. "İşlerini yoluna koymak için bir günün var, ama herkesin güvenliği için kaleye dönmemiz en iyisi diye düşünüyorum." Omzuma elini koyuyor. "Yarınki günün şafağında yola çıkıyoruz."

Bizi yalnız bırakıyor ve Harlow gözlerini kısarak onun gidişini izliyor.

Kollarını kavuşturup vücudunu benden uzaklaştırma şeklinden güvensizliğini anladım. Babam haklı, ama bu konuya o kadar aceleyle karar verdi ki, şimdi saldırıyı zaman çizelgesini öne almak için planlamış gibi görünüyoruz.

Kardeşini iyileştirerek kazandığım tüm iyi niyet, bu program değişikliğiyle silindi gitti.

"Yarın akşam benimle bir içki iç," diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşları birden yukarı kalktı. "Seninle evde geçireceğim son gecemi neden boşa harcayayım ki?"

"Çünkü ilk defa şehir surlarının dışına çıkmak üzeresiniz ve beni sorgulama fırsatınız olsa muhtemelen kendinizi daha rahat hissederdiniz."

Kadın alaycı bir şekilde, "Bana karşı dürüst olacaktıysın gibi davranıyorsun," dedi.

"Yapacağım."

Başını yana eğiyor.

"Zamanın en az yarısında."

Dolgun dudaklarının kenarı seğirdi. "Biliyorsun, eğer beni öldürmeye çalışıyorsan Henry, benimle birlikte olup beni ölümüne sıkmaktan daha etkili yollar var."

Göz kırptım. "Randevulaştık."

Harlow elini göğsüme bastırdı. "Bu bir rehine pazarlığı. Anlaşmamı senden kurtulma arzusundan başka bir şey olarak algılama."

"Beni iki kez öldürmeye kalkışmış bir kadından cesurca sözler."

Parmak uçlarına yükseliyor ve ben de eğilerek ağzını kulağıma yaklaştırıyorum. "Öyleyse, Tanrı'nın lütfuyla, umarım üçüncü deneme şans getirir."

HARLOW

Guardian's Crossing insanlarla dolup taşıyor. Arka koridordan aşağı inip bara doğru ilerlerken, gürültülü kahkahalar ve hızlı keman müziği sarhoş kalabalığı çılgına çeviriyor.

Bea varlığını hemen fark etti. Güzel, genç bir garsona bir sürahi bira uzattı ve kendisi de bir bardak doldurdu.

Bara doğru eğilerek bardağı bana uzattı. "Yeni müvekkiliniz için arka plan araştırmasını bizzat ben yaptım, ancak önceki müvekkilinizle ilgili yaşananlar ve South Hold'a yapılan saldırıdan sonra, biraz ara vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Dinlenin."

Kellan'ın kendi kan gölünde yattığı anıyı zihnimden silmeye çalışıyormuş gibi başımı sallıyorum. Bea'yı dinlemek, keskinliğimi kaybettiğimi kabul etmek anlamına gelir. Aramızdaki aşılmaz uçurum her zaman bu olmuştur. Bea her zaman benim yumuşak olmamı istedi, ama ben bunu göze alamam.

Kimsenin duymaması için bara doğru eğilip fısıldadım: "Bu düzenlemenin Rafe'in işi olduğundan oldukça eminim. Nişan yemeğimde de bu konuda bir yorum yapmıştı."

Bea'nın gözleri karardı ve sanki güneşin üzerine bir bulut çökmüş gibiydi. Yüzündeki tüm sıcaklık silindi. "O kahrolası hortlak. Tanrıya yemin ederim, bir gün o adamın canını alacağım." Başını salladı ve yavaşça nefes verdi. "Onun iktidar hırsı sadece babaninkiyle kıyaslanabilir."

Ona Rafe'in sihir yeteneğimden haberdar olduğunu söylemek dilimin ucunda, ama söylersem, Aidia'ya yardım edemediğim şu dönemde bana odaklanabileceğim bir amaç veren bu işte bana yardım etmeye devam etmeyecek. Hayatımda şu anda birçok şey benim kontrolüm dışında, ama bu yapabileceğim bir şey.

“Saldırıya gelince, bunlar sadece kendilerini sandıkları kadar cesur olmayan, aşırı hevesli birkaç adamın işiydi,” diyorum. “Asıl üzücü olan, annemin enfes yemeklerinin artık aramızda olmaması. Tanrı onları bize ulaştırsın.”

Kaşlarını çatıyor ve ben de kayıtsızlığımı satamadığımı anlıyorum.

Elini sıktım. “İyiymi ve burada geçireceğim son zamanı iyi bir şey yaparak değerlendireyim bari. Yarın Mountain Haven'a gidiyorum. Havenwood'lar kaleye dönüp hemen evlenmemizi istiyorlar. Şehirde daha fazla kalmak istemiyorlar.”

Bea başını yana eğdi. “Sence isyancıların umduğu şey bu muydu? Onları korkutup kaçırmak mı?”

Omuz silktim. “Bence eğer gerçekten bizi ortadan kaldırmak isteselerdi daha fazla adamları ve daha sağlam bir planları olurdu. Eğer tüm yüksek rütbeli büyülü ailelerin peşine düşerseniz, başarısız olmamanız gerekir, biliyorsunuz?”

Bea başını salladı. “Ve ebeveynlerinizin kendi halklarını koruma yeteneklerine şüphe düşürmenin, bunu zaten başarısız oldukları kişilerin önünde sergilemekten daha iyi bir yolu olabilir mi?”

“Sanırım bu bir süreliğine son işim olacak,” diyorum. “Henry beni nikah masasına oturtmadan önce son bir eğlence.”

“Böyle bir işin üstesinden gelebilecek bir erkek olduğuna emin değilim,” diyor Bea. Gözlerime bakmadan, barda olmayan bir noktayı ovuyor. “Söyle bakalım, bu yeni kocan nasıl biri?” Bana doğru bakıyor ve koyu renk saçlarından bir tutam yüzüne düşüyor.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırma isteğimi bastırıyorum. “O bir erkek.”

Daha fazla bir şey söylememi bekliyor, söylemeyince de kahkahalarla gülmeye başlıyor. “Ah, başı büyük belaya girecek.”

“O sadece bir iş, Bea. Tıpkı senin bu barla olan ilişkin gibi.”

Gülümsemesi daha da genişliyor. “Evet, ama fark şu ki, bu barda benimle sevişmek mecazi anlamda oluyor. Ama senin dağ adamıyla durum böyle değil.”

Dudaklarımı büzdüm. "Kıskanıyor musun?"

Başını sallayıp sırtıttı. "Birini sevdiğinizde durum farklı oluyor."

"Bunu bilemem ama burada böyle bir endişe söz konusu değil."

Ovma işlemine ara verip bezi yere bıraktı. "Gergin misin?"

"HAYIR."

"Yalancı."

Bira bardağımın yarısını bir çırpıda içip, olabilecek en hanımefendi olmayan şekilde geçirdim. "Temkinliyim. Şehrin kapılarından bile hiç çıkmadım ve bu korkutucu olsa da, neredeyse... bir rahatlama gibi."

Bea'nın gözlerinde gerçeği görüyorum. Burada kapana kısılmış olmanın, sizi güvende tutan duvarların aynı zamanda sizi bir kafese hapsettiğini hissetmenin ne demek olduğunu biliyor.

Gitme isteği hiç bitmiyor. Her defasında bu istek dayanılmaz hale geldiğinde, Güney Kalesi'nin nöbet kulelerinin tepesine çıkıp Kurumuş Orman'a bakıyorum. Karanlıkta gizlenen gri derili, pençeli yaratıkları düşünüyorum. Kara delik auralarını düşünüyorum. Ormanda yolumu açarak ilerlemeyi hayal ediyorum.

Ama bunun ötesini hayal edemiyorum.

Kaçış kavramı çok soyut. Gezgincilerden ve esnaflardan hikayeler duydum, ama hiçbirisi şehrimizin surlarının dışındaki ölüm tehdidinden daha gerçekçi gelmiyor.

Ormanın ötesi adeta dünyanın ucuna varmak gibi. Birkaç maceraperest insan Lunameade'i ziyaret etmeye gelmiş olsa da, yerliler oradan ayrılmıyor.

Barın ışıkları söner ve tüm kalabalık hep bir ağızdan inler. Kemancılar çalmaya devam eder, ancak dans durur. Ateş, insanların birbirine çarpmasını engelleyecek kadar parlaktır, ancak böylesine çılgın bir dansa kendilerini rahat hissetmelerini sağlayacak kadar da parlak değildir.

Bea tezgahın altından yeni mumlar çıkarıyor. "Sanki bu haftada birkaç kez olmuyormuş gibi."

Yılın bu zamanında havanın ne kadar bulutlu olduğu düşünüldüğünde, elektrik kesintileri normaldir, ancak alışılmadık derecede güneşli bir sonbaharın ardından insanlar güneş taşıyla aydınlatmanın kolaylığına alışmış durumda.

Mükemmel bir sistem değil, ancak East Hold'daki Bennett ailesi, İlahi Stellaria'dan gelen bir lütuf sayesinde güneş taşında ışık depolayabiliyor. Şehir sakinlerine ışık sağlamak için şehir genelinde bir ağ kurmuşlar. Bu

sınırlı bir kaynak ve öncelik kapı evlerine veriliyor; bu da aslında güçlü olanlara verildiği anlamına geliyor.

Bu nedenle, şehirdeki her haneye aylık olarak balmumu mumlarından oluşan bir ödenek sağlanmaktadır. Fallen Hold'a yapılan saldırıdan sonra, dış dünyadan gelen malzeme vagonları yavaşladı ve ardından nüfusun azalmasıyla ormanların yaşanamaz hale gelmesiyle tamamen durdu. Arıcı bir aile olan Crooke ailesi harekete geçerek insanlara kovan bakımı yapmayı öğretti. Bahçesi olan çoğu hane de arıcılık yapmaktadır ve ailemiz de şehir surları boyunca kovanları korumak için kutsanmamış vatandaşları işe alarak bu ihtiyacı karşılamaktadır.

Guardian's Crossing'in çatı bahçesinde birkaç arı kovanı bulunuyor ve Bea, her bahar bu kovanlardan elde ettiği balı kullanarak kendine özgü Sweet Bea's Wildflower Honey Ale birasını yapıyor. Bu bira o kadar rağbet görüyor ki, piyasaya sürüldüğü gece insanlar blok boyunca kuyruk oluşturuyor. Bea bir keresinde, biranın bir yıllık bakım ve stok masraflarını sadece bir ayda karşıladığını ima etmişti. Üç aylık yetecek kadar bira üretiyor çünkü bu şehirde özel bir ürünü bu kadar yüksek fiyata satmanın daha iyi bir yolu olmadığını bilecek kadar zeki.

Bea birkaç kavanoz mum yakıyor ve ben de bir garsona mumları odanın etrafına dağıtmasına yardım ediyorum. Bir an sonra, eğlenenler tekrar dans etmeye başlıyor ve hiçbir şey olmamış gibi gürültülü karmaşa yeniden başlıyor.

Tezgahın üzerine eğilip biramı doldurmaları için uzatıyorum.

Bea bardağı alıp ağzına kadar dolduruyor. Yaklaşıyor. "Fallen Hold'a gittiğinde ve cinayetler durduğunda, o kardeşin sonunda kim olduğunu anlayacak."

Burnumun köprüsünü ovuşturuyorum. "Biliyorum. Bir şeyler bulmaya çalışıyordum."

"Peki ya sonra?" Bea'nın yüzünde çok umutlu bir ifade var.

Bardağın üzerinde bardağımı çeviriyorum ve parmağımla ahşabın üzerinde biriken biranın arasından geçiyorum.

"Josie yardım etmek istiyor," diyor Bea, sesi temkinli bir şekilde.

Şaşkınlığımı yutuyorum. "Kesinlikle hayır."

"Sadece dinleyin," diyor, cesaret edebildiği kadar sesini yükselterek. "Çok fazla bir şey yapmamıza gerek yok. Ne kadar süreyle uzakta olacaksınız? Düğün için birkaç hafta mı? Ama Karanlık Yıldız Festivali için

geri döneceğinizi tahmin ediyorum. Biz de alımlara devam edeceğiz. Ve bir iki iş daha alacağız."

Elimi kaldırıyorum. "Yardım etmek istemeniz beni çok duyglandırdı, ama zaten istediğimden çok daha fazla işin içine karışmışsınız. Çok tehlikeli."

Bea başını salladı. "Josie bir süredir, tüm bunlar olmadan önce, yardım etmek istiyordu. Onun geçmişini biliyorsun."

Başımı çeviriyorum. Onun geçmişini iyi biliyorum. Josie, ilk müşterilerimizden biriydi ve yardımımız için o kadar minnettardı ki, Guardian's Crossing'deki tüm idari işleri devraldı.

Ben uzaklaştıkça Bea, Josie'ye daha çok yaslandı. Bu benim için sorun değildi. Bea ile zaten aramızda samimi bir ilişki vardı. Birini hayatıma kolayca kabul etmekte hiç iyi olmamıştım. Kaçınılmazdı.

"O güvenilir biri," diyor Bea.

"Onun güvenilirliğinden şüphe duymuyorum, Bea. Sadece ona bir şey olursa çok üzülürüm, sen de üzülürsün," diye çıkıştım.

Birkaç sıra ötede oturan bir adam, konuşmasına devam etmeden önce bir anlığına bize baktı.

Bea'nın yüzü yumuşadı. "Küçük çaplı sihirleri olan yeterince kadın tanıyoruz. Genelevlerdeki kızlar yeterince yapıyor zaten."

İçimden bir ah çektim. Lunameade'nin eğlence bölgesi kötü şöhretliydi, ya da en azından eskiden düzenli turistlerimiz ve ziyaretçilerimiz varken öyleydi. Şimdi orman, Drenajlı yaratıklarla dolup taşmış ve iyi eğitilmemiş olanlar için geçilmez hale geldiğinden, dışarıdan çok az ziyaretçi geliyor.

Ancak bu gözlerin bu kadar popüler olmasının sebebi, sihirli evlerin piçlerinin çoğunun bu bölgede çalışması ve illüzyon gibi küçük sihirleri kullanabilenlerin bolca bulunmasıdır. Josie'ye göre, benimki gibi mor gözler, Stellaria tarafından kutsanmış kişilerin çok sık istediği bir özelliktir.

"Bunu başarabiliriz," diyor Bea. "Bu kadınlar ağımızın çok büyük bir parçası ve yıllardır yardım etmek istiyorlar, sadece..."

"Onları riske atmayacağım," diye sert bir fısıltıyla söylüyorum. "En azından, yaratabileceği karmaşadan onları koruyacak sağlam bir planım olana kadar."

Bea elini geri çekti. Tecrübeli bir barmen olmasına rağmen, surat asacak biri değildi ama gözlerindeki incinmiş ifadeyi tanıdım.

Onu endişelendirmek ve Rafe'in sihir gücünden haberdar olduğunu söylemek istemiyorum, ama en son istediğim şey onun ve Josie'nin Rafe'in

dikkatini çekmesi.

“Bana biraz daha zaman verin, bir çözüm bulurum.” Yatıştırıcı olmaya çalışıyorum ama çok küçümseyici bir tonda konuşuyorum. “İkinizin de kendinizi koruyabileceğinizi biliyorum, ama özellikle isyancı saldırısından sonra hassas zamanlar yaşıyoruz. Ben burada olmazsam sizi koruyamam. Yanlış varsayımlar yapılır ve sizi kaybetmek istemem.”

"Daha fazla zamanımız yok. Sizden izin istemiyorum. Size dostluğun birbirinin arkasında durmak anlamına geldiğini söylüyorum ve bu, ikimizin de göze almaya hazır olduğu bir risk; üstelik yedek planlarımız da var," diyor Bea.

Beni buraya tuzağa düşürdü ve başka seçeneğim kalmadığında son dakikaya kadar bekleyip bunu başıma yıktı. Tartışmak istiyorum ama haklı olduğunu biliyorum.

Bea gözlerini kaçırıp başını salladı. "Bu işin çözülmesine sevindim. Şimdi hedefiniz başka birine geçmeden veya gece için başka bir güzel bayan bulmadan önce gitseniz iyi olur."

Sırttım, biramı bitirdim ve arka kapıdan fırladım. Gece soğuktu ve kapüşonumu çekip kuzeye doğru yürürken nefesimden küçük beyaz bulutlar çıkıyordu; dar sokaklardan ve sessiz ara yollardan geçiyordum.

Ashen Eclipse, şehrin kuzeydoğu bölgesinde yer alan, Divine Stellaria ve kocası Asher kaçırıldığında dünyayı saran tam karanlık teması etrafında şekillenen karanlık bir bardır.

Daha önce birkaç kez oraya gittim. Aslında pek benim tarzım bir yer değil, ama şehir çok büyük değil ve herkesin bazen farklı bir ortama ihtiyacı oluyor.

Karanlık bir ara sokağın sonunda durup, büyü kolyemin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İçindeki sınırlı büyüü boşa harcamak istemediğim için, sadece gözlerimin mor rengini parlak maviye çevirmeye odaklanıyorum. Aidia'nın büyüünün göz kapaklarımın ardında yarattığı tanıdık karıncalanma hissi beni ağlatmak istiyor.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda, dünya hafif bulanık görünüyordu. Vücudum bu büyüye alışınca bu bulanıklık ortadan kalkacaktı.

İki sarhoş adam ara sokaktan sendeleyerek geçiyor ve kahkahaları beni tekrar harekete geçiriyor. Sokağı karşıya geçip ara sokaklarda birkaç kıvrım ve dönüş daha yaptıktan sonra nihayet Ashen Eclipse'in arka tarafına

yaklaşıyorum ve binanın yanından içeriye bakıyorum. Kapının yanında birkaç adam durmuş, sigara içiyor ve birbirleriyle gülüşüyorlar.

Tercihim gösterişli bir giriş yapmak, ancak içeri girene kadar çok fazla dikkat çekmek istemem. Bu yüzden arka kapıyı kullanmam gerekecek.

Döndüm ve yanımda beliren karanlık, ürkütücü figürden dolayı hemen geriye sendeledim. Gürleyen kalbime elimi dayayarak, bu kadar ürkek olduğuma kendi kendime güldüm. Sokak lambaları sönmüşken, insan gibi görünen şey aslında Asher'ın elini tutan Stellaria heykeliydi. Gözlerim alışınca, yüzünün kısılmış gözlü bir intikam maskesi olduğunu, Asher'ın ise ona tam bir hayranlıkla baktığını fark ettim.

Sonun Tanrısı'na bakıyorum. Asher, şehirdeki sanat eserlerinde çok nadir tasvir ediliyor. İnsanlarda ona karşı garip bir tedirginlik var; sanki dünyayı karanlığa mahkum eden karısı değil de kendisiymiş gibi.

Gençken, tedirginliğin İlahi Asher'den gelen kutsamaların nadirliğinden kaynaklandığına inanıyordum. Yüksek hanedanlardan hiçbirinin, Sonların İlahi Varlığından kutsama almış bir aile üyesi yoktu ve hayatım boyunca bir çocuğun Asher'den kutsama aldığı bir Yeni Ay Kutsama Töreni'ne hiç rastlamamıştım. Ama ebeveynlerim her zaman İlahi varlıkların gizemli olduğunu ve kararlarını sorgulamanın bize düşmediğini söylerdi.

Aidia'nın Lunameade halkının Sonların Tanrısı'na saygı göstermekten neden bu kadar çekindiğine dair başka fikirleri vardı. Ona göre Lunameade'deki erkekler, Asher'ın gücünü karısıyla isteyerek paylaşmasından rahatsız olmuşlardı ve şehirde onun heykellerini istememelerinin sebebi de kendi eşlerinin de böyle fikirler edinmesini istememeleri idi. Şimdi daha yaşlı olduğuma göre, bu daha olası görünüyor.

Neyse ki arka kapı açıktı ve içeri girdim, uzun, loş bir koridordan geçerek aynı derecede karanlık bir bara ulaştım.

Ashen Eclipse'deki atmosfer çok daha sakin. Köşede bir adam hüzünlü piyano müziği çalıyor ve müşterilerin çoğu ya onu dinliyor ya da kendi aralarında sessizce konuşuyor gibi görünüyor.

Tek istisna, ön camların yanında oturan, yüksek sesle gülen ve sırayla masalarındaki shot bardaklarına bozuk para atan sekiz genç adamdan oluşan bir gruptur. Adamlardan biri, yanlışlıkla atılan bir bozuk paradan kaçmak için eğilir ve taburesinden kayarak yere düşer. Arkadaşları yüksek sesle gülmeye başlar ve bardaki herkes onlara bakmak için döner.

Dikkat dağıtıcı unsurları hedefimi bulmak için kullanıyorum.

Loş mum ışığında bile, beni bulmak çok kolay; parlak kızıl saçları, bara adımımı attığım anda adeta bir işaret fişegi gibi parlıyor. Köşe masadaki bir sandalyenin üzerine pelerinimi atıyorum. Odayı geçerken, herkes bana bakmak için dönüyor.

Bu elbise. Muhteşem ve belli ki pahalı, bu da şehrin bu bölgesinde dikkat çekiyor. Büyülü ailenin muhafızlarının çoğu burada vakit geçiriyor, bu yüzden burası tam olarak kötü bir mahalle değil; daha çok pahalı şeyleri arzulayacak kadar zengin oldukları bir bölge.

Benim oturduğum yerden birkaç sandalye ötede barda boş bir yer var. Kalçamı göstererek barmene doğru eğilip işaret ediyorum. Barmen hemen yanıma geliyor, yüzünde cilveli bir gülümseme var.

"Harika bir geceydi, hanımefendi?"

Saçımın bir tutamını parmağıma doladım ve başımı salladım. "Soğutulmuş bir şişe köpüklü şarap alabilir miyim?"

Bir an tereddüt ediyor, ama ben Mattingly ailesine ait bir hatıra kartı çıkarıyorum. Barmen kartı görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor ve başını sallıyor. Ardından arka odaya doğru kayboluyor.

İlginç. Aidia bana bu taşı verdiğinde, bir işe yarayacağından emin değildim, ama bu hizmet anlayışı, sapık kayınbiraderimin evindeki taşları güzel genç kadınlara hediye etmeyi alışkanlık haline getirip getirmediğini merak etmeme neden oluyor.

Çoğu aile bu fişleri nadiren dağıtır çünkü bunlar esasen şehrin herhangi bir yerinden yaptığınız harcamaları ilgili Gatekeeper House'un hesabına eklemek için bir tür ücretsiz geçiş kartıdır.

Genç barmen geri döndü, şişeyi açtı ve bir kova buzun içine koydu. Gözlerimi kırıştıtararak kovayı ve iki bardağı kaptım ve odanın karşısındaki, hedefimin görüş alanındaki bir masaya doğru ilerledim.

Odayı geçip yerime otururken bakışları üzerimde ağır ağır duruyordu.

Kendime bir kadeh şarap doldururken gözlerine bakıyorum. Sandalyeme yaslanıp bir yudum alıyorum, bardağı uzaklaştırırken birkaç damla göğsüme sıcıyor. Soğuk şarap göğüslerimin arasına doğru kayıyor.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu kulağımın dibinde bir ses.

Sıçradım ve başımı hızla çevirerek Henry'nin kendini beğenmiş gülümsemesini gördüm.

Arkamda çömelmiş, koyu mavi gözleri hedefimi incelerken eğlence dolu bir ifadeyle bakıyor.

Gece boyunca beni takip etmiş olabileceği, Bea'nın bu iŖe karışmış olduğunu biliyor olabileceği ihtimaline dair paniği bastırmaya çalışıyorum.

"Burada ne işin var? Bu barda vahşî hayvan girişı kesinlikle yasak," dedim ona sert bir bakış fırlatarak.

Yanımda koltuğa yerleşti ve şarabımdan bir yudum aldı. "Bakın canım, gördüğünüz gibi, arka ayaklarım üzerinde yürümekte çok iyiyim. Eminim kimse fark etmeyecektir."

Odada bulunan herkesin gözü şimdi üzerimizde.

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Dudaklarını büzdü. "Hepsi o elbiseye bakıyorlar—ya da belki de elbisenin yokluğuna."

Gülümseyerek, "Demek fark ettin," dedim.

"Amaç bu değil mi zaten? Erkeklerin seni fark etmesi?"

"Neden buradasınız?" diye soruyorum.

Arkasına yaslanıp içeceğini salona doğru kaldırdı. "Elbette, bu gece güzel nişanlımla romantik bir akşam yemeği gecemiz."

"Daha sonra."

Yanlarından geöen bir adama göz kırptı. "Ama kalp ne isterse onu isterken nasıl bekleyebilirim ki?" Sesi çok yüksek ve insanlar sürekli bize bakıyor. Bu, almak istediğim ilgi değil.

"Her şeyi mahvediyorsun," diye fısıldıyorum.

Başını yana eğdi. "Seni tanımak istediğim için mi?"

"Yoluma çıkarak."

"Ah. Yoluna çıkan erkeklerin başına ne geldiğini biliyorum."

Alaycı bir şekilde, "Ne yazık ki hepsi değil," dedim.

"Söyle bana. Benden nefret ediyormuş gibi davranmanın sebebi benimle birlikte olmak zorunda olman mı, yoksa sürekli bacaklarını ısırđığımı düşünmekten kurtulamaman mı?"

Şarap boğazıma takıldı neredeyse. "Benden ne kadar nefret ettiğimi hayal edebileceğini varsaymak ne cüretkârca!"

Dudakları hafiföe kıvrılarak yarım bir gülümseme oluşturdu. Arkasına yaslandı, kolunu gelişıgüzel bir şekilde sandalyemin arkasına attı ve odayı şöyle bir süzdü: "Burası senin için biraz karanlık gibi görünüyor, ama acaba bana yaptığınızı başka bir adama yapmak için mi buradasın diye merak ediyorum."

"Onu bir pansiyonda çaresiz ve yalnız mı bırakalım?" diye öneriyorum.

Henry bana ters ters baktı. "Hayır. Zehir kısmından bahsediyordum."

"Şu bardağı kırıp daha doğrudan bir yöntem denemeden önce ne istediğini söyle," diyorum yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek.

"Sizi tanımak için."

Bu muhtemelen kısmen doğru, ama onu yolumdan çekmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. "Pekala. Bana bir soru sor."

Sırtarak bardağını yere bıraktı. "Dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

Gözlerimi devirdim. "Nasıl yaptın?"

Henry keyifle mırıldandı. "Sorduğun için teşekkür ederim, Harlow. Babam ve annem tarafından eğitildim çünkü duvarların ötesindeki herkes kapsamlı bir eğitim alıyor. Sadece bu güzel büyük duvarların ardında rahat bir hayat süren zarif bir kadının kendini bu kadar iyi savunmayı nasıl bildiğini merak ediyordum."

Dudaklarımı büzüp bir yudum şarap içiyorum. Baloncuklar dilimde karıncalanma hissi yaratıyor. "Demek zarif olduğumu düşünüyorsun?"

Gülüşü yüksek ve içten, göğsümde hoş bir şekilde yankılanıyor. "Bundan çıkardığın sonuç bu mu?" Şaraptan uzun bir yudum alıyor. "Zarif olduğunu biliyorsun. Bunu söylememe gerek yok. Ayrıca, sıra dışı gözlerin olduğunu duydum."

"Duydun mu?"

"Renkleri göremiyorum. Saldırıdan beri—" Sesi kesildi ve gözleri uzaklara daldı.

"Mountain Haven'a saldıran Drained'ler yüzünden gözleriniz hasar gördü mü? Kaç yaşındaydınız?"

Başını salladı. "Yirmi üç. Çok arsız ve aptaldım. Sürekli kavga arıyordum. Ve bir tane de kavga ettim."

Yutkunuyorum. Onu o şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum; genç, aptal ve şiddet karşısında alçakgönüllü olmuş biri olarak. Bu çok tanıdık bir durum.

"Yapma canım." Sesi neredeyse mırıltı gibi.

"Ne yap?"

"Benim senin sevginle iyileştirilebilecek yaralı bir adam olduğumu bir an bile düşünme."

Ona doğru eğildim. "Ben sevgi dolu bir tip değilim. Sana verebileceğim tek şey zehir. Sen ise—" Ona el salladım. Ne oyun oynadığından emin değilim. Bir an biraz fazla sert davranıyor, bir sonraki an ise benimle alay ediyor.

Boğazımı temizleyerek yerimde kıpırdandım. "Demek renkleri göremiyorsunuz. Bu, vahşi bir adam için önemli bir dezavantaj gibi görünüyor. Hangi meyvelerin zehirli olduğunu nasıl anlıyorsunuz?"

"Koku, tat ve işitme duyularım gelişmiş durumda. Ayrıca zehirli olanlar dilimde hafif bir karıncalanma hissi yaratıyor," diyor.

Eğer renkleri göremiyorsa, bu benim büyümü fark etmediği anlamına gelir. Gözlerimi sadece bu iş için değiştirdiğime birden rahatladım, yoksa daha sonra ihtiyacım olabilecek değerli bir sırrı ifşa etmiş olacaktım. Mountain Haven'da işler ters giderse, saklanmanın tek yolu büyü olabilir.

Ellerimi yıldız şeklindeki kolyeye götürüp, gözlerimdeki yoğun kaşıntıyı umursamadan, üzerindeki ışıltıyı çıkarıyorum. Kaşıntı dindikten sonra, onun gözleriyle buluşuyorum.

O, şarabından uzun bir yudum alırken beni izliyor. Doğru söylüyor.

"Özlüyor musun?" diye soruyorum.

"Renk?"

Başımı sallıyorum.

"Kız kardeşimi daha çok özlüyorum."

İtiraf karşısında şoktan nefesim kesildi, "Kız kardeşin mi?" diye sormadan edemedim.

Başını salladı, bardağının kenarından beni dikkatle süzdü. Bir yudum daha aldı ve gözlerinde, beni hazırlıksız yakaladığı için mutluymuş gibi bir memnuniyet parıltısı belirdi. "Holly, ambar çöktüğünde öldü."

"Nasıl?"

"Duvarı savunuyordu," diyor kesin bir dille.

Bunu fark etmediğim için kendime kızıyorum. "O, varismiş."

Havenwood ailesi, kale düşmeden önce kamuoyuna bir varis açıklamamıştı ve kutsama kayıtları da kayıp olduğundan, şehirdeki herkesin veraset konusunda yaptığı gibi ben de bazı varsayımlarda bulundum.

Ama Henry Havenwood, Mountain Haven'ın varisi olmak için doğmamıştı. Kız kardeşi varisti. Bunu bilmeliydim çünkü sihir, kullananı seçer, tersi değil. Erkekler güçlerini oğullarına aktarmak isteseler bile, sadece temel bir yatkınlık aktarırlar. Kan Kuyusu'nda kutsandıklarında ne olacağı tamamen İlahi olana bağlıdır.

"Başka kardeşin yok mu?" diye soruyorum.

Başını salladı.

Bu kadar kolay itiraf etmesine şaşırdım. Bunlardan haberdar olmaması, var olmadıkları anlamına gelmez, ancak babası saldırı sırasında

Evangeline'i çok koruyucu bir şekilde savunmuş gibi görünüyordu.

Henry'nin beni sahte bir yakınlık hissine sürüklemeye mi çalıştığını yoksa gerçekten hiçbir şeyden habersiz mi olduğunu anlayamıyorum. Lunameade'de kimse ailesi veya büyüğü hakkında bu kadar çok bilgiyi özgürce paylaşmazdı, ama belki de Mountain Haven'da durum böyle değildir. Eğer söylentiler doğruysa ve ailesinden birinin Asher'dan bir yeteneği varsa, bu onun ebeveynlerinden biri olması gerektiği anlamına gelir.

Kollarımı kavuşturup koltuğuma yaslandım. Bu şekilde ayakta durmak hiç hoş değil. Henry tek bir konuşmayla akşam için tüm planlarımı ve onun hakkındaki tüm varsayımlarımı alt üst etmeyi başardı ve bunu biliyormuş gibi sırtıyor.

İkimize de daha fazla şarap dolduruyor. "Neden beni ikinci kez zehirlemeye çalıştın?"

"Yüzüğün seni büyüğü saldırılardan koruduğu konusunda yalan söylediğini sanıyordum ve haklıymışım."

"Ama yanılıyor olsaydınız, beni Lunameade'deki tüm sihirli ailelerin önünde öldürürdünüz," diyor.

Omuz silkiyorum. "Yüksek risk, yüksek getiri."

"Sadece bir sezgiye dayanarak savaş başlatacak mıydın?" Henry, kızmalı mı yoksa etkilenmeli mi bilemiyor gibi görünüyor.

"Hayatım bir savaş. Bu da yaklaşmakta olan bir savaş."

Başını yana eğip beni yavaşça, değerlendirircesine süzdü, sonra bakışları bardaki yerime kaydı. "Peki kızıl saçlı için sırada ne var?" diye sordu. "Gidip onunla mı konuşacaksın?"

"Onun gelip benimle konuşmasını bekliyorum."

Henry şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bunu yapacağının garantisini veremezsiniz."

"İçemez miyim?" Sandalyeme yaslandım, şarabımdan uzun bir yudum aldım ve sanki hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi inledim.

Yakındaki birkaç kafa bana doğru döndü ve ben de kadehimi eğerek birkaç damla şarabın tekrar göğsüme sıçramasına neden oldum. Köpüklü şarap, göğüslerim arasındaki çukurdan aşağı süzülürken sıcak tenime karşı soğuktu.

Henry bakışlarıyla onu takip ediyor.

Sinsi bir gülümsemeyle kadehimi kaldırıyorum ve Henry'nin masamda olmasına rağmen beni fark eden hedefime doğru kadeh tokuşturuyorum.

Henry başını hızla çevirip adamın bana kadeh kaldırdığını gördü. Başını sallayarak geri döndü. "Utanmaz."

"Bu kasabadaki erkekler oldukça saf, Henry."

"Öyle diyorsanız." Omuzunun üzerinden bana bakmaya devam eden adama bir bakış attı. "Peki, neden o?"

Bardağımdaki kalan içeceği de bir çırpıda içip aniden ayağa kalktım. Bu iş çok uzadı. Henry'nin işlerime karışmasına ihtiyacım yok; hele de ayrılmak konusunda huzursuzken. Bana güvenen kadınlara yardım etmek için son bir şansım varken, bir halefîyet planım olmadan bunu yapmama gerek yok.

Şehrin kadınlarını yarı yolda bırakamam. Kaldı ki, eğer gidersem ve zehirle işlenen cinayetler durursa, Zehirli Tilki'nin kim olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Kellan, olay yerinde bıraktığım zehirli şişeler sayesinde henüz olayı çözememiş olabilir, ama aptal değil. Bea'nın ben yokken Josie ile birlikte yönetimi devralma fikrini sevmiyorum. Çok fazla değişken var ve bunların bu işe karışmasını istemiyorum. Yakalanırlarsa, tüm sorumluluğu üstlenecekler.

Ama bu, başka kimseye güvenmediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Gitmek için hareket ettim ama Henry bileğimi yakaladı. Donakaldım, bakışlarım elinden gözlerine kaydı.

Dudaklarında eğlenmiş bir gülümseme belirdi. "O kadar hızlı değil, güzelim. Birlikte vakit geçirmemiz gerekiyor; senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, bir rehine pazarlığı."

Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama elimi yüzüne doğru çekiyor. Dudaklarını bileğimin iç kısmına değdirirken gözlerimi kilitliyor.

Sadece hafif bir öpücük ama bu öpücüğün samimiyeti, herkesin bizi izleyebileceği halka açık bir yerde fazla müstehcen geliyor. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve ondan uzaklaşıyorum.

Ayağa kalktı ve elini çıplak sırtımın üst kısmına bastırdı. "Hadi bakalım, güzelim. Cinayetten çok daha fazla hoşuna gidecek bir şey planladım."

"Şüpheliyim." Ona şüpheyle bakıyorum ama odanın diğer ucuna kadar beni götürmesine izin veriyorum. "Seninle başka bir yere gitmeyeceğim."

"En yakın arkadaşlarımla bile görüşmeye mi gelmeyeceğim?"

Kahretsin! Onu reddetmek istiyorum. Barda oturan adam karısını ve çocuklarını dövüyor. Ama Henry'yi en iyi tanıyan insanlara ulaşmam gerekiyor; onların dinamiklerini anlamak, onları manipüle etmeme yardımcı

olacak. Kalede onlarla birlikte mahsur kalmadan önce bunu yapma şansım sadece bu.

Henry başını yana eğdi. "Ya da senin planını uygulayabilirim ve kardeşine hobinden bahsedebilirim. Bundan sıyrılmak zor olacak. Özellikle de bütün gece bu barda ilgi odağı sen olduğun için."

Dilimi şıklattım. "Şantaj sana yakışmaz."

Henry dudaklarını yaladı. "Hiçbir şey benim için aşağılık değil. İstedigimi elde etmek için ne kadar alçalıp kirlenirsem kirleneyim."

Gözlerime bir an fazla uzun süre baktım. Sonra, hedefime son bir kez sinirli bir bakış attım ve derin bir iç çektim. "Pekala, ama eğer arkadaşların da senin kadar sıkıcıysa, ben gidiyorum ve bu işi bitiriyorum, Kellan'a ne söylediğin umurumda değil."

Henry pelerinimi giymeme yardım etti ve beni şehrin kasvetli karanlığına doğru yönlendirdi.

HENRY

Guardian's Crossing'e girdiğimizde, Harlow'un pelerinini çıkarmasına yardım ediyorum ve o da sanki mekanın sahibiymiş gibi hemen bara doğru yöneliyor.

"Merak etmeyin, hesabınıza yazacağım," diyor ben teklif etmeden önce.

İçimden bir ses, ailemin onun sipariş edeceği o aşırı pahalı şarap şişesini alacak paraya sahip olduğunu söylüyor.

Bryce ve Carter odanın arka tarafında, pencere kenarındaki bir masada oturuyorlar. Ben de kalabalığın arasından sıyrılıp, rahatsız edici müziği duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum.

Neyse ki, benim için bir bardak bira hazırlamışlar.

"Beklediğimden daha hızlı oldu. Cinayet nasıldı?" diye takıldı Bryce. "Cesedi saklamasına yardım ettin mi?"

"Sesini kıs," diyorum, bekleyen birayı kaparken. Carter da yanına bir viski dolduruyor.

Bryce yüzünü buruşturdu ve sesini alçalttı. "Özür dilerim. Ama en başta sana haber verdiğim için bu işe dahil oldum."

Onu nöbetçi olarak görevlendirdiğime sevindim. Biliyordum ki o, sıradan bir randevu gecesine öylece razı olmayacaktı.

İçimden bir ah çektim. "Evet. Az önce onu takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Koruma görevlisinden nasıl kurtulduğunu fark etmediniz mi acaba?"

Bryce başını salladı. "Hayır. Birdenbire ortaya çıktı ve ön bahçe yolundan o kadar hızlı koştu ki, yetişmek için koşmak zorunda kaldım." Bakışları beni geçti. "Nerede o?"

Harlow'a başımla selam verdim. Kolunu bara yaslamış, bana ve arkadaşlarıma bakıyordu. Elini kaldırıp salladı.

"Aman Tanrım! Bu o mu?" Bryce, kadının barın üzerinden kendisine doğru eğildiğini görünce neredeyse ağzının suyu akacaktı. "Pelerinle iyi göremedim. Ne kadar da güzel bir elbise."

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Bu elbise geneleve aitmiş gibi duruyor."

"Daha çok yatak odamın zeminine aitmiş gibi duruyor," diyor Bryce.

"Bir susar mısın?" diye çıkıştım. "Ondan bilgi almaya çalışıyoruz, ona tapınmaya değil."

"Bilmiyorum," diyor Bryce. "Eğer izin verseydi, ona tapınabileceğim birçok yol düşünebilirim."

Göğsümde kıskançlığa benzer garip bir sızı beliriyor. Bıkkınlıkla nefesimi veriyorum. "Ondan bilgi alabilmek için ona olan hayranlığınızı bir kenara bırakabilir misiniz?"

Bryce, pişman olmuş bir şekilde kaşlarını çatarak kupasından uzun bir yudum aldı.

Carter, "Onun muhteşem güzelliğinden mi yoksa bunu fark ettiğiniz için kendinize mi kızdığınızı anlayamıyorum," diyor.

Ona kaşlarımı çattım.

"Onun öyle olmadığını mı varsaymalıyım?" diye ısrar ediyor Carter.

"İyi bir arkadaş ve dost olman gerekiyordu."

"Peki dürüstlük beni ne ikisi de yapar?" diye soruyor.

"Dürüstlük insanı sıkıcı yapar," diye homurdanıyorum.

Carter güldü ve birasının geri kalanını bir dikişte içti. "Şöyle düşün: Onu yatağa götürmekten kesinlikle keyif alacaksın."

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyordum ama onun barmenle konuşmak için bara doğru eğilmesini izlemek, onun benim için de aynı şekilde eğilmiş olduğu görüntüsünü aklıma getirdi.

"Nasıl biri?" diye soruyor Carter.

"Acımasız. Anlayamadığım bir sebepten dolayı öfkeli. Kadına her şey hazır verilmiş—"

Carter, "Herkes arasında sizin biraz daha ayırt edici olacağınızı düşünmüştüm. Ayrıcalığın her zaman görüldüğü gibi olmadığını çok iyi

biliyorsunuz," diyor.

"Düşmanımıza sempati duyuyor musunuz?" diye soruyorum.

"Elbette hayır, ama daha yeni tanıştığınız birini tanıdığınızı varsaymanız aptallık olur ve eğitim eksikliği ile ölçülülükten yoksunluğunuzu gösterir. Onun neden öldürmek için erkek aradığını biliyor musunuz?"

Carter çok pragmatik, kaos karşısında çok sakin. Bu özelliğine hayran olduğum kadar, bazen de onunla aynı fikirde olmak istediğim şu anlarda ona kızıyorum.

"Hayır," diyorum.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsunuz," diyor Carter. "Onun hakkında bilmeniz gereken en önemli şey bu sorunun cevabı olabilir mi?"

Haklı bir noktası var. Bu görücü usulü evliliğin asıl amacı ona yaklaşmak ve ailesini nasıl parçalayacaklarını bulmak. Gece yaptığı aktivitelerin, korumasının olmaması ve şehir bekçisi olan kardeşinin hiçbir şeyden habersiz olması da gösterdiği gibi, onların bilmesini istemediği açıkça ortada.

"Ondan nasıl bir şey öğrenebilirim ki? Belki özellikle benden nefret etmiyor olabilir ama evlendirilecek olmasından nefret ettiği açık."

Lunameade'ye varmadan önce bu iş kolay görünüyordu, ama Harlow haklı. İnsanları okuma konusunda onun kadar iyi değilim. Mountain Haven şimdi çok büyük, sıfırdan inşa edilmiş, ama şehir değil. O, benim hayal edebileceğimden veya isteyebileceğimden çok daha fazla erkek görmüş. Peki rahat bir hayat yaşayabilecekken onu bu kadar şiddete iten ne?

Burada meraklı insanlar çok çabuk ölüyor ve Harlow'un cinayetle ilgili bir sorunu olmadığını zaten biliyorum, ama neden böyle bir riski göze aldığını anlamam gerekiyor.

Bara doğru şöyle bir göz attım. Harlow bir şişe içki alacağını ve sonra bize katılacağını söylemişti ama epeydir barmenle sohbet ediyordu.

"Daha sade giyineceğini düşünmüştüm. Görünüşü—"

"Tutuklamak mı?" diye soruyor Carter.

Gözlerimi devirdim. "İyi görünüyor."

"Bu elbise bir silah," diyor Carter. Barda bulunan ve her erkeğin bakışlarının ona, daha doğrusu elbisenin arkasına dikildiği yere doğru başını sallıyor. "Ama haklısın. Dikkat çekmemenin en iyi yolu değil bu. Sanırım bütün mekan ona bakıyor."

Bara şöyle bir göz gezdirmek, odanın büyük bir kısmının gerçekten de ona odaklandığını doğruluyor. Yarı eğilmiş bir şekilde bara yaslanmış,

kendine bir kadeh köpüklü şarap dolduruyor ve barmen şişeyi elinden çektiğinde gülüyor. Kadın uzanıp Harlow'un kulağının arkasındaki bir saç telini düzeltiyor ve sonra şakağını ovuyor. Hareket yumuşak, samimi ve bir an için Harlow'un yüzünde hiçbir ifade yok. Hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor ve kadına göz kırpmıyor.

"Görünüşe göre çok yakınlar," diyor Carter, beni şaşkınlıkla bakmaktan uyandırarak.

Derin bir yudum viski alıyorum ve boğazımı yakıyor. "Öyle görünüyor."

Bu benim kullanabileceğim bir şey. Belki de görüldüğü kadar kalpsiz değildir.

Harlow buz kovasını ve birkaç bardağı kapıp odanın karşısından bize doğru yürümeye başladı, gözleri bana öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Carter dilini şıklattı ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "İlgilenmiyormuş gibi davranmanın nedenini anlamıyorum. Egzotik şeyleri seviyorsun. Zehir prensesini ve mor gözlerini nasıl sevmeyebilirsin ki?"

"Onları görebilseydim muhtemelen daha etkili olurlardı," diyorum.

Carter sırtıyor. Renkleri görebildiğini, bizim göremediğimizi yüzümüze vurmayı çok seviyor ama büyümümüzdeki bu gariplik hâlâ bir gizem. On yıl önce Drained saldırısında neredeyse ölen hepimiz bir süre renkleri göremedik ama aşık olanlar, hâlâ anlamadığımız ilahi bir gizem sayesinde bunu geri kazanıyor gibi görünüyor.

Carter'ın yüzü Naima'ya aşık olunca eski haline döndü. İlk gördüğü anda olduğunu iddia ediyor, ama ben bunun birkaç dakika sonra, ona kaba bir flört cümlesi kullandığında ve Naima birasını kafasına döktüğünde olduğuna oldukça eminim.

"Sesini kıs," diye çıkıştım. "Onun büyüsunü sana arkanı kollaman için söyledim, kalabalık bir barın ortasında ağzından kaçırman için değil."

Bryce, "Bu adamlar o kadar sarhoş ki kendi müstehcen düşüncelerinden başka bir şey duyamıyorlar," diyor. "Bana kalırsa, görevini yapıp tüm önemli faydalarından yararlanmanın önünde hiçbir engel yok. Sanki senin ölümünü planlıyor gibi görünüyor."

Carter başını salladı ve Bryce'in omzuna vurdu. "Böyle şeylerden hoşlanman tuhaf, dostum, ama aşk hayatın hakkında çok şey açıklıyor."

"Sıkıcı ve rahatına düşkün, iyi bir nefret dolu seksin ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuş biri gibi konuşuyorsun," diyor Bryce. "Harlow, sana yardım edeyim." Ayağa fırlıyor ve bardakları ve şişeyi masaya koymasına yardım ediyor. Sonra elini tutuyor ve eğilerek öpüyormuş gibi yapıyor.

"Ne kadar da centilmen bir adam," diyor.

Otururken ona doğru eğilip göğüs dekoltesini gözler önüne sermesini hiç kaçırmadım. Bryce da fark etmemiş gibi yapmadı, gözlerini göğüslerinin dolgunluğunda oyaladı.

"Çok güzel bir elbise," diyor.

"Bu eski şey mi?" diyor, parmaklarını derin dekolte boyunca gezdirerek.

Bryce parmağının izini takip ederken ben koluna vuruyorum.

"Gözlerinizi kendinize çevirin. O benim nişanlım," diyorum.

Bryce başını geriye doğru eğip şişeyi açarken kahkaha attı. "Bu kızla başın dertte olacak. Senin için fazla güzel."

Harlow kendini beğenmişlik yapıyor ama anlıyorum ki sadece beni sinirlendirmeye çalışıyor. Tekniğinin işe yaraması çok sinir bozucu. Bir an için, gerçeği ondan manipüle ederek nasıl kolayca öğrenebileceğimi hayal ediyorum.

"Peki, burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum. "Annemin yaralanmasından kimin sorumlu olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Harlow dilini şıklattı. "Rahat ol, anne kuzusu. Hepimiz dün gece ne olduğunu öğrenmek için motiveyiz. Bea'nın bağlantıları güçlü, bu yüzden bir şey duyup duymadığını sormak istedim."

Bryce ona köpüklü bir şarap kadehi uzatıyor ve o da bir yudum alıyor.

Memnuniyetle mırıldandı ve bana sırtıttı. "Umarım sakıncası yoktur, kurtum. Bu son derece pahalı şişeyi senin hesabına yazdırdım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Umarım o şişenin fiyatına karşılık değerli bir şey almıştır."

Dudaklarını büzdü. "Saldırıdan yaklaşık bir saat sonra, dün gece burada birkaç sarhoşun, North Hold yakınlarındaki bir barda isyancıların buluşma yeri olduğunu ağzından kaçırdığını söyledi. Orası Rafe Mattingly'nin bölgesi. Ondan nefret ediyorum ve ayrıca Rochelli olma ihtimalinin de yüksek olduğunu düşünüyorum. Bu kadar dikkatsiz olması onun karakterine hiç uymuyor. Yani ya bu bilgiyi o yaydı ya da ailemi bir şey yapmaya kışkırtacak kadar cesur."

"O belediye başkanı değil mi?" diye soruyor Carter.

Harlow içini çekti. "Maalesef."

Carter, "Siyasetinizi anlamıyorum," diyor. "Belediye başkanı ne iş yapıyor ki?"

Şaraptan bir yudum daha alıp dudaklarından bir damlayı yaladı. "Bu büyük ölçüde törensel bir makam. Sıradan, kutsanmamış insanları, bir

liderlik pozisyonu için oy kullandıkları hissiyle yatıştırmak için tasarlandı. Üç yıl önce babam seçimi kaybetti. Tüm hayatı boyunca yeniden seçilemeyen ilk Carrenwell oldu. Ailemizin diğer tüm reisleri, hem gerçek, büyümlü yöneticilik makamını (Serbest Bırakılmışlara karşı sınırları güçlü tutmak) hem de sıradan insanların güneş taşı ışığı tayınları gibi konulardaki endişelerini dinleme törensel makamını üstlendiler.”

Bryce ona daha fazla şarap dolduruyor. "Demek Rafe babanın başını biraz ağrıtıyor?"

O kadar akıcı ki, neredeyse fark etmedim bile, ama adam kadının konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalışıyor.

Harlow ona kaşlarını çatarak baktı. “Sakın aklından bir şey geçirme. Bu adamla mantıklı konuşulamaz ve onu alt edebileceğini düşünmek aptallık olur. Rafe Mattingly'nin bağlantıları güçlü ve tek efendisi kendisi. Onuru yok. Ahlakı yok. Ve ruhu yok. Babamı nasıl kandırdığını sanıyorsun?” Elini salladı. “Harrick Carrenwell hakkında ne dersen de. Bir sürü korkunç şey söyledi ama sorumluluğunu çok ciddiye alıyor ve insanlar bunu hafife alıyor.” Aniden durdu, gözleri bir anlığına odaklanmadan önce netleşti. O anlarda nereye gittiğini merak ediyorum. Sorsam kafamı koparacağını biliyorum.

Babasına karşı pek sevgi beslemediği açık, ama saygı duyuyor. Bu bile başlı başına değerli bir bilgi.

Carter, "Yani insanlar onu mu suçluyor?" diye soruyor.

Harlow omuz silkerek, “Son yıllarda daha izole olduk. Sınırları korumak daha fazla sihir gerektiriyor. Kutsanmamış olanlar eskiden ayda bir kez Kan Kuyusu'nu ziyaret etmek zorundaydı, ama şimdi onlardan ayda iki kez gitmelerini istiyoruz – tabii ki sadece yeterince sağlıklı ve yaşlı olanlar. Çocuklar veya yaşlılar yok.” dedi.

Geçen gün şehir muhafızlarının meydana sürükleyerek getirdiği yaşlı adamı düşününce kaşlarımı çatıyorum. Acaba kanı akıtmak için çok yaşlı ya da çok genç saydıkları şey ne?

"Nasıl işliyor bu? Sihir nasıl oluyor? Kanama nasıl gerçekleşiyor?" diye soruyorum.

Şarabını yavaşça yudumluyor, oyalanıyor. "O kadar uzun zamandır uzaktaydın ki unuttun mu? Elbette kendi kuyu açma törenini hatırlıyorsundur?"

"Bana biraz anlayış göster."

Harlow içini çekerek şarabın son damlasını kadehine doldurdu. “Her yeni ayda, şehirdeki bir aylık tüm bebekler, ailelerinin sihir gücü olup olmamasına bakılmaksızın Kan Kuyusu'na getirilir. İlahi Varlıklar gizemli yollarla çalışır ve kimse onların kutsamalarını nasıl dağıttıklarını bilmez. Çocuklar kuyunun dibindeki akan sulara batırılır ve sihirle ya da sihirsiz olarak çıkarlar. Her zaman orada, aura renklerinin parıltısını kaydeden bir Carrenwell bulunur, böylece hangi İlahi Varlık tarafından kutsandıklarını biliriz. Eğer çocuğun sihir gücü varsa, onu nasıl kullanacağını öğrenmek için İlahi Kutsanmış Okul'a kayıt edilir. Eğer sihir gücü yoksa, normal okul eğitimlerine devam ederler ve on altı yaşına geldiklerinde kanlı günlerine başlarlar.”

Bryce, "Her çocuğun sahip olduğu nimetlerin kaydını nasıl tutuyorsunuz?" diye soruyor.

Harlow omuz silkerek, "Bunların çoğu ebeveynler tarafından bildiriliyor," dedi.

"Bu kadar açık sözlüler mi?" diye soruyorum. "Büyünün şehirde iyi saklanmış bir sır olduğunu sanıyordum."

Başını yana eğdi ve bana aptalmışım gibi baktı. "Evet, ama sihirli olmayan ebeveynler genellikle çok korkmuş ve yardıma can atıyorlar. Gizliliği güvenlik karşılığında takas ediyorlar. Kutsanmış ailelerden gelenler ise benzer yeteneklere sahiplerse kendi çocuklarına rehberlik edebilirler veya okulda uygun bir öğretmene yerleştirilmeleri için ailemden yardım isteyebilirler."

Carter sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bu kadar basit."

"Öyle," diyor Harlow. "Sorun, kanama günlerinin artması, ancak Tükenmişlerin artan saldırılarıyla ailelerimiz çok daha fazla büyü kullanmak zorunda kaldı." Şarabından bir yudum almak için duraklıyor. "Onlar, kurbanlarının kanının ailemi değil, Tanrı'yı memnun etmek için olduğunu unutuyorlar. Herkes değişikliklerden hoşlanmıyor, ancak tehlike sizden uzakta olduğunda öfkelenmek kolay. B kapılarının ötesine hiçbir zaman bir gedik açılmadı. Tükenmişlerin şu anki nüfusunu göz önünde bulundurursak, bu etkileyici. Karanlık kış ayları her zaman bir zorluktur ve duvarları güçlü tutmak muazzam kaynaklar gerektirir. Düşmanı kapılarda hiç görmezseniz, tehlikeyi unutmak kolaydır."

Düşünceli bir sessizliğe bürünüyoruz. Carter, Bryce ve ben, "Drained"lerin oluşturduğu tehdidi gayet iyi biliyoruz. Ayrıca insanları

korumanın zorluğunu ve onların kendilerini güvende tutan kurallara duydukları öfkeyi de biliyoruz.

Bu, buraya ulaşmak için Drained Wood'un o bölümünü geçme riskini göze almamızın sebeplerinden biri.

Harlow sözlerine şöyle devam ediyor: "İşte bu yüzden isyan alevleniyor. Büyücü olmayan insanlar ailemin onlardan faydalandığına inanıyor ve gece boyunca kutsal ateşle korunan duvarın bakımının ne kadar emek gerektirdiğini görmezseniz, bunun böyle görünmesini anlayabiliyorum."

"Rochelli onları kışkırtıyor mu?" diye soruyorum.

Harlow elini sallayarak, "Evet, sanırım o gerçek bir liderden ziyade kışkırtıcı birisi." dedi.

"Ve sizce o belediye başkanı mı? Başka bir teoriniz yok mu?" diye soruyor Bryce.

"Taraflı olduğumu kabul ediyorum. Rafe yıllardır babamın gücünü yavaş yavaş azaltıyor. Babam onu kız kardeşim Aidia ile evlendirmenin onu dizginlemek için yeterli olacağını düşünmüştü." Yüzü tiksintiyle buruştu.

"Öyle değil miydi?" diye soruyorum.

Harlow acı bir şekilde güldü ve şarabından uzun bir yudum aldı.

"Ama neden nişan yemeği sırasında saldırdılar?" diye soruyorum. "Oradaydı. O lanet olası patlamadan hemen önce seninle dans etti."

"Evet, ama mağdur rolünden daha iyi bir kılıf ne olabilir ki? Ve hatırladığım kadarıyla, olay olduğunda odada değildi." Gözlerime bakıyor. "Anne baban da değildi."

"Kardeşin Kellan da öyle değildi."

Gözlerini devirdi. "Haklısın, ama garip bir şey fark ettim. Patlamadan önce sadece bir kişi hareket etti ve o kişi sendin. Ailenin sorumlu olmadığını ve isyancıları dikkat dağıtmak için kullanmadığını nereden bileceğim?"

Bunu düşünmüş olmasına hayran kaldım ama konuyu açmasından korkuyordum. Eğer o aptal koruması olaydan sonra bunu doğrulamasaydı, belki de konuyu geçiştirirdi.

Omuz silktim. "Keşke bunu ben yapmış olsaydım, ama yapsaydım pencerelerden daha uzakta dururdum. Çabuk iyileşebiliyor olmam, o cam kırıklarının darbesini göğüslemenin eğlenceli olduğu anlamına gelmiyor."

Dudaklarını büzüyor ve hafifçe şüpheci bir bakış atıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım var ve Carter bunu okuyor olmalı çünkü öne doğru eğiliyor.

Carter, "İkiniz tartışmayı bitirdiyseniz, kuyu töreniyle ilgili bir sorum var," diyor. "Birisi bebeğin aurasını gizleyebilir mi?"

Harlow başını salladı. "Orada her zaman şahitlik edecek bir Carrenwell vardır ve biz büyüü görebildiğimiz için, onu gizlemek için kullandıkları her türlü büyüü de görürdük. Polm'dan bir kutsama aldığını bu yüzden biliyorum." Bryce'a döndü ve göz kırptı. "Ve sen de Kennymyra'dan bir hediye aldın. Buralarda bunlardan pek fazla bulamayız."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Bryce, sanki kendi büyüünü görebilecekmiş gibi vücuduna bakarak.

Masada şarap kadehini çevirerek sırttı. "Bu senin auranın rengi. Seninki kırmızı. Sihri öğrenmek için çok meraklı olduğumu itiraf etmeliyim."

Bryce ona doğru eğildi, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. "Size göstermekten memnuniyet duyarım."

Birbirlerine bakış şekillerini sevmiyorum. Artık sadece benimle dalga geçmek için yapıyor gibi görünmüyor, gerçekten merak ediyor. Gerçi umurumda değil.

Başım dönüyor. Annemle babamın görünmezlik yüzüklerini takmış olmalarına sevindim. Çok fazla bilgi veriyor. O kadar çok ki, bunun gerçek olduğuna veya bu kadar açık sözlü olmasının başka bir amacı olmadığına inanamıyorum.

Masaya parmağımla vurdum. "Bu pek de kusursuz bir yöntem gibi görünmüyor. Tanıştığımız gece seni kandırmıştım."

Harlow bana kaşlarını çatarak bakıyor, boynundaki ve yanaklarındaki ten rengi soluktan açık griye dönüyor. Yüzü kızarıyor.

Boğazını temizledi. "Yaklaşan istenmeyen düğününden dolayı dikkatim dağılmasaydı, daha dikkatli olabilirdim."

"Evet, eminim ki sorun buydu, yatağın içinden benimle sevişmeye hazır olman değildi," diye alay ediyorum.

"Kendini fazla beğenme. Annemle babamın beni yine satıyor olmalarına çok sinirlenmişim—"

"Yine mi?" diye araya giriyor Bryce. "Daha önce evliydiniz?"

Harlow yapmacık bir şekilde dudak büzdü. "Beni sadece yaşlı bir evlenmemiş kadın mı sandın?"

Bryce öne eğilip göz kırptı. "Elbette hayır. Sadece Henry bize hiçbir şey söylemiyor."

"Evet, daha önce evliydim. Marc Beckley adında bir adamla. Vefat etti," diyor.

Hepimiz ona beklentiyle bakıyoruz.

"İlahi Aşer, ruhunu güvenli bir şekilde öbür dünyaya ulaştırırsın," diyor, biraz geç kalmış bir şekilde.

Bryce gülüyor. "Bu olaydan dolayı oldukça üzgün görünüyorsun."

"Altı ay geçti. Alışmak için biraz zamanım oldu," diyor. "İlahi gücün bana gerçek aşkı getireceğine inanıyordum ve işte o burada—" Bana işaret ediyor ve bayılıyormuş gibi yapıyor. "Ne kadar şanslıyım."

"Çok samimisin," diyorum.

Arkasına yaslandı ve şarabından uzun bir yudum aldı. Sarhoş olduğu için şarabını paylaştığına dair bir işaret aradım ama kendini iyi idare etti. Hafızamı yokladım. Son barda şişenin en az yarısını içmişti, masada da bir buçuk kadeh daha. Etkisini hissetmesi gerekirdi ama hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Harlow, "Otuz yıl sonra babamın oyunlarında bir piyon olmaktan yorulduğumu söylemek adil olur sanırım," diyor. "Seninle evlenmek istemediğim gibi senin de benimle evlenmek istemediğini söylemek de ikimize de fayda sağlamaz. Bunu olduğu gibi adlandırmak daha doğru olur: Rahatsız edici bir zorunluluk evliliği. Bu bir iş ve biz de karşılıklı profesyonellikle yaklaşacağız."

"Pekala." Arkama yaslanıp ona baktım. "Bağışınız Polm'dan mı geldi?"

Bakışları Carter ve Bryce'tan bana kaydı. "Hayır," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. Zehirli bir öpücük çok sıra dışı bir hediye, ama mutlaka Kötülük Tanrıçasının işi olmalı. Ona bakıyorum, başka hangi Tanrıçanın bunu sunabileceğini anlamaya çalışıyorum.

"Asher?"

Başını salladı. "Sonların Tanrısı değil."

Belki de çok fazla içki içtim, ama şimdi çok kafam karışık. Ta ki ilk tanıştığımızda kendini nasıl tanıttığını hatırlayana kadar. Stellaria, Asher'ın karısı, hem kendi büyüünü hem de onun büyüünü kullanmayı öğrenmiş biri.

"O halde Stellaria tek seçenek kalıyor."

Harlow şeytani bir şekilde sırıttı. "Öyle mi?" Bryce ve Carter'a tekrar baktı. "Sırlarımı saklama konusunda biraz fazla rahat davranıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Onlar neredeyse aile gibiler."

"Aileniz," diyor.

Bryce omuz silkerek, "Bakın, ikinizin oynadığı bu oyun çok tatlı, ama itiraf etmeliyiz ki en sevdiğiniz hobinizi zaten biliyoruz." dedi.

Harlow bana kaşlarını çatarak baktı. "Ben de çok güvenilir bir başlangıç yaptığımızı sanıyordum."

"Kardeşlerinin benim sihrimin ne olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin?" diye soruyorum.

İçini çekti. "Anladım. Büyüm Harvain'den bir hediye."

Üçümüz de donakaldık ve ona bakakaldık. Bryce ve Carter'ın şaşkınlıklarını bu kadar kötü gizlemelerine sinirlenirdim ama bu itiraf da beni aynı derecede şaşırttı.

"Taahhüt Tanrıçası," diyor Bryce yavaşça.

Harlow'un yüzünde bir yalan ifadesi arıyorum ama o sadece eğlenerek sırıtıyor. "Evet. Ben de bunu oldukça ilginç buluyorum ama onun mizah anlayışı olan tek Tanrı olduğunu söylüyorlar."

Yalan söylüyor olabilir, ama neden böyle bir zahmete girsin ki? Kimin onu kutsadığı gerçekten önemli değil, ama bunu nasıl kullandığı beni meraklandırıyor. Birçok insan, Tanrı'nın kutsamaları mizaç esasına göre dağıttığına inanır. Büyülerinin kullanılmasını isterler, bu yüzden onu kullanma iradesine ve vizyonuna sahip olanları seçerler.

Ancak tıpkı birçok insanın ilahi büyüünün rastgele olduğuna inanması gibi, belki de o haklıydı ve Harvain onu kaosun bir temsilcisi olarak görüyordu.

Carter alkışlayıp bana sırtıttı. "Sessiz kalman çok nadir bir durum, Hen. Sanırım o senin üzerinde iyi bir etki bırakıyor." Hepimize birer viski doldurdu ve kendi viskisini kaldırdı. "Aşk karşısında alçakgönüllü olmaya."

Harlow kadehini tokuşturarak, "İş hayatının getirdiği alçakgönüllülüğe!" dedi.

Bryce elini salladı. "Anladım." Kadehlerini tokuşturdular. "Güzel bir kadın karşısında alçakgönüllü olmaya."

"Yapmamız gerekeni yapalım," diyorum, bardağımı onlarınkine hafifçe vurarak.

Hepimiz içki içiyoruz.

Hemen kendime bir tane daha dolduruyorum, bara şöyle bir göz atıyorum. Odadaki erkeklerin yarısının hala Harlow'a bakıyor olması bende istenmeyen bir sahiplenme duygusu uyandırıyor. Sadece törenle eşim olsa bile, gözlerinin onun üzerinde olmasını istemiyorum. Tam burada otururken

biraz saygı göstermeliler. Yan masadaki adam onu açıkça şehvetle süzüyor. Bardağını kafasının yanına fırlatmayı hayal ediyorum.

Omuzlarımı geriye doğru atıyorum, bu hissten kurtulmaya çalışıyorum. Aslında onu istemiyorum. Sadece diğer erkeklerin, ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın, ona bakma hakkına sahip olduklarını düşünmelerinden hoşlanmıyorum.

Carter bile onun göğüs dekoltesine gizlice bakmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Gözlerine bakıp kaşlarımı çattım ve o da bana "Ben evliyim, ölü değilim" der gibi bir bakış attı.

Kadın kıpırdanınca elbisesindeki yırtık daha da yukarı kalkıyor ve çoraplarının üst kısmı ile korsenin kurdelesini görünüyor.

Hemen pansiyona geri döndüm, yumuşak uyluklarını öptüm, dişlerimi soluk teninde gezdirirken inlemelerini dinledim. Masanın kenarını sıktım.

Gözlerime tekrar baktığımda, sanki düşüncelerimin tam olarak hangi yönde olduğunu biliyormuş gibi kaşını kaldırdı.

Elimle yüzümü ovuyorum.

"Şimdi sevişip işi bitirelim mi, vahşi kurtum?" diye soruyor. "Dikkat dağıtmak istemiyorum."

Bryce bira içerken boğularak öksürdü.

"En azından açık sözlü," diyor Carter.

"Sanırım bu sorgulamayı oldukça iyi atlattım," diyor. "Şimdi sıra bende soru sormaya. Neden şimdi gelin arıyorsun? Pek de genç değilsin."

"Duygusal bir ruh halindeydim. Sonunda evlenip gerçek aşkımı bulmayı çok umuyordum," dedim.

"Sarkazm sana yakışmıyor. Ben seni daha çok somurtkan halinle beğeniyorum," diyor ve bacağını çaprazlayarak yırtmacın daha yukarı kaymasını sağlıyor.

Vücudunun kıvrımlarının bana değme hissi adeta beynime kazınmış durumda ve bunu görmezden gelmeye ne kadar çalışırsam çalışayım, o da beni buna engel olmak için olabildiğince skandal bir elbise giymekten o kadar zevk alıyor gibi görünüyor. Vücudum onun ne kadar tehlikeli olduğunu umursamıyor gibi.

Carter'ın bakışları aramızda gidip geliyor, ama Bryce'ın bakışları, elbisesindeki yırtıktan görünen ve çoraplarının üst kısmından incecik bir ten parçasına odaklanmış değil.

"Kartlarımı açıkça ortaya koydum Henry. Aramızda hiçbir sır kalmasın," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Eğer ailem Mountain Haven'da iktidarda kalacaksa, bir varise ihtiyacım olacak." Bu, hikâyenin tamamı değil, ama tamamen yalan da değil. En iyi aldatmacaların bile içinde bir doğruluk payı vardır.

Dudaklarını abartılı bir şekilde büzdü. "Dağ kadınlarından hiçbiri de işe yaramayacak mı?"

"Büyümüz sınırlıdır çünkü—"

Yüzü tanıma ifadesiyle aydınlandı. "On yıl önceki saldırıdan beri." Düşünerek kaşlarını çatı. "Elbette yetenekli kadınlar olmalı; yine de, kutsanmış bir kadınla evlenmenin kutsanmış bir çocuk getireceği kesin değil. Tanrı dilediğini yapar."

"Mountain Haven'da çok az sihirli kadın kaldı." Yalan. "Hem zaten, çocukların sihirli yeteneklerini almak için kuyuya gitmeleri gerekecek." Yalan.

Keyifle mırıldanıyor. "Bütün kızlara yalan mı söylüyorsun, yoksa bu şeref sadece nişanına mı saklı?"

Kaşlarını çatıyorum. "Bu bir yalan değil."

"Belki tamamı değil ama bir kısmı öyle."

"Nereden biliyorsun?" Çok huysuzca bir ses tonuyla sordum, o ise çok memnun görünüyordu.

"Belki de olağanüstü yetenekliysen sana söylerim," diyor. "Ya da belki de kendime saklarım. Her kadın birkaç sırrı hak eder."

Bu çok kötü. Eğer Harlow gerçekten yalan söylediğimi biliyorsa, işim çok daha zorlaşacak.

Ortada çok fazla şey söz konusu ve ondan ihtiyacım olan tüm bilgileri almak için zamanım tükeniyor. Enerjisi tükenmiş olanlar her geçen gün daha güçlü ve daha da çoğalıyor. Şehirlilerin bizi vahşi ve pervasız bulduğunu biliyorum, ama Mountain Haven hâlâ sadece irade gücü ve titiz bir yapı sayesinde ayakta duruyor.

Harlow, tehlikede olan şeyin ne olduğunu, annemin büyüsünün ne kadar nadir olduğunu anlamıyor. Bu iyi bir işaret, çünkü eğer ailesi bilseydi, ona söylerlerdi. Carrenwell'lerin ailem ve on yıl önceki saldırıdan nasıl kurtulduğumuz hakkında ne kadar az şey bilmeleri o kadar iyi. Eğer bilselerdi, annemi kendi çıkarları için kullanmanın bir yolunu kesinlikle bulmaya çalışırlardı.

Barmen arkasından gelen keskin bir ısıklık sesi Harlow'un dikkatini çeker. Barmen selam verir. Harlow ayağa fırlar.

"Pekâlâ beyler, çok güzel bir sohbet oldu ama maalesef eve gitmem gerekiyor." Yanımdan geçmek üzereyken bileğinden tuttum.

Onu henüz bırakamam. Bu isyanla ilgili çözülmesi gereken daha çok şey var ve onun bu konuda bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Çok mu çabuk gidiyorsun, güzelim?" diye takıldım.

"Korkarım bu bir zorunluluk. Aksi takdirde kardeşimin beni burada sizinle birlikte plan yaparken yakalamasını istemezsiniz."

"Kellan?"

Başını salladı ve bileğini hızla çekti. "Şehir muhafızları iki dakikadan az bir süre içinde burada olacak, bu yüzden şimdi arka kapıdan çıkıp eve gitmem gerekiyor; o da benim orada olduğumu düşünüyor."

"Epey fazla içmişsin. En azından seni yürüyerek götürmeme izin ver—"

Harlow çoktan barın diğer tarafına geçmişti, günahkar elbisesini peleriniyle örterken herkes ona bakıyordu ve barın arkasındaki gölgeli koridorda kayboldu.

HARLOW

Güney Hapishanesi bu saatte sessiz olmalı. Gece yarısı defalarca gizlice içeri girdim, muhafızların nerede nöbet tuttuğunu ve hangi menteşelerin gıcırdadığını tam olarak biliyorum.

Ama koridorlar karanlık ve sessiz değil. Mutfak kapısının ardında donakaldım ve duymak için kulaklarımı iyice diktim. Evin derinliklerinde bir yerlerde biri çığlık atıyor.

Arka taraftaki hizmetli merdivenini ikişer basamak çıkarak, sahanlığa geldiğimde duraklayarak kullanıyorum.

Bir başka bağırış sesi duyuldu, bu sefer biraz daha yakından. Yukarı doğru yürümeye devam ettim ve ayağımın altında bir merdiven gıcırdadı.

Küfretmemek için kendimi zor tuttum, durakladım ve bir muhafızın fark edip etmeyeceğini anlamak için dinledim. Kimse bakmaya gelmedi.

Bağırışlar koridorda yankılanıyor, giderek daha yüksek ve ısrarcı bir hal alıyordu.

Merdiven boşluğundan dışarıya doğru eğilip koridora bakıyorum. Ortada tek bir gardiyan bile yok. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Gardiyanların nöbet değişimi olması gerekirdi. Normalde, devriye geçene kadar bu merdiven boşluğunda beklerdim ve sonra odama giden uzun koridora ulaşmak için üç dakikam olurdu. Gardiyanların görünmesini beklerken nefeslerimi sayıyorum ama hiçbirini görünmüyor.

Bir başka acı dolu çığlık daha yankılanıyor. Bu çığlık aile bölümünden geliyor.

Diğer merdiven boşluğuna son bir bakış attıktan sonra hızla koridordan aşağı koştum.

Hayalet gibi odama süzülüp pelerinimi çıkarıyorum ve dolabımın içindeki askıya asıyorum. Elbisemi çıkarıp ipek bir gecelik giyiyorum ve sabahlığıma sarınıyorum. Sessizce kapıya doğru ilerleyip aralıyorum ve dikkatlice dinliyorum.

Sessizliğin içinde, sessizce salona girdim ve kapı koluna elimi koyarak, birinin beni uyarmasını bekledim; ama salon hala boştu ve hiçbir azarlama gelmedi.

Kaslarım kasılmış durumda, evden kaçıp kaçmamak ya da koridorda ilerleyip gürültünün ne olduğunu görmek arasında kararsızım. Her içgüdüm bana kendi işime bakmamı, odamda kalıp kapıları kilitlememi söylüyor.

Ama bu ailede sırlar birer para birimi gibidir. Görmemem gereken bir şey görürsem, bunu pazarlık kozu olarak kullanabilirim.

Cesaretimi topladım ve koridorda yürümeye başladım.

Evin aile kanadında hâlâ yaşayanlar sadece anne babam, ben ve en büyük abim Able ile ailesi. Kardeşlerimin geri kalanı şehrin çevresindeki diğer bekçi evlerinde ikamet ediyor.

Yanımda Aidia'nın eski odası var. Sonra, koridorun karşısında Kellan'ın çocukluk odası ve böylece gürültünün kaynağına, Able'in odasına varıyorum.

"Yatakta olmalısın."

Gaven'in kulağıma bu kadar yakın fısıldamasıyla irkildim.

"Kahrolası Gaven! Yemin ederim ki sana bir çan takacağım!" diye nefes nefese göğsümü tutarak haykırdım. "Böyle bir şeyde uyuyacak halim yok."

"Özellikle de dışarıda gezerken," diyor, koyu renk gözlerini bana dikerek.

"Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum. Mutfakta çay yapıyordum ki gürültü başladı." Yatak odasının aralık kapısından içeriye baktım. "Neler olduğunu biliyor musun—"

"Onlardan kaçamazsın! Seni de onlardan biri yapacaklar!" Able'in sesi çok tiz ve panik dolu.

Onu yatak odasına ittim.

Ortamdaki ışık çok az. Sönmekte olan ateş ve birkaç mum, duvarlara titrek gölgeler düşürüyor. Annem ve babam şöminenin yanında duruyor, sert bakışları Able'a dikilmiş. Çevrede birkaç muhafız dağılmış durumda, ancak üçü Able'ı yatakta tutuyor.

Gördüklerimi anlamakta zorlanıyorum. Able her zaman hesapçı, kurnaz ve rahatsız edici bir şekilde sakın; bu da her an kontrolün kendisinde olduğunu hissettiriyor. Yüzündeki dehşet ve panik ifadesiyle tanınmaz halde.

Gecelik gömleği, savurgan ellerinden dolayı neredeyse paramparça olmuş, koyu renk saçları terden yapış yapış olmuş ve koyu mor gözleri histerik bir dehşetle faltaşı gibi açılmıştı.

“Duvarlarda Drained var. Merdivenlerde Drained var. Bize doğru geliyorlar.” Vahşi gözleri babama dikildi. “Sen!” diye hırladı. “Sen onların liderisin. Senin emrini bekliyorlar.”

Annem ve babamın gözleri önünde, onu yere yatıran muhafızlara karşı direniyor. Etrafındaki aura geniş bir şekilde parlıyor; mavi, titreşen ışığı tüm odayı aydınlatıyor.

“Bize doğru geliyorlar!” diye bağılıyor Able. “Koridorlar onlarla dolu. Tam buradalar.” Sol kolunu tutan gardiyanı görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor. “Sen de onlardan birisin!” Çılgınca bir hamle yapıyor, neredeyse isabet ettiriyor ama gardiyan son anda kenara çekiliyor.

"Ona ilaç ver, Tanrım," diyor babam ciddi bir ifadeyle. "Sabah daha iyi olacak."

Able'ın sağındaki adamın koruması Nick olduğunu fark ettim. Nick, Able ile sakın ve istikrarlı bir sesle konuşuyor, ancak Able çırpınmaya devam ediyor. Bir şifacı sendeleyerek öne doğru geliyor.

Odanın diğer tarafında, baldızım Sierra köşede sessizce hıçkırıyor. Altın sarısı saçları hâlâ mükemmel bir şekilde bukle halinde duruyor, ancak boynunun etrafındaki deri Able'ın parmak izleriyle morarmış.

Göğsümde öfke kıvılcımları uçuşuyor. İşte ben, şiddet uygulayan adamların peşindeyim, oysa aynı çatı altında kardeşimle yaşıyorum ve o da karısına şiddet uyguluyor.

Yerimi değiştirdim ve sonunda annem varlığını fark etti.

"Burada olmaman gerekiyor," diyor.

Sierra'ya anlamlı bir bakış attım.

Annem, "Bunu kastetmiyor," diyor. "Bir kabusun içinde hapsedilmiş durumda. Sierra'ya burada uyumamasını söyledik ama dinlemiyor."

Şifacı Able'ın koluna bir şırınga batırır. Able'ın kıvrınması ve bağırması anında yavaşlar ve kasları gevşer.

“Bu bir sakinleştirici,” diyor babam, odadaki herkes buna alışkın olduğu için belli ki sadece benim için söylüyor. “Uyumasına yardımcı olmak için.”

Biraz daha dik duruyor. “Bir varis ağır bir yük taşır ve bu tür kabuslar alışılmadık bir durum değil.”

O üslubu biliyorum. Halkımızı yatıştırmak için kullandığı üslup bu. Bu bir gösteri, ama benim dahil olmam gereken bir gösteri değil.

Babam muhafızlara baktı. "Bizi yalnız bırakın."

Adamlar aceleyle dışarı çıktılar.

Sierra yatağın yanında duruyor, burnunu çekiyor. Elini Able'ın alnına koyuyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye tekrarlıyor babam.

Kadın, cübbesini vücuduna sıkıca sarar ve Gaven tarafından odadan çıkarılır. Gaven onu koridordaki bir muhafıza teslim eder, kapıyı arkasından kapatır ve bize doğru döner.

Demek Gaven de bunu biliyor. Sanırım sır saklayan tek kişi ben değilim.

Bakışlarımı beklenti dolu bir şekilde babama çeviriyorum.

"Able'ın aklını kaçırdığına inanıyoruz." Bunu o kadar sakın söylüyor ki, sanki akşam yemeğinde ne yediğinden bahsediyormuş gibi, oğlunun ve varisinin akıl sağlığından değil.

Ağzım kuruyor. "Affedersiniz?"

Sanki bu ani haberi anlamadığım için sonsuza dek hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Beni duydun. Deliriyor."

Bu tekil bir olay değil; gardiyanların ustaca sergilediği koreografiden ve sakinleştirici ilaçlarını hazırda tutmalarından bunu anlamıştım. Daha önce buna nasıl şahit olmadığımı anlayamıyorum.

Ama ben yapabilirim. Haftada birkaç geceyi avlanarak geçiriyorum.

"Neden? Nasıl? Ne kadar süreyle?" Sesim kulaklarımda boğuk çıkıyor, sanki suyun altındaymışım gibi.

"Ona söylemelisin Harrick," diyor annem. "Gaven elbette Mountain Haven'da onunla birlikte olacak, ama zaman zaman yalnız kalacak. Başarısız olması durumunda tehlikede olan her şeyin farkında olması gerekiyor."

Babam boğazını temizleyip sabahlığının bağını düzeltti. Pijamalarıyla eskisi kadar ağırbaşlı veya tehditkar görünmüyordu, ama ona bunu söyleme hatasına düşmezdim.

Boğazını temizler. "Kuyunun bizi delirttiğine inanmak için sebeplerimiz var."

Kelimeler beynimde birbirine dolanıyor. Kuyu şifa verici, büyü. Güçlü hissetmeye ihtiyacım olduğunda gittiğim yer orası.

Annem ellerini ovuşturdu. “Able, babana her gece kutsal ateş bariyerini kurmasına yardım etmek için çok daha sık geliyor ve kuyuya ne kadar çok giderse durum o kadar kötüleşiyor gibi görünüyor. Başlangıçta çok seyrek geliyordu, ama son birkaç aydır işler tırmandı. Geceleri daha kötü gibi görünüyor. Neyse ki sen çok derin uyuyorsun, yoksa daha önce fark ederdin.”

Gaven göz göze gelip kaşını kaldırdı, ama bu açıklamanın şoku yüzünden dışarı gizlice çıktığım için benimle alay etmesinden endişe edecek durumda değildim.

Kuyu, büyümüzü yeniliyor. Ev kuyusu hakkındaki bilgiyi sınırlamamızın sebeplerinden biri de bu. Kan Kuyusu'na kötü bir şey olursa diye, atalarımızdan kalma bir sır.

“Ama hepimiz kuyuya giriyoruz,” diyorum.

Gaven'ın sabit bakışları üzerimde. Bunu zaten biliyordu. Benden önce bir şeyler bilmesi alışılmadık bir durum değil. Babam ona benden daha çok güveniyor ve bu şaşırtıcı olmasa da canımı yakıyor.

Babam içini çekti. “Evet, ve biliyoruz ki senin yüzünden daha sık gidiyorsun—”

Kusur. Bu kelimeyi kullanmak istiyor ama annem onu bu kelimeyi kullandığı için azarladı ve şimdi daha iyi bir kelime bulamıyor.

Babamın dikkati anneme kaydı. Annemin bu durumu yatıştırmasını istiyor çünkü onun benim üzerimde daha fazla etkisi olduğunu düşünüyor. Annem hiçbir şey sunamayacakmış gibi omuz silkiyor ama bence söylediklerinin boşuna olacağını biliyor. Onun ne dediğine uzun zamandır önem vermiyorum.

Annem, “Durum bu,” diye öneriyor.

Beni rahatsız eden acının bir adı olmadığını biliyorum, ama yine de ne kadar çok şey yaparsam yapayım, sadece eksikliklerimi görmeleri beni rahatsız ediyor. Sanki kendi vücudumla ilgili hayal kırıklığım yetmiyormuş gibi.

Bana bakıyorlar, konuşmamı bekliyorlar. Yıllarca onların entrikalarını dinlemek zorunda kaldıktan sonra, ikisinin de sözsüz kalmasını görmek tatmin edici. Sahip olduğum tek güce, bu güce tutunmak istiyorum. Onlara, birini en zayıf noktasından vurma yeteneğini miras aldığımı göstermek istiyorum. Ama hiçbir şey söylememe gerek yok. Zaten biliyorlar ki, bu

keşif – tam da yeni bir dış tehditle karşı karşıya kaldığımız anda kardeşimi ele geçiren deliliğin aciliyeti – onlara istediklerini verdiğimde pazarlık gücümü artıracak.

Onlarla oynamak cazip geliyor ama yorgunum ve yarın ayrılacağım için huzursuzum. Düşünmek için odamın sessizliğine ihtiyacım var.

Annem ve babam hâlâ bana beklentiyle bakıyorlar.

“Bana da deli olup olmadığımı mı soruyorsun?” Şaşkınlıkla gülmemi bastırdım. “Sanırım bu oldukça olası. Görevimin bittiğine dair söz verildikten sonra, ikinci kez tehlikeli bir adamla evlenerek düşman hatlarının gerisine geçmeye karar verdim.” Başımı salladım. “Belki biraz deliyim. Sen de mi, Peder?”

Babam dişlerini sıktı, yüzü öfkeden kızardı. "Bunu çok iyi biliyorsun, ben öyle değilim."

"Öyle mi?"

Onu zorlayarak kıskırtmamalıydım ama sanki Aidia'nın yokluğu içimdeki ateşi söndürmüş ve eskisi gibi onu yeniden alevlendiremiyorum. Çocukluğumu sorunun ben olduğumu, onun tatmin olmasını sağlayacak bir iyilik seviyesine ulaşabileceğimi düşünerek geçirdim. Onun değişken ruh hallerini hava değişimi gibi okumayı öğrendim ama ne kadar kıvranırsam kıvranayım, kendimi ne kadar küçültürsem küçülteyim, onun değişken öfkesinden kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Annemin sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "Herhangi bir belirti gördün mü?"

"İşaretler mi?"

"Deliliğin ta kendisi," diyor sabırsızca.

Başımı salladım. "Hayır."

Kuyuya ne sıklıkla gittiğimi zihnimde gözden geçiriyorum. Son zamanlarda pek gitmedim çünkü atak sırasında veya sonrasında ağrılarımı hiçbir faydası olmuyor. Tek yaptığı şey, kendimi daha enerjik hissetmemi sağlamak, auramı daha parlak hale getirmek ve büyülerime daha kolay erişmemi sağlamak.

"Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?" diye ısrarla soruyor annem.

Kapının yanındaki duvara yaslanmış duran Gaven'e şöyle bir baktım. "Yapabilir misin?"

Başını salladı. "Her şey normal."

Annem ve babam göz göze geldiler.

Annem sessizce, "Belki de sorun sadece bu ataklardadır," diyor.

Babam başını salladı. "Güzel o zaman."

Onların arkasından Able'a bakıyorum, yatağında uyuyor. "Peki ya Able? Durumu kötüleşiyorsa, kuyuya gitmeyi bırakmalı değil mi?"

"Eğer kuyuya gitmeyi bırakırsa, bu şehri savunamam," diye çıkıştı babam. "Duvar artık çok büyük. Benim yönetimim sırasında iki kez genişlettik. O olmadan bunu başaramam, tıpkı onun da varisi olmadan başaramayacağı gibi."

Durumun ciddiyeti beni derinden etkiliyor. Her gün gün batımında, babam ve kardeşim güçlerini şehrin surlarının üst kısmını kaplayan özel olarak işlenmiş güneş taşına aktarıyorlar. Able şehrin kuzey yarısını, babam ise güney yarısını kontrol ediyor. Tüm sur boyunca uzanacak ve gece boyunca yanacak kadar kutsal ateşi yönlendirmek muazzam bir konsantrasyon ve beceri gerektiriyor. Eğer ikisinden biri sihirlerini kullanamayacak kadar delirirse, şehir surlarını aşacak olan "Tükenmişler"i engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Lunameade'nin tüm nüfusu savunmasız kalır.

Daha da kötüsü, eğer bu kuyu bizi çıldırtırsa ve kardeşimle babam zaten onun pençesindeyse, geri kalanımız da sırada demektir.

"Her zaman böyle miydi? Bu çılgınlık?" diye soruyorum.

Babam başını salladı. "Hayır. Bu yeni bir olay. Aile kayıtlarında bununla ilgili bir şey yok."

"Gerçekten yaparlar mıydı?" diye soruyorum şüpheyle.

"Varisin tek başına erişebileceği özel aile notları var. Bilgiler orada bulunuyor," diyor.

Babamın yönetimi sırasında değişen her şeyi aile tarihimize kadar takip etmeye çalışıyorum, ancak şehrin hala ayakta kalmasının nedenlerinden biri de atalarımızın koyduğu kurallara uymamız ve onlardan sapmamamızdır. Tarihimizde yapılan tüm değişiklikler İlâhi Varlığın etkisiyle olmuştur. Genellikle Harvain tarafından kutsanmış bir Kahin, İlâhi bir kehaneti paylaşır, ancak bazen İlâhi Varlık ailemizden birine görünür, tıpkı Alistair Carren hakkındaki hikâyede olduğu gibi.

Bu ormanlarda uzaktan yaşamımızı bu kadar uzun süre sürdürmemizin sırrı, katı kurallar sayesinde oldu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum.

Babam başını salladı ve ben de sessizce ayrılmak için döndüm. Gaven kapıyı benim için açtı ve odama kadar beni takip etti.

İçeri girmeye çalıştı ama onu durdurdum. "İçeride beni bekleyen bir suikastçı olduğunu sanmıyorum. Yatağa git. Sabah erken kalkmamız gerekiyor."

Kaşlarını çattı ama sonunda razı oldu ve koridorun karşısındaki odasına girdi.

Kapısının kapanma sesini duyana kadar bekliyorum, sonra kendi kapımı kapatıp kilitliyorum. Ardından kendimi yatağa atıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Havada bir değişiklik oluyor ve birden irkilerek dolabıma doğru dönüyorum, elim hâlâ uyluğuma bağlı olan hançere değiyor.

Ama loş ateş ışığında duran bir kötü adam değil. Solgun ve bitkin görünen Aidia orada.

"Aidy." Onu gördüğüme o kadar sevindim ki, neredeyse anında ağlamaya başladım.

Bana doğru yürüyor ama yatağın hemen önünde duruyor.

Ona doğru uzanırken gözlerim yanıyor, ama o geri çekiliyor ve sanki bana karşı koymak istercesine ellerini kaldırıyor.

"Yapma. Sarılmaya uygun durumda değilim maalesef."

Onu görünce duyulan rahatlama öfkeye dönüştü. "Yine mi kaburgaların?"

İstemsizce gülümsedi. "Bu sefer sadece morarmış. Kırılmamış."

"Henry'ye tamir ettirebilirim. O bir şifacı."

Aidia başını salladı, gözlerinde bir korku belirtisi vardı. "Low, yarın sana gerek olabilecek değerli şifayı benim üzerimde harcamana izin vermeyeceğim. Dağ Cenneti'ne yolculuğun tehlikeli. Şimdi uzan. Yolculuk için iyice dinlenmiş olmalısın."

Kaşlarımı çatıyorum. Bir kerecik de olsa, keşke abla olmasaydı diye düşünüyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Aidia, "Resmi olarak beni hiç görmediniz," diyor.

"Peki ya gayriresmi olarak?" diye soruyorum.

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla buğulanmış, hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "İki hafta sonra geri dönecek olsan bile veda etmek zorundaydım."

Ona elimi uzatıyorum ama tutmuyor. Acaba beni asla bırakamayacağından mı korkuyor yoksa şu an o kadar kırılğan ki herhangi bir yakınlık onu paramparça edecek mi bilmiyorum. Bana güçlü olması gerektiğinde her zaman paramparça olmamaya özen gösterirdi, ama şimdi keşke öyle olmasaydı diyorum.

Soluklaşan ateş ışığında onu izlerken göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"İyileşeceksin, birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Ya değilsem?" diye soruyorum ona doğru gözlerimi kırpıştırarak.

Hafifçe gülümsedi. "Kalbim."

Gözlerimi kapatıyorum, kelimelerin getirdiği dinginliği arıyorum.

"Kemiklerim."

"Kanımız." Fısıltılarımız neredeyse duyulmuyor.

Ablamın parmakları saçlarımı okşarken, günün yorgunluğunun beni karanlığa sürüklemesine izin verdim.

HARLOW

Kuzey Kalesi'nin nöbet kulelerinin gölgesi üzerime çökerken, kapılardaki özenle güçlendirilmiş kilit sistemini inceliyorum. Bir mühendislik harikası, ama kapılar açıkken bu kadar yakından hiç bulunmadığım için nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrim yok.

Birkaç metre ötede, Henry ebeveynleriyle sessizce konuşurken, birkaç iri kısrak huzursuzca kıpırdanıyordu. Şehre oldukça az sayıda muhafız getirmişlerdi. Hane halkının liderleri için daha fazla güvenlik beklerdim. Sonların Tanrısı Asher'den gelen bir kutsamanın kapsamından emin değilim. Belki de bir sürü muhafıza ihtiyaçları yoktur. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Dalgın dalgın, Mountain Haven'ın savunmasının burada onların varlığıyla nasıl ayakta kaldığını merak ediyorum. Kutsal ateş olmadan duvarlarını nasıl güvende tutuyorlar? Lunameade'de bu, Koruma Tanrısı Vardek tarafından bahşedilen çok nadir bir sihir. Babam ve Able, bu sihri kullanabilen tek kişiler. Ama sanırım Mountain Haven'da bir yerlerde benzer şekilde kutsanmış biri daha olabilir.

Arkamızdaki malikanenin yüksek duvarlarının içinde bir yerlerde Aidia'nın muhtemelen yüksek bir pencereden bizi izlediğini ve ezilmiş kaburgalarına zarar vermemek için sığ nefesler aldığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Arkamı dönüp el sallıyorum, ama biliyorum ki şu an onu görürsem, o kafesinde dururken ben özgürce uçarken, cesaretimi kaybedeceğim.

Onu terk etmenin acı veren, burkucu hissini yatıştırmak için üç derin nefes alıp veriyorum. Başarıszlık gibi, bir kez daha aileme teslim olmak gibi geliyor. Zehirli Tilki'ye güvenen şehirdeki kadınları hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyorum. Bu kadar çok kişi tuzağına düşmüşken nasıl kaabilirim ki?

Ama gitmezsem, cevaplarla geri dönemem. Ve eğer bu tehdidi ailem için değerlendiremezsem, tünele erişim sağlayamam.

Korku iliklerime kadar işledi. Görev uzaktayken tamamen yapılabilir gibi geliyordu, ama ilk defa bir daha asla geri dnemeyebileceğim gerçeğiyle yzleşiyorum. Kız kardeşimi kurtarmak için gereken g bulmaya çalışırken, onu burada sonsuza dek yalnız başına hapsolmaya mahkum edebilirim.

Aidia her zaman bana yapışık gibi hissettirdi. Aramızda keskin bir kopuş olacağını sanıyordum ama bu daha çok yavaş, acımasız bir yırtılma gibi. Mesafenin saniye saniye arttığını hissediyorum ve dış dünyaya açılan kapılardan bile geçmedim.

Sabah soğuk, keskin bir rüzgar duvardan esiyor. Kendimi sakinleştirmek için nefes kesen soğukluğuna odaklanıyorum.

Henry yavaşça yaklaşıyor, belki de gerginliğimi hissediyor ya da sadece perişan bir hale gelmemi bekliyor. Kalın kürklü bir palto ve yıpranmış binicilik çizmeleri giymiş, saçları özenle geriye taranmış. Sinir bozucu bir şekilde, ormana genç kızları sürükleyen efsanevi bir karanlık tanrı gibi yakışıklı görünüyor.

Dindarlığa hiç düşkün olmasam da, hissettiklerimin yüzümden belli olmaması için Tanrı'ya dua ederek çenemi yukarı kaldırıyorum.

Henry'nin bakışları arkamda kaldı. "Anne baban yok mu?"

"Dün gece vedalaştık."

Kaşlarını çattığında bir onaylamama belirtisi var.

"Dikkatli ol Henry. Acıma duygusu, hoşgörüye bir adım uzaklıkta," diye alay ediyorum.

Dudakları seğirdi. "Karımı hoş görüyorsun. Kulağa korkunç geliyor." Arkamdan ayak sesleri geldi ve Henry dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre seni unutmamışlar. Kardeşin seni uğurlamaya gelmiş."

Tam zamanında arkamı döndüğümde Kellan'ın gergin bir şekilde gülümsediğini ve erkeklerin birbirlerini umursamazca geçiştirmek için yaptıkları gibi başını salladığını gördüm. Henry ima edileni anladı ve kapının yanındaki atına doğru geri yürüdü.

Kellan beni kenara çekiyor. "İhtiyacın olan her şeye sahip misin?" diye soruyor.

Hançerimi kastediyor.

Uyluğuma hafifçe vuruyorum. "Onsuz asla evden çıkma."

"Doğru." Kellan'ın sesi yumuşak. Bakışları Kuzey Kalesi malikanesine kayıyor ve biliyorum ki, orada nadir bir kuş gibi kilitli kalmış Aidia'yı düşünüyor. Acımasız bir adam yüzünden bir kız kardeşini daha kaybetmenin acısını düşünüyor.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor.

"Birkaç hafta içinde döneceğim Kel. Libby'ye ve çocuklara benden selam söyle."

İçini çekip başını salladı. "Kate, Harlow Teyze'nin düğününde olamayacağı için çok üzgün. Ama ona, döndüğünde her şeyi ayrıntılı olarak anlatacağını söylemiştim. Onların geleneklerini göz önünde bulundurarak, bunu yapmamamı rica ediyorum."

Ağlamak üzereyken onun şaka yapabilecek kadar akıllı başında olması beni çok rahatlattı ve gülmek için kendimi zor tuttum.

Kellan beni sıkıca kucakladı. "Low, dinle," diye fısıldadı. "Babamız bunu sana söylemek istemedi çünkü vazgeçeceğini düşündü, ama tüm bilgileri bilmeden seni oraya göndermem."

"Hangi bilgi?" diye fısıldadım, yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak.

Henry yaklaşık yirmi metre uzaktan izliyor. Eyer çantasıyla uğraşıyor ama dikkatle dinlediğini gizlemeye çalışmıyor.

Kellan daha yakına eğildi. "Babamızın sorumlu olduğunu düşünüyor olabilirler."

"Ne için?"

"On yıl önce onları neredeyse tamamen yok eden Drained saldırısı için."

Kellan'dan hızla uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun? Biz 'Tükenmişler'e komuta etmiyoruz."

Kellan başını salladı, gözleri Henry'ye ve tekrar bana kaydı. "Odaklan, Harlow. Sadece bunun tehlikeli olduğunu bilmeni istedim. Bunca zamandan sonra, bunca aramadan sonra neden ortaya çıktıklarını bilmiyorum. Ama hesaplaşmak istedikleri ve bunu yapmak için seni kullanmak istedikleri ihtimalini göz ardı edemem."

"Neden daha önce söylemedin? Neden şimdiye kadar bekledin?" Henry'ye sırtımı dönüp, hayal kırıklığımı kontrol altına almaya çalışmak için elimi yüzüme götürdüm. Sırlardan ve aile içinde saklı bilgilerden çok

yoruldum. Yılan yuvasına girmek üzereyim ve ailem bana söyleme zahmetine bile girmedim.

“Şimdiye kadar bilmeniz gereken bir şey değildi,” diyor Kellan. O böyle çalışıyor, sır saklıyor; sadece o an birinin bilmesi gerekenleri paylaşıyor, geri kalanını kendine saklıyor. Şehri bunca yıldır bu şekilde kontrol altında tuttu.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Nasıl olur da 'Tükenmişler'in yaptıklarından bizi sorumlu tutabilirler?" diye soruyorum.

Kellan ensesini ovuşturdu. "Çünkü babamızın bir seçim yapması ve halkımıza karşı bir sorumluluğu vardı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani onların şüphelerinde bir haklılık payı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kellan, Henry'nin eyer çantasını atının boynuna bağladığı yere bakıyor.

"Mountain Haven da bizim insanlarımızla doluydu," diyorum.

"Bunu biliyorum!" diye fısıldadı. "Ama o kalabalık kapılarımıza gelseydi, gittikçe güçlenerek şehri yerle bir edebilirlerdi. Bazen çoğunluğu kurtarmak için azınlığı feda etmek gerekir."

Sakin kalmaya çok çalışıyorum ama sesimi zar zor fısıltı halinde çıkarabiliyorum. "Mountain Haven'da binlerce insan vardı."

"Burada on binlerce kişi daha var," diyor.

Gözlerimi ona diktim. "Elbette bunu kabullenmiyorsun. O insanların çoğunu tanıyordun."

Henry'ye başıyla işaret etti. "Ama o değil."

Haklı, ama bunu sanki bir matematik denklemiymiş gibi, kaybedilen insan hayatları değil de bir problemmiş gibi anlatması beni rahatsız ediyor.

"Yani, açıkça söyleyeyim. On yıl önce, babamız bir şekilde bir sürü 'Ölümsüz'ü kapılarımızdan uzaklaştırıp Mountain Haven'a yönlendirdi. On yıl boyunca o sürünün onları yok ettiğine inandık, ta ki aniden varisleri için bir eş arayarak yeniden ortaya çıktıklarında şaşırana kadar. Ve şimdi beni, daha önce bir kez evlenmiş olan kız kardeşinizi, bu aileyi korumak için, kız kardeşini öldürdüğümü düşünen bir yabancıyla gönderiyorsunuz, tam olarak ne istediklerini öğrenmem umuduyla?" Ses tonum sakın, yüzüm ifadesiz, ama içimde kalbim çılgınca çarpıyor, göğüs kafesime vuruyor.

Kellan kaşlarını çattı, leylak rengi gözleri yere doğru baktı. "Evet. Özetle durum bu."

"Ya beni vardığım anda öldürürlerse? Ya beni ormana bırakıp, intikam almak için beni Kansızlar'a bırakırlarsa?" Tam olarak neye doğru gittiğimi –

öldürülemez bir kocayla evliliğe— söylemek dilimin ucunda ama bir şey beni durduruyor. Zihnimin bir köşesindeki rahatsız edici bir ses, sırlarımı saklamam için beni teşvik ediyor; bu, Henry'ye duyduğum yersiz bir sadakatten ziyade, değerli bilgileri bir tür para birimi olarak saklama arzusundan kaynaklanıyor. Kellan, ailemin bana bunu ne kadar sık yaptığını bir kez daha kanıtladı. Bana sürekli öğrettikleri dersi öğrenmeliyim.

Tarihimizin ağırlığını tek başıma taşımak zorundayım. Babam Havenwood ailesini hor gördü ve bu onların bir varis kaybetmelerine neden oldu. Belki de anne babam Havenwood varisinin öldüğünü bilmiyorlar. Belki de Henry'nin her zaman varis olduğunu varsayıyorlar ya da Havenwood'ların başka çocukları olduğundan şüpheleniyorlar.

Yine de, anne babam, Havenwood'ların beni intikam almak için kullanıyor olabileceğini bilerek, beni düşman bölgesine göndermekte sakınca görmüyorlar.

Kardeşimin endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kellan çok mantıklı ve sakin biri. Eğer endişelenmek için bir sebep olduğunu söylüyorsa, bunun doğru olduğuna inanmak için mutlaka kanıtı olmalı, ama şu an yapabileceğim tek şey dikkatli olmak.

Gaven'e başıyla onay verdi. "Gaven'i bilgilendirdim, ama ikiniz bir kale dolusu düşmana karşı koyamazsınız. İşler kötüye giderse, kale hakkında bildiğim her şeyi Gaven'le paylaştım. O da fırsat bulduğunda sizinle paylaşacak, ama Henry'den de daha fazla bilgi edinmeye çalışmalısınız. Akıllı olun ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapın."

Kellan yanağımdan öptü ve geri çekildi. Arkasını dönüp North Hold'a doğru hızla yürümeye başlamadan önce bana son bir kez baktı.

Onun gidişini izlerken Given yanıma geldi. "Harlow, seni bebekliğinden beri koruyorum ve kimsenin saçının teline bile dokunmasına izin vermedim."

Ona dik dik baktım. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Başını çevirir. "Başınızın teline bile kimsenin dokunmasına izin vermedim ve şimdi de başlamaya niyetim yok, ama akıllı olmalı ve o keskin dilini tutmalısın. Düşmanlarla çevrili olacağız ve eğer yapmak istediklerini başarmak istiyorsan, sabırlı olmalısın."

Elimi sallıyorum, bunu Henry'nin yaklaştığını onun heybetli aurasından sezdiğimden çok, sinirlendiğim için yapıyorum.

Bana bir ata kadar eşlik etmek için kolunu uzatıyor ve ben de kabul ediyorum.

Henry, Gaven'e bakarak, "Onun bir kutsaması var mı?" diye sordu.

Koruma görevlim çoktan atına binmiş, dimdik oturmuş, yola çıkmayı bekliyor.

"Bu son derece kişisel bir soru," diyorum.

"Korkarım ki bu gerekli bir durum. Onu evime alıyorum," diyor Henry.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, öyle değil."

Henry'nin dudakları seğirdi. "Böyle berbat bir yalancı olduğunu bilmek rahatlatıcı, canım."

Yalan söylediğimi gerçekten biliyor mu yoksa itiraf ettirmek için blöf mü yapıyor, anlayamıyorum.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ta ki beni devasa kısırlaştırılmış atının yanına götürdüğünü fark edene kadar.

Henry yüzünde somurtkan bir ifadeyle beni süzdü. "Yeterince sıcak giyinmemişsin."

"Bunlar sahip olduğum en sıcak kıyafetler." Binicilik pantolonumun içi koyun yünü astarlı ve kat kat içlik ile iki kazağın yanı sıra, pelerinin de kalın erik rengi yünden yapılmış ve kürk astarlı. Evden dışarı çıkmadan önce bile terlemeye başlamıştım. "Daha fazla kat giyersem, binemem."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ve simsiyah ata hafifçe vuruyor. "Binmeyeceksin."

Kollarımı kavuşturdum. "Öyleyse oraya nasıl gideceğimi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Demek istediğim, yalnız binmeyeceksin. Benimle birlikte bineceksin. Tek başına binecek kadar güçlü bir binici değilsin. Şehrin surlarından hiç çıkmamışken bu mümkün değil."

Ona olabildiğince aşağılayıcı bir bakışla bakıyorum.

"Arazi tehlikeli ve tahmin edilemez, Harlow. Eminim mükemmel bir sürücüsün, ama bu duvarların güvenliği içinde spor amaçlı binmek, bir grup 'Drained'den canını kurtarmak için binmekten farklı. Seni güvende tutmak benim sorumluluğum."

Gittiğim için kendime kızıyorum. Bu kadar uzun süre kaldığım için kendime çok kızgınım. En çok da, hayatım boyunca bu şansı dilemişken kaçmaya bu kadar korktuğum için kendime kızıyorum. Savaşmak istiyorum. Birilerini incitmek istiyorum. Acımı başkasının acısına dönüştürmek istiyorum.

"İnan bana, canım," diyor Henry, affedilmez derecede yatıştırıcı bir tonda. "Ben de bundan pek memnun değilim, ama bunu güvenli bir şekilde yapmanın tek yolu bu. Sadece senin iyiliğin değil, daha birçok şey buna bağlı."

Kapılara doğru baktım ve Henry bir adım daha yaklaştı. Eli kalçama geldi, ağzı kulağımın dibindeydi. "Biliyorum, dışarıya bakıp özgürlük görüyorsun. Gün ışığı olduğunu ve hiçbir şeyin sana ulaşamayacağını düşünüyorsun—ama ormanın içine bir mil girince, ağaçların yaprakları sıklaşıyor ve çok hızlı gitmemiz gerekecek. Bunu duymak istemeyebilirsin, ama egonun güvenliğinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

Çaresizce derin bir nefes verdim.

Elini kalçama vuruyor. "Şimdi de şu lanet olası ata bin, iyi bir eş gibi."

Ona karşılık bir tokat atmak istiyorum ama yaptığı hareketler herkesin dikkatini çekti ve Kellan'ın uyarısı hâlâ aklımda.

Bryce, bindiği atın sırtından bana göz kırpmıyor. Carter ise yanında, devasa siyah bir atın üzerinde sırtlıyor.

Henry beni atına bindiriyor ve kendisi de arkamdan geliyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken altımdaki deri gıcırıyor, ama o elini belime dolayarak beni tekrar kendi bedenine çekiyor.

"Rahatlarsan yolculuk daha kolay olur," diyor, nefesi kulağıma hafifçe değiyor. "Hem zaten, en son bana yaslandığında, bundan gayet hoşlanmış gibiydin."

"Aşağılık herif," diye homurdandım.

Kapıcıya işaret vermek için elini kaldırırken kıkırdıyor.

Dişliler gıcırıyor ve büyük metal kapı dışarı doğru açılıyor. Kapılar açılır açılmaz Carter ve Bryce grubu vahşi doğaya doğru götürüyor.

Hayatımın büyük bir bölümünde, Kurumuş Ormanı pencerelerden, duvarın tepesinden sisli anlık görüntülerle veya dış dünyaya açılan kapıların aralıklarından gördüm. Şimdi ise içeriye girmeye karar verdim.

Dünyanın geri kalanına adım attığım an, sanki ilk defa derin bir nefes almış gibi hissediyorum. Yosun ve nemli, yapraklı meyve özünün kokusu, taze çam kokusuyla karışarak davetkar bir koku oluşturuyor.

Bana ne olduğunu anlamıyorum. Nefes nefese kalıyorum. Göğsüm hayatımda ilk defa gevşemiş gibi geliyor ve gözlerim yaşlarla dolu.

Böylesine içgüdüsel bir tepki beklemiyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım, Henry'nin fark etmemesi için Tanrı'ya dua ettim.

"Rahat ol, güzelim. Yakında döneceksin," diye fısıldadı, sesi kimsenin duymaması için alçak tonda.

Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama baraj yıkıldı ve utanç verici gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Derin bir nefes daha alıyorum ve sanki hava, bedenimde hapsolmuş her şeyi bir anda dışarı atıyor.

"Üzgün değilim," diye zar zor söyleyebiliyorum.

"Beni kandırabilirdin," diyor, atımızı yavaşlatıp bana bir mendil uzatırken.

"Ayrıldığım için üzgün değilim," diyorum.

Ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Bir tür rahatlama gibi. Hala onların emirlerini yerine getiriyor olsam da, sonunda ailemin kontrolünden kurtulmuş gibiyim.

"Artık daha hızlı gidebiliriz. İyiyim," diye fısıldadım, yanımızda giden insanları ve ormanın oyuklarında bir yerlerde gizleniyor olabilecek Enerjisi Tükenmişleri düşünerek.

Henry'ye kendimi ne kadar kapana kısılmış hissettiğimi ya da bu görevin bana şimdiye kadar bahsedilen en büyük özgürlük olduğunu söyleme niyetim yok. Hayatım boyunca ailemin beklentilerinin ağırlığı altında ve onları karşılayamama korkusuyla yaşadım ve ilk defa, haftalarca beni kolayca takip edemeyecekler.

Henry usulca, "Şimdi biraz daha hızlı gideceğiz, sonra kapılardan uzaklaştıkça yavaşlayacağız," dedi. "Üzgün olmana üzüldüm."

"Üzgün değilim. Sanırım rahatladım." İtiraf ağzından döküldü.

Arkamda Henry'nin vücudu bir an geriliyor, at da sanki onun şaşkınlığını hissetmiş gibi biraz daha yavaşlıyor, ama sonra gevşiyor ve tekrar hızlanıyoruz.

Keşke daha yavaş gidebilseydik. Ağaçlar hızla geçiyor ve hepsini yeterince hızlı içime sindiremiyorum. Kışa çok yakın olduğu için çiçekler yok ama eminim yazın muhteşem olur, yemyeşil, gür ve daha önce hiç görmediğim renklerle dolu.

"Şehir kapılarının yakınında daha çok toplanmış oluyorlar." Henry'nin sesi, rüzgarın ve atların toynaklarının gürültüsünün arasında zar zor duyuluyor. "Öğleden sonra yavaşlayacağız."

"Ağaçların yaprakları o kadar sık ki, Enerjisi Tükenmiş Olanlar gölgelerde gizleniyor" dediğinde, bunu sadece işbirliğimi sağlamak için söylediğini varsaymıştım, ancak seyahat ettiğimiz hız ve yol arkadaşlarımızın tedirgin bakışları bunun aksini gösteriyor.

Sabah, ormanın alçak noktalarında en yoğun olan ince beyaz sisle birlikte yeşil ve kahverengi tonlarının bir karışımıdır. Ana patikanın hemen kenarındaki bir derenin yanında atlara kısa bir dinlenme fırsatı vermek için sadece bir kez yavaşlıyoruz ve uzun süre oyalanmıyoruz.

Henry sessiz, düşünceli biri; zaten ondan bana bir şey söylemesini de beklemiyorum. Onun için ne ifade ettiğimi biliyorum çünkü o da benim için aynı şeyi ifade ediyor: Görevim gereği taşıdığım bir yük.

Hafif öğle yemeğimi daha yeni bitirmiştım ki Henry beni tekrar atına bindirdi ve yeniden yola koyulduk. Gün batımına kadar kaleye ulaşmamız gerektiği için uzun bir gün olacağını biliyordum ama uzun yolculuktan kalçalarım ağrıyordu.

At üzerinde giderken, yeniden inşa edilen kaleyi bunca zaman nasıl gizli tuttuklarını düşünüyorum. Belki de bir büyücüleri vardı ve bu sayede her şeyi bunca zamandır gizleyebiliyorlardı, ama bu çok yetenekli bir uygulayıcı ve çok güçlü bir kutsama gerektirirdi.

Son yıllarda kasabaya gelen birkaç esnafın orayı atlayıp atlamadığını veya kasabanın hala hareketli olduğunu bilip sırlarını saklayıp saklamadığını merak ediyorum. Ne kadar çok şey öğrenirsem, özellikle Henry'nin Rochelli hakkında bilgi edinmeye ne kadar istekli olduğunu göz önünde bulundurursak, kime güvенеbileceğimden o kadar az emin oluyorum.

Grubumuz ormanda ilerlemeye devam ediyor; Bryce ve Carter, dört muhafızdan oluşan bir birlikle önden gidiyor. Henry'nin anne babası önümüzde, Gaven ve üç muhafız daha arkamızdan geliyor. Diğer herkes sessiz bir sohbete dalmış durumda, yolculuğun başındaki gerginlikten daha sakin bir hava hakim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Henry.

Sinirleniyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Konuşurken eğilip dudakları kulağıma değdi. "Az önce nasıl ağladığından bahsediyordum."

Dişlerimi sıkıyorum. "Çok kötü alerjilerim var ama alıştım."

Kıkırdar ve sanki benimle alay etmek istercesine kolunu belime daha sıkı sarar.

Tamam. Bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Sırtımı hafifçe kamburlaştırıp kalçamı ona bastırıyorum.

"Harlow," diye tısladı. Sesi alçak ve uyarıcıydı.

"Adımı sanki lanetlendiğin bir şeymişim gibi söylüyorsun."

Gülme ile onaylama mırıltısı arasında bir ses çıkarıyor. "Tanrım beni kurtar, böyle bir lanetten kurtulayım."

"Eğer merhametlilerse, sen zarar görmezsin," diyorum.

Birkaç dakika sessizce yolculuk ediyoruz, ta ki ağzıma tıktırdığım soru sonunda ağzımdan kaçana kadar.

"Mountain Haven'da kalmam güvenli mi?"

Eli karnıma bastırdı. "Neden olmasın ki?"

"Nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Şey, sandığınız kadar çılgın değil," diyor Henry. "Titiz kurallara uyuyoruz çünkü hayatta kalmanın tek yolu bu. Şimdi, bunun sizin doğanıza ters düşeceğini biliyorum, güzelim, ama eşim olarak beni dinlemenizi bekliyorum."

Oturduğum yerde doğruldum ve o kıkırdadı.

"Evet, cevabınızın bu olacağını tahmin etmiştim, ama orada her şeyden çok güce değer verildiğini göreceksiniz, bu da yönetimi elimde tutabilmek için benim güçlü görünmem gerektiği ve karımın da hem güçlü hem de itaatkâr görünmesi gerektiği anlamına geliyor." Daha da yaklaşıyor. "Ve bana saldırmadan önce, itaatkâr görünmek dediğimi unutmayın. Odalarımızın mahremiyetinde yaptıklarınız sizin işiniz, ama Mountain Haven'da ölmenin en kolay yolu kimseye ait olmamaktır—ve bunu sahiplenici bir şekilde söylemiyorum, gerçi bu da işin bir parçası. Demek istediğim, yalnız olduğunuzu düşünürlerse sizi teker teker avlayacaklardır. Evimizi güvence altına almak için yaptığım kapsamlı çalışmalar sayesinde çoğu kişiden destek alıyorum, ama her şeyi riske atan ve tüm işi yapan siz olduğunuzda, her zaman daha iyi bir iş çıkarabileceklerini düşünen insanlar olduğunu iyi biliyorsunuz."

Bunun son derece farkındayım. Babama karşı hiçbir sevgim yok, ama halkımızın güvenliğini sağlamak için ne kadar çok çalıştığını ve herkesin daha iyisini yapabileceğini düşündüğünü gördüm.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "On yıl önceki saldırı sırasında mı? 'Drained'ler sana nasıl ulaştı? Büyürken hep Mountain Haven'ın geçilmez olduğunu düşünürdüm—hikayeleri duymuştum—"

"Önünde taş duvarlar, arkasında dağ yamacı mı?" diye soruyor Henry, sesi buruk. "Her şey sonunda yıkılır."

Daha fazla bir şey söylemesini bekliyorum ama sessizleşmiş ve düşüncelere dalmış durumda. Yolculuğun istikrarlı ritmine ve arkamdaki varlığının verdiği hisse kendimi bırakıyorum—sağlam, güçlü, koruyucu.

Belimin etrafına sardığı kolu ara sıra beni kendine doğru çekmek için sıkılaşıyor. Bunun rahatsızlıktan mı yoksa düşebileceğim korkusundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

Bu noktada, atla olan rahatlığımı hissetmiş olmalı. Tek gerginliğim, arkamda durup ensem nefes vermesi ve sert göğsüyle alanımı daraltmasından kaynaklanıyor.

Carter grubun önünde yumruğunu havaya kaldırdığı anda o da havayı kokladı. Herkes neredeyse tamamen durdu.

Carter iki parmağını kaldırır ve herkes sessizce dar patika boyunca çiftler halinde ilerler. Yol kararıyor, kurumakta olan çalılar ve eğrelti otları daha da yaklaşıyor.

Yokuş aşağı inerken sıcaklık aniden düşüyor. Sanki bir hayaletin içinden geçmiş gibi, ense tüylerim diken diken oluyor.

“Bu da ne böyle—”

Henry'nin eli ağzımı kapatıyor. Grup neredeyse durmuş, herkes nefesini tutmuş. Hava hafif bir kırmızı tonuyla renkleniyor. Kalın, yapraklı ağaçların arasından süzülen loş ışıktaki gözlerimi kısarak, yukarıdaki ağaçların ışığa garip bir renk vermesinin bir sebebi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Burası adeta kırmızı bir auraya sahipmiş gibi görünüyor.

Henry sessiz olmam için parmağını dudaklarıma bastırdı. Sağımızdaki karanlık ormana doğru baktım.

Henry havayı kokladı ve çalılıkların derinliklerinden yükselen alçak bir tıslama sesiyle tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Haydi!" diye bağıyor.

Carter ve Bryce önden giderek, gürültü yapmaktan artık endişe duymadan son hızla dörtnala ilerliyorlar. Dikkatli olma zamanı geride kaldı. Şimdi ormandaki görünmez bir güçten canımızı kurtarmak için at sürüyoruz.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Eldivenlerimi çıkarıp cebime tıkıyorum. Ellerim silah istiyor ama sinirden hançerimi düşürmekten çok korkuyorum. Henry cebinde bir şeyler karıştırıyor ve sonra elime cam bir şişe tutuşturuyor.

"Bunu tut."

Henry eldivenlerini çıkarıp ceplerine tıktırdı. Vahşi görünümlü bir kılıcı kınından çıkardı ve atı yavaşlattı. "Şişeyi aç ve kılıcın üzerine dök."

Dediğini yapıyorum, bizim hızımızda oldukça zorlanıyorum, sıvıyı bıçağın üzerine gelişigüzel damlatıyorum. "Bu nedir?"

"Kuyu suyu," diyor ve atı daha hızlı gitmeye teşvik ediyor.

Bineğimiz beklediğimden daha dengeli, ama yine de elimi boynuna koyuyorum.

"Bekle bir dakika," diyor Henry.

Çocukluğumdan beri tarihimizi ve Kurumuş Orman'ın büyüünü öğrendim, ancak bir kitapta hikaye okumak veya kamp ateşinin etrafında dinlemek, kan buharının sağır edici gürültüsünün dehşetini tam olarak yansıtmıyor.

Meyhanelerde duyduğum hikâyelerde, Kurumuş Orman'ın içinden rastgele bir düzende akan büyümlü bir akıntıdan bahsediliyor ve her zaman hemen arkasından bir sürü Kurumuş yaratık geliyor. Gerçekte ise sis, öfkeli bir nehir gibi içeri akıyor ve kırmızı pus her şeyi kapatmadan önce önümdeki yola yönelmeme fırsat vermiyor.

Hava demir ve tuz kokuyor. Kan kokusunun boğucu etkisine karşı koyarak Henry'ye yaslanıyorum.

"Sadece nefes al. Sadece atın üzerinde kalıp sürmeye devam etmeliyiz. Ama korku onları cezbediyor ve kalbin hızla çarpıyor. Sadece bir nefes al," diyor Henry.

"Nasıl yaparsınız—"

Yerinden kıpırdadı ve elini tuttuğumu fark ettim. "Kalbinin atışını elinde hissedebiliyorum."

Kalbimdeki duyguları bir erkeğe bu kadar özgürce sunma düşüncesiyle içimden şaşkın bir kahkaha yükseldi. Sağdan üzerime bir şey çarptığında kahkaham yarıda kesildi.

Henry bana sarılarak, orman zeminine çarptığımızda darbenin şiddetini en çok o üzerine alıyor. Ben de ondan ayrılıp bir koltuğa oturuyorum.

Bir saniye içinde ayağa kalktı, kılıcı hazır halde yavaşça bir daire çizerek döndü. Ben de ayağa kalkıp hançerime uzandım. Parmaklarım soğuk metal kabzaya değdiği anda, keskin pençeler bileğimi kavradı ve kanlı ölüme doğru sürüklendim.

HENRY

Harlow'un ıgık atıp sisin içine sürüklenmesiyle birlikte tüm strateji anlayışı uçup gitti. ırpınışının sesini takip ettim.

Onu sadece kokusundan takip edebiliyor olmamdan nefret ediyorum; iek kokulu parfümünün içine karışmış çamaşır deterjanımın kokusunu alabiliyor olmamdan nefret ediyorum. En çok da, onu görev duygusundan ziyade sahiplenme duygusuyla takip ediyor olmamdan nefret ediyorum.

Kurumuş Orman'dan geçerken bile nişanlımı koruyamıyorsam, evdekilerin ne diyeceğini düşünmem gerekirdi. Bunun yerine, o şeylerden birinin ona dokunmasını düşünüyorum ve bu beni çok fkeliendiriyor.

Sislerin arasından daha hızlı koşuyorum. "Harlow?"

Bir homurtu ve ardından dişlerin şakırtısı duyuldu ve kanım dondu. Sese doğru koştum ve neredeyse Harlow'a takılıp düşüyordum.

Yere serilmiş halde, yüzü ve boynu kan içinde yatıyordu. zerindeki gri derili canavar dişlerini yüzüne geçirirken, o da tam hançerini çenesinden yukarı doğru sapladığı sırada boğazımda panik düğümlendi. Canavar titredi ve üzerine yığıldı. Harlow onu üzerinden yuvarladı.

O ayağa kalkarken onu baştan aşığı süzdüm.

Yüzünü pelerinin kenarıyla sildi. "Benim kanım değil." Sakin görünüyordu ama sol kolunu dikkatlice tutuyordu.

"Seni ısırdı mı?"

Kadın hareketsiz kalıyor ve içimi bir dehşet kaplıyor. Sonra dönüyor ve hançerini ileri doğru saplıyor, tam da yanımızdaki çalılıklardan bir Enerjisi

Tükenmiş yaratık fırladığı sırada. Bıçak boğazına saplanıyor ve kadın, yaratık küle dönene kadar boynunda sürüklemeye devam ediyor.

“Nasıl yaptın—”

“Onların bir aurası var,” diyor. “Daha doğrusu, auralarının yokluğu var.” Gözlerini kapatıp yüzünü bana doğru çeviriyor. “Sol omzunuzun üzerinden.”

Arkamı dönüp sola doğru kılıcımı savurdum, tam o sırada sisin içinden bir canavar fırladı. Kılıcımın saplandığı yerde derisi tısladı ve kan dondurucu bir çığlık attı.

“Bu ne?” Soluma doğru atıldı ve sisin içinden fırlayan Kurutulmuşlardan birinin karnına dizini geçirdi. Yaratık homurdanarak yana doğru yuvarlandı ve kadın hançerini gözüne sapladı.

"Onlara zarar veren şey kuyu suyudur."

Gözleri faltaş gibi açılmış bir şekilde bana döndü. "Siz nasıl kuyu suyu kullanıyorsunuz, bunu nereden biliyorsunuz da biz bilmiyoruz?"

Görünüşte oldukça sakin, ama kalbi gümbür gümbür atıyor. Eminim ki, Enerjisi Tükenmiş Olan onun adrenalini koklayabiliyordur. Onu bu ormandan bir an önce çıkarmam lazım.

Cevabımı bekledikten sonra gözlerini kapatıyor. "Soldan iki tane geliyor."

"Gözleriniz kapalıyken de auraları görebilirsiniz."

“Evet, ve bunu yaptığımda sis beni daha az rahatsız ediyor.” Gözleri birden açıldı, sisin içinden kararmış pençeleriyle havada savrulan bir canavar fırladı. Kılıcımı savurup boğazını kestim. Dönen kan fırtınasının arasında kafasının orman zeminine çarpmasının boğuk sesini zar zor duyabiliyordum.

Sis kalınlaştıkça sesler daha da yükseliyor. Islık çalıyorum, Nightsong'un kaçmamış olmasını umuyorum. At sisin arasından belirince toynak sesleri daha da yükseliyor. Stresli durumlarda daha sakin olması ve daha hızlı iyileşmesi için özel bir şifa yeteneğine sahip kişiler tarafından tedavi edilmiş. Bu yüzden ikimizi de ormanda bu kadar az duraksayarak bu kadar hızlı taşıyabiliyor.

Sağ salim olduğunu görünce sevinerek yan tarafına hafifçe vurdum. "Aferin sana, Nightsong."

Arkamda Harlow nefes nefese kaldı. Döndüm ve devasa, korkunç görünümlü bir Drained tarafından yere serildiğini izledim. Saçlarının çoğunun hala yerinde olması ve derisinin sadece hafif gri olması, yeni

olduğunu gösteriyor. Elleri, pençeleri avuç içlerine kadar uzanan daha gelişmiş Drained'lerin aksine, belirsiz bir şekilde insan parmaklarına benziyor. Duruşu, daha gelişmiş, kambur uzun dönüşmüş yaratıkların aksine daha dik ve vücudu daha dolgun ve daha az sıksa.

Onu omzundan yakalayıp Harlow'un üzerinden çekip aldım. Pençeleri kanlı bir şekilde serbest kalınca Harlow inledi. Yaratık çırpınarak ona ulaşmaya çalıştı, kanlı pençelerini ağzına soktu.

Kılıcımı kalbine saplıyorum ve o da bir an daha çılgınca çırpınmaya devam ediyor, sonra toz oluyor. Harlow ayağa fırlıyor.

"Çok telaşlılar. Hemen buradan çıkmalıyız," diyorum.

Yakınlarda korumasının kavga ettiğini, biraz daha uzakta da başka birinin mücadele ettiğini duyabiliyorum, ama gitmeliyiz yoksa tamamen alt edileceğiz.

Üç kez yüksek sesle ıslık çalıyorum: dağılma işareti. Herkes koşarak kaleye doğru gidecek. Artık çok uzakta değiliz ve bu son çare—ama Harlow'u oraya güvenli bir şekilde götürmem gerekiyor, yoksa tüm planlarımız boşa gidecek.

Tek elimle hançerimi çıkarırken, diğer elimle ona uzandım. "Bana güveniyor musun?"

"HAYIR."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım. "Tüm yalanlardan sonra dürüstlüğü ferahlatıcı, canım. Şimdi gitmeliyiz ve bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu benim." Bileğini kavrayıp elini avuç içi yukarı gelecek şekilde çevirdim. "Eğer buraya biraz taze kanını sıçratabilirim, buraya hücum edecekler, bize değil."

"Neden kendi kanınızı kullanmıyorsunuz?" diye soruyor.

"Çünkü çok korkuyorsun. Senin kokun onlara daha hoş geliyor."

Yüzü öfkeli bir ifadeye büründü, ama parmaklarını iyice açarak beni bekledi. Gözlerimi ondan ayırmadan, irkilmesini bekleyerek hançerimi avucunun üzerinde gezdirdim.

Hayır, yapmıyor. Gözlerini kapatıyor ve etrafta daha fazla Enerjisi Tükenmiş varlık olup olmadığını kontrol ediyor.

İzlerken, avucunda koyu bir çizgi halinde kan birikiyor. Elini ters çevirip kanın orman zeminindeki kurumuş yaprak döküntülerinin üzerine dökülmesini sağlıyorum. Bakırimsı kokusu, yosun kokusu ve kutsanmış bıçaklarla kesilmemiş olanların çürüme kokusuyla karışıyor. Onlar küle dönüşmek yerine yavaş yavaş çürüyecekler.

Dikkatim o kadar onun elinde ki, sisin uğultusunun üzerinde kanının ilk damlalarının yere düşüşünü duyabildiğime yemin ederim. Zihnimde çoğu renk bulanık, ama on yıldır görmemiş olsam bile kan kırmızısını hala hatırlıyorum. Belki de saldırının yaşandığı gece beynime sonsuza dek kazınmış olduğu içindir. Belki de Mountain Haven sokaklarının adeta halkımın kanıyla boyanmış olmasındandır.

Biraz daha bekliyorum, yeterince su birikintisi oluşana kadar, sonra bir mendil çıkarıp eline sarıyorum. Sis o kadar yoğun ki, Harlow'un yüzünü zar zor seçebiliyorum.

"Harlow."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Peki ya aileniz?"

"Onlar iyi olacaklar, ama sen olmayacaksın. Hadi be, şu ata bin!"

Onu Nightsong'a doğru itiyorum. Yanımızdaki çalılıklardan bir Drained (enerjisi tükenmiş) fırlıyor ve kılıcımla göğsünü yarıyorum. Cızırtılar çıkarırken Harlow'un arkasına atlıyorum ve Nightsong'u dört nala koşturuyorum.

Atım—ya da daha doğrusu rahmetli kız kardeşimin atı—buna alışkın, iyi eğitilmiş, yönlendirilmiş ve sihirle korunuyor. Enerjisi tükenmiş varlıklara karşı korunuyor, ama en önemlisi, inatçı olduğu kadar sakın de.

Ne kadar çok yol kat edersek, sis o kadar inceliyor. Kalp atışlarım sakinleşmeye başlıyor ve bedenimin sakinleşmesiyle Harlow'un ne kadar kötü titrediğini fark ediyorum. Onu kendime daha çok yaklaştırıyorum, pelerinini daha sıkı bir şekilde bedenine sarmaya çalışıyorum. Titreyen elleriyle bileğimi kavlıyor ama kolumu çekmiyor. Bana sıkıca sarılıyor.

O an çok sakindi ama ben bu tepkiyi biliyorum; vücudun güvende olduğunu anladıktan sonra gelen gecikmiş adrenalin fırtınası. Şiddet ve travmadan doğuyor. Bunu on yıl önceki saldırıdan sağ kurtulanlarda yeterince gördüm. Kendimde de yeterince gördüm.

"Bu sadece bir şok. Birkaç dakika içinde geçer," diyorum.

Başını bir kez salladı, vücudu yavaşça bana doğru gevşedi. Başparmağımla elinin sırtını okşadığımda tekrar kasıldı.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok. Bu sadece harcanmamış adrenalin," diye tersledi, omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak bakarak.

Onun huysuzluğundan zevk aldığımı nefret ediyorum. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama ya gerçekten ölüm isteğim var ya da onu kırmanın zaman alacağı gerçeğinden zevk alacak kadar sapık biriyim. Bu, onu alt etmeyi daha tatmin edici hale getirecek. Eğer solmuş bir çiçek olsaydı, kendimi

kötü hissederdim—sanki tüm bunların içinde gerçekten masum olan birinden faydalanıyormuşum gibi. Ama onun bir tilki kılığındaki bir yılan olduğunu bilmek beni bu korkudan kurtarıyor.

Yine kıpırdanıyor, aramızda mesafe koymaya çalışıyor ve her kıpırdanışında kusursuz kalçaları penisime sürtünmüyor olsaydı, inatçılığına gülerdim. Tanrım, beni kurtar. Ne kadar kendime onun zehir olduğunu hatırlatsam da, vücudum umursamıyor. Kaleye ulaşmadan önce beni delirtecek.

Biliyorum, bu sadece kavganın ardından gelen o tatlı his, ölümden kurtulmanın heyecanı; beni olabildiğince dolu dolu yaşamaya iten şey. Biliyorum, içki içme, sevişme ve devam etme dürtüsü; sanki yarın ölecekmişim gibi yaşama isteği. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, tamamen benim doğamla ve bedenimde vızıldayan o sihirle ilgili.

Orman seyrekleşmeye başlıyor ve patika genişleyip aydınlandığı yerde Nightsong'un hızını düşürüyorum. Virajı döndüğümüzde, önümüzdeki patikada anne babamı, iki korumayı, Carter ve Bryce'ı görünce rahat bir nefes alıyorum. İyi olacaklarını biliyordum ama yine de onları güvende görmek bir rahatlama.

Nightsong'u onların yanına durdurdum. Babam bizi süzdü, havayı kokladı.

"Yaralanmış." Sesi onaylamaz bir tonda.

"Aslında gayet iyi. Sadece bu attan inmek için can atıyor," diyor Harlow.

Annemin kaşları havaya kalktı ve gülmemeye çalışırken yaptığı gibi dudaklarını büzdü. Bu beni daha basit zamanlara götürdü; Holly'nin pervasızca bir şey yaptığı ve annemin onu azarlamaya çalışırken kahkahayı tutamadığı zamanlara.

Arkamızdaki patikada bir yerlerden at toynaklarının sesleri geliyor. Harlow arkasını dönüp etrafıma bakınca, koruması ve diğer adamlarımız da görünüyor.

Yaşına rağmen Gaven, savaşın etkilerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Giysileri koyu kan lekeleriyle kaplı olsa da yüzünde hiçbir ifade yok.

Harlow alaycı bir şekilde, "Başka bir gün daha pusuda beklemek için yaşıyor," diyor ama onu gördüğüne rahatladığını anlayabiliyorum.

"İleriye," diyor babam.

Patikada daha yavaş bir tempoyla ilerlemeye devam ediyoruz ve Harlow'un önceki korkusu unutulmuş gibi görünüyor. Etrafına bakıyor, her iki taraftaki ormana gözlerini dikeyyor, manzarayı sanki bakışlarını çevirdiği anda kaybolacakmış gibi içine çekiyor. Sanırım hayatının tamamını büyük şehir duvarlarının ardında geçirmiş biri için, manzarayı içine çekme dürtüsü hissediyor.

Mountain Haven'a çıkan tepeye kadar olan son birkaç kilometre sakın ve olaysız geçiyor.

Ormanı geçip dik dağ yoluna tırmanmaya başladığımızda, "Vardığımızda ne olacak?" diye soruyor.

"Eğer kastettiğiniz buysa, bir karşılama partisi beklemeyin. Sizi banyo yapmaya götüreceğim ve odalarınızda dinlenmek ve akşam yemeği yemek için vaktiniz olacak. Yarın akşam yemeğinde resmen tanıştırlılacaksınız."

Nightsong virajı dönerken kadın uçuşunun kenarına doğru bakıyor.

"Aşağıya bakmaman daha iyi," diyorum.

Omuzunun üzerinden gözlerime bakıyor. "Bence öyle yapmam daha iyi olur."

Evinden bu kadar uzakta olmasına rağmen gösterdiği meydan okuma beni şaşırttı; elini kestiğimde ve orman zeminine kan bulaştırdığımda bile gözünü kırpmadı. Güven içinde büyümüş bu kadın, tehlikeden hiç yılmıyor gibi görünüyor.

Patikadaki virajı döndüğümüzde nihayet Mountain Haven'ın büyük taş duvarı görüş alanımıza giriyor ve Harlow nefesini tutuyor. Gün batımı, krem rengi taşı parlak turuncuya boyuyor. Duvarı daha parlak bir beyaz tonuyla işaretleyen acımasız yara izine hayranlıkla bakıyor; bu yara izi, on yıl önce Drained'ler gelip dünyamızı parçaladığında yerleştirilmişti.

"İşte hayatta kalmak böyle bir şey," diyorum.

Dışarıdan her gördüğümde, aynı sinsice ilerleyen korkuyu omurgamda hissediyorum. Korku, o geceki kadar taze bir şekilde bu anlarda da geliyor. Buradayım ve iyiyim, ama evime dışarıdan bakmak, o gece kaybettiğimiz her şeyin anıtını görmek neredeyse rahatlatıcı.

"Saldırıyı aştılar." Sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

"Öyle yaptılar."

"Ama nasıl? Kapıları kırıp girdiklerini sanıyordum." Bana doğru döndü, yüzünde dehşet ve merak karışımı bir ifade vardı.

Ya dünyanın en büyük aktrisi ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyor.

Son tepeyi de aştık ve anne babam kapılara yaklaşırken büyük metal kapılar gıcırtyla açıldı.

Harlow biraz daha dik oturuyor, bakışları girişin etrafında geziniyor.

"Kolay bir kaçış yolu mu arıyorsun, güzelim?" diye alay ediyorum.

"Sadece hücrelerini inceleyen bir mahkum, vahşi kurtum," diye karşılık veriyor, sesi aşırı tatlı.

Nightsong kapıdan içeri girer girmez, üzerimizdeki bakışların ağırlığını hissettim. Harlow da bunu hissedebiliyormuş gibi bakışlarını dümdüz ileriye dikmişti.

Mountain Haven'ın dar sokaklarında ilerlerken Harlow'un sakinliği bozuluyor. Düzenli konutlara ve inşa ettiğimiz hareketli küçük şehre hayretle bakıyor. "Gizlendiğini söylemiştin."

"Evet, yaptık. Bir yıl boyunca. Duvarları yeniden inşa ederken."

"Siz, halkınızdan birçok kişinin öldüğünü söylemişsiniz sanırım."

"Öyle yaptılar." Başka bir açıklama sunmuyorum.

Kalenin altı katından geçerek Havenwood House'a doğru ilerlerken, kadın hâlâ açıkça kalabalık sokaklara bakmaya devam ediyor.

İnsanlar bize pek aldırış etmiyor. Bazıları durup ona şaşkınlıkla baksa da, çoğu gün batımından önce işlerini bitirmeye çalışarak günlük işlerine devam ediyor.

Ahırlara vardığımızda, attan indim ve Harlow'un da inmesine yardım ettim. Beklediğimden daha dengeli duruyordu ama kalçaları ağrıyor olmalıydı.

Muhafızı atından inip yanına koştu ve pelerinindeki yırtıklara bulaşmış kanı inceledi.

Kadın adamın ellerini iterek uzaklaştırdı. "Sadece bir çizik, abartma."

Given bana, daha zayıf bir adamı donduracak bir bakış attı. "Senin bir sorumluluğun vardı."

Harlow elini göğsüne bastırdı. "İyiym Gaven. Henry beni buraya sağ salim getirdi." Kadın gözlerinin içine baktı, sesi alçaktı. "Daha kötüsünü de gördüm."

Kaşlarını çattı, ama omuzları gevşedi ve bir adım geri çekilerek kollarını arkasında kavuşturdu. "Malikanenin tüm giriş ve çıkış noktalarını içeren tam bir planına ihtiyacım olacak ve Harlow'un odalarını da görmek istiyorum."

"Benimle kalacak," diyorum.

Bu fikrin iyi bir fikir olduğunu düşünmeme neden olan çılgınlığın ne olduğundan emin değilim, ama muhafızlarımızdan birkaçı onu görebilmek için malikanenin kapılarının etrafında toplanmış durumda ve onun, benim gücümü ele geçirmek isteyen daha aşağılık bir adamın zaafı olmasına izin vermeyeceğim. Bu kadar uzun süre bu kadar çok mücadele ettim, şimdi intikam alma şansımı kaybetmek için değil. Ailem hayal edilemez kayıplar yaşadı ve halkımızı yok olmanın eşiğinden geri çekti, ben de bir seyircinin intikamımı elimden almasına izin vermeyeceğim.

Babam bana yan gözle bakıyor, ama asıl Harlow kollarını kavuşturup bana dik dik bakıyor.

"Bu, evli olmayan bir çift için uygunsuz bir davranış," diyor.

Boğazımı temizledim. "Eşim için ayrılmış olan bitişik odalarda kalacağınızı kastetmiştim."

Törene kadar görgü kuralları gereği misafir odasında kalması gerekiyor, ama bizim halkımız pek gelenekçi değil ve ne yaptığını bilmek için onu yanımda istiyorum.

Kolumu uzatıyorum, elini tutsun. Sol elini koluma geçiriyor, ona çarptığımda yüzünü buruşturuyor. Bileğinin incindiğini biliyorum.

"Seni hamama götüreceğim ve yaralarını iyileştireceğim."

"Bu son derece uygunsuz olurdu," diyor, gerekenden daha yüksek sesle.

"Birdenbire mütevazı mı oldun, karım?" diye soruyorum sesimi alçakgönüllülükle.

"Kocam, bunca zamanı saçını mükemmel hale getirmek için harcadıktan sonra birdenbire dış görünüşe önem vermeyi bıraktın mı?"

Bryce yanımda kısık bir ısıklık çaldı.

"Elbette kadınlara bakan bir kadın şifacınız da vardır," diyor.

Dişlerimi sıktım. "Evet, ama ben en iyisiyim ve nişanlınım, bu yüzden yapacağım." Daha da yaklaştım. "Ayrıca, ev kuralları hakkında da konuşmalıyız."

Yüzü, sanki itaat etmenin mi yoksa olay çıkarmanın mı daha iyi olacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir kararsızlıkla dolu. Girişte toplanmış savaşıtlara bir göz attı ve onaylarcasına başını salladı.

Harlow'un bakışları herkesin üzerinden geçti. Kimin hangi Tanrıdan kutsama aldığını değerlendirdiğini biliyorum. Onu içeriye doğru yönlendirirken, korumasına son bir bakış attı.

Onu koridordan aşağıya, özel kanadımıza çıkan merdivenlere doğru götürdüm.

Harlow merdivenlerin dibinde tereddüt etti. "Banyoya gideceğimizi söylemiştin sanırım."

"Fikrimi değiştirdim. Yukarıdaki özel banyomuza gidiyoruz."

Aniden durdu, bakışları soldaki tarafa, bir hizmetlinin balo salonunun kapısını açık tuttuğu yere odaklandı.

Harlow, süslü odaya açıkça hayranlıkla bakıyor ve ben de gülümsememi bastırıyorum. Onun şaşkınlığını görmek hoşuma gidiyor. Bizden bir grup vahşi gibi yaşamamızı bekliyordu, onun gösterişli şehrinden daha teknolojik olarak gelişmiş olmamızı değil. Bu kadar uzak bir yerde olmak bizi becerikli kıldı ve şehirden çok daha küçük olmak, onların asla olamayacağı şekillerde çevik olmamızı sağladı.

"Düğünümüzden sonra seni dans pistinde bir tur attıracağım, güzelim," diyorum.

Bana dik dik baktı, kolumu bıraktı ve benden önce merdivenlerden yukarı fırladı. En üstte durdu.

"Doğru," diyorum.

Koridorlarda hızlı adımlarla yürüyor ama gözlerinin ucuyla kapıları saydığını, evin haritasını zihninde çıkardığını görebiliyorum. Eğitimi beklediğimden çok daha iyi. Statüsünü göz önünde bulundurarak onun hakkında birçok yanlış varsayımda bulunmuşum.

"Sağınızda."

Elini sağımızdaki kapıya koyup iterek açtı.

Arkamızdan korumasının geldiğinin farkında olarak, dönüp koridorun karşısındaki kapıya doğru başımı salladım. "Kendinizi evinizde gibi hissedin."

Bana şüpheyle bakıyor. "Ona saygıyla davranılmalı."

"O bana aynı saygıyı gösterecek," diyorum.

Elini yüzüne sürdü. "İşte bundan korkuyorum."

Sırttım ve kapıyı arkamızdan kapattım. Tam kapının önünde durduğunda neredeyse sırtına çarpacaktım.

"Burası sizin odanız," diyor.

"Bizim odamız."

Bakışları hemen yatağa kaydı.

"Mutlu sonumuzu hayal ediyor musun, canım?"

"Daha çok seni o şık yastıklarla boğmayı hayal etmek gibi," diye tersliyor.

Odayı geçip dolabın içinden banyoya giriyor. Küvetin kenarındaki büyük taşların üzerinde elini gezdiriyor.

"Banyo suyunuz için güneş taşları. Suyun istediğiniz sıcaklığa gelene kadar onları içine koyun."

Başını salladı ve eşyalarının çoğunu küvete yerleştirdi. Sonra döndü ve makyaj masasının tüm dolaplarını açmaya başladı, sanki ben orada durmuyormuşum gibi eşyalarımı karıştırıyordu.

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

Başını kaldırmadan, "Gazlı bez," diyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak. Yıkandığında seni iyileştireceğim."

Tartışmak için ağzını açar ama sonra vazgeçer. Banyonun diğer tarafındaki kapıya doğru gider ve iterek açar, bir an dolabının eşiğinde durur. "Bunlar ne?"

"Sizin için elbiseler," diyorum.

"Zaten kıyafetlerim var."

"Sizin için daha fazlasını da tasarladım. Bir terzi, dilediğiniz ek kıyafetlerin tadilatını ve ölçüsünü alacaktır."

Elinde koyu renk dantelli i çamaşırlarının olduğu bir askı tutuyor.

"İsterseniz i çamaşırı giymeyebilirsiniz," diyorum. "Odanız dolabın diğer tarafında, yani bana ihtiyacınız olursa yakınım."

Bana ters ters baktı, askıyı bara taktı ve tuvalete geri döndü. "Pekala. ık dışarı." Pelerinini çıkarıp bana fırlattı.

Omzundaki yara sandığımdan daha kötü. Kazak ve iliği paramparça olmuş. Avucunu yaraya bastırıyor ve kanlı bir şekilde geri çekiliyor. Kan kokusu burnuma geliyor ve bütün katmanları çıkarıp yaranın ne kadar kötü olduğuna bakma dürtüsüne karşı koyuyorum. Ancak o zaman elinin hala titrediğini fark ediyorum.

Onun incinmesi umurumda olmamalı. Onun incinmesi umurumda değil; ancak incinmesi benim itibarımı zedeliyor ve bunu dzeltmeme izin vermemesi beni rahatsız ediyor.

"Ağrılarınız olmalı. Size yardımcı olabilirim—"

"şu lanet olası tuvaletten ık artık, Henry. Senin etrafımda dolanmana gerek yok, ben iyiyim."

Odanın dışına çıktım, kapıyı kapattım ve başka bir yerde yıkanmaya gittim.

Harlow'un aşırı uzun bir banyo yapması, canımın çok acımadığını gösteriyor. Sonunda banyo odasının kapısını açıp beni içeri aldığında, ben çoktan yıkanmış ve giyinmişim bile.

Tek renkli görüşümde teni açık gri görünüyor. Yüzü kızarmış, teni nemli, ıslak saçları sabahlığına damlıyor.

O küvetin kenarına oturuyor, ben de onun önünde diz çöküyorum.

Onu iyileştirmek için elimi kaldırdım, o ise irkildi.

İkimiz de donakaldık. Bu tepki, bir darbe almaya hazırlanan bir kadının tepkisiydi. Gözleri kocaman açıldı, sanki bana hiç göstermek istemediği bir şey göstermiş gibiydi.

Bu çok açık bir işaret. Bunun bir oyun mu yoksa yolculuktan o kadar yorgun düşmüş ki maskesinin düştüğü gerçek an mı olduğuna karar veremiyorum.

"Sana asla el kaldırmam," diye fısıldadım. "İstediğin sürece."

Dudaklarını büzdü. "Eğer tokat atmaya ihtiyaç duyarsam sana mutlaka haber vereceğim."

İstemsizce gülüyorum. Tanrıya şükür. Hâlâ alaycı olabilecek kadar iyi durumda. "Şu omuzuna bir bakalım."

Elbisesini üzerinden kaydırarak, omzundan köprücük kemiğine uzanan beş düzensiz kesikle lekelenmiş pürüzsüz, soluk tenini ortaya çıkardı.

"Acıyor mu?"

Islak saçlarını sağlam koluyla yana çekiyor. "Biraz hassas."

Elimi dikkatlice iz üzerine koydum ve acısı gözümü kamaştırdı, parlak ve kör ediciydi. Harlow yalancıydı. Acı çekiyordu. Şimdi acaba gerçekten şoktan mı titriyordu yoksa sandığımdan daha mı çok acı çekiyordu diye merak ediyorum.

Büyümü yaraya bastırıyorum, gözlerimi iyileşmekte olan deriye dikmiş durumdayım.

Gözleri bana dik dik bakıyor. "Çalışırken auranız parlıyor."

Onaylayarak mırıldanıyorum.

"Ayrıca sahiplenme duygusu hissettiğinizde de alevlenir."

Onun gözlemci yapısı sinir bozucu. Üstünlüğün onda olmasından hoşlanmıyorum.

"Sahip olma duygusu hissetmiyorum. Sorumluluk hissediyorum." Ona yalan söylemek, kendime yalan söylemekten daha kolay. "Sana burada bulunan erkeklerin senin benim olduğunu anlamaları gerektiğini söylemişim ve bunu onlara göstermekten korkmuyorum."

"Onlar sihri göremiyorlar."

"Ama bunu hissedebiliyorlar."

"Nasıl?" diye soruyor.

"İçimde bir karıncalanma hissi var. Anlatması zor."

Kadın kaskatı kesiliyor.

"Yara daha kötü olduğu için kaşıntı daha da şiddetli olacak."

Başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Yaralar mükemmel bir şekilde iyileşiyor. O nihayet gözlerini açana kadar elimi orada bırakıyorum.

"Birkaç gün daha hassas olacak, bu yüzden kendinizi yormamanız gerekecek. Şimdi bileğinizi göreyim."

İtiraz etmesini beklemeden, onu tutuyorum. Yüzünü buruşturuyor. Soluk teni, bana göre grinin çeşitli tonlarında, ama ona göre muhtemelen mor olan morluklarla kaplı. Parmaklarım kemikteki bir çıkıntıya değiyor ve dayanılmaz beyaz bir acı zihnimi delip geçiyor.

Dişlerimi sıktım. "Bu bozuk."

"Yapabilirdim—"

Kemik yerine oturdu ve o homurdanarak, ağzından boğuk bir küfür silsilesi döküldü.

"Pislik."

Çenesini elimle kavrayıp gözlerime bakmasını sağladım. "Yaralarını benden saklama." Ona bunu yapamayacağını söylemeye çok yakındım ama özellikle de zaten auraları görme avantajına sahipken, öfke anında sihirim hakkında herhangi bir şey açığa çıkarmak istemedim.

Elimle kırık kemiğin üzerine basıp, iyileşmeyi hızlandırmak için deriye, hasarlı dokudan kırık kemiğe kadar bastırıyorum. Kemiklerin iyileşmesi daha zordur, daha yavaştır, ancak birkaç dakika sonra kırık iyileşir ve ben de yaralanmanın etrafındaki iltihabı azaltmaya geçerim.

Alnını omzuma yasladığında irkildim.

"Kemiklerimin iç kısmında hiç kaşıntı hissetmedim. Kanayan odunlar, işte o çok rahatsız edici," diye mırıldanıyor.

Özür dileme isteği içimde kabarıyor ama onu bastırıyorum.

Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı kendime hatırlatıyorum. O, benim için bir araç. Bunu unuttuğum an, sonum olacak.

HARLOW

Deliliğin talihsiz yanı ş u ki, ne kadar çok düşünürsem o kadar paranoyaklaşıyorum ve kendi akıl sağlığımdan o kadar emin olamıyorum.

Babamın sözleri ve Able'ın yatağında çırpınışının görüntüsü hâlâ aklımda. Ama bu ikisi arasında bile, bunu kardeşlerimin geri kalanında göremiyorum. Ateşli ve tutkulu Aidia'da da göremiyorum. Pragmatik ve metanetli Kellan'da da göremiyorum. Sürekli rasyonel olan ve anlamsız partileriyle veya sinir bozucu çocuklarıyla meşgul olan diğer kardeşlerimin hiçbirinde de göremiyorum.

Öte yandan, Able de kamuoyu önünde aynı şekilde davranıyor. Dün gece olanları kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım.

Havenwood House'un karanlık bir koridorunda yürüyorum, birkaç adım gerimdeki Gaven'ın tahta zemindeki sessiz bot seslerini umursamıyorum. Bir kez olsun, etrafı keşfetmemden dolayı beni yargılamıyor. O da benim kadar etrafı tanımak için can atıyor olmalı. Soldaki koridor, mumlar ve pencerelerden gelen gri ışıkla loş bir şekilde aydınlatılmış.

"Aşağıda ne var?"

Gaven, "Bir kütüphane ve bir güneşlenme odası," diyor.

Sağ tarafımdaki koridora doğru bakıyorum.

Gaven, kendiliğinden, "Özel bir ritüel odası, Kennymyra'ya adanmış bir tür tapınak ve birkaç toplantı odası" diyor.

Sağdaki koridordan aşağı doğru yürümeye başlıyorum. Şaşırtıcı derecede az sayıda güvenlik görevlisi var. Görebildiğim kadarıyla kimse

beni izlemiyor ve etrafta kendi aurasından başka bir şey yok. Buradaki güvenliğin sıkı olacağını düşünmüştüm, ama gevşekmiş.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Duvardaki yara izi mi? Hareketli şehir mi?" diye soruyorum.

Gaven hızlanarak yanıma geldi. "Hayatımda çok şey gördüm ama Mountain Haven'ın kudretli duvarını yıkabilecek bir ordu hiç görmedim."

"Anlam?"

"Yani bence birileri işlerin yolunda gitmesine yardımcı oldu."

Durup Gaven'e doğru döndüm. "Yani içeriden birileri 'Tükenmişler'e yardım mı etti?"

"Pençeleri her gün duvarlarımıza değiyor ve şehir duvarları da aynı taştan yapılmış. Kapıları tırmanıp geçtiler, kırdılar ya da kapıdaki muhafızları kandırdılar. Ama ne kadar çılgın ve öfkeli olurlarsa olsunlar, duvarı bir kez bile aşmayı başaramadılar. Şehirde bulacaklarından çok daha küçük bir ödül için zahmete gireceklerine inanmakta zorlanıyorum."

"Burada çok insan var. Belki de Enerjisi Tükenmiş Olanlar sandığımızdan daha zekidir. Belki de Sığınak'ın o kadar iyi silahlanmadığını anlayacak kadar bilgi edinmişlerdir. Belki de daha kolay bir hedef olduğunu düşündüler," diyorum.

Gaven başını salladı, koridora doğru baktı ve bunu yüzünden okuyabiliyordum. Duvardaki yara izi ve Kellan'ın bize anlattıkları arasında, birilerinin Drained'lerin içeri girmesine yardım ettiği teorisinin giderek daha fazla doğru olduğu ortaya çıkıyor. Şimdi sadece bunun gerçekten ailem mi yoksa onları alaşağı etmekten ve babamı kötü göstermekten aynı derecede kazanç sağlayacak başka biri mi olduğunu anlamam gerekiyor. Rochelli veya Rafe Mattingly gibi biri... eğer aynı kişi değilse.

Toplantı odasının kapılarının önünden geçip köşeyi dönerek tapınak ve ayin odasına doğru ilerledik ve Henry'yi duvara yaslanmış halde bulduk.

"İşte orada. Sevgili müstakbel eşim."

Kaşlarımı çattım. "Keşfedebileceğimi söylemiştin."

"Sana turda eşlik edeceğimi söylemiştim."

Gaven'e el salladım. "Yanımda bir koruma var."

Henry kolunu uzattı. İstemeyerek de olsa kolunu tuttum ve beni koridordan aşağıya doğru yönlendirmesine izin verdim. Gaven'a bakmak için omzunun üzerinden döndü. "Hizmetlerinize ihtiyacımız yok."

Gaven, "Hizmetlerim isteğe bağlı değil. Bayan Carrenwell benim korumam altında," diyor.

Henry sakince, "O benim himayem altında," diyor. "Şu anda başına bir şey gelmesi benim çıkarıma olmaz."

Gaven ile göz göze geldik ve onun da benimle aynı kelimeye odaklandığını biliyordum. Şimdi. Yani güvenliğim, Henry için ne kadar faydalı olduğuma bağlı. Bunun böyle olduğunu zaten biliyordum, ama bunu itiraf ettiğini duymak güzeldi.

"Gidebilirsin, Gaven." Kaşımı kaldırıp ima edilen mesajı anlamasını umuyorum: Git başka yerde casusluk yap.

Henry, Gaven'ın köşeyi dönmesini bekledikten sonra koridorda ters yöne doğru yürümeye başladı. "Dışarıdan başlayalım. Biraz hava almaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Beni başka bir köşeye doğru yönlendiriyor ve bu malikanenin ne kadar labirent gibi olduğunu fark ediyorum. Zihnimde adımlarımı yeniden gözden geçirirken, koridorun sonundaki bir kapıdan pelerinimi tutan bir hizmetçi beliriyor.

Henry bana giymemde yardımcı oluyor. Bir Drained'in pençeleriyle parçalanmış olan omuzdaki kurt deseni, özenle işlenmiş altın bir nakışla dikilmiş. Parmaklarımı ipliğin üzerinde gezdiriyorum ve ancak onu açtığımda Harvain'in sembolü olduğunu fark ediyorum.

"Bunu dışarıda giyemem," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Neden üzerinde Şans Tanrıçasının mührü var? Bunu giyersem, insanlar hediyeimin Harvain'den olduğunu sanacaklar."

"Ya öyle yaparlarsa?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Onlara bunu söylemek benim tercihim olmalı, senin değil."

"Ya ben öyle olmadığına karar verirsem?"

Ona öfkeyle bakarken kanım kaynıyor. "O zaman fikrinizi yeniden gözden geçirmeniz istenecek."

Uzun bir süre meydan okurcasına bakışlarımı süzdü. "Seni kızdırmak eğlenceli." Ceketinin yakasına, aynı altın işlemeli ambleme işaret etti. "Hepimiz şans için Harvain amblemini takıyoruz. Bunu Liman muhafızlarının hepsinde göreceksin ve sen de benim karım olacağın için benim gibi bir tane takacaksın."

Ona inanmaz bir şekilde baktım. "Bugün giyeceğim kıyafetleri de sen mi seçeceksin? Tercih ettiğin iç çamaşırlarını da sen mi hazırlayacaksın?"

Ağzı kurt gibi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çok isterim." Gülümsemediğimde başını sallıyor ve iç çekiyor. "Bu, herkese kim

olduğunu göstermenin başka bir yolu ve kabul görmenin bir işareti olarak kabul ediliyor. Ayrıca, halkımız açık alanda bir Enerji Tüketici saldırısından sağ kurtulmayı Harvain tarafından kutsanmış olmanın bir işareti olarak görüyor, bu yüzden bunu hak ettin."

Harvain'in sembolünün yanındaki diğer sembollere bakıyorum. "Bunlar ne anlama geliyor?"

"Gül ve dikenli olan bu, Kennymyra içindir; bunu başka birçok kişinin de taktığını göreceksiniz. Ancak sadece Dağ Sığınağı muhafız sınavını geçenler, Vardek'i temsil eden bu alevi güç simgesi olarak takarlar. Şifacılar, Elvodeen'i temsil eden bu altın yaprak ve iğneyi takarlar ve hikaye anlatıcılarımız ve büyücülerimizin çoğu Stellaria için altın yıldızlar ve bir hançer takarlar. En nadir bulunan arma ise Polm'unkidir, ancak altın bir kanca ve bir göz içerir." Arkasını dönüp ceketindeki son işlemeyi işaret eder. "Ve son olarak, bu altın ay Asher içindir."

Ben şaşkınlığımı gizleyemedim Henry bunu fark etti.

"Burada Sonların Tanrısı'na saygı göstermenin o kadar da tabu olmadığını göreceksiniz. O bizim koruyucularımızdan biri ve bu yıkık kalenin küllerinden yeniden doğmamız onun lütfu sayesinde oldu," diyor.

"Öyle değil. Sadece—" Tereddüt ediyorum. Ona güvenmiyorum, ama bu onu sarsmak ve isyancılarla gerçekten bağlantılı olup olmadığını görmek için bir fırsat. "Lunameade'deki isyancılar Asher'ı hamileri olarak seçtiler."

Kaşlarını çattı. "İlginç."

Daha fazla bir şey söylemesini bekledim, ama o sadece yakasını düzeltti ve omzuma doğru başıyla onay verdi.

Yaralarınız nasıl?

"Sıfır gibi." Neden umursuyormuş gibi yapıyor anlamıyorum.

Kollarını kavuşturdu. "Öyle diyorsanız, nereden başlayalım? Şehirde mi? Silah deposunda mı? Bahçede mi? Sanat galerisinde mi?"

Omzumu çevirip koridora doğru baktım. "Sanat galeriniz mi var?"

Henry itiraz ediyor. "Elbette ki öyle. Tüm kültürlerin sanata ihtiyacı var. Yaratıcılık hayatı önem taşıyor."

Bana pek de ruhani bir sanatçı gibi gelmiyor, ama yüzünde hiçbir mizah belirtisi yok. Saçlarını eliyle düzeltiyor ve saçları hemen yerine oturuyor. Henry, mükemmeliyetçiliğinde gerçekten de sinir bozucu.

Dirseğini uzatarak bana tutunmamı işaret etti. "Peki, nereye?"

"Silah deposu."

Gülmeyle iç çekme arasında bir ses çıkardı. "Neden şaşırmadım ki? Umarım evimde bir cinayet serisi planlamıyorsunuzdur."

Kolumu onun koluna geçirdim ve o da beni koridorun sonundaki bir kapıya doğru götürdü.

Kapıyı açarken, "Neden bunca cinayet?" diye soruyor.

"Hepimizin bir hobiye ihtiyacı var."

İçini çekti. "Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"Gerçekten de öyle değilim. Bunu artık sormayı bırakmanız için bir işaret olarak algılayabilirsiniz."

Parlak gri sabahın içine adım atıyoruz. Gözlerim alışana kadar kısıyorum. Beni malikanenin avlusundan geçiriyor. Evdeki düzenli bahçelerden ve verandadan çok farklı. Carrenwell Evi keskin, temiz taşlardan ve çiçeklerle dolu düzenli saksılardan oluşurken, Havenwood Evi yosunlu taşlardan ve duvarlara dolanan yabani sarmaşıklardan oluşuyor. Duvarlardaki çatlaklardan ve kaldırım taşlarındaki boşluklardan kümeler halinde koyu, kan kırmızısı görünümlü çiçekler açıyor ve demir kapı, mevsim değişikliğine ve dondurucu dağ havasına rağmen hala çiçek açan, dikenli, koyu mor bir tür çiçekli sarmaşıkla sarılmış durumda.

Bir şekilde dağınık görünmüyor. Sert bir güzelliğe sahip, sanki buranın her şeyi acımasız bir ortamda gelişen şeylere bir anıt gibi. Sanırım ben de buraya gayet iyi uyum sağlayacağım.

Kapıdan geçip sağa dönüyor ve geniş taş bir yoldan aşağı iniyoruz. Havenwood Evi, kalenin altıncı ve en yüksek seviyesinde yer alıyor ve altında beş seviye daha uzanıyor. Yürürken uzaktan gelen kasabanın gürültüsünü izliyorum. Kıvrımlı yolda ilerlerken muhafız üniformalı birkaç adam yanımdan geçiyor. Çoğunun göğüslerinde belirgin bir şekilde amblemleri var, ancak Henry'nin daha incelikli yaklaşımını benimseyen birkaç kişi de mevcut.

"Güvenlik görevlisi olmak için neler gerekiyor?" diye soruyorum.

"Neden? Sınavı geçmeyi mi düşünüyorsun?"

Sinirle nefesimi dışarı verdim. "Bana biraz rahat ver Henry. Her soru bir silah değil. Anlamadığım bir kültüre sahip yabancı bir yerdeyim. Yeni hayatıma alışmaya çalışıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Haklısınız. Testi geçmek için, duvarın ötesinde bir hafta boyunca tek başınıza hayatta kalmanız gerekiyor."

“Bir hafta!” Duraksıyorum, kolumu ondan kurtarıyorum. “Kurumuş Ormanda mı?”

Havenwood House'un dış duvarındaki bir köşeyi döndüğümüzde ve yüksek binalar arasında dar, kıvrımlı ve dolambaçlı yollardan oluşan bir labirente doğru ilerlemeye başladığımızda başıyla onayladı.

Beni şaşırtmaya mı çalışıyor, soru sormamı engellemeye mi çalışıyor, yoksa gerçekten de cephaneliğe giden yol bu mu, anlayamıyorum.

“Yani o adamların hepsi—” Patika boyunca devriye gezen muhafızların uzaktaki silüetlerine doğru bakışlarımı çevirdim. “Hepsi bir haftalık dışarıda kalışı atlattı—”

Gözümün kenarında turuncu bir aura beliriyor. Dönüp elimi tam zamanında kaldırarak adamın bileğini yakalıyorum ve hançerinin göğsüme saplanmasını engelliyorum. Yeni iyileşmiş ama hala hassas olan omzumda yıldırım gibi bir acı saplanıyor. Diğer elimi kaldırıp bıçağını yana doğru savururken adamın gözleri faltaşı gibi açılıyor.

Büyüsü bana çarpıyor—Kötülüğün Tanrısı'ndan gelen manipülasyon büyüsü. Beni nasıl etkilemeye çalıştığını öğrenmeyi beklemiyorum. Kolunun altından dönüp elini geriye doğru çekiyorum. Sol bileğimde yakıcı bir acı saplanıyor ve Henry'nin beni iyileştirdiğini izlemiş olsam da, yaranın acısı hala devam ediyor.

Ama acı sadece bir odak noktası. Bunun üstesinden gelebilirim.

Adam bıçağı daha sıkı kavradı ve ben de eklemi daha fazla baskı altına aldım. Korku, ateş gibi kanımı sardı. Bıçağı bırakmayacak. Öleceğim. Onu durduracak gücüm yok.

Uygulanan manipülasyon o kadar şiddetli ki, boğazımda safra tadı hissediyorum.

Ellerim titriyor, tüm vücudum onun büyüsünün ağırlığı altında sarsılıyor. Sıkıca tutuyorum, o kadar sert bastırıyorum ki kemik gıcırıyor.

Adam o kadar aniden çekilip götürüldü ki neredeyse yere düşüyordum. Henry onu boğazından yakalayıp duvara yapıştırdı.

“Gerçekten mi, Seth?” Henry'nin sesi kısık bir hırıltıydı. “Karımı mı hedef alıyorsun?”

Seth, "O henüz senin karın değil," diye kekeleyerek söylüyor. "O onlardan biri."

“O artık bizden biri. Ve zararsız.”

Tüylerim diken diken oluyor. Onu uykusunda boğarak zararsız olduğunu göstereceğim.

"Öyleyse neden eğitiliyor?" diye soruyor Seth.

"Çünkü zirvede olduğunuzda, herkes yapabileceğini kanıtlamak için bir hamle yapmak ister," diyorum.

İkisi de başlarını bana doğru çevirdiler, sanki burada olduğumu unutmuş gibiydiler.

"Lunameade'de bir günden az kaldın ve biri seni öldürmeye çalıştı. Bu yüzden tüm deneyimi benim yaşamam adil olur," diyorum.

Henry bana sırtıttı ve hiç bakmadan Seth'in boğazını kesti. Yüzümdeki şokun Seth'inkiyle aynı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Gözlerimi hızla kırıştırdım, acaba hayal mi ettim diye anlamaya çalışıyordum ama Seth duvara yığıldı, boynundaki yaradan kan fışkırıyordu. Henry burnunu çekti ve Seth'in yere düşmesine izin verirken burnunu kırıştırdı, hırıltılı nefes alışını umursamadı.

Dizlerim o kadar çok titriyor ki ayakta durmakta zorlanıyorum, ama alıştığım bir şey varsa o da korku. Altı yaşındayken sihir yeteneğim ortaya çıktığından ve korkmanın gerçek anlamını öğrendiğimden beri, her gün onun buz gibi pençesini üzerimde hissediyorum.

Henry elindeki kana kaşlarını çatarak eğildi ve Seth'in ceketinin kenarıyla kanı sildi. Bana doğru yürürken ben de bir adım geri çekildim.

"Sorun yok," diyor usulca. "Bu sadece korku büyüsü."

"Evet, bu gayet açık."

"Seni rahatsız etmedi." Bu bir suçlama.

"Öyle değil mi?" Titreyen ellerimle bedenimi işaret ettim. "Beni bu kadar rahat bir şekilde öldürdüğüm için yargılayan biri için, hiç tereddüt etmedin. Neden?"

"Çünkü sana saldırdı."

"Onun yargılanması gerekmez mi?" diye soruyorum.

"Şehirde işler böyle mi yapılıyor?"

"Öyle olması gerekiyor ama—" diye tereddüt ediyorum.

Henry kaşını kaldırdı. "Ama?"

"Ama adalet güçlüler tarafından dağıtıldığında, bu gerçekten adalet midir?"

Henry kısık bir sesle ıslık çaldı. "Bu dürüst bir cevaptı. Üzerinde hemfikir olduğumuz bir şey bulduğumuza şaşırdım."

Büyü bedenimden ayrılırken ellerimin titremesi nihayet dindi. "Öyleyse neden boğazını kestin?"

Henry beni geriye doğru itiyor. Yoğun bakışları benimkilerle buluşurken, kaba taş duvar pelerini takıyor.

"Hayatta kalmak işte böyle bir şey, Harlow. Acımasız ve kararlı olmalısın. Çirkin bir şey. Kalenin duvarındaki o yara izi gibi. Zayıfları ve sadakatsizleri ayıklamak için gerekli bir şiddet bu."

Henry hakkında öğrendiğim her şey, bildiğimi sandığım şeylerle çelişiyor. Halkına saygı duyacağını düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değilim. Eğer her şey güçlülerin hayatta kalmasıyla ilgiliyse, Mountain Haven ile Lunameade arasında bir fark var mı?

"Devam edelim mi, yoksa biraz dinlenmeniz mi gerekiyor? Bileğiniz ağrıyor olmalı."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, onu geriye itip etrafından dolaşarak geçtim. "Bileğimde bir sorun yok. Gösteriş yapmaya devam et."

Sinirlenmem gerekirdi—ya da en azından sinirlenmediğimden emin olmam gerekirdi—ama her şeyden çok kafam karışık. Kolumu onun koluna geçirdim ve o beni silah deposuna doğru patikadan aşağıya götürdü.

"Onu öldürmemin bir diğer sebebi de senin kendini savunduğunu görmesiydi. Şimdilik kimsenin senin kendini savunabildiğini ya da büyüün nasıl çalıştığını bilmesini istemiyorum," diye fısıldadı Henry.

"Onun beni öldürmesine izin vermemi mi tercih ederdin?"

Henry alaycı bir şekilde, "Ben olsam onu durdururdum," dedi.

Omuzumu ve bileğimi işaret ederek, "Bunun için nefesimi tutamadığım için beni affedin," dedim.

"Bana güvenmeni istiyorum."

Gülüyorum. "Bunu bekleyemezsin herhalde. Özellikle de şimdi." Seth'in bedenine anlamlı bir bakış atıyorum.

Kolumu gerdi. "Bu bir daha olmayacak."

Yüksek, sarmaşıklarla kaplı bahçe duvarlarını aştığımızda, çeliklerin çarpışma sesi havayı dolduruyor ve büyük bir bina görüş alanımıza giriyor.

Binanın girişini birkaç dövüş ringi çevreliyor. Birkaç adam dövüşüyor, kimisi kılıçla, kimisi de sarılı yumrukla. Dövüş stilleri gösterişli değil. Acımasız, etkili, tıpkı Henry'nin Kurumuş Orman'da dövüştüğü gibi. Yine de, Lunameade'de öğretilen biçimle aynı olmasa da, şiddetlerinde bir zarafet var.

"Çok ilgili görünme yoksa yanlış anlarlar. Sen zaten sıg bir şehir kızı rolündesin," diye fısıldıyor Henry.

"Yakışıklı erkeklerin dövüşmesini izlemekle ilgilenmemem için hiçbir sebep yok."

Kolunu kasıyor. Henry bir muamma. Bir an bana sataşüyor, bir sonraki an bana dokunan bir adamın boğazını kesiyor. Benden hoşlanmadığını biliyorum, ama en azından şimdilik bana ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Cephanelik kapılarında nöbetçi olmaması dikkatimi çekti. En azından gerekirse daha fazla silaha erişebileceğim.

"Orada güvenlik için birini görevlendirmeniz gerekmez mi?"

Henry kapıyı açıp beni içeri davet etti. "Bunun için yeterli korumamız yok. Başka korunma yöntemlerimiz var."

Kapıların ardında donakaldım, giriş yolunu sihirli tuzakların parıltısı kaplamıştı. Soldaki, yukarı aşağı doğru keskin şimşek patlamaları şeklinde hareket eden parlayan turuncu bir ışıktan yapılmıştı. Sağdaki ise girdap gibi dönen kırmızı bir girdaptı. Uzakta, neredeyse her türden büyüü içeren daha fazlasını görebiliyordum. Sadece koridorda bile en az bir düzine olmalı.

Henry'nin elinin belimin alt kısmına dokunması beni ürküttü. "Neye benziyorlar?"

"Ölümcül bir gökkuşağı. İçine nasıl gireceğiz?"

Duvar üzerindeki süslü taş levhaya doğru yürüyor. "Buraya gel."

Parmaklarını keskin beyaz taşa bastırır, sonra geri çeker ve bir damla kanının altındaki taşa damlamasına izin verir. Ardından cebinden bir matara ve bir mendil çıkarır ve kumaşa biraz alkol döker. Taşın ucunu siler.

"Bu işaretleyici büyü. Evlendikten sonra, sadece buraya parmağını bastırarak içeri girebileceksin. Ama şimdilik, benim kanıma da ihtiyacın olacak."

Bileğimi kavrayıp parmağımı uca bastırıyor. Parmağıma batarken acıyla inliyorum ve o da taşa bir damla damlatıyor.

"Her şeyden önce güç," diye fısıldıyor.

Taş aydınlanınca kanımız kaynamaya başladı. Arkamı dönüp sihirli tuzakların birer birer kayboluşunu izledim ve uzun koridorun sonundaki ağır kapı gıcırtyla açıldı.

Kanım yere damlamaya başlarken Henry bileğimi yakaladı. Parmağımı ağzına alıp nazikçe emmeye başlayınca nefesim kesildi. Isı ve basınç acıyı dindirdi. İğrenmem gerekirdi ama bakışlarındaki yoğunluk kanımı ısıttı.

Büyüsüyle yarayı iyileştirmiş olan parmağımı kurtarıırken göz bebekleri büyüdü.

"Harika numara." Bunu bir alay olarak söylemek istedim ama nefes nefese kaldığım için bunu başaramıyorum.

Sırıttı ve elimi koluna geçirdi. Koridordan ilerleyip taş kapıdan geçtik. Kapı, kemerli ahşap tavanlı büyük bir depoya açılıyor. Binanın tüm uzunluğu boyunca duvarları kaplayan raflarda kılıçlar, kısa kılıçlar, arbaletler ve uzun yaylar var. Mountain Haven bir kez hazırlıksız yakalanmış olabilir, ama bunun tekrar olmasına izin vermeyecekleri açıkça belli.

Henry'nin ne planladığını anlamak imkansız. Bana daha fazla silah bulabileceğim yerleri gösterme konusunda temkinli davranacağını düşünmüştüm, ama beni buraya getirmekte ve içeri nasıl gireceğimi göstermekte hiç tereddüt etmedi. Beni sahte bir güvenlik duygusuna kaptırıp gardımı indirmemi sağlamaya çalışıyor olmalı.

Odada bulunan birkaç adam Henry'ye başlarıyla selam verip, bıçak bileme ve okları ok kılıflarına yerleştirme işlerine geri döndüler. Odanın uzak tarafında bir adam küçük bir kavanozdan bıçağın uzunluğu boyunca su döküyordu. Akan su, altındaki kovaya damlıyordu. Damlama bitene kadar bıçağı yerinde tuttu, sonra duvardaki bir kancaya astı. Son olarak, kavanoza bir huni yerleştirdi, suyu içine boşalttı ve yeni bir bıçakla aynı işlemi tekrarladı.

"Bu kuyu suyu," diyor Henry. "Ormanda muhtemelen fark etmişsinizdir, kuruyan suyu tamamen yakıp kül ediyor."

Kuyularda kutsal su bulunuyor, bu yüzden Kurutulmuşların iğrenç yaratığını yakması mantıklı, ama şehri savunmak için hiç kullanmamış olmamıza şaşırdım. Sadece iyileştirici özelliklerini düşündük. Onu bir silah gibi kullanmak aklıma hiç gelmezdi, ama şimdi geri dönüp paylaşmak için can atıyorum. Bu, şehir surlarını korumanın çözümü olabilir.

"Seni kullanırken görene kadar bilmiyordum," diye fısıldadım.

Henry'nin bakışlarında bir yargı var.

"Kuyu, Lunameade'deki kutsal törenlerin sadece bir parçası."

Duvara doğru elini salladı. "Burada dövülen tüm bıçakları kuyu suyuna batırılmış halde tutuyoruz, böylece her türlü saldırıya hazır oluyorlar."

"Kuyu suyuna nasıl erişiminiz var?"

"Bu konuda oldukça meraklısınız." Ana yürüyüş yolunda yürümeye devam ediyor.

Ona yetişmek için koşmaya başladım. "Nedenini tahmin edemiyorum?"

"Ve cevap vermeyeceğimi sanıyordum." Bana sırtarak baktı. "Tabii ki, sır takası yapmak istemediğin sürece. Eğer bana neden erkekleri öldürdüğünü söylersen, suyu nereden aldığımı da söylerim."

İçimden bir ah çektim. Kolay olacağını düşünmemiştim ama en azından beni kışkırtmaktan bu kadar zevk almasa iyi olurdu.

Lunameade'de birileri bu suyu temin ediyor olmalı. Kellan'a bundan bahsetmeliyim; belki de izinsiz olarak kuyudan su çekmeleri, kuyudan akan suyu kirletiyordur. Ama ona söylemeden önce, ne için kullandıklarını anlamam gerekiyor. Kellan, neyin en iyi olduğunu bildiğini varsaymaya biraz çabuk meyilli olabilir ve eğer kuyu suyu gerçekten de Tükenmişler'e karşı bir avantaj sağlayabiliyorsa, bunu bilmekte fayda var. Daha da ilginç olanı, bu bilgi için takas teklif etmesi; bu da Henry'nin suyu nasıl temin ettiklerini bildiği anlamına geliyor.

Beni tekrar girişe doğru yönlendiriyor. "Seni biraz sanat eseri görmeye götüreyim mi? Biz burada sadece kaba kuvvet kullananlardan değiliz. Söz veriyorum."

Henry, taş kapının yanındaki levhaya sihirli sözleri fısıldıyor ve kapı kayarak açılıyor. Binadan çıkıyoruz. Geri döndüğümüz yoldan geri dönmek yerine, Henry beni ters yöne doğru götürüyor.

Patikada ne kadar ilerlersek, manzara o kadar vahşi ve güzel hale geliyor. Patika daralıyor, bu yüzden ormanın sık dallarına ve köklerine takılmamak için Henry'nin yanına sokulmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi vahşi doğaya doğru kısıyorum. Bir bahçe olamayacak kadar vahşi. Sanki orman kalenin bu kısmını ele geçirmiş gibi görünüyor.

"Manzaralı yol burası," diyor Henry, değerlendirmemi fark ederek. "Belki pek bir şeye benzemiyor ama kalenin ele geçirilmesi için yapılan savaşın en büyük kısmı burada gerçekleşti."

Sesindeki saygıyı fark ettim ve kız kardeşinin ölümüyle ilgili söylediklerini hatırladım. Acaba bu olay burada mı oldu diye merak ettim.

"Neden burada?" diye soruyorum. Yıkık duvar, şu anda yürüdüğümüz yerden kilometrelerce uzakta olmalı. Şiddetin gedikte yaşanmış olması gerektiğini düşünmüştüm.

Patika açıldığında Henry tereddüt ediyor. Manzara nefesimi kesiyor. Kayıp bir müstemilatın kalıntıları var. Sanki bir zamanlar var olan bir hayaletin içinden geçmiş gibi, tüylerimi diken diken eden bir soğukluk hissediyorum.

Yıkılmakta olan taşın üzerine kazınmış pençe izlerinde yosun birikmiş, tek menteşeden sallanan demir kapıyı sarmaşıklar boğmuş.

"Kaçış yolları," diyor Henry. "Şehirde olduğu gibi burada da var. Ya 'Tükenmişler' içeri girerse diye?"

Başımı sallıyorum. Şehirde, kapı ve bölge bazında benzer stratejik planlarımız var; bu planlar, saldırıya uğradığımız takdirde daha az bölgeyi etkili bir şekilde savunmamızı sağlıyor.

"Son direniş burada, malikanede gerçekleşti. Saldırı sırasında insanlar daha yüksek bir yere, buraya götürüldü. Ve çoğu burada hayatını kaybetti."

Kız kardeşi burada öldü.

"Üzgünüm."

Bakışları bana dikildi, sanki dalga geçtiğimi sanıyor ama ciddiylim. Ailemle bir ilgisi olduğunu düşünse bile, hatta ailemle bir ilgisi olsa bile, bir kız kardeşimi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Özellikle de sadece ikisi oldukları için.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda. Elini yüzüne sürüyor. "Neyse, sizi buraya getirmemin sebebi acı dolu tarihimizi yeniden yaşatmak değil. Size, gezintilerinizde bu noktadan öteye, kale ormanına girmemeniz gerektiğini söylemek için getirdim."

Yıkılmakta olan duvarların ötesindeki ormana bakıyorum. "Neden? Orada ne var?"

"Avlanma alanları."

Ona doğru bir bakış attım. "Oyun için mi?"

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "Hayır, canım. Farklı bir av türü. Kennymyra ziyafetleri için—tıpkı bu gece olduğu gibi."

Aidia ile gizlice barlara gittiğimizde kulak misafiri olduğumuz, Zevk Tanrıçası'nı onurlandırmak için yapılan çılgın seks ritüelleri hakkındaki hikâyeleri düşündükçe yanaklarım kızarıyor.

Utanç duygumu gizlemek umuduyla, üşüyormuş gibi kollarımı ovuyorum.

Boğazını temizledi. "Hadi sizi içeri alalım."

Patikalarda kıvrımlı yollardan ilerledikten sonra nihayet Havenwood Evi tekrar görüş alanımıza giriyor.

Henry bizi farklı bir kapıdan içeri alıyor ve uzun, sessiz bir koridora çıkıyoruz. Koridorun sonunda dönüyoruz ve gözlerim loş odaya alışıyor. Yarı karanlıkta, üç örtülü heykelin üzerinde gölgeler dans ediyor. Beyaz mermer, siyah duvarlara karşı keskin bir kontrast oluşturarak onlara

hayaletimsi bir parıltı veriyor. Oymaların muhteşem inceliği, örtülerin arasından bile görülebiliyor.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Kennymyra ve Stellaria üçlüsü. Büyük büyük dedem onları yaptı. Hayatının eseriymiş."

Hafif bir esinti, en yakındaki Kennymyra heykelinin üzerindeki kırmızı örtüyü hareket ettiriyor. Henry'nin beni durduracağını umarak öne doğru bir adım atıyorum. Durdurmayınca, o kadar yaklaşıyorum ki botlarımın uçları neredeyse heykelin tabanına değiyor. Heykel gerçek boyutlarda, benden biraz daha uzun ve yüzü çekik gözler ve hafif bir gülümsemeyle oyulmuş.

"Peki, neden peçeler?" diye soruyorum.

"Bu gece ziyafet vakti."

"Gidebilir miyim?" Bu soru, korunaklı bir ortamda büyümüş bir kız çocuğunun çocukluktaki merakından doğuyor; casusluk yapmak ve kritik bilgiler edinmek için burada bulunan yetişkin bir kadının akıllıca stratejisinden değil.

Nefes alıp verirken, Henry tam arkamda. Hareket ettiğini bile duymadım, ama şimdi sert göğsü sırtıma yaslanmış ve nefesi kulağımın kenarına hafifçe değiyor.

"Bunun sizin gibi hassas bir kadın için uygun olacağından emin değilim."

"Belki de düğün gecemiz için bazı fikirler edinebilirim," diye karşılık veriyorum.

Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama boynumu ısırmasını beklemiyordum. Sıçradım ve sırtırken onu savuşturdum.

Adam daha önce bana dokunduğu için birinin boğazını kesti, şimdi de halka açık bir şekilde çok fazla cinsel ilişki olacağını tahmin ettiğim bir şölenine katılıp katılamayacağımı sorduğum için benim boğazımı ısırdı.

Bir erkeği görür görmez tanımayı, onu motive eden şeyleri anlayıp kullanabilmeyi kendime görev edindim; ama Henry çok değişken bir kişiliğe sahip. Gözlerimin önünde ne kadar çok değişirse, ondan ihtiyacım olanı elde edebilecek kadar onu anlayabileceğimden o kadar emin olamıyorum.

"Meraklı olduğunu biliyorum. Kafesinden çıktın ve şimdi her şeyi görmek istiyorsun. Ama bu akşam yemekten sonra hiçbir koşulda odandan çıkmayacaksın," diyor Henry kararlı bir şekilde.

Kaşımı kaldırdım. "Bunu yaparsam boğazımı kesecek misin?"

Sinsi bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. Daha kötüsünü yapacağım."

Sözlerinde tehdit var, ama şehvet dolu gülümsemesi bambaşka bir şey vaat ediyor.

"Daha da kötüsü mü var?"

"Belki de seni de benimle birlikte karanlığa sürüklerim. Seni ormanın ıssız bir köşesine kaçırır ve seninle istediğim gibi birlikte olurum."

Tehdit kanımı kaynatıyor ama kollarımı kavuşturuyorum. "Şunu açıkça belirtelim. Bu, bana 'kal' diyeceğiniz türden bir evlilik olmayacak. Kendinizi ne tür bir canavar sanırsanız sanın, boyun eğmeyeceğim. Eğer kendinizi korkulacak bir şey haline getirirseniz, söz veriyorum ben de kendimi daha da kötü hale getireceğim."

Meydan okuma karşısında gözleri parladı. "Bu muymuş? Daha büyük canavar olma yarışması mı? Beni eğlenceyle tehdit etmeyin. Hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaptım."

"Öyleyse umarım yanıldığınızı anlayacak kadar aptal değilsinizdir," diyorum. "Şehirde birini öldürmem konusunda çok yargılayıcıydınız, ama bana zarar vermeye çalışan, hatta istemediğiniz bir karın olan, adını bildiğiniz bir adamın boğazını kestiniz."

"Ne istediğimi bilmiyorsun. Aramızdaki fark net değilse, sana açıklayayım. Sen sarhoş adamları hobi olarak öldürüyorsun. Ben ise şiddet uygulayanları mecburiyetten öldürüyorum. Her gün, halkımın iyiliği için seçimler yapıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Kaşları birden yukarı kalktı ve hatamı anladım. Kartlarımı açığa vurdum. Artık cinayet serimin sadece eğlence için olmadığını biliyor. Ona bunu düşündürmek daha güvenliydi. Beni incitmek için kullanabileceği şeylerden onu uzak tutmak daha güvenliydi.

Başını yana eğip, beni yeni bir ilgiyle inceliyor. Aklım hızla çalışmaya başlıyor, bu konudan dikkati dağıtmak için kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Beyaz taş zemindeki kırmızı bir leke dikkatimi çekti. "Bu kan mı?"

Henry'nin başı hızla döndü, bakışları anında kısıldı. Beni arkasına saklamak için elini arkaya uzattı.

Örtülü heykellere doğru bir adım geri attım, ama ayağım bir şeye takıldı. Denge kurmaya çalıştım ama Henry çok uzaktaydı ve sırt üstü yere düştüm. Yere baktım. Botumun çamurda sürüklendiği yerde kanlı bir iz vardı.

Sağımda duyduğum alçak bir hırıltı, ense tüylerimi diken diken etti. Başımı yavaşça çevirdim ve karanlıkta, iki soğuk mavi göz bana bakıyordu. Canavar ışığa doğru adım atarken hareketsiz kaldım. Heykellerin arkasındaki gölgelerden beyaz bir kurt sinsice yaklaştı. Mum ışığına çıktığında, tamamen beyaz olmadığını, postunda kül grisi karışımı olduğunu gördüm. Alçak, homurdanan bir hırıltı çıkardı, dudakları keskin dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrıldı.

"Henry," diye fısıldadım.

Kurt, botumdaki kanı kokluyor ve burnuyla sağ ayağımı dürtüyor. Gözümü kırpmamaya veya ani hareketler yapmamaya çalışıyorum ama ellerim titriyor.

"Buraya ne getirdin Ky? Ödüllerini galeriye getirmemen gerektiğini biliyorsun," diyor Henry. Sesi yumuşak, azarlama ve alay arasında gidip geliyor.

Kurt heyecanla homurdanıp zıpladı, karanlığa kısa bir bakış attıktan sonra tekrar dikkatini bana çevirdi.

"Bu şey sizin evcil hayvanınız mı?" diye soruyorum.

Henry kaşlarını çatı. "O benim evcil hayvanım değil."

"Ama sen ona isim verdin."

"Evet. Kyrin. 'Küçük gizem' anlamına geliyor."

"Peki, onu besliyor musunuz?" diye soruyorum.

Henry gözlerini devirdi ve kan izini işaret etti. "Bazen. Çoğu zaman kendi yemeğini kendisi yiyor, gördüğünüz gibi. Sadece burada yaşıyor ve benimle avlanıyor."

"Ama o bir evcil hayvan değil. Öyleyse ne? Meslektaşınız mı?"

Henry sinirli bir şekilde içini çekti.

Kurt yaklaştıkça gerildim, kanlı burnu eteğime değiyordu. Pençeleri kocaman. İnce, kaslı vücuduyla neredeyse benim kadar büyük olmalı.

"Sana zarar vermez," diyor Henry.

"Az önce bana onun evcil hayvan olmadığını, yani vahşi bir hayvan olduğunu söyledin ve—" Canavar yaklaştıkça ağzım kuruyor. Kurdun bakır rengi nefesi yüzüme değişiyor. Sanki ruhumun içine bakabiliyormuş gibi bana bakıyor.

Yanımda yere yığılıp sırt üstü yuvarlanmaya başlayınca, tıpkı bir köpek yavrusu gibi bir o yana bir bu yana sallanınca irkildim. Şaşkınlıkla karışık bir kakhaha attım ama konuşmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedim.

"Gerçekten mi Ky? Ne kadar da güçlü bir koruyucu! Bir yabancıya karnını gösteriyorsun," diye homurdandı Henry arkamdan.

Kurt karnının üzerine yuvarlandı ve bana baktı. Zekâ dolu gözleri beni süzdü, sonra da Henry'ye baktı.

"Sanırım takma adın konusunda çok da yanılmamışım," diyorum.

Henry gözlerini devirdi. "Seni yukarı geri götürmeliyim. Ziyafet kutlamaları gün batımında başlayacak ve o zamana kadar odana yerleşmiş olmalısın."

"Gidiyor musun?"

Sırıttı. "Elbette. Ben Mountain Haven'ın varisiyim."

Yavaşça ayağa kalkarken kurda şöyle bir göz attım.

"Neden? Bu seni kışkandırıyor mu? Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım, ama seni yavaş yavaş bizim yaşam tarzımıza alıştırmayı düşündüm. Eğer hazır hissediyorsan, ne dersin? Sonuçta Bayan Vahşi Kurt olacaksın."

Ona dik dik bakıyorum ama o sadece gülüyor ve beni odamıza götürmek için elini sırtıma koyuyor. Arkamı dönüp heykellere bakıyorum.

"Yakında geri döneceğiz ve geri kalanını da göreceğiz, ama tavşan kanını temizlemek isteyeceğinizi tahmin etmişim," diyor Henry.

Yukarı kata çıkıp odamızda yalnız kalmama izin verdim, yerimde kalacağıma söz vermişim; çünkü etrafı kolaçan etme fırsatını kaçırmak niyetinde olmadığımı biliyordum.

HENRY

Kyrin, uzun koridordan anne babamın özel oturma odasına doğru ilerlerken yanımda koşuyor. Akşamın erken saatleri, ayın doğmasına ve avın başlamasına bir saat kala, hava çoktan kararmış. Bu, Karanlık Yıldız Festivali'ne ve kışın en soğuk dönemine sadece birkaç hafta kaldığını hatırlatıyor.

"Korkunç bir canavar olmayı başardın Ky," diye takıldım. "Gerçekten de ona ilahi bir korku saldın."

Kurt, sanki benim hakkımda aynı şeyi düşündüğünü belirtmek istercesine hırıltılar çıkardı.

"Onun içini dökmesini sağlamak benim işim. Sen ise ketum olan taraf olmalısın."

Koridordaki son virajı döndüğümüzde, anne ve babamın odasının dışında nöbet tutan güvenlik görevlileri görünür hale geliyor.

Kyrin, süslü oturma odasının kapısının önünde durur ve muhafızların yanına uzanarak beklemeye başlar.

Sağdaki gardiyan başını salladı. "Sizi bekliyorlar."

Odaya girdiğimde, anne ve babamı şöminenin karşısındaki lüks koltuklarda otururken buldum. Annem beni görünce yüzü aydınlandı, kaşlarındaki o eski kırısklık gevşedi.

"Otur Henry. Çay getirdim. Dışarıda olduğunu biliyorum, üşümeni atmana yardımcı olur," diyor.

Bu tür aşırı ilgi ona kendini faydalı hissettiriyor, ama keşke arada bir rahatlasa. Dikkatli olmazsa, kendini erken yaşta ölüme sürükleyecek. Holly'nin ölümü hepimize çok pahalıya mal oldu, ama annem, saldırıdan sonra bizi iktidarda tutan ve kaleyi bir arada tutan yapbozun ayrılmaz bir parçası. Kendi kederiyle hepimizi uçurumun kenarından geri çekti ve o zamandan beri geçen on yılda gerginlikleri yatıştırmaya yardımcı oldu.

Ama görüyorum ki bu yük onu nasıl canlılıktan mahrum bırakmış. Görünüşü kusursuz; koyu renk saçları düzgünce toplanmış, elbisesi tertemiz, tek bir kırışıklık bile yok. Ama gözlerinin etrafındaki derinleşen çizgilerde, benim varis olmamı sağlamak için ne kadar para aldığını görüyorum. Güç açlığından değil, halkımızın aşağılık içgüdülerini dizginleyecek istikrarlı bir el olma arzusundan dolayı. Eğer yanlış kişi burada iktidara gelirse, kale çok kolay bir şekilde tekrar kaosa sürüklenebilir.

Karşılarındaki sandalyeye oturup kendime çay dolduruyorum.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor babam.

Ne diyeceğime karar vermeye çalışarak uzun bir yudum aldım. "Çok meraklı biri. Sanki Tükenmişler'e karşı büyük bir saldırı planlıyormuş gibi cephaneliği inceliyordu."

Babam yüzünü buruşturdu. "Evet, turunuza oradan başlamanız ilginç bir tercihti."

"Bunun ona bir güvenlik hissi vereceğini düşündüm," diyorum. "Onun için korkunç bir şey planladığımızdan emin. Korkacak bir şeyi olmadığını hissetmedikçe içini dökmesini bekleyemem. Bunun onu evinde hissettirmenin etkili bir yolu olacağını düşündüm."

Annem ellerini ovuşturdu. "İnsanlarımızı bunca zamandır kan dökme sözüyle oyaladık. Sonuç bekliyorlar ve bağlam olmadan, Carrenwell ailesini evimize geri kabul ediyormuşuz gibi görünüyor. Saat işlemeye başladı ve babanla ben, onların öfkesinin şiddete dönüşmesinden önce ne kadar zamanınız olduğunu bilmiyoruz."

"Biliyorum anne. Merak etme."

Annem mırıldanıyor, gözleri bana dikilmiş. "Zeki biri. Anlayabiliyorum. Gözlerinden belli oluyor."

Ne demek istediğini anlıyorum. Harlow'un yüzünde, bana şaşırtıcı derecede tanıdık ve çekici gelen bir açlık ifadesi var.

"Bıçak kullanmayı da öğrenmişti," diyor babam. "Ormanda o kalabalığa karşı nasıl direnmeyi başardı?"

"Onların geldiğini görebiliyor," diyorum.

Babamın kaşları birden kalktı. "Kan sisinin içinde bile mi?"

Başımı salladım. "Gözlerini kapatıyor ve bunların boş noktalar gibi, kara delik auraları gibi olduğunu söylüyor. Bana nereden geldiklerini gösterdi ve son ana kadar gözlerini açıp savaşmak için bekledi."

Annem, "Sence ne kadar eğitim almıştır?" diye soruyor.

"Çok şey oldu. Tecrübesizdi ama içgüdüleri iyiydi ve saldırı sırasında oldukça sakindi. Eğer öyle olmasaydı, etrafımız sarılırdı."

Babam çenesini ovuşturdu. "İlginç."

"Değerli bir şey öğrendiniz mi?"

Tereddüt ediyorum. İma ettiği şey—toplumdaki yanlışları düzeltmek için öldürmesi—mantıklı geliyor, ama aynı zamanda bu cinayet hobisini aileme nasıl bildiğimi açıklamadan anlatamam. Yalanlarımı çok iyi anlıyorlar, şimdi bir yalana kanmayacaklar. Ayrıca, bunu yapma motivasyonunu veya sorularını yanıtlamak için kurbanlarını nasıl seçtiğini de tam olarak anlamıyorum.

"Çok içine kapanık biri, ama sanırım zamanla biraz daha açılmasını sağlayabilirim," diyorum.

Babam başını sertçe salladı. "Güzel. Av gecesine katılacak mısın?"

"Elbette," diyorum.

"Harlow odasında kalması gerektiğini biliyor mu peki?" diye soruyor annem. "Buradaki ilk gecesinde onun için büyük bir kültür şoku olurdu."

"Evet. Emin olacağım." Ses tonumun bunun inandırıcı olması için fazla zorlama olduğunu hemen anladım.

Annem ve babam birbirlerine bakıyorlar ve aralarında sessiz bir konuşma geçiyor.

Sonunda babam bana döndü. "O kadın zeki. Çok fazla şeyi çok çabuk anlamasına izin verme. Carrenwell'ler kurnazdır. Harlow o evde büyürken onların bazı numaralarını öğrenmeden edemedi."

Keşke sayılarını bilseydi. "Durum kontrol altında."

Sandalyesinin kollarını kavrayıp daha dik oturuyor. "Aynı şeyi düşünmediğimi mi sanıyorsun? O aileyi, tüm çocuklarını ve şehri korumaya olan sarsılmaz bağlılıklarını görmediğimi mi? Harrick'in o lanet olası dişlerinin arasından yalan söylerken yüzüne bakmadığımı mı?"

Annem dilini şıklattı, avucunu göğsüne bastırdı ve babamın küfürleri için özür dilercesine başını eğdi. O her zaman hepimizden daha dindar olmuştur. Belki de Aşer'den aldığı kutsama yüzündendir, ya da saldırıdan

hemen sonra sihir kuyusundan sürekli su çekmesi ve bir şekilde hiç kurumaması yüzündendir. Mucizeyi görmedim, sadece sonrasını gördüm, ama belki de görmüş olsaydım ben de inanırdım.

Çeneme elimi sürdüm ve babama baktım. "Odak noktamı kaybetmedim ve her gün hatırlatılmaya ihtiyacım yok. Her şey kontrol altında. Av törenine hazırlanmanız için sizi yalnız bırakıyorum."

Babam sert bir şekilde başını salladı ve daha fazla azarlanmadan oradan ayrılmayı kabul ettim.

Koridora adımımı attığımda Kyrin canlandı. Ayağa fırladı ve arka merdivenlere doğru koridorda yürürken hemen yanımda belirdi. Yatak odamın kapısının önünde durup dinledim. Şöminenin çıtırtısı, Harlow'un terliklerinin yerde çıkardığı yumuşak tıkırtıyla kesiliyordu. Kilidin tıkırtısını örtmek için güçlü bir rüzgarın koridor pencerelerini sallamasını bekleyerek, olabildiğince sessizce anahtarı kapıya soktum.

Arka merdivenlere doğru döndüm ve en üstte durdum.

"Bu gece gelemezsin, Ky. Avlanma alanına da giremezsin. Onun yerine Harlow'a göz kulak ol."

Nöbet görevi verilmesinden duyduğu öfkeyi belli eden bir homurtu çıkardı, ama sonra arkasını dönüp odama doğru koşarak geri geldi.

Evden dışarı çıkmıyorum çünkü durdurulup bu akşamki ava katılıp katılmadığım sorulmasını istemiyorum. Hayatım önümüzdeki birkaç hafta içinde tamamen kaosa sürüklenmeden önce, bir anlığına da olsa huzur bulmak için dışarı çıkıp bir şeyler içmek ve arkadaşlarımı görmek istiyorum.

Ev personeli için ayrılmış arka kapıdan gizlice dışarı çıkıyorum. Dışarı adımımı attığım anda, soğuk bir esinti kapıyı neredeyse elimden koparıyor. Bu rüzgar avı daha ilginç hale getirecek. Rüzgar her zaman sesin ve kokunun yayılma şeklini değiştirir ve bu da eğlenceli bir geceye yol açar.

Kalenin üst katının daha kalabalık kısmına doğru olan yolu kısalttım.

Sokaklar insanlarla dolup taşıyor. Çoğu, avdan önce son işlerini hallediyor, ancak beyaz elbiseler giymiş gergin genç kadınlar törene doğru yürürken kıkırdıyorlar. Arkalarında birkaç görev dışı muhafız sokaklarda dolaşıyor, ancak oyunlara katılanların çoğu, eğlence başlamadan önce arkadaşlarıyla içki içmeye çıkmış durumda.

Uzun ve karanlık bir sokağa girerken barın ışıkları beni kendine çekiyor. Rüzgar şiddetlenince ve ışık parlak kırmızı harflere vurunca, ağır metal tabela gıcırıyor.

Yıllarca bizi Drained'lerden koruyan sağlam duvarların anısına adlandırılan Stone Guard, kalenin altıncı katında, aile evime ve av alanlarına en yakın konumda yer alıyor. En sevdiğimiz bar, avcılarının en çok uğradığı yer; bu da insanları izlemek ve bilgi toplamak için harika bir ortam sağlıyor. Ama genellikle buraya gelmemizin sebebi, Carter'ın karısı Naima'nın burada çalışıyor olması.

İçeri adımımı atmadan önce bile konuşmaların, müziğin ve kahkahaların yükselen sesi beni sarıyor ve ağır ahşap kapıyı açtığımda doruk noktasına ulaşıyor. Bar sıcak, tüm ahşap masalar, kasvetli duvarlara altın rengi ılık yansıtan parıldayan güneş taşlarıyla süslenmiş.

Barın ön tarafında iki davulcu ve bir kemancı oturmuş, giderek hızlanan hareketli bir melodi çalıyorlar. Dans pistindeki çiftler, bir dizi karmaşık ayak hareketini yaparken ritme ayak uydurmakta zorlanıyorlar.

Odanın bir tarafında, uzun ahşap bir masa taze ekmekler, reçeller ve birkaç kızarmış tavuğun ayıklanmış kemikleriyle dolu. Ziyafet geceleri, giriş ücretinin topluluk sofrası için yiyecek olduğu bir tür topluluk yemeği. Kennymyra'nın cömertliğini onurlandırmak ve aşırıya kaçmanın zevkini kutlamak için düzenleniyor.

Sarhoş kalabalığın arasından zorla ilerleyerek Carter ve Bryce'ı barın arka tarafında buldum.

"Carter'ın burada olacağını biliyordum ama seni burada görünce şaşırdım, Bryce. Bir ziyafet gecesi için bu kadar az zaman harcayarak hazırlanman sana hiç benzemiyor," dedim.

Bryce sırtıttı. "Harika görünmediğimi söylemeyi bırakın. Ayrıca, son dakikaya kadar beklemeyi severim. Yeni avın cesaretini toplaması biraz daha uzun sürüyor ve acemiler daha eğlenceli oluyor."

Carter başını salladı. "Sadece başka kimse seni istemediği için."

Bryce alaycı bir şekilde güldü ve saçlarını savurdu. "Kıskanma. Sen hayatının geri kalanında tek bir kadınla birlikte olmaya karar verdin diye, geri kalanımızın da öyle olması gerekmiyor." Gözlerine bakarken yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma, Hen."

"Kim diyor ki sadece bir tane olacak?" diye soruyorum.

Carter başını salladı ve bir yudum bira içti. "Örneğin, müstakbel eşinin gözlerindeki o öldürücü bakış."

"Evet, ama böyle bir kadınla birlikte olmanın eğlencesinin bir parçası da bu," diyor Bryce. "Tehlike."

Carter başını salladı. "Bunun hiçbir yanı eğlenceli gelmiyor."

Bryce keskin bir gülümsemeyle, "Bu sadece seni öldürmek isteyen bir kadınla hiç birlikte olmadığın için böyle," dedi.

Carter, "Senin için endişeleniyorum," diyor.

Bryce omuz silkerek, "Ne diyebilirim ki? Belli bir tipim var." dedi.

Dışarı çıkıp varis olmam beklenmeden önce onlarla biraz vakit geçirmek iyi geliyor. Dışarıda kusursuz olma baskısı sürekli var, ama burada Carter ve Bryce bana her zaman olduğu gibi davranıyorlar; belki de biraz daha aile gibi. Hepimiz saldırıdan zar zor kurtulduk. Sonrasında aynı tarifsiz dehşetlerle birbirimize daha da yakınlaştık.

Viskiyi uzunca bir yudumda içip bardağı yere bıraktım. Bu gece aklımı başımda tutmalıyım.

Carter'ın değerlendirici bakışları beni delip geçiyor. "İyi misin? Uzun zamandır görüşmedik."

Ona dik dik baktım. "Yani kendimi savunamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Sanırım biraz dikkatiniz dağılmış."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyden?"

"Güzel nişanlın yüzünden, ama sanırım seni rahatsız eden sadece güzelliği değil."

Kollarımı kavuşturdum. Fark ettiğim şeyi aileme söylemek yanlış geliyordu; ona duyduğum bir sadakat duygusundan değil, daha çok ne düşüneceğimi bilemediğimden. Ama Bryce ve Carter farklı. Aynı zorluklardan geçtiler, aynı ateşlerde yoğruldu.

Carter, "Ormanda ne oldu?" diye soruyor.

"Korkuyordu ama aynı zamanda—" Bardağımdaki sıvıyı çeviriyorum.

"Ama aynı zamanda..." diye ekliyor Bryce.

Bara şöyle bir göz attım ama kimse bize dikkat etmiyordu. "Ama o odaklanmış ve dikkatliydi. Tehlikeden uzaklaşana kadar şoku hissetmedi."

Carter'ın kaşları birden kalktı. "Demek senin şehirli kızın bazı şeyler görmüş?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Lunameade'de babası, yeteneğimi kanıtlamam için kolunu kesti ve o en ufak bir tepki bile vermedi - üstelik bu bir çizik bile değildi. Sonra ormandaki kavgada yaralandı -omzunda pençe izleri, kırık bir bilek- ve hiçbir şey söylemedi." Elimle yüzümü sildim.

Carter'ın ağzı açık kaldı. "Seni yakaladı."

İtiraz ediyorum. "Hayır, öyle değil. Bunların ağzından istemeden çıktığını anlayabiliyorum."

Carter öne eğildi, dirsekleri masaya yaslanmıştı. "Yani bana, 'Enerjisi Tükenmiş Olan'la rahatça savaşıyor, seni iki kez öldürmeye çalışan, erkekleri cezbetmek ve kandırmak için tasarlanmış bir görünüm sergileyen bu kadının, sana bazı şeyleri yanlışlıkla ağzından kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Bunu böyle ifade edince kendimden şüphe ediyorum, ama yüzünde gördüklerimi, o anlarda ondan hissettiklerimi biliyorum.

"Mahvoldu." Bryce gülüyor ve bardağıma biraz daha viski dolduruyor.

Ensemin arkasını ovuşturuyorum. "İyiyim. Hiçbir şey değişmedi. Sadece onunla ilgili daha çok şey keşfetmem gerektiğini düşünüyorum."

Bryce kaşlarını oynattı. "Kesinlikle öyle. Onun tüm sırlarını ortaya çıkarmanıza sadece birkaç gün kaldı."

Başımı salladım. "Düğün töreninde kalabalığın en arkasında dursan iyi olur. Hayatımın geri kalanında karımın göğüsleri hakkında yaptığın esprileri dinlemek istemiyorum."

Bryce'ın sırtışı daha da genişledi. "Hiçbir şeyin sözünü veremem."

Naima elinde bir tepsiyi masamıza doğru geldi. "Söz vermemek senin için akıllıca bir seçim. Bir gün hesabını ödeyeceğinle ilgili yeterince şey duydum zaten."

"Naima, beni yaraladın." Bryce göğsünü tuttu. "Bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorsun."

Boş bardaklarımızı tepsisine toplarken gözlerinde bir gülümseme belirdi ve Carter'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum, sen sadece baş belasısın. Bu gece sevgilime göz kulak ol. Eğlenceleri bozulduğunda o kabadayılar nasıl davrandığını biliyorsun."

Naima ve Carter tek eşli bir ilişki içinde olduklarından, Carter genellikle gece polis avına çıkmayı ve herkesin katılımcıların güvenliğini sağlayan kurallara uyduğundan emin olmayı tercih eder. Çoğu insan, kutsal bir ritüeli ihlal ederlerse Kennymyra'nın gazabından korktukları için kurallara harfiyen uymakta sorun yaşamaz. Ancak bazen insanlar bu telaşa kapılıp özellikle agresif ve bölgeci hale gelirler. Güvenlik devriyesinin bir parçası olmak zor bir iş olabilir.

"Peki ya sen, Hen? Nöbette misin, yoksa keyif mi çıkaracaksın?" diye soruyor Naima, dalgın dalgın parmaklarını Carter'ın ensesinde gezdirirken.

"Evlenmeden önceki son şansım bu; üstelik çok uzun zamandır uzaktaydım, kaçıraramam," diyorum.

Naima sıcak bir gülümsemeyle, açık kahverengi gözlerinde yaramazlık parıltısıyla, "Carter bana karınızın çok hırçın olduğunu söyledi. Bence sizin

için iyi bir eş olur." dedi.

"Öyle bir eşleşme değil. O sadece işimin bir parçası," diyorum.

Naima sırtıttı. "Onu yatağa götürdükten sonra aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini göreceğiz."

O ve Carter'ın aşırı romantik düşünceleri var, ama sahip oldukları şey nadir bulunan bir şey.

On yıl önce saldırıda ölümden dönen herkes renkleri görme yeteneğini kaybetti; dünya bir anda tek renkli hale geldi. Carter, renkli görme yeteneği tamamen geri gelen nadir kişilerden biri. Bunu kutsal bir deneyim gibi anlatıyor; sanki Naima'ya aşık olduğunu fark ettiği an yeniden doğduğu anmış ve renklerin geri dönmesi de yeni bir hayatın başlangıcının belirtisiymiş gibi.

İğrenç.

Son yıllarda Mountain Haven'daki ilişkilerde, renklerin belirmesini beklemek bir gerilim noktası haline geldi. Bu umutsuz düşünceye kapılmak istemiyorum, zaten böyle bir arzum da yok.

On yıldır tek bir planım vardı: yeniden inşa etmek ve intikam almak. Kimseyle bağ kurmamaya özen gösterdim. Saldırıdan sağ kurtulan binlerce kişi ikiye ayrıldı. Bazı kurtulanlar, ikinci şanslarını değerlendirmek için ortaklık ve aile rahatlığı aradılar. Geri kalanlar ise, benim gibi, bundan tamamen uzaklaştılar.

Biz yokken Carter'ın karısına duyduğu özlemi izlemek, beni bu ilişkiden daha da soğutmaya yetti.

Dışarıda bir zil çalıyor ve bar, zil sesinin ritmini duymak için bir an sessizleşiyor. Ama bu sadece tek bir zil sesi, avın yakında başlayacağını uyarısı.

"Gidelim mi?" diye sordu Bryce, kapıyı işaret ederek.

Ayağa kalkıp onu çıkışa doğru takip ediyorum. Carter geride kalıyor, karısını öpüyor ve o uzaklaşırken kalçasına vuruyor.

Yanımıza sırtarak yaklaşıyor. Dışarı adımımızı attığımız anda soğuk hava nefesimi kesiyor, ama biliyorum ki bu soğukluk kısa sürecek. Av başladığında kanım kaynamaya başlayacak.

Bu av için can atıyorum. Bu hevesimi uzun süredir uzakta olmama bağlamak daha kolay olurdu, ama itiraf etmekten nefret etsem de, Harlow'un beni kışkırtma şekli de aynı derecede etkili olabilir. Belki de genel olarak Harlow'un kendisi, o acımasız gülümsemesi, günahkar vücudu,

teninin baş döndürücü çiçeksi kokusu ve daha önce parmağını emdiğimde gözlerindeki ateşli bakış...

Varis olmanın birçok can sıkıcı yanı var, ama rahatlıkla söyleyebilirim ki Harlow Carrenwell ile her anlamda sonuna kadar birlikte olmaktan büyük zevk alacağım.

Carter ve Bryce önden gidiyor, ben de yürürken elimle yüzümü siliyorum. Bu hayallerden vazgeçmeliyim. Bu gece bizim halkımız ve varis rolünü oynamakla ilgili.

Kennymyra heykelinin hâlâ durduğu harabelerin kenarına vardığımızda, bir kalabalık toplanmıştı. Türbenin etrafında meşaleler yanıyordu. Annem ve babam, Kennymyra'nın sembolüyle işlenmiş pelerinleriyle büyük mermer heykelin önünde duruyorlardı. Pelerinlerin kırmızı olduğunu, çünkü bu rengin Kennymyra'yı onurlandıran renk olduğunu biliyordum, ama bana kömür gibi görünüyorlardı.

Avlanan erkek ve kadınlardan oluşan grup, beyaz pelerinleriyle uğraşarak av alanının girişinde dolaşan tedirgin hayaletlere benziyor. Beyaz renk, renkleri göremeyen bizlerin bile avda kimin yer aldığını anlayabilmemizi sağlıyor.

Çemberin diğer tarafında, avcılar koyu renklerle donanmış, aç bakışları önlerindeki seçenekleri değerlendiriyor. Ben de onlara katılıyorum, Bryce yanıma yerleşiyor. Carter ise yeşil muhafız peleriniyle çemberin kenarına doğru geride kalıyor.

Hedefimi bulana kadar kalabalığı tarıyorum. O koyu gözleri ve o şehvetli dudakların kıvrımını her yerde tanırım. Miriam.

Kanım ısınıyor. Yaklaşık altı metre uzakta ama bir esinti saçlarını savuruyor ve adaçayı, çiçeksi ve çok tanıdık kokusu birden burnuma çarpıyor. İçimde bir arzu dalgası yükseliyor. Belki de arkadaşlarım haklıydı. Biraz eğlenmeyi hak ediyorum. Sadece Miriam'ı yakalayıp eski günlerin hatırasına biraz eğlenmek için kaçırıacaktım. Onunla birlikte olmayacaktım ama Harlow'un küçümsemesi apaçık ortada ve kiminle birlikte olduğumun umurunda olmadığını açıkça belirtti.

Miriam ile aramdaki ilişki tamamen ticari bir ilişki. Harlow'un bedeninin benimkine yaslanmış halinin hatırasını silmenin bundan daha iyi bir yolu olamaz diye düşünüyorum. Bu beni doğru yola sokacak.

Miriam göz kırptı, örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi ve ucunu bağlayan kurdeleyi sıktı.

"Son bir veda mı?" diye fısıldadı Bryce. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Sırıttım. "Bir kereye mahsus bu zevkin tadını çıkarmaktan zarar gelmez."

Bryce sırtıma elini vurarak, "Sonunda! Son zamanlarda çok ciddiydın. Eski dostum Hen'in geri döndüğünü görmek ne güzel." dedi.

Elini savuşturdum. "Ben zaten başından beri buradaydım. Şimdi, bu akşam kimi kovalayacaksın?"

Utangaç bir şekilde ona gülümseyen kıvrımlı bir kadına başıyla selam verdi. Kadın elini kaldırıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bileğindeki kurdeleyi gösterdi. "Eğlenceli görünüyor ve yeni. İlk kez gelenleri çok severim."

Kalabalığın huzursuzluğu kemiklerime kadar işliyor. Sadece gitmek istiyorum.

Babam ellerini kaldırır ve kalabalıkta bir sessizlik olur. "Tüm katılımcılar kurallara uymalıdır. 'İhlal' kelimesi tüm oyunları derhal sona erdirir," der, sert bakışları kalabalığın üzerinde gezinir. "Şimdi güvende olun ve eğlenin." Kollarını arkasındaki heykeli çerçeveleyecek şekilde kaldırır. "Bu avı Kennymyra'ya ithaf ediyoruz."

Ormanın kenarındaki bir bekçi elinde bir zil tutuyor. "Tüm avlar beş dakika önceden harekete geçer."

Zili çalar ve beyaz giysili katılımcılar ağaçların arasına doğru koşarak, karanlığın içinde hayaletler gibi kaybolurlar.

Keman çalanlar yüksek sesle müzik çalmaya başlar ve avlar avlanma alanına doğru kaybolur. Dağ yamacıyla aramızda sadece birkaç kilometre mesafe olduğundan, kale duvarlarının içindeki bu küçük alanda gidebilecekleri yer sayısı sınırlıdır.

Bu birkaç dakikalık bekleme süresi en sevdiğim kısım. Buradaki hayatımızın büyük bir bölümü düzenli ve kontrollü. Her şeyden önce düzene güveniyoruz. Bu geceler, eşimizin rızası olduğu sürece istediğimiz kadar çılgın olabileceğimiz geceler ve bazen, özellikle Harlow burada olduğu sürece bu dürtüyü ne kadar dizginlediğimi düşünürsek, canavarca davranma dürtüsünü saklamak zorunda kalmamak bir rahatlama oluyor.

Beyaz bir elbiseyle ağaçların arasında koşarkenki görüntüsü istemsizce zihnimde belirliyor. Avdan bahsettiğimde göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü gördüm. Meraklıydı. İtiraf etmekten nefret etsem de, onun nasıl tepki vereceğini ben de aynı derecede merak ediyorum.

Muhafızlar kalabalığın arasında dolaşarak, şarkı değişirken kuralları hatırlatıyorlar.

Avcıların başlarını geriye doğru eğip havayı koklarken duydukları heyecanı adeta hissedebiliyorum. Bu, Elvodeen'in Davilian ailesine bahsettiği bir nimet sayesinde birçoğumuza bahşedilen bir armağan. Kurutulmuş Orman'da avlanan bizler, kan sisinin ne zaman geleceğini bilmek için buna ihtiyaç duyuyoruz ve bu gelişmiş koku alma duyusu hayat kurtarıyor.

Miriam'ın kokusunu hâlâ alabiliyorum. Çok uzağa kaçmadığından mı yoksa bu kadar çok istediğim için duyularımın bu kadar keskinleştiğinden mi emin değilim, ama umurumda da değil. Sadece bana hazır olmasını umuyorum.

Yanımda, Bryce gerinip omuzlarını silkerek kendini hazırladı. "Miriam'ın yanına mı gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum.

Keman müziği yükseliyor ve ben kalabalığı gözlemliyorum. Stefan Laurence dışında herkes eğlenceye kapılmış durumda. Kısık gözleri bana dikilmiş.

Bryce bana doğru eğildi. "Seth yüzünden kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Şüpheliyim. Bu bir testti. Carrenwell'i bizim adamlarımızdan birine karşı nasıl savunduğumu görmek istiyordu. Eğer ona zarar vermek isteseydi, yalnız kalmasını bekleyebilir ve daha yetenekli, daha güçlü büyüye sahip birini gönderebilirdi. Harlow'un neler yapabileceğini bilmiyorlar, ama kesinlikle onun savaşabileceğini beklemiyordu."

"Yani senin kötü görünmeni istiyor," dedi Bryce.

Stefan'ın elindeki matarayı alaycı bir kadeh kaldırma hareketiyle kaldırmasına dik dik bakıyorum. İkimiz de aynı av sezonunda nöbet testinden sağ çıktığımızdan beri, o benim için bir diken gibiydi. Ailesi Mountain Haven'da çok seviliyor ve on yıl önceki saldırıdan beri nüfuzları artıyor. Neyse ki, yeniden inşa çabalarımız fark edilmeden kalmadı ve kale halkı batıl inançlı olduğu için, ailem saldırıdan sağ çıkmalarına yardım etmek için çok şeyden vazgeçtikten sonra liderliği değiştirmekten çekiniyorlar.

Stefan, bana doğrudan meydan okuyamayacağını biliyor, ancak halkımız için zaten en çok sorgulanacak bir dönemde sadakat konusundaki

itibarımı zedelemeye çalışması akıllıca bir hareket.

Bu evlilik anlaşmasının gerçek yüzünü sadece ben, anne babam ve iki en yakın arkadaşım biliyor. Bunu gizli tutmak için herkesten saklamak zorundaydık ve bunun ailemizden öfke ve hayal kırıklığına yol açacağını biliyorduk. Ama bu birkaç haftalık aldatmaca onlara ömür boyu güvenlik sağlayacak. Carrenwell ailesini alt ettikten sonra af dilemek daha kolay olacak.

O zaman Laurence ailesiyle gereken hesaplaşma tamamlanacak.

Grubun geri kalanına bakarak, bu gece sadece yirmi kadar avcının dışarı çıkacağını tahmin ediyorum. Avcılardan daha fazla av var, bu da bazılarının birden fazla tur atabileceği veya bazı avların hayal kırıklığına uğrayabileceği anlamına geliyor.

Bryce koluma yumruk attı. "Dikkatli ol. Başımıza bela olacak gibi görünüyor."

"Sorunları teker teker çözmeliyim. Düzgün düşünebilmek için bu avlanmaya ihtiyacım var."

Bryce sırttı ve omzunu geriye doğru çekti. "İyi avlar."

Kalabalığın gürültüsü arasında bir avcı çanı kaldırıp çalıyor.

Av başladı.

HENRY

Bryce hemen ormana doğru koşmaya başladı, ama ben Stefan ağaçların arasına kaybolana kadar bekledim ki önümde kaldığından emin olayım.

Karanlık ağaçların altına girdiğim anda dikkatim dağılıyor. Avlanma alanları sonsuz değil. Dağ duvarının granit yüzüne ulaşmadan önce yaklaşık üç mil kadar uzanıyorlar. Bazı avlar tüm yol boyunca koşuyor, ancak Miriam gibi deneyimli oyuncular her seferinde aynı bölgeye gidiyor.

Ormanın çam kokularının arasında onun kokusunu hemen alıyorum.

Gözümün ucuyla karanlığı delen beyaz bir gecelik parıltısı gördüm. Ona doğru koştum, aramızdaki mesafeyi birkaç hızlı adımla kapattım ve onu kollarımın arasına aldım.

Onu en yakın ağaca doğru itip öptüğümde çığlık attı. Alt dudağımı ısırđı, elleriyle saçlarımı çekiştirerek beni kendine daha da yaklaştırdı.

Miriam'ın kokusu çok güzel ve bu durum yeni, yasak bir his uyandırıyor; sanki nişanlım olduktan sonra daha da yasak bir şey yapıyorum. Eski hayatımın ayaklarımın altından çekildiğini hissettikçe, her anının tadını çıkarmaya daha da istekliyim.

Harlow'u öpme anının hâlâ zihnimin kenarlarında gizlendiğini unutmaya çalışarak Miriam'ı umutsuzca öpüyorum.

Miriam'ı kaldırıp sırtını kalın bir ağaç gövdesine yasladım. O da bacaklarını belime doladı.

"Lütfen, Henry." Yalvarışı, benim hissettiğim kadar çaresiz geliyor.

Ellerimin altında uylukları yumuşak ve sıcak. Göğüslerini bana bastırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Ama aklım hemen pansiyonda Harlow'a, bana doğru kıvrılıp, şiddetli bir arzuyla beni öptüğü ana geliyor.

Tanrım, kahretsin! O görüntüyü başka bir şeyle değiştirmem gerek.

Dudaklarımı Miriam'ın boynuna hafifçe değdirdim ve o titredi.

Arkamda bir dal kırıldı ve dudaklarım Miriam'ın atan kalbine bastırılmış halde donakaldım. Konuşmak için ağzını açtı ama ben parmağımla dudaklarına bastırdım.

Yaprakların hışırtısı sessizliği bozuyor ve ardından arkamdan bir esinti esiyor, Stellarium çiçeklerinin tanıdık, yumuşak kokusunu taşıyor.

Harlow. Onu sadece kokusundan tanıyor olmaktan nefret ediyorum.

"Evet, karım? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye seslendim arkamdan. "Yoksa izlemekten mi hoşlanıyorsun?"

Ondan yayılan rahatsızlığı adeta hissedebiliyorum.

Miriam'ı yavaşça bırakıyorum. Çok üzgün görünüyor, şaşkın ceylan gözleriyle bana bakıyor.

"Üzgünüm Miriam. Görünüşe göre müstakbel eşim bunu onaylamıyor. Hadi git." Kalçasına bir tokat attım ve o da sinirli bir bakışla omzunun üzerinden hızla uzaklaştı.

Geri çekilme sesleri dindikten sonra arkamı döndüm. Harlow, kalın bir ağaç gövdesine yaslanmış, yaklaşık 3 metre ötede duruyordu.

"Harika, düşündüğün gibi değil. O benim arkadaşım Miriam."

"Benim de arkadaşlarım var," diyor. "Önemli bir şey değil."

Bunun ne kadar doğru olduğunu düşündüğümde midemde oluşan kıskançlığı sevmiyorum. Barda karanlık köşelerde onunla oturup, onunla birlikte olacaklarını hayal eden kaç kişi olmuştur acaba, ama sonunda ölü bulunmuşlardır. Ayrıca ona o kadar şefkatle gülümseyen güzel barmeni de düşünüyorum ve bir an için, akıl almaz, mantıksız bir şekilde, ona dokunmuş olan herkesten nefret ediyorum.

Bu duyguyu bastırıp ona dönüyorum. "Kıskanıyorsun."

Başını hızla bana çevirdi. "Sadece ne kadar hayalperest olduğunu görebiliyorum. Şu anda gerçeklikten kopuk olmayı tercih ederdim." Miriam'ın kaybolduğu yöne doğru elini salladı. "Benim yüzümden durmana gerek yoktu. Tam da işin güzel kısmına geliyordun."

"Eğer bunun iyi tarafı olduğunu düşünüyorsanız, öğreneceğiniz çok şey var demektir. Endişelenmeyin, ben çok istekli bir öğretmenim."

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. "Ben de öyleyim."

“Eğer öyle olsaydı, bu ormanda bir ziyafet gecesi avında olmazdın.” Etrafında dönmeye başladım, yavaşça yaklaştım. O ise kayıtsız görünmeye çalışarak yerinde durdu. Ama kalbi gümbür gümbür atıyordu ve şimdi ondan sadece heyecan okuyabiliyordum.

Arkasından yaklaşıp eğildim. "Oynamak ister misin Harlow? Sana önden başlama şansı vereyim."

Koyu renkli pelerinini çekiştirdi. "Senden kaçmamı istemiyor muydun? Ayrıca, sanırım bu duruma uygun giyinmedim."

Ona doğru dönmeye devam ediyorum ve pelerin aralanarak bana gecelik elbisesinin görüntüsünü sunuyor. Aman Tanrım—kumaş kıvrımlarına yapışıyor ve meme uçları ince ipeğe bastırıyor.

"Bilmiyorum. Bence idare edersin," diyorum.

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirliyor ve birdenbire hangimizin avcı, hangimizin av olduğu belirsizleşiyor.

Başımı sallıyorum. Bu olmaz.

“Buraya gizlice bilgi toplamak için geldiğiniz açıkça belli ve sizi av gecesinde tek başınıza buraya gelmemeniz konusunda uyarılmıştım,” diyorum. “Beni dinlemeye tenezzül etmediğiniz için, geleneklerimize çok acımasız bir şekilde karşılanabilirdiniz.”

“Sen benim nişanlımsın, gardiyanım değil.”

"Bunu göreceğiz."

Bileğinden tutup onu ormana doğru sürükledim. Yakınlarda birinin çoktan başladığını duyabiliyordum, bu yüzden onu dar patikadan aşağı doğru çektim. Büyük kayalık bir zirveyi döndük ve eğime doğru inmeye başladık. Aşağıya ulaştığımızda, kaya çıkıntısının oyuğundan gelen hafif bir inilti, doğru yerde olduğumuzu gösterdi.

Bu yeri biliyorum. Burası, düşüşten önce düzenlenen şölenlerde sıkça ziyaret edilen, Kennymyra'ya adanmış küçük bir tapınak.

Şimdi harabe halinde.

Gözlerimi kısarak karanlığa baktığımda, tanıdık bir dövmeyle kaplı geniş bir sırt görüyorum. Bryce.

"Ne-"

Harlow'un ağzını elimle kapatıp arkasına geçtim ve onu göğsüme doğru bastırdım.

Bryce dilini şıklattı ve sarışın kadına baktı. "Yaramaz kız. Sana kıpırdamamanı söylemiştim."

Adam kadını döndürüp taş korkuluğun üzerine eğiyor, elbisesini yukarı çekiyor ve çıplak kalçasına tokat atıyor.

Harlow yüzünü buruşturdu ama ses çıkarmadı. Elim boynuna doğru kaydı, parmaklarım gürleyen nabzının üzerinde durdu.

Bryce kemerini çıkarıp ikiye katlayıp çıtlatırken, kadının bakışları ona kilitlenmişti.

"Söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor Bryce kadına.

Kadının hâlâ gemide olduğundan emin olmak için kontrol ediyor.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

Nefes alıp verirken, adam aleti kadının kalçasına indiriyor ve kadın acıyla bağırıyor.

Bryce kemerini kaldırmış bekliyor. Tecrübeli biri. İlk şoku atlatmasını ve "çok fazla geldi" deyip demeyeceğini görmek için bekliyor.

"Daha fazla."

Sözler nefes kesici ve Bryce'ın ihtiyacı olan tek izin bu. Kemerini art arda üç kez indiriyor. Kadına toparlanma fırsatı vermeden bileklerini arkasına doğru büküyor ve kemeriyle sıkıca bağlıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü bacaklarının arasına gömüyor.

Kadın yüksek sesle inliyor.

Harlow sırtını bana daha da sıkıca bastırıyor. Loş ışıktaki dudaklarının şoktan aralandığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. Aman Tanrım, çok güzel kokuyor—tıpkı Stellarium çiçekleri ve ormanda gece vakti gibi.

Penisimin canlanmasının sebebi, daha önce yarıda kalan eğlencenin şimdi devam edebileceği umudu.

Kadının inlemeleri giderek şiddetlenir ve kaskatı kesilir, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılır. Sonunda sakinleşir ve Bryce ayağa kalkıp ağzını elinin tersiyle siler. Uzun saçlarını kavrayıp yumruğunun etrafına sarar ve titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkması için ona rehberlik eder. Yüzünü kendisine doğru çevirir.

"Diz çökmek."

Kadın diz çöküp ağzını açınca Harlow'un ağzı açık kaldı. Bryce hiç tereddüt etmeden penisini pantolonundan çıkarıp kadının ağzına soktu ve kadın öğürmeye başladı. Orada tutarken, sulanmış gözlerine sırtarak baktı.

Harlow, ağzı açık bir şekilde onlara bakıyor, göğsü sıkı nefeslerle inip kalkıyor. Kolumu beline doluyorum, avucumu karnını örten ince ipeğe

koyuyorum ve onu kendime doğru bastırıyorum ki ne kadar sert olduğumu hissetsin.

Başını geriye doğru eğdi, bakışları aniden benimkine kilitlendi.

"Bunu istiyor musun?" diye fısıldıyorum.

Kadın kaşlarını çattı, ama bakışları tekrar Bryce'a kaydı; Bryce, kadının saçlarından bir tutamını kullanarak, penisini kadının boğazına istikrarlı bir tempoda sokuyordu. Kadın boğuluyor ve öğürüyordu, onu içine almaya çalışıyordu.

Harlow'a daha da yaklaşp kulağının dibine fısıldadım: "O, onu kullanmaktan hoşlanıyor ve o da burada, kullanılmak istediği için bulunuyor."

Başparmağım Harlow'un karnının üzerinde hafifçe ileri geri hareket ediyor ve o titreyerek kalçasını penisime doğru bastırıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, tatlım?" diye takılıyorum.

Keşke bu kadar yetenekli bir yalancı olmasaydı. Gerçekten bunu isteyip istemediğini anlamak imkansız.

Bryce aniden durur, kadının başını yana çevirir ve onu döndürür. Arkasına diz çöker ve dizlerini daha da açar. Elini kadının bedeninin etrafına dolayarak elbisesini önden yırtar ve göğüsleriyle oynar. Bakışları bize kilitlenir ve Harlow'a göz kırpar.

Harlow, elimden kurtulup geldiğimiz yoldan geri döndü. Arkamdan bir yerlerden geceyi yarıp geçen bir zevk çılgılığı yükseldi. Onu duymazdan geldim. Av gecesi bu tür seslerle doludur.

Harlow'un arkasından yürüyorum, tüm yol boyunca üzerimizde birçok gözün olduğunu fark ediyorum. Herkes yeni eşimin Mountain Haven sakinlerinin vahşi doğasına nasıl tepki vereceğini merak ediyor.

İnanılmaz bir verimlilikle eve doğru geri yürüyor. Yönünü bu kadar iyi bulmasına inanamıyorum.

Bir hayalet gibi hemen arkasından yürüyorum. Ormandan çıkıp, müzisyenlerin hâlâ çaldığı tören çemberini geçip evin avlusuna ulaşana kadar bekliyorum, sonra konuşuyorum.

"Odanızda kalmanız gerekiyordu."

Kapı koluna uzanırken beni görmezden geliyor. Kapıyı açmasını engellemek için elimi koyu renkli ahşaba bastırıyorum.

"Bu tehlikeliydi," diye fısıldadım.

Bana döndü ve çenesini öne doğru uzattı, bir şekilde bana yukarıdan bakıyormuş gibi hissettirmeyi başardı. "Ben senin ürkütücü kulende kilitli

tutulacak uysal bir eş değilim. Buranın geleneklerini ve törenlerini bileceğim ve senin iznine ihtiyacım yok."

"Gururunuz sıkıcı. Sizi öldürebilir, hatta daha kötüsüne yol açabilir."

"O zaman en azından sana zahmetten kurtarır," diye karşılık veriyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Acaba duymaması gereken birinin konuşmasını mı duydu, yoksa ailemin ne istediği konusunda kendi şüpheleri mi var? Kalenin etrafında bulunmasından şikayet edenleri duymuş olması beni şaşırtmazdı, ama bana güvenmesini daha da zorlaştırmak istemiyorum.

"Bana öyle bakma," diye tersledi.

"Ne gibi?"

"Sanki benden nefret etmeyi unutmuşsun gibi. Sanki benimle ilgileniyormuşsun gibi."

Sözleri beni delip geçiyor. Gergin olduğum için kendimi kaybediyorum. Yorgun ve açım, üstelik bu kadınla başa çıkmak tahmin ettiğimden çok daha zor. Keşke güzel, şımartılmış bir aptal olsaydı.

"Geceleyin tek başınıza ormana gitmek gibi şeyler yapmanızı engellemesi gereken bir korumanız yok mu?" diye soruyorum.

Omuz silkerek karşılık verdi.

Eve doğru şöyle bir göz attım. Gaven'la konuşacağım. Şehirde cinayet serilerine çıkmak için ondan bu kadar kolayca nasıl kurtuldu da burada bir ziyafet gecesine katılıyor?

Eğer o gizlice etrafı kolaçan etmiyorsa ve kadın sadece dikkat dağıtmak için kullanılmıyorsa, bunu daha önce hiç düşünmemiştim—müstakbel karımın sırtına bıçak saplayacak kişi olacağından endişelenmekle o kadar meşguldüm ki—ama şimdi ikisinin bir ekip olduğunu görüyorum.

"Bir refakatçiye ihtiyacınız var mı, yoksa odanıza tek başınıza dönebileceğinize güvenilebilir mi?"

Gözlerinde yaramazlık parıltısı belirdi. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

Dirseğime sert bir darbe indirerek ağırlığımı kapıdan kurtardı ve onu azarlamama fırsat vermeden içeri daldı. Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve ben de üzerimdeki parfüm kokusunu görmezden gelmeye çalışarak avlanmaya geri dönmek için yönümü değiştirdim.

HARLOW

Dün gece avı izlemek için gizlice dışarı çıkmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Belki de bir yabancıyı karanlık bir ormana, bir tür seks oyunu sırasında takip etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeme delilik yol açtı. Ama sadece delilik değil. Henry'nin, benim kolayca zapt edilemeyeceğimi anladığında yüzündeki rahatsızlığı görmek de etkili oldu.

Buranın nasıl bir yer olacağına dair bir fikrim vardı, ama gençliğimde duyduğum hiçbir hikaye beni Henry'nin arkadaşını o kadınla birlikte izlemeye hazırlayamazdı.

Böyle dolaşmak pervasızcaydı. Henry'den başka biri de beni kolayca yakalayabilirdi. Buranın tehlikelerini Lunameade'deki evimdeki gibi bildiğimi sanmayı bırakmalıyım. Kendimi öldürmeden nasıl kaçınacağımı öğrenmek için yeni bir kurallar dizisine alışmam gerekiyor.

Havenwood House kütüphanesi başlamak için en uygun yer gibi görünüyor. Gizli tüneller veya saklı kitaplar aramam gerekirdi ama bunun yerine, ne beklemem gerektiği konusunda kimse bana hiçbir şey söylemediği için evlilik ritüelleri hakkında bir kitap arıyorum.

Bu sabah, yatak odamın kapısına iki kadının vurmasıyla uyandım. Gaven'ın itirazlarına rağmen kaba bir şekilde içeri daldılar ve bana gelinliğimi ve ritüel kıyafetlerimi giydirmeye başladılar.

Burada gizlilik beklemiyordum açıkçası, ama iki yabancıdan da evliliğimi hangi pozisyonda tamamlayacağımı sorup, vücut hatlarımı en iyi şekilde sergileyecek iç çamaşırları tasarlayacaklarını da beklemiyordum.

Tek olumlu nokta, soyunma odasının perdesinin üzerinden Gaven'ın şaşkın yüz ifadesini görmektir. Onu şaşırtmak neredeyse imkansız, ama bir odadan bu kadar hızlı çıktığını hiç görmemiştim.

Şimdi de kütüphanenin kapısının önünde bekliyor, sanki tarih bölümünde beni öldürmek için gizli bir ordu bekliyormuş gibi tüm odayı süpürmüş.

Teyakkuzu anlıyorum, ama ikimizin de kalenin tüm gücünü durdurmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Beni öldürmek istiyorlarsa, muhtemelen başaracaklardır. Yine de, Gaven'ın sonuna kadar savaşıyor olmasını takdir ediyorum.

Kütüphane beklediğimden daha büyük. Lunameade'deki insanlar Mountain Haven'in akademik çalışmalara önem vermeyen vahşi insanlarla dolu olduğuna inanıyor, ama bu oda evin tüm uzunluğunu kaplıyor olmalı. Büyük pencerelerden içeri ışık doluyor ve her renk ve boyuttaki deri ciltli kitapların etrafında dönen toz zerreciklerini aydınlatıyor.

Kaleye girişin yanındaki duvarda büyük bir kale haritası asılı. Altı katlı olan kalenin en tepesinde, Drained'in saldırısı durumunda son stratejik kale olan Havenwood Evi bulunuyor. Harita işlevselden çok dekoratif ve katlar arasındaki kapıları görmek faydalı olsa da, dün kendi gözlerimle görmediğim pek bir detay sunmuyor. Kaleye girerken, her katın bazı inceliklerini fark ettim; örneğin bahçelerin ve tarım arazilerinin çoğunun birinci katta olduğunu gördüm, ancak Henry'ye nerede kimin yaşadığına dair bir hiyerarşi olup olmadığını sormam gerekiyor. Acaba topluluklarının en yoksul ve en az büyümlü olanları birinci katta mı yaşıyor, tıpkı Lunameade'nin en dış kenarında yoksul ve kutsanmamış olanların yaşadığı gibi?

Dar koridorda yürürken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum. Başlıkların hiçbirinde ritüellerden veya düğünlerden bahsedilmiyor. Sıranın sonuna geldiğimde, duvarda demir parmaklıklı bir kapıyla odanın geri kalanından ayrılmış küçük bir niş fark ediyorum. Demir parmaklıkların arasından içeriye bakıyorum, içerideki kitapları inceliyorum, ta ki bir tanesi dikkatimi çekene kadar. Rafın tamamı, Mountain Haven'in ilahi ritüelleriyle ilgili başlıklardan oluşuyor. Kitapların bazıları çok eski görünüyor, derileri yıpranmış ve çatlamış.

Kapının kolunu deniyorum ama kilitli. Gençken Kellan ile Carrenwell House'daki sihirli olmayan tüm kapıların kilitlerini açmayı bir oyun haline getirmiştik. Bu beceri, Zehirli Tilki olarak yaşadığım çift hayatımda birden

fazla kez işime yaradı, ama çalışırken genellikle daha profesyonel aletler kullanıyorum. Şimdi sadece saçımda tokalarım var ve bunlar bu tür bir kilidi açmaya muhtemelen dayanabilir, ancak en son istediğim şey, birinin kırılıp casusluğumun kanıtını bırakması.

Bunun yerine, bileğimi çıtaların arasındaki açıklıktan geçirmeye çalışıyorum. Çok zor bir geçiş oluyor ama elim tam kapı kolunun yanından geçiyor. Kilide zar zor ulaşabiliyorum, parmaklarım kilide değip çevirebiliyorum. Tekrar kapı kolunu deniyorum ve kapı gıcırtyla açılıyor.

Elimi kurtarıp omzuma hızlıca bir göz attım, sonra içeri dalıp raftan yeni gibi görünen kitaplardan birini aldım. Odadan hızla çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kalbim hızla atmaya başladı, adımlarımı bastıran bir ritimle sıranın sonuna kadar yürüdüm ve kitabı yığınların arasına sıkıştırılmış bir masanın üzerine koydum.

Başlık, süslü kırmızı harflerle kazınmış. Kelimelerin üzerinden geçiyorum: Mountain Haven Evlilik Ritüelleri. Kitabı açıp el yazısıyla yazılmış sayfaları karıştırırken deri gıcırıyor. Tanrı için semboller, çiftin ve aile üyelerinin tören sırasında nerede durması gerektiğine dair ayrıntılı çizimler ve uzun ve müreffeh bir evlilik için Tanrı'ya sunulması gereken adakların listeleri var.

Buna göre, Mountain Haven'ın evlilik ritüelleri üç bölümden oluşmaktadır: Yeminler, Komünyon ve Evliliğin Tamamlanması.

Kitabın sayfalarını hızla çevirerek, cinsel birleşme ritüeliyle ilgili bölüme geliyorum. Sayfaları birer birer çevirirken, her türlü cinsel pozisyonu gösteren diyagramlar karşısında heyecanım artıyor. Hangi çiftlerin hangi tarzda evlendiğine dair notlar, hatta evlilik tarihleri ve isimleri bile yer alıyor.

Ürpererek sayfaları bir çırpıda çevirdim ve elleri bir karyolanın karşılıklı direklerine bağlanmış bir kadının resmine takıldım. Bacakları da genişçe açılmış ve karyolanın altındaki direklere bağlıydı. Sayfanın üst kısmındaki zarif yazı şöyleydi: Teslimiyet Ritüelleri.

Görünüşe göre törenin her bölümünün farklı versiyonları var, ama eğer o kendini beğenmiş herife boyun eğeceğimi düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

Başkalarının önünde seks yapma düşüncesinden çok, Henry ile sevişmekten zevk alabileceğim korkusu beni tedirgin ediyor. Kaba ellerinin uyluklarımda olması ve çoraplarımın üzerindeki deriyi, tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi ısırması düşüncesi kanımda bir sıcaklık yaratıyor.

Ona karşı en ufak bir sevgi beslemek bile istemiyorum. Bu sadece bir iş; Lunameade'e dönüp Aidia'ya yardım edebilmek için bir an önce bitirmem gereken bir iş. Ona savunmasız olduğumu ne kadar çabuk gösterirsem, onun ve ailesinin ne istediğini o kadar çabuk anlayabilirim.

“Geleneklerimiz hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, sadece sormanız yeterli. Her şeyi bildiğinizi sanan tek kişi sizsiniz.”

Henry'nin sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

Tam arkamdaydı. O kadar odaklanmıştım ki, kütüphaneye girdiğini bile duymadım.

Kitabı karıştırmaya devam ediyorum, çeşitli pozisyonlardaki resimleri incelerken onu tamamen görmezden geliyorum.

"Bu, kütüphanenin kilitli bölümünden değil mi?" diye soruyor Henry.

Omuz silktim. “O dayanıksız kilit, daha çok bir öneri gibi hissettirdi. Ama eğer törenle ilgili bilmem gerekenleri bana anlatmak isterseniz, küçük suçlara başvurmak zorunda kalmayacağım. Sadık bir eş olmak için can atıyorum ve geleneklerinize saygı göstermeyerek Tanrı'yı gücendirmek istemem.”

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, gerçekten de dindar görünüyorsunuz."

Parmaklarımı dudaklarımın önünde döndürüyorum. "Tanrı'nın bana bahsettiği nimetleri kullanarak O'na şükranlarımı sunuyorum, ya da en azından siz beni bölene kadar öyle yapıyordum."

Kaşını kaldırır, sonra kitabın başına dönüp sayfaya dokunur. “Önce Vardek Tapınağımızda yeminlerimizi edeceğiz. Babam ve kız kardeşim onun yetenekleriyle kutsanmış olduklarından beri o bizim evimizin koruyucusudur. Anladığım kadarıyla tören, Lunameade düğününe çok benziyor, ancak yönetici aileye daha az yaranma var.”

Sakalını ovuşturuyor. Bunu ilk tanıştığımız gece barda fark ettim; tepkimin nasıl olacağından emin olmadığında böyle yapıyor.

“Sonra da düğün ziyafeti, müzik, enfes şarap ve pasta olacak. Alışık olduğunuz o sıkıcı düğünlere benzemeyecek,” diye devam ediyor Henry. “İnsanlar gerçekten dans edecek ve eğlenecekler. Tüm zevklerin peşinde koşmayı çok ciddiye alıyoruz.”

Keşke lafı uzatmasa. Beni en çok endişelendiren kısım sonraki iki bölüm.

"O zaman birbirimizle iletişim kurmak için zamanımız olacak."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Sinsi bir gülümsemeyle, "Bu, fiziksel olarak yakınlaşmadan önce ruhsal ve duygusal olarak yakınlaşmamız gerektiği anlamına geliyor. Bir peçenin altında benimle oturacaksın ve sırlarımızı paylaşmak zorunda kalacağız." dedi.

Alaycı bir şekilde "Hayır, teşekkür ederim." dedim.

"Bu isteğe bağlı değil."

Elimi savurarak geçiştirdim. "Peki sonra?"

Dudaklarını büzdü. "Sonra da tapınağın arka tarafındaki odaya götürüleceğiz ve orada şahitlerin önünde evliliğimizi tamamlayacağız."

Bu konuşmanın tamamı rahatsız edici. Bedenimle ilgili rahatsızlık duyduğum için değil, onun daha fazla deneyime sahip olmasından, ben ise hiçbir şey bilmeden bu işe girişmiş olmamdan hoşlanmıyorum. Zaten topuklarımın üzerinde durmak yeterince kafa karıştırıcı. Benden daha çok şey bilmesinden hoşlanmıyorum.

"O zaman yapmam gerekecek—" Boğazını temizler.

"Beni becerecek misin?" diye bitirdim sözümü. "Bunu bile söyleyemiyorsan, nasıl yapmayı bekliyorsun anlamıyorum."

Gözlerini kısarak, "Bu bir oyun değil, güzelim. Seni sanki sahipleniyormuşum gibi becermem gerekecek. Seni orgazma ulaştırmam gerekecek. Herkes senin benim olduğuna inanmalı, yoksa sorunlar çıkabilir." dedi.

"Zorluklar mı?"

"Size daha önce de söyledim, burada güç her şeyden üstün tutulur," diyor, parmağıyla kitaba vurarak. "On yıl önceki saldırıdan sadece en güçlülerimiz sağ kurtuldu. Sadece en güçlülerimiz muhafız olmak için yapılan katliamdan sağ kurtuldu ve eğer düzenli olarak diğerlerinden daha güçlü olduğunuzu kanıtlamazsanız, halkımızın iyiliği için size ait olanı almak için peşinize düşecekler. Siz güçlü bir müttefiksiniz. Diğerleri sizi etkilemeye çalışacak. İlişkimin en zayıf olduğu anda böyle açık bir fırsat varken bunu yapmamaları aptallık olurdu."

Gülümsüyorum. "Bu bir ilişki mi yani? Ben bunun daha çok bir rehine durumu olduğunu sanıyordum."

Kaşlarını çatı, omuzları gerildi. "Harlow, bu ciddi bir durum. Bana güvenmediğini biliyorum ve bu sorun değil. Ben de sana güvenmiyorum, ama gerçek şu ki: Eğer izin vermezsen, seni onlardan koruyamam. Burada farklı kurallar, farklı gelenekler var."

"Ve bu gelenekler için onay gerekmiyor mu?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Rıza, katılımın ön koşuludur—"

"Yani herkes istediğini yapabilir—"

"Ben öyle demedim," diye tersledi. "Av gecesi gibi, kültürümüzde vahşiliği korumak için var olan geleneklerimiz var; avcılar avlarını yakalayıp, onları boyun eğdirene kadar çiftleşebiliyorlar. Kimse oynamaya zorlanmıyor ve avcıların bunu güvenli bir şekilde nasıl yapacaklarını anlamaları için önceden kapsamlı bir eğitimden geçmeleri gerekiyor. Ama bir kere o ormana çıktıklarında, her şey serbest. Bu yüzden isteğe bağlı bir etkinlik."

"Şey—" Başımı sallıyorum, zihnimde Bryce'ın o kadınla birlikte olduğu görüntüsü dönüp duruyor.

"Bu bir zafer ve teslimiyet. Anlamazsınız." Elini yüzüne sürdü. "Size bunların hepsini anlatıyorum çünkü buradaki herkes kuralları biliyor, siz bilmiyorsunuz ve eğer bunları hızlıca öğrenmezseniz –eğer her adımda bana karşı savaşımaya devam ederseniz– güvenliğinizi sağlayamam. En son istediğim şey ailenizle savaşmak."

En azından son kısmın doğru olduğuna güvenebilirdim. Carrenwell'lerle açık bir savaş istemediği kesin. Çok karışık olurdu ve ailemin büyüğü -ve kuyuyu paylaştığımız kişilerin büyüğü- bu kale duvarlarının içindeki iyi eğitilmiş katilleri bile kolayca alt ederdi. Ama yine de bizimle daha sessiz, daha sinsi bir savaş istediği ihtimalini göz ardı edemiyorum. İsyanla birlikte çalışıyor olabilir. Bildiğim kadarıyla, Rochelli olabilir ve nişan yemeğimizdeki tüm saldırı zekice bir dikkat dağıtma taktiği olabilir.

"Beni ya da başka herhangi birini dinlemenin içgüdülerinize aykırı olduğunu biliyorum, ama burada yapamayacağınız şeyler var. Başkalarıyla flört etmeyin. Bu beni zayıf gösterir ve bu da sizi savunmasız bırakır."

Alaycı bir şekilde, "Yani ben başkasıyla flört bile edemiyorum ama sen av gecesinde başka bir kadınla birlikte olabiliyorsun, öyle mi?" diye soruyorum.

Henry kaşını kaldırdı. "Başka biriyle birlikte olmamın seni ilgilendireceğini düşünmemiştim, güzelim. Şimdi kıskandığımı fark ettim..."

"Kıskanç değilim!"

Dudakları seğirdi. "Artık beni kendine saklamaya kararlı olduğunu anladığıma göre, sana sonsuza dek sadakatimi vaat ediyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Parmaklarımı boğazının dibindeki yumuşak çentiğe bastırıp onu kusturmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal

ediyorum. "Demek istediğim, senin korumana ihtiyacım yok, istemiyorum da. Kendime bakabilirim."

Başını salladı. "Lunameade'de hiç şüphem yok, ama Mountain Haven'da zarar görmenin en hızlı yolu, başka kimseye ihtiyacınız olmadığına inanmaktır. Başkalarıyla flört etmeyin. Tek başınıza uzaklara gitmeyin. Ve hiçbir koşulda benden kaçmayın."

Sınırları zorlamak istiyorum. Belki de ömür boyu süren kısıtlamaların ve sonunda ailemden uzakta olmanın getirdiği özgürlüğün bir sonucu bu, ama sınırları zorlamak, kafesimin parmaklıklarını sallamak ve bunu yaptığımda onun ne yapacağını görmek istiyorum.

"Koşarsam ne olur?"

Gözlerinde tehditkar bir ifade belirdi. "Seni yakalayacağım."

Ağzım kuruyor ama göz temasımızı kesmeyi reddediyorum.

İçini çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir ateşkes ilan edebilir miyiz? Müttefik olabilir miyiz? Başka bir şey olmamıza gerek yok. Genel olarak bana güvenmediğini biliyorum. Tekrar evlenmeyi planlamadığını ve benim sadece yolunda bir engel olduğumu da biliyorum, ama en azından seni hayatta tutmanın benim çıkarıma olduğunu kabul edebilir misin?"

Kollarımı kavuşturuyorum.

Dudaklarını yaladı. "Neden bu konuda bu kadar huysuzlanıyorsun? İyi bir sekse ihtiyacın var gibi görünüyor."

Alaycı bir şekilde, "Burada bir tane bulacağımı sanmıyorum," dedim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni duvara doğru itti, eli boynumda duruyordu. Koyu mavi gözleri, sanki içimi görebiliyor ve neden rahatsız olduğumu biliyormuş gibi bana dik dik bakıyordu.

"Hayır, öyle değil." Hafifçe güldü. "Tanıştığımız gece neredeyse benimle birlikte olacaktın. Bu başka bir şey. Anlat bana."

Bakışlarımı kaçırıyorum, odaklanabileceğim bir şey arıyorum ama bakışlarının yoğunluğundan başka. Bundan nefret ediyorum. Bunu görmesine izin vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Üstünlüğü kaybetmek istemiyorum.

Başparmağıyla çenemi okşuyor. "Müttefikler, Harlow?"

Ona bir şey vermem gerekiyor. Yeterince baskı yaptım, artık taviz verdiğimi hissedecek.

"Müttefikler." Onurumu bir kenara bırakıp gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Başka biriyle hiç orgazm yaşamadım."

Benim onunla dalga geçmediğimi anlayana kadar sırtıttı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Ne yaptığını bilmeyen biriyle yetinecek tipe benzemiyorsun. Duygusal bir şey mi bu—yani, aşık olman mı gerekiyor?"

Omuz silkerek elini ittim ve göz göze gelmek yerine odanın diğer ucuna geçip pencereden dışarı baktım. Bu yüzden ona bakamam.

"Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok." İç çekip başımı geriye attım. "Biriyle birlikteyken rahatlamak imkansız, çünkü ne kadar kendilerini bana öpücük konduramayacakları konusunda uyarsalar da, bu diğer insanlara karşı duyulan bir sevgi refleksi. Bir başkasıyla kendimi yeterince kaybedip doruk noktasına ulaşamadım, çünkü onları hayatta tutmak konusunda çok endişeliydim."

Arkamı döndüğümde, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani sen hiç..."

Sinir bozucu bir iç çekişle, "Saçmalama. Elbette kendimi nasıl tatmin edeceğimi biliyorum. Başkalarının önünde de yaptım, sadece başkasının benim için yapmasına hiç şahit olmadım." dedim.

O da gerçeği fark ediyor ve ben de kendimi çok açıkta hissediyorum. "Zehirinizi kontrol edemiyor musunuz?"

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinden geçirdim. "Burada olmaz. Ağzından öptüğüm herkes öldü."

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor ve itirafı, onun bu şaşkın halini görmeye neredeyse değer.

Sonra dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve ondan nefret ettim. "Demek ilk gerçek öpücüğün bendim?"

O gülümsemeyi yüzünden silmek çok tatmin edici olurdu. "Sen pek duygusal bir tipe benzemiyorsun."

Yerinde kıpırdanıp kitap kapağındaki dikişlerle oynuyor. "Yani onu dudaklarınla kontrol edemezsin, ama başka herhangi bir dokunuşla edebilirsin. Nişan yemeğimizde şarabımla yaptığın gibi, onu istediğin zaman ellerinden çağırabilir veya uzaklaştırabilirsin."

Dudaklarımı ısıırıyorum. Bu sırrı bilmesi beni tedirgin ediyor. Annemle babam bile bilmiyor, gerçi bu daha çok inatlarından. Aidia bile bilmiyor çünkü onlardan saklamak zorunda kalacağı bir şey vermek istemedim.

Zehirli Tilki olarak ilk günlerimde kurbanlarımı öpmek zorundaydım. Ellerimdeki sihir denenmemiştı. Kurbanlar olmadan pratik yapmak zordur ve onları öpmek daha kolaydı. Yeni zehirli bitkiler ve etkileri, bir kurbanı ne

kadar hızlı öldürebilecekleri ve ölümün ne kadar acı verici olduğu hakkında bilgi edindim. Yaratıcılık için böyle bir fırsat daha önce hiç olmamıştı.

Zamanla, önce ellerimi, sonra da dudaklarımı kullanma konusunda daha rahat hissetmeye başladım. Ayrıca farklı zehir türlerini deneme fırsatı da buldum.

Bu sır, Bea ile birlikte olduğum süre boyunca neredeyse sürekli bir çatışmaya neden oldu. Tanımadığım insanları öpmemden, hatta onları öldürmek için bile olsa, nefret ediyordu. Ben ise bunun onu kıskandırmasından hoşlanıyordum; bu kadar sakın birinden tepki alabilmekten hoşlanıyordum.

Bu, sadece bana özel olan tek sırdı. Şimdiye kadar.

Bunu bu kadar çabuk teslim etmenin bir hata olmadığını umuyorum.

“Bunu kendine sakla,” diyorum. “Küçümsenmeyi tercih ederim. İnsanların kendilerinden daha zayıf gördükleri birine nasıl davrandıklarından çok şey öğrenirsin.”

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Sırrın benimle güvende."

Şimdilik ona inanıyorum, ancak bunu başkasıyla paylaşmasının mantıklı olduğu an paylaşıcağını tahmin ediyorum. Başlangıçta çok az umudum olduğu için, onun geçici bir arkadaştan fazlası olacağına güvenemem. Aidia'yı kurtarmak için çok az fırsatım ve çok az zamanım var. Tünelin anahtarını alabilmek ve Aidia'yı Rafe'den tamamen uzaklaşmadan önce kurtarabilmek için aileme geri götürebileceğim değerli bir şeye ihtiyacım var.

Henry'ye sırtımı dönüp kitabı tekrar karıştırdım ve sonunda kolları ve bacakları yatağın dört direğine bağlanmış bir kadını gösteren bir resme rastladım. "Yani, böyle mi olacak? Bağlanacak mıyım?"

Birdenbire arkamda belirdi, vücudu sırtıma yapıştı. Parmakları kalçamı okşarken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"İster misin?" Sesi farklıydı; alçak ve kaba bir tonda, midemi alt üst etti.

"Hayır, sanmıyorum."

Kıkırdadı, nefesi saçlarımı okşadı. "Hayır, ben de öyle düşünmüyorum. Her şeyin kontrolünün sende olduğunu sanıyorsun."

"Benim."

Parmaklarını belimden yukarı doğru gezdiriyor, avucunu karnıma doğru kaydırıp vücudumu kendine doğru bastırıyor. "Bu teoriyi test edelim." Kulağımın arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Sen nesin—"

“Şşş,” diye mırıldandı, dudakları kulağıma değerek. “Bana dokunmama alışman gerekecek; bundan hoşlandığına onları inandırman gerekecek.”

"İyi ki olağanüstü bir oyuncuyum," diyorum ama sesim inandırıcı olamayacak kadar nefes nefese çıkıyor.

"Tıpkı Lunameade'de hayal ettiğiniz gibi, düğün törenimizi ve partimizi yapacağız." Boynumu öpüyor ve dudaklarıma yanlışlıkla dokunarak kendini öldüreceğinden endişelenmemek çok güzel.

Konuşurken nefesi ensemeye hafifçe değişiyor. "Sonra tören salonuna götürüleceğiz. Ortada bir yatak, çevresinde ise kanepeler ve oturma yerleri var; herkes dilediği yere yerleşebilir."

"İzlemek için mi?" diye soruyorum.

Boynumu hafifçe ısıtıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Evet. Yeni karımı sahiplendiğime şahit olmak için. Onu memnun edebilecek yeteneğe sahip olduğumdan emin olmak için."

Kaşlarımı çatıyorum. "Birçok kadın, kendi hatası olmaksızın partneriyle cinsel ilişkiye giremiyor."

"Evet, ama inandırıcı bir bağ olması gerekiyor. İkimizin de birbirimize olan bağlılığımızı sahte göstermediğimizden emin olmalıyız. Ve onların varisi olarak, özellikle eşini memnun edebilme konusunda üzerimde büyük bir baskı var. Eğer sana olan bağlılığımı yerine getiremezsem, onlara da olan bağlılığımı yerine getiremem ve ailem onları bir kez koruyamadığı için, üzerimdeki baskı çok büyük."

"Bir yabancıya bu kadar çok şey emanet etmek büyük bir risk." Hele ki nefret etmesi gereken bir yabancıya—ailesi neredeyse kendi halkını yok etmiş bir yabancıya, eğer bunun farkındaysa tabii.

Dudakları nabzımın üzerinden geçti. Ondan uzaklaşma içgüdüsü, bu şekilde dokunulmanın verdiği tatminle çatıştı.

Bea'den bu yana çok uzun zaman geçti, ondan önce de neredeyse bir ömür. Arada sırada gizlice gittiğim barlardan birinde yakışıklı bir aptalla kısa süreli ilişkilerim oldu ama bunlar hep kısa ve hayal kırıklığıyla sonuçlandı.

Henry'nin boğazıma yaptığı yavaş ve şehvetli öpüşleri çok farklı ve hiç de istenmeyen bir şey değil. Çok cesur davranıyor ve bunu izleyecek kimse yok burada. Onu durdurmalıyım. Geri çekilmeliyim.

"Biz, Zevk Tanrıçası Kennymyra'ya tapıyoruz ve zevk arayışını çok ciddiye alıyoruz," diyor.

"Çıplak mı olmam gerekecek? Bu sabah iç çamaşırı ölçülerimi aldılar," diye hırıltılı bir sesle sordum.

Bir an duraksıyor. "Bana vücudunuza çok güvenen biri gibi görünüyorsunuz."

"Bu, onu dünyayla paylaşmak istediğim anlamına gelmiyor."

Boynuma doğru hafifçe mırıldanıyor. "İstersen onları çıkarmayabilirsin, ama kurallar çok açık. Ne giyersen giy, yüzümü bacaklarının arasına sokmama izin verecek bir şey olmalı."

İstemsizce bacaklarımı birbirine kenetledim. Ona duyduğum çekimi inkar etmeye çalışmak bu noktada gülünç olurdu. Henry'nin yakışıklılığında bir sertlik var. Lunameade'deki erkeklerin çoğu güzel ama yumuşak. Henry'nin elleri nasırlı, ön kolları hafif izlerle dolu. Ve nadiren reddedilmiş birinin özgüvenine sahip.

"Seni ağzımla ve penisimle orgazma ulaştıracağım." Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, sanki hava durumundan ya da akşam yemeğine ne giyeceğinden bahsediyormuş gibi.

Boğazımı temizledim. "Birden fazla kez orgazm olabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsiniz."

Özgüveni sarsılıyor. Büyüyü bozuyor.

Başımı yana eğip omzumun üzerinden ona dik dik baktım. "Bunu göreceğiz."

"Eğer çözilemeyen bir bilmece olduğunuzdan bu kadar eminseniz, belki de önceden pratik yapmalıyız." Sırıtmaları yaramaz bir hal aldı.

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım. "Tabii ki bu senin önerin."

"Talimat almaktan çekinmem. Bana nasıl yapıldığını gösterin." Masayı işaret etti.

Boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor. Tam burada, şimdi, onun önünde kendimi tatmin etmemi istiyor.

"Senin de kızaracağını düşünmemiştim, tatlım," diyor.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, değilim. Sadece bu öneri beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce yapmadığım bir şey değil."

"Yani izlenmekten hoşlanıyorsun?"

Ses tonundaki sertlik midemi bulandırıyor. Evet, biliyorum ama o bu bilgiyi hak etmedi.

"Benim neyi sevdiğimin önemi yok. Bu bir iş anlaşması."

"Eğer seks hakkındaki tutumunuz buysa, partnerinizle neden pek başarılı olamadığınızı anlıyorum."

Ona sert bir bakış attım ama o sadece güldü.

"Harlow, biraz rahatlaman gerekiyor. Göster bana. Söz veriyorum, ellerimi kendime saklayacağım. Belki de sandığım kadar kendine güvenmiyorsundur."

Bu duruma ayak uydurmalıyım. Onun haddini bildirmeliyim. Şükürler olsun ki yanımda sadece rezil iç çamaşırları getirdim.

Kitabı yere itip masanın üzerine kayarak, elbisemi tek bir hareketle yukarı doğru çektim.

Yeşil ipek jartiyerleri görünce birden sessizliğe büründü.

"Pratiğe bu kadar önem veren biri için, süslü iç çamaşırlarına oldukça düşkün görünüyorsun," diye alaycı bir şekilde parmaklarımı çorapların üzerinde gezdiriyorum.

"Eh, üzerinizde pek de gereksiz görünmüyorlar; ancak sergilemeyi düşünmüyorsanız neden bu kadar karmaşık bir şeyi giymeye zahmet ettiğinizi merak ediyor insan."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunları kendimden başka biri için giydiğimi varsaymak ne cüret!" Jartiyerlerden birini çekiyorum ve elleri yanlarında kasılıyor. "Ne sevdiğimi öğrenmek ister misin, Henry?"

Parmaklarım yukarı doğru kayarken onları takip ediyor, bacaklarımın arasındaki danteli nazıkçe okşuyor. Zaten ıslanmış durumdayım ve onun önünde kendimi kolayca tatmin edebileceğimden hiç şüphem yok, çünkü o bunu bir meydan okumaya dönüştürdü. Eğer odak noktam bitiş çizgisi olmasaydı, daha çok öz bilinçli olurum, ama şu anda odaklandığım tek şey, aramızdaki bu etkileşimde üstünlüğü yeniden ele geçirme arzum.

Eğer Lunameade'de gizlice birlikte kaçtığım aptallardan biri olsaydı, ona iyice bakıp dokunmaması gerektiğini hatırlatarak bir gösteri yapmaya çalışabilirdim.

Ama Henry bambaşka bir şey ve kendi zevkime odaklanma özgürlüğüm, en iyi performansımından bile daha çok onu etkileyecektir.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğerek dantel şeridini yana doğru çekiyorum. Henry içini çekiyor ve bakışlarının elimde sabitlendiğini hissediyorum. Geriye yaslanıp elimi çektiğimde masa gıcırıyor, böylece ona net bir görüş alanı sağlıyorum.

Sonra parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirip iç çekiyorum. Gözlerim kapalıyken, vücudunun etrafında şişip kayan ve kaba bir hat

oluşturan aurasının nabzını izliyorum. Çok yakından incelememeye çalıştım ama şimdi inceliğini görüyorum. Koyu mor bir renk, ama şiştikçe tenine yaklaştıkça neredeyse yanık erik rengine benziyor.

Parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, klitorisimi sıkıştırıp sonra bir parmağımı içime sokuyorum. İnliyorum.

Henry'nin aurası daha da genişleyerek benimkinin tam kenarına kadar yaklaşıyor.

Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirip avucumun topuğunu klitorisime sürdükçe tenim yanıyor. Zevkin peşinden koşarken ve Henry'yi tamamen görmezden gelmeye çalışırken kaslarım geriliyor.

Bunun yerine, onun gözlerini düşünüyorum, alacakaranlıkta fırtınalı bir gökyüzünün derin mavisisi. Dün gece bana nasıl yaslandığını ve dudaklarının boynumda bıraktığı hissi düşünüyorum. Onu kendi irademe boyun eğdirmeyi ve hayatımın kontrolünü sonsuza dek geri almayı düşünüyorum.

Zirveye hiç beklemediğim bir anda ulaştım; içimde biriken haz, bir dalga gibi içimden geçti. Tüylerim diken diken oldu ve bu hazzı yaşarken nefes nefese kaldım. Sonunda gözlerimi açtığımda, Henry daha yakındı; sadece birkaç santim ötede, bakışları bacaklarımın arasına sabitlenmişti.

"Bir şey öğrendin mi, vahşi kurtum?" Parmaklarımı serbest bırakıp temizliyorum, gözlerim Henry'nin gözlerinde.

Burun delikleri genişledi ve elleri yanlarında yumruk oldu. Dudaklarını yaladı. "Şimdi beni bilgilendirdiğinize göre, yarın akşam kaledeki en etkili ailelerin katılacağı bir akşam yemeğimiz olduğunu bilmelisiniz. Odanıza bir elbise gönderdim ve en iyi davranışınızı sergilemeniz bekleniyor."

Arkama yaslandım ve elbisemin tekrar yerine düşmesine izin vermeden önce iç çamaşırlarımı ona son bir kez gösterdim. "Bu en iyi davranışım değil mi? Ben kimseyi öldürmedim bile."

Kaşını kaldırarak, "Henüz değil," dedi.

"Harika bir nokta. Hâlâ zaman var." Yanımdaki kitaba göz attım. "Bu konuda bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Numara yaptığını anlayacaklar."

Donakaldım. "Nasıl?"

"Kennymyra'dan kutsama alanlar bunu her zaman anlayabilir, ancak yatağın başlığında salınan bu zevki emen ve İlâhi Kennymyra'ya bir sunu görevi gören büyümlü bir altın mühür vardır."

Henry'ye bakıyorum, bir espri yapmasını bekliyorum ama şaka yapmıyor. Ağzım birden kuruyor ve ellerim terliyor.

"Rol yapmayı bırakmak zorunda kalınca ne yapacağınızdan emin değilsiniz, değil mi?"

Ona dik dik baktım. "İşi bitiremeyeceğinden daha çok endişeliyim."

Yüzünde yırtıcı bir sırıtış belirdi. "Seni çılgık attırmak için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler içimde hoş bir ürperti uyandırıyor.

Masadan atlayıp kütüphane kapılarına doğru yürüdüm. Koridora girdiğimde, Henry'nin beni değerlendiren bakışlarının ağırlığı olmadan kendimi daha iyi hissedeceğimi umuyordum. Ama sözlerindeki kesinlik beni rahatsız etti, yankısı koridorda ve odama kadar peşimden geldi.

HARLOW

Henry, akşam yemeğinde giymem için bir elbise gönderdiğini söyledi. Ama bunun halk önünde giymeye pek uygun olmayan türden bir elbise olacağını söylemedi.

Tek omuzlu kırmızı ipek korse, parıldayan boncuklarla kaplı ve yakası, skandal derecede bir dekolteyi ortaya çıkarıyor. İpek, sağ kalçamda toplanıyor ve sağ uyluğumdan neredeyse kalçama kadar uzanan bir yırtmaçla dökümlü bir eteğe dönüşüyor. Tam da tacizcileri avlamaya giderken giyeceğim türden bir elbise. Henry'nin iyi bir zevke sahip olması ne kadar sinir bozucu.

Onun henüz burada olmaması ve bana olan nefretleri adeta yaşam enerjisi olan bir sürü insanın önünde garip bir şekilde gülümsemek zorunda kalmam daha da sinir bozucu. Dün kütüphanede geçirdiğimiz zamandan ve ritüel hakkında öğrendiklerimden sonra ondan uzak duruyorum. Utandığım için değil, bu durumun yarattığı garipliği daha fazla düşünmek istemediğim için.

Yemek odasına şöyle bir göz attım. Masalar U şeklinde dizilmişti; Henry ve benim masamız en üstte, onun anne babası da yanımızda oturuyordu. Bu düzenleme, herkesin eşit bir yere ve odanın eşit bir görünümüne sahip olduğunu hissetmesini sağlarken, hizmetlilerin de herkese kolayca ulaşmasını amaçlıyordu. Ne yazık ki, bu aynı zamanda herkesin bana dik dik bakma fırsatı bulması anlamına da geliyordu.

Gaven, arkamda, görüş alanımın hemen dışında, duvara yaslanmış, sürekli bir varlık. Günlük hayatımda daha az rahatsız edici olması için görüş alanımın dışında kalmasının bir refleks olduğunu biliyorum, ama şimdi onun varlığının daha çok farkında olmak istiyorum.

Burada istenmeyeceğimi biliyordum, özellikle de Kellan'ın ayrılmadan önce anlattıklarından sonra, ama bunun dışarıdan gelenlere doğal olarak güvensiz olmalarından mı, genel olarak ailemi katliamdan sorumlu tutmalarından mı yoksa Kellan'ın ayrılmadan önce benimle paylaştıklarını herkesin bilmesinden mi kaynaklandığını anlamak zor.

Kellan, Lunameade'den ayrılmadan önce babamın bu işe karışmasıyla ilgili bilgiyi benimle paylaşmamış olsa bile, Mountain Haven halkının ailemi suçlamasına şaşırımdım. Şehrin ve kalenin korunması her zaman Carrenwell ailesinin sorumluluğunda olmuştur.

Odada bulunan yüzlerin çoğu aynı sinirli düşmanlık maskesini takmış. Sağımda, ilk masada oturan adam hariç. Koyu renkli gözleriyle karşılaştığımda neredeyse şaşkın görünüyordu. Onun değerlendirmesi, sanki ipek bir tabakanın derimden soyulması gibiydi.

Onu umursamadan, önümdeki altın rengi masa örtüsüne damlayan mum damlalarını temizledim ve şarabımı bir çırpıda içtim.

Henry odaya girdiğinde kalabalıkta hafif bir sessizlik oluştu. Yanıma gelip durdu ve eğilerek dudaklarıyla elimi nazikçe öptü.

"Sevgili gelinim, iyi akşamlar," diye fısıldadı tekrar doğrulurken. "Herkes iyi akşamlar. Geciktiğim için özür dilerim. Bu öğleden sonraki partiyle dönen yaralı bir avcıyla ilgilenmek zorunda kaldım." Şarap kadehini kaldırdı ve odaya baktı. "Bu akşam burada olduğunuz, müstakbel eşimle tanıştığınız ve burada gelişmeye devam etmemiz için ihtiyaç duyduğumuz kaynakları ve güvenliği sağlayacak bu birlikteliğe desteğinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Yemin ederim ki, auralarının gökkuşağı gibi parıldayıp dans etmesinden şüphelerini hissedebiliyorum. Büyüyü göremeyen insanlar genellikle auralarının ruh halleriyle nasıl değiştiğinin daha az farkındadırlar. Bu, ailemin pek paylaşmamaya özen gösterdiği bir avantaj. Ne zaman değerli olabileceğini asla bilemezsiniz.

Henry bana hoşgörölü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şimdi, müstakbel eşim söylemek istediği bir şey var."

Midem alt üst oldu. Bu sürpriz meydan okumaya tepki vermemek için yıllarca kusursuz bir öz kontrol sergiledim. Topluluk önünde konuşmaktan

hiç bahsetmedi.

Yerimden kalkıp salondakilere gülümsüyorum, bir hizmetçi de aceleyle öne doğru gelip şarap kadehimi dolduruyor. Elim o kadar terli ki, kadehi kaldırırken neredeyse düşürüyorum. Derin bir nefes alıyorum, benden nefret eden insanlarla dolu bir salonda söyleyebileceğim bilgece bir şey bulmaya çalışıyorum.

Boğazımı temizledim. "Şehrin surlarından hiç çıkmadım. Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum; sizin varisinizle evlenmeye hakkım olmadığını düşünüyorsunuz."

Çevredeki birçok kişinin yüz ifadesi tiksintiden şaşkınlığa doğru değişiyor.

"Haklısınız. Eğer bana kalsaydı, bu benim tercihim olmazdı. Ama yüzyıllar önce, atalarım kuyuyu keşfettiğinde, İlahi Vardek'in bahsettiği kutsama, klanlarını koruma kutsal görevini de beraberinde getirdi. On yıl önce, ailem Mountain Haven halkını koruyamadı. Bu başarısızlık size dostlarınızı ve ailenizi kaybettirdi. Bu ödeyemeyeceğim bir borç. Kayıplarınızı anlayabildiğimi iddia etmeyeceğim ve kederinizi dindirecek hiçbir şey yapamam. Ama şimdi buradayım ve geçmişin yanlışlarını küçük de olsa düzeltme şansını, ailem adına tövbe etme ve geleceğinizi güvence altına alma şansını istiyorum."

Duraklıyorum ve şaşkın yüzlerden oluşan kalabalığa bakıyorum. Bazıları hala şüpheli görünüyor. Biraz fazla abartıyorum ama çok gerginim ve köşeye sıkıştığım için daha iyi yalan söyleyemem. Midem bulanıyor ve güzel çiçek çelenkli mumluk masasının üzerine şarabımı kusmamak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Büyüm güçlü ve İlahi Vardek soyumu kutsadı." Ses tonum biraz fazla sert, ama devam ediyorum. "Varisinizi kaybettiğiniz bir sır değil. İlahilerin gizemli yolları var ve bizim için planlarını hayal edemeyiz. İlahi kutsamalarda hem doğa hem de yetiştirme unsurlarının olduğunu hepimiz biliyoruz, ama ben son bekar Carrenwell'im. Henry ile evlenmem, gelecekteki Havenwood'ların kutsal ateşle duvarlarınızı koruyarak burada güvenle yaşamaya devam etmeniz için sahip olduğunuz en iyi şans. Geçmişini değiştiremem, ama geleceğinizi güvence altına alabilirim."

Kalabalık yer değiştiriyor ve ben de sözlerimi sindirmeleri için duraklıyorum.

"Beni sevmenizi ya da beğenmenizi bile istemiyorum," diyorum. "Sadece bana tahammül etmenizi istiyorum." Kadehimi kaldırıyorum.

“Tanrı bu birliği, bu ziyafeti ve bu kaleyi kutsasın. Kuyuya!”

Herkes benden sonra tekrarlıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Elbisemin terden sırlıslıkla olmamasını umarak Henry'nin yanına oturdum. Vücudumdaki panik dağıldı, gözlerimin arkasında hafif bir ağrı kaldı. Şaraptan ya da sinirlerimden olabilir, ama bu bir sorunun ilk belirtisiydi. Vücudum her zaman bilir, tıpkı bazı insanların fırtına çıkmadan önce kemiklerinin ağırması gibi.

Saldırıyı savuşturmak için üç derin nefes alıyorum. Düşmanlarla dolu bir kaleyle, zehre dayanıklı bir nişanlıyla, gardımı düşürdüğüm anda beni bekleyen her türlü çılgınlıkla ve dayanılmaz acıyla başa çıkamam.

Çocukken başlayan ataklarımın üzerinden bir milyonuncu kez, bu bedenin getirdiği rahatsızlıktan dolayı hayal kırıklığına uğruyorum.

Henry yaklaştı. "Oldukça etkileyici bir konuşmaydı, ama biraz solgun görünüyorsun. Topluluk önünde konuşmaktan hoşlanmıyor musun?"

Alaycı bir şekilde, "Benden nefret eden insanlarla dolu bir salonda mı?" diye sordum.

İçini çekti. "Senden nefret etmiyorlar Harlow. Sadece sana güvenmiyorlar. Dışarıdan gelen hiç kimseye güvenmiyorlar. Ziyarete gelen hiçbir tüccarın kalenin ilk katından öteye geçmesine izin verilmiyor. Saldırıdan beri insanlarımız çok daha temkinli oldular."

Duvarın tam olarak nasıl yıkıldığını sormak dilimin ucunda, ama çok erken sorarsam, bunun ihtiyacım olan bir bilgi olduğunu anlayacak ve bu da onu daha çok geri tutmaya teşvik edecek.

Henry'nin omzunun üzerinden, şarabını yudumlarken beni izleyen adama doğru göz ucuyla baktım. "Kim o?"

Henry bakışlarımı takip etti ve yüzü anında karardı. Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu ve kulağıma yaklaştı. "Stefan Laurence. Ailesi önemli, sevilen bir aile ve burada yönetimi ele geçirmek istiyorlar."

Keyifle mırıldanıyorum. "Hırslı erkeklere bayılıyorum."

"O değil, tatlım." Henry kulağıma ısırıldı. "Sen bir zaafsın."

Alaycı bir şekilde gülüyorum.

Ben itiraz edemedim fısıldayarak, "Onun gözünde sen benim zayıf noktamsın. Eğer sana zarar verebilirse -ya da daha kötüsü, seni kazanabilirse- bu, insanların bana olan güvenini zedeleyecektir." dedi.

Güç her şeyin üstünde. Burayı yöneten şey bu. Nasıl ortalığı karıştırabileceğimi görmeye başlıyorum ama daha iyi bir sonuç doğurmadığı sürece buna değmez.

"Hiçbir koşulda ona yaklaşmayın," diyor Henry.

"Sanırım bana yaklaşmak üzere."

Henry doğrulup beni yaklaşan düşmanına doğru çevirirken eli belimin alt kısmına geliyor. Başım zonklamaya başlamasaydı bu daha eğlenceli olurdu. Gaven'e bir bakış attım ve yanındaki şamdanın etrafında puslu bir hale oluştu.

Ağrı nöbetinin açık bir belirtisi olarak göğsümde bir korku filizleniyor. Buradan çıkmam gerek, hem de çabuk. Şarabımdan uzun bir yudum alırken kapıya doğru bakıyorum. Gaven benim tedirginliğimi fark etmiş gibi görünüyor. Gözlerinde bir soru görüyorum, ama şu anda bu odadan kolayca çıkmanın bir yolu yok.

Gözümün kenarında parlak turuncu bir aura belirliyor. Stefan'a doğru dönüp bakıyorum. Bir dağ adamından beklediğimden daha bakımlı, ama belki de tıraşlı yüzü ve geriye doğru taranmış koyu saçlarıyla insanları kandırdığını düşünüyor. Koyu gözlerindeki bakış çok yoğun.

Büyüsü beni yokluyor. Kötülüğün Tanrısının armağanlarının, kurbanına tutunmanın bir yolunu arayan uzantıları var.

Ama bu, Seth'le olan olaya benzemiyor, çünkü Stefan'ın sürpriz unsuru yok. Korku ve manipülasyon büyüsü, karşıdaki kişinin ruh dünyasına girmenin bir yolunu bulmayı gerektirir. Büyümün ne olduğunu bilmediği için cesurca bir hareket, ama bir erkeğin beni sınamaya çalışması ilk defa olmayacak.

Kendimi toparlayıp ona sadece kendinden emin bir gülümseme verdim. Onun gibi birçok adamla tanıştım ve çoğu artık ölü.

Büyüsüyle beni dürterek, korku veya şüphe belirtisi arıyor. Kancalarını bana geçiremeyeceğini anlayınca geri çekiliyor ve bana uzun, şehvetli bir bakış atıyor. "Bir Carrenwell ile evleneceğine dair söylentileri duyduğumda inanmadım Henry. Hem de sen, bunca insan arasında."

Henry'nin eli sırtımdan kayarak belime dolandı.

"Ama şimdi bunun çekiciliğini anlıyorum, oysa on yıl önce bizi güvende tutmakta başarısız olanları unutmanız için güzel bir yüzden daha fazlasına ihtiyaç duyacağınızı düşünmüştüm," diyor Stefan.

Henry'nin siniri kabardı, eli belimde kasıldı. "Ben geleceğimizi güvence altına almaya odaklanmış durumdayım, geçmişimizin trajedisine değil. Ama sen hiçbir zaman öngörülü biri olmadın. Bu yüzden burada, herkesin önünde müstakbel eşime kaba davranıyorsun. Bu yüzden, yalnızca ilkelerle yaşayanların ilkeler uğruna öldüğünü rahatlıkla unutmuş gibisin."

Stefan, sanki devam edip etmeyeceğine ya da yerine geri dönüp dönmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksadı. "Şimdiden bu kadar koruyucu olduğunu görmek içimi ısıttı, ama gelinin bana uzun süre gözleriyle yaltaklandıktan sonra merhaba demek zorunda kaldım."

Şaşkınlıktan gülüyorum. "Bu da olaylara bakmanın bir yolu. Ben sadece seni inceliyordum, tıpkı vahşi doğada bir canavarı fark ettiğinde olduğu gibi. Ama ben vahşi hayvanlarla oynamam. Onları avlarım."

Stefan'ın kendini beğenmiş sırtışı dağılıyor. "Şehirli bir kız için sivri dilli."

"Ne diyebilirim ki? Kanın tadını seviyorum," diyorum.

Stefan'ın kaşları yukarı kalktı ve bana, sonra da Henry'ye baktı. "Öyle mi?" Sinsi bir gülümseme yüzünde belirdi. "Sanırım Mountain Haven halkının ağır emeğinden geçinen bu asalak aileye çok iyi uyum sağlayacaksın."

Muhtemelen savaş değil, barış yapmalıyım—sonuçta Henry'nin benimle çalışmasına ihtiyacım var—ama bir adamın haddini bildirmek gerektiğinde kendimi tutamıyorum.

Başımı yana eğdim ve gözlerimin arkasında artan zonklayan basınçtan neredeyse irkildim. "Ve işte, az önce bana sihir yapmaya çalıştıktan sonra, onların sofrasında yemek yiyor ve şaraplarını içiyorsun."

Stefan kaşlarını çatıyor. Kararlılığının azaldığını, yanlış bir yaklaşım seçtiğini ve kötü bir ilk izlenim bıraktığını fark ettiğini adeta görebiliyorum.

"Şimdi, şimdi, canım. Biraz nazik olalım," diye azarladı Henry.

Stefan kollarını kavuşturup çenesini öne doğru uzatıyor, Henry ile kamuoyu önünde bir çatışmaya girmeye can attığı açıkça belli. Artık sadece bir piyon olmadığımı anlıyor. Bu bilgiyi nasıl kullanacağını ve çabalarından neler öğrenebileceğini merak ediyorum.

Henry'nin bu bilgeliğe sahip olmadığı açık, ama onun beni hafife alması benim avantajım, bu yüzden öldürücü bir darbe indirebileceğimden emin olana kadar onu eğitmeye niyetim yok.

"Özel olarak konuşalım mı?" diye soruyor Henry. Ses tonunda ince bir tehdit var.

Stefan dudaklarını büzdü. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Sadece özel bir görüşme yapmamız gerekip gerekmediğini soruyorum," diyor Henry soğukkanlılıkla.

Burada kalıp Henry ve Stefan arasındaki bu dramının nasıl geliştiğini izlemek istiyorum. Henry'nin herhangi bir düşmanı, en azından dikkat

etmeye değer biridir. Eğer Mountain Haven halkının hassas noktalarının neler olduğunu öğrenebilirsem, Havenwood'lar hakkında sırları paylaşmaya en istekli olanın kim olduğunu da anlayabilirim.

Gözlerimin arkasında şiddetli bir ağrı beliriyor. Henry'nin dikkati dağılmışken, Stefan'la fısıltılarla konuşurken oradan ayrılmalıyım. Hafif bir ağrı olan bu his, saniye saniye daha da şiddetleniyor. Bu hissi uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum, ama açtığımda parlak beyaz bir ışık halkası görüşümü engelliyor.

Göğsümde panik kıvranıyor. Etrafım insanlarla dolu ve herkes bana bakmaktan kendini alamıyor, bir kriz geçiriyorum.

Tam karşımda dışarıya açılan iki kapı var. İdeal değil ama bir seçenek. Arkamızda üç tane daha kapı var ama kaçma niyetimi belli etmeden en net yolu göremiyorum.

Acımasız bedenimin tanrısıyla, düşmanlarla dolu bir odada, evimden çok uzakta bunu yapmamak için pazarlık etmeye çalışıyorum. Ama acının efendisi yok. Daha fazla mücadele edemeyeceğim pençeli bir canavar bu. Kaçmam gerek.

Gaven'a bakıp göğüs kemiğıme üç kez dokundum. Beni sevmeyen bir Tanrı'nın lütfuyla, ima ettiğimi anladı. Birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapattı, ama bana ulaşmadan önce Henry elimi tuttu.

"Dans edelim mi, canım?"

Ona bakmadan geçip gittim ama Stefan gitmişti; masasına geri dönmüş ve Henry'ye öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Henry'ye kaşlarını çatarak baktım. Etrafındaki aura parlak, ışıldayan mor bir ışığa dönüşmüştü.

Bu, felaket derecede kötü bir zamanlama. Başım zonkluyor ve gözlerim ışıktan bulanıklaşıyor olsa bile, odadaki herkesin gözünün üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum.

Henry daha yakına eğildi, yüzü net bir şekilde göründü. "Göz bebekleriniz çok büyük. Bir şey mi kullandınız?"

Başımı sallıyorum. Bir hata. Beynimdeki kan çalkalanıyor ve baş dönmesi dalgasıyla neredeyse yere düşüyorum. "Çok fazla şarap içmişim."

Yanımızdaki masadan bir kıkırdama ve anlayamadığım birkaç fısıltı geliyor. Çok utanıyorum ama kusurlu olduğumu düşünmelerinden zayıf olduğumu düşünmeleri daha iyi.

Zayıf noktayı göstermek istediğim son yer, evimden kilometrelerce uzakta, düşman dolu bir kalenin kalbi. Bu odadaki tek güvendiğim kişi

Gaven ve ona da sadece beni odama güvenli bir şekilde geri götürebileceği kadar güveniyorum.

Henry'nin başı yana doğru döndü, Gaven'ın bana doğru geldiğini açıkça fark etmişti.

"Neler oluyor Harlow?" diye fısıldadı Henry.

"Sanırım uzanıp biraz dinlenmem gerekiyor. Şarap kafamı vurdu."

Başını öne eğiyor. Kış ormanının kokusu birden burnuma çarpıyor ve ona yaslanma, yüzümü boynunun kıvrımına gömüp dinlenme isteğine karşı koymak zorunda kalıyorum.

Açıkçası, çok hastayım.

Henry benim kurtarıcım değil. Arkadaşım bile değil. O sadece bir amaca ulaşmanın aracı. Eğer daha dikkatli olmazsam, benim sonum olacak.

"Şu anda neler olup bittiğini anlat bana," diye fısıldadı Henry.

"Evet, yaptım," diye tersledim.

Gözlerim bulanıklaşıyor, kulaklarımda kan gümbürtüyor. Saldırı çok hızlı geliyor. Eskiden daha uzun sürerdi. Eskiden saklanmak için daha çok zamanım olurdu. Durum daha da kötüleşiyor.

"Gaven beni şimdi odama götürecektir. İyi bir gece uykusu çekmem için bu kadar endişelendiğin için teşekkür ederim. Ne kadar da ilgili bir müstakbel koca," diye yüksek sesle söylüyorum.

Çevremizdeki masalardan birkaç kıkırdama yükseldi. Onunla alay ettiğimi düşünüyorlar ve sanırım öyleyim de, ama kaçırmak istemiyordum.

Henry'nin omzunun arkasında, Gaven'in karanlık silueti beliriyor. Onu doğal olarak sert yürüyüşünden tanıyorum, çünkü tüm hayatım boyunca yanımda yürüdü ve acıdan kör olmuşken ve onu saklamaya çalışırken onu bulmam gerektiği zamanlar oldu.

Ağrı beni paramparça ediyor, mide bulantısı zorla yediğim azıcık yemeği bile alt üst ediyor. Çok hızlı geliyor. Tamamen patlamadan önce bu odadan çıkmalıyım. Henry'nin etrafından dolaşıp Gaven'ın koluna giriyorum.

"İyi geceler, kurtum," diye omzumun üzerinden seslendim, yüzüme yapmacık, alaycı bir gülümseme yerleştirerek.

Odanın çıkmadan hemen önce Bryce'ın güldüğünü ve "Kurtum" diye taklit ettiğini duydum.

Koridorda Gaven beni daha sıkı kavradı. "Ne kadar kötü?" diye sordu, beni yarı karanlık koridorda hızla ilerletirken.

“Korkunç. Nedenini bilmiyorum. Evden çıkmadan hemen önce kuyuya gittim. Böyle olmamalıydı.”

Kuyunun iyileştirici gücünün ötesinde bir durum olmadığı sürece. Ya da daha kötüsü, kuyunun kendisinden kaynaklanan bir bozulma söz konusuysa; bedenim bana içten içe çürüdüğümü ve zehirle dolu olduğumu hatırlatıyorsa.

"Ne kadar vaktimiz var?" Merdivenlere vardığımızda Gaven kolunu belime doladı ve beni neredeyse sürükleyerek iki kat yukarı çıkardı.

"Saniyeler."

Yanlarından hızla geçerken birkaç hizmetçi şaşkınlıkla bize bakıyor, ama ben gülümsemeye ya da iyiymiş gibi davranmaya zahmet etmiyorum. Hepsi beni sarhoş sansın. Zayıf olduğumu düşünmelerinden daha iyidir bu.

Karanlık koridorda sendeliyorum. Başım zonkladığı için loş ışık beni rahatsız etmiyor, ama bulanık ve haleli görüşüm koridorda tuhaf bir parıltı yaratıyor, sanki hayaletler denizinde yürüyormuşuz gibi.

Sadece nefes al, Harlow. Sadece nefes al.

Zaman ve mantık algımı tamamen kaybettim. Sadece ben ve beynimi ortadan ikiye bölen yakıcı bir acı var. İşte bu kadar. Savaşım, savaşım ama bu sefer pes ettim.

Bu sefer acı kazanacak. Bu sefer öleceğim.

Acı bir yalancıdır. Ama şu an ona inanıyorum.

Bu tehlikeli duyguyu biliyorum; hayatta kalma isteği ile hayatta kalmaktan korkma arasındaki ince çizgiyi.

Aidia'nın iç ürpertici fısıltıları zihnimde yankılanıyor: "Bazı insanların onları harekete geçiren ekstra bir şeyleri vardır, Low. Sen bir hayatta kalansın."

Şu an kendimi öyle hissetmiyorum.

Sonunda odamın kapısına geldik. Gaven kapıyı hızla açtı, neredeyse beni düşürüyordu. O kadar şiddetli bir ağrı vardı ki onu azarlayacak halim yoktu. Sadece başımda serin bir şey olsun istiyordum.

Arkamızdan kapıyı homurdanarak kapatıp kilidi yerine oturttu.

"Tuvalet zemini," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Gaven beni bitişik odaya sürükledi ve küvetin yanına bıraktı.

Henry'nin odasına giden kapıyı işaret ediyorum. "Onu dışarıda bırakın. Düşünden önce bundan haberi olmamalı."

Gaven, Henry'nin odasına açılan banyo kapısını kapatmadan önce Kyrin içeri daldı. Gaven donakaldı, ama ben sadece inledim. Kurt boğazımı

parçalamak istiyorsa, en azından acıma son verecek.

Bunun yerine Kyrin mızımlanıyor ve burnuyla elimi dürtüyor.

"Git buradan," diye inledim elimi geri çekerek.

Kurt yine inliyor.

Sesime bir nebze de olsa otorite katmaya çalışıyorum. "Git buradan dedim. Odasına geri dön."

İrkilerek gözlerimi açtım ve Kyrin'in yanlış kapıya, yani odama giden kapıya doğru iki adım attığını gördüm.

"İstersen ben..." Gaven, sunabileceği bir çözüm bulamayınca sesi kesildi.

"Henry'nin odasının kapısını kilitle. Bir seferde bir canavarla uğraşalım," dedim yanıma dönüp, bulantılı midemi tutarak.

Gaven kapıyı kapatır. Musluk açılır ve bir an sonra alnıma soğuk bir bez koyar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Nefeslerim sığ. Nemli yanağımın altındaki zemin serin. Ensemde ter damlaları birikmiş.

Gaven'ın sesi kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbimin sesini bastırdı. "Odanızın dışında olacağım."

Yürüyerek uzaklaşırken botlarının zeminde çıkardığı tıkırtı sesleri duyuluyor.

"Gaven," diye fısıldıyorum. "Henüz gitme."

Gözlerim kapalıyken bile, orada olduğunu, kalmakla gitmek arasında gidip geldiğini hissedebiliyorum. Gaven'ın tek gücü ödünç alınmış olduğundan, aurası, Tanrı tarafından bahşedilmiş sihirli bir kutsamaya sahip olmayanların beyaz aurasıdır.

Gaven, acı başlamadan önceki anları gördü, ama acı beni tamamen ele geçirmeden önce hep uzaklaştırıldı. Her iki durumda da, bana sıcaklık hissettirmiyor. Koruyucu ve bakıcı arasında her zaman güçlü bir sınır çizdi. Şimdi bunu değiştireceğinden şüpheliyim, ama umurumda bile değil.

Elbisem nemli tenime yapışıyor. Acıdan kıvranıyorum ve bu acıyı yalnız başıma çekmeye dayanamıyorum.

Kyrin odamın eşliğinden onaylamaz bir şekilde içini çekti.

Bir an sonra, gözlerimin arkasındaki ışık değişti. Gaven içini çekti ve yanıma oturdu. Elim uzattım ve o da elimi tuttu.

"Aidy'yi özlüyorum," diye fısıldadım.

Çok acınası bir haldeyim. Yalnız ve acı içinde olduğu için kız kardeşini isteyen otuz yaşında bir kadın. Canım acıdığına, bastırdığım her şey beni

etkileyebiliyor. Bu derin zayıflığımdan, kız kardeşimden başka birinin bunu görüyor olmasından dolayı çok utanıyorum.

Gaven elimi sıktı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Biliyorum," dedi.

Uzun süre öylece kalıyoruz; o bunu normal bir istekmiş gibi davranıyor, ben de dayanılmaz bir acı içinde nefes alıp veriyorum.

HENRY

Tam üç gün! Harlow tam o kadar zamandır odasında saklanıyor. Ben de tam o kadar zamandır kendi banyoma giremiyorum. Kyrin'i de tam o kadar zamandır kendine saklıyor.

Kurtumun ona bu kadar sadık olmasına kıskançlık duymak çocukça. Onun hem pervasız hem de meraklı olduğunu düşünürsek, kalenin etrafında onu korumasını istiyorum. Ama Ky benden başka kimseye ısınmadı. Bryce ve Carter'a bile kaba davranıyor. Yine de Harlow'un yanından ayrılmıyor.

Bu durum onun içeride ne yaptığını daha da merak etmeme neden oluyor, çünkü korumasının defalarca söylediğinin aksine, Tanrı'ya dua etmek için kendini inzivaya çektiğine inanmıyorum.

Malikanenin arkasındaki av alanlarında koşarken soğuk sabah havası yanaklarımı yakıyor. Arkamdan gelen Carter ve Bryce'in tanıdık adımlarının ritmik temposu, atışmaları gibi, içimi rahatlatıyor. Ama her ne zaman bir ritme girsem, aklım Harlow'a, akşam yemeğinden aceleyle çıkarken gözleri ateş gibi parlayan haline geri dönüyor.

Sarhoş olmadığını biliyorum. Onu neyin korkutup kaçırdığını öğrenmem gerekiyor.

Ağaçların arasında ve önümüzdeki patikanın üzerinde ürkütücü bir sis tabakası uzanıyor. Koşu için pek de güzel bir hava değil; ciğerleri yakacak kadar soğuk, her yeri tahriş edecek kadar nemli. Ama duvar yıkıldıktan sonraki ilk iki yılı çoğunlukla yer altında geçirmek zorunda kaldığımızdan beri, bu özgürlüğün verdiği mutluluktan şikayet edecek halim yok.

Bu patikada defalarca koştum; sağımda dik dağ yamacı, solumda orman ve kale. Patikanın üzerindeki kuru çam iğneleri zeminin çok çamurlu olmasını engelliyor ve havayı topraksı kokularıyla dolduruyor. Ev gibi kokuyor.

Yarın yeni ay ve düğünümüz var, Harlow'un hazır olması gerekiyor. Hem endişe hem de heyecan içindeyim. Şimdiye kadar kendini iyi idare etti, ama yarın alışık olmadığı bir ortamda olacak. Geleneklerimizi anlaması için bana ihtiyacı olacak ve bu onu dezavantajlı bir duruma sokacak. Bu durum onu, benimle asla olmak istemediği bir şeye, yani savunmasız olmaya zorlayacak. Onun sinirlerini bozabileceğimi biliyorum ve her zamankinden daha kararlıyım.

"Ne kadar hızlı koştuğuna bakılırsa iyi bir takla atmaya ihtiyacın var," diye bağırdı Bryce birkaç metre gerimden. "Ancak mutsuz olduğunda bu kadar enerjin olur."

Hızımı artırarak, dağdaki kaçış tüneline kadar olan son yarım mili hızla kat ediyorum. Sonunda dik duruyorum, kollarımı kaldırıyorum ve tünel girişini kaplayan yaprakları kontrol ederken derin bir nefes alıyorum.

Kapıyı gizleyen dallar ve sarmaşık ağı yerinde duruyor. Başka biri bu gizli kapıyı fark etmezdi, ama biz karanlıkta bu kaçış yollarını sadece dokunarak bulmak üzere eğitildik. Bu tüneller on yıl önce bizi kurtardı. Hala da kurtarıyorlar.

Ben özellikle dindar biri değilim. Holly'nin ölümü ve benim de ölümle burun buruna gelmem bunu kesinleştirdi. Ancak topluluğumuzdaki en küçük üç çocuğun, Tanrısal Kader tarafından güneş taşlarının ışığında bitki yetiştirme yeteneğiyle kutsanması, dağ tünellerinin içinde tam bir tarım sistemi kurmamızı sağladı. Bu, mucizevi hayatta kalışımızla birleşince, topluluğumuzdaki birçok insanda dindarlık duygusunu uyandırdı. Onlar, eğer istersek Tanrı'nın sağlayacağına inanıyorlar.

Pek emin değilim. Eğer Tanrılar bizim emrimize bu kadar hazırlarsa, kalenin düştüğü gece neredeydiler?

Omzuma bir el indi. Döndüm ve eli savuşturdum.

Carter hemen ellerini kaldırarak kavgaya hazırlanıyor. "Öyle mi bugün?"

Tereddüt ediyorum. Şu an bir şeye, birine vurmak, bir şey üzerinde kontrol sahibi olmak iyi hissettirirdi ama aklımı başımda tutmalıyım.

Geri çekilip terli saçlarımı elimle düzelttim. "O lanet olası odasından çıkmıyor. Günlerdir kendi banyoma bile giremiyorum."

Bryce, ağaca yaslanıp bacaklarını gererken, "Ky onu daha çok sevdiği için mi böyle oluyor?" diye sordu.

"Ky beni kışkırtıyor," diyorum.

İkisi birbirine bakıyor, o bakışta sessiz bir konuşma geçiyor.

"Bu sabah Lunameade'den bir güvercin geldi." Carter cebine uzanıp küçük bir parşömen çıkarıyor.

"Daha önce bir şey söylemeyi düşünmediniz mi?" diye soruyorum.

Carter kıkırdadı. "Daha selamlaşmadan koşarak uzaklaştın. Selamlaşmaya ne zaman vaktim olurdu ki?"

Harlow'a hitaben yazılmış notu açıp okudum.

Able seni çok özliyor. Umarım evlenirsin ve doğum gününe yetişirsin. - Anne

"Oldukça zararsız görünüyor," diyerek notu cebime koydum.

Carter omuz silkerek, "Evet, öyle, ta ki Able'ın doğum gününün üç ay önce olduğunu bilene kadar." dedi.

"Bunun bir şifre olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bryce, Carter'ın omzuna hafifçe vurarak, "Onunla güvenli bir şekilde iletişim kurmanın bir yolunun olmaması aptallık olurdu diye düşünüyoruz ve onu geri getirme konusunda bir aciliyetleri var gibi görünüyor. Asıl soru şu: Neden?" dedi.

Ailesiyle yediğimiz akşam yemeğini hatırlıyorum. En büyük erkek kardeşine şöyle bir bakmadı bile. Anladığım kadarıyla Carrenwell ailesinin varisi kendini beğenmiş bir herif, belediye başkanıyla şarap içmekle ilgili gülüyor, yanında kendi kadehine bakıp somurtan karısını görmezden geliyordu.

Bu, Harlow'un Kellan'a karşı davranış biçiminden çok farklıydı.

"Ona soracağım," dedim, alnımdan terli saçlarımı geriye iterek. "Nasıl tepki vereceğine bakacağım. Onu sadece şu durumdan çıkarmam gerek—"

Carter elini kaldırıp arkamızdaki ormana doğru yavaşça döndü. Önümüzdeki sisli patikanın bir yerinden hafif ayak sesleri yankılanıyordu.

Bir an sonra Stefan, arkadaşları Zach ve Darren'la birlikte sisin içinden çıktı.

Stefan beni görünce bir an yavaşlıyor, sonra üzerime doğru koşuyor. Tam bir adım ötede duruyor.

Stefan, "Sen halkına ihanet eden bir hainsin!" diye kükredi. "Bir Carrenwell'e dokunduğu için Seth'in boğazını kestir."

Kollarımı kavuşturup onu sıkılmış bir şekilde süzdüm. "Seth, nişanlıma dokunmaması gerektiğini biliyordu. Ona sihir yapmaya çalıştı."

Bryce solumdan yaklaşıyor ve Carter sağımda yerini alıyor. Kavgaya hazırlar. Stefan'la kapışmayı çok istesem de, Laurence ailesi kontrol eksikliğimi varis olmaya layık olmadığının bir işareti olarak kullanır. Daha da kötüsü, Stefan'ın arkadaşları da kalede çok etkili ailelerden geliyor ve ikisi de şu anda aileme sadık olsa da, bu sadakati miras alacağımın garantisi yok.

Stefan acı bir kahkaha attı. "İnanılmaz. O şehirli sürtükle tek bir iyi seks yaptıktan sonra kendi halkını onun için öldürmeye başlıyorsun."

Bryce yanımda kıpırdanıyor, her zamanki gibi kavga çıkarmaya hazır, sinirli bir tip.

Halkımızın bu plana şüpheyile yaklaşacağını ve Stefan ile ailesinin bunu bize karşı şüphe uyandırmak için kullanacağını biliyordum. Hesaplı bir riskti, ama en azından isyan başlamadan önce onunla evlenebileceğimi umuyordum.

"Bırak gitsin Stefan. Sana bir planımız olduğunu söyledik," diyorum. "Biliyorum, çekişle her şey çivi gibi görünür. Ama diplomasi bize istediğimiz her şeyi sağlayabilecekken daha fazla kan dökülmesine gerek yok."

Parmaklarını çıtlatıyor. "On yıldır sabırlı oldum, Havenwood. Ailenizin kurallarına uydum ve bu hesabın kapatılmasını bekledim, ama bunun yerine onlardan birini aranızda katıyorsunuz."

Öfkesi elle tutulur derecede, havada bir tür diken diken gibi. Keşke anlamasaydım. Aciliyet duygusunu hissetmediğimden değil. Bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Zamanın hızla akıp gittiğini hissetmediğim, kız kardeşimin intikamını almadığım için sürekli bir suçluluk duygusu içinde olduğum bir gün bile geçmiyor. Bu, halkımıza ihtiyaç duydukları intikamı alabileceklerini kanıtlamak için zamanımın tükenmekte olduğunun bir başka hatırlatıcısı. Barışı hak ettiler, ancak Harrick Carrenwell'in işi bitene kadar hiçbir barışa kavuşamayacak.

Carrenwell ailesine doğrudan saldırmayı çok isterdim, ama bu hepimizin ölümüne yol açacak en hızlı yol olurdu.

“O gün birini kaybeden, kendini kaybeden tek kişi sen değilsin Stefan.” Son cılız sakinliğime sıkıca tutunuyorum. “Daha büyük bir stratejimiz var. Yumruklar olmadan çözülebilecek bir şeyi anlamayı beklemiyorum.”

"Bahse girerim, yeni Carrenwell sorununu yumruklarımla çözebilirim," diyor omzunun üzerinden iki adamına.

Zach ve Darren onaylayarak kıkırdıyorlar ve kanım kaynıyor. Öfkemle başa çıkmak, her fırsatta sinirlenmemek yıllarımı aldı. Şimdi zayıflık göstermek, yıllarca kendimi tutarak inşa etmeye çalıştığım iyi niyeti yok ederdi. Şimdi beni Stefan'dan ayıran tek şey, ölçülü olabilme ve büyük resmi düşünebilme yeteneğim.

Ona denemesine izin vermeyi düşünüyorum. Burnunu kendim kırmak mı yoksa Harlow kırdığında yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek mi daha tatmin edici olur, karar veremiyorum.

Hepsi, onunla tanışmadan önce benim düşündüğümü düşünüyorlar: şımartılmış bir şehir kızı. Ama o yumuşak ve güven dolu değil. O, acımasız ve entrikacı; saldırmak için fırsat kollayan bir yılan gibi.

Stefan'ın sırtışı yerini kaş çatmasına bırakıyor. Beni kavgaya kışkırtmadığı için tatmin olmamış. Yıllarca birini haddini bildirmek istediğimde dilimi tuttum. Yıllarca kalenin yarısının, binlerce insanı etkileyen kararlar almanın yükünü anlamadan, ailemden daha iyi yönetebileceklerinden bahsetmelerini dinledim. Yıllarca annemin bizi kurtarmak için başvurduğu yöntemler hakkında yargıda bulundum.

O zor seçimleri yapmasaydı, sihirleriyle mümkün olanın sınırlarını zorlamasaydı, biz yeniden inşa ederken her gece o duvarda kimin duracağını düşünmekten hoşlanmıyorlar. Burada Asher'in yeteneklerine karşı bir antipati duyan insanlar var, ama Stefan hariç, buraya geri dönen ve burada olmaktan minnettar hissetmeyen kimseyi tanımıyorum.

Kollarını açtı, ellerini tekrar gerdi. "Eğer yumruklarım işe yaramazsa, ona penisimle daha iyi bir ders verebilirim. Av gecesinde ortaya çıktığını duydum. Tekrar oraya gitsin, seninle yarışırım, Havenwood. Onu senden çok daha iyi alt edebilirim."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, ellerim kaşınıyor, yüzünü kan içinde bırakacak şekilde dövmek istiyorum.

Aptalca bir şey yapmadan önce biraz rahatlamam gerek. Av gecesinde Miriam'la sevişmemek beni gerçekten mahvetti. İçimde birikmiş enerji var

ve iyi bir seks olmadığı için iyi bir kavgaya çok ihtiyacım var.

Carter'ın eli omzuma değdi. "Ne kadar sıcak, Hen?"

Bu sözler, soğuk suya batırılmak gibiydi. Holly, öfkem beni ele geçirdiğinde bunu sürekli söylerdi; aklı başında ablanın, sinirli küçük kardeşine yönelik bir alaycı sözüydü bu. O daha iyi bir dövüşçüydü; daha ufak tefekti ama hızlı ve zeki. Beni birkaç dakika içinde sinir krizine sokardı.

Onun beni başka biriyle antrenman yaparken izlediğini ve ringin kenarından bağırarak, "Ne kadar ateşlisin, Hen?" dediğini hayal edebiliyorum.

Bunu söyleyen tek kişi Carter, çünkü Bryce da bunu biliyor olsa da, kavgayı durdurmaktan çok kışkırtmaya daha meyilli.

"Eğer bana gerçekten meydan okuyacak olsaydınız, sabah koşumdayken beni bulmak yerine resmi yollardan başvururdunuz," diyorum.

Stefan'dan uzaklaşmak neredeyse imkansız. Tek tesellim, ona benden korktuğunu hatırlattığımda gözlerindeki gizli öfke. Eğer resmi bir meydan okuma yapsaydı, beni dövüşte yenmek zorunda kalırdı ve Laurence ailesi Mountain Haven'ın yönetici ailesi olurdu. Stefan'ın bunu henüz yapmamasının tek nedeni, yapabileceğine inanmaması. Umarım böyle kalır.

Egosu onu öğrenmeye teşvik edebilir, ama ben zaten biliyorum. Onu haddini bildirmek istesem de, onu öldürerek bazı insanları kendimden uzaklaştırırım.

Stefan'ın etrafından dolaşıp yavaş adımlarla patikada ilerlemeye devam ettim, ta ki arkamdan Carter ve Bryce'ı duyana kadar. Stefan'ın bizi takip etmediğinden emin olana kadar birkaç dakika daha yürüdük. Ağaçlar seyrekleşti ve annemin en sevdiği türbenin kalıntıları ortaya çıktı. Taşlar, işgal gecesi düştükleri yerde duruyordu, ancak Asher heykeli sanki hiçbir şey olmamış gibi düzeltilmişti. Savaşın tek izi, Tanrı'nın beyaz mermer ayaklarını koyu, paslı kahverengiye boyayan kurumuş kan lekeleriydi.

Heykelin tabanının hemen altında, kayaların arasından demir bir sap çıkıntı yapıyor. Neredeyse tamamen kan lekeli kumaş şeritleriyle kaplı. Annem Holly'yi her özlediğinde buraya gelir. Çocuklarından birini kurtarma gücünü ona verdiği için İlahi Asher'ı onurlandırmak istediği her seferinde buraya gelir.

Bu hatırlatma beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Harlow'un odasına kilitlendiğini düşünüyorum.

"O akşam yemeği ve konuşmadan beri yüzünü göstermedi. Onları orada duydunuz. İnsanlar ne düşünecek?"

"Korkuyor," diyor Bryce.

Carter koluna vurarak, "O retorik bir soru soruyordu." dedi.

Bryce'a dik dik baktım. "Bu konuda çok yardımcı oldun."

Kollarını kavuşturdu. "Av gecesine gizlice girmesinin benim suçum olduğunu pek sanmıyorum. Üstelik, gösteriden keyif alıyor gibiydi."

"Onu izlerken keyif aldığınız anlaşılıyordu," diyorum.

Bryce kaşını kaldırdı. "Sadece bir iş olarak gördüğün birine karşı biraz fazla sahiplenici davranıyorsun."

"İş olsun ya da olmasın, o hâlâ benim işim."

Carter, "Kesintiye uğramadan önce Miriam'la kaliteli zaman geçirdiniz mi?" diye soruyor.

Bryce kahkaha atarak, "Artık buna böyle mi diyeceğiz?" dedi.

Carter bana dik dik bakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Gözlerinde o bakış vardı ve bunun Harlow'un bakışı mı yoksa..."

"Önemli değil," diye çıkıştım. "Evet, ihtiyaçlarımı karşıladım, şimdi bu konuyu bırakın. İkiniz de nasıl olduğunu biliyorsunuz. Sahiplenme duygusu bu işin doğasında var. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğim halde bu kadar kötü olacağını beklemiyordum."

Birbirlerine bakiştılar, aralarında sessiz bir konuşma daha geçti.

Carter, "Onu görmeye gitmeden önce iyileşme odasına uğramanız gerekiyor. Çok gergin görünüyorsunuz ve Stefan'ı bıraktığımızdan beri nefes nefese kalmaya devam ediyorsunuz," diyor.

Haklı. Göğsüm çok sıkışmış. Başımı geriye doğru eğip yavaşça, derin bir nefes alıyorum.

Yatıştırıcı bir el hareketi yapıyor. "Bu normal. Hepimiz zaman zaman zorluklar yaşıyoruz." Devam ederken yüzünü buruşturuyor. "Ve Miriam bana senin konuşmanın yarıda kesildiğini ve o gece seni bir daha görmediğini söyledi."

"Bana göz kulak olmana gerek yok," diye tersledim. "Başka biriyle görüştüm."

Bryce bana doğru bir adım attı. "Yapmadın ve yalan söylemek sana hiç yakışmaz."

Gerçeği bir anda fark ettim ve ondan uzaklaşarak ellerimi bir ağaç gövdesine bastırdım. "Beni takip mi ediyordun?"

Carter, "Nişan haberi duyurulduğundan beri, bazı kişilerin bunu iyi karşılamayacağından endişeleniyorduk," diyor.

"Ben Mountain Haven'ın varisiyim. Tanrı'nın lanetlediği bir bakıcıya ihtiyacım yok," diye çıktım.

Carter öfkemi görmezden geliyor. "Biliyoruz. Kendini her şeye kadir ve yenilmez sanıyorsun ama öyle olmadığını biliyorsun. Biz sadece ihtiyacın olan huzuru elde etme şansını yakalamanı sağlamaya çalışıyoruz."

Çamurlu toprağa bakıyorum. Aramızdaki uçuruma bakmaktan daha kolay bu; Carter ve Bryce iyileşirken ben hâlâ paramparçayım. Onlar, Drained'lerin kaleyi neredeyse ele geçirdiği geceden sonra hayatlarına devam ettiler, ama bazı günler sanki bildiğim hayatın sona ermesinden sonra ilk nefesimi alıyormuşum gibi geliyor. Sanki hâlâ gri bir şafakta gözlerimi kırpıyorum, kız kardeşimin olmadığı bir dünyada ilk güne merhaba dediğimi biliyorum ve onun gidişinin benim suçum olduğunu da biliyorum.

Acı, göğüs kemiğime saplanmış bir buz sarkıtı gibi. Bir an için nefes alamayacak kadar donup kaldım.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Birdenbire bu yapış yapış kumaştan kurtulup kuru kıyafetler giymek için sabırsızlanıyorum. Şu an bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

"Pekala," diye homurdandım. "Banyo yaptıktan sonra iyileşme odasına gideceğim. Kriz atlatıldı. Sonra da Harlow'u odasından çıkarıp neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışacağım."

Carter ilk konuşan oluyor. "Ona karşı hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?"

Başımı yana eğdim. "Sinir bozukluğu. Hayal kırıklığı. Çaresizlik."

Carter sırtıtmamak için dudağını ısırды. "Normalde bu kadar telaşlı olmazsın."

Elimle onu geçiştiriyorum. "Karınla ve onun romantik hayalleriyle çok fazla vakit geçiriyorsun. Bir erkeğin bu kadar mutlu olması sağlıksız."

"Kimse seni suçlamaz. O, güzelliği kadar da zeki," diyor Carter genişçe gülümseyerek.

Cephanelikteki silah raflarına bakarken gözlerinin nasıl parladığını düşünüyorum. "Tehlikeli ve bir şey saklıyor." Elimle yüzümü siliyorum. "Koruma görevlisi bir şeyler biliyor. İçeride ne yaptığını anlamam için sadece bir ipucuna ihtiyacım var..."

"Buz."

Başımı hızla Bryce'a çevirdim.

"Mutfaktaki aşçılardan biri. Biliyorsunuz, çok konuşkan biri." Kaşlarını oynattı.

Gözlerimi devirdim. "Odaklan Bryce. Buz ne olacak?"

Bryce, "Aşçı, odasına gönderdikleri her şeyin içinde mutlaka su olduğunu söylüyor ve koruma da fazladan buz istiyor," diyor.

"Sence ateşi var mı?" diye soruyorum.

Bryce omuz silkerek, "Aşçı Harlow'un bunu ne için kullandığını bilmiyordu, sadece tepsinin günde birkaç kez buzsuz geri getirildiğini biliyordu." dedi.

"Hastaysa neden bana söylemedi?" diye soruyorum.

Carter gülüyor. "Açık değil mi? Ona kültürümüzden defalarca bahsettin, değil mi? Eğer burada güç bu kadar önemliyse, neden zayıf görünmek istesin ki?"

"Ama ben—"

"Bir yabancı," diyor Bryce. "Ailesinin onu evlendireceği adam sensin. Utangaç bir bakire değil ki. Daha önce evlenmiş, Allah aşkına, ama seni tanımıyor. Uysal olmasını bekliyordun ama değil. Özellikle de en sevdiği... hobisini öğrendiğine göre, haklı olarak tedirgin."

Carter öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bana sert bir bakış attı. "Bak, Bryce'ın söylemeye çalıştığı ama başaramadığı şey, açıkça hiç de mutlu olmadığı. Eğer onunla ailesi arasına bir kama sokmak istiyorsan, başlaman gereken yer burası. Ona bir şey göster, bir çeşit teklif sun ve ne yapacağını gör. Eğer hasta ise, biraz güven karşılığında takas edebileceğin çok büyük bir sırrın var. Sadece o ilk itmeye ihtiyacı var."

İç çekip elimi saçlarımın arasından geçirdim. İkisi de saldırıda bir şeyler kaybettiklerini, benim kadar intikam almak istediklerini bana hatırlatmayacak kadar iyiler. Hesaplaşma fırsatları, Harlow'u kazanmama bağlı. Bunun benden daha büyük bir mesele olduğunu gözden kaçırmayı bırakmalıyım.

Eğer çok çabuk ve çok nazik davranırsam, bana güvenmeyecek. Bunun için çok zeki; yine de korumasının değerlendirmesinin ağırlığını hissediyorum. İlişkilerini tam olarak anlamıyorum ama ona güvendiğini söyleyebilirim.

Onun paylaşabileceği sırları var, ama benim de sırlarım var. Bu büyük bir risk, ama eğer gerçekten acı çekiyorsa, ilişkimizi ısıtmak için harikalar yaratabilir. "Haklısın. Ona Dağ Kuyusu'nu göstereceğim."

İki saat sonra, banyo yaptıktan, yemek yedikten ve iyileşme odasında biraz sakın zaman geçirdikten sonra, nihayet Harlow ile yüzleşmeye hazır hissettim.

Ne yazık ki, koridordan aşağı döndüğümde, Gaven hâlâ odasının dışında nöbet tutuyordu.

"Bayan Carrenwell, düğün öncesi yoğun bir şekilde dua ve meditasyon halinde."

Koruma görevlisinin bunu söylerken yüz ifadesini bozmaması takdire şayan. Bu da onu öldürme isteğimi daha da artırıyor. Lunameade'den ayrıldığımız andan beri bunu düşünüyorum. Kurumuş Orman'ı geçmenin Gaven'ı halledeceğini ummuştum, ama şaşırtıcı derecede dayanıklı biriymiş. Bunu kendim halletmek zorunda kalacağım.

"İkimiz de buna inanmıyoruz," diyorum. "Düğün yarın. Beklemekten bıktım. Onunla konuşmam gerek."

Gaven kollarını kavuşturdu. "Şimdi onu bölmek, Tanrı'nın hoşuna gitmez."

Kurumuş Orman'dan sağ kurtulduğunda sorun çıkaracağını biliyordum, ama ne kadar çok engel olmaya devam ederse, sihir kullanmadan o Kurumuş Orman sürüsünden nasıl sağ kurtulduğunu o kadar çok merak ediyorum.

"Ne derdi varsa, bende çözüm var," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Onun bir şifacıya ihtiyacı yok, yoksa çoktan seni çağırmış olurum."

Alaycı bir şekilde, "Şüpheliyim. Müstakbel eşimi görmem gerekiyor. Üç gün oldu. Ya beni o odaya alırsın ya da düğünü iptal ederiz." dedim.

Gaven gözünü bile kırpmadan, "Sanırım iptal oldu o zaman." dedi.

Dişlerimi sıkıyorum. "Beni şu lanet odaya alın."

"Önce benimle yüzleşmek zorunda kalacağından mı korkuyorsun, evlat?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Ben çocuk değilim."

Gaven beni yavaşça baştan aşağı süzdü. "Sen daha ilahi bir hayal bile olmadan önce Drained ile savaşıyordum. Sen bir çocuk gibi davranıp erkeklik taslıyorsun. Erkekler tehdit etmez, harekete geçer."

Boğazını kesmek istiyorum ama biraz kendimi tutmalıyım. Elimde kalan tek kozu oynamalıyım; bu koz, onunla ilgili gerçekten bir sorun olup

olmadığını bana gösterecek olan koz. "Bir kuyumuz var."

Şu anda hizmetçiler onu hazırlıyor. Eminim bu en azından ilgilerini çekecektir, bu yüzden Harlow şu an benimle gelme bile, daha sonra onu aramaya gideceğine eminim.

Gaven'ın Harlow'u dinlemeyi mi yoksa onun iyiliğini mi daha çok önemseydiğini bilmem gerekiyor. Bu çok değerli bir bilgi ve bana hiçbir maliyeti yok.

Gaven'in gözleri hafifçe irileşti ve duruşu gevşedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizim bir kuyumuz var. Biliyorsunuz, Tanrı tarafından kutsanmış kutsal su," diye devam ettim, yüzündeki rahatsız olmuş ifadeyi görmezden gelerek. "Herkes Kan Kuyusu'nun ilk kuyu olduğunu sanıyor. Diğerleri ise Carrenwell'lerin sadece yüksek soyluların davetli olduğu gizli ev kuyusu. Ama aslında ilk kuyu bizimki. Dağ Kuyusu'nun kar erimesinden gelen su buradan başlıyor, güneye doğru Kan Kuyusu'na ve oradan da Carrenwell Evi'ne akıyor."

Onun yavaş yavaş gerçeği fark etmesini izliyorum. Tartışmak istiyor, ya da belki bunu küfür olarak nitelendirmek istiyor, ama Harlow'u o kadar çok önemsiyor ki beni içeri almayı düşünüyor.

"Düğün törenlerimiz coşkulu geçiyor. Belli ki güçlü bir kadın, ama ben onun bu göreve hazır hissetmesini istiyorum. Her şeye hazır olması benim çıkarıma," diyorum. "İyi ya da kötü, benim başarım onun başarısına bağlı."

Gözlerindeki ifadeye bakarak hedefi tutturduğumu anlıyorum. Bana güvenmiyor ama niyetimin yüce gönüllü olmadığını bildiğinde bana inanıyor.

Gaven tereddüt eder, eli kapı kolundadır. Kapıya hafifçe vurur. Harlow'un sesi onu içeri çağırdığında, kapıyı aralar ve ben bakmadan içeri girer. Kilit tıkırdar ve ben de sinirimi bastırmaya çalışırım.

Öfkemdeki şiddeti tam olarak hissetmeye fırsat bulamadan kilit tekrar döndü ve kapı ardına kadar açıldı. Gaven beni içeriye davet etti.

Harlow'un yatakta olmasını bekliyordum. Bunun yerine, Kyrin yatağın üzerinde oturmuş, Harlow'u izliyordu. Balkon kapılarının yanındaki bir sandalyede oturmuş, yılın bu zamanı için fazla ince olan hafif ipek bir elbiseyle çayını yudumluyordu. Yüzü her zamankinden biraz daha solgun görünüyordu ve saçları gelişigüzel bir şekilde başının üstüne toplanmış, koyu saç tutamları narin boynuna dökülüyordu.

Kurtum başını yana eğip bana bakıyor.

"Hain." Ona başımı salladım, sonra Harlow'a döndüm. "İyi misin?"

Tatlı bir gülümsemeyle, "Beklendiği kadar iyi, tabii ki düğün hâlâ planlandığı gibi olursa," dedi.

Onu dizimin üstüne yatırıp o küstah gülümsemesini yüzünden silmek isterdim. Ama bunun yerine derin bir nefes alıyorum.

"Hizmetçiler içeceklerinize oldukça fazla buz istediğinizi söylediler ve ben de ateşiniz olabileceğini düşündüm."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Belki de içeceklerimi çok soğuk seviyorumdur." Başını yana eğdi ve bana sanki hayatında tanıdığı en aptal adammışım gibi baktı. "Bu, soğuk ve canı kalbimi buz gibi tutuyor."

Onaylayarak mırıldandım. "Belki de. Ya da belki de hastasınız ve aile kuyumuza gitmeye çok gururlusunuz. Normalde yılın bu zamanında soğuk olur ama annem ısıtmak için birkaç güneş taşı yerleştirdi, bu yüzden oldukça rahat."

Omurgası hafifçe dikleşti, bakışları benden Gaven'e kaydı. Koruma görevlisi de çok hafif bir baş sallamasıyla onay verdi.

"Pekâlâ. Sizin erkeklerin nasıl gösteriş yapmayı sevdiğinizi biliyorum. Beni şu kuyuya götürün." Masal kitaplarındaki genç kızları taklit edercesine elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Koridorda sessizce yürüyoruz, Gaven de arkamızdan geliyor. Merdivenlerin dibinde, giriş katında, dönüp Gaven'e bakıyorum.

"Maalesef burada sizden ayrılıyoruz."

Muhafız kaşlarını çatı, ama Harlow elbisesindeki yırtığı kenara iterek soluk uyluğuna bağlı hançeri göstererek muhafızın yapabileceği her türlü tartışmayı kesti. "İyiym, Gaven."

Başını salladı ve koridorda dik duruşunu aldı, ellerini arkasına kenetledi, dikkatli bakışlarını bize dikti.

Göz bağını çıkarıp Harlow'a doğru tutuyorum.

"Şaka yapıyorsunuz herhalde."

Sırıttım. "Merak etme canım, düşme diye yanından ayrılmayacağım."

Gözlerinin etrafına ipeği bağlarken homurdanıyor. Kolumu omzuna atıp, koridordaki kıvrımlı yollardan geçerek kuyunun girişine kadar götürüyorum.

Onu merdivenlerden aşağı, sanki kendim de kaybolabileceğim karanlık bir yeraltı dünyasına kaçırıyormuşum gibi indiriyorum. Aşağı inerken belinden sıkıca tutuyorum ve İlahi Harvain'e, sonunda gardını indirmesini sağlayacak şeyin bu olması için dua ediyorum.

HARLOW

Henry, beni taş merdivenlerden aşağı indirirken etrafımızda çılgıncasına titreşen bir aura yayılıyor. Gergin görünüyor.

Bunu bana göstermemesi gerektiği için mi yapıyor, yoksa bu sırrı daha stratejik bir açıklama için saklamayı mı umuyordu, yoksa bu gerçekten stratejik bir açıklama mı ve sadece benden neyin yanlış olduğunu öğrenmeye mi çalışıyor, anlayamıyorum.

Gözlerim görmediği için yönümü şaşırdım, başımın ağrının etkilerinden dolayı hala bulanık olduğunu hissediyorum. Vücudumdaki her kas ağrıya karşı koymaktan gerilmiş durumda ve en kötüsü geçmiş olsa da, kalıntıları bir uyarı gibi gardımı indirmemem gerektiğini hatırlatıyor.

Yine de içimde bir umut ışığı parlıyor. Eğer bu kuyu, ailemizin kuyusundaki sulara sinmiş olan o büyüün kaynağına daha yakınsa, belki daha etkili olur. Belki de sonunda beni rahatsız eden şeye çare olur.

Korkutucu bir düşünce zihnimi yakıp kavuruyor. Belki de babam ve Able gibi beni de delirtecek. Belki de daha da kötü hale getirecek.

İpek terliğim basamaklarda kayıyor ve Henry beni daha sıkı tutuyor. Gözlerim görmeden beceriksizim, ona çok yakınlım ve çok dengesizim, ve güçlü olmam gerekirken zayıf olduğu için bedenime çok kızgınım.

Suyun nemli ve taze kokusu burnuma çarptığında kalbim çılgınca atmaya başladı. Merdiven boşluğunda hafif bir şırıltı sesi yankılandı.

Sonunda inişin dibine ulaştık ve Henry beni durdurdu. Göz bağını çıkardı ve ben de loş ortama alışmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

Önümdeki havuzdan ışık yayılıyor. Suyun yüzeyinden yükselen buhar, kemerli taş tavandaki yansımaları bozuyor. Odanın uzak tarafında, üzerinde bir sürahi su ve bir yığın keten havlu bulunan bir masa var.

Carrenwell Ailesi Kuyusu kadar süslü değil. Büyüdüğüm kuyunun gösterişli beyaz badanalı taşının aksine, bu oda dağın kendisinden oyulmuş gibi görünüyor. Koyu granit duvarlar, dans eden güneş ışığında parılıyor, ancak mekanın koyu rengi parıltıyı emiyor gibi. Etki biraz klostrofobik; sanki yeni tanıştığımız bir mekana fazla samimi bir şekilde girmişim gibi.

Suya inanamayarak bakıyorum. Bu kuyu ne işe yarıyor?

Uzun zamandır, var olan tek kuyuların Aile Kuyusu ve Kan Kuyusu olduğuna inanıyordum. Bunca zamandır bilmeden nasıl başka bir kuyu daha olabilir? Babamın her şeyi bildiğine inanacak kadar saf değildim, ama o kendi hayatta kalma hırsıyla hareket eden biriydi. Bunun varlığından haberdar olması ve kalenin düşmesinden sonra en azından keşfetmeye çalışmaması imkansız.

Henry beni o kadar dikkatle izliyor ki, sanki beni anlamak için derimin ardına bakmaya çalışıyor.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye soruyorum.

"Harika. Sadece suya girmeniz ve—"

Ona öfkeyle baktım. "O kısmı biliyorum, aptal herif. Yani buraya suyu nasıl getiriyorsun? Kuyumuz hep soğuk. Su hafif bir akıntıyla geliyor ama burası durgun."

Henry havuzun etrafından dolaşarak uzak duvara doğru yürüyor. Havuza doğru uzanan, uzun bir taş kaydırağa benzeyen ve oluk görevi gören şeye eliyle dokunuyor.

"Gördüğünüz gibi, yer seviyesinin oldukça altına indik. Kuyunun gerçek akış hızı buradan daha yüksek. Bulunduğumuz yerden yaklaşık 6 metre kadar sağda. Burada bir vana var." Elini daha önce görmediğim bir düğmeye koyuyor. "Bunu çevirirsem, su akacak. Buz gibi soğuk. Hiç hoş değil. Bu yüzden güneş taşlarını kullanıyoruz. Sizin için güzel ve sıcak olmalı."

"Peki işiniz bittiğinde, atık su nereye gidiyor?" diye soruyorum.

Aslında cevap vermesini beklemiyorum. Bana zaten değerli bir bilgi verdi.

"Bunu silah deposunda gördünüz. Kuyuyu genellikle haftada bir veya iki kez kullanıyoruz. Artan suyu ise silahları arıtmak ve duvarlarımızı güçlendirmek için kullanıyoruz."

"İnsanlarınızın kan vergilerini ödemek için bu kadar uzun bir yolculuğa çıkması oldukça şaşırtıcı. Sanırım Lunameade'de yaptığımız gibi günlük rotasyonlar yerine hepsini aynı gün yapıyorsunuz," diyorum.

Henry başını salladı. "Düzenli olarak kan vergisi almıyoruz. İnsanlar sadece isterlerse, yılda bir kez Kurucular Günü'nde vergi veriyorlar."

Ona şaşkınlıkla bakakalıyorum. Eğer kuyuya zekât vermezlerse, bu kesinlikle kuyunun büyüsunü etkiler—ama bana iyileşme yolu sunarken bunu söyleyip onu gücendirmek istemiyorum.

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Şimdi, merakınızı giderdim mi? Sorun ne olduğunu anlatır mısınız? Belki kuyu yardımcı olamazsa ben yardımcı olabilirim."

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şifacının büyüü işe yaramadı."

Kaşlarını çattı ama koyu renkli gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Nedir o?"

Havuzun kenarına gidip yansımama bakıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Görünmez bir şeyin beni bu kadar ağır şekilde nasıl etkileyebileceğini anlamakta ben bile zorlanıyorum. Bu, olayı daha az gerçek kılıyor, ya da en azından kimseyi bununla rahatsız etmemem gerektiğini düşündürüyor.

"En azından görünür bir sorun değil. Tanrıya şükür. En azından bu güzellik işe yarıyor." Annemin sözleri zihnime kazınmış. Müstakbel kocamın önünde saçlarımın ne kadar dağınık olduğunu görseydi ne derdi acaba?

Bu, anne babamın doğuştan sahip olduğu bir yetenek; ilahi bir lütuf gerekmiyor. Sözleri her zaman aklımda; gözlemlerini bir an için görmezden gelsem bile, onaylamamalarını aklımdan çıkaramıyorum.

"Özlem duyuyor musun?" diye sordu Henry, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Gülüyorum. Bu soru bana çok saçma geliyor. Büyüm ortaya çıktığından beri, yani yirmi dört yıldır o evden kaçmayı bekliyorum. Elbette, kalede yaşamak Lunameade'deki surların ardında güvende olmaktan daha tehlikeli, ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en büyük özgürlük ve her ne kadar gözetim hâlâ yoğun ve nefret dolu olsa da, burada kimse yorgun veya dağınık görünmemden dolayı beni azarlamıyor.

Henry'nin bunun nasıl bir şey olduğunu muhtemelen hiç bilmiyor; ailesi ona çok düşkün. O akşam yemeğinde onu gerçek bir sıcaklıkla karşıladılar, benim ailemin sergilediği yapmacık bir gösteriyle değil.

Bu tür bir yetiştirme biçimini anlamakta zorlanıyorum. Ebeveynlerim sayesinde değil, onlara rağmen başarılı oldum. İsyankarlık kökleri kemiklerime kadar işlemiştir. Böyle olmak istemiyorum ama başka bir şey bilmiyorum.

Hayır. Memleket özlemim hiç bu kadar büyük değil. Neden soruyorsun?

"Burada işlerin ne kadar çılgınca olduğuna dair sürekli iğneleyici yorumlar yapıyorsunuz gibi görünüyor."

Sonunda ona baktım. "Burada çok vahşi bir yer."

Daha fazla bir şey söylememi bekliyor, ama o gidene kadar ona soğuk davranabilirim.

Yutkundum ve parıldayan su birikintisine işaret ettim. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Bu bir işten çıkarma olması gerekiyordu, ama o kaldı. Sessizlik uzadı.

Gitmesini bekliyorum, bunun görevim uğruna bile asla aşmayacağım bir sınır olduğunu anlamak için. Bu sırrı şimdi açığa çıkarmak, tüm anlaşmayı tehlikeye atabilir.

Geri çekilmek yerine, yakasını ve ardından kollarını iliklerini açıyor, gözlerinde bir meydan okuma ifadesi var.

"Ne yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Nişanlımla ailemizin kuyusunda yıkanıyoruz. Diyelim ki acısından dolayı suya düştü. Ona yardım etmek için orada olmazsam kendimle nasıl yaşarım?"

Ona dik dik bakarken tenim kızardı. "Ya seninle birlikte yıkanmak istemezse?"

Arkasındaki merdiven boşluğunu işaret ederek, "Öyleyse gidebilir," dedi.

Yapabilirdim. Onu burada bırakıp gitmek kolay olurdu, ama bu kuyunun ne işe yaradığını öğrenmek istiyorum ve şimdi girmezsem, sonsuza dek cesaretimi kaybedeceğimden korkuyorum. Bu kadar kolay erişim varken bir daha şansım olur mu kim bilir?

Parıldayan suya şöyle bir bakıyorum. İyileşme umudu bile beslemekten korkuyorum. Beni rahatsız eden bu tuhaf ağrıya bir çare bulabileceğim konusunda hâlâ bir umut besleyebiliyor olmama şaşıyorum. Bu nöbetler o kadar uzun süredir beni çok güçsüz bırakıyor ki, yeni kayıinvalidelerimden beni kusurlu sanmamaları için saklamak çok zor oldu. Şu anda, şakaklarımda donuk bir şekilde vuran ağrı yüzünden o kadar yıkılmış durumdayım ki, rol yapmaya bile gücüm yok.

Henry gömleğini çıkarıp geniş, kaslı göğsünü ve karnını ortaya çıkardı. Ama beni hayrete düşüren fiziği değildi. Derisi, vahşi yara izleriyle kaplıydı; en dikkat çekici olanı, göğsünü çaprazlayan, parlak ve teninden birkaç ton daha açık renkli pençe izleri ve sol kaburgasının arasına bir hançer saplanmış gibi duran kabarık beyaz bir yara iziydi.

Yıllarca etkilenmemiş gibi görünmek artık tamamen değersiz. O kadar şoktayım ki bakakalıyorum. Başka yöne bakmalıyım. Birinin benim yaralarımın böyle bakmasını istemezdim ama baktıkça, geçmişinin şiddetinin derisine kazındığını daha çok görüyorum.

Mağara duvarındaki bir kancaya gömleğini asmak için döndüğünde, ılık boynunun üzerindeki kısa, düzgün bir yara izini ve sırtındaki oklarla açılmış gibi görünen iki delik izini aydınlatıyor.

Kale duvarlarının ötesine geçen avcılarının eğitimi kapsamlı ve zorludur, ancak Henry zehirli dudaklarımdan çok daha fazlasını atlatmış gibi görünüyor.

Ön kollarında ve omuzlarında daha silik başka izler de var; yıllarca süren eğitimin izleri bunlar; Lunameade'deki şehir muhafızlarında sıkça görülen türden izler.

Henry pantolonunun düğmelerini açarken dilini şıklattı. "Yakışıklı olduğumu biliyorum Harlow, ama bakmayı bırakmazsan kızaracağım."

Sonunda bakışlarımı ondan ayırıp elbisemin arkasındaki düğmelerle meşgul oluyorum. Askıları omuzlarımdan kaydırıp ipeğin yere düşmesine izin veriyorum, koyu taş zemin üzerinde kırmızı bir havuz gibi.

Henry, pantolonu kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde dururken duraksıyor. Jartiyerlerimi çözmek için eğildiğimi izliyor. Yutkunuyor, gözleri çoraplarımdaki ten bölgesine sabitlenmiş durumda ve biliyorum ki, tıpkı her öpücüğün ardından gelen keskin dişlerinin ısırığını hatırladığım gibi, o da beni orada öptüğünü hatırlıyor. Çorabı sağ bacağımdan gerekenden daha yavaş bir şekilde aşağı kaydırıyorum, onun üzerindeki bu gücün tadını çıkarıyorum. Aynı şeyi diğer çorapla da yapıyorum, sonra dik durup büstiyerimi çözüyorum ve kollarımın üzerinden aşağı indiriyorum.

Sonunda gözlerime bakıp sırtı ve ben dantelli iç çamaşırdan sıyrılırken pantolonunu aşağı indirdi. Müstakbel kocamın karşısında çıplak bir şekilde duruyordum, gözlerimin göğsünden daha aşağıya kaymasına izin vermemeye çalışıyordum, bir yandan da onun acımasızca yırtıcı bakışlarını hissediyordum.

Hafif bir mırıltı gibi bir ses çıkarıyor, sonra havuza giriyor. Belki de önceki gece başka biriyle birlikte olmaya hazırdı, ama şimdi tüm dikkati bende olduğu açık.

Aşağıda birkaç metre ötede bir çıkıntı var ve o da bu çıkıntıyı kullanarak yavaşça kaynayan havuza iniyor.

Suya doğru bakarak, içeri adım atmaya cesaret toplamaya çalışıyorum. Ya canımı acıtırsa? Ya bu sular evimdekiler gibiyse ve beni sadece deliliğe doğru bir akıntıya sürüklüyorsa?

Burada ne kadar uzun süre durursam, aklımda o kadar çok soru uyandıracağım.

Kendimi suya doğru yürümeye zorluyorum, sessizce dua ediyorum ki, beni iyileştirecek bir kuyu olsun, deliliğe sürüklemesin. Kaynağa daha da yakın görünen bu gizli kutsal suyun, bedenimin ne kadar bozuk olduğunu kesin olarak kanıtlayacak şey olmaması için dua ediyorum.

Ayağımı suyun üzerinde tutarak duraksıyorum. O bir saniyelik güçsüzlüğüm için kendimden nefret ediyorum. Burada güçsüz olmaya tahammülüm yok.

Derin bir nefes alarak kenara indim. Sıcak su, ağrıyan baldırlarıma inanılmaz iyi geldi. Tüm vücudum uzun zamandır acıdan kasılmıştı. Belki de en azından sıcaklık gerginliği hafifletmeye yardımcı olur.

Henry elimi tutuyor ve aşağı inmeme yardım ediyor.

Su tam göğüslerimin altına kadar geliyor, bu yüzden nefesimi tutarak daha da aşağıya batıyorum—nedenini bilmiyorum. Evde rahatlama anında olmuyor zaten. Genellikle en az on beş dakika suda kalmak gerekiyor. Ben genellikle daha uzun süre kalıyorum.

Aklımda bir sürü soru dönüp duruyor. Ya kaynağa daha yakın olmak deliliğin daha hızlı gelmesine neden olursa? Ya acıyı daha da kötüleştirirse? Ya Henry görürse?

Sanki başıboş düşünceleri savuşturabilirmişim gibi ellerimi suyun yüzeyinde gezdiriyorum. Henry beni havuzun uzak tarafından izliyor. Aramızda on metre turkuaz su var ama yine de çok yakın hissediyorum. Aurası genişlemiş, yavaş ve istikrarlı bir şekilde titreşiyor. Burada sakin ve rahat.

"Ne sıklıkla suya giriyorsunuz?" diye soruyorum.

Omuz silkerek kayıtsızca şöyle dedi: "Surların ötesindeki her avdan sonra."

Zihnimde, bana kaledeki yaşamın temelleri hakkında verdiği kitaptan bunun ne sıklıkla olduğunu hesaplıyorum. Haftada birkaç kez, Mountain Haven'ın en sakın ve en iyi eğitilmiş insanlarından oluşan avcı grupları, avlanmak için kale duvarlarının ötesine çıkıyor. Tehlikeli bir iş, ancak gündüzleri o kadar tehlikeli değil.

"Vardiyalı çalışıyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı. "Sağlıklı ve dışarı çıkabilecek durumda olan insan sayısına bağlı olarak haftada iki ila üç kez oluyor. Daha sık gitmeye çalışıyorum, özellikle davetler için."

"Her zaman dış görünüşe önem veriyoruz, değil mi?" diye iç çektim. "Sonrasında genellikle nasıl hissediyorsun? Ben sadece Aile Kuyusu ve Kan Kuyusu'nda bulundum."

Henry suya bakıyor. "Başlangıçta genellikle çok hafif bir etki oluyor; sadece ferahlamışlık hissi. Sudan çıkıp odama doğru yürürken ancak vücudumun ne kadar daha az sert ve yorgun olduğunu fark ediyorum."

Ağır bir sessizliğe bürünüyoruz ve ben bu zamanı etrafı incelemek için kullanıyorum. Çok büyük değil ve sadece tek bir giriş ve çıkış yolu var. Bu konuda muhtemelen olduğumdan daha fazla endişelenmeliyim. En azından Gaven burada olduğumu biliyor. Eğer geri dönmezsem, kimi suçlayacağını ve cesedi nerede bulacağını bilecek.

"Neden buz?" diye soruyor Henry.

Bu soru beni dalgınlığımdan uyandırdı.

"Affedersin?"

"Siz meditasyon halindeyken."

Düşün. Düşün. Herhangi bir bahane uydur.

"Acı ondalık vergisi." Ağzımdan kaçtı ve hemen pişman oldum.

Henry'nin koyu renkli kaşları yukarı kalktı. "Hangi Tanrı'ya?"

"Elbette Harvain."

"Acı vergilerinizi, koruyucu tanrınıza buz kullanarak mı ödüyorsunuz?"

"Elbette," diyorum.

"Evliliğimizi kutsamak için mi?"

Gülüyorum. Sorudan o kadar şaşırdım ki kendimi tutamadım. Buna inanması imkansız. Bir şekilde gerçeğin yarısını anlatmak zorundayım.

"Büyümü kontrol etmeme yardım etmeleri için onlara para ödüyorum ya da—" Başımı geriye doğru eğip inliyorum. "Ya da onu benden almaları için. Bunun nankörce geldiğini biliyorum. Belki de öyledir, ama bu özel yeteneğe neden sahip olduğumu hiçbir zaman tam olarak anlamadım ve

hobimde bunun için iyi bir kullanım alanı bulmuş olsam da, sevdiğim birini yanlışlıkla öldürme korkusu olmadan normal bir hayat yaşayabilmeyi çok isterdim.”

Kısmen doğru. En iyi yalanlar her zaman böyledir. Eskiden acımasız büyüümün bir çaresini dilerdim. Ama daha iyisini ummaktan vazgeçip kendimi daha da kötüleştirmeye başlayınca dilemeyi de bıraktım. Eğer Lunameade'deki adamların uslu durmaları için sonuçlara ihtiyaçları varsa, ben sonuçların habercisi olurum.

Sonunda Henry'nin koyu mavi gözleriyle karşılaştığımda, daha az şüpheli görünüyordu ama tamamen inanmıyordu da. Sorun değil. Şüpheli olabilir. Kusurlu olduğumu bilmesinden daha iyidir. Bu, tüm bu düzenlemeyi mahvedebilir. Ailemin bu iyi niyetine ihtiyacım varken, Aidia'nın Lunameade'in kafesinden boğulmadan önce kurtulması gerekirken, bunu göze alamam. Bir an için nefesim kesildi. Gözlerimi kapattım ve evden ayrılmadan önceki gece benimle yatakta yataırkenki o hüzünlü gözlerinden başka bir şey göremedim.

Yanımda, çıkıntının üzerinde otururken su hareketleniyor. "Ve buz da..."

Gözlerimi kırptırarak açtım. "Hiç elinizi birkaç dakika buzlu suya soktunuz mu? Çok acı verici."

O mırıldanıyor. Tam bir onay sayılmaz ama ısrar etmeyi bırakması için yeterli gibi görünüyor.

Genellikle Lunameade'de avlanırken çok fazla konuşmak zorunda kalmıyorum ve kendimle ilgili kısmen doğru olan şeyleri bile anlatmak zorunda kalmıyorum. Ne kadar yabancı bir ortamda olduğumu fark etmeye başlıyorum. Neyse ki, ilk eşim beni sadece güzel bir vitrin süsü olarak görmüş ve konuşmamı hiç önemsememişti.

Sahte yakınlığın gerçek yakınlıktan ne kadar farklı olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Bir erkek, onu iki kez öldürmeye çalıştığınızı biliyorsa, sıradan flörtleşmeye inanmaya meyilli olmaz. Ona ilgimi gösterdiğime inanmasını sağlamam gerektiği gibi, istemediğim bir bilgiyi verdiğimi düşünmesini de sağlamam gerekiyor.

Onu başka bir konuda konuşturmam gerek. Boğazını temizleyip, boğazındaki düzgün yara izine başımı salladım. "Acımış gibi görünüyor ama 'Drained'den kalma olamayacak kadar temiz. Bunu nasıl aldın?"

Dolgun dudaklarını büzüyor. "Doğrudan boğazına saldırıyor. Neden şaşırmadım ki?"

"Birçok ilginç yaranız var. Başka birini de seçebilirim," diye öneriyorum.

Başını öne eğiyor ve öylesine hareketsiz kalıyor ki, nefes almaktan bile korkuyorum. Bana tekrar baktığında ise, kendi içinde tam bir savaş halinde görünüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin—" derken o da aynı anda, "Kalenin düştüğü günü konuşmaktan nefret ediyorum," dedi.

Elini saçlarının arasından geçirir, su dalgalarını düzleştirir ve şakaklarından aşağı süzülür. Gözleri uzaklara dalmıştır. Mum ışığı kuyunun yüzeyinden yansıyarak yüzünün hatlarına garip gölgeler düşürür.

"Burada kimse bundan bahsetmiyor," diyor. "Bahsetmemize gerek yok – ya da belki de var ama bu tür bir terörle nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz." Duraksıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ben bir savaşçıyım. Mountain Haven'daki her erkek savaşçı olmak üzere yetiştirilir. Kovalarsınız. Avlanırsınız. Ama en önemlisi, korursunuz. Ve bu sorumluluk benim için daha da ağırdı. Elimde bir bıçakla büyüdüm – bizi çevreleyen bu ormanlardaki canavarlardan korkmamak için, çünkü korkmak onları çekmektir. Ama onlarla bulundukları yerde karşılaşmak başka bir şey, savaşı size getirmeleri ise bambaşka bir şey. O gün hissettiğim gibi bir korkuyu daha önce hiç hissetmedim."

Yavaşça nefes aldı ve bana baktı. Tanıştığımızdan beri ilk defa yüzündeki o temkinlilik kaybolmuştu ve gözlerinde hiçbir kurnazlık izi yoktu. Yıkılmış görünüyordu. "Benden çekiniyorsun ve Lunameade'den bu kadar uzakta yalnız olmaktan rahatsızsın. Seni evinde hissettirmek için hiçbir şey yapmadım ve özür dileyebilirdim ama ikimiz de bunun samimi olmayacağını biliyoruz. Sonuçta beni öldürmeye çalıştın. Ancak bir noktada aramızda temel bir güven seviyesi olmalı, yoksa her şey altüst olur."

Dudaklarımı yaladım. "Bu adil."

"Hiçbir yanılsamam yok. Kendi planların olduğunu biliyorum, Harlow. Hiçbir yetişkin kadın iyi bir sebep olmadan böyle bir şeye girmez. Ama sana bir sır veriyorum ve bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmamanı rica ediyorum."

Ağzım kupkuru. İstedigimi elde ederken bu kadar rahatsız hissetmemeliydim ama onun bu halinden nefret ediyorum.

"Şehirde taktığım yüzük auraları gizliyor. Vardek'in koruma büyüleriyle yapılmış. Ablamın eseri. Ona sadece kutsal ateşten daha fazla koruma

yeteneği verilmişti. Ayrıca bir tür sınır büyüğü de vardı. Annem ve babam da bu yüzükleri takıyor.”

Bu da onun anne ve babasının auralarını neden göremediğimi açıklıyor. "Ama artık seninkini görebiliyorum."

“Onu senin yanında takmıyorum çünkü herkesin aurasını görmeye alışkın olduğu için rahatsız edici olabileceğini düşünüyorum. Sadece şehirde, ailenin geri kalanı tarafından fark edilmek istemediğim zamanlarda takıyordum. Ama annem ve babam her zaman takıyorlar çünkü annemin Aşer'den bir kutsaması var.”

Onun yoğun, koyu renkli gözleri bana dik dik baktı.

"O bir dirilişçi."

Bu sözler nefesimi kesiyor. Diriliş—en nadir büyülerden biri. Bunun böyle olduğuna inanmak için geçerli sebeplerimiz vardı, ama bunu Henry'den duymak bambaşka bir şey.

Ben hiçbir şey söylemeyince, o devam ediyor: "Bu nadir bir yetenek, ama aynı zamanda son derece yorucu bir yetenek."

Daha fazla şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Sonunda, çıkıntının üzerinde dönerek doğrudan bana bakıyor ve söylemek üzere olduğu şeyin ağırlığını hissedebiliyorum.

“Duvarın yıkıldığı gün, sadece yaralanmadım. Öldüm. Ve annem beni hayata geri döndürdü.”

HARLOW

Şok beni olduğum yerde dondurdu. O iki küçük kelime zihnimde yankılandı: Henry öldü.

Aklımda çok fazla soru var, ama göğsüm şok edici bir kederle kasılıyor.

"Nasıl?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Göğsündeki pençe izlerine dokundu. "Bunlardan kaynaklanan kan kaybı beni neredeyse öldürüyordu." Bir an gözlerini kapattı. "Neredeyse on yıl geçti. Hem bir ömür gibi hem de dün olmuş gibi geliyor."

"Özür dilerim." Aslında bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum ama o kadar şok oldum ki, sanki refleks bir yanıt gibi geliyor.

"Kalenin nasıl kurulduğunu gördün—tıpkı bir şehir gibi. Geri çekilme planları ve güvenli bölgeler. Tükenmişler, duvarlara birer birer tırmanmaktan başka bir şey yapmamışlardı. O güne kadar duvarın ötesine bile bir gedik açmamıştık." Titriyor. "O gün kalenin ilk beş katı düştü. Holly ve ben—" Sesi boğuk, yavaşça bir nefes daha alıyor. "Burada gücün en değerli şey olduğunu gördün ve yönetici bir aile olmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Halkını korumazsan, hiçbir değer yok. Ön cephede olmak zorundaydık. Ailem geride kaldı, halkımızı sakın tutmaya, olabildiğince çok kişiyi güvenliğe götürmeye ve yaralılara yardım etmek için son bir hat tutmaya çalıştı. Holly, ben ve avcılarımızın sonuncusu—Bryce, Carter ve yüz kişi daha—altıncı kat duvarını tuttuk."

Ürperdi ve elini yüzüne sürdü. "Ormanlarda dolaşarak büyüdüm. Tükenmişlerin nasıl davrandığını biliyorum. Tükenmişlerin nasıl işlediğini

derinlemesine anlamadan duvarların ötesinde avlanamazsınız. Neyin normal olduğunu ve bazen gruplar halinde nasıl çalıştıklarını öğrenirsiniz. Ama bu, daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Binlerce kişi. Anlamanız gerekiyor. O duvarda duran her erkek ve kadın, terörle birçok kez yüzleşti. Planlarımız ve acil durum önlemlerimiz var; çocukluğumuzdan beri bize aşıl原因an şeyler bunlar, bu yüzden bir şeyler ters gittiğinde refleks olarak hareket ediyoruz. Ama ön duvar dakikalar içinde altüst oldu. Bir patlama oldu, duvar yıkıldı ve tam bir çılgınlıktı.”

Geri kalanını duymak istemekle bundan kaçmak arasında kaldım. Kellan, ailemizin bir şekilde sorumlu olduğunu düşünüyor ve bunun nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim olmasa da kardeşime güveniyorum. Midem bulanıyor. Başka bir ailede olmayı seçemezmişim gibi, suçluluk duygusu hissediyorum.

“Kalenin en alt katında en iyi savaşçılarımızın çoğunu kaybettik,” diye devam ediyor. “Geride kalmıştık ve insanlarımızı tahliye etmek için saldırıyı zar zor püskürtebiliyorduk. Bu yüzden Holly, Bryce, Carter, ben ve en iyi yüz adamımız geriye düştük. Altıncı kat duvarını güçlendirmesek onları durduramayacağımızı biliyorduk. Her katta, Kanı Tükenmişler düşen savaşçılardan besleniyordu. Genel olarak kan aldıklarında nasıl olduğunu biliyorsunuz, ama kan ne kadar hayati olursa, Kanı Tükenmişler o kadar güçlü oluyor. Daha hızlı ve daha korkunçlardı. Bu yüzden hattı tuttuk ve bu hepimizi büyümümüzün sınırlarına kadar zorladı. Ben savaşlar arasında insanları iyileştiriyordum. Holly, duvarın zayıf noktalarını kaplamak için kutsal ateş yakıyordu. Ama yeterli değildi.”

Kaleyi, konağa çıkan katları, şehre giderken sokaklarda gördüğüm insan kalabalığını düşünüyorum.

Henry ellerini çapraz yara izlerinin üzerinde gezdirdi. “Son büyük Enerji Tükenmişler dalgasına kadar gelmiştik, ama hepimiz bitkin düşmüştük. Bryce onlardan birinden kötü bir darbe aldı ve ben bir anlığına dikkatim dağıldı, bir tanesi de bana vurdu. Yere düştüm ve hemen durumun kötü olduğunu anladım. Ama o kadar çok insanı iyileştirmiştik ki, kendim için hiçbir şeyim kalmamıştı. Çok yavaş ilerliyordu ve nefes alamıyordum çünkü pençelerden biri ciğerlerimi delmişti. Kendimi yavaş yavaş kaybederken hissettim ve Holly kendini kaybetti. Temelde kendini insan bir ateş topuna dönüştürdü ve kalabalığın içine atlayıp kalan tüm Enerji Tükenmişleri bir anda yok etti. Ama bunun bir bedeli oldu. Bir anda çok

fazla sihir kullandı ve kendini içten dışa doğru yaktı. Ondan geriye sadece kül kaldı.”

Henry berrak mavi suya bakıyor. “Hatırladığım son şey, duvarın yıkık kenarından kız kardeşimin kül olup diğer canavarları da beraberinde götürmesini izlemektir.” Boğazını yutkunarak şöyle diyor: “Sonra gözlerimi kapattım ve bu kısmı hatırlamıyorum ama annem öldükten hemen sonra bana ulaştı. Beni geri getirdi. Sanırım şanslıydım. Eğer bir ruh çok uzaklaşmışsa, onu geri çekemez.”

Sözsüz kaldım. Kalenin temel felsefesi her zaman güç üzerine kuruluydu, bu yüzden Henry'nin yaralarının cesaretini göstermenin bir yolu olduğunu sanıyordum, ama bu çok daha kötü.

“Bryce, Carter, Stefan ve bizimle birlikte o duvarda duran yaklaşık on beş avcıyı geri çağırmaya çalıştı ama Holly gitmişti. O gün annemi yıktı. Her zaman dindar biriydi ama Holly'nin kaybıyla yaşayamadı. Günlerce Aşer'e dua etti ve Aşer ona cevap verdi. Ona bir daha asla bir çocuk kaybetmemesini sağlayacak bir yol bahsetti.” Gözleri gözlerimle buluşuyor ve gözlerindeki acıdan bakışlarımı kaçıramıyorum. “İlahi Aşer ona yakarışına cevap verecek yöntemi ve iradeyi verdi. Bir kez karşılaştığım sonu bir daha asla yaşayamam.”

Onun ne dediğini anlamam tam bir dakika sürüyor.

“Aynı şekilde iki kez öldürülemezsin,” diye fısıldıyorum. Kendimi toparlamanın hiçbir yolu yok çünkü bu, onun büyüme karşı bağıışıklığı olmasından çok daha kötü. Onu hiç öldüremeyebilirim. Boynundaki soluk yara izini gösteriyorum. “Bunu o mu yaptı?”

Henry dudağını ısırdı. “Teknik olarak, o kısmı babam yaptı. O sadece beni geri getirdi. Şiddeti o yapıyor. Naima iyileştirmeyi yapıyor ve annem de ruhumu geri çağırıyor.”

Sol kaburgasındaki yara izini işaret ediyor. “Kalbe saplanan bıçak.” Sol şakağındaki saçlarını yana itiyor, böylece başındaki yara izinin olduğu çıplak çizgiyi görebiliyorum. “Kafatası çatlamış.”

Kolunu kuyunun kenarına yaslıyor, yaşadığı birçok acı dolu ölümü anlatan bir adam için şaşırtıcı derecede rahat bir tavır sergiliyor. En kötüsünün ne olduğunu sormak istiyorum. Ölümünden sonra ne olduğunu sormak istiyorum ama sormayacağım.

“Ve sonra bir de görünmez ölümler var: ezilerek ölmek, boynu kırılmak, boğulmak, ateş ve hipotermi.” Bunların hepsini o kadar sıradan bir şekilde

söylüyor ki, aurası şiddetli bir şekilde parlıyor. “Ve, tanıştığımız gece fark ettiğin gibi—”

"Zehir," diye tamamlıyorum.

Başını salladı.

“İşte bu yüzden seni öpebiliyorum.” Yukarı bakıp göğsümde sıkışmış nefesi dışarı üfledim. “Büyümde hiçbir sorun yok.”

Bunu sesli söylemek istememiştim ama rahatlamam o kadar derin ki, kendimi tutamıyorum.

Henry kaşını kaldırdı. "Büyün işe yaramazken, senden nefret eden bir adamla, evinden kilometrelerce uzakta, vampirlerle dolu bir ormanda taşındığını mı sandın?"

"Evet."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Sandığımdan daha cesursun."

Omuz silkerek, "Ya da daha da pervasızca." dedim.

Sırıtır. "Ya da tam bir aptal."

Şu an şaka yapıyor olmasına o kadar şaşırdım ki gülmeden edemedim. "Benim böyle biri olacağımı mı sandın? Oldukça aptal biri mi?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Gerçekten çok büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalısınız."

Gülümsüyor, hem de gerçek bir kahkaha. Hafiflediği için rahatlamış görünüyor ama benim tenim kaşınıyor. Bu odadan ve bu rahatsız edici yakınlıktan bir an önce kurtulmak istiyorum. Muhtemelen paylaştığı sırlar yüzünden kendimi ona borçlu hissedeceğimi düşünüyor ama ben sadece kaçmak istiyorum.

Boğazımda beni boğacak bir düğüm var. "Kız kardeşiniz için çok üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

Bunu ne kadar içten söyledime şaşırdım. Sevdığınız birinin elinizden kayıp gitmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Şehirden ayrılmadan önceki gece yanımda yatakta Aidia'nın yüzünü düşünüyorum. Onu kaybetseydim ne yapacağımı hayal bile edemiyorum. Tıpkı onun, olanlardan dolayı ailemi suçlarsa bunu unutabileceğini hayal edemediğim gibi. Sevdği kız kardeşini kaybetti ve öldü.

Bir de onun öldürülme biçimlerinin çeşitliliği meselesi var. Sanırım sonunda kendimi, öpüşerek kurtulamayacağım bir karmaşanın içine hapsettim: yıkılmaz bir koca.

Yarın onunla evlenirsem, hiçbir kaçış yolum kalmayacak.

İstemsiz bir ürperti tüm vücudumu sardı.

Bu sahte evlilik, tahmin ettiğimden çok daha fazlası. Kellan'a bir mesaj göndermem gerek. Gaven'ın buradan çıkış yolu bulmama yardım etmesi gerekiyor. Bir adamı öldürmenin en az üç yaratıcı yoluna daha ihtiyacım var.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim, bunu kimseyle paylaşmayacağım. Kendimi oldukça dinlenmiş hissediyorum ve şimdi odama dönmek istiyorum," diyerek ondan uzaklaşıp ayağa kalktım.

Henry'nin nefes nefese kalışı beni ürküttü. Çıkıntıda donakaldım. Ne gördüğünü biliyorum ve kendi aptallığıma inanamıyorum. Kaçma isteğim beni savunmasız bıraktı. Yıllarca özenle seçilmiş elbiseler ve giysilerle herkesten saklamayı başardığım şeyi onun görebileceğini düşünmeden onunla bu çıplak cesaret oyununa girdim.

Omuzumun üzerinden bakışlarını karşılıyorum. Gözleri kısılmış ve çenesi kenetlenmiş.

"Bir beyefendi gözlerini kaçırırdı."

Bakışları yara izlerimde oyalandı. "Sen benim karım olacaksın."

"Yani bedenim üzerinde hakkınız mı var?" diye soruyorum, kelimelerime zehir karıştırıyor.

Gözlerindeki öfke ve acıma duygusu beni dehşete düşürdü.

"Tabii ki hayır. Ben düşündüm ki—" Yutkunuyor. "Özür dilerim. Kütüphanede çok rahattınız, bu yüzden yanlış bir varsayımda bulundum ve bulunmamalıydım. Ben gidebilirim, işiniz bittiğinde oradaki ipi çekebilirsiniz ve ben de sizi odanıza geri götürürüm."

Orada durup, suyun üzerinden birbirimize bakıyoruz. Mum ışığı su yüzeyinden yansıyor. Yüzüne ürkütücü bir parıltı düşürüyor ve arkasındaki duvarda uzun ve garip bir gölge oluşturuyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor.

"Ne yaptın?"

Çenesi seğirdi ve elleri yumruk şeklinde yanlarında sıkılıydı. "Sırtını kim yaraladı? Seni kim yaktı, Harlow?"

Bu soru beni nefessiz bırakıyor, öfkem ise asla dinmeyen büyük bir dalga gibi. Yükseliyor, yükseliyor ve sonunda kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük oluyor. Bir anda, şimdiki zamandan kopup geçmişe geçtim.

Anılar atlayıp duruyor. Acı o kadar yoğun ki, hiçbir şeyle bağlantı kuramıyorum. Aidia'nın eli boynumda serin. "Özür dilerim, Low. Kalbim... kalbim... kalbim—" Sesindeki kırık bir acıyla, "Kemiklerim," dediğimde,

"Kanımız," dediğinde neredeyse anlayamadığım kadar şiddetli hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Aidia'nın kısık sesi kulağıma fısıldadı: "Harlow, bu senin öykünün gerçek başlangıcı. Acı sönmekte olan bir kor değil, bu dünyayı ateşe vermene yardımcı olan kıvılcım. Acının sızdığı yer, umudun parladığı yerdir."

Parmaklarımın belimin altındaki pürüzlü deriye dokunuşu beni şimdiki zamana geri getiriyor. O yaralar asla umudun yeşerebileceği bir yer gibi gelmedi bana. O dayaklar beni kırmak içindi. Onlardan kurtulmak bana umut vermekten çok, beni başkasının kullanabileceği bir araç olmaktan çıkarıp dünyayı yaralayacak bir silaha dönüştürdü.

Şiddetin kendisini hatırlamıyorum. Ama sinsice yaklaşan dehşeti, acının korkunç kaçınılmazlığını, çıkış yolu olmamasının ezici, klostrofobik korkusunu hatırlıyorum.

Her şeyden çok, o çaresizliği hatırlıyorum ve bir daha asla çaresiz kalmayacağım.

Bakmasına izin verdim. Kimsenin görmemesi için çok zaman harcadım, özenle seçilmiş kıyafetler giydim, sevgililerimle asla tamamen çıplak olmadım. Sanki kırılğanlığımı sızdırıyorum; ona hassas yerimi gösterdim ve şimdi bir darbe almaya hazırlanıyorum.

Ama Henry hiç kıpırdamıyor. O kadar hareketsiz ki, nefes alıp almadığından bile emin değilim.

İçimdeki bir parça onun bakmasını istiyor; uzun zamandır taşıdığım bu gizli yükü birinin, herhangi birinin şahitlik etmesini istiyor.

Gücümü gösterme isteğim lehime işleyebilir. Henry bunu zaten gördü. Ona doyasıya göstermesine ve kolay kolay yılmadığımı görmesine izin verebilirim.

"Harlow—bunu sana kim yaptı?" Sesi öfkeden titriyordu.

Belki de gelininin kusursuz olmamasına kızmıştır. Belki de sadece geçmişimi öğrenmek ve beni nasıl korkutabileceğini anlamaya çalışmak istiyordur. Bunu başaramayacağını öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Henry konuşmamı bekliyor, gözleri sırtımın yapısını inceliyor.

Dudaklarımı yaladım. "Nasıl ifade ederdin? Senin kendi sözlerinle: Hayatta kalmak işte böyle bir şey."

Zorlukla yutkunuyor, bakışları omurgamın en altındaki yıldızlı deseni tarıyor, sanki orada derime yazılmış gerçeği bulabilecekmiş gibi. Sanırım tam olarak da öyle, ama bu tür şiddetin dilini bilmeden okumak imkansız.

“Geleceğime hakkın var Henry, ama geçmişime değil.”

Gözlerimi yakalıyor ama ona bir santim bile yer vermiyorum. Ne düşündüğünü biliyorum; benimle paylaştığı için bir şey hak ettiğini düşünüyor. Kurmaya çalıştığı tuzak buydu. Bu tuzağa düşmediğim için bana kızamaz. Başımı dik tutuyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona doğru dönüyorum.

"İsterseniz paylaşın, ama benim de aynısını yapmak zorunda olduğumu düşünmeyin."

Şimdi ona bunu vermek, aramızdaki hesabın eşitlendiğini hissetmesini sağlayabilir, ama aynı zamanda şüphelenmesine de yol açabilir. Bence bunun gerçekçi bir zafer olduğuna inanması için henüz çok erken. Tıpkı bana sırrını söylediğinde cömert davrandığına inanmadığım gibi. O, sempati istiyor.

"Hepimizin sırları var, Harlow. Ama burada, yaşamla ölüm arasındaki fark, hangilerinin seni hayatta tutacağını ve hangilerinin sana pahalıya mal olacağını bilmektir. Bu izler..." Sesi kısılıyor, yüzü öfke ve kafa karışıklığı arasında kalmış. Sonunda, "Doğal değil," diyor. "Seni yargılamıyorum, ama karım olarak, insanlar her zaman senin zayıf noktayı arayacaklar çünkü sen benim zayıf noktam olacaksın. Eğer buradaki biri bu izleri görürse, daha kararlı olmalısın. Eğer sana zarar verebilecek bir yer görürlerse, onu kullanacaklardır."

"Kendimi evimde gibi hissedeceğim gibi görünüyor."

Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca Henry rahattı, ama şimdi huzursuzca kıpırdanıyor, kollarını kavuşturup sonra tekrar yanlarına indirirken etrafında su dalgalanıyor. Sanki bu istenmeyen yakınlığın yıktığı duvarı nasıl yeniden inşa edeceğine karar veremiyor.

Bu duyguyu biliyorum. Bunun ortaya çıkmasını beklemiyordum diyemem. Birkaç gün sonra beni çıplak görecektim, ama sırlarımı kendi seçtiğim bir anda, stratejik olarak onu etkisiz hale getirebileceğim bir anda ifşa etmeyi umuyordum, kendimi savunmasız hissetmek yerine.

Dalgalanan suya bakıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor ve o anda anlıyorum ki—bu beni sınamak için başlamış olsa bile—şu anda hissettiği her şey gerçek.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Benden nefret etmeyi unutmuş gibisin." Kaşımı kaldırıp, suda parıldayan bedenine baktım. "Şimdi bana karşı yumuşama sakın, Henry."

Bakışları göğüslerime kayarken dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün boyunca sana nasıl bakarsam bakayım, böyle bir riskin olmadığını göreceksin."

En azından bu konuda şanslıyım. Seks, kullandığım en etkili motivasyon kaynaklarından biri.

Henry içini çekti. "Pekala. Eğer bana yaralardan bahsetmeyeceksen, en azından neden üç gün boyunca kendini odana kilitlediğini ve Kyrin'in seni rahat bırakmadığını anlatır mısın?"

Ona bakakalıyorum. Bu olayı, her şeyi bu kadar açıkça anlatarak kendisinin mi planladığını, yoksa ben her şeyi içimde tutarken onun bu kadar açıkça paylaşmasından dolayı vicdan azabı çektiğimi mi anlayamıyorum.

"Bunu sana söylersem, düğünden hemen vazgeçmeyeceğine yemin etmen gerekiyor."

Sanki ani bir hareket beni korkutup kaçıracakmış gibi, tamamen hareketsiz duruyor. "Harlow, her neyse, sırrın benimle güvende. Bunu karşılıklı güvence altına alınmış bir yıkım olarak düşün. Sen benimkini biliyorsun, şimdi ben de seninkini bileceğim."

"Seninkini bilmeyi tercih ederim," diyorum.

Dudakları seğirdi. "Sen de öyle yapardın."

Başımı çeviriyorum. Ona söylediğimde yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum. "Bütün hayatım boyunca bu nöbetlerle boğuşuyorum. Her zaman bunların geldiğini hissedebiliyorum. Genellikle ışığa duyarlılık ve ışık kaynaklarının etrafında parlayan küreler ile başlıyorlar. Bazen başım dönüyor veya midem bulanıyor. Ve bu ilk uyarı işaretlerini aldıktan sonra, özel bir yere gitmek için birkaç dakikadan bir saate kadar zamanım olabiliyor. Birkaç saatten birkaç güne kadar sürebiliyorlar. Burada güçlü olmanın önemli olduğunu biliyorum, ama ailemin de her zaman güçlü ve birlik içinde bir duruş sergilemesi önemli. İnsanlarımın benim bu tür bir zayıflığım olduğunu bilmesi iyi olmaz."

"Bu zayıflık değil," diyor Henry. "Bunlara neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim. Lunameade'deki tüm şifacılar gittim ve hiçbirinin bir fikri yok. Stres onları daha da kötüleştirebilir, ama dürüst olmak gerekirse, tamamen rastgele ortaya çıkıyorlar ve ortaya çıktıklarında felç edici oluyorlar. Tuvaletin zeminine yatıp kusmaktan ve hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Her şey çok acınası."

“Harlow—” Sesi yalvarır gibiydi. Sonunda gözlerime bakmama izin verdim.

Orada bulduğum acıma duygusu, tiksinti veya öfkeden daha kötü. Ondan nefret ediyorum.

“Bana öyle bakmayın,” diye çıkıştım. “İnsanlara anlatmamamın sebebi tam olarak bu. Bu sadece başa çıkmam gereken bir şey. Cesur ya da güçlü olduğumu duymak istemiyorum. Buna katlanmaktan başka çarem yok. Ailemi korumak için bu evliliğin yürümesi gerekiyor. Bu yüzden, eğer bu durum bir şeyleri değiştirirse, lütfen kızmayın. Sizi kandırmaya çalışmadım ve bunun çocuklarımıza geçeceğine dair hiçbir nedenim yok.”

Henry kaşlarını çattı. “Yani buz kafan için mi?”

Başımı salladım. “Bazen işe yarıyor.”

“Sana bu kadar baskı yapmamalıydılar. Bununla başa çıkman için sana destek bulmalıydılar. Mutlaka bitkisel bir tedavi yöntemi olmalı. Belki burada bir şifacı vardır, o bir şeyler biliyordur. Carter’ın karısı mükemmel bir bitki uzmanı. Onunla gizlice konuşup bir çözüm bulabilirim—”

“Dur! Ben çözülmesi gereken bir sorun değilim. Beni düzeltmenize ihtiyacım yok.”

Pişmanlık duyduğunu belli edecek kadar akli başında. “Özür dilerim. Niyetim bu değildi.”

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. “Biliyorum. Yardım etmek istiyorsun. Ama bazen, her zaman daha fazlasını yapıp sorunu çözmeye çalışmam gerektiği fikri, zaten yardıma ihtiyaç duyduğum için utanırken, üzerime çok büyük bir yük gibi geliyor.”

Daha önce duyduğum aynı acıma duygusu geri döndü. “Bunu yapmamalıydım...”

“Bunu yapmayın. Şimdi bana farklı davranmayın. Zayıf biriymişim gibi davranılmak daha kötü hissettiriyor. Bunu düzenli olarak çekmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz. Eğer o kadar kötü değillerse, kendimi zorlayıp günümü geçiriyorum.”

Ensesini ovuşturuyor ve gerçekten de ilk defa topuklarının üzerinde duruyormuş gibi görünüyor. “Sürekli güçlü görüldüğünü bildiğim halde, bu konuda sana bu kadar baskı yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

Başımı çeviriyorum. Bu çok fazla. Derimden çıkmak istiyorum. Aidia dışında hiç kimseyle bu konuyu bu kadar detaylı konuşmadım ve ona bile açıklamak zor oldu.

“Peki ya ailenizin sağlığı?”

Başımı sallıyorum. "Sonrasında kas ağrılarına ve yorgunluğa iyi geliyor ama hiçbir zaman bir krizi tamamen iyileştirmede ve benim için de herhangi bir iyileşme sağladığını sanmıyorum." Elimle suyun yüzeyini okşuyorum. "İçine girmeye korkuyordum, çünkü eğer bu işe yaramazsa, gerçekten çok kötü durumda olduğum anlamına gelir."

Bunu sesli söylemek, işi fazla ileri götürmüşüm gibi hissettiriyor. Kaçma içgüdüğü geri geliyor.

"Her gün çalışmaya devam etmenizi beklemiyorum. Ne zaman ara vermeniz gerektiğini bana söylemenizi istiyorum. Eğer dinlenmeye ihtiyacınız varsa, Harlow, burada size her zaman bu saygı gösterilecektir."

Ona dik dik baktım. "Kendimi iyi hissetmediğim her seferinde yatağa yatarsam, asla yataktan kalkamam. Ağrısız haftalar geçirme lüksüm yok. Yaşamam gerekiyor Henry. Bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Eğer hareketsiz kalırsanız ne olur?"

Bu sorunun cevabı tehlikeli derecede açıklayıcı. Bu benim deliliğim mi? Sadece hareketsiz kalamama yeteneğim mi? Hareket etmeyi bırakırsam zihnimin derinliklerinde saklı her şeyin sonunda beni yakalayacağı korkusu mu? Elim refleks olarak sırtıma gidiyor; oradaki iz, şu anda açığa çıkarmak istemediğim her anıyla bağlantılı.

"Sanırım bugünlük bu kadar iç dökme yeterli. Sorularınızı yanıtladım ve henüz beni reddetmediniz."

Kıkırdar ve başka yöne bakar. "Çok huysuz."

"Üç gün boyunca kusup acı içinde kıvransaydınız siz de aynı durumda olurdunuz."

"Şu an nasıl hissediyorsunuz?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanki kendim hakkında yeterince şey ifşa etmişim gibi."

Bakışları göğüslerime indi. "Ah, bilmiyorum. Bence tam doğru miktar." Gözlerinde ateşli bir ilgi vardı. Eğer onun da bana aynı şekilde baktığını görmeseydim, bu durum beni rahatsız ederdi.

Henry başını salladı ve havuzdan çıktı, odanın kenarındaki masadan bir havlu alıp beline sardıktan sonra bana döndü. "Pekala. Sanırım bu ikimiz için de yeterliydi ve şu anda en son ihtiyacım olan şey, bunun burada olduğunu sana gösterdiğimi ailemin öğrenmesi. Harlow—" Benim çıkmamı bekledi ve bana bir havlu uzattı. "Bunun çok büyük bir sır olduğunu anlamamı istiyorum. Halkım için değil, ama—"

“Halkıma. Biliyorum,” diyorum, bunun anne babama sunacağım ilk şey olacağını çok iyi bilerek.

"Hadi gidelim canım. İyi bir başlangıçtı ama düğünden önce biraz dinlenmelisin."

HENRY

Gece, nefes kesen, dondurucu bir soğuk. Kalenin ikinci katından birinci katına geçerken rüzgar paltomu hırpalıyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Buraya tekrar tekrar dönerek, kalenin düşebileceğini ilk öğrendiğim anın anısının yoğunluğuna kendimi alıştırarak o korkuyu kovmaya çalıştım. Ama tüm çabalarım boşunaydı. O gecenin korkusu beni asla tam olarak terk etmiyor. Göğsümün içine kök saldı. Carrenwell'lerden intikam almak, onu kökünden sökebilecek tek şey.

Kyrin her zamankinden daha yakın bir şekilde yanımda koşuyor. Sanırım endişemi hissediyor. Belki de bu yüzden sonunda Harlow'un yanından ayrıldı, ya da belki de en başından beri orada kaldı çünkü acı çektiğini biliyordu. Kalenin içinden aşağı indikçe Kyrin giderek daha da yaklaştı.

Altıncı kattaki duvarın tepesinden on bir çan yankılanıyor. Yarınki düğün öncesinde yatakta dinlenmem gerekirdi, ama bunun yerine gökyüzünde sadece ince bir ay hilalinin olduğu karanlık kalede ağır ağır yürüyorum.

İlk ölümümle birlikte gelen renk körlüğü, bu tür karanlıklarda beni rahatsız ederdi. Ama öbür dünyaya yaptığım yolculukta görme yetim azalmış olsa da, diğer duyularım daha keskin bir şekilde geri döndü. Şu anda bu sokaklarda ve ara sokaklarda gözlerim bağlıyken bile yolumu bulabilirim herhalde.

Müstakbel eşim hakkında edindiğim bu yeni bilgi beni çok heyecanlandırdı. Harlow'un Lunameade'deki kuyunun iyileştiremeyeceği bir acısı var. Onunla kısa bir süredir çalışıyor olsam da, bu intikam fırsatı çok uzun zamandır beklediğim bir şeydi. Sonunda değerli bir şey öğrendim.

Harlow hakkında öğrenilecek çok daha fazla şey olduğunu biliyorum. İlk başta, olayları dolaylı yoldan anlatma şeklinin sadece bir dikkat dağıtma taktığı olduğunu düşündüm; muhtemelen nasıl hissettiğini ve ne söylemediğini anlayabilen büyülü insanların yanında olmanın bir sonucu, her zaman temkinli olmak zorunda olan birinin ustaca sergilediği bir oyun. Ama Holly'den bahsettiğimde gözlerinde gerçek bir acı vardı.

Eğer tanışmadan önce beklediğim gibi aptal, şımarık bir şehir kızı olsaydı, bana anlattıklarını paylaşmaktan dolayı kendimi kötü hissedebilirdim. Ama Harlow, güçlü bir rakip. Muhtemelen şimdi her şeyi korumasına anlatıyordur. Ailesinden gelen notu yaktığıma ve güvercin bakıcılarına onun veya Gaven'in göndermeye çalıştığı her türlü yazışmayı ele geçirmelerini söylediğime birden sevindim.

Sağımda bir pubdan müzik sesleri yükseliyor, kahkahalar ve bardakların şıkırtısı, çılgın keman müziğini bölüyor. Normal bir akşamın tanıdık sesleri rahatlatıcı olmalıydı, ama sinirlerimi geriyorlar.

Geceleyin kalenin ilk katında olduğumda hep böyle hissederim ama Harlow burada olduğu için durum daha da kötü. Riskler daha yüksek.

Duvarın geri kalanının daha koyu, yıpranmış krem rengi üzerindeki parlak beyaz onarım izi, bu kadar loş ışıktaki bile görmezden gelinemez. Harlow'u odasına geri götürdüğümünden ve yarınki tören dizisini gerçekten okuduğundan emin olduğumdan beri bedenimi terk etmeyen huzursuzluğu yatıştırmaya çalışarak ön duvara çıkan düz yola sapıyorum.

Düğün öncesi gerginlik, evliliğimin başarısı konusunda gerçekten endişeli olsaydım mantıklı olurdu. Bu daha çok, işin üstesinden gelemeyeceğime dair giderek artan bir endişe. Harlow hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar az anlıyorum. Lunameade'i nesillerdir yöneten aileyi devirmenin kolay olacağını beklemiyordum elbette, ama bu, hazırlıksız olduğum bir savaş türü.

Kyrin önümden dörtnala ilerliyor, pençeleri taş zeminde şıkırdatarak ses çıkarıyor. Ben de arkasından merdivenleri çıkıp sağa dönüyorum ve ön kapıların yanındaki çan kulesinde nöbet tutan muhafıza başımla selam vererek duvarın onarılmış kısmına doğru yürüyorum.

Babam tam da beklediğim yerde duruyor. Bunu sık sık yapar; akşamları kalenin içinden geçer, surlara doğru inerken halkımızı kontrol eder. Bir süre orada kalır, bazen sadece ormanı ya da surlarda yürüyenleri izler.

Yaklaşırken gülümsedi. "Seni burada görmek beni şaşırttı. Yarın büyük bir gün. Sanırım haberlerin var."

Yanına doğru kayarak dirseklerimi taş korkuluğa yasladım ve yükselen ağaçlara baktım. "Harlow hasta. Başında şiddetli ağrı nöbetleri geçiriyor, bulantı ve görme bozukluğu da yaşıyor."

Babam yüzünü bana doğru çevirdi. El fenerinin ışığıyla arkadan aydınlatıldığı için ifadesini okuyamadım. "Onu birkaç gündür görmememizin sebebi bu muydu?"

"Evet, düğünümüzden önce dua ve meditasyon bahanesiyle kendini odasına kilitledi. Görünüşe göre Lunameade'deki kuyu onu iyileştirememiş."

Babam, "Her şey Tanrı tarafından iyileştirilmek için yaratılmamıştır," der. "Bazı rahatsızlıklar öğretmendir."

"Bu değerlendirmeye katılacağından şüpheliyim."

Mırıldanarak, "Evet. Eminim haklısınız. Ailesi ona hiç teselli veriyor mu?" diye sordu.

"Öyle görünmüyor."

Sessizliğe bürünüyoruz ve o, parmaklarını duvarı onaran beyaz taşın üzerinde gezdiriyor. Yarıkın üzerinde dururken, duvar her zamankinden daha güçlü görünüyor. Gerçekten de her zamankinden daha güçlü. Taş, kalenin en güçlü ailelerinden biri olan Rathenler tarafından onarılmıştı. Aylar süren karmaşık bir çalışma gerektirmişti ve ben de o ayları, İlahi Vardek'ten aldıkları koruma büyüsünü kullanarak taşı tekrar bir araya getirirken onları koruyarak geçirdim.

Rathens ailesinden birine bunu nasıl başardıklarını sorduğumda, "Taşa, sanki canlı bir şeymiş gibi, iradenizin mümkün görünenden daha güçlü olması gerektiğini hatırlatmalısınız" dedi.

Duvardaki bu işarete her baktığımda, o sözler aklıma geliyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor babam.

Harlow'un sırtındaki yanıkların belirgin çizgileri, istemsizce zihnimde beliriyor. Rastgele değiller. Sanat eseri bunlar. Birileri onun acısından sanat yaratmış.

"Belinin alt kısmında, dağlanmış bir damgaya benzeyen, büyük ve oldukça sıra dışı bir yara izi var."

Babam elini sakalının üzerinden geçirdi. "Sana nasıl hissettirdi?"

Soru o kadar beklenmedik ki, yalan söyleyebilecek ya da konuyu değiştirebilecek bir şey düşünemiyorum. "Rahatsız oldum. Sanki rakibimi hafife almışım gibi."

"Ama siz zaten mücadelenin içindesiniz."

Başımı salladım. "Ve ben de bitirmek için neredeyse on yıl beklemedim."

"Aldığımız tüm bilgilere ve raporlara göre, Lunameade'de hiç kimse para ödmeden bir Carrenwell'e dokunmuyor," diyor. "Bu da ya ölü bir adam tarafından yapıldığı ya da—"

"Bir akraba," diye tamamlıyorum onun sözünü.

Bu düşünce beni mantıksız bir öfkeyle dolduruyor. Deri iyileşmişti; yara izi eski ve beyazdı, sanki biri oraya elle kayan yıldızlar çizmiş gibiydi, oysa gerçekte yıldızlar etine dağlanmıştı.

"Bu açıdan yaklaşmak ve neler bulabileceğime bakmak fena bir fikir değil." Babam başını yana eğip sırtıttı. "Onu çıplak nasıl gördüğünü merak ediyorum."

Yavaşça ona doğru döndüm ve yüz yüze geldim. "Çok içine kapanıktı. Ondan bir şey öğrenmek istiyorsam ona bir şey vermem gerekiyordu. Günlerce odasına kilitli kaldığında hasta olduğundan şüphelenmiştim."

Babamın yüzü sakinliğin maskesi gibiydi. "Demek ona kuyuyu gösterdin?"

Başımı sallıyorum.

"Ve o senin yaralarını gördü mü?"

Tekrar başımı salladım.

İçini çekti. "Şey, bir noktada bundan vazgeçmek zorunda kalacağımızı biliyorduk. O kadar çok yara izini görüp de soru sormaya başlamaması imkansız. Cevabın senden gelmesi, ağzı gevşek birinden gelmesinden daha iyi. Evlenene kadar tüm hikayeyi öğrenemez."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Gerçeği çok az insan biliyor, ama diriltilemlerin farklı olduğunu biliyorlar. Aşer'in bize bahsettiği her ne nimetse, bizi daha aşağılık, daha hayvansı yaptı. Harlow'a karşı hissettiğim bu sahiplenme duygusu, geri döndüğümde sahip olduğum o aşağılık içgüdünün bir parçası.

Kalçalarının yumuşak kıvrımlarını, dolgun göğüslerini ya da sıcak suya girerken çıkardığı iniltiyi düşünmemeye çalışıyorum. Ona karşı bir çekim hissetmeseydim bunların hepsi daha kolay olurdu. İçimdeki rahatsız edici

hayvansal içgüdü, onu karanlık bir odaya sürükleyip saatlerce çığlık attırıp orgazm ettirmek, ta ki içine o kadar derinlemesine girip benden hiçbir şey saklayamayacağını anlayana kadar devam etmek istiyor.

Omuzlarımı gevşetip, müstehcen düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, onları kovmak bana sadece, onu koruma isteğimin tamamının temel bir hayvansal sahiplenme duygusundan kaynaklanmadığına dair rahatsız edici bir his bırakıyor. İçimde küçük bir parça, bana meydan okuma biçiminden hoşlanıyor. Bana korkusuzca bakması, sanki çok daha kötülerini görmüş gibi görünmesi hem rahatlatıcı hem de tedirgin edici.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Babam sırtımı sıvazladı. "Kuyu için endişelenme. Harrick'in Dağ Kuyusu'ndan haberdar olduğundan uzun zamandır şüpheleniyorduk. Sanırım bu yüzden halkımızı feda etmeye razıydı. Kale düşseydi, elinde bir başka gizli kuyu daha olurdu."

Dişlerimi sıkıyorum. Harrick Carrenwell'in açgözlülüğü ve iktidar hırsının sınırı yok.

"On yıl sonra, ne yapacağından korkmadan ortaya çıktığımızı göre, hayatta kalabilmek için güçlü bir sihirli topluluğumuz olduğunu varsayıyor olmalı. Kendi kutsama törenlerimizi yapmasaydık ve yeni nesilleri ilahi hediyelerle kutsamaya devam etmeseydik bunu başaramazdık." Babam yün paltosunun kollarını çekiştiriyor. "Harlow yarınki düğüne hazır mı?"

Başımı salladım. "Ona verdiğim her şeyi okuduğunu iddia ediyor ve her şeyden anlaşıldığı kadarıyla saygılı davranmaya ve bu konuda sözünü tutmaya kararlı. Bundan ne elde ettiğini henüz çözemedim, ama evinden bu kadar uzaklara gelip hayatını riske atarak benim hayatımı mahvetmeye çalışması için mutlaka iyi bir şey olmalı."

Babam gülüyor—çok nadir rastladığım, derin ve gür bir kahkaha; istemsizce gülümsüyorum. "Tanrı bizi kurtarsın! Yakında renkleri göreceğinizden endişelenmeyin."

Bu absürtlüğe onunla birlikte gülüyorum. Duvar yıkılmadan önce bile romantik düşüncelere kapılmaya meyilli değildim, ama saldırı beni içten içe boşalttığından beri, içimdeki her boşluğu kaynayan bir öfkeyle doldurdum. Stefan'ın her iğneleyici yorumunda. Carrenwell'lerin Lunameade'i hiçbir sonuçla karşılaşmadan neşeyle yönettiğini her düşündüğümde. Varis olarak resmi bir görevi yerine getirmek zorunda kaldığım ve Holly'nin kaybını tekrar tekrar hissettiğim her an.

Kyrin'in kulakları dikleşti ve sırtındaki tüyler kabardı, duvara doğru baktı. Dişlerini gösterdi ve kısık bir hırıltı çıkardı.

 anlar tanıdık bir düzende çalıyor. Bu telaşlı, uzayan çınlama bir gedik anlamına geliyor. Tükenmişler duvarı aştılar. İki kısa trill daha duyuluyor.

"Avcı yere düştü!"

 ığlık, solumuzdaki duvarın karanlık tarafından geliyor ve Kyrin hırlayarak o yöne doğru koşmaya başlıyor.

Korku, diğer duyularım olan biteni algılamadan önce geliyor. Çok hızlı bir şekilde gelip geçiyor; yıllarca süren eğitim ve Enerjisi Tükenmişler saldırdığında paniğe kapılan avcıların başına gelenleri yakından bilmenin etkisiyle bir kenara itiliyor.

Babam çoktan harekete geçmişti, bir eliyle bıçağını tutarken diğer eliyle bıçağın kenarından kuyu suyunu döküyordu. Ben de onu takip ettim, pençelerin ve çeliğin çarpışma sesine doğru duvarın tepesinden koşarken bı aklarımı suyla ıslattım.

Dört meşalenin yanından geçiyoruz ve çatışma alanı görünmeye başlamadan hemen önce kan ve çürüme kokusu burnuma çarpıyor.

İki avcı, dört Enerji Tüketmiş yaratıkla savaşıyor. Hareketleri gölgelerin arasında gidip geliyor. Neredeyse tamamen karanlıkta savaşmayı tercih ederdim. Titrek, dans eden meşale ışığı ve bir şeyler görebilme yanılısaması dikkat dağıtıcı unsurlar.

Babamın önünü kestim ve kavgaya dalarken onu arkamda kalmaya zorladım. Yapmam gereken en az şey buydu. Akıllı olsaydım, onu uzaklaştırırdım. Ama Mountain Haven'ın başı bir kavgadan kaçarken görülemezdi.

Yanımda duran avcıyı, Pelan Langley'i tanıyorum. Yerde yaralı birini koruyor. Bu, hepimizin kullandığı bir teknik, kan avlama deniyor. Kanı emenler taze kana yaklaştıklarında, ona ulaşmak için o kadar çaresiz oluyorlar ki her zaman en kısa yolu seçiyorlar. Vahşi bir canavarı, motivasyonunu biliyorsanız alt etmek daha kolaydır.

Bir zamanlar insan oldukları için görünümleri insansı. Bu ürkütücü görünümlerine bir türlü alışamıyorum. Dönüşümden sonra, Kanı Boşaltılanlar daha kambur ve hayvansı bir hal alıyor, derileri griye dönüyor, bedenleri zayıflıyor ve gözleri gece kadar siyah oluyor. Parmakları karanlık pen elere dönüşüyor ve dişleri vahşice keskinleşiyor.

Yaratık avcıyla arasına girdiğimde canavar yüzüme kükredi. Nefesi demir ve leş kokuyordu. Bu kokunun uyandırdığı korkuya yer bırakmamak

için kılıcımın kabzasını canım acıyana kadar sıktım.

Kyrin, bitkin yaratığın ayak bileğine saldırdı, ama yaratık pençelerini bana savurdu. Ben de sola doğru sıçrayıp kılıcımı kaburgalarına sapladım.

Kuyu suyu derisine değdiğinde tiz bir çığlık attı. Geriye doğru sendeledi ve ben de bıçağımı kaburgalarının arasına, kalbine sapladım.

Tükenmiş yaratık yüksek sesle feryat eder ve öne doğru kıvrılır. Tüm vücudu çatırdarken son bir çığlık atar ve küle dönüşür.

Tam zamanında arkamı döndüm ve babamın bir canavarı kılıcından iterek duvarın kenarından aşağı düşürdüğünü gördüm.

Pelan da canavarını öldürdü, tıpkı Kayleen Reyes olduğunu şimdi tanıdığım diğer avcı gibi. Yaralı adama bakmak için Pelan'ın yanına diz çökerken bana başıyla selam verdi.

Sonunda bakışlarımı yaralı avcıya çevirdim. Maxime Palemore. Kalenin en sert adamlarından biri, benden beş yaş büyük ve otuz sekiz yaşında hâlâ en güçlü döneminde.

Kyrin, muhafızların yanında ileri geri yürüyor.

"Onu ısırılar mı?" diye soruyorum.

Maxime başını salladı, ama bir kurbanın sözüne asla güvenemeyiz. Her zaman kontrol etmeliyiz. Pençeleri sakat bırakabilirken, Kanı Tükenmiş olanın ısırığı hastalığı bulaştırır. Ateşle başlar ve ardından kalbin o kadar yavaşladığı, atışının neredeyse hissedilemez hale geldiği, neredeyse ölümcül bir duruma gelirler. Sonra uyanırlar, şiddetli ve aç bir halde.

Avcıların ısırdıktan sağ kurtulduğunu sadece üç kez gördük. Geri kalanların hepsi ya dönüşüm geçirirken ya da kısa süre sonra öldürüldü. Drenajlıların ısırığı genellikle ölümcül bir darbe olarak kabul edilir.

Ancak, erkeklerin bunu inkar etmesi ve ancak daha sonra olanları itiraf etmesi alışılmadık bir durum değil. Bu da tüm kalenin güvenliğini tehdit ediyor.

Pelan, Maxime'in karnındaki yaradan başını kaldırdı. "Isırık yok. Sadece pençe izleri, ama derin. İyileşmeden önce bir şifacıya ihtiyacı var."

En yakın meşalenin yanındaki çana göz attım ve bir şifacı çağırmak için art arda beş kez hızlıca çaldım. Birinci kattaki duvarda her zaman en az üç şifacı bulunuyor, böylece bu gibi acil durumlara müdahale edebiliyorlar.

Babam Pelan ve Kayleen'e başıyla işaret etti. "Bölgeyi temizleyin. Başka kimsenin olmadığından emin olun. Biz burayı tutacağız ve şifacı gelene kadar Henry onunla ilgilenecek."

İki avcı, daha fazla ihlal yaşanmaması için kullandığımız protokole uygun olarak ayrılıp zıt yönlerde doğru yürüyorlar.

Babam Maxime'in yanına diz çöker, ben de duvara doğru yürürüm. "Sis sesini dinle. Sonra ona yardım et."

Kenardan aşağıya doğru gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve hışırtılı sesi dinliyorum. Kan sisini takip edip etmedikleri veya sisin onları takip edip etmediği hiçbir zaman net olmadı. Duvar, çoğu Kanı Tükenmiş'i dışarıda tutacak kadar yüksek, ancak tırmanmaya çalışırken pençelerini aşındıracak kadar aç olanlar da var. Bu gedik için en iyi tahminim bu. Beni endişelendiren şey, zaman zaman yerde birlikte avlanmaları, ancak kalenin düştüğü gece dışında, genellikle yalnız tırmanmaları.

Maxime'in yanına dönüp diz çöktüğümde tüylerim diken diken oldu. Kanlı yarayı yokladığımda yüzünü buruşturdu.

Sağ tarafımdan gürültülü ayak sesleri geliyor. Ayağa fırlıyorum, kılıcımı çekiyorum.

Ama gölgelerden sadece Kayleen ve bir şifacı çıkıyor. Kadın beni kenara itiyor ve hemen işe koyuluyor, çalışırken Maxime ile sessizce konuşuyor.

Birkaç gergin anın ardından Maxime, Kayleen'in yardımıyla oturmayı başarır.

Babam, "Onu aşağıdaki kliniğe götürün, dinlensin; bu arada yerine yedek bir avcı gönderelim," diyor.

Kayleen başını salladı ve Maxime'i karanlığın içine doğru götürdü.

Yedekleri çağırmaktan nefret ediyoruz. Bu, muhtemelen bu hafta gerekli vardiyalarını zaten tamamlamış birini uyandırmak anlamına geliyor. Duvarda sürekli tetikte olmak zor bir iş ve bu nedenle vardiyaları sınırlıyoruz. Ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir. Yarın evlenmiyor olsaydım, kendim yapardım.

İkimiz de birbirimize dönük, duvardaki taş korkuluğa yaslanmış halde sessizliğe bürünüyoruz.

"İki haftada dördüncü avcıyı vurduk," diyor babam sessizce.

Naima onu iyileştirip eski haline getirebilecek, ama Maxime çok deneyimli. Bu, hatlarımızın ne kadar inceldiğinin bir işareti. Duvar yıkıldığında, en yeni avcı sınıfının yarısını kaybettik çünkü onlar, Enerjisi Tükenmişlerle savaşmada en az deneyimli olanlardı, ancak neredeyse hepsi ikinci ve üçüncü seviyelerde konuşlandırılmıştı. Bir gecede, birlikte büyüdüğüm erkeklerin yarısını ve kadınların üçte birini kaybettim.

Zamanla bu sorun daha da büyüdü çünkü yaşlı avcılar artık aynı sayıda devriye görevini sürdüremiyorlar ve onların yerini alacak yeterli sayıda yetenekli avcımız yok.

“Geceleri o duvarda nöbet tutmak herkesin yapabileceği bir iş değil,” diyor babam. “Carrenwell'lerin bize o güçlü muhafızları bir an önce göndermeleri gerekiyor. Evlilik sözleşmesinin bu kısmı tamamlandıktan sonra, planımızın bir sonraki aşamasına geçebilir ve Lunameade'deki kontrollerini azaltmaya çalışabiliriz.”

Karanlık ormana doğru bakıyorum. Neredeyse hiçbir şey göremiyorum, ama ormanın derinliklerinden ara sıra bir baykuşun ötüşünü duyabiliyorum. Hayvan sesleri her zaman iyi bir işarettir. Enerjisi tükenmiş yaratıklar yaklaştığında sessizleşirler. Ayrıca, Kyrin karanlığa homurdanmak yerine duvarda sakince dolaşmaya geri döndü. Eğer o bir şey duymazsa, şimdilik güvende olmalıyız.

"Yerlerine getireceğiniz kişinin daha iyi bir seçenek olacağından nereden eminsiniz?" diye soruyorum. "Ya daha kötü birinin önünü açıyorsak?"

Babam bana doğru döndü. Meşalenin ışığı gözlerinin üzerine gölge düşürüyordu. “Bu hatayı daha önce bir kez yaptım. Bir daha yapmayacağım. Planın tamamını öğrenme isteğinizi açıkça belirttiniz, ancak size tekrar hatırlatıyorum ki, bilgileri bölümlere ayırmamızın bir nedeni var ve artık her şeyi size anlatamayacak kadar derinlere daldınız—”

“Ben değilim—”

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Sana güvenmediğimi kastetmiyorum. Demek istediğim, onu kazanmak için planından ödün vermek zorunda kalacağın bir duruma seni sokmak istemiyorum. Şimdilik daha az şey bilmen en iyisi."

"Ben bunu yapmazdım."

Elini omzuma koydu. “Biliyorum, şu an böyle düşünüyorsun. Ama o nimet gerçekleştiğinde, belki de o kadar emin olmayacaksın. Biliyorum ki, bunca yıldır seni ayakta tutan gerçek güç intikam ateşiydi. Seni ayakta tutacak o ateş olmadan ne yapacağından endişeleniyorum. Bu savaş kazanıldıktan sonra bile yanmaya devam edeceğinden endişeleniyorum.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yavaşça nefes verdim, buhar bulutunun dağılmasını izledim.

Keşke onun haksız olduğunu söyleyebilseydim, ama bazen sadece intikam alma ihtiyacıyla yoğrulmuş gibi hissediyorum. Öfkeyi eyleme

dönüştürme, kendimi yeniden inşa etme ve bu hesabı her ne pahasına olursa olsun kapatabilecek birine dönüştürme yeteneğimi ancak buraya gelmek için neler gerektiğini görmezden gelerek elde edebildim.

Babam yüzünü çevirdi ve el fenerinin ışığında her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. “Bazen o gün ikinizi de kaybetmiş gibi hissediyorum. Holly gitmişti ve sen başka biri olarak geri döndün, üzerinde asla bırakamadığın fazladan bir yükle. Tanrı'ya dua ediyorum ki bu bittiğinde daha hafif olasın. Oğlumu özlüyorum.”

Omzumu sıkıyor ve onu rahatlatmak için can atıyorum. Ama içten içe biliyorum ki bu karmaşanın içine çoktan girdim ve bu geceki saldırıyla birlikte, ruhum ve bu mücadelenin bana neye mal olabileceği konusunda endişelenme lüksüm yok.

HARLOW

Lunameade'deki düğünler her zaman ısılt ısılt ve görkemli olur, devasa çiçek çelenkleri ve coşkulu müzikle dolup taşar; ancak Mountain Haven'da odadaki tek ışık, titreyen birkaç mumdan gelir.

Bu kısmen benim hatam. Hem Lunameade'deki hem de buradaki kaledeki düğün törenleri, ilahi öyküleri taklit ediyor. Ben ise karanlık bir öykü olan Asher ve Stellaria'nın aşk hikayesini seçtim.

Henry'nin, tanıştığımız geceye yapılan göndermeden hoşlanacağını düşünmüştüm. Ayrıca, bu evliliğin sadece bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu unutmamak için, ilk etkileşimimizin onu öldürmeye çalışmak olduğunu hatırlatacağını da düşünmüştüm.

Karanlığın rahatlatıcı olacağını ummuştum, ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir işe yaramadı.

Nesilden nesile aktarılan hikayelerde, Kötülüğün Tanrısı Polm, kızı Stellaria'nın Yıldızların Tanrısı olarak göksel görevlerinden uzaklaşıp gecelerini Sonların Tanrısı ile geçirmeyi tercih etmesinden hoşlanmamıştı. Polm, Asher'ı yakalayıp kaçırdı.

Polm, her zaman görevine bağlı bir kız olan Stellaria'nın bu uyarıyı dikkate alıp işine geri döneceğini düşünmüştü. Sonsuz varoluşun, ilahi varlıkların çoğunun bağlanmaya yatkın olmadığı anlamına geldiğini düşünerek, bu aşk ilişkisinin geçici bir şey olduğunu sanmıştı. Asher ve Stellaria'nın, ilahi evliliğin bir benzeriyle kendilerini birbirlerine bağladıklarının farkında değildi.

Stellaria görevine geri dönmedi. Tam üç gün boyunca yıldızları, güneşi ve ayı kararttı. Tüm dünyayı en derin, en karanlık geceye çevirdi ve Asher'ı geri almak için yola koyuldu.

Şimdi, Mountain Haven'ın önemli ailelerinden oluşan bir oda, tahammül edemediğim bir adama kendimi adama adama söz vermemi bekliyor; ondan sonra da onların önünde ziyafet çekip sevişmem gerekiyor. Bunun garip olacağını biliyordum, ama damadın tüm misafirlerinin ona desteklerini göstermek için siyah maskeler taktığını, benim için burada olan tek kişinin ise Gaven olduğunu düşünmemiştim. O, odanın arka tarafında kaskatı duruyor; mat siyah bir denizin içinde parıltı veren tek gümüş maske o.

Törene bile kalmayacak. Yeminler ve kutsama bölümünde skandal bir şey olmayacağından oldukça emin olsam da, yine de risk almak istemiyorum. Ayrıca, bu akşamki kutlamaların, Havenwood House'un geri kalanını en az rahatsızlıkla gezmesi için en iyi fırsat olacağını düşündüm.

Etrafıma bakıp tek bir tanıdık yüz bile görmemenin ne kadar sinir bozucu olacağını tahmin etmemiştim. Sanırım kalabalığın içindeki her yüzü tanıyamamak, en azından cinsel birleşme ritüelini daha az garip hale getirecek.

Odada bulunan herkesin bakışlarının ağırlığı, ince gümüş ipekten yapılmış ve düğüne pek uygun olmayan kesimli elbisemin üzerinde kayıyordu. İnce askılar sırtımda, kumaşın yara izimin hemen üzerinde sarktığı yerde çaprazlanıyordu. İpek o kadar inceydi ve yakası göğüslerimin arasına o kadar açıldı ki iç çamaşırı giyemezdim.

Bu ücra kalede bu kadar narin kumaşlara erişebilmeleri hayret verici. Genellikle sadece temel ihtiyaçlara odaklanmış gibi görünüyorlar. Ancak Henry'nin zevkine ve tercihlerine göre tasarlanmış elbiseler, kürkler ve paltolarla dolu bir dolapla karşılaşmam, bunun bir maske olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bana her zaman Mountain Haven'ın izole bir yer olduğu, tek çıkış yolunun ön kapılardan geçtiği öğretilmişti. Ama burada olunca, gördükleri kadar izole olup olmadıklarını merak ediyorum.

Mahsul ihtiyacından sürekli bahsetmelerine rağmen, şaşırtıcı derecede iyi bir şekilde tedarik edilmiş görünüyorlar. Yediğim her öğünde taze meyve ve sebze vardı ve kalenin alt katlarında bazı tarlalar olduğunu ve hiçbir şeyin israf edilmediğini bilmeme rağmen, yine de sağlayabileceklerinden beklediğimden daha fazla çeşitlilik sunuyorlar.

Henry'nin annesi Evangeline bana bir şamdan uzatınca midem bulandı. Endişelenmemeliydim. Bu rol yeterince kolaydı. Ona başımla onay verdim ve kalabalık ayağa kalktı.

O, benden önce koridordan aşağı yürüyor. "Gece hızla geliyor. Gazabın kızı. Aşkını talep etmek için burada."

Evangeline'in odanın ön tarafındaki yerine oturmasını bekliyorum. Elimdeki mum hariç odadaki tüm mumlar aynı anda sönüyor.

Mumun kenarından erimiş balmumu damlıyor ve elbiseme damlamaması için mumu sabit tutmaya çalışıyorum. Sadece erimiş balmumu kokusuyla, yolumu süsleyen Stellarium çiçeklerinin narin çiçeksi kokusunun karışımını duyuyorum.

Kısa koridordan yürümek neredeyse sonsuza dek sürüyor. Bu, üç bölümden oluşan törenin sadece ilk kısmı. Önce yeminler ve kutsama, sonra komünyon ve son olarak da cinsel birleşme. Mantıklı olarak, en çok halka açık cinsel ilişki konusunda endişelenmeliyim, ancak en büyük başarısızlık noktam Henry ile duygusal ve ruhsal bir bağ kurabilme yeteneğim. Cinsellik bir şey, ama yakınlık doğal değil.

Kalabalığın önüne kadar ilerledim; Henry bir sandalyede oturuyordu, babası Philip ise onun başında duruyordu.

Philip gözlerimin içine baktı. "Burada olmaman gerek kızım. Bu öfke nöbeti sona ermeli. Gökyüzüne geri dön ve işini yap." Odadaki herkesin duyabileceği şekilde yüksek ve sakin bir sesle konuştu.

"Benim bir eşyam sende." Sesimin gerginliğimi ele vermemesine sevindim.

Philip kollarını kavuşturdu. "Artık benim. Kalmayı kabul etti."

Stellaria ile kendimi özellikle bağlantılı hissetmiyorum, ama onun hikâyeleri bana hep Aidia'yı hatırlatıyor. Çenemi yukarı kaldırıp kız kardeşimin meydan okumasını hatırlamaya çalışıyorum. "Onu sahiplenemezsin. O benim, ben de onunum. Ruh, örtü ve kanla bağlıyız. Sana ait olmayan şeyi tutamazsın. Ben dünyanın sonundaki karanlığım. Benim ve benimkiler üzerinde hiçbir gücün yok."

Henry'nin elini tutarak onu ayağa kaldırdım.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyor Henry.

Bir anda odadaki mumlar yeniden alevlendi ve mekanı altın sarısı bir ışıkla aydınlattı.

"Tanrı bizi kutsadı," diye karşılık veriyor kalabalık. Alkışlarla onaylıyorlar.

Biliyorum ki mumlar sadece odadaki birinin Stellaria'dan aldığı kutsamayla bu deneyimi daha gerçekçi hale getirmesinin bir sonucu, ama bir tanrının elinin odada bizimle birlikte olduğunu hissetmek, sadece bir oyun olsa bile, tedirgin edici.

Philip elini kaldırır ve salon sessizleşir. "Hem bu kalenin belediye başkanı hem de bir baba olarak, oğlum Henry Asher Havenwood'un Harlow Catherine Carrenwell ile evliliğine şahit olmak için buraya gelen hepinizi ağırlamaktan mutluluk duyuyorum..."

Philip konuşmaya devam ediyor ama ben Henry'nin yakınlığına o kadar odaklanmış durumdayım ki, ona pek dikkat etmiyorum. Bana bakış şeklini hiç sevmiyorum.

Dün gece bana anlattıklarından ve yara izimi gördükten sonra gözlerine bakmak bile zor geliyor. Ama kendimi zorlayıp bakışlarını yakalıyorum çünkü bu sadece bir iş. Ben sadece kız kardeşini korumak için evlenen bir kadını.

Henry'nin bakışları yavaşça beni taradı; Stellarium çiçekleriyle bezenmiş saçlarındaki gevşek örgüden, neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen elbiseye kadar. İpek o kadar ince, elbise kıvrımlarına o kadar tam oturuyordu ki, oturamayacağımdan endişelendim.

"Çok çarpıcı görünüyorsun," diye fısıldıyor.

Şoktan ağzım bir anlığına açık kalıyor, kendimi toparlayamadan gözlerinin parıldadığını görüyorum.

Aman Tanrım! Onun beni bu kadar kolay etkilemesine izin vermemeliydim. Bir acıklı hikaye ve küçük bir iyilik, ve şimdiden ona yaltaklanmaya başladım. Aidia ne derdi acaba?

Muhtemelen çok yakışıklı olduğunu ve benim de rahatlayıp, anne babamızın bana verdiği bu ödevin eğlenceli kısmının tadını çıkarmam gerektiğini söylerdi.

O, sinir bozucu derecede çekici. Koyu renk saçları biraz fazla uzun, ama koyu mavi gözlerinin önüne düşmek yerine düzgün dalgalar halinde geriye taranmış. Deri zırhını, ütülü beyaz yakalı bir gömlek, altın işlemeli siyah bir yelek ve geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü ortaya çıkaran, mükemmel oturan uyumlu bir ceketle değiştirmiş.

"Harlow?" Henry'nin fısıltısı beni düşüncelerimden kopardı. "Kutsamaya hazır mısın? Belki de—"

"Yoğun. Biliyorum," diye fısıldadım.

Evlilik ritüelinin bu kısmını yaklaşık on kez okudum çünkü en belirsiz olanı buydu. Henry'nin ebeveynleri, evliliğimizde bize rehberlik etmesi için Tanrı'dan kutsamalar indirecekler. Okuduğum kitap, bu kutsamaların bazen alıcılar üzerinde "bir etkisi" olabileceğini ima ediyordu.

Philip'in yanına Evangeline geliyor. Her birimizin omzuna birer elini koyuyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Ona bakıyorum. Evangeline'in yüzü sıcak ve açık. Henry'ninki gibi koyu saçları ve koyu mavi gözleriyle güzel bir kadın. Gözlerinin etrafında hafif gülümseme çizgileri var, ama cildi pürüzsüz ve iyi korunmuş. Bu kadının, oğlunu geri getirebilmek için oğlunun defalarca ve şiddetle öldürülmesine seyirci kalmasını hayal etmek zor.

Onu tokatlama konusunda mantıksız bir dürtü hissediyorum, ama kendi annemin de bu duruma göz yumma konusunda payına düşeni yapmadığı söylenemez.

Evangeline, sesi berrak ve güçlü bir şekilde, "Ey Cennet Halkı," diyor. "İlahi Aşer ve İlahi Harvain'den, daha önce olduğu gibi, bu iki ilahi çocuğu kutsamalarını rica ediyorum. Bize zaten çok cömert davranmış olan Aşer'den, ömürlerinin uzun ve mücadelelerinin çabuk sona ermesi için onları kutsamasını diliyorum. Harvain'den de, çabalarında ve aşklarında onlara şans vermesini diliyorum."

Kadın elini kaldırıyor ve kalabalığın tamamı da onu taklit etmek için elini kaldırıyor.

"İlahi nimetler, cennetin iyiliği için üzerlerine yağsın."

"Haven'ın iyiliği için," diye tekrarlıyor Evangeline.

O kenara çekiliyor ve Philip onun yerini alarak ellerini omuzlarımıza koyuyor.

"Ey Cennet Halkı." Filip, karısı kadar buyurgan bir ses tonuyla konuşuyor. "İlahi Vardek ve İlahi Kennymyra'dan, daha önce yaptıkları gibi, bu iki ilahi çocuğu kutsamalarını rica ediyorum. Bize zaten çok cömert davranmış olan Vardek'ten, onları kötülük dileycek herkesten korumasını ve evlilik bağlarını uzun yıllar sürecektir şekilde güçlendirmesini rica ediyorum. Kennymyra'dan ise onlara ortaklığın tüm zevklerini bahşetmesini ve evlilik yataklarını birçok mübarek çocukla bereketlendirmesini rica ediyorum."

Bu sözler sarsıcı. Doğurganlıktan bahsedilmesine şaşırılmış değilim. Büyülü kan bağım, bu insanlar için sahip olduğum tüm değerim; aksi takdirde muhtemelen şimdiye kadar beni öldürmeye çalışırlardı. Buraya

geldiğimden beri onların küçümsemesini hissediyorum. Ailemizin kaleyi yıkan saldırıyla bir ilgisi olduğunu bilmeseler bile, yine de bizi suçluyorlar.

Ama bu noktaya kadar gelebilmemin tek sebebi, bu düzenlemenin Henry'nin varislerini doğurma beklentisini de beraberinde getirdiği gerçeğini tamamen görmezden gelmem. Bu kalıcı değil ve çocuk sahibi olma tehdidinin sorun haline gelmesi için yeterince uzun süre burada kalmayacağım. Ben anneliğe uygun değilim.

Henry göz göze geliyor ve sanki kelime seçimime itiraz etmemi bekliyormuş gibi kaşını kaldırıyor, ama ona bu memnuniyeti vermeyi reddediyorum. Başparmaklarıyla ellerimin üstüne yatıştırıcı bir hareketle dokunuyor, bu da onu kendimden uzaklaştırmak istememe neden oluyor. Onun tesellisine ihtiyacım yok. Onun küçümsemesi çok daha tercih edilebilir.

Philip elini kaldırıyor ve kalabalığın tamamı onu taklit etmek için elini kaldırıyor.

"İlahi nimetler, cennetin iyiliği için üzerlerine yağsın," diye hep bir ağızdan haykırıyor kalabalık.

Philip de "Haven'ın iyiliği için," diye ekliyor.

Oda o kadar sessiz ki, sanki hepimiz nefesimizi tutmuşuz gibi. Hiçbir şey olmuyor.

Sonra mumlar meşalelere dönüşerek alev alev yanıyor ve vücudumda sıcak bir karıncalanma dalgası yükseliyor. Henry ellerimi biraz daha sıkı tutuyor ve ben de tırnaklarımı avuç içlerine saplayarak, vücudumu saran yoğun, kabaran hisle ayakta kalmaya çalışıyorum.

Nefesim sık ve hızlı. Bunun, hissettiğim herhangi bir şeyin verdiği nimetten mi yoksa şoktan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

Sadece bir an sürüyor ama o coşku nihayet dindiğinde, içimin baloncuklarla dolu olduğunu hissediyorum.

Philip bizi bırakıp geri çekildi. "Kutsama töreni yapıldı. Şimdi çift yeminlerini edecek."

Törenin önceden yazılmış senaryolu bölümüne geri döndüğüm için rahatladım.

Seçebileceğimiz birkaç yemin seti vardı. Henry özellikle en genel olanları seçti. Bunun nedenine dair teorilerim var. Temel yeminler, eşinizi korumakla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Eğer bir noktada beni öldürmeyi ya da bana zarar vermeyi planlıyorsa, Tanrı'nın gözünde verilen yeminleri çiğnemesi doğru olmazdı. Bazı insanlar, Tanrı'nın, yemin etmiş bir çiftin

yeminlerine sadık kalmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptığına, müritini sözünü çiğnememeye zorladığına inanır.

Ama şehirde sadakat sözü verip yine de eşlerini aldatan birçok insan vardı. Lunameade'deki bu belayı düzeltmek için Tanrı'nın elinin uzandığını hiç görmedim. Burada da göreceğimi sanmıyorum. Kendi başımayım.

Yine de yalan söylemek zorunda kalmamak bir rahatlama, çünkü ondan ihtiyacım olanı aldıktan sonra, eğer gerçekten işe yarayacak kadar yaratıcı bir yol bulabilirsem, onu hiç düşünmeden öldürürdüm. Büyük olasılıkla ailem benden tam olarak bunu isteyecek.

Philip önce benim gitmem için başıyla işaret etti.

"Ben, Harlow Catherine Carrenwell, seni, Henry Asher Havenwood, eşim olarak kabul ediyorum. Bu hayatta ortağın olmaya, sevinçlerinde ve üzüntülerinde, zayıflıklarında ve güçlü yanlarında yanında olmaya söz veriyorum. Sana büyük saygı duyacağıma ve yüklerini seninle birlikte taşıyacağıma yemin ediyorum."

Evangeline mücevherlerle süslü törensel bir bıçak uzatıyor ve ben onu bir elimle tutuyorum.

Uç kısmını sol yüzük parmağımın iç kısmına sürüyorum. "Bu iz, verdiğim sözlerin bir hatırlatıcısı olsun. Kanım, inancımın bir güvencesi olsun. Sen kanarken ben de kanıyorum."

Bıçağı Evangeline'e geri veriyorum. O da üzerine kuyu suyu serpip temizliyor.

Henry'nin bakışlarıyla karşılaştığımda, konuşmak için ağzını açarken gözlerinde bir şey parladı. "Ben, Henry Asher Havenwood, seni, Harlow Catherine Carrenwell'i, eşim olarak alıyorum. Bu hayatta ortağın olmaya, sevinçlerinde ve üzüntülerinde, zayıflıklarında ve güçlü yanlarında yanında olmaya söz veriyorum. Sana büyük saygı duyacağıma ve yüklerini seninle birlikte taşıyacağıma yemin ederim—" Bir an tereddüt etti, dudaklarını yaladı ve devam etti. "Sana zarar vermek isteyen herkesten seni koruyacağıma ve sana haksızlık edenlere adalet getireceğime yemin ederim."

Yeminlerdeki değişikliğe tepki vermemeye çalışıyorum. Koruma ve intikam başlangıçta söz konusu değildi. İyi bir nedeni olmadan bunları teklif etmezdi. Ona bakıyorum, amacının ne olduğunu ve bu tekliften ne kazanacağını anlamaya çalışıyorum.

Nikah yeminlerimizi ettiğimiz zaman ile şimdi arasında ne değişti?

Birdenbire her şey aklıma geldi. Yara izim. Yara izimi gördü ve nereden geldiğini bildiğini, intikamımızın bu şekilde birleştiğini varsaydı. Beni manipüle edebilecek kadar tanıdığını düşündüğü için ona çok kızdım.

Henry bıçağı sol yüzük parmağının iç kısmına sürttü. "Bu iz, verdiğim yeminlerin bir hatırlatıcısı olsun. Kanım, inancımın bir güvencesi olsun. Sen kanarken ben de kanıyorum."

Avucunu kaldırıyor ve ben de kanlı elimi onun avucuna bastırıyorum.

"Bu sözleri Tanrı'nın gözetimi altında yemin ederim ve bu sözleri özgür irademle ve kendi isteğimle söylüyorum," diye hep bir ağızdan söyleriz.

Bu durum ikimiz için de geçerli değil, ama umarım Tanrı bunu fark etmez.

Henry elimi kaldırıp ağızına götürüyor ve parmağımdaki kesiği öpüyor. Yara karıncalanıyor ve kaşınıyor. İyileştiriyor onu.

Ağız kan içinde kalıyor ama hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, sadece dudaklarındaki lekeyi yalıyor. Ona bakıyorum, bu beklenmedik durumu anlamaya çalışıyorum.

Akıllı olsaydı, bizi bu eşitsizlikle baş başa bırakmak yerine en başından bu yeminleri ederdi. Belki de yıkılmaz olduğuna inanıyor. Ama benim kararlılığımla boy ölçüşemedi. Ben çok yaratıcı olabilirim.

Aidia'nın sorusunu kafamda duyabiliyorum. Bu evin temelinden daha güçlü olan tek şey nedir?

Vasiyetim.

Kocama sırtıyorum ve kendi kendime sessizce bir yemin ediyorum: Eğer onu öldüremezsem, keşke ölebilseydim dedirteceğim.

Philip ellerini kaldırır. "Yeminler kabul edildi ve kutsama yapıldı. Şimdi töreni bir öpücükle mühürleyelim."

Henry başını öne eğdi ve şeytani bir şekilde gülümsedi.

"Bana zarar vermene izin verir miydin?" diye fısıldadım.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Denemene izin verirdim."

Bana cevap verme şansı vermeden beni öpüyor.

Bu, yeminlerimizi mühürlemek için yapılan sıradan bir öpücükten çok daha fazlası. Saçımı çekiştirip başımı geriye doğru eğiyor ve diğer koluyla belime sarılarak beni vücuduna bastırıyor. Tanıştığımız geceki gibi sertçe öpüyor beni. Hızlı, tutkulu ve sahiplenici bir öpücük. İçgüdüsel olarak bildiğim bir ritim bu; tıpkı Henry'yi bir kez öpmenin onu sonsuza dek kas hafızama kazınması gibi.

Bu düşünce, casusluk yapmam gereken vahşi adam hakkındaki hislerimle son derece çelişkili. Onu öpmeyi ne kadar çok sevdiğim, hem yeni hem de tanıdık gelmesi de tuhaf.

Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesilmişti, tüm vücudum zevkten titriyordu.

Kaçma dürtüsü o kadar güçlü ki, ondan bir adım uzaklaşıyorum. En yakın çıkış odanın arkasında. Hızlıca ulaşmak için çok uzak ve odadaki herkesin gözü üzerimde olduğu için gizlice ulaşmak imkansız.

Bu sadece bir öpücük, Harlow. Kendine gel.

Elimi tuttu, kalabalığa döndü ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı havaya kaldırdı. Kalabalık alkışladı. Aslında, tüm süre boyunca alkışlıyorlardı ve ben o öpüşme sırasında bir an için kendimden geçtim.

Hâlâ yarı sersemlemiş haldeyken Henry kolunu belime doladı ve kalabalık alkışlarken beni orta koridordan geri götürdü.

Yanımızdan geçerken insanlar bizi tebrik ediyor, ama başım hala dönüyor ve onlara aptalca bir gülümsemeden başka bir şey sunamıyorum.

Tören salonunun arka tarafına vardığımızda, Henry birleşmiş ellerimizi havaya kaldırdı ve salon alkışlarla dolduktan sonra uzun bir koridordan balo salonuna doğru yol gösterdi.

Masalar uzun şamdanlar ve kır çiçeği aranjmanlarıyla kaplı. Mumların kenarlarından mum damlaları akıyor ve her buket birbirinden farklı. Lunameade'in düzenli masa düzenlemelerine o kadar alışkınım ki, bu düzensizliği sırf dışarısı balo salonuna girmiş gibi görünmesi nedeniyle seviyorum. Avizelere sarmaşıklar örülmüş, mekana romantik bir kır havası katıyor. Çok güzel. Kimse böyle bir odaya bakıp da birbirlerinden nefret eden iki insanın sahte düğünü olduğunu düşünmez.

"Bu ikinci bölüm, canım. Komünyon," diye fısıldıyor Henry. "Yemek ve şarap paylaşacağız, sen de kucağıma oturup ruhunu bana açacaksın."

"Hepsi bu kadar mı?"

Alaycı sözlerimi görmezden geliyor. "Genellikle, ritüelin o kısmını tamamlamak için tek bir sır yeterli oluyor. Sonra da beklediğin kısma geçebiliriz."

Midem o kadar aniden alt üst oldu ki, toparlanacak gücüm bile kalmadı. Bu sabah her şeyden emindim, ama Henry beni balo salonunun önündeki onur yerimize götürürken ve maskeli konuklar içeri akın etmeye başlarken, kendimi tamamen hazırlıksız hissettim.

Kennymyra'ya adanmış kutsal bir ritüeli mahvetme tehlikesi çok gerçek ve mevcut. Pek inançlı biri değilim ama yine de, ne kadar sahte olursa olsun, sahte bir orgazmla evliliğe başlamak yakışık almaz. Tanrı'nın bu sunuyu gerçekten izlediği ihtimaline karşı, onun gazabını riske atmak istemiyorum.

Henry sandalyesine oturdu ve beni yanındaki sandalyeye çekti. Hizmetçiler ikimize de şarap doldurdu ve ben hemen bardağımın yarısını içtim.

Tabağıma bolca yemek yığıyor. Bir sürü minik lokma. Bir çeşit kurutulmuş etle sarılmış peynir, kavun dilimleri, meyve reçelli bisküviler ve pastırma. Tabak ağzına kadar dolana kadar yemek ekliyor ve beklentiyle bana bakıyor; sanki bu ritüelin geri kalanına tok bir mideyle devam edeceğim gibi.

Dikkatimi çeken şey, sadece benim sevdiğim yemekleri seçmiş olması. Sınırlı etkileşimlerimizde, onun tercihlerini hiç bilmediğim halde bu kadar yakından ilgilenmesinden hoşlanmıyorum. Birdenbire kendimi dezavantajlı ve tanımadığım bir adamla bu kadar açık bir yakınlık içinde olmaktan garip bir şekilde rahatsız hissediyorum.

Midem zaten bir sürü güvercinle dolu gibi hissediyor, bu yüzden şu an karnımı doyurmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Onu yatıştırmak için bir dilim kavun ısııyorum. Çok lezzetli; öyle olgun ki suyu çeneme damlıyor. Birkaç dilim daha kavun ısııyorum ve bir bisküvinin yarısını yiyorum, ama midem daha fazlasını kaldıramıyor.

Henry, annesi masaya yaklaşıp önümüze küçük bir kum saati koyarken fısıldayarak, "Vakit geldi," dedi.

Evangeline ellerini kaldırdığında kalabalıkta bir sessizlik hakim oldu. "Tanrı'dan bu yeni evlilerin birlikteliğine şahitlik etmesini diliyoruz."

Kalp atışlarımı yatıştırmak için bir yudum daha şarap içiyorum. Sürenin tutulduğunu bilmiyordum. Sadece bir iki dakika süreceğini sanıyordum. Herkesin bana bakarken benim de ona bakıp sırlarımı anlatacağım düşüncesi beni kaçmaya itiyor.

Bunu yapabilirim. Bir iki dakika boyunca sevgiyle gözlerinin içine bakmak ne ki?

İki hizmetçi ellerinde kırmızı bir örtüyle Henry'nin sandalyesinin arkasına geçti. Bana beklentiyle bakıyorlardı ama Henry ile birlikte o törensel örtünün altında hapsolme düşüncesine katlanamıyordum. Sadece bir kumaş parçasıydı ama bir kafes gibi hissettiriyordu.

Evangeline ellerini havada salladı. "Lütfen, mutlu çifte on dakikalık kutsal ayinlerini sunarken, onların şerefine yiyin ve için."

On dakika! Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve elimi Henry'nin eline koydum.

Koşmak, öğrendiğim ilk ve en önemli hayatta kalma becerisi. Bu dürtü doğuştan geliyor, bacaklarımdaki kaslar çoktan seğiriyor, harekete geçmeye hazır. Ama sadece bu sefer, bu dürtüyü bastırıyorum ve bu yırtıcı hayvanın beni kucağına çekmesine ve bakışlarının tuzağına düşürmesine izin veriyorum.

Ardından hizmetçiler üzerimize peçeyi örttüler ve ben kâbuslarımın adamıyla yalnız kaldım.

HENRY

Yakından bakınca, Harlow istediği kadar kötü görünmüyor. Sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi, beni büyük bir hayranlıkla inceliyor. Gözlerimden başka her şeye odaklanırken alt dudağı büzülmüş durumda.

O dolgun dudaklar dikkat dağıtıcı. Keşke nikahımızdan sonra onu bu kadar sert öpmeseydim. Tadını hâlâ damağında hissediyorum ve alt dudağına her baktığımda dişlerimi ona geçirmek ve onun nefes nefese kalışını tekrar duymak istiyorum.

O her zaman Stellarium çiçekleri gibi kokuyor, ama saçlarına örölmüş çiçeklerle bu koku daha da belirginleşiyor. Gözlerindeki yoğunluk olmasaydı, örgüsü, elbisesi ve çiçekleri tatlı bir naiflik sunardı. Ama bana bakışında masumiyetten eser yok.

Keşke ona karşı bu kadar ilgi duymasaydım. O zaman burada oturup gözlerinin ne kadar mor olduğunu merak etmezdim.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

Bir anlığına donakaldı. "Evet, iyiyim."

"Gergin görünüyorsunuz," diyorum.

Gözlerini kısıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Müstehcen elbise göğüslerini geriyor. Meme uçları ipeğin altından belli oluyor. Tepkisini görmek için onları ısırarak istiyorum ama bu birlikteliğin amacı duygusal ve ruhsal yakınlık olmalı. Fiziksel yakınlık daha sonra gelir.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kucağında kendini çok iyi hissediyor. Vücudu benimkine mükemmel uyuyor.

Parmaklarımı sağ bacağında yukarı doğru gezdirip elbisesindeki yırtmacı takıp ettim. "Daha ilk yemeğe bile dokunmadın," diye fısıldadım.

"Çok aç olmadığım için beni affedin."

"Gergin olmak normal."

Tatlı bir gülümsemeyle, "Tek endişem yeni eşimin kalabalık önünde performans sergileyemeyebileceği," dedi.

Dışlerimi sıktım. "Endişelenmene gerek yok."

Yanakları kızardı. O odada neyle karşılaşıcağını çok iyi biliyordu. Dün gece beni çıplak görmüştü.

"Biliyorum sadece rol yapıyoruz, ama bu oyunlar sertleşebiliyor Harlow. Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var."

Harlow alt dudağını büzererek, "Böyle düşünmen çok tatlı," dedi.

Elimle ensesinden yukarı doğru kaydırıp saçlarını kavradım ve hızlı, sert bir şekilde çektim. "Söz veriyorum, yapacaksın."

Tüyleri diken diken oluyor. Bu, olması gerekenden daha tatmin edici. Nelerden rahatsız olmadığını zaten biliyorum. Benim için yazdı. Ama bunu kağıda dökmekle eylem halinde görmek çok farklı şeyler.

Bakışları sürekli tören odasının kapısına kayıyor. Endişesini anlıyorum. Bu ona garip bir gelenek gibi gelmeli ve dürüst olmak gerekirse, Kennymyra'yı onurlandırmak için bir seks ritüeli yapmamız gereken odanın hemen yanında ziyafet çekmek garip bir şekilde sıradan geliyor. Kabul etmek istemesem de, Mountain Haven geleneklerimize karşı oldukça rahat davranıyor.

Av gecesinde Bryce'ı izlemekten keyif alıyor gibiydi, ama bu mutlaka izlenmekten de keyif alacağı anlamına gelmez. Ayrıca, bundan hoşlanan biri tarafından izlenmek başka, senden hoşlanmayan bir sürü insan tarafından izlenmek bambaşka bir şey.

Ona asla itiraf etmem ama tören konusunda ben de endişeliyim. Veliaht olmak beklentilerle birlikte gelir ve Harlow düşmanımızın kızı olduğuna göre, herkesin onu boyun eğdirene kadar benimle sevişmemi görmek istediğini biliyorum. Muhtemelen bundan zevk alırdım.

Ama uzun vadeli planların da ayrı bir keyfi var. Eğer onu kazanabilirsem, savunma mekanizmalarını bırakmasını ve istediğimi vermesini sağlayabilirsem, bu zafer çok daha tatmin edici olacak.

Sonunda "Yıldızlar," diyor.

Dudaklarım kulağının kenarına değecek kadar yaklaştım. "Aferin kızım. Boşalacağını anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için

sabırsızlanıyorum." Hafifçe kıkırdadım ve o kıvrandı. "Bana karşı koyacağını biliyorum ama mücadele ederken, benim için ne kadar ıslak olduğunu bilmekten zevk alacağımı unutma."

Gözlerindeki şok bir an belirdi, bir an da kayboldu, ama vücudumda bir ürperti gibi geçti. Yaklaştı, nefesi dudaklarıma değdi. "Uyurken seni boğacağım."

Sonra beni öptü. Oda, alkış ve yuhalama sesleriyle yankılandı.

Bu ayın sırasında öpüşmememiz gerekiyor aslında. Bunun farkında olduğundan neredeyse eminim, ama kalede şimdiye kadar gördüğü her şey arasında, bu yakınlık onu en çok rahatsız eden şey oldu. Kontrol edemediği yakınlıktan hoşlanmıyor. Ona teslim olmanın eğlenceli olabileceğini öğretmeninin ne kadar keyifli olacağını düşündüğümde mantıksız bir heyecan duyuyorum.

Ellerimi aşağı doğru indirip kalçalarını sıkmaya çalıştım, o da hemen geri çekilip bana öfkeyle baktı.

Dilimi şıklattım. "Ellerini benden uzak tutmanın zor olduğunu anlıyorum, ama gözlerimin içine bakıp bana en derin, en karanlık sırlarını anlatman gerekiyor."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Elini saçlarıma daldırıp başımı geriye çekti. Daha da yaklaştı, yarı sertleşmiş penisimin üzerinde kendini okşadı ve göğüslerini göğsüme bastırdı.

"En derin, en karanlık sırrımı öğrenmek ister misin, kurtum?" Gülümsemesi şeytani ama çok çarpıcı. Tüm yüzünü aydınlatıyor.

Aman Tanrım, ne kadar güzel!

"İlk kocamın cinsel organı daha büyüktü," derken gözlerimin içine bakmamı sağlıyor.

O kadar şaşırdım ki, güldüm. Gerçekten güldüm. "Hayır, yapmadı."

Başını yana eğdi ve bana küçümseyici bir bakış atarak parmağını dudaklarıma bastırdı. "Endişelenme. Hâlâ çok saygın birisin."

"Bunu yutarken ne kadar saygın olduğunu göreceğiz." Parmağını hafifçe ısırdım ve nefesi kesildi.

Gözlerinde bir sıcaklık parıltısı var. Acaba pansiyondaki o geceyi ve aramızdaki içgüdüsel ve manyetik bağı, hâlâ devam eden o bağı düşünüyor mu?

Isırdığım parmağı öpüyorum. "Bana gerçek bir sır söyle. Bunu neden yaptığını anlat."

Uzun bir süre gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. Ne demek istediğimi anladığımı hissedebiliyorum.

"Hepsi de istismarcı."

Daha fazla konuşmasını bekliyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Yakınlık konusunda pek tecrübesi olmayan biri için, rol yapmada şaşırtıcı derecede iyi.

"Daha fazla nedene ihtiyacım var mı?" diye soruyor. "Bu kadınları koruyan başka kimse yok."

"Ben bunu sormadım. Nedenini sordum. Sizi bu kadar tehlikeli bir şeye başlamaya iten neydi?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Kaşlarımı kaldırıp odaya şöyle bir göz attım. Konukların çoğu ziyafetin tadını çıkarırken, annem, babam, Gaven ve Stefan tamamen bize odaklanmışlardı.

Bakışlarımı takip etti ve iç çekti. "Rafe Mattingly."

Kaşlarımı çatıyorum. "Belediye başkanı mı?"

Başını salladı.

"Kız kardeşinin kocası." Sevdiği kız kardeşi Aidia.

"Kardeşimin tacizcisi."

Bu sırrı istiyordum—şimdi keşke geri verebilseydim. Lunameade'deki en yüksek sihir ailesinden bir kadının sıradan şiddeti hobi edinmesinin mantıklı bir sebebi olmadığını düşünmüştüm, ama yaptığı işte sıradan hiçbir şey yok.

Eğer birisi Holly'ye elini uzatsaydı, onu zehirlemekten çok daha kötüsünü yapardım. Onu paramparça ederdim ve son nefesini verdiği anda çok erken olurdu.

Gözlerimin içine dik dik bakıyor. "Bir erkek karısına el kaldırdığında kimse buna şiddet demiyor. Bunu kendi işleri değil diyorlar. Ama bir kadın karşılık verdiği an, işte o zaman şiddet oluyor." Başını sallıyor ve acı bir şekilde gülümsüyor. "Rafe çok tanınmış bir figür. Onu öldüremem... henüz. Hayatta kalmamın tek yolu – onu her gördüğümde çıplak ellerimle parçalamamak için – Lunameade'deki erkeklerin korktuğu kaçınılmazlık haline gelmekti. Şehrimiz bu kadar küçük kaldı çünkü kadınlar hala kocalarına bağlı. Aidia'ya yardım edemem ama başkasının kız kardeşlerine, başkasının arkadaşına, başkasının annesine yardım edebilirim."

Gözlerinde bir meydan okuma var, sanki benden geri adım atmamı istiyor. Atılmayacağım. Eğer bu, kimin daha canavarca olduğunu görmek için yapılan bir düello ise, o kazanamayacak.

Onunla birlikte olacağım ve sonra da bana duyduğu sevgiyi kullanarak ailesini paramparça edeceğim. Onun şiddeti, benim yayacağım intikamın yanında deveye kulak kalıyor.

"Öyleyse şehirdeki diğer tacizci erkekleri de öldürüyorsunuz."

Başını salladı, kimsenin duyabileceği kadar yakın olmadığından emin olmak için bakışlarını odanın etrafında gezdirdi. "Tüm iddiaların geçerliliğini sağlamak için izlediğim bir ağım ve bir sürecim var. Rastgele seçim yapmıyorum."

Bu çok tesadüfi. Ailesi, bana onu sevdirmek için bir şekilde bu acıklı hikâyeyi ona anlatmış olabilir.

Ama gözlerindeki yoğunlukta bir şey var. Şehirden ayrılmadan önceki gece "avını" böldüğümde ne kadar sinirlendiğini hatırlıyorum. O zaman aceleciliğini anlayamamıştım. Ama eğer hikayesi doğruysa, o işi Lunameade kadınlarına yardım etmek için son şansı olarak görmesi mantıklı olurdu.

"Tanıştığımız gece, biri beni tuzağa düşürdü." Parmaklarını ensemdeki saçlarımın arasından geçirdi. "Benim hatamdı. Nişan, şehirdeki tüm büyük sihirli ailelerin önünde duyurulan bir sürprizdi. Siyasi bir evliliğe daha bulaşmadan önce son bir iş yapmak istedim ve güvenlik soruşturmasının bir kısmını atladım. Yemin ederim senin olduğunu bilmiyordum."

Rahatsızlığı samimi görünüyor.

"Şimdi bana da bir sır ver, hem de çok iyi bir sır olsun," diyor.

İçimdeki huysuz bir taraf ona hiçbir şey vermemek istiyor. Ama onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmazsam, onu çözemem. Dün gece bunun bir ipucunu gördüm, ama henüz işin içine girmedim.

"Seni ilk gördüğümde, siyah beyaz fotoğraflarda bile, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm."

Dürüstlüğümden hiç etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi. "Ah, Henry. Bu çok acınası bir sır. Sana gerçek bir sır verdim. Bana on yıl süren sessizliğin ardından neden evlilik teklifiyle geldiğini söyle ya da neden yeminlerini değiştirdiğini söyle."

Başparmağımla çenesini okşadım ve kaşlarını çattı. Ona hiçbir şey vermek istemiyorum ama yeminlerimi neden değiştirdiğimi asla itiraf

etmeyeceğim. Şimdi ona herhangi bir zayıflık gösterirsem, bunu kullanacak ve tüm avantajlarımı kaybedeceğim.

Ama bu ritüelin bir parçası. Kaçınmamam. Masadaki küçük kum saati neredeyse bitmek üzere. Birkaç dakika daha oyalanıp, ritüel zamanlayıcısı bittiğinde ona yalan söyleyebilirim, ama Tanrı tarafından terk edilmiş hissetsem de, geleneklerimizi ihlal ederek onları üzme riskini almak istemiyorum.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Duvarı koruyacak adamlara ihtiyacımız var," diyorum. "Tükenmişler giderek daha da kötüleşiyor."

Başını yana eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. Oyalanmaya çalıştığımı biliyor.

"Pekala," diye homurdandım sesimi alçaltarak. "Kutsal ateş veya bir tür koruma büyüğü olan bir varise ihtiyacımız var. Bu kutsamanın ne kadar nadir olduğunu biliyorsun Harlow. Dediğin gibi, en iyi şansım, kan bağımlı bu büyüğü taşıyan bir kan bağıyla birleştirmek. Kaledeki bu kutsamaya sahip ailelerin sadece oğulları var. Sen son çaremizdin. Yakında ek muhafızlar bulamazsak, kışı atlatamayabiliriz."

Sözlerimi düşünerek dudaklarını büzdü. Doğruyu söylüyorlar, ama gerçeğin tamamını değil.

Personel eksikliğimizin boyutunu görmemesini sağladım, onu sadece avcılarla tam donanımlı yerlere götürdüm, ama bir noktada fark edecek. Maxime'in dün gece duvarda aldığı yara bunu açıkça ortaya koydu.

Dilini şıklattı. "Ah, vahşi kurtum, çok iyi bir yalancısın. Bir gerçeği paylaştın, ama tamamını değil. Tanrı'nın bunu fark etmemesi için dua et."

Sinirden dişlerimi sıkıyorum. Yalan söylediğimi nasıl bildiğini bilmiyorum ama bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor.

Oda alkışlarla doldu, ikimiz de irkildik. Zamanlayıcıya hızlıca bir göz attım ve nedenini anladım. Ritüelin ikinci bölümünü tamamlamıştık.

Bir adım daha ve Harlow bana bağlanacak. Sonunda, yıllarca süren bekleyişin, tüm planlamanın, tüm kalp kırıklığı ve kederin ardından, her şeyi yoluna koymak için ilk adımı atmış olacağım.

Harlow neredeyse kucağımdan fırlayıp zarifçe yerine oturdu. Şarabını bir çırpıda içerken kalabalıkta hafif bir kahkaha koptu.

Servis görevlileri ana yemeği getirirken müzisyenler çalmaya başlar. Ziyafet servis edilirken bile, eğlenenler dans pistini doldurur, parlak renkler ve siyah maskeler eşliğinde pistte dönüp dururlar. Harlow'un bir Carrenwell

olmasına rağmen, herkesin şimdilik yatışmış görünmesi bir rahatlamadır. Belki de konuşması istenen etkiyi yaratmıştır.

Garson, benim ve Harlow'un önüne dumanı tüten bir kase makarna koyarken, masadan sessizce kalkıp odanın karşısındaki bara doğru yürüdüm.

Oradaki garson en sevdiğim viskiyi benim için hazırlamıştı, ama babam yanıma gelmeden önce daha bir yudum bile alamamıştım.

“Yeminleri değiştirdin.”

Bu konuşmanın geleceğini biliyordum. "Biliyordum."

“Neden? Şimdiden canın sıkılmaya mı başladı evlat?”

Bu kutsama zamanla ustalaşabileceğim bir şey. Beni zaten hata yapmaya zorlamış olması önemli değil. Zayıflık anını kendi avantajıma kullanabilirim. Özellikle de yeminlerini çoktan etmişken, o anlık şaşkınlık onu şaşırtmaya yetti.

Başımı sallayıp odanın karşısındaki Harlow'a baktım. Şarabını yudumluyor ve Stefan'a öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Baş belasıydı ama en azından gerektiğinde nasıl kenetleneceğini biliyordu.

Tek yapmam gereken onun fazla heveslenip onu öldürmemesini sağlamak. Bu aile için hiç iyi görünmez.

“Çok güvensiz biri,” diyorum. “Son dakikada fikrimi değiştirdiğimi düşünmesini istedim. Eğer o yeminlerle başlasaydım, onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmaya çalışıyormuşum gibi görünürdü. Ani bir karar daha inandırıcı.”

Babamın kaşlarını çatması yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Tanrıya şükür. Onun seni çoktan ele geçirdiğinden endişeleniyordum."

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: "Sadece en gerçek anlamıyla."

Gülerek, "Görünüşe göre bu işi halletmişsin. Törenin son bölümüne hazır mısın?" dedi.

Başımı sallıyorum.

"Öyle mi?"

İçeceğimi yudumlarken, bardağımın kenarından Harlow'u izliyorum. Yemeğine dokunmadı ama benimkine bir şeyler yapıyor. Muhtemelen zehirliyor. Daha sonra birinin odamıza yemek getirmesini sağlamam gerekecek.

"Sanırım göreceğiz."

Babam omzuma hafifçe vurarak, “Bu fırsatı uzun zamandır bekliyorduk. Bu ittifakı sağlamlaştırmak için atılan son adım bu. Duvarı korumak için ihtiyacımız olan adamları bize sağlayacak ve Tanrı'nın izniyle sonunda bize biraz huzur getirecek.” dedi.

Lunameade'den adamları kaleye davet etmenin tamamen yeni bir sorunlar yığını yaratacağından endişeleniyorum, ancak pek fazla seçeneğimiz yok. Desteğe son derece ihtiyacımız var.

Maxime'in dün gece yere düşmesini görmek bir uyarı niteliğindedir.

Babam omzumu sıktı. "Annenle ben tören alanından olabildiğince uzakta, kapının yanında bekleyeceğiz. Bunu Harlow'a söyleyebilirsin. Belki onu biraz daha rahatlatır."

Kocasının istemediği halde, kendisinden ve ailesinden nefret eden bir kalabalığın önünde onunla birlikte olmaya razı olması konusunda hiçbir şeyin onu rahatlatacağını sanmıyorum.

Birden iç çamaşırı giymeyi tercih etmesine sevindim. Bu kadar çok gözün üzerinde olduğu bir ortamda çıplak ve savunmasız olmasını istemek çok fazla olurdu gibi geliyor.

Başımı sallıyorum. Bana ne oluyor böyle? Viskimin geri kalanını bir dikişte içiyorum ve bardağımı garsona doldurması için uzatıyorum.

“Git bir şeyler ye. Gücüne ihtiyacın olacak. Ve birazdan onu da dansa kaldır. Çok gergin görünüyor, belki rahatlamasına yardımcı olur,” diyor babam.

Başımı sallayıp odanın diğer ucuna geçtim. Geçerken birkaç misafir tebriklerini ilettiler, ancak bir o kadar da bana güvensiz bakışlar attılar; sanki bu evlilik, zorunluluktan değil de aşktan dolayı yaptığım bir seçimmiş gibi.

Odanın karşısında, Stefan bara yaslanmış, kalenin önde gelen ailelerinden birkaçıyla konuşuyor. Anlattığı her hikâyeye güldükçe, yüzünde sürekli bir gülümseme ve mizah olan, adeta bir kral gibi görünüyor. Sorunlarımızı nasıl çözeceğimize dair sadece teorik fikirlerimiz olduğunda işler kolaylaşıyor. Giderek daha çok, halkımızın sabrının tükendiği, acı gerçekler yerine fantastik vaatleri tercih ettiği anlaşılıyor.

Harlow'un yanına oturduğumda, içim şüphelerle doluydu. Ya bu plan iyiden çok zarar getirirse? Ya Harlow'u halkımın güvenini kazanacak kadar hızlı bir şekilde bana açılmaya ikna edemezsem?

Tabağıma bakıp kendimi toplamaya çalışırken, Harlow'un yemeğimi karıştırıp uzun, ince bir makarna parçasıyla bir şeyler yazdığını fark etmem tam bir dakika sürdü.

Enfeksiyon mu?

Bekleyen bakışlarıyla karşılaştığımda, gülümsüyordu. "Eee?"

Günün garipliğinden, bu beklentilerden dolayı çok gergin olduğumdan ve yeni eşimin gergin olduğunu sandığımdan gülüyorum; ama aslında o, zihnindeki cinayet listesinden benim ölümümün olası yollarını tek tek işaretleyerek ölümümü planlıyormuş.

Bu soru aramızdaki dengeyi yeniden kuruyor. Kızgın olmalıyım. Evleneli yarım saat oldu ve o tüm zamanını beni öldürmenin yaratıcı yollarını düşünerek geçirdi. Ama yeminlerimizde ne demiş olursak olalım, gerçek değişmiyor. O, baştan sona benim düşmanım.

HARLOW

Balo salonunun sıcğıından ve yakıcı bakışlarından kurtulduğum için rahatladım. Neredeyse nefret ettiğim yeni kocam tarafından, benden ve ailemden nefret eden bir sürü insanın önünde rezil edilmek üzere olmadığımı hayal edebiliyorum.

Tören alanının arkasına sıkışmış bu küçük odada nispeten özel birkaç an geçirebildiğim için minnettarım. Burası, penceresiz, gri taş duvarlı, bir makyaj masası, birkaç sandalye ve şöminedeki güneş taşlarının yumuşak ışığından ibaret bir yer.

Kütüphanede rahat edebileceğim pozisyonlar ve konular konusunda zaten anlaştık, ama yine de gerginim. Ya isteklerimi görmezden gelip istediğini yaparsa? Ailemi becermek için on yıldır bekliyor. Tam da beni becerirken bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Ama Henry öyle biri gibi görünmüyor. Ona izin verdiğim her şeyi aynen yapmak ve yine de beni orgazma ulaştırmak isteyecek. Bunu yapabileceğini kanıtlamak istiyor çünkü bunun yapabileceği her şeyden daha aşğılayıcı olacağını biliyor.

Ne yazık ki, bu iş onun için işe yaramayacak.

Gümüş elbiseyi dikkatlice çıkarıyorum, elbiseyi hizmetçiye uzatırken önümün ona dönük olmasına özen gösteriyorum. İhtiyacım olan son şey, Henry dışında kimsenin yara izlerimden haberdar olması—yani, Henry ve ailesi hariç tabii. Onunla konuştuğumuz her şeyi onlarla paylaştığını varsaymak zorundayım.

Hizmetçi kadın elbiseyi özenle askıya astı ve bu tören için yaptırdığım kırmızı iç eteği bana uzattı. İnce ipek ve narin dantel, onu üzerime çekerken tenimin üzerinde yumuşakça kaydı.

Odanın karşısındaki şöminenin yanındaki aynaya doğru yürüyorum.

Hizmetçi yanıma yaklaşıyor. Bal sarısı saçları, dolgun pembe dudakları ve puslu mor bir aurası olan güzel bir genç kadın. Güç Tanrıçası Elvodeen tarafından kutsanmış. Acaba Henry gibi şifa verme yeteneği mi var yoksa başka bir tür güç büyüsü mü?

"Saçlarınızı açar mısınız, hanımefendi?" diye soruyor.

Aynadaki yansımada gözlerine bakıyorum. "Sence Henry'nin bir tercihi olur mu?"

Fikrime duyduğum ilgiden memnun kalarak sıcak bir gülümsemeyle, "Bence kaledeki çoğu erkek eşlerinin saçlarını açık görmeyi sever. Biz genellikle saçlarımızı toplarız." dedi.

Başımı salladım ve o da işe koyuldu, daha önce bir saatten fazla süren özenle örülmüş gevşek örgünün içinden çiçekleri kopardı. Saçlarım serbest kalana kadar örgüyü parça parça çözdü, gevşek dalgalar sırtımdan aşağı sarktı.

Yanımdaki şifonyerden bir rulo çarşaf alırken, "Adınız ne?" diye sordum.

"Cora," diyor elindeki ekmeği tutarak ve yanakları kızararak. "Bu sonraya, kanama için."

"Aman, kanamam olmayacak. İlk defa evlenmiyorum. Daha önce de evlenmişim—"

"Hayır." Cora'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Sana söylediklerini sanıyordum. Törende avucunu keseceğin bir kan bağı var. Eminim Henry onu iyileştirecektir, ama iç çamaşırına bir şey bulaştırmak istemezsin. Bu ipek çok ince."

"Okuduğum kitapta kan bağının ne anlama geldiği pek açık anlatılmamıştı," diye tereddütle söylüyorum. Detay eksikliğinin kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum.

Cora'nın gözleri kapıya ve sonra tekrar bana kaydı. "Her şey İlahi Kennymyra için, zevk ve canlılık için. Çoğu tören bedensel zevkle ilgilidir ve bu da sonrasında kandaki canlılık miktarıyla ölçülür. Avucunuzu yatak başlığındaki Kennymyra'nın mührüne bastıracaksınız—merkezinde sivri bir nokta var ve kanlı avucunuzu orada tutacaksınız. Eğer sunduğunuz şeyden memnun kalırsa, altın renginde parlayacaktır."

“Anlıyorum.” Aslında hiç anlamıyorum. Buradaki işler alıştığımından çok daha ritüelistik, ama iki düşman arasında biraz kanın ne zararı olabilir ki?

"Henry'yi iyi tanıyor musunuz?" diye soruyorum.

Cora tekrar kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Onun tipi için biraz fazla utangaç görünüyordu, ama Henry gibi birinin burada sevgilileri olmalıydı. Popüler gibi görünen vahşi dağ adamı tarzında çekiciydi ve kadınların dikkatini nasıl çektiğini kesinlikle fark ettim.

"Yoldan geçerken karşılaştık. Saygılı ama sessiz biri," diyor.

"Onun sevgisi için rekabet mi ediyorum?"

Cora hafifçe gülümsedi. "Miriam için endişelenmenize gerek yok, hanımefendi."

Sanki kimden bahsettiğini biliyormuş gibi, zoraki bir şekilde gülümsüyorum.

"Nereye giderseniz gidin, gözleri sizi takip eder."

Evet, çünkü bana güvenmiyor.

"Elbette hepimiz bunun politik bir evlilik olduğunu biliyoruz, ama onu gerçekten etkilemeyi başardınız gibi görünüyor. Buradaki kadınların çoğu bunu nasıl başardığınızı merak ediyor," diyor Cora. Sanki tek bir soru, içindeki tüm kelimeleri açığa çıkarmış gibi. "Bunu nasıl başardınız?"

"Onu öldürmeye çalıştım," diyorum. "Ne yazık ki başaramadım."

Cora bir an donakaldı, sonra kahkahalara boğuldu.

Gülümsüyor ve sanki bu bir şakaymış gibi, Mountain Haven'a geldiğimden beri söylediğim en dürüst şey değilmiş gibi onunla birlikte gülüyormuş gibi yapıyorum.

"Çok zekisin," diyor Cora. "Bu yüzden sana bu kadar hayran kalmasına şaşmamalı."

Kapıya bir tıkırtı sesi geldi.

Cora biraz daha dik duruyor. "Bu, senin için hazır oldukları anlamına geliyor."

Başımı salladım ve ayağa kalktım, o da bana iç çamaşırımla uyumlu kırmızı ipek bir sabahlık uzattı.

Cora saçlarımı omuzlarıma doğru savurdu ve neşeli bir şekilde gülümsedi. "Kutsal Kennymyra birliğinizi kutsasın."

Başımı sallayıp odanın karşısına geçtim. Tören salonuna bağlanan küçük antreye açılan kapıyı ittiğimde Gaven beni bekliyordu. Hemen bakışlarını kaçırdı ve vurgu yapmak için yüzündeki gümüş maskenin üzerine elini koydu.

“Beni başka bir yerde istediğinizi biliyorum, ama bu kadar uzun süre uzakta kalmaktan endişelendim,” diyor Gaven. Tereddüt ediyor ve onu hiç bu kadar rahatsız görmediğimi düşünüyorum. “Odada olmak istemiyorum ama bence olmalıyım. Ya beni dışarıda bırakırlarsa?”

"Gaven, beni öldürmek için daha kolay fırsatları zaten oldu. Eğer sen de burada olursan, aslında beni öldürmeyi başarmalarını isteyeceğim."

Şaşkınlıkla karışık, yarı kahkahaya benzeyen bir ses çıkarıyor.

Omzuna hafifçe vurdum. "İyiym. Sadece duymayacağım mesafede kal. Bunu bir emir olarak kabul et. Buraları gizlice dolaşmak için bundan daha iyi bir zaman olmayacak."

İçini çekip başını kısaca salladı, sonra da tören salonunun ağır ahşap kapısını benim için iterek açtı. Tereddüt etmeden içeri girdim.

İçeri girdiğimde yaklaşık kırk maskeli yüz bana doğru döndü. Mırıldanan grup sessizleşti ve yatağın etrafında bir yay oluşturacak şekilde yerlerini aldı. Birkaç adam kalabalığın ön tarafında duruyordu, renkli auraları geniş bir şekilde etrafa yayılmıştı.

Bu geceki ritüel İlahi Kennymyra'yı onurlandırmak için olsa da, performansımızla asıl etkilememiz gerekenlerin kalenin en güçlü ailelerinin başkanları olduğunu biliyorum.

Oda, duvardaki apliklerdeki kırmızı mumlardan yayılan altın rengi mum ışığıyla yıkanıyor. Tavanda gölgeler titriyor, karmaşık ahşap kirişteki düğümler ürkütücü yüzlere benziyor. Hizmetçiler odanın içinde koşturup şarap kadehlerini dolduruyor. Odanın en ucunda, ziyafete geri dönen bir kapı var. Partiden gelen müzik, kapı aralığından içeri sızıyor.

Sonunda yatağa ve yanında duran yeni kocama döndüm. Henry, düğün kıyafetlerini çıkarıp benimkine uyan kırmızı ipek bir sabahlık giymişti. Üst kısmı açıktı ve davetkar bir şekilde elini uzatırken geniş, yara izleriyle dolu göğsü görünüyordu. Elini tuttuğumda beni kendine doğru çekti ve sırtımı yatak direklerinden birine yasladı. Beni sertçe öptü. O kadar şok olmuşum ki, izin verdim.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve birdenbire gerginleşiyorum; bu gerginlik, halka açık bir yerde seks yapmaktan ziyade, kendimi kontrol altında tutamayacağım düşüncesinden kaynaklanıyor. O kutsamanın etkisi –ya da belki de unutulmaya yönelik pervasız bir arzu– onu istememe neden oluyor.

Henry dudaklarımdan ayrılıp çenemi öptü, kulağıma geldiğinde durakladı. "Bundan emin misin?"

Onun insafına kalmış gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Aramızdaki bu dinamiği dengeleyecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. Henry çok uzun boylu, üzerimde adeta bir dev gibi duruyor. Bana dikilen bakışları, odadaki herkesin bakışlarının ağırlığından daha ağır.

"Miriam, av gecesinde birlikte olmaya çalıştığın kadın mı? Bu gece burada mı?" diye soruyorum.

Henry'nin aurası şaşkınlıkla parladı. "Seni kıskanç biri sanmıyordum. Onu katil karımın yanına getirmemem gerektiğini biliyorum."

Ona dik dik bakıyorum ama yorumumun istenen etkiyi yarattığına sevindim. Gözlerinde hafif bir rahatsızlık ifadesi var.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, bir kolunu bacaklarımın altına geçirip beni kucaklayıp yatağa fırlatırken onu zar zor takip edebiliyorum. Bir kez sekip kendime gelemeden, üzerime eğiliyor. Bornozumu çözüyor ve beni süzmek için geriye yaslanıyor.

Bea, "Seks için yaratılmış bir vücudum var," derdi. Göğüslerim dolgun ama dik. Belim ince ama kalçalarım geniş, koştuktan da popom kalkık ve yuvarlak.

Henry beni çıplak ilk kez görmüyor, ama değerlendirici bakışları altında, acaba Miriam gibi daha dolgun hatlara sahip birini mi tercih ediyor diye düşünüyorum.

"Bu kırmızı mı?" diye fısıldıyor, parmağıyla yaka kısmındaki dantel kenarını okşarken.

Başımı salladım ve o da gözlerini kapatarak kısık sesle mırıldandı. Acaba kırmızıyı hatırlamaya mı çalışıyor diye düşündüm. Bir duyguya sahip olup sonra onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım.

Elini göğsüme koyuyor ama göğsümü avuçlamıyor ya da meme ucumu sıkıyor. Sadece kocaman, nasırlı elini yumuşak tenime bastırıyor, parmakları boynumdaki nabız noktasına değiyor.

Kalbim çok hızlı çarpıyor.

"Seni koruyacağım," diye fısıldıyor.

Beni öperken odadaki bakışları görmezden gelmek kolaydı, ama şimdi bana hatırlattığı için, onların dikkatinden boğuluyormuş gibi hissediyorum. Çevremde sadece siyah maskeler görüyorum. Gaven'ın beni dinlemiş olması rahatladı ve maskelerin anonimliği bu durumu biraz daha az rahatsız edici hale getiriyor, ama çok değil.

Henry'nin beni bu konuda bu kadar bilinçlendirmesine sinirlenip onu boğmak istiyorum. Ona olabildiğince meydan okurcasına bakıyorum. "Vücudumdan utanmıyorum."

Henry'nin çenesindeki bir kas seğirdi. Parmağını göğsümün ortasından aşağı doğru gezdirdi, sonra iç çamaşırimın üst kısmını kavrayıp ortadan ikiye yırttı ve beni odanın her yerine çıplak bıraktı. Şiddet o kadar ani ve şok ediciydi ki, ikimiz de donakaldık. Aç bakışları tenimde gezindi ve dudaklarını yaladı.

Sağ göğsümü avuçluyor, başparmağıyla meme ucumu nazikçe okşuyor. Hafifçe çimdikliyor. Tepki vermeyince daha sertçe çimdikliyor ve ben de yataktan kalkıp eline doğru bastırıyorum. Dudaklarında hafif bir sırıtma belirirken mırıldanıyor, tenimi okşuyor.

Beni tekrar öpüyor ve bu işi bir an önce bitirmek için onu aşağı doğru itmekle, sonra da rahat hissettiğim noktayı kaçırmak arasında kalıyorum. Önceden neye razı olduğumu konuşmuştuk ama bu kadar çok öpeceğini beklemiyordum ve her öpüştüğünde, bu yakınlığın ne kadar hoşuma gittiğine şaşıyorum. Acı beni sakinleştiriyor ama bu şefkat beni tedirgin ediyor.

Sanki dikkatimin dağıldığını hissetmiş gibi, meme ucumu daha da sertçe sıktı ve ben de ağzına doğru inleyerek titredim. Bacaklarımın arasında nemli bir sıcaklık yayıldı. Ona sert sevişmeyi sevdiğimi söylemişim çünkü bunun yavaş, şehvetli bir sevişmeden daha kolay satılacağını düşünmüştüm, ama şimdi bu tür bir pervasızlığın bende ne gibi sonuçlar doğuracağından endişeleniyorum.

Çenemi ısıyor, elini saçlarımın arasına gömüyor ve daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye çekiyor. Diğer eli yan tarafımdan aşağı kayıyor, sıcak tenin, yırtık ipeğin ve sonra daha fazla tenin üzerinden geçiyor. Parmaklarını uyluğumda yukarı aşağı gezdiriyor, yavaş yavaş dıştan içe doğru ilerliyor.

Boynumu sertçe ısıyor ve nefesim kesiliyor. İç bacağımdaki el, iç çamaşırimın kalıntılarını daha da yukarı itiyor. Soğuk hava vajinama çarpıyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum.

Parmaklarının tenime ilk dokunuşu o kadar nazikti ki, sanki elektrik çarpmış gibi ürperdim. Boynuma doğru kıkırdadı.

O bundan zevk alıyor, ben ise nefret ediyorum. Belki de zevk almasının sebebi tam olarak budur. Ona tokat atmak istiyorum ama bunun yerine elimi

ahşap yatak başlığına bastırıyorum. Kennymyra'nın armasının ahşap üzerine işlenmiş soğuk metali beni sakinleştiriyor.

Göğsüme öpücükler kondurup meme uçlarımdan birini ağzına alırken, kalın bir parmağını içime soktu. Yeterince ıslak olduğum için parmak kolayca içeri kaydı. Parmağını kıvrıp meme ucumu sertçe ısırды ve ben tüm kontrolümü kaybettim.

İnliyorum. Elim refleks olarak kafasının arkasına gidiyor, ama onu itmek için değil. Onu teşvik ediyorum. Acıyı dindirmek için sertçe emiyor ve vajinam parmağını içeri ve dışarı kaydırmaya başladığında sıkıca kavırıyor.

Acıyla karışık bir zevkin etkisiyle aklım başımdan gitti. Kutsamayı, töreni ve ne kadar gergin olduğumu suçlamak istiyorum ama bir yandan da acaba beni gerçekten doruk noktasına ulaştırabilecek mi diye merak ediyorum.

Ağzı diğer göğsüme kayıyor, tenimi ısırarak ilerliyor. Vücudum morluklarla kaplanacak, ama diğer meme ucunu ısırıp ikinci parmağını da içime sokarken, şehvetten başım dönüyor, umursamıyorum bile. Parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyor, sürtünme için avucunun topuğunu klitorisime bastırıyor.

Karnıma sert öpücükler konduruyor, parmaklarını çekiyor ve bacaklarımı iyice açarak beni hem kendisine hem de odadaki herkese çıplak bırakıyor.

Birden etrafımızda ne kadar çok insan olduğunu fark ediyorum; en yakınımızdaki bile sekiz metreden daha yakın. Her şeyi görebiliyorlar. Mütevazı değilim ama böyle izlenmek çok garip.

Umurumda değil gerçekten—yeter ki arkamı görmesinler ve yeter ki Given burada olmasın.

Henry bana düşünme fırsatı vermiyor. Gözlerimi kilitliyor, ağzını indirip yavaşça yalıyor, sonra dilini içime sokuyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama elleri bacaklarımı yatağa doğru bastırıyor ve diliyle beni becermeye başlıyor.

Onu iki kez öldürmeye çalışmanın faydası şu ki, artık hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğinden eminim. Hayatımda ilk defa, onun kendini unutup öleceğinden endişelenmeden rahatlayıp olanların tadını çıkarabiliyorum.

Kalabalığın hayranlıkla dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Maskeli yüzleri onları daha anonim kılıyor, ama Bryce ve Carter'ı tanıyorum ve bu beni tedirgin ediyor.

Henry iki parmağını içime soktu ve tüm dikkatimi ona çekti. Daha fazlasını istiyorum. Bu yeterli değil. Artık oyalanmayı bırakıp benimle sevişmesini istiyorum. Bunun, hizmete olan bağlılığını kanıtlamak için gerekli olduğunu söylediği için kabul ettim, ama artık bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

Ağzı klitorisimi mükemmel bir şekilde emerken parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyor. Dilini bana bastırıyor, bunu emme ve dişlerinin hafifçe sürütmesi arasında gidip geliyor. İnanılmaz derecede etkili. Diğer elini de yukarı kaydırarak sırayla meme uçlarımı sıkıştırıyor.

Kanayan orman. Ne yaptığını biliyor. Vücudum karıncalanıyor, uzuvlarım sıvı bir sıcaklıkla dolu.

Klitorisimi ısıtıyor ve acı o kadar şiddetli ki, kasılıp donup kalıyorum. Üçüncü parmağını da içime sokuyor ve acıyan etimi sertçe emiyor. Acı o kadar mükemmel ki. Onunla doluyum; vücudumdaki her duyu organımı ele geçirmiş durumda.

Avucuma batan sivri ucu neredeyse fark etmeden, zevkin bir anda patlamasıyla birlikte elimle sembole vuruyorum. Dalga dalga üzerime çöken hazla birlikte, bir tür geçiş yerinde asılı kalıyorum. Bu böyle devam ediyor, coşku o kadar sıcak ve köpürüyor ki, etrafında nefes almakta bile zorlanıyorum. Benden kopardığı ses hayvansı bir şey—kimliğinden koparılmış ve yeni bir şeye dönüştürülmüş bir kadının boğuk, yarı çığlık, yarı iniltisi.

Parmaklarını çılgınca hareket ettiriyor, diğer eliyle de kalçalarımı yatağa bastırıyor, böylece parmaklarından veya dişlerinin, dilinin ve klitorisime uyguladığı emme hareketinin ritminden kaçamıyorum.

Daha önce kendime tatmin duygusu yaşatmışım ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Birdenbire bunun hayatımda hissedeceğim en iyi şey olmasından korkuyorum. Bedenim her zaman sadece acıyla hapsediğim bir hapisane ya da şiddet uygulayan bir adamı ölüme sürüklemek için kullanılan bir yem olmuştu. Hiçbir zaman kısa bir anın ötesinde zevk veren bir yer olmamıştı.

Ama bu, nefesim kesilene, vücudum ağrıyana ve ondan ne isterse vermeye hazır olana kadar beni iniş çıkışlarla saran keskin acılarla dolu sonsuz bir coşku. Son titremeler beni paramparça ederken, bacaklarım başını sıkıca kavırıyor.

Sonunda gözlerimi açtığımda, gözlerim yaşlarla bulanıktı. Boşalma o kadar yoğun ki, doruk noktasından sonra bastırdığım her duygu dışarı

fırladı. Şaşkınlıkla gülmemek için kendimi zor tuttum.

Henry, üzerime doğru eğilip yaklaşırken, benim gibi bitkin görünüyor.

"Her gece böyle inleneni duymak istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

Henry diz çöker ve dudaklarını yalar. Bana kendime gelme fırsatı vermez. Cübbesini üzerinden atar ve ıslak eliyle penisini iki kez okşadıktan sonra girişime yerleşir ve sonuna kadar içeri girer.

Yüksek sesle inliyorum, vücudum sanki bunun için yaratılmışım gibi ona doğru kıvrılıyor. O kadar tahrik olmuşum ki neredeyse hiç acıtmıyor, ama o şimdiye kadar birlikte olduğum en iri adam. Gerinme nefesimi kesiyor.

Tekrar ileri atıldı ve kulağımın arkasındaki boşluğa küfür mırıldandı: "Beni tam da böyle almak için yaratılmışsın."

Kaslarım anında tekrar kasılmaya başlıyor ve kaba ve tamamen fiziksel bir şeyin tanıdıklığı beni çok rahatlatıyor. Göğsümü avuçluyor ve meme ucumu sertçe sıkıyor, o geri çekilip tekrar ileri doğru ittiğinde nefesim kesiliyor.

"Hızlı ve sert mi seviyorsun?" Hareket etmeye devam ederken sesi boğuk bir fısıltıdan ibaret.

Eğer bu kadar iyi hissettirmeseydi, kendimi toparlayamadığım için daha çok kızardım, ama az önce hissettiğim şeyi tekrar hissetme ihtiyacıyla yarı bilinçsiz bir haldeyim.

Yavaşladı ve az önce içimde olan parmaklarını ağzıma soktu. "Benim için ne kadar sert boşaldığını tat." Çok ukala.

Isırdım ama o parmaklarını tekrar boğazıma soktu. Öğürdüğümde ve ağzımı açtığımda, kulağıma kıkırdadı.

"Bunu penisimle yapmayı dört gözle bekliyorum."

Sesi o kadar alçak ki sadece ben duyabiliyorum ve bu düşünce bile beni ürpertiyor. Aslında bunu istemiyorum. Orgazmın etkilerinden dolayı beynim yavaş çalışıyor.

Elbette şu anda bunu planlamıyor. Konuştuğumuz aktivitelerden biri değildi bu.

"Hayır, bu gece olmaz, güzelim," diye alaycı bir şekilde söylüyor, sesi alçak ve kendinden emin. "Bunu tekrar isteyeceksin ve bu kalabalıktan uzaklaştığımızda, benim penisimi boğazına kadar sokmanı izlemekten, senin de benim seni buna zorlamamdan zevk alacağın kadar zevk alacağım."

Elimi saçlarının arasına sokup onu yerinde tutarken kulağını ısırđım. "Sadece en ıslak rüyalarında beni senin için diz çökmüş halde göreceksin."

Daha sert bir şekilde içime giriyor ve kıkırdıyor. "Benim için bu kadar ıslak olmasaydın daha inandırıcı olurdu. Tahammül edemediğın biri için bu kadar ıslak oluyorsan, birini gerçekten sevdiğinde nasıl tepki vereceğini görmek isterim."

"Sus ve çekil," diye homurdandım kulağına.

Adam, ona yapmamasını söylediğım şeyi yapmaya kararlı. Geri çekiliyor, gözlerimin içine bakıyor ve biriken baskı dağılsın diye hareketini durduruyor. O kendini beğenmiş gülümsemesi sinir bozucu.

Kısa bir an için ona tokat atmayı düşündüm ama hoşuna gideceğinden korktum.

Pozisyonunu değiştiriyor, kollarını dizlerimin altına geçirerek onları omuzlarıma doğru daha yukarı çekiyor. Bu yeni, daha derin açđ, beni yataktan yukarı doğru kavislenmeye zorluyor.

Çarşafı yumruklayarak küfrediyorum. Çok derine giriyor ve bundan nefret etmem gerekirdi ama o kadar iyi hissettiriyor ki, yavaş bir tempoya geçtiğinde nefes almakta zorlanıyorum.

O, gözlerini kısarak penisinin içime girip çıkışını izliyor ve ben de gözlerimi ondan alamıyorum. Çok güzel bir his.

"Beni böyle alırken çok güzel görünüyorsun. Başkalarının bunu görmesinden nefret ediyorum. Zevkini sadece kendime saklamak istiyorum."

Bu kelimeleri sevmemem gerekirdi ama normalde büyük bir itici unsur olacak olan o sahiplenici ton, boşalmaya bu kadar yakinken inanılmaz derecede çekici geliyor.

Beni engelleyen tek şey, odadaki herkesin bizi izlediğı gerçeğinin amansız hatırlatıcısı. Hiç kıpırdamadılar, ama tüm konuşmalar kesildi ve aç gözlü bakışları üzerimizde.

Henry inledi, koyu mavi gözleri yoğun bir konsantrasyonla kısılmıştı. Tanrı şahit, sanki büyüyor gibi geliyor, ama bu artan zevkten olmalı. Her yavaş işte daha da sıkılaşıyorum.

Gözlerimle tekrar karşılaştığımızda, gözleri sıcaklık ve rahatsız edici bir yumuşaklıkla doluydu. "Bunun ihtiyacın olan şey olduğunu biliyordum. Seni boşalana kadar boğmayı ne kadar çok istesem de, ihtiyacın olanın güzel, tatlı bir seks olduğunu biliyorum. Gizlice yumuşak bir kadın için yumuşak bir seks."

Daha derine doğru itiyor ve gözlerim geriye doğru kayıyor, tırnaklarım sırtını çiziyor. "İşte böyle, güzelim—" Vajinam onu daha sertçe kavradığında ve bacaklarımı daha da geriye doğru ittiğinde anlaşılmaz bir övgüye dalıyor.

"Lanet olsun, çok esneksin," diye homurdanıyor.

Bir an kontrolünü kaybediyor, beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Nefes nefese kalmış haldeyim, tırnaklarım omuzlarını çiziyor, vücudumdaki gerilim o kadar artıyor ki gözlerimde lekeler oluşuyor. Çok yaklaştım, canım acıyor.

Ama sonra birdenbire durdu. Utanç verici bir inilti çıkardım. Aurası her yöne parlak ışıklar saçıyordu. Çok yakınımıdaydı ama gözlerimin içine bakmak için durmuştu.

Elleri yüzümü kavradı.

Sonra beni sertçe öpüyor ve tekrar hareket etmeye başlıyor. Kollarını bacaklarımın altından çekiyor ve elleriyle kalçalarımı kavırıyor. Ben de uyluklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, her hamlesine karşılık vermek için yukarı doğru kıvrılıyorum.

Anında, yine göz kamaştırıcı bir coşkuya kapılıyorum.

Öpüşme meselesi. Bu şefkatin beni bu kadar çabuk, bu kadar alt üst etmesinden dehşete düşüyorum. Boşalmayı tamamen irade gücümle engelliyorum. Ona bu kadar kolay bir şekilde tatmin olma fırsatını vermek istemiyorum.

Çeneme doğru öpücükler konduruyor ve kulağıma kıkırdıyor. Hoş tınısı içimde bir ürperti yaratıyor ve neredeyse beni çıldırtıyor.

"Bununla mücadele etmeni izlemekten zevk alıyorum. Hayatının en iyi orgazmını yaşamak üzere olmana ve bunu sana ben verecek olmama bayılıyorum. Ama en çok da bundan ne kadar nefret ettiğine bayılıyorum." Sesi kulağımda boğuk bir inilti gibi geliyor, ama bu kesinlik beni ürpertiyor. "Doğru. İyi bir küçük eş ol ve bana istediğimi ver."

Ona karşı gelmek çok cazip geliyor ama o beni tekrar öpüyor ve vücudumdaki gerilim çok yoğunlaşıyor. Derimdeki her sinir ucu zevkle elektrikleniyor. Zirveye çok yakınım ama bir şekilde ulaşamıyorum. Ya ulaşamazsam? Ya ritüeli başaramazsak?

Tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım o kadar sertleşti ki acıyor.

Kendimi sönmekte olan bir yıldız gibi hissediyorum, her şeyi içime çekmeye çalışıyorum. Nefes nefese kalmış, Henry'nin sırtını tırmalıyorum,

penisini sıkıca kavıyorum. Her şeyden daha fazlasını istiyorum. Çok, çok yaklaştım, canım acıyor.

Elleri kalçalarımda kasılıyor, aurası o kadar geniş ve engin ki tüm yatağı kaplıyor. O da aynı derecede yakınımda.

Henry, ritüelin bir parçası olarak içime boşalması gerektiğini açıkça belirtti, ancak önce ben boşalmazsam, işe yaramayabilir. Kennymyra'yı gücendirebiliriz.

Başarısızlık korkusuyla, hayatımın en iyi seksini yaşarken benden nefret eden insanlarla dolu bir odanın beni izlemesi dehşetiyle boğuşuyorum.

Henry gözlerime baktı ve birdenbire çok ciddi bir ifade takındı. "Güvendesin, Harlow," diye fısıldadı.

Biliyorum, gerçek bu değil ama bu sözler bedenimde bir kibrit çöpü gibi çakıyor. Zirve noktası içimden bir fırtına gibi geçiyor.

"Ah, kahretsin, kahretsin—" Küfürleri, bana daha sert ve daha hızlı bir şekilde girip çıkmaya başladıkça kesildi.

Zihnimde beliren silik uyarı, zevkten ölmek üzere olduğumu ve sembole dokunmam gerektiğini hatırlatıyor. Hâlâ kanlı olan avucumu sembole vuruyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki parçalara ayrılp yeniden bir araya getiriliyorum, aynı anda hem zevkle yaratılıp hem de yok ediliyorum.

Yüksek sesle ve boğazımı yırtarcasına çığlık atıyorum. Tüm vücudum zevkin yıldırım çarpmasıyla kasılıyor. Gözlerim kör ve nefessizim; vücudum coşkuyla titrerken, içimi saran sıcaklığın sıcaklığıyla titreyen dalgalar halinde nefes nefese kalıyorum. Bu böyle devam ediyor ve Henry'nin penisinin üzerine çok sert bir şekilde bastırıyorum. Uyluklarım şiddetle titriyor. Ayaklarım kramp girene kadar kıvrılıyor.

Henry'nin hâlâ orada olduğunu ancak küfürler ve inlemeler arasında mırıldandığı yumuşak övgülerden anlıyorum.

İlkinde göre daha da uzun sürüyor, ta ki hem bedenimin hem de zihnimin çökeceğinden emin olana kadar. Ta ki zevkten neredeyse hıçkırığa hıçkırığa kadar. Sonunda dalgalar yavaşlıyor ve derin bir nefes almanın rahatlığını yaşıyorum.

Ama sonra Henry, boynumun omzuma birleştiği yumuşak noktayı ısırdı. Acı, üzerime başka bir zevk dalgası gönderdi, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık yayıldı. Kalçalarımı ezici bir güçle kavradı ve penisini olabildiğince derine sokarak içime boşaldı. İkimiz de aynı anda inledik.

Sarsıntılarının etkisiyle kalçaları kasılarak, kendini derinden içime hapsediyor.

Henry elini altın sembolün üzerindeki benim elimin üzerine bastırdı.

Şaşırmış gibi görünüyor olmalıyım çünkü sırtı ve yatak başlığına doğru başını salladı. "Senden bunu öğreneceğimi söylemiştim."

Gerçekten de, yukarı baktığımda, sembol altın renginde parlıyordu. Gittikçe daha da parladı, sonunda gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Yüksek bir metalik çatlama sesi duyuldu ve metalin bir parçası koptu.

Işık sönüyor ve oda ölüm sessizliğine bürünüyor.

Kalabalıkta şaşkınlık dolu mırıltılar yükseliyor, sonra alkışlıyorlar. Onların varlığını hatırlamak beni ürkütüyor, ancak zevkin uyuşturucu etkisi altında dehşet daha uzakta kalıyor.

Henry beni bıraktı ve diz çökmek için yukarı doğru bastırdı. Geri çekildi ve onun benden sızdığını hissettim. Bakışları bacaklarımın arasına kilitlenmişti ve o da doyasıya bakabilsin diye bacaklarımı araladım.

Kendime bunun üstünlüğü yeniden ele geçirmek için olduğunu söylüyorum ama gerçek şu ki şu an o kadar bitkin ve yorgunum ki, istediği her şeyi ona verirdim.

"Çık dışarı." Henry'nin sesi, bileme taşına sürtülmüş bir bıçak gibiydi.

Kalabalık anında meclis kapısına doğru yöneldi.

Kapı son kişi arkasından kapanana kadar gözlerini benim vajinamdan ayırmıyor. Balo salonundaki müzik giderek yükseliyor ve sonunda Henry dalgınlığından sıyrılıyor.

Kırık tılsım parçasını başımın üzerindeki yastığın üzerine düştüğü yerden alıyorum.

"Bunun olması mı gerekiyordu? İşe yaradı mı?"

Henry elini yüzüne sürdü. "Sanırım tehlikeyi atlattık. Hiç kimse bu kadar çok zevk verip de mührü kırmadı, Harlow."

Yüzündeki kendinden memnun ifadeye öfkeyle bakıyorum. Bu turda zafer kazanmış gibi hissedebilir, özellikle de bu onun gardını indirmesi anlamına geliyorsa. Bu geceyi, istediğimi elde etmek için kıracağım birçok şeyden ilki olan bu sembolün bir hatırlatıcısı olarak değil, bir zafer olarak görmesine izin vereceğim.

HARLOW

Henry'nin yanımda mışıl mışıl uyumasından daha aşağılayıcı bir şey yok. Nasıl olur da uyanacağından bu kadar emin olabilir, öyle bir mutluluk içinde ki, uyandığımdan beri her anımı güneş ışığının huzurlu yüzünde süzülmesini izleyerek ve onu öldürmenin yaratıcı yollarını hayal ederek geçirdim.

Enfeksiyon ihtimali elendi, diğer birçok ölüm nedeni de öyle. Belki de çok dar bir perspektiften bakıyorum. Kesinlikle kafası kesilmemiştir. Öyle olsa kesinlikle kafası kalırdı.

Ona uykusuz kalmasına neden olacak bir şey vereceğim. Hatta, bir daha asla huzur bulamazsa bunu büyük bir kişisel başarısızlık olarak kabul edeceğim.

Birinin yanında uyanmak tuhaf bir şey. Hiçbir zaman sevgilimle birlikte uyumadım. İnsanlar uykuda kendilerini unutuyorlar. Yarı uyanıkken dudakların hafifçe değmesi bile başka bir bedenın elinizde olmasına yetiyorsa, riske girmeye değmez. Yanımda uyuduğum tek kişi Aidia'ydı ve o da sadece acıdan yarı baygın olduğum zamandı.

Henry'nin uyumasını izlemekte hak edilmemiş bir yakınlık var. Onu geç saatlere kadar uyuyan bir adam olarak görmezdim, ama sanırım birbirimizi yorduk.

Şahsen, o belime kolunu atıp beni yatağa yapıştırana kadar derin bir uyku uyudum. Sonra tamamen uyandım ve vücutlarımızın her temas

noktasını hissettim. Yıllarca fiziksel yakınlık özlemini bastırmanın beni hem rahatlatığı hem de tiksindirdiği gerçeği oldukça sinir bozucu.

Kolumu yastığın altına kaydırırken, Henry'nin daha önce boğularak öldürölüp öldürölmediğini ve bu yöntemi test etmek için onu yeterince uzun süre tutabilecek miyim diye merak ediyorum.

Henry uyandığında, ben en az bir saattir ona bakıyor, şafak ışığının yüzündeki çizgilere nasıl vurduğunu, sert gölgeleri nasıl yumuşak ve neredeyse masum bir şeye dönüştürdüğünü izliyordum.

O kıpırdanıyor ve ben de sırtarak, bana sarıldığının farkına varmasını bekliyorum.

"Günaydın, sevgili eşim."

Ani bir hareketle geri çekildi, sonunda beni bıraktı. Gözlerini ovuşturdu ve bana, gün ağardığından beri yanında uzanıp onu öldürmenin yeni yollarını düşündüğümü bildiğini ima eden bir bakış attı. "Sevgilim?"

Elimle işaret ediyorum. "Beloathed daha uygun, ancak büyük aşk hikayemizle kitlelere ilham verme ihtiyacı göz önüne alındığında, sosyal açıdan daha az kabul edilebilir."

Boğazını temizledi. "Dün gece iyiydin. Bana takılmaktan zevk aldığını biliyorum, ama çok saygılı ve anlayışlıydın."

Konuşmak istediğim son şey bu. Ondan uzaklaşıp doğruldum. "Evet, şey. Bir anlaşmamız vardı. Sözümü tutarım, eminim sen de tutarsın." Uykudan dağılmış saçlarımdan birkaç toka çıkardım. "Şimdi beni bunaltıcı sarılmalarından kurtardığına göre, koşuya çıkmak istiyorum."

Henry alaycı bir şekilde, "Koşuya çıkamazsın," dedi.

"Sen de benim kadar biliyorsun ki, burada hayatta kalmak için dayanıklılık şart. Yeterince uzun zamandır yerimde oturuyorum. Odamda kapalı kalmaktan kaybettiğim her şeyi yeniden inşa etmem gerekiyor."

"Namazda mı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet," diyorum yavaşça. "İnsan bu kadar çok zamanı dizlerinin üzerinde geçirdiğinde, arada sırada başka pozisyonlarda mola vermek önemli."

Elini yüzüne sürerek, "Ağzın çok pis," dedi.

"Kesinlikle zehirli, biliyorum." diye göz kırptım.

"Burada koşamazsın, Harlow."

Ona dik dik baktım. "Bunu bana açıklamam gerekiyor. Koşmanın amacı ne?"

Henry burnunun köprüsünü sıktı. "Şey, öncelikle, kaledeki biri seni koşarken görürse, seni koruyamayacağımı düşünecek."

"Bu çok saçma. Bu kale vampirlerle dolu ormanlarla çevrili. Buradaki insanlar dayanıklılıklarını artırmak için bir şeyler yapmalı."

"Öyleler." Sırtını yatak başlığına yaslayarak doğruldu. Çarşaf beline kadar kaydı ve bana güneş ışığıyla aydınlanmış, yara izleriyle dolu göğsünü gösterdi. Elini çenesinin üzerinde gezdirdi ve neredeyse sakalının uyluklarıma sürtünmesini hissedebiliyordum.

İçgüdüsel olarak başka yöne bakıyorum. Dün gecedен sonra, onun hakkında bildiğim her şey çok özel geliyor. Kuyuda bana o sırları vermesinin hesaplı bir manipölasyon olduğunu bilsem de, yine de ona garip bir şekilde borçlu hissediyorum. Keşke bu sırrı açığa vurabilsem, çünkü şimdi ölmenin nasıl bir şey olduğuna dair hastalıklı bir merakla doluyum.

Ben hiçbir zaman çok manevi bir insan olmadım. Şiddet dolu bir çocukluk ve insanları öldürmek için yapılmış, Tanrı tarafından lanetlenmiş büyülü bir öpücük bir kızı böyle yapar. Ama içimde sürekli bir dürtü, ürkütücü bir ilgi var; sadece Lunameade'nin yüksek duvarlarının dışında değil, bu düzlemin dışında da ne olduğunu görmek.

Normalde daha fazlasına inanma arzusunu dizginleyebilirim. Ama bu deneyimin tamamı, özellikle son birkaç aydır şehirde hayatın bunaltıcı hissettirmesi, bana sadece hayatta kalmaktan daha fazlasına umut bağlama isteği verdi.

"Burada dayanıklılıklarını geliştirmek istiyorlarsa, bunu parkurun çevresini koşarak yapmalılar. Yüzmeye gidemezler ki," diyorum.

Henry'nin aurası genişliyor, etrafına ışık hüzmeleri saçıyor. Sinirli. İyi.

"Evet, koşuyorlar ama farklı."

Ona çıkışmamak için kendimi zor tutuyorum. Tam olarak memleket özlemi çekmiyorum ama huzursuz hissediyorum; sanki eski hücremden kaçmış da daha küçük bir kafese hapsolmuşum gibi. Günlerce süren acıdan ve ardından gelen evlilik ritüelinden sonra, sadece temiz hava ve kafamı toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yatakta biraz aşağı kayarak tam karşımda ona bakacak şekilde pozisyon aldığımda çarşaf kaydı.

Bakışları, törenden sonra odamıza döndüğümüzde yatağa yığılmadan önce giydiğim siyah ipek geceliğimi yavaşça okşuyordu. Bu mahremiyetle ilgili değil. Dün geceye kadar bir sevgiliyle hiç aynı yatakta uyumamıştım ve çıplak olmak çok savunmasız hissettiriyordu.

"Benim için neden farklı?" diye soruyorum.

"Çünkü kaçarsan, seni kovalayacağım, Harlow."

Üşüyorum. "Öyleyse, illa ki koşman gerekiyorsa benimle koş."

"Sizin bizim adetlerimizi tanımaya çalıştığınızı sanıyordum. Siz manevi inzivadayken o kitapları sizin için bırakmıştım."

Onların güce dayalı avcılık kültürleri hakkında her şeyi okudum. Sadece bunu onun sesli olarak anlatmasını duymak istiyorum. "Ben oradaydım ve hatırlayacaksınız ki bir av gecesine şahit oldum."

Alaycı bir şekilde, "En ufak bir ipucunu bile görmedin. Sahip olduğumuz yetenekler sayesinde, rıza konusunda önceden belirlenmiş bu kadar çok kural olmasının bir nedeni var; çünkü bu çok yoğun bir deneyim. Ama artık sen benim karımsın, durum farklı. Seni orada, orman zemininde boyun eğene kadar becermem beklenirdi." dedi.

Bu sözler içimde pervasız ve tamamen istenmeyen bir heyecan uyandırıyor. Tanrıya şükür ki o auraları göremiyor, çünkü benimki görüş alanımın kenarında kabarıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, benimle tekrar birlikte olmak istiyorsan, beni kovalamak zorunda kalacaksın, kurtum. İkinci kez rol yapacak kadar iyi bir oyuncu değilim ve egonun incinmesini istemem."

Henry'nin gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Yani bana dün geceki olayı uydurduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Sırtımda bunun aksini gösteren çizikler var."

"Gergin olduğumda kaşınıyorum. İzlenmekten hoşlanmıyorum."

"Geçen gün kütüphanede gayet keyifli görünüyordun," diye alay etti Henry.

Dün gecenin anısının bende uyandırdığı duyguları gizlemek çok büyük çaba gerektiriyor. Bu garip durumu ortadan kaldırmak için elimden geleni yapacağım ve öfke, onu savuşturmanın en kolay yolu.

Sahte bir surat astım. "Ben sadece işimi yapıyordum. Tanrım, Henry. Eminim fahişelerin de senden hoşlandığını düşünüyorsundur."

Kollarını kavuşturup yatak başlığına yaslandı. "Bilmiyorum. Hiç parasını ödemek zorunda kalmadım."

"Ben de öyle düşünüyorum." Güldüm. "İkna edici olduğuma sevindim. Sadece görevini yerine getiren bir eş olarak sana bir kadını nasıl orgazma ulaştıracağını öğretmeye çalışıyordum."

Dişlerini sıkıyor. Onun bu sahiplenici tavrı beni çok etkiliyor. Bunun kale kültürünün bir parçası olduğunu söyleyip duruyor ve ben de burada

çiftler arasındaki beden dilinde bunu gördüm. Ama o insanlar gerçekten birbirlerinden hoşlanıyorlar, oysa Henry bana zar zor tahammül ediyor. Sahiplenici tavrın dış görünüşü mantıklı, ama şu an kimse izlemiyor.

Elimi göğsüme bastırdım. "Ah, duygularını mı incittim, kurtum?"

Dolgun dudaklarını yaladı. "Hayır, güzelim. Sadece o kadar ıslak olmanın sahte olduğunu sanmıyorum. Ya da vajinanın penisimi nasıl kavradığını. Ya da aldığın zevkin o kadar güçlüydü ki, Kennymyra'nın mührünü kelimenin tam anlamıyla kırdı. O şey yüzlerce yıllık ritüellerden sağ çıktı."

Bu sözler kanımda bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Kulağıma ne kadar iyi hissettirdiğimi fısıldadığını hissedebiliyorum. Ellerinin kalçalarımı ezdiğini hissedebiliyorum. Yavaşça kaydığını hissedebiliyorum—

Hayır. Kesinlikle hayır. Kocam hakkında hayal kurmayı reddediyorum. Evlendiğim adama gerçekten ilgi duymaktan daha kötü bir kader düşünemiyorum.

Henry'ye kaşlarımı çattım ve stratejimi terk ettim. "Tebrikler. Herkes arada bir bir şeyde iyi olabilir. Tek seferlik şansı kabul ediyorum. Bir galibiyete ihtiyacın var gibi görünüyor. İlk orgazmını yaşattığın için tebrikler."

Dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerindeki yırtıcı bakış karşısında donakaldım. "Bunu burada, şimdi tekrar kanıtlayacağım Harlow. Senden öyle yüksek sesle çığlık atana kadar seni becereceğim ki, bu malikanede yalan söyleyip söylemediğin konusunda hiçbir şüphe kalmayacak."

Ağzım kuruyor ve sanki tüm hayatta kalma içgüdülerim beni terk etmiş gibi. Neden onu dürtmeyi bırakmadığımı bilmiyorum. O ne kadar sakın kalırsa, ben de onu ne kadar ileri götürebileceğimi, ne zaman patlayacağını o kadar çok görmek istiyorum.

Bu bir sınav; düşmanımı tanıma ihtiyacı; nerede sınır olduğunu bilmek, böylece tökezlemeden o sınır boyunca dans edebilmek.

Bu kadar sahiplenici olması itici olmalı. En son istediğim şey, beni kontrol eden baskıcı bir adam. Bunun nasıl sonuçlandığını gördüm.

Ama onun bu kontrolünde bir tür koruyuculuk havası var ve bu çok tehlikeli bir şey. Bu adam bana bakmak istemiyor. Sadece bakıyormuş gibi görünmek istiyor. Bunu unutmak en iyi ihtimalle kalbimi kırar, en kötü ihtimalle hayatıma son verir.

Onun hiç çekinmeden ölümcül davrandığına şahit oldum ve Kellan'ın ayrılmadan önce bana anlattıklarına bakılırsa, bu vahşeti bana

yöneltilmesinin çok geçerli bir sebebi var. Daha dikkatli olmalıyım.

"Yani, eğer kaçarsam, beni kovalayıp benimle mi birlikte olacaksın?" diye soruyorum.

Başını sallayarak aramızdaki gerginliği dağıttı.

"Önce beni yakalaman gerekecek."

İşte böylece meydan okuma geri döndü ve o da sanki ayağa fırlayıp bana saldırmaya hazır gibi görünüyor.

"Bu kaleyi avucumun içi gibi biliyorum. Seni yakalayacağım. Ve sadece yere serip bırakmayacağım seni Harlow. Tamamen bitkin düşene kadar seni yere sereceğim. Geleneklerimize saygı duymadığını biliyorum, ama bu konuda sözüme güvenmeyecek kadar aklın olduğunu düşünmüştüm."

Yatakta geriye doğru kaydım ve ona öfkeyle baktım. "Kurallarınızın beni birkaç dakika bile olsa sizden kaçmaya imkansız hale getirmesinin çok uygun olduğunu düşünüyorum."

Başını yana eğip beni inceledi. "Şimdi, bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü bir hapishaneden çıkıp başka bir hapishanede yaşamak için gelmedim," diye çıkıştım.

Bu kelimelerin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Sanki kaburgalarımın altından bir yerden yumruk yemiş gibiler. Henry ile tanıştığımdan beri onun vahşiliğıyle dalga geçiyordum, ama şimdi köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyorum. En azından Lunameade'de geceleri şehirde yalnız başıma dolaşabiliyordum. Burada ise Henry her hareketimi gözetliyor.

Henry'nin aurası parlıyor ve çenesindeki bir kas kasılıyor. Başını çevirip kendini toparlıyor. Yüzündeki ifadeyi o kadar kolayca silebiliyor ki. Yalan söylediğinde veya sinirlendiğinde aurası parlıyor ama çabucak yatışıyor. Bunu nasıl başardığını çok merak ediyorum.

Sonunda, "Sanat galerisine kısa bir süreliğine uğramanıza izin vereceğim," diyor. "Ama sonra bu odaya geri dönmeli ve yeni evliler gibi davranmalıyız."

"Eşlerini öldürmek için yaratıcı yollar mı planlıyorlar?" diye öneriyorum.

Dudakları seğırdi. "Beni tehdit ederken ne kadar rahatsın, bak. Sanırım buna yakınlık diyorlar."

Yatağın üzerinden kayarak kalktım ve banyoya, oradan da odama doğru yürüdüm, ancak Henry'nin dolabında asılı duran kırmızı bir elbise ve ona uygun iç çamaşırlarını görünce olduğum yerde kaldım.

Yavaşça ona doğru döndüm ve elbiseyi işaret ettim. "Bu da neyin nesi?"

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "Bugün giyeceğin şey bu, güzelim. Mountain Haven'da yeni evlenen kocaların, evlilik töreninde orgazm yaşayarak ve evliliğin ilk iki haftasında eşlerinin kıyafetlerini seçerek bakım görevlerine başlamaları bir gelenek."

Kollarımı kavuşturup elbiseye tekrar bakıyorum. Kırmızı ipek narin ama güzel, silüeti ise sade ama seksi. Denemeden bile muhteşem olacağını biliyorum. Özellikle de ince dantel büstiyer kupalarının derin dekolteden nasıl görüneceği ve drapeli sırtın narin dantel tasarımını nasıl göstereceği düşünüldüğünde. Çıkarma isteği duymadan bakamayacağınız bir elbise.

"Kırmızı."

"Öyle diyorlar bana," diyor Henry. "Kırmızı, mutlu bir evlilik için Kennymyra'nın kutsamasını isteyen yeni gelinlerin sıkça kullandığı bir renkmış." Bir an sessiz kalıyor. "Kırmızı giymeyi sevmiyor musun?"

"Kırmızıyı severim, ama genellikle sadece erkeklerin bana ilgi göstermesini istediğim zamanlarda giyerim. Geçmişte ne kadar işe yaradığını düşünürsek, bu odanın dışında giymemi istemeyebilirsiniz."

Henry bana, en güçlü kurumuş ağaç bile kurutabilecek bir bakış attı. "Şu lanet olası elbiseyi giy Harlow. Rolünü oyna, seni galeriye götürüyüm de artık başımın belası olmaktan vazgeçesin."

Onunla kavga etmek çok cazip geliyor ama ona bu anlamsız zaferi vermek gururumdan başka hiçbir şeye zarar vermez. Yine de, o elbiseyle bana bakıp da dün geceyi düşünmemesi mümkün değil ve bu bile onu şaşırtmaya yetebilir.

"Lütfen, Harlow?"

Sahte bir şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. "Canavarın da terbiyesi var."

Henry homurdanarak yatağa geri çöktü ve ben de gülerek banyoya koştum.

HARLOW

Sanat galerisine açılan büyük, koyu renkli ahşap çift kanatlı kapılar tavana kadar uzanıyor. Ailemizin malikanesindeki kapılardan, Lunameade'deki tüm büyük evlerin kapılarından çok daha sadeler.

Mantıklı. Kale, tıpkı şehir gibi, birkaç yedek kale ile donatılmış durumda, ancak burada bir "Kurtarılmış" saldırısı tehdidi her zaman mevcut. Güzel kapılara ihtiyaçları yok. Canavarların saldırısına dayanacak bir şeye ihtiyaçları var.

Gaven'ın, sonunda tekrar göz teması kurabilmemiz için ortadan kaybolduğunu bilmeme rağmen, onu orada somurtkan bir gölge gibi görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, Henry arkamda durmuş, galeriyi göstermek için bekliyor. Koruma görevlimin bu sabah görünmemesiyle ilgili hiçbir yorum yapmadı ve umarım onun izin aldığını varsayar, daha olası olan evin etrafında gizlice dolaştığı senaryoyu değil. Umarım, ebeveynlerimden henüz hiçbir mektup almamamızın nedenini bulmakla meşguldür.

Vücudum huzursuz bir enerjiyle dolup taşıyor. Havasız bir sanat galerisinde dolaşmak yerine, temiz hava ve zorlu bir koşunun ardından bacaklarımda oluşan yanma hissini istiyorum.

Galeri kapılarının koluna uzandım ama Henry elimi geri çekti.

"Durun bir dakika." Kapının yanındaki büyümlü kilide işaret etti.

Tıpkı silah deposundaki gibi. Hırsız değilim ama kilitli bir kapı gerektiren sanat eserinin türünü merak ediyorum. Buradaki biri çalsa bile,

satamaz ki.

"Her zaman kanla," diyorum. "Şimdi yapabilir miyim?"

"Sana izin verirsem pek de ilgili bir koca olmazdım—ama evet. Artık evliyiz, bu kapıyı açabilirsin." Parmağını kilidin sivri ucuna bastırır ve bir an sonra sürgü tıkırdar. "Sanat kan ister."

Burnumu buruşturuyorum ama bu yeni bilgiyi aklımda tutuyorum. Belki de bu, beni gözünün önünden ayırmamasının sebebini açıklıyor. Eğer şimdi kaledeki herhangi bir kapıyı açabilirsem, ne tür sırları ortaya çıkarabileceğimi kim bilebilir ki, ve bunu ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk eve gidip Aidia'yı kurtarabilirim.

"Bunu mecazi anlamda söylüyorum Harlow. Şimdi, bana izin verirsiniz..." Elinde bir göz bağı tutuyor.

"Şaka yapıyor olmalısınız."

İçini çekti. "Hadi ama Harlow. Benimle kavga etme. Sadece beni tahrik edersin."

Pes etmek içimdeki her şeye aykırı, ama çok ince bir çizgide yürüyorum. Onun bana ulaşabileceğine inanmasını sağlamam gerekiyor. Çok kolay pes edersem, beni kazandığına inanmayacak, ama çok direnirsem de bana asla güvenmeyecek.

Başımı salladım ve o da ipek göz bandını gözlerime bağlayarak dünyayı tamamen gizledi. Kolunu belime doladı ve beni yanına iyice çekti. Ardıç ve taze kar kokuyordu ve bundan nefret etmiyordum.

Kapı gıcırtyla açılıyor ve Henry beni içeri davet ediyor. Kapıyı kapatıyor ve bir saniye sonra kilit yerine oturuyor.

Gözlerim kapalı ve gözlerim bağlı olsa bile, mekana adım attığı anda aurasının genişlediğini görebiliyorum. Hafifçe titreşiyor, muhtemelen kalp atışıyla birlikte.

Beni öne doğru itti ve ben de beceriksizce onun beni odaya götürmesine izin verdim. Ayak seslerinin yankısından zeminin bir çeşit taştan yapıldığını ve tavanların yüksek olduğunu anladım.

Koridordaki gibi mermerden yapılmış, insanı ürperten heykellerin daha fazlasını göreceğim miyim yoksa ailelerinde birden fazla sanatçı mı var diye merak ediyorum.

"Bu duyusal yoksunluktan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Bunun seksi olması mı gerekiyor bilmiyorum ama aptal gibi sendelemekten hoşlanmıyorum."

Henry beni susturuyor, nefesi enseme hafifçe değiyor, beni durdurup sağa doğru çeviriyor.

Vücutu sıcak ve sert, ve dün gece o vücudun çıplak bir şekilde üzerimde olduğunu düşünmeden edemiyorum. Düşünmek istediğim son şey, bacaklarımın nasıl durmadan titrediği ya da nazik davranırsa bana ulaşabileceğini nasıl bildiği.

Düşmanınız tarafından tanınmak sinir bozucu. Onu idare etmem gereken kişi benim. Erkekleri tuzağa düşürmek benim işim.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı Henry kulağıma.

Başımı sallıyorum.

Göz bağını ustaca parmaklarıyla çıkarıyor ve ben de gözlerimin alışması için göz kırpmıyorum.

Çatı pencerelerinden içeri süzülen gri güneş ışığı, beyaz mermer zeminde mükemmel dikdörtgenler oluşturuyor. Önümüzdeki duvar da beyaz ve üç büyük tabloyla süslenmiş. En soldaki kare tabloya doğru yürüyorum. Yıldızlı çerçeve eski ve zamanla, belki de dağlardan veya Kurumuş Orman'dan geçen zorlu yolculuktan dolayı biraz yıpranmış görünüyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve dikkatimi belirsiz bir şekilde kır çiçekleri tarlasına benzeyen bir şeye odaklıyorum. Sonra, resmin renkleri hareket etmeye başlıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Elbette ışığın bir oyunu ama şimdi su mavileri, maviler, beyazlar ve yeşiller hızla hareket ediyor, birbirine karışıyor ve yeni desenler oluşturuyor.

"Bu da neyin nesi?" diye hırıltılı bir sesle sordum, ağzım birden kurudu.

Daha önce hiç görmediğim bir sihir gibi ve bu ne kadar şaşırtıcı olsa da, gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum. Renkler şekil değiştiriyor ve birbirine karışıyor, doku ise yumuşaktan pürüzlü bir şeye dönüşüyor.

Henry arkamdan yaklaştı, göğsü sırtıma değdi. "Buna ayna sanatı deniyor. Nasıl hissettiğini gösteriyor. Bu da şöyle bir şeye benziyor—" Resme bir göz attı. "Dikenli."

Resim gerçekten de daha şiddetli görünen bir desen oluşturmuş. Doku, başlangıçtaki pürüzsüz, akıcı fırça darbelerinin aksine, sivri bir şeye dönüşmüş. Renkli, patlayan bir yıldıza benziyor.

Kaçma dürtüsü o kadar güçlü ki, kapıya doğru bir adım atıyorum. İhtiyacım olan son şey, Henry'ye kalbimde saklı olan her şeyi ifşa edecek sanat eserleriyle dolu bir oda.

Henry burada oldukça mutlu görünüyor. Normalde vücudunda kontrollü bir sertlik var. Hareketleri amaçlı ve hızlı, dinlenirken ise her zaman olağanüstü derecede hareketsiz.

Ben rahatladıkça, resim tekrar şekil değiştirmeye başlıyor. Henry parmaklarını kalçamın üzerinde gezdiriyor. İpek o kadar ince ki, teninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Bunları kim boyadı?" diye soruyorum, resmin tekrar hareket ettiğini izlerken.

"Kız kardeşim."

Bir an nefesim kesildi ve ona bakmak için boynumu uzattım. "Büyüsü koruma ise bunları nasıl yaptı?"

Henry tereddüt ediyor, ancak önümüzdeki resimlerin hareketini izlerken gözlerinde gurur var. "Holly iki kez kutsanmıştı. Bir kez Vardek tarafından, bir kez de Polm tarafından."

Şoktan ağzım açık kaldı. Yıllarca ilahi vaftizlere şahit oldum, ama bir kere bile birinin birden fazla ilahi varlık tarafından kutsandığını görmedim. Bunun mümkün olduğunu biliyorum, çünkü anne babam bize daha ince nimetleri kaçırmamamız için çok dikkatli olmamız gerektiğini öğrettiler. Ama eğer buradaki kuyu daha güçlü ise, belki de daha sık çifte nimetler bahşediyordur - kayıtlarımızda olmayan nimetler.

Yavaşça mırıldanır. "Holly inanılmaz derecede yaratıcı bir zihne sahipti. Büyülerini çok yaratıcı şekillerde nasıl harmanlayacağını biliyordu. Bunu şöyle tarif ederdi: Sanatını korumaya dönüştürmek istiyordu ve ailemi, müttefiklerimizin hala müttefikimiz olup olmadığını anlamamızı sağlayacak sanat eserlerinden daha iyi ne koruyabilirdi ki? Bu, onların nasıl hissettiklerine dair bize fikir verecekti. Duyguları okuma yeteneğini – manipülasyon büyüsünün temelini– her bir esere aktardı, böylece her eser bir duyguyu yansıtıyordu."

Şaşkına döndüm. Büyüm her zaman bir yük olmuştu ve onu faydalı bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulmuş olsam da, öğrendiğim bitkilere dayanarak farklı zehir türlerini çeşitlendirmenin ötesinde bir kullanım alanı hayal edememiştim.

Bu sanat eseri sadece pratikliğiyle değil, aynı zamanda ilahi armağanları yeni bir şekilde yönlendirmeyi öğrenmek için gereken muazzam beceri ve yaratıcılıkla da göz kamaştırıyor. Polm tarafından kutsanmış olanların çoğu, bu yeteneği sadece başkalarını manipüle etmek için nasıl kullanacaklarını düşünür, ancak bu manipülasyon, birinin duygularını derinlemesine

anlamaktan ve onları okumaktan kaynaklanır. Polm, koruma büyüsunü yönlendirirken aynı zamanda bu büyüsunün yarısını da resme işlemiş olmalıydı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Henry'nin yüzündeki gurur çok sevimli. Ondan ne kadar nefret etsem de, bu samimiyetine saygı duyuyorum. Kız kardeşini seviyordu, ama bu sevgi, uzun süren bir keder anlamına geliyor. Bu keder, beni öldürecek şey olabilir. Dikkatli olmalıym. Beni buraya getirdiyse, nasıl hissettiğimi görmek istediğı içindir.

Aidia'nın küçük illüzyonlardan ve görünüm değışikliklerinden, aile mülkümüzün tüm cephesini değıştirecek kadar büyük, bağımsız illüzyonlara nasıl geçtiğini izledim. Bu beceriyi yeni yollarla kullanmayı öğrenmek zordur; bunu yalnızca en ilahi lütuf sahibi kişiler yapabilir ve bu sadece bir tür lütuf içindi.

Holly Havenwood'un sanat eserlerine bakmak beni nefessiz bırakıyor.

"Bütün duyguları mı yorumluyor?" diye soruyorum.

"Bunların hepsi bir insanın farklı yönlerini gösteriyor. Bu, şu anki en güçlü duyguyu temsil ediyor." Beni sağa, dar dikdörtgen bir parçanın önüne doğru itiyor. "Bu da arzuları gösteriyor."

Resim, dağların üzerindeki gün batımını belirsiz bir şekilde andırıyor. Yaklaştığımda tenime değen, titreşimli bir enerjisi var. İçimde bir ritim zonkluyor ve aniden kendimi tören odasında, Henry'nin üzerimde yükseldiğı, zevkin acısının kanımda dolaştığı bir ortamda buluyorum ve—

Resme yaklaşıp ondan uzaklaşıyorum. Tüm renkler merkezden kaybolmuş, geriye simsiyah bir boşluk ve bana bakan koyu mavi gözler kalmış. Henry'nin gözleri.

"Kanayan orman," diye homurdanıyorum.

Henry kulağıma kıkırdadı. "Seni arzuyla ilişkilendirecek kadar etki bıraktığını bilmekten mutluluk duyuyorum, güzelim."

Eğer tepki verirsem, bu ona daha fazla tatmin sağlayacak, bu yüzden tamamen hareketsiz kalıyorum ve arzularımın başka bir şeye dönüşmesini engellemeye çalışıyorum.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor.

Onun sorusu beni aniden şimdiki ana geri getirdi.

Omzumu çevirip ona baktım. Çok yakın. Bu yakınlık, dün geceki gibi bir oyun değil. Dün geceki herkesi ikna etmek içindi. Bu oyun beni ikna etmek için, ama ben o kadar kolay ikna olan biri değilim.

“Sana her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Biraz ağrım var ama kötü bir ağrı değil.”

Bakışları kızardı ve dudaklarını yaladı. "Sen uyurken tüm morluklarını iyileştirdim." Elini yukarı doğru kaydırды, parmak boğumları göğsümün alt kısmına değdi. "Bugün beni hala hissedeceğini söylemişim, ama asıl demek istediğim kafan nasıl?"

Kanımda bir sıcaklık hissediyorum ama onun beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. "Sorun yok."

"Kuyudan beri hiç ağrın yok mu?" diye soruyor.

“Acı yok.” Daha sadece bir gün geçti, ama işe yaramış olmasını ummaktan da, işe yaramamış olmasının ne anlama geldiğinden de korkuyorum. Buradaki kuyu iyileşirken evdeki iyileşmezse, nedenini anlamaya bir adım daha yaklaşmış olmayacağım.

Acısız günler geçirme fikri—hiçbir uyarı vermeden gelen ve beni günlerce yatağa düşüren nöbetlerden asla endişelenmemek, zayıflığımı dünyadan saklamak zorunda kalmamak—kavraması zor bir şey. Bunu istemekten çok korkuyorum—tekrar kaybetmekten o kadar korkuyorum ki, bunun gerçekten mümkün olduğuna inanmama izin vermiyorum.

Yine de, içimdeki küçük, asi bir parça umudun ölmesine izin vermiyor. Dün gece çok yoğundu ve tüm bunları baş ağrısından yeni kurtulmuşken yaşamış olmam iyiye işaret gibi görünüyor.

Arkamı dönüp tabloya doğru yürüyorum. Taban resmi, parlak beyaz bir yara iziyle işaretlenmiş bir taş duvara benziyor. Aslında kale duvarına biraz benziyor, ama gedik Holly'nin öldüğü gece açılmış, bu yüzden başka bir şey olmalı. Ya da Henry gedik hakkında düşünüyor olabilir - ki bu da mantıklı, çünkü bu onun kız kardeşinin eseri.

"Ne işe yarıyor?" diye soruyorum.

Etrafta bir statik elektrik var. O batma hissi tenimde dans ediyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Henry arkamdan yaklaşıyor, sıcaklığı sırtıma vuruyor, tıpkı resimdeki sihrin ön tarafıma baskı yapması gibi. Ona doğru hafifçe yaslanıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve onun soğuk orman kokusunu içime çekmem bile beni rahatsız etmiyor. Garip bir sakinlik beni sarıyor. Bu bana Aidia ile yatakta uzanırken ve o gülümserken hissettiğim huzuru hatırlatıyor.

Gözlerimi açtığımda, resmin şekli değişmişti. Ortasında parlak kırmızı bir leke ve merkezden dışarı doğru çıkan daha küçük püskürtmeler vardı. Kan lekesine benziyordu.

Nefes bile alamadan ona bakıyorum. İstemsizce zihnimde bir anı beliriyor; kan, acı ve hıçkırıklarla dökülen gözyaşları.

Hızla fırladım. Henry'nin ondan asla kaçmamam gerektiği uyarısını, galeri kapısını açana kadar aklımdan bile geçirmedi. "Kaçmıyorum." Sesim boğuk ve hırıltılıydı.

O zaten arkamda. "Biliyorum. Bu herkesin en sevmediği şey. Bakması zor," diyor yumuşak bir sesle. "Buna kalp aynası deniyor. Kişinin kalbinin gizli kısımlarını göstermek için tasarlanmış."

Elini uzatıp omzuma dokunmak istedi ama son anda vazgeçti.

Henry bunu bilerek yaptı. Ne olacağını görmek istedi. Bunun cömert bir jest olduğuna güvenmemeliydim. Her zaman bir amacı vardır.

Sakinliğimi kaybetmenin verdiği rahatsızlığı gidermek için salonda etrafa göz gezdirdim. Galerinin kapısının tam karşısındaki yarım kalmış bir tablo dikkatimi çekti. Ona doğru yürüdüm. Tablonun sol tarafı, sarı beneklerle bezenmiş koyu mavi ve mor renklerin girdabından oluşuyordu. Kalenin içindeki gece gökyüzüne benziyordu - en azından yarısına. Şehirde evlerden ve fenerlerden gelen ışık o kadar fazla ki yıldızları görmek zor, ama burada dağlarda, kale geceleri o kadar karanlık ki, gökyüzü muhteşem bir yıldız dizisiyle aydınlanıyor.

Böylesine güzel bir şeyin yarım kalmış halini görmek beni mantıksız bir şekilde üzüyor. Onu tanımıyordum ama çok gençti ve sadece kardeşini korumaya çalışıyordu.

"Kale düştüğünde bu inşaat devam ediyordu," diyor Henry.

Sanat eserinin altında yer alan küçük bir levhada şu yazmaktadır: Kaybedilenlerin ve savaştan dönenlerin anısına.

"Düşenlerin kim olduğunu biliyorum, peki ya geri dönenler kimler?" Bu soruyu sorduğum anda, cevap aklıma dank etti.

"Annem tarafından geri çağrılanlarımız."

Başımı sallıyorum. Her şeyi daha da kötüleştirdim. Kaçmak istiyorum. Kendimi şaşkın hissediyorum, sanki yaşamadığım bir şey ve tanımadığım insanlar için yas tutuyorum ve kaçma isteğiyle tüylerim diken diken oluyor.

"Seni kalp aynası konusunda uyarmalıydım," diyor usulca. "Seni uyarmalıydım."

O kanlı tabloyu düşünmemeye çalışıyorum ama aklıma bir türlü gelmiyor.

Henry beni eşikten içeri ve koridora doğru yönlendirdi. "Gel. Sana bir düğün hediyem var."

Onu Ő phey le süzerek sıııttım. "Sonsuz güvensizliğin ve nefretinden daha fazlası mı? Kurtum, gerçekten de çok cömertsin."

HENRY

Harlow, düğün hediyesini beğenmiş gibi bile yapmıyor. Sanki ona fare dolu bir ayakkabı kutusu hediye etmişim gibi, burnunu buruşturarak küçük odaya öylece bakıyor.

"Burası bir dolap mı?" diyor Harlow.

Savunma olarak şunu söyleyebiliriz ki, pek de göz alıcı bir yer değil. Basit bir ahşap masanın üzerindeki güneş taşından yansıyan cılız ışığı emen koyu gri duvarlar. Tek diğer mobilya ise, tam karşısında durduğumuz kapının önündeki kadife bir okuma koltuğu.

Dudaklarını büzdü. "Sandalye güzel."

Başımı salladım. "Bu oda, Holly tarafından eşsiz ve güçlü bir koruma büyüyle kutsandı. Güvenli bir oda ve koruması istediğim kişiye aktarılabilir. Sadece senin girebileceğin şekilde ayarladım."

Mekânı, hiçbir mekânın güvenli olabileceğine asla güvenmeyecekmiş gibi bir şüphecilikle inceliyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Geçen gün kapıyı fark ettim. İçeride ne olduğunu merak ediyordum."

"Bahse girerim öyleydin." Yatak odamdaki dolabın kilitli kapısını görmezden gelmesi imkansızdı. İlk fırsatta içeriyi kurcalayacağını biliyordum.

Parmaklarından yere kan damlıyor. Bileğini yakalayıp yarayı elimle kavıyorum. Kapı kilidinden kaynaklanan kesik derin değil. İyileşmesi sadece bir an sürüyor. Ben bir mendil çıkarıp derisini temizleyene kadar beklentiyle bana bakıyor.

Harlow, "Eğer bunu yapabiliyorsa, neden tüm evi, hatta tüm kaleyi de yapmasın?" diye soruyor.

Zekice bir soru. Doğrusu, Holly kalenin her katındaki ön kapıyı ve merkezi kapıları da koruyordu.

"Bu küçük odayı korumak için muazzam miktarda sihir harcadı. Kalede bu şekilde koruduğu birkaç yer daha var. Zamanı olsaydı daha fazlasını yapardı, ama bildiğiniz gibi, kutsal ateşe sahip olan herkes sihrinin büyük bir kısmını buna harcar."

O da onaylayarak mırıldandı, sonra elini sırtıma koydu. "Teşekkür ederim."

Sesi o kadar samimi geliyor ki, hemen savunmaya geçiyorum.

Beni kapıya doğru itti. Görünmez sihirli sınıra çarptım, sanki bir tuğla duvara itilmiş gibiydim. Dişlerim dudağıma saplandı.

Ona doğru döndüğümde, sırtı ve elini uzatıp başparmağıyla oradaki ıslaklığın üzerinden geçti.

Eli ağzımdan kanlar içinde çekiliyor ve parmağındaki lekeyi yalarken gözlerime bakıyor. Gözlerindeki bakış, dün ayın sırasında gördüğüm gibi bir meydan okuma. Bana pençelerini ne kadar çok gösterirse, onları o kadar çok hissetmek istediğimi anlamıyor.

"Sadece yalan söylediğimi test ediyorum," diyor ve Mountain Haven'da onu takip edemeyeceğim tek yere girerken omzuma hafifçe çarpıyor.

İpek kumaş kalçalarına yapışırken, kalçalarına ekstra bir kıvrım katıyor. Arkadaki drapeler, altındaki dantelli büstiyeri gösterecek kadar alçak. Elbise günahkar. Ona bunu giydirmek aptallıktı.

Sandalyeye yavaşça oturuyor ve onun o temkinli oturuş şeklini hiç fark etmiyorum.

"Biraz ağrıyor mu, karım?"

Geriye yaslandı, dizleri aralandı ve dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Bu seni memnun ederdi, değil mi? Beni acı içinde bıraktığını bilmek."

İçimde derin bir hayvansal tatmin duygusu dalgalanıyor.

Parmakları ipeği buruşturuyor, sağ uyluğunun üzerindeki yırtık, seçtiğim iç çamaşırına bağlı küçük kurdeleleri görebileceğim kadar yukarı kalkıyor. Bir an gözlerimi kapatıyorum, kırmızının soluk tenine karşı nasıl durduğunu hayal ediyorum. Gözlerimi açtığımda, eli daha yukarıya doğru kaymış, ince ipeğin altında tembelce hareket ediyordu.

"Sen nesin—"

“Yeni özel alanımın tadını çıkarıyorum, kocam.” İcini çekip dudaklarını büzdü. “Yardım etmek istemediğinden emin misin?”

İşte asıl sınav bu. Sihirli sınıra çarpmama inanmadı, şimdi de beni zorlamaya çalışıyor. Bunun işe yaramasından nefret ediyorum.

Harlow topuklarını sandalyenin karşılıklı kollarına koyuyor ve iç çamaşırlarını yana çekerek kendini bana müstehcen bir şekilde sergiliyor. İki kaygan parmağının klitorisini çevreleyip sonra vajinasının içine girmesini izlerken ağzım kuruyor.

Lanetli keskin duyularım, onun tadını ve yumuşak teninin dokusunu zahmetsizce hatırlatıyor.

İnliyor. Meydan okuyor ve onu cezalandırmak istiyorum. Dün gece yumuşak bir şeydi. Umursamazca oturmak yeterli değil. Güzel kalçalarına bir tokat atmak ve bir hafta boyunca oturamayacak kadar acıyana kadar onu becermek istiyorum.

Dolabın içinde birkaç kez ileri geri yürüdüm ve sonra ellerimi kapı çerçevesine bastırdım. "Buraya gel," diye sertçe söyledim.

"Beni yap."

Donakaldım. Ama yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Sadece bana ulaşip ulaşamayacağımı görmek için oyun oynuyordu. Sınırı aşmanın bir yolunu bulmaya çalışmak cazip geliyordu, ama bildiğim tek bir yol vardı ve bu da manipölasyon büyüğü gerektirirdi.

Onu dışarı çıkarabilecek bir şey bulmak için dolabı iyice karıştırdım ve bakışlarım büyük bir kurdeleyle sarılmış kutuya takıldı. Düğün hediyesinin diğer parçası.

"Oyuncaklarımız var, biliyor musunuz? Sizi havaya sokacak kitaplarımız da var."

Hareketini durduruyor. "Oyuncaklar mı?" Gözlerindeki ilgi tehlikeli bir şey.

"Evet, her yeni Mountain Haven eşi için adet olduğu üzere, eğer gelerseniz sizin için başka bir hediyem daha var."

Başını şüpheyle yana eğdi. "Ama şu an bu hediyeğin tadını çıkarıyorum ve bu, beni bu odadan çıkarmak için yapılmış bir hile gibi görünüyor."

"Hiçbir hile yok. Oyuncaklar gerçekten var. Kitaplar da öyle. İsterseniz birini size okuyabilirim."

Harlow alaycı bir şekilde, "Sesin çok rahatsız edici. Sessiz olursan gelme ihtimalim çok daha yüksek," dedi.

"Dün gece durum böyle değildi."

Başını çeviriyor ama elini bacaklarının arasında hareket ettirmeye devam ediyor. O ellerini yatak başlığına bağlayıp beni kışkırttığı için ona bedel ödetmek istiyorum. Çığlık atmasını, kıvranmasını ve orgazm olmasını istiyorum ve ben—

Omuzlarımı silkerek, içimde zonklayan huzursuz arzudan kurtulmaya çalışarak uzaklaştım. Tanrım, kahretsin. Kennymyra'dan gelen kutsama benim sonum olacak. Harlow için neredeyse nefes nefese kalmış durumdayım ve o sonsuza dek güvenli odasında saklanacak. Bu ona bir güvenlik hissi vermeliydi, ama açıkça yanlış hesap yaptım.

Hediye kutusunu alıyorum, büyük saten kurdeleyi çözüyorum ve kapının önüne geri dönüyorum. Kutuyu biraz eğiyorum ki içindekileri görebilsin.

Hemen yaptığı işi bırakır, bakışlarını oyuncaklara diker. Acaba daha önce hiç böyle bir şey kullanmış mıdır diye merak ediyorum. Şehirde bu tür şeyler biraz muhafazakârca, ama Harlow bizim ritüellerimize ilgi gösterdi ve biraz bilgi sahibi oldu.

Kalın, pürüzlü cam çubukların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. "Bunlar içinize girecek." İpek bağları kaldırıyorum. "Bu kısa olanlar bileklerinizi bağlamak için, bu uzun olanlar ise uyluklarınız veya ayak bilekleriniz için. Ya da o güzelim soluk teninizde ipek yanığı olmasından endişeleniyorsanız, sizi bağlayabileceğim bir bankın olduğu bir odam var."

Kutunun içindeki eşyalara hayranlıkla bakarak dudaklarını yaladı.

Onun tepkilerini izlemek beni çıldırtıyor. O odadan çıktığı an, ona bunun bedelini ödeteceğim.

Kutudan küçük kırbacı çıkardığımda, irkildi. Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir irkilmeydi bu.

"Bunu satın alırken tercihlerinizi bilmiyordum," dedim. "Sizi biraz acı seven bir kadın olarak tahmin etmiştim."

Onu kenara fırlattığım anda hareketlerine devam etti, ama ne gördüğümü biliyordum. O ani irkilme, yara izini bilmemle birleşince içimi cehennem azabıyla doldurdu. Bir şey söylemek istiyorum, ama onun açılmasını ve şüphelerimi doğrulamasını sağlamak için çok daha fazlası gerekecek.

Böyle bir şeyin olması pek olası görünmüyor, çünkü onu bu odadan bile çıkaramıyorum.

Hafif bir iniltiyle sordu: "Ya kitap?"

“Bunlar el yazısıyla yazılmış hikayeler. Kale hikaye anlatıcılarının en çok istenen öykülerinden bazıları.”

Dudaklarını yaladı. "İnsanlar halka açık yerlerde müstehcen hikayeler mi istiyorlar?"

Sırıttım. Onu yakaladım. “Yağmur Yıldızı Barı'nda yapıyorlar. Kalenin hikaye anlatma barı. Tarihimizin büyük bir kısmı kamp ateşlerinin etrafında anlatılan hikayelerle aktarıldı, ancak bu hikayelerin hepsi gerçek değil. Birçoğu tamamen eğlence amaçlıydı. Bu gelenek, her türlü efsane için hâlâ canlı ve iyi durumda.”

Gözlerinde gerçek bir merak var.

Kutuyu hafifçe sallıyorum. "Hediyelerinizi beğeneceğinizi biliyordum. Şimdi, neden dışarı gelmiyorsunuz da ben de onları keyifle yemenizi sağlayayım?"

Sonunda oyunundan vazgeçiyor ve göğsümde sinir bozucu bir heyecan kıvılcımı beliriyor. Yumuşak koltuktan kalkıyor.

Kapı eşiğinden içeri adımını atar atmaz, onu saçından tutup yatağa sürükleyeceğim. Dün gece onu nazik davranarak etkisiz hale getirmeye bu kadar odaklanmamış olsaydım yapacağım her şeyi bugün de yapacağım.

Dar geçitten geçip kapıdan birkaç adım ötede duraksıyor, sanki bir şekilde uzanıp onu kaçıracağımdan korkuyor gibi.

Bunu yapamayacağımı anlayınca yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi. "Bu gerçekten cömert bir hediye, kurtum. Mükemmel bir armağan. Kendin tadını çıkaramaman ne kadar üzücü."

Az önce vajinasının içinde olan parmaklarını ağzına götürüyor ve yüzünde müstehcen bir zevk ifadesiyle onları temizleyene kadar emiyor.

Ardından, güvenli odanın kapısını yüzüme çarptı.

HENRY

Carter'ın bardağından dökülen bira, budaklı tahta masanın üzerine sıçrarken, o da derin bir kahkaha attı.

Çevremizdeki gürültülü müzik ve yüksek sesli konuşmalara rağmen, Carter'ın kahkahası barda herkesin dikkatini çekiyor.

"İkiniz de biraz toparlanabilir misiniz?" diye çıkıştım.

Bryce neredeyse nefes nefese kalmış. Gözyaşlarını siliyor. "Bütün bunların üstüne bir de kapıyı yüzüne kapatıyor," diyor nefes nefese gülerek. "Her yerin ağrıyor olmalı."

Evet, öyleyim. Harlow'u yiyecek ve şarapla dışarı çıkarmaya çalıştım ama o bütün öğleden sonra inatla küçük sığınağına kapanıp Tanrı bilir ne yaptı. O odada yalnız başına neler yapıyor olabileceğini hayal etmişim.

Yemek yemeye çıkmayı reddettiğinde sonunda pes ettim. Onu yatak odamızın kapısının dışında sürekli tetikte bekleyen Gaven Pomeroy'a bırakarak, sakinleşmek için hemen Havenwood House'un iyileşme odasına gittim. Sessizlik ve nefes egzersizlerim yardımcı oldu. İyileşme odası, Geri Dönerler için bir sığınak haline geldi. Bazen buradaki dünya çok gürültülü ve bunaltıcı oluyor. Bazen keskin duyularımız çok fazla geliyor. İyileşme odası, huzur anları bulabildiğimiz yer oldu.

Sinirlerim yatıştıktan sonra, biraz kafa dağıtmak için evden çıktım.

Hiç şüphem yok ki, hizmetçilerden anne babamın başına gelenleri duyacaklar ve yarın da geleneklere bağlı kalmam ve sabırlı olmam konusunda bir sürü azar işiteceğim. Harlow'un açılıp bize sadece

kardeşlerinin ne tür sihirli nimetlere sahip olduğunu değil, babasını iktidardan uzaklaştırmamıza yardımcı olabilecek diğer sırları da anlatması gerektiğini biliyorum.

Ama anne babam Harlow'un Tanrı'nın lanetlediği bir seri katil olduğunu bilmiyorlar. Törenin ardından babam onun Kennymyra'dan gelen bir lütuf olması gerektiğini söyledi, ama Tanrı'ya yemin ederim ki o Polm'dan gelen bir lanet. O kadın tamamen kötülük dolu.

Yeni evlendiğimiz gecenin ertesi günü yeni eşimi yalnız bırakmamın iyi görünmediğini boşverin. Eğer o odada onun çıkmasını bekleyerek daha fazla zaman geçirseydim, duvarlara tırmanırdım. En azından Harlow şimdilik kontrol altında.

Arkadaşlarım sonunda kahkahalarını dindirip bana acıma dolu bir bakışla baktılar.

"Senin kızın çok eğlenceli," diyor Bryce. "O tören..." Islık çalıyor ve ben de onu burada, bu barda öldürmeyi kısa bir an için düşünüyorum.

Carter sandalyesinde öne doğru eğildi ve elini göğsüme bastırdı. "Sakin ol, katil. Sanki boğazını dişlerinle parçalamaya hazırsın gibi görünüyorsun."

Bu bizim için normal. Geri dönenlerin içgüdüleri birçoğumuzu daha bölgeselci yapsa da, bol bol paylaşım da yaptık. Kanayan orman—geçen ay Miriam'ı Bryce ile paylaştım ve neredeyse onun kadar ben de her anından keyif aldım.

İnandırıcı bir performans sergilediğim, nefret ettiğim kadını o kadar çok orgazma ulaştırdığım ve zevkinin Kennymyra'nın mührünü kırdığı için gurur duymalıyım. Bryce'ın bundan zevk almasına da kızamam.

Harlow'un çığlığının sesi sonsuza dek beynime kazınacak. Ama içimde bir yerlerde o çığlığı sadece kendime saklamak isteği de var.

Yoğuşma suyu birikintisinin içinde kupamı döndürüyorum, bölgecilik duygularımla boğuşarak nefes almaya çalışıyorum.

"Farklılıklarınıza rağmen ikiniz de keyifli vakit geçirmiş gibiydiniz. Şanslı bir adamsınız," diyor Carter diplomatik bir şekilde. Barda birkaç adama bira dolduran Naima'ya doğru bakıyor.

Bryce gözlerini devirdi. "Eğlenmişler. Kadın yüzyıllık büyümlü bir sembolü bozdu. Bence aralarında ilahi bir uyum var."

"Önemli bir şey değil," diye tersledim. "Hem zaten dindar biri olarak bilinmiyorsun."

"Bilmiyorum. Karınızın göğüslerini görmek belki de bağlılığımı tazelemiştir," diyor Bryce.

Biliyorum, Bryce'ın yaptığı tam da bu. Hepimiz geri döndüğümüzden beri—ve özellikle Carter aşık olup tekrar renkleri görmeye başladığından beri—Bryce, gerçek bir inanan olmakla ilahi olanı hafife almak arasında bocalıyor. Bunun sadece ölüm ve geri dönüş travmasına bir tepki olup olmadığını bilmiyorum, ama her zaman bize ne kadar rastgele ilişkilerden zevk aldığını anlatmaya çalışıyor, oysa gerçekte bence Carter ve Naima'nın sahip olduklarını kıskanıyor.

Bira bardağımdan başımı kaldırmıyorum. "Harlow'a girmek yasak."

Bryce ve Carter ikisi de donup kaldı. Son birkaç yıldır birçok kadınla birlikte oldum ve hiçbir zaman birinin onlara yasak olduğunu söylemedim.

Bryce'ın ilgisinin samimi olduğu kadar beni sinirlendirmek için de olduğunu biliyorum, ama Carter karısından başkasıyla ilgilenmiyor. Gözlerinin bana bakışından aklından geçenleri neredeyse okuyabiliyorum.

Carter, "Bunu bana iki kere söylemenize gerek yok ama renkleri görme riskinizin olmadığını söylemiştiniz sanırım," diyor.

"Hayır, değilim. Sadece törenin normal etkilerini hissediyorum," diyorum.

İkisi birbirine bakıp aynı anda içkilerini yudumluyorlar.

Başka her şeyden bahsetmem gerekiyor. Zaten ailem tarafından yeterince gözetim altındayım. Bir de arkadaşlarımla işin içine karışmasına gerek yok.

"İstismarcıları. Öldürdüğü kişiler bunlar," diyorum. "Bu bir hobi değil, daha çok bir görev. Lunameade'de eşlerine ve çocuklarına şiddet uygulayan erkekleri öldürüyor."

Dikkat dağıtma işe yarıyor. Carter daha dik oturuyor. "Bekle—Harlow, Zehirli Tilki mi?"

Ona dik dik bakıyorum. "Neyden bahsediyorsun?"

"Birkaç adam bu konuda dedikodu yapıyordu; şehir muhafızlarıydı."

"Kellan'ın adamları mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Onu aylardır yakalamaya çalışıyorlar. Zehirli Tilki'nin tek bir kadın olduğuna ikna olmuşlardı, ama görünüşe göre Kellan bunun bir kadın ağzı tarafından yapıldığına ve ismin sadece gizem katmak ve daha iyi bir hikaye oluşturmak için verildiğine inanıyor. Görünüşe göre erkeklerin eşlerinin her zaman mazeretleri varmış, ancak olaydan sonra komşuları ve arkadaşları sorguladıklarında, şehir muhafızları Tilki'nin tüm kurbanlarının eşlerini aldattığını ve ayrıca birçok kadının gizemli morluklar

ve kırık kemikler için şifacılar gittiğini keşfetti. Sadece zina yapanlar değil, yanlış bir şey yapan herhangi bir erkek olduğu şüphesi var.”

"Bunu söylemeyi aklınıza bile getirmediğiniz mi?" diye soruyorum.

Carter elini savurarak geçiştirdi. "Bu adamlar sıkılıyor. Yıllardır gerçek bir aksiyon görmediler. Bence sadece bir amaç duygusu hissetmek için bu efsaneye ihtiyaçları vardı. Bunu bir araya getirmediğim çünkü Tilki her zaman arkasında bir zehir şişesi bırakıyor ve ayrıca her tanık onun görünüşünü farklı şekilde tanımladı. Sanki tek bir kadın değil, bir kadınlar ağıymış gibi geldi.”

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Cinayetler duracak diye şüphelenmeye başlayabilirler."

İkisi de sandalyelerine yaslanıp, içkilerini yudumlarken konuyu düşünüyorlar.

Bryce elini bakır rengi saçlarının arasından geçirip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ama neden? Güzel, zengin bir kız neden şehrindeki kadınların durumunu önemser ki?"

Biramı büyük bir yudumla içiyorum. "Rafe Mattingly."

"Belediye başkanı mı?" diye soruyor Carter.

"O, onun kız kardeşiyle evli ve ona zarar veriyor," diyorum.

Carter'ın yüzünde bir aydınlanma belirdi. "O kadar tanınmış bir figür ki, onu alt etmesi mümkün değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Yani diğer herkesi saf dışı bırakıyor," diyor Bryce.

Bir yudum bira içiyorum. "Öyle diyor. Ayinde de söyledi ama bana çok fazla..."

"Anlaşılabilir mi?"

"Hayır," diye tersledim. "Bu biraz fazla tesadüfi geliyor. Harlow, birinin ona benim tarifimi verdiğini ve buluştuğumuz gece hangi cümleyi söyleyeceğimi söylediğini iddia ediyor. Carrenwell konutundaki geçitler hakkında değerli bilgilere sahip biriyle buluşacaktım. Babam, buluşacağım kişinin aradıkları kişi olduğumu anlaması için söylemem gereken belirli bir cümleyi bize yazdı. Bana güzel bir genç kadın olacağını söylediler, ama nasıl görüneceğine dair bir tarif vermediler. Sadece bana ilgi göstereceğini ve o cümleyi kullanmam gerektiğini söylediler.”

Carter, "Peki, ailesi sizin ne istediğinizi bilmeden topyekün bir savaş başlatmak için ne amaçla uğraşsın ki?" diye soruyor.

Teorimdeki sorun da bu zaten. Eğer ailesi beni öldürmek isteseydi, zehre karşı duyarsız olacağımı tahmin edemezlerdi elbette, ama şehre gelir gelmez beni öldürmeleri de aptalca olurdu. Önce bilgi almak için bir ipucunu kullanmadan öldürmek, onların stratejisinden daha iyidir.

"Bence isyancılar yaptı," diyor Bryce. "Hepimizin birbirimizle savaşmasını istemek için çok geçerli bir sebepleri var. Birbirimizi ortadan kaldırmanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ne kadar çok kaos olursa, onlar için o kadar iyi."

Bu çok daha mantıklı geliyor, ama Harlow'a olan şüphemi kaybetmek istemiyorum. Eğer bu tamamen, kendisinin elde edemediği bir adaleti görme arzusundan kaynaklanıyorsa—eğer gerçekten kız kardeşinin uzaktan yavaş yavaş acı çekmesini izliyorsa—bu onu, büyüsünü kullanarak kutsanmamış erkekleri öldüren acımasız bir seri katilden, gücünü kendini koruyamayan insanları korumak için kullanan birine dönüştürüyor.

Carter alaycı bir gülümsemeyle, "Eşinizin bazı iyi yönleri olabileceği ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diyor. "Bunu kim çok sevecek biliyor musunuz? Holly."

Söylediği anda doğru olduğunu biliyorum. Holly'nin saygı duyacağı türden bir şey bu. Eğer toplumumuzda aile içi şiddet konusunda her zaman bu kadar tetikte olmasaydık, Holly'nin yapacağı türden bir şey.

Sanki perdenin ötesinden bana güldüğünü duyabiliyorum. Göğsümdeki sıkıntıyı gidermek için uzun bir yudum alıyorum.

Bu keder eski, ama bazı günler çok yakın geliyor. Belki annemin Asher'e olan bağlılığı böyle hissettiriyor, ya da belki de geri dönme yeteneğine rağmen, Sonların Tanrısı hâlâ üzerimde hak iddia ediyor.

Bazen Bryce ve Carter'ın da aynı şeyi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum—hayatın ritmiyle hafifçe uyumsuz olma gibi garip bir his—ama nasıl soracağımı bilmiyorum. Hiç konuşmuyoruz çünkü ölmenin ve sonra geri dönmenin ne demek olduğunu tarif edecek hiçbir kelime tam olarak doğru gelmiyor.

Kalabalık barda yaşanan ani bir değişim beni anında tedirgin etti. Birisi odanın içinde kararlı bir şekilde ilerliyordu. Carter ve Bryce, bize doğru yaklaşan kapüşonlu adama doğru döndüler.

Sırtımdaki hançere uzanıyorum, ama yaklaşınca yürüyüşünü tanıyorum. Gaven. Savaşma içgüdüm korkuya dönüşüyor.

"Nerede o?" diye soruyorum.

Gaven'in yüzü sert çizgilerle kaplı. "Odalarınızdan çıkmanın tek bir yolu olduğunu söylemişsiniz."

Ona dik dik baktım. "Yalan söyledim. Etrafta kurcalama yapmadığını sanma."

"Etrafta araştırma yapmak benim işim," diye tersliyor. "Düşüncesiz bir kadını, ondan nefret eden bir grup insana karşı savunan tek bir adamım. Tehditleri değerlendirmek ve kaçış yollarını planlamak benim görevim."

"Bu artık benim işim," diyorum.

Gözlerini kısarak, "Gece doğmuş olabilirim ama dün gece doğmadım, evlat. Beni kandıramazsın, onu da kesinlikle kandıramazsın. Senin oyununa inanan tek kişi sensin." dedi.

Ona dik dik baktım. "Eşime Tanrı'nın huzurunda zarar vermeyeceğime yemin ettim. Eğer bu bile onu koruyacağıma inanmanız için yeterli değilse, başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Gaven parmağını bana doğru uzattı. "Seni izledim; her odaya sanki oradaki en tehlikeli şeymişsin gibi giriyorsun."

"Benim."

Alaycı bir şekilde başını salladı. "Hayır, değilsin. Gerçeği bilemeyecek kadar genç ve aptalsın, bu da onu korumak için en yetersiz kişi olduğun anlamına geliyor."

"Hangi gerçek?" diye çıkıştım.

Carter kolumu sıkıca kavrayarak buranın uygun bir yer olmadığını hatırlatıyor, ama Gaven'in o üstünlük taslayan tavrından bıktım artık.

Gaven şöyle diyor: "Gerçek şu ki, her ortamdaki en tehlikeli kişi istekli olandır ve Harlow Carrenwell'den daha istekli birini bulamazsınız. Henüz rakibinizi bulduğunuzu bilmiyorsanız, sizi hazırlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Kellan'a ve Aidia'ya güveniyor, belki de Lunameade'de fısıldaştığı barmene de. Belki de tamamen güvendiği kimse yok, ama onu biraz olsun tanımanın yolları var. Onu tamamen tanımama gerek yok. Sadece onunla ailesi arasına bir kama sokmak için yeterli bilgiye ihtiyacım var.

"Öyleyse neden onun yara izini biliyorum?" diye soruyorum.

Soruyu ağzımdan çıkarır çıkarmaz, keşke geri alabilseydim diye düşünüyorum. Koruma görevlisine bir şey kanıtlamak uğruna onunla kaydettiğim tüm ilerlemeyi feda ettim. O da ona söylediklerimi anlatacak ve o da tıpkı bir kasa gibi kendini tekrar kilitleyecek.

Gaven'ın koyu renkli gözleri, sanki beni tam olarak olduğum gibi tanıyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Güvenilmemesi gereken biri. Korumakla görevlendirildiği kadını kullanmak isteyen biri.

Başını sallayıp gülüyor. "Eninde sonunda bunu görecektin zaten. Senin egondan daha önemli olan şey, onun çoktan kaçmış olması; çünkü sen onun güvenliğini sağlamaktan çok, benim malikanenin düzenini bilmemle ilgileniyordun."

Gerçeğin acısıyla ellerimi kaldırdım. "Odamdan çıkan bir geçit var. Ona göstermedim ve çok iyi gizlenmiş, bu yüzden bulacağına inanmak için bir nedenim yoktu." Başımı salladım. "Nereye gidebilirdi ki? Bugün koşuya çıkmasına izin vermediğim için sinirlenmişti—belki de bunu denemiştir?"

Gaven kaşlarını çattı. "Lunameade'de geceleri sadece ara sıra koşardı ve bunu da sadece bölgeyi iyi tanıdığı için yapardı. Yemin ederim o sokaklarda gözleri bağlıyken bile depar atabilirdi. Ama daha çok sabah koşucusu, ve burada ilk kez gece koşmayı deneyeceğini sanmıyorum. Dikkatsiz olabilir, ama bu onun için bile çok fazla olurdu."

Yaklaşıp fısıldadım: "Hiçbir fikrim yok. Düğün hediyesi olarak ona güvenli bir oda vermiştim. Ondan başka kimse giremiyor ve o da bütün öğleden sonra benden saklanmak için bu odayı kullandı."

Gaven'ın ağzı seğirdi. "Birinden bahsettin mi? Önemli bir yerden?"

Başımı salladım. "Bütün gün odamızdaydık. Onu götürdüğüm tek yer sanat galerisiydi."

Carter ve Bryce ikisi de başlarını hızla çevirip bana baktılar.

Bryce, "Onu galeriye mi götürdün?" diye sorarken Carter da aynı anda, "Heykellere mi, resimlere mi?" diye karşılık veriyor.

Sorularına karşı kendimi korumak için elimi kaldırdım. "Bunu fazla abartmayın. Koşuya çıkmak istedi. Malikanenin içinde kalmamızı sağlayacak tek uzlaşma yolu buydu aklıma gelen."

Gaven, bu konuşmayı gereğinden fazla ilgiyle izliyor. Çok gözlemci biri; bu da bir an önce ölmesi gerektiğinin bir başka sebebi. Ama asıl endişem, arkadaşlarımdan bana Gaven kadar şüpheyile bakıyor gibi görünmeleri.

Gaven, "Başka aklına gelen bir şey var mı?" diye soruyor.

Bugün öğleden sonra ona söylediğim her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Resimleri, oyuncakları, kitabı.

Ayağa fırladım, bira bardağının daha fazlası yapışkan ahşap masanın üzerine döküldü. "Raining Star Bar."

"Bu nedir?" diye soruyor Gaven.

"Burası hikaye anlatıcısının barı," diyor Bryce. "Kalenin dördüncü katında. Konağa çok uzak değil."

"Ve ona düğün hediyesinin bir kısmını verirken bugün öğleden sonra hikaye anlatıcılarından bahsettim," dedim. "Orada olması gerekiyor."

Arkamdan gelip gelmediklerini görmek için geriye bakmadan kapıya doğru ilerliyorum. Dans eden çiftlerin ve flörtöz barmenlerin kalabalığının arasından sıyrılıp soğuk gece havasına çıkana kadar arkamda olduklarını hissedemiyorum.

Ayakkabılarının taş zeminde yankılanan vurmalı ritmi, göğsümü tırmalayan paniği yatıştırıyor.

Harlow zeki ve kendini nasıl savunacağını biliyor. O, yardıma muhtaç bir kadın değil. O, Tanrı'nın lanetlediği bir seri katil. Biliyorum ki iyi olacak, ama kalbim bir türlü sakinleşmiyor.

Neden beklediğim gibi güzel, saf bir aptal olamadı ki?

Peşinden koştuğum huzura sadece bir kalp atışının kalmış olması korkunç.

Aklımdan geçen tek şey, on yıldır beklediğim bu intikam fırsatının, eğer ona bir şey olursa ne kadar çabuk suya düşebileceği. Benim ve aptal ağzım yüzünden belki de çoktan çok geç olmuş olabilir.

HARLOW

Kalenin dördüncü katının karanlık sokaklarında yaklaşık yarım saat boyunca sendeledim ama buna değdi. Raining Star Bar'daki açık hikaye anlatımı beklediğimden çok daha iyiydi.

Aidia'dan aldığım tılsımlı kolye çok işime yaradı. En son istediğim şey birinin beni tanınması. Henry dışarıda somurturken birkaç hikaye dinleyeceğim ve o daha gittiğimi bile anlamadan geri döneceğim. Biraz suçluluk duyuyorum ama Aidia'nın, Mountain Haven hikaye anlatıcılarından ona getireceğim hikayelerim olduğunda, hediyesini bu şekilde kullanmamı affedeceğini düşünüyorum.

Mümkün olduğunca az sihir kullandım, sadece anında tanınmamak için görünüşümü değiştirdim. Saçımı bal sarısı, gözlerimi koyu kahverengi yaptım ve yüzümü biraz daha yuvarlaklaştırdım.

Barda kimse bana ikinci bir bakış bile atmadı, yan masadaki adamlar bile; içlerinden birini, dün geceki cinsel birleşme ritüeli sırasında odada görevlendirilen muhafızlardan biri olarak tanıyorum. Beni o kadar sert bir şekilde orgazm olurken izleyen ve eski bir sembolü kırdığımı gören bir adam bile beni tanımıyorsa, bu bardaki başka hiç kimse tanımayacaktır.

Şarabımı yudumlarken odanın etrafına, çeşitli auralara göz atıyorum. Birçok ilahi nimet temsil ediliyor. Şu anki hikaye anlatıcısı, Nicolina adında neşeli bir kadın; ellili yaşlarında, parlak altın rengi bir auraya, uzun, koyu saçlara ve akıcı, kendinden emin bir anlatıma sahip.

Yan masadaki adam, arkadaşına o akşam hangi hikâyeyi anlatacağını söylediğinde sessizce şikayet etti: Bu, sıkça istenen bir hikâyeymiş.

Bu öykü, Kanı Tükenmişleri ruhsuz, kana susamış, gri tenli canavarlar olarak değil, arada sırada kan yudumlayan yakışıklı, neşeli avcılar olarak yeniden tasavvur ediyor. Tıpkı Stellaria öykülerindeki avcılar gibi—Ölümsüzler. Her iki alemin de soyundan gelen, ancak hiçbirine tamamen ait olmayan adamlar.

Konuşmaya başlamadan önce yanımda duran adamla aynı fikirdeydim, bunun saçma geleceğini düşünüyordum; ama ağzını açıp konuşmaya başladığı anda tüm dikkatimi çekti.

“Rayleen karanlık ormanda olabildiğince hızlı koştu, dallar ve sarmaşıklar gecelik elbisesini ve kızıl saçlarını yırtıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onu kışkırtırken ne yaptığını biliyordu, ama şimdi ona tokat atıp kaçtığına göre, onu yakalayıp sahiplenmesi an meselesiydi.”

Kalabalık arasında ıslık ve sevinç çığlıkları yankılanıyor.

Nicolina sırttı ve onları susturmak için ellerini kaldırdı. “Rayleen, ne kadar yakın olduğunu duymak için bir an durdu. Ama yukarıdaki dalların arasından esen rüzgardan başka bir şey yoktu. Bu yüzden döndü ve tekrar koşmaya başladı. Bir an sonra yere serildi, nefesi kesildi.”

Anlatıcı, kalabalığın tezahüratları ve kadeh tokuşturmaları arasında tekrar duraklıyor. “Victor'un öfkeli gözlerine bakmak için sırt üstü çevrildi. Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Ama Rayleen sadece dudağını ısırды ve başını salladı. Ona tamamen teslim oluyordu, vazgeçme şansını kullanmıyordu ve sonunda onun olmayı kabul ettiği için çok heyecanlıydı. Gecelik elbisesini yukarı itti ve onu kovalamacadan dolayı zaten ıslak ve acı içinde buldu. Onu boynundan yere sabitleyerek parmaklarıyla sertçe becerdi.”

Oda o kadar sessiz ki, herkesin kalbimin atışını duyabileceğini hissediyorum. Ama etrafa bakındığımda, barın her yerinde birer aura parılıyor. Herkes benim kadar heyecanlı.

Nicolina şöyle devam ediyor: “Parmaklarını çıkardı ve ağzına sokarak onu öğürttü, elini orada tutarak artık tamamen kontrolün kendisinde olduğunu hatırlattı. Sonra pantolonunun düğmelerini çözdü, kalın penisini kavradı ve içine soktu. Bir mil öteden bile zevk çığlıklarını duyabileceğinizi söylüyorlar, ama Victor ona hiç acımadı. Onu sahiplenmeye can atıyordu ve ne kadar çabuk boşalırsa, o kadar çabuk onu kendine ait kılabilirdi. Onu vahşice becerdi, toprak ve çakıl sırtının hassas derisine batarken, doruk

noktasına yaklaştığını hissederken eli boğazını sıkıyordu. Rayleen havasızlıktan ve gölgelerden birçok insan tarafından izlendiklerinin farkında olmaktan paniğe kapılmaya başladı. Victor, herkesin gösteriyi izleyebilmesi için elbisesinin önünü yırttı.”

Ritüel sırasında Henry'nin iç çamaşırımı yırttığı an hissettiğim sıcaklığı hatırlayarak bacaklarımı birbirine kenetledim.

“Göğüs uçlarını ısırdı ve nefes almasını engelledi, ta ki vajinası kasılıp gevşeyene kadar. Sonunda bıraktı. Derin bir nefes aldı ve boşalması onu bir fırtına gibi vurdu. Kasılırken dalga dalga zevk onu sardı. Victor hızını korudu ve tam da uylukları titreyen, sırtı kavislenen orgazmına ulaştığı anda, dişlerini boynuna sapladı ve emmeye başladı, ve ikinci bir orgazm onu vurdu. Çığlık attı, ağladı ve sırtını tırmaladı, zevk onu yarı deliye çevirmişti, sonunda Victor kendini derinlere gömdü ve boşaldı.”

Kalabalık sahte sevgilileri alkışlıyor ve müstehcen tezahüratlarla destekliyor, Nicolina ise devam etmeden önce onların sakinleşmesini bekliyor.

Rayleen orada yatıyordu, zehrinin sıcaklığını ve ona duyduğu yeni bir özlemi hissediyordu. Victor ona toparlanma fırsatı vermedi. Geri çekildi, bacaklarını iyice açtı ve onu sahiplendiğini ilan etti. Rayleen onu durdurmadı. Onu mutlu etmek için her şeyi yapmaya can atıyordu ve onu kendisi mi kullanacak yoksa başkalarıyla mı paylaşacak diye heyecanlanıyordu, çünkü gecesi daha yeni başlıyordu.

Nicolina kollarını kaldırır ve o eğilirken kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla karşılık verir.

Ailem bende hayal gücünü geliştirmeye hiç çalışmadı, ta ki birini öldürmenin ve bunu kaza gibi göstermenin yaratıcı yollarını düşünene kadar. Bu kadınların yaratıcılığına ve skandal hikayeleri bu kadar rahat bir şekilde anlatmalarına hayran kaldım.

Tecrübesiz sayılmam ama bir şeyi odanızın sessizliğinde okumak başka, onu sahnelemek bambaşka bir şey.

Yanımda oturan güvenlik görevlisi koluma hafifçe dokundu. Yakalanmış olmaktan korkup neredeyse yerimden sıçradım ama o sadece bana bir sepet uzattı.

"Bu ne için?" diye soruyorum.

Nicolina'ya başıyla işaret ederek, "Gişe görevlisi için bahşişler," dedi.

Masaların sırasının sonundayım, bu yüzden sepete birkaç bozuk para atıyorum. Nicolina küçük, yükseltilmiş platformdan indiğinde, ayağa kalkıp

sepeti ona uzatıyorum.

“Tatlı kızım, solgun görünüyorsun,” diyor Nicolina, yanağıma nazık ve anne şefkatiyle dokunarak. “Bu sadece bir hikaye. Tıpkı bir erkeğin seni yatağına atmak istediğinde anlattığı hikayeler gibi. Sadece heyecanlandırmak ve cezbetmek için. Canavarları daha az canavar gibi gösteriyorlar. Bize hayatta kaldığımızı ve zevk alacak kadar dayandığımızı hatırlatıyorlar. Burada yalnız başına olman çok tatlı bir şey.”

Dudaklarımı büzdüm. "Göründüğüm kadar tatlı değilim."

Başını geriye doğru eğip kıkırdadı. "Eğer durum böyleyse, yanınızdaki masada oturan beyefendinin de pek tatlı biri olmadığı biliniyor. Hanımlardan çok övgü dolu şeyler duydum. Her zaman bu saatte burada oluyor. Sanırım dikkatini çektiniz."

Tahmin ettiğim gibi, masaya tekrar baktığımda, karşısındaki kişinin kim olduğundan habersiz, küstah ve her şeyi bilen bir adamın gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Tavsiyen için teşekkürler, Nicolina," diye fısıldadım yerime doğru yürürken.

"Sanırım daha önce tanışmadık," diyor adam ben yerime geri çökerken.

Şarap yudumlarırken bardağımın kenarından ona bakıyorum. "Eğer öyle olsaydı, eminim hatırlardın."

Başını yana eğdi. "Eminim ki öyle yapardım."

Elimi uzatıyorum. "Eve."

“Brennan.” Elim tutuyor ve parmak boğumlarıma bir öpücük konduruyor. Biraz abartılı ama belli ki romantik hikayeleri seven bir kadın olduğumu biliyor, bu yüzden mantıklı geliyor sanırım.

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Brennan?" Sıkılmış gibi görünmek yerine, neşeli bir ses tonuyla sormaya çalışıyorum.

Onun bir gardiyan olduğunu biliyorum. Gaven'ın adını söylediğini belirsiz bir şekilde hatırlıyorum, ancak son birkaç gündür bana o kadar çok şey bildirdi ki, hepsi beynimde biraz karışık. Adını ve yüzünü biliyor olmam, bir şekilde önemli biri olması gerektiği anlamına geliyor.

Önümüzdeki birkaç an çok önemli. Onu hızlı ve doğru bir şekilde incelemem gerekiyor. Neyse ki, erkeklerin değişken doğasına aşinayım.

Bir dersi öğrenmenin en hızlı yolu, bir tehdidi yanlış değerlendirmektir. Ben sadece kazanabileceğim kavgalara girmeyi kendime prensip edindim. Babam bana birçok şey öğretti, ama hiçbiri rakibi doğru şekilde değerlendirme kadar hayati değildi.

Brennan sarhoş. Aurası koyu mor. Elvodeen tarafından kutsanmış. Avcıların çoğu Güç Tanrısı tarafından kutsanmış gibi görünüyor ve bu bile bana ona nasıl ulaşacağım konusunda biraz ipucu veriyor.

"Ben bir avcıyım. Surları koruyorum." Kendisiyle çok gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Ah," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Sizin gibilerden her zaman çok fazla var."

Kaşlarını çattı. "Aslında ben bir grup lideriyim."

Utanmış gibi yapıyorum. "Öyle mi? Yani birkaç adamın sorumlusu sizsiniz? Sanırım hiyerarşiyi anlamıyorum."

Bu durum, onun kendini kanıtlamak istemesine yetecek kadar küçümseyici.

Brennan, önemli bir şeyi paylaşırken yakalanmaktan endişeleniyormuş gibi abartılı bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor, sonra yaklaşıyor. "Yirmi kişilik bir gruba liderlik ediyorum ve çok tehlikeli görevler üstleniyoruz."

"Ormana doğru bir yolculuğa çıkmak gibi mi?" diye öneriyorum.

Alaycı bir şekilde, "Yakaladığımız bir 'Ölümsüz'ü korumak gibi," dedi.

Bu seferki şaşkınlığım gerçek. "Yakalandın mı?"

Öne eğilip küstahça bir gülümsemeyle, "Onların yeni bir evrimi. Buna 'Üretici' diyorlar." dedi.

"Anlamıyorum." Evde Kellan'la konuştuğumuz zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Onun Drained'in evriminden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum.

Ancak son altı ayda evde beş ihlal yaşandı. Geçen yılın tamamında ise sadece iki ihlal olmuştu. Bir şeyler değişmiş.

Brennan tekrar etrafımıza bakındı. "Aslında bunu herkesin önünde konuşmamalıyım ama bu gece yukarıda bir odam var. Biraz mahremiyet, ağzımı açmamı sağlayacaktır."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama hem açık sözlü hikaye hem de şaşırtıcı derecede faydalı bilgiler arasında, bana neden anlattığını düşünmeyi tamamen bırakmıştım.

Elimi onun eline koydum. "Önden buyurun."

Brennan beni barın yanındaki karanlık bir koridordan aşağıya doğru yönlendiriyor, tüm yol boyunca eli belimin alt kısmında. Kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyorum. İpek kumaş ince ve yara izimi hissetmesine gerek yok.

İkinci kata çıkan merdivenleri kullanıyoruz. Beni sağdaki ikinci kapıya götürüyor ve içeriye buyur ediyor.

Bana saldırmadan önce ona doğru döndüm. "Gelişmiş bir Enerji Tüketici'nin etrafında olmak tehlikeli görünüyor. Neden burada? Kendinizi nasıl koruyacaksınız? Ya kaçarsa?"

Yatağı işaret etti ve ben de kenarına oturdum.

"Son altı ayda, Kanı Tükenmişlerin daha stratejik davrandıklarını fark ettik. Eskiden sadece düşüncesizce kan peşinde koşup kapılara ve duvarlara çarparak ilerlerken, şimdi zayıf noktalardan içeri girmek için birlikte çalışıyorlar. Gruplar halinde bir öldürme için kavga etmiyorlar. İçeri girmek için iş birliği yapıyorlar. Aylardır bizi test ediyorlarmış gibi hissediyorduk. Farklı türdeki ihlallere nasıl tepki verdiğimizizi ve içeri girmek yerine geri çekildiğimizi görüyorlardı. Bu yüzden gidip durumu araştırdık."

"Kurumuş Ormanın İçine mi?"

Göğsünü biraz kabarttı. "Bir sığınak bulmak için."

Daha önce numara yaptığını düşünmüştüm, ama anlattığı şey inanılmaz derecede tehlikeli. Bir inin içine girmek, hatta yakınına bile yaklaşmak, en yetenekli ve sihirli yeteneklere sahip avcılar için bile ölüm cezası anlamına geliyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Brennan ileri geri yürümeye başlar. "Küçük bir tane bulduk, ama geçmişte keşfettiklerimizden farklıydı. İçinde kadınlar vardı."

Nefesim kesildi. Soğuk bir korku tüm vücuduma yayıldı. "İnsan kadınlar mı? Dönüşmemişler mi?"

Lunameade'in yoksul mahallelerinde kaybolan insan kadınlar gibi. Acaba "Özlenmişler" gecenin karanlığında gizlice girip kadınları kaçırıyor olabilir mi?

Başını salladı. "Onlar, tehlikeli bir pozisyonda bağlanmışlardı." Duraksadı. "Canavarlar bir şekilde onları dönüştürmeden ısırmanın yolunu bulmuşlardı. Vücutlarının her yerinde ısırık izleri vardı, ama hâlâ hayattaydılar ve hâlâ tamamen insandılar."

Ona bakakalmışım, şehirden kilometrelerce uzakta, aramızda yeni evrimleşmiş canavarlarla dolu bir orman bulunan bir kalede olduğuma inanamıyorum. Nefesim kesiliyor ve klostrofobik hissediyorum, ama aynı zamanda da ölümcül bir merak duyuyorum.

"Kurtardığımız kadınların çoğu konuşamayacak kadar travma geçirmişti, ama biri konuşabiliyordu. Oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu,

ama bize canavarların daha zeki Drained'ler üretmek için onları çiftleştirdiğini söyledi. Hızlı büyüyorlar ve görünüşe göre doğum süreci şiddetli, kanlı bir karmaşa, bu yüzden hiçbir hayatta kalmadı ve—”

Brennan yüzümdeki dehşet ifadesini görmeli ve bunun hiç de iyi bir ön sevişme hikayesi olmadığını anlamalı.

"Hey, endişelenmenize gerek yok," diyor sesi birden yatıştırıcı bir tonda. "Sadece uzun süre kan olmadan ne yaptığını incelemeye çalışıyoruz. Biliyorsunuz, alıştığımız hayvansı bir şeye dönüşüp dönüşmediğini görmek için. O şey, cephaneliğin yanındaki eski hücrelerde sıkıca kilitli ve avcılar tarafından korunuyor. Dışarı çıkmasına izin verilmeyecek."

Birden irkildim. "Çok üzgünüm ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Gitmem gerekiyor."

O daha bir şey söyleyemeden odadan fırlayıp merdivenlerden aşağı indim ve bara doğru koştum.

Dışarıda, derin bir nefes soğuk hava içime çekiyorum ve altıncı kata doğru sokakta hızla koşuyorum. Birkaç kişi bana bakıyor, ama çoğu beni görmezden geliyor, sanki sarışın bir kadının ince ipek bir elbiseyle bu kadar geç saatte kalenin içinde koşması tamamen normalmiş gibi.

İleride cephaneliği görüyorum ve küçük bir müstemilatın arkasına saklanıyorum. Kolyemdeki yıldızı kavrayıp görünmezlik büyümü aşağı çekiyorum. Kendime dönüşürken yüzüm, gözlerim ve saç derim kaşınıyor. Bu hissi görmezden gelerek cephaneliğin arkasındaki daha küçük binaya doğru ilerliyorum.

Köşeyi dönünce durdum. Beş avcıdan oluşan bir grup, mum ışığında gürültülü bir iskambil oyununun ortasında, bir daire şeklinde oturmuştu. Büyük bir çelik kapının önünde toplanmışlar, her biri tahta bir sandığın üzerinde oturuyor, kartları ise önlerindeki derme çatma bir masanın üzerindeydi.

Buradan görebildiğim tek diğer giriş yolu, ikinci kata çıkan ahşap bir merdiven ve tepesinde de aynı derecede ağır görünen çelik bir kapı.

Burası olmalı. Kaledeki kaynaklar bu kadar kısıtlıysa, hiçbir şeyi korumak için bu kadar çok adam görevlendirmezlerdi.

Köşeyi dönüp geri döndüm ve binanın diğer tarafına doğru yön değiştirdim. İkinci kattaki bir pencereye çıkan, dengesiz görünen bir acil durum merdivenine göz attım.

O şeye yaklaşmak istemiyorum. Sadece neden onu sakladıklarını görmek istiyorum.

Merdivenin ilk basamağına tereddütle bir adım attım ve ağırlığımı yavaşça üzerine verdim. Şükürler olsun ki, gıcırdamadı. Bacaklarıma sürekli dolanan elbiseyle mücadele ederek en tepeye tırmandım ve pencereden içeri baktım. İçerisi karanlık ve cam çok kirli olduğu için fazla bir şey görünmüyor.

Parmaklarımı camın altına sıkıştırabileceğim kadar bir aralık var ve ahşabın hafif, zorlanarak çıkardığı bir iniltiyle açılıyor.

Başımı içeri uzattım. Hava küf kokuyordu ve aşağıdan gelen ayak seslerinin hafif tıkırtısı dışında oda sessizdi. Elbisemle mücadele ederek kendimi yukarı çekip, odanın yaklaşık on beş metre yukarısındaki yükseltilmiş bir platforma çıktım.

Ayak sesleri durdu ve ben de donakaldım, nefesimi tutarak korkuluktan aşağıya baktım. Bitkin olan bana doğru bakıyordu.

Havayı kokluyor ve yemin ederim ki gülümsüyor.

Dişlerinin etrafındaki dudaklarda hafif bir yukarı kıvrılma var, ama oda o kadar loş ki aklım bana oyun oynuyor olabilir.

Yetiştiricinin koruma altında olmasını, ya da en azından bir hücreye kilitlenmesini beklerdim, ama zemin katta serbestçe dolaşıyor. Dışarıda iskambil oynayan o aptal avcılar muhtemelen onu gözetmekle görevliydim, ama bunun yerine eğlenmeye karar verdiklerinde, o da dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak için fırsatı değerlendirdi.

Tekrar tahta korkuluğun arkasına saklandım. Gitme vakti geldi. Buradan çıkıp Henry'ye haber vermem gerek.

Hâlâ öyleyim. Bugün bana güvenli bir oda veren Henry. Acaba bu yüzden mi bu hediyeyi verdi?

Şimdi bu gizemi çözmenin zamanı değil. Pencereye geri döndüm, ama dehşet içinde Stefan Laurence'ın yüzünün beni orada beklediğini gördüm.

“Hey, Carrenwell,” diyor. Pencere pervazından tırmanırken sesi tehditkar bir tonda.

Karşımdaki canavarla aşağıdaki canavar arasında kaldım.

Bu geçidin diğer ucundaki kapıya doğru koşarak kaçabilirim, ama kilitli olabilir. Kilitli değilse, diğer taraftaki kapıdan dışarı çıktığım anda kimliğim açığa çıkacak.

Başka bir günü görmek için yaşamak daha iyidir.

Ayağa fırladım ve kapıya doğru koşmaya çalıştım, ama elbisemin eteğine takılıp dizlerim tahta zemine çarptı. Çok kapsamlı bir eğitim aldım,

ama hepsi pantolonla yapıldı. Elbisenin nasıl hareket edip dolandığını hesaba katmanın imkanı yoktu.

Hemen doğruldum ama Stefan üzerime atıldı. Saçımı yakalayıp başımı geriye doğru çekti.

Stefan alaycı bir şekilde, "Dün gece ne şov yaptın ama," dedi. "Ama eminim aşağıdaki canavar seni daha iyi bir şekilde alt ederdi."

Pencerede iki kişinin daha sesini belirsiz bir şekilde duyabiliyorum; beceriksizce yukarı çıkmaları, aşağıda bulunan Damızlıkçının nerede olduğunu duymayı zorlaştırıyor.

Stefan'ın bileğini kavrayıp onu döndürdüm ve ikimizi de podyum zeminine doğru çektim, ardından kafamı onun yüzüne çarptım.

Küfürler savurarak saçımı bıraktı. Çizmemin içine sıkışmış bıçağı kapıp yan tarafına sapladım. Uluyarak bana öyle sert bir tokat attı ki, sendeledim ve adamlarından birinin kollarına düştüm.

"Onu yakala, Joe." Stefan'ın sesi, burnunun kanamasını durdurmaya çalışan elleri yüzünden boğuk çıkıyordu.

Joe kolunu boğazıma o kadar sıkı sardı ki neredeyse nefes alamıyordum.

Stefan kendine geldi ve beni Joe'dan uzaklaştırdı. Saçlarıma bir yumruk attı ve vücudumun üst kısmını korkuluğun üzerinden itti.

Belimden bükülmüş haldeyim, baş aşağı yere düşmeye çok yakınım. Bu bile boynumu kırıp anında ölmem için yeterli olabilir, ama bunu öğrenmek istemiyorum. Kendimi desteklemek için bacaklarımı daha da açmaya çalışıyorum ama elbisem bacaklarıma dolanmış.

Tükenmiş olan yerinden kıpırdamadı ama beni izliyor. Aradaki farkı hemen anladım. Korkutucu derecede sakın ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz.

Ormandaki bitkin yaratıklar beklemeyeceklerdi. Gözlerinde aynı zekâ yok. Bu canavar bambaşka bir şey. Gerçek korku bana güç veriyor.

"Bu şeyi buldukları yuvaya gittim." Stefan'ın sesi coşku ve tehdit dolu. "Nasıl çiftleştiğini görmelisin. Henry'nin vahşi olduğunu mu sanıyorsun?" Alçak sesle ısıklık çaldı. "O Damızlıkçının sana yapacaklarının yanında onunki hiçbir şey, ama eminim çok hoşuna gidecek. Sonuçta, buraya küçük bir hain fahişe gibi çiftleştirilmek için gönderildin."

Canavarla göz temasımı kesmiyorum ve bir an için, beni burada asan adamlardan daha fazla insanlık duygusuna sahip olup olmadığını merak ediyorum.

Normalde karşı koyar ve savaşırdım, ama bu gerçekten dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olan bir durum.

"Neden beni öldürmeye çalışmaya devam ediyorsun?" diye soruyorum.

Stefan, sanki beni öldürmesi için birini göndermek önemsiz bir hakaretmiş gibi, "İlk seferinde kişisel bir şey değildi," diyor. "Henry'yi deniyordum çünkü seni savunmak onu kötü gösterecekti, ama sana saldırılmasına izin vermek de aynı şekilde kötü gösterecekti. Sen sadece bir araçtın. Ama ondan sonra sana karşı hiçbir şeyim olmazdı. Bence birlikte iyi olurduk, ama sen beni aşağılamayı seçtin. Buna izin veremezdim."

Stefan'ın tutuşunu test etmek için göğsümü biraz daha öne doğru itiyorum. İstediğim etkiyi gösteriyor.

Stefan beni yukarı çekmek için hareket etti ve ben de tüm gücümle korkuluktan destek alarak ve sırtımı kamburlaştırarak geriye doğru atıldım. Stefan'a çarptım ve o sendeledi. Joe ve diğer arkadaşı onu yakaladı.

Joe anında üzerime atıldı ama ben ona hazırdım. Darbesinden sıyrılıp bıçağımı yan tarafına sapladım. Göğsüme dirseğiyle vurdu, beni sersemletti ve topuğum yırtık eteğime takıldı.

Destek almak için Joe'yu tutuyorum ama bu hareket onu dengesizleştiriyor. Benden çok daha uzun olduğu için korkuluğa çarptığında hemen devriliyor.

Rahatlama hissim bir saniye kadar sürüyor; ta ki belimi kavrayıp ikimiz de yere yuvarlanana kadar.

HENRY

İçeri adımımızı attığımız anda Raining Star Bar'ın tüm dikkati üzerimize geliyor. Uzun bir sıra halinde dizilmiş bar taburelerinde oturan hikaye anlatıcıları beni şöyle bir süzüyor ve sonra sırtlarını dönüyorlar.

Gaven, "Odada bulunanların yarısından biraz soğuk bir karşılama alıyorum," diyor.

Haklı. Muhtemelen Laurence ailesinin Mountain Haven'daki en büyük güç rakibimiz olduğunu fark etmiştir, ancak kalenin en köklü hikaye anlatıcısının bir Laurence olduğunu fark ettiğinden şüpheliyim.

Havenwood'lu olmamdan daha büyük suç, hikaye anlatımının ortasında içeri girip gürültü yapmış olmamızdır.

Sahnedeki hikaye anlatıcısı Marjorie, devam etmeden önce bize onaylamayan bir bakış atmak için sadece bir an duraklıyor.

Harlow'un izini bulmak için odayı tarıyorum, ama şöyle bir bakınca bile çoktan gittiğini anlıyorum. Odamıza geri döndüğünü ummak belki fazla iyimserlik olur, ama belki Carter'ı kontrol etmesi için geri gönderebilirim.

"Sana daha önce söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı Gaven.

Birkaç müşteri bize ters ters baktı.

"Sadece acil durumlarda mı?"

Gaven ensesini ovuşturdu. "Harlow büyü yapabiliyor."

Dişlerimi sıktım, sesimi olabildiğince alçak tuttum. "Ne demek o büyü yapabiliyor?"

Kapıya doğru suçluluk duygusuyla baktı. "Sanırım bu yüzden gizli buluşmaları için dışarı çıkarken hiç yakalanmadı."

Gaven'ın gizlice dışarı çıktığını bilmesine rağmen nedenini bilmemesi beni şaşırttı. Görünüm değiştirme yeteneği, Zehirli Tilki olarak nasıl hiç yakalanmadığını açıklıyor. Her öldürme için görünümünü değiştiriyorsa, bunun tek bir kadın yerine bir kadın ağı tarafından karşı koyulduğu mantıklı bir varsayım olurdu.

"İki kere kutsanmış mı?" diye soruyorum.

Gaven başını salladı. "Hayır. Kardeşlerinden birinin Stellaria'dan bir kutsaması var. Harlow'un sınırlı sayıda büyü yapma olanağı sağlayan bir kolyesi var."

"Yani bu odadaki herhangi biri olabilir mi?" diye soruyorum.

Gaven başını salladı. "O burada değil."

Nasıl bildiğini sormak istiyorum ama o, kızını çocukluğundan beri koruyor. Büyülenmiş haldeyken bile onun davranışlarını ve yürüyüşünü mutlaka biliyordur.

Tek seçeneğimiz hikayenin bitmesini beklemek, böylece onu gören olup olmadığını sorabilirim, ama eğer görünümünü değiştirmek için sihir kullandıysa, onu gören olup olmadığını nasıl soracağımızı bile bilmiyorum.

Marjorie'nin hikayesini bitirmesini beklediğimiz beş dakika, hayatımın en uzun dakikalarıydı. Kalabalık alkışlamaya başlar başlamaz, odanın karşısındaki bara doğru koştum ve yolda hikaye anlatıcısının sepetine bir avuç bozuk para attım.

Nicolina Laurence bana doğru döndü. Stefan'ın teyzesi ve bana ve aileme karşı hiçbir sevgisi olmadığını bilsem de, geleneklere ve hiyerarşiye inanıyor.

"Sen normalde dinlemeyi seven biri değilsin Henry. Sen bir eylem adamısın. Yoksa yeni aşkın seni çoktan değiştirdi mi? Dün gece aranızdaki kimya oldukça etkileyiciydi," diyor sesi suçlayıcı bir tonda.

Annem ve babamla birlikte bunun planımız için en tehlikeli zaman olacağını biliyorduk. Aylar önce, bu evliliğin bir aldatmaca olduğunu, Harlow'u ailesini yıkmak için kullandığımızı halkımıza söylememek mantıklıydı. Ne kadar çok insan bilirse, birinin ona söyleme olasılığı o kadar artardı. Ama şimdi, kaledeki en bilge kadınların yüzlerindeki öfke ve düpedüz ihanet ifadelerini görünce, yanlış hesap yaptığımızdan endişeleniyorum.

“Yeni eşim hikayelere çok düşkün. Onu yakında buraya getirmeyi umuyordum,” diyorum.

Harlow'un zaten burada olduğunu söylemesini bekliyorum ama Nicolina dudaklarını büzüyor. "Onu eğlendirmekle meşgul olman gerekmez mi?"

“Evet. Aslında buradayım çünkü acil bir kale işi için bir kadınla görüşmem gerekiyordu. Ne yazık ki Harlow yüzünden geç kaldım.” Kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Nicolina gözlerini devirdi. "Senin kadının nasıl görünür?"

“Üzerinde kırmızı ipek bir elbise vardı ve—”

“Sarı saçlı mı? Koyu gözlü mü?” diye soruyor Nicolina.

Başımı sallıyorum.

"Ölümsüzlerin öyküsüne oldukça kapılmış görünüyordu..."

Tabii ki. Yüzlerce olasılık vardı ve bu, onun kale hayatıyla ilgili tüm önyargılarını pekiştirecek o lanet olası ilahi hikaye olmalıydı. Harlow'un deneyimini şekillendirebilmek için, hikaye anlatımına katıldığımız geceyi tam da bu yüzden seçmek istedim.

“Ama biraz önce ayrıldı, Brennan Marley ile birlikte yukarı kata çıktı,” diyor Nicolina.

Zoraki bir gülümsemeyle dudaklarımı büzdüm. Karım başka bir adamla yukarı çıktı. Eğer o adam zehirden ölmediyse, onu kendim öldürürüm. Harlow'un onu öptüğü düşüncesi—

Öfkemi bastırıyorum. Eğer tek bir kadını bile idare edemezsem, Carrenwell'ler on yıl içinde ikinci kez ailemi mahvetmiş olacaklar.

"Teşekkür ederim, Nicolina," diyorum.

Arkadaşlarıma dönerek, yatakhane odalarına giden koridora doğru başımı salladım. Eğer Harlow başka bir adamı öperse, burada kaldığı süre boyunca onu yatağıma bağlayacağım.

Zihnim mantıksız bir öfke seline kapılmış durumda. Onu umursamıyorum, ama en azından şimdilik ona ihtiyacım var. Eğer onun pervasızlığı on yıllık planlarımızı mahvederse, ben de onu mahvedeceğim.

Karanlık koridora vardığımızda, Brennan'ı merdivenlerin dibinde ayakta dururken buluyoruz.

Hâlâ ayakta duruyor olması, Harlow'un onu öpmediği anlamına geliyor, ama yine de öfkem azalmadı.

"Brennan, bu akşam kırmızı ipek elbiseli sarışın bir kadınla konuştun mu?" diye soruyorum.

Sesimdeki tehditkar tonu duyunca anında donakaldı. "Evet, az önce onunla konuştum."

Çok sinirliyim. Adamı boğma isteğimi zor tutuyorum. Sürekli yatağa atacak bir kadın arıyor ama yeni karımla bilerek yukarı çıkmayacak kadar akıllı başında. Gerçi, o da büyülenmişti.

Ona doğru atıldım, gömleğinin yakasından tutup duvara doğru ittim. "Onu yukarı mı çıkardın?"

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Evet, ama ben—"

"Hâlâ orada mı?"

"HAYIR—"

Gömleğine olan tutuşumu sıkılaştırdım. "Onunla birlikte oldun mu?"

Salon bir anlığına sessizliğe bürünüyor, sonra arkamdaki tahta zemin gıcırıyor ve Carter ile Bryce'in birbirlerine sözsüz, yargılayıcı bakışlar attıklarını anlıyorum.

Brennan ellerini teslim olurcasına kaldırdı, gözleri yalvarırcasına parlıyordu. "Ne? Henry, hayır! Eğer o senin kızlarından biriye, bilmiyordum."

Yüzünde en ufak bir aldatma belirtisi yok. Sadece şaşkın görünüyor.

"Gittiği yeri söyledi mi?" diye soruyorum.

Brennan şiddetle başını salladı. "Hayır. Hikayelerden sonra meraklandı, ben de ona şunlardan bahsettim..." Sözünü yarıda kesip koridordaki bara doğru baktı.

"Ona ne anlattın?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

"Cesur görünmeye çalışıyordum," diyor Brennan. "Ona elimizde tuttuğumuz damızlık köpekten bahsettim ve çok korktu. Daha bir şey olmadan kaçtı. Yemin ederim. Daha birkaç dakika önce oldu. Lütfen beni görevden almayın."

Yumruğumu başının yanındaki duvara vurdum. "Kale sırlarını birine anlatmak büyük bir güvenlik riski."

Ama şu an bunun için vaktim yok. Korku göğsümü donduruyor. Harlow kendi başına araştırma yapamayacak kadar zeki; yine de tam olarak oraya gittiğini biliyorum. Yeni bir korku beni sarıyor, vücuduma adrenalin pompalıyor.

Bryce ve Carter çoktan arka kapıya doğru ilerlemeye başlamışken, Gaven de onların peşinden gidiyor.

Brennan'ı bir kez daha duvara çarptım. "Sonra konuşuruz."

Sonra arkamı dönüp arkadaşlarımla peşinden hızla uzaklaştım.

Dışarı çıktığımızda, ben zaten son hızla koşuyordum. Yeni eşimi zapt edemiyormuş gibi görünmem umurumda değildi. Eğer Harlow tehlikedeyse, Mountain Haven'ın tüm geleceği risk altında demektir.

Nefesim kesik kesik girip çıkıyor, soğuk hava boğazımı yakıyor. Bu şoku memnuniyetle karşılıyorum. Gece çok karanlık, ama bu sokaklardan o kadar çok geçtim ki, kör gibi biliyorum. Bryce, Carter ve Gaven'in ayak sesleri arkamdan geliyor.

Altıncı kata çıkan kapıdan geçerken hızımı artırıyorum ve tutuklu hücrelerine doğru dönüyorum. Gri taş binanın arkasından kahkahalar yükseliyor ve köşeyi döndüğümde, nöbet tutması gereken avcıların bir iskambil oyununa eğilmiş olduklarını görüyorum.

Hepsi beni görünce kaskatı kesildi ama ben onlara sataşmaya tenezzül etmedim. Merdivenlerden ikinci kata fırladım, elimi kilit mekanizmasına bastırdım. Kilidin tıkırtısını duyana kadar acı dolu bir an bekledim ve sonra kapıyı açtım; arkamdaki adamlara Carter'ın emirler verdiğini ve Gaven ile Bryce'in merdivenlerdeki ayak seslerini hafifçe fark ediyordum.

Ne bulmayı beklediğimi tam olarak bilmiyorum ama Stefan Laurence ve Roland Hazrah'ın gözlem korkuluğuna yaslanıp birinci kattaki birine uzandığını beklemiyordum.

Kafesinden kaçan damızlık hayvan değil bu.

Ve bu kesinlikle, yırtık pırtık ipek bir elbise içinde, elinde sadece küçük bir bıçakla bir canavarla karşı karşıya duran karım değil.

Ani girişimiz Roland'ı ürküttü. Eli kaydı ve Stefan da onunla birlikte düştü. Roland onu yakalamaya çalıştı ama başaramadı; her iki adam da korkuluktan aşağıya, birinci kata yuvarlandı.

Korku ve öfkenin şaşırtıcı bir karışımı içimde patlak veriyor. Alt kata atlamak istiyorum ama Damızlık Canavar'ın kafesinden nasıl çıktığına veya aşağıda onunla birlikte bulunan dört parça yeme nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yok.

Gaven ve ben, Stefan ve Roland'ın ayağa kalkmaya çalıştıklarını görmek için korkuluktan aşağı koştuk. Bu bir felaket. Eğer Stefan ölürse, ailesi benimkini kolayca ele geçirebilir. Kalenin kontrolünün bizde olmadığını söyleyebilirler ve haklı da olurlar. Stefan onların hayatta kalan son çocuğu olduğu için, bu kontrol geçici olacaktır, ancak Havenwood ailesinin gücünü kaybetmesini sağlamak için yeterli olacaktır ve uzun vadede, bu güç boşluğunu dolduracak kişi daha da kötü olabilir.

Harlow, yaratıkla üç adamın arasında duruyor, bakışları birinci kattaki demir parmaklıklı kapıya sabitlenmiş durumda.

Yetiştirici onu dikkatle ve sabırla izler, ancak Harlow bunu görmezden gelir. Canavara sırtını döner ve adamlara bakar.

Kadın zorlanıyor, eli sol kaburgalarını destekliyor. Ön kolunda parlak kırmızı bir kesik var ve çok titriyor. Korkusu o kadar yoğun ki, kokusunu bile alabiliyorum. Eli o kadar çok titriyor ki, hançerini düşüreceğinden korkuyorum.

“Onlar Polm’un kutsaması altındalar.” Sesi titrek ve bana bakmasa da ne demek istediğini anında anlıyorum.

Hem Joe hem de Stefan, Kötülük Tanrısı'ndan kutsama almış durumda ve ikisi de aynı anda ona korku manipölasyonu uyguluyor. Nasıl hala ayakta durduğunu anlamıyorum. Tanıdığım en güçlü erkekler bile yerde büzülmüş olurdu, ama Harlow dövüşe hazır.

Bu adamlardan herhangi birini öldürmek kötü olurdu; hepsi güçlü Mountain Haven ailelerinden geliyor. Ancak Stefan'ı öldürmek, ailemin inşa ettiği her şeyi tehdit ederdi, yine de karıma karşı onun büyüsunu kullanmak cezayı gerektirdiği için bu benim hakkım olurdu.

Yanımda kaskatı duran Gaven, Yetiştiriciyi incelemeye çalışıyor. "Neden saldırmıyor? Kanıyor. Zaten üzerine saldırmış olması gerekirdi," diye fısıldıyor.

“Bunu öğrenmeyi çok isterdik,” diyorum. “Gözlem amacıyla saklıyoruz, ancak bu tam olarak aklımızdaki test türü değil.”

Canavar Gaven'e bakıp başını yana eğdi; içeri girdiğimizden beri yaptığı tek hareket buydu.

Eskiden, kana ulaşmanın en hızlı yolunu ararken hızlı ve pervasızca saldırırlardı. Son yıllarda davranışlarındaki en dikkat çekici değişikliklerden biri de artık bir grubun en güçlü üyesine ilk saldırma eğiliminde olmalarıdır.

Yetiştirici, Polm'dan çok güçlü bir kutsama almış olan Stefan'a ya da arkadaşlarından herhangi birine bakmadı. Bana da bakmadı. Doğrudan Gaven'e baktı.

Bu durum, korumanın görüldüğünden daha fazlası olduğunu neredeyse kesin olarak doğruluyor. Carrenwell ailesinin en küçük kızlarını, onu gerçekten koruyabileceğine inanmadıkları biriyle buraya göndermesi mümkün değil.

"Yardımcı olabilir misiniz?" diye soruyorum.

Onu öldürmesine izin vermek uygun olurdu, ama o zaman Carrenwell'lere nasıl öldüğünü ve neden "Tükenmişler"i incelediğimizi açıklamak zorunda kalırdık. Tanrı bilir bu bilgiyi nasıl manipüle ederlerdi. Ayrıca, Gaven Harlow'un illüzyon yapabildiğini açıkladığına göre, ona işkence etmek için zamanım olursa ondan başka hangi sırları öğrenebileceğimi merak ediyorum.

"Onunla o şeyin arasına girmem gerek," diye fısıldıyor.

Her şey bir saniyede bitebilir, ama Gaven'ın bu düşüşü kaldıracabileceğinden emin değilim.

"Dışarıdan dolaşıp zemin kattaki kapıya gelin, ama içeri girmek için ben kapıyı açana kadar beklemeniz gerekiyor. O şeyin dışarı çıkma riskini alamayız."

Bryce'a döndüm. "Eğer bir şekilde buraya kadar gelirse, onunla kalenin geri kalanı arasında duran tek kişi sensin. Sakın yanından geçmesine izin verme."

Başını salladı ve Gaven yanından geçip pencereden dışarı çıkarken saçlarını ensesinde topuz yaptı.

Kaos başlamadan önce hiçbir uyarı almadım. Birinci kattaki üç adam da kapıya doğru koşmaya başladı, ama Harlow daha yakındı. İlk başta koşacağını düşündüm, ama kapıya ulaştığında durdu.

"Harlow, Gaven'ı içeri al. Sonra da kaç!" diye bağırdım.

Joe, Roland ve Stefan'ın arasında duruyor ama kaçmıyor. Bana meydan okumaya kararlı bir şekilde, elini kapıdaki demir çubuktan kaldırıp, yumruğunu sıkıdığı bıçağıyla onlara doğru dönüyor. Üç ilahi kutsanmış adam ve evrim geçirmiş bir Drained'in arasında, tek çıkış yollarının önünde duruyor ve savaşmaya hazır.

HARLOW

Gerçekten kaçacaktım. Düşüşten dolayı en az bir kaburgam kırıldı ve kolumdaki kesiği sarmam gerekiyor. Ama şimdi bu kapıyı açarsam, hemen arkamda olacaklar ve o "Kurtulmuş Olan" da onların hemen arkasında olacak ve o şeyin kalede serbest bırakılırsa neler yapabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor.

Üç adamı da benimle o canavar arasına koymaları kasıtlıydı. Şimdi tüm düşmanlarımı aynı anda görebiliyorum, ama ne yazık ki kaçacak yerim yok.

O "Boşalmış" yaratık ürkütücü. Etrafındaki aura boşluğu, şimdiye kadar gördüğüm en büyük boşluk. Bu durum, kolumdan kan damlamasına rağmen bana doğru bir adım bile atmamış olmasıyla birleşince, canavarın çok farklı bir şey olduğunu açıkça gösteriyor. Eğer gerçekten üremek için doğurgan kadınlar istiyorsa, o zaman bu üç adamdan daha az öleceğim ve o şey onları parçalayana kadar burada tutacağım.

Stefan kanlı koluma ve yumruğumdaki küçük bıçağa alaycı bir şekilde baktı. "Çekil."

Adını bilmediğim üçüncü aptal adam, aklını kullanarak bitkin düşmüş olana doğru yöneliyor.

"Roland!" diye yankılandı Henry'nin sesi.

Ama artık çok geçti. Enerjisi tükenmiş yaratık, Roland'ı yakaladı ve çılgılık atmasına bile fırsat vermeden boğazını ısırdı.

Henry platformdan atlayıp, canavarın arkasına alçak ve zarif bir şekilde çömelerek indi. Ölümünden dönüşünün ona nasıl daha fazla hayvansal içgüdü

kazandırdığını anlattığında söylediklerini hafifçe hatırlıyorum.

Damızlık yaratık, Roland'ın yarı boşalmış bedenini yere bırakır ve Henry'ye doğru döner. Başını yana eğerek, pençenin kemiğe sürtülmesine benzeyen bir sesle konuşur.

"Ölümden tırnağa, beni korkutmuyorsun."

Henry'nin yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yok, ancak aurası oldukça geniş bir şekilde yayılıyor. Belli ki o da daha önce hiç bir Enerjisi Tükenmiş olanın konuştuğunu duymamış.

"Seni korkutmalıyım," diyor Henry. "Sen benimle karımın arasına giriyorsun."

Tükenmiş olan, hırıltılı bir kahkahaya benzeyen alçak bir ses çıkarır. "Senin gibi kokmuyor."

Kaçma dürtüsü çok güçlü, ama beni bir canavara satmaya çalışan bu iki pisliğin bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğim.

Onları öldürmemeliyim. Onlara hiçbir şekilde zarar vermemeliyim. Bu beni Mountain Haven'da zaten olduğumdan daha kötü bir adam yapacak. Yapmam gerekeni yapmamı neredeyse imkansız hale getirecek.

Zihnimde Aidia'nın yüzü canlanıyor ve neredeyse kapıyı açıp kaçmalarına izin verecektim.

Ama ben bunu yapıyorum. Kadınlara zarar vermenin hiçbir sonuç doğurmayacağını düşünen erkekleri cezalandırıyorum.

Yüzlerindeki şaşkınlık çok tipik. Erkekler planlarına karşı dirençle karşılaştıklarında her zaman şok olurlar. Rahatlık onları tamamen rehavete düşürmüştür.

Benim böyle bir lüksüm yok. Hayattan hiçbir yumuşaklık beklememeyi çok genç yaşta öğrendim. Şiddet, tüm kadınlara olduğu gibi bana da geldi. Beni avladı ve bıçağının beni dokunulmayacak kadar keskin bir şeye dönüştürmesine izin verdim; böylece hiçbir erkek beni kanatmadan kendisi de kan içinde kalmasın.

"Bu canavarla savaşmaya bile tenezzül etmeyecek kadar güçsüz müsün?" diye alay ediyorum.

Stefan'ın omzunun üzerinden, Henry ve Enerjisi Tükenmiş Olanlar birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Gaven'ın içeri girip Enerjisi Tükenmişlerle ilgilenmesi için bu iki aptal kapıdan uzaklaştırmam gerekiyor. Henry'ye sihrini göstermek istemiyorum. Bu, olabildiğince uzun süre sakladığımız bir sırdı, ama çaresiz zamanlar doğaçlama gerektirir.

Stefan, karanlık gözlerinde tehdit dolu bir ifadeyle, "Kımıldamazsan seni ben yerinden oynatırım," dedi.

Turuncu aurası sivri uçlar halinde beliriyor, beni dürtüyor ve ben artık buna tahammül edemiyorum.

Onlardan ne kadar nefret etsem de, önemli kale ailelerinin tanrı tarafından kutsanmış avcılarını öldürmek görevime hiçbir fayda sağlamayacak. Eğer Havenwood'lar burada güçlerini kaybederlerse, Aidia'ya yardım etme şansım da kaybolacak.

Onları hayatta bırakmak da bir risk. Stefan kontrol edilemeyecek kadar dengesiz. Eğer ailesi kontrolü ele geçirirse, onun güvenini kazanmanın hiçbir yolu kalmayacak.

İki adam da bana, bu kapıdan geçebilmek için beni öldürmeye razıymış gibi bakıyorlar; eğer kapıyı çok erken açarlarsa, o yaratık kaçacak. Buradaki insanlar benden ne kadar nefret etseler de, yeterince acı çektiler. Onlara daha fazla acı çektirmek istemiyorum, özellikle de bu şey kadın avlıyorsa.

Stefan'a doğru bir adım atıyorum. Gaven bana bir kadın gibi dövüşmeyi öğretti; bu da rakibi alt etmeye çalışmak yerine onun hareketlerini takip etmek anlamına geliyor. Bu, vücudumdaki doğal korkuyu görmezden gelmeyi, bir rakibin yaklaşmasına izin vermeyi öğrenmek anlamına geliyordu. Stefan sert bir sol kroşe ile üzerime geliyor. Bıçağımla ön koluna bir darbe indirip bileğini yakalıyorum ve yumruğun momentumunu kullanarak onu metal kapıya çarpıyorum.

Omuzunun üzerine sert bir şekilde vuruyor ve yüksek bir ses çıkarıyor. Yan tarafa doğru sendelerken, onu duvara yaslıyorum ve sihrimi çağırıyorum. Dudaklarım karıncalanıyor ve ağzım tatlı bir hal alıyor, ona doğru eğiliyorum.

Stefan bir an direniyor, sonra ne yaptığımı anlıyor. Hak ettiğini aldığını düşünüyor.

Bir bakıma öyle.

Dudaklarım onun dudaklarına bir nefes kala, saçlarımdan tutulup geriye doğru çekildim. Birkaç adım sendeledim. Joe saçlarımı bıraktı ve beni yere devirdi. Beni orada tutmaya çalıştı ama içimde bir şey koptu.

Sanki içimde yaşayan bir öfke beni parçalara ayırıyor, dünyadaki tüm öfke beni ortadan ikiye bölüyor ve sırada bu adamları parçalamak var gibi hissediyorum.

Dünya bir göz kırpması kadar kısa bir sürede beyaz bir ışık hüzmeleriyle yok oluyor, ama bedenime geri döndüğümde Joe'nun beline oturmuş, boynundaki kanlı, açık yaradan bıçağımı çekip çıkarıyorum.

"Harlow!" Henry'nin sesi beni sersemlikten çıkardı. Canavarın etrafında dönüyordu ama gömleği yırtılmıştı, yan tarafında kanlı çizikler vardı.

Stefan, kapının yanındaki duvara yaslanmış, garip bir açıyla sarkmış omzunu tutuyor. Onu ittiğimde omzunu yerinden çıkarmış olmalıyım.

Kilide doğru hızla koştum. Stefan ne yaptığımı görünce önümü kesmeye çalıştı. Kırık kaburgalarımın şiddetli protestosunu umursamadan tüm ağırlığımla üzerine atıldım. Kafası kapıya boğuk bir çatırtıyla çarptı ve duvara yığıldı.

Bir an için kapıyı nasıl açacağımı anlayamadım, ama sonra duvardaki sivri kan kilidini gördüm. Nefesimi tutarak parmağımı kilide bastırdım, Havenwood House'daki kilitler gibi çalışması için Tanrı'ya dua ettim.

Sürgü tıkırdıyor, çubuk yana kayıyor. Ağır ve çentikler duvara bir bulmaca gibi oturuyor, ama uzun bir uğraştan sonra nihayet kalkıyor ve kapı açılıyor. Kulağımı kapıya dayayıp üç kez vuruyorum—yıllar önce Gaven'e odama girmesinin güvenli olduğunu bildirmek için belirlediğimiz işaretim bu.

Kapı anında hızla açıldı ve Gaven yanımdan hızla geçti. Carter da onun peşinden içeri koştu, kapıyı hızla kapattı ve sarhoş avcılar iyice bakmadan önce tekrar kilitledi.

Carter kan içinde kalmış ellerime ve elbiseme bir bakıp durdu. "Ne—" "Benim değil," diyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Bunu açıklamam mümkün değil. Öfke beni başka bir yere sürükledi ve belki de sadece birkaç saniyeliğine kendimden geçtim.

Odanın öbür ucunda, Gaven'in ellerinden mavi alevler fışkırıyor ve canavar, kutsal bir ateşin parlak alevine dönüşürken, kutsal olmayan bir inilti çıkarıyor. Birkaç dakika içinde, geriye sadece çürümüş bir kül yığını kalıyor.

Henry soğumasını bile beklemeden üzerinden atlayıp bana doğru koşuyor. Beni baştan aşağı süzüyor, kollarımı okşuyor.

"Bu Joe'nun kanı," diyorum. "Benim değil."

Yanımızda yerde yatan Joe'nun paramparça olmuş boğazına baktı, sonra da yüzüme. "Böyle kanlı bir karmaşa yaratmak zorunda mıydın?"

Çenemi sertçe kavrayıp mendiliyle yanaklarımı siliyor. Gözlerine bakmak yerine, çenesindeki koyu renkli sakallara bakıyorum, ta ki başparmağıyla karıncalanan dudaklarıma dokunana kadar.

"Başka bir adamı öpmeye çalıştın."

Dudaklarımı yaladım. "O an için mantıklı geldi. Sizin de sakıncası olmayacağını düşündüm."

"Şunları kullanabilirsiniz—"

Eller. Eller diyecek.

Yüzünü kendime doğru çekip öpüyorum. Çok hızlı, dudaklarımız hafifçe aralanıyor, dilindeki viski tadı benim dilimdeki zehirli tatlılıkla karışıyor, sonra geri çekiliyorum.

"Sana bunu başka kimsenin bilmediğini söylemiştim," diye fısıldadım.

Eğilerek dudakları kulağıma değdi. "Bir sürü sır var, ama zehirli öpüşlerin sona erdi."

Gaven aniden beni kocamdan uzaklaştırıyor.

Şaşkın yüzüne bakınca, Henry'nin büyüme karşı bağışıklığı olduğunu ona hiç söylemediğimi fark ettim.

"Rahat ol Gaven. Henry, benim zehrime olduğu kadar cazibeme de karşı bağışıklıdır."

Gaven'ın rahatlaması anında oldu, yüzündeki panik içindeki kaçış planı ifadesi bir anda sinirliliğe dönüştü. Bunca yıldan sonra, olup bitenlerden habersiz bırakılmaya alışmış olması gerekirdi diye düşünürdüm.

Bryce podyumdan aşağı atlayıp yanımıza doğru yavaşça yürüdü ve kaşlarını kaldırarak Joe'nun vücudunu süzdü.

Henry, korumama bakarak, "Keşke kutsal ateşi kullanabileceğinizi baştan beri bilseydiniz," diyor.

Gaven kollarını kavuşturdu. "Benim görevim Bayan Carrenwell'e karşı. Bu bilmeniz gereken bir bilgi değildi."

"Nasıl yani?" diye soruyor Henry. "Kayıtlara göre, kutsanmış değilsin."

Gaven benden izin bekliyor.

Elimle işaret ederek, "Öyle olsun," dedim.

"Hayır," diyor Gaven. "Ama gençken yeterince umut vaat ettiğimi gösterdim ki Harrick Carrenwell beni Harlow'u korumakla görevlendirdi ve bana eşsiz bir yetenek teklif etti." Gaven kolunu sıyırıp ön kolunu açarak Vardek'in koyu, parlak mürekkeple işlenmiş sembolünü gösteriyor.

Henry, sanki ona söylememiş olmam bir ihanetmiş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor, ama rollerimiz tersine dönmüş olsaydı onun da bu

kadar açık sözlü olacağını sanmıyorum.

Kocam işarete bakıyor. "Sınırlı kullanımlar için güç aktaran sihirli kutsanmış nesnelerin her zaman farkındaydım, ancak bir kutsamanın insanın derisine işlendiğini hiç görmemiştim."

Gaven, "Nesneyi bir kavgada kaybetme riskini almak istemediler," diyor. "En iyisi, kuyu suyuyla yapılmış mürekkeple doğrudan vücuduma damga vurdurmak."

"Aman Tanrım. Harrick Carrenwell nasıl olur da ilahi bir kutsama bahşedebilir?" diye soruyor Carter.

Gaven, "Bunu sadece Harlow'u ona yönelik tehditlerden korumak için kullanabilirim," diyor. "Bir şehir duvarına enerji veremem ya da istediğim zaman ateş edemem. Onun tehdit altında olması gerekiyor."

Henry elini yüzüne sürdü. "İşte bu yüzden Üreme Canavarı'nı seninle Harlow arasına koydun. Tehdit oluşturduğu sürece o büyüyü kullanabilirsin. Buraya gelirken ormanda tek başına sürüden kurtulmanı sağlayan da buydu. Onlar seninle onun arasında duruyorlardı."

Gaven başını salladı. "O ve ben, bir kavgada nasıl manevra yapacağımız konusunda kapsamlı bir eğitim aldık. Şimdi, sırlarımızı paylaşmayı bitirdiğimize göre, bu karmaşayla ne yapacağız?"

Damızlıkçının külleri, olanların en hafifi. Elbisem Joe'nun kanına bulanmış durumda ve Stefan, sol ön kolundaki bir kesikten kan kaybederek baygın yatıyor.

"Carter, yapabilir misin..." Henry işaret ediyor.

"Son yirmi dakikanın hiç yaşanmamış olmasını sağlayabilir miyim?" diye soruyor, kaşları gergin bir şekilde çatılıyor. "Hayır, Hen. Maalesef hayır. Polm'un yetenekleri güçlü, ama o kadar da güçlü değil. Bir stratejiye ihtiyacımız var."

"Yorgun bir saldırı mı?" diye soruyor Bryce.

Henry başını salladı. "Görev başında değillerdi ve bu durum ailemi kötü gösteriyor."

"Eğitim kazası mı?" diyor Carter.

Gaven, "Gecenin bu saatinde mi?" diye karşılık veriyor. "Ve bu yine de Havenwood'ları kötü gösteriyor."

"Bana saldırdılar," diyorum.

Carter içini çekti. "Bu, Henry'yi kötü gösteriyor."

Stefan'ın korku büyüsünden kaynaklanan titremem durdu, ama adrenalinin beni etkilemesine az zaman kaldığını biliyorum.

Acil durumlarda iyiyim. Bu, yıllarca cesur bir yüz gösterme ve meraklı gözlerden uzakta sessizce acı çekme ihtiyacından doğdu. Sanki zihnim ve bedenim, tüm tehlike geçene kadar paniği ertelemeyi öğrendi, ama bu gecikme bana pahalıya mal oluyor. Panik geldiğinde, çok şiddetli geliyor; ta ki titreyen bir halde, kendimi tamamen toparlayamaz hale gelene kadar.

Tamamen dağılmadan önce ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Bu olmadan önce Henry'den ve diğer herkesten uzaklaşmam gerekiyor.

Hayatımda ilk defa kız kardeşim Elektra'yı özlüyorum. O, tıpkı annemiz gibi soğuk ve acımasız bir güzelliğe sahip; ancak Harvain'den aldığı kutsama ona anıları silme veya yeniden oluşturma yeteneği kazandırdı. Eskiden aynı İlahi Varlık tarafından çok daha az acımasız bir hediye verildiği için ona içerlerdim. Ailemin çoğu Harvain'den kutsama almış durumda. Babamın annemle evlenmeyi seçmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Harvain, Tanrı'nın en büyük sürprizi. Onun lütufları en eşsiz ve en tahmin edilemez olanlardır. Ayrıca, onlara karşı koyacak daha az savunma olduğu için çok arzu edilirler. Nankör olduğumu biliyorum, ama keşke bana kontrol edebileceğim bir şey bahşetseydi.

"Sihriniz nasıl işliyor?" diye soruyorum Carter'a.

Carter önce Henry'ye bakıyor. Aman Tanrım, bu adamlar ondan onay beklemekten asla bıkmıyorlar mı? Henry, en azından onunla bir dövüş ringinde birkaç raunt dövüşebilecek gibi görünen iki adamdan nasıl bu kadar bağlılık görebiliyor ki?

Henry başını sallayınca Carter şok olmuş gibi göründü, ama bana baktığında bakışları şüpheci bir hal aldı.

Carter, "Herkes için biraz farklı işliyor çünkü hiçbir hediye birbirinin aynısı değil," diyor. "Ancak genel olarak, Polm'un hediyeleri, kişisel bir bağ kurduğunuz biri üzerinde en etkili oluyor. Henry'nin burada istediği şey, en hafif tabirle, bir meydan okuma."

"Ama bunu başarabilirsin," diyor Henry.

Carter elini kaldırarak, "Düşünmek için bana bir saniye verirseniz, düşünebilirim." dedi.

Birkaç kez ileri geri yürüdüktan sonra podyuma ve tekrar yerde yatan bedenlere baktı.

Ellerim hala kurumuş kandan yapış yapış. Bu, olay çıkarmadan kaçmak için zamanımın azaldığının bir hatırlatıcısı. Kellan gibi düşünmeye

Çalışıyorum. Böyle bir durumu nasıl yönetirdi? Maniplasyon yeteneğini asla bunu istemeyen birine kullanmazdı.

"Onu arkadaşlarını incittiğine inandırabilir misin?" diye soruyorum. "Mesela, şimdi onları bıçaklamasını sağlayıp sonra da beynini kandırarak tüm bu şiddeti kendisinin yaptığını düşünmesini sağlayabilir misin?"

Carter, yüzünde gerçek bir tiksinti ifadesiyle, "Bu, bir nimetin değersizleştirilmesidir," diyor. "Polm'un Kötülüğün Tanrısı olması, nimetlerinin mutlaka zarar vermek için kullanılması gerektiği anlamına gelmez. Çok az kişi bu seviyede bir güce sahip. Birini fiziksel bir eyleme zorlayabilecek bir yetenek nadirdir."

Henry gözlerime bakıyor ve acaba nişan yemeğimizde isyancılara karşi verdiğimiz mücadeleyi, Kellan'ın o adamların hepsini şafak sökene kadar yere yatırmaya zorlamasını mı düşünüyor diye merak ediyorum. Kellan'ın büyüsü çok güçlü. şehir muhafızlarının lideri olmasının sebebi de bu.

"Lunameade'de yeterince nadir görünmüyor," diyorum.

Hepsi bana boş boş bakıyor.

"Bazıları sahip oldukları nimetleri kadınları zorlamak için kullanır," diyorum.

Henry'nin aurası her yöne bir patlama gibi yayılıyor. "Neyden bahsediyorsun?"

Diğer üç adam da irkildi.

Panik ve öfkeyi bastırmaya çalışarak alaycı bir şekilde güldüm. "Sakin ol, kurtum. Ben değilim. Tanıdığım kadınlar. Topluluğumdaki kadınlar."

Bu durum rahatsız edici derecede yakın. Öfke boğazımı tırmalıyor, içimden bir şeyleri çekip çıkartıyor. Derin bir nefes alıyorum, her şeyi bastırıyorum ve adamlara öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

"Bir kız çocuğunun küçük yaşta öğrendiği ilk şeylerden birini biliyor musun? Annesinin ona ergenliğe adım attığı zaman öğrettiği ilk şey ne?"

Onlardan hiçbiri konuşmuyor.

"Etkinin getirdiği nimetleri nasıl tanıyacağınızı, ilk etkisinin nasıl hissettirdiğini, daha derine inmesini engellemek için kendinizi nasıl topraklayacağınızı ğrenin. Yüz ifadelerinize bakılırsa, erkeklerin aynı şeyi öğrendiğini sanmıyorum. Sizin evrenizde nadir olabilir, ama bu dünyada nadir değil."

Hatta Given bile ders almış gibi görünüyor.

Bu bir hata. Yavaş yavaş paralanıyorum ve kf ve ölüm kokan bu odadan çıkıp temiz hava soluyabilmek için bunu şimdi zmem gerekiyor.

“Aileleri—” Joe ve Roland’ın cesetlerini işaret ederek, “Güçlüler, değil mi?” diye soruyorum.

Henry başını salladı. "Stefan'inki kadar değil, ama yine de çok bağlantılı."

İnandırıcı bir yalan bulmak için beynimi zorluyorum. "Ya Joe ve Roland yardımcı kahraman rolünden sıkıldıysa? Ya Stefan'la mücadele etmek istedilerse?"

Henry kaşlarını çatı. "Benim de ortadan kalkmamı beklemeleri daha mantıklı olurdu, ama işe yarayabilir de."

"Ona unutturamaz mısın?" diye soruyorum.

Carter gözlerini devirdi ve Stefan'ın nefes alışverişini kontrol etmek için eğildi. "Bir anıyı silemem ya da ortadan kaldıramam, ama zihni bir anının farklı bölümlerine yeniden odaklayabilirim. Bir insanı ne kadar iyi tanırsanız, onu etkilemek o kadar kolay olur. Onu tanımak, onu neyin motive ettiğini anlamaktır. Zihinler en az dirençli yolu seçmek ister. Ama Stefan Henry'den ve dolayısıyla senden nefret ediyor. Nasıl bir yol bulacağımı bilmiyorum."

Stefan'la yaşadığım birkaç etkileşimi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. "Benimle birlikte olmak istiyor."

Henry'nin çenesi kasıldı. "Bunun ne alakası var?"

Elimi göğsüne koydum. "Sakin ol. Kötü adam sen olamazsın, ama ben olabilirim. Ya kendimi zaten herkesin sandığı gibi bir fahişe haline getirirsem?"

"Kesinlikle hayır. Bu beni küçük düşürür," diyor Henry.

Ona dik dik bakıyorum. "Yine de, bir şekilde egonun ayakta kalacağından eminim."

Carter ve Bryce gergin kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar.

"Onu buraya, onu baştan çıkarmak için çağırdığımı düşündürebilirsiniz. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yer olacağını düşünmüştük."

"Harlow, hayır," derken aynı anda Carter da, "Bu işe yarayabilir," diyor.

Avantajımı kullanıyorum. “Buradaki insanlar zaten benden nefret ediyor. Aksine, size sempati duyulacak. Onu buraya ben çektim. Buranın güvenli olacağını düşündük. Joe ve Roland nöbet tutacaktı. Damızlıkçı kafesinden kurtuldu. Bir kavga çıktı ve hepiniz kavganın sonuna doğru geldiniz.” Carter'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. “Bunu yapabilir miydiniz?”

Omuz silkerek isteksizce, "Yapabilirdim," dedi.

"Kesinlikle hayır. Başka bir yol olmalı," diyor Henry.

Gaven içini çekti. “Ben de hoşuma gitmiyor çünkü onu daha büyük bir riske atıyor, ama zamanımız azalıyor ve başka bir seçenek göremiyorum. Kapıların dışındaki avcılar ne olduğunu merak edecekler. Bu hikaye onlar için de geçerli, odadakilerle de örtüşüyor.”

Gaven'in onaylamadığını hissedebiliyorum ama bunun öpücükten mi, ima yoluyla yapılan tekliften mi yoksa her ikisinden de mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Henry arkadaşlarına bakıyor.

"Haklısın Hen. Hedefin senden uzak durmasının tek yolu bu," diyor Carter.

"Ama ondan nefret edecekler. Bu onun için daha tehlikeli olacak," diye savunuyor Henry.

"Zaten onun bencil, şımarık, yozlaşmış bir aileden gelen şehirli bir kız olduğunu düşünüyorlar. Eğer onların beklentilerine uygun davranırsak, başka bir açıklama aramayacaklar," diyor Bryce.

Ellerimi kaldırıyorum. "Güzel, mesele çözüldü. Odamıza geri dönüp ellerimi yıkamalıyım."

"Yaralandın," diyor Henry.

"Sen daha kötü yaralandın. Burayı temizle. Gaven beni odama kadar götürecektir." Henry itiraz edemedi kolumu Gaven'in koluna geçirdim ve kapıya doğru yöneldim.

Bryce, biz dışarı çıkarken yarı sarhoş avcılarını durdurmak için kapıdaki demir çubuğu hızla söküyor.

Gaven ve ben, Havenwood House'a doğru çakıllı patikadan sessizce yürüyoruz. Gümüş ay ışığı, arka kapıya doğru patikayı tırmanırken çam ağaçlarının gölgelerini ürkütücü bir hale getiriyor.

Beş dakika bekledikten sonra beni azarladı: "Bu inanılmaz derecede aptalcaydı."

"İnanın bana. İpek, Tükenmişler ile bir dövüş için kesinlikle ilk tercihim olmazdı, ama—"

Gaven beni aniden durdurdu. "Unutulmaya doğru gidiş bir noktada duracak mı? Lunameade'de aldığın riskler bir şeydi, ama burası kontrollü bir ortam değil ve sen yenilmez değilsin, Harlow."

Sesindeki zehir, ismimi kullanması kadar şaşırtıcı. Onun bu şımartmalarına ne kadar içerlesem de, Gaven her zaman beni büyüten adamdan daha iyi bir baba figürü olmuştur. Daha nazik bir kadın onun bu

ilgisini takdir ederdi, ama bu sadece kendimi aptal hissetmeme neden oluyor.

Geldiğimiz yöne doğru şöyle bir baktım. “Stefan ve arkadaşları beni hazırlıksız yakaladı. Beni fark etmiş olmalılar ve altıncı kata kadar takip etmişler. Sadece Havenwood'ların gerçekten de bir 'Öldürülmüş' saklayıp saklamadığını görmek istedim, özellikle de barda o aptalın bana 'Üreticiler' hakkında anlattıklarından sonra. Buraya bir iş yapmak için geldim ve biraz başım belaya girdi, ama bu dağ adamlarıyla sürekli dövüşmek istemiyorum.”

Beni süzerek, "İkinci kattan mı düştün?" diye sordu.

Düşüşü hatırlamıyorum. Öncesini ve çarpma anını hatırlıyorum, ama düşüş anı zihnimde bomboş bir nokta, tıpkı Joe'yu bıçaklamak gibi. Bu durumun, babamı ve kardeşimi de ele geçiren aynı deliliğe doğru inişim olabileceği düşüncesi beni korkutuyor.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak omuz silktim. "Neyse ki Joe düşmemi engelledi, bu yüzden..."

"İçeride ne oldu?" diye çıkıştı Gaven.

"Bir adam bana el kaldırdı."

"Ve?"

"Ve ben de ellerimi onun sırtına koydum."

Çenesini sıktı ve başka yöne baktı. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Bu kadar azarlamaya daha fazla dayanamam. Gaven'ın arkamdaki ayak seslerini dinleyerek arka verandayı geçip kış bahçesinin büyük cam kapılarından içeri girerken, eve doğru patikada ilerlemeye devam ediyorum.

Tavanın cam panelleri, karo zeminde ay ışığı altında bir dama tahtası deseni oluşturuyor ve Stellarium çiçeklerinin beyaz, parıldayan yapraklarını vurguluyor. Bu odaya sadece gündüz vakti girdim ve çiçekler o zaman solmuş ve ölü görünüyorlardı. Karanlıkta canlanmaları nedeniyle Yıldızların ve Karanlığın Tanrıçası'nın adını taşıyorlar.

Bu çiçekler Lunameade'de nadir bulunur, ancak buradaki dağlarda kendiliğinden yetişirler. Muhteşemler. Saksıların kenarlarını yosun kaplıyor ve sarmaşıklar cam duvarlara tutunarak tavana kadar uzanan karmaşık bir desen oluşturuyor. Yumuşak çiçek kokuları mekanı dolduruyor ve evin geri kalanındaki sürekli balmumu kokusuyla karışıyor.

Havenwood House sessiz bir yer. Mutfaktan gelen tabakların hafif şıkırtısı koridorda yankılanıyor.

Gaven içeri girerken arkamdaki cam kapı gıcırtyla açıldı. "Anne babası çoktan yatağa girmiş olmalı. Mutfağa girip onlara banyo yapman gerektiğini söyledim."

Onun azarlaması ve çiçeklerin görüntüsü, bedenimde giderek artan paniği geçici olarak dağıtmaktan başka bir işe yaramadı.

Gaven yanıma geldi ve onun beni arka merdivenlerden odama götürmesine izin verdim.

Kapının yanına dikildi ve bana sert bir bakış attı. "Bir daha gizlice dışarı çıkma."

Bunun riske değmediğini düşündüğünü biliyorum, ama o hep böyle düşünüyor. Ayrıca, değerli bir şey öğrendim.

Yatak odamın kapısından içeri girdiğimde, düğün töreninden beri hizmetçim olan Cora beni bekliyordu. Hemen küveti doldurmak için su getirdi; malikanenin altındaki gibi kuyu suyu değil, kalenin içindeki boru ağı aracılığıyla yakındaki bir nehirden getirilen taze su. Küvete ısıtılmış güneş taşları yerleştirdi.

Banyoya kan bulaşmasın diye, ayrı olarak getirdiği bir kova ılık suda saçlarımdaki, yüzümdeki ve ellerimdeki kanı yıkamaya başladım.

"Banyoda size yardımcı olabilirim hanımefendi. Hiç sakıncası yok," diyor, kırık kaburgalarımın hareket etmekte zorlandığımı açıkça fark ederek.

Ama bugün bir kişinin daha bana dokunmasına tahammül edemem.

Gereksiz yere israf olacak kadar çok sabunu küvete döküyorum ve vücudumdaki son yapışkan ipek ve dantel parçalarını soyarken odayı yumuşak leylak kokusu kaplıyor.

Banyoya girdiğimde köpüklü su, ağrıyan kaslarıma çok iyi geliyor. Dün gecenin ağrısı hâlâ diz arkası kaslarımda, iç uyluklarımda ve hatta içimde, kıvrıldığımda hissettiğim hoş bir şekilde yaşıyor. Ama dövüşten kaynaklanan ağrı daha belirgin. Yeni kesiğin kızardığı ve iltihaplandığı ön kolum yanıyor ve kaburgalarımdaki giderek artan ağrı, gerçekten rahatlamamı zorlaştırıyor.

Saçımı hızla yıkamaya ve günün yorgunluğunu cildimden atmaya karar verdim. Başımı geriye yasladım, saçımı küvetin kenarına doğru kaldırdım ve boynumu dinlendirdim.

Artık güvendeyim—ya da en azından şimdiye kadar olduğum kadar güvendeyim—ve her şey birden aklıma dank ediyor.

Adrenalin, yıldırım çarpması gibi bir şey. Bir an her şey yolunda, bir sonraki an ise sanki gecikmiş bir korkuyla elektrik çarpmış gibi vücudum titriyor.

Derin nefesler almaya çalışıyorum ama ciğerlerim sanki sadece bir yudum alabiliyor. Hava hırıltılı bir şekilde hızla girip çıkıyor. Kalbim o kadar gürlüyor, o kadar yüksek sesle atıyor ki, duyabildiğim tek şey o. Gözlerimden yaşlar akıyor ve burada boğulmaktan korkuyorum, bu küvette değil, bu selin her neyse içinde.

Ölmek gibi bir his—ya da en azından ölümün nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğim şey bu.

Her ne kadar geçip gitse de, keşke hiçbir şey hissetmeseydim diye çok istiyorum. Gergin anlarda, net düşünebildiğim ve strateji geliştirebildiğim kadın olabilseydim. Yıkılan biri olmak istemiyorum ve kesinlikle o kör öfke anını düşünmek istemiyorum.

Kaygı doruk noktasına ulaşıyor ve fırtınanın tam ortasında, Aidia'nın yatıştırıcı sesini hatırlamaya çalışıyorum; bana odada beni sakinleştirecek bir şey aramamı nasıl söyleyeceğini hatırlıyorum.

"Kalbim," diye hırıltılı bir sesle, umutsuzca nefes alıp vererek fısıldadım.

Ama "Kemiklerim" diyecek kimse yok.

Ve yalnızken "Kan bağımız" demek yanlış geliyor. O kadar mutsuzum ki, onu özlememe, onun için korkmama, onun burada olmasını umutsuzca dilememe izin veriyorum.

Suyun altına batıyorum ve kaburgalarımda şiddetli bir acı hissetmeme rağmen, hıçkırarak bir çığlık atmama izin veriyorum.

Nefes almak için yüzeye çıktığımda göğsüm yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, ama sanki çığlık bir şeyleri serbest bırakmış gibi ve gerilim yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Ev özlemi çekiyorum. Bu duygu yeni bir şey değil; eve gitme içgüdü, ama benim evime değil. Belki de bu sadece sığınacak bir yer arama, en başından beri ne olduğunu gerçekten bilmeseniz bile sonsuz bir rahatlık arama dürtüsüdür.

Acının bir yuva olmadığını bilecek kadar çok darbe aldım, ama sanki hak ettiğim tek şey buymuş gibi hissettim. Zamanla buna inanmaya başladım.

İçimde eski, temel bir içgüdü, daha iyi bir şeyin olasılığına tutunuyor; bu efsane içimde yaşıyor, tıpkı bir hikayenin kemiklere işlemesi ve iki

sevgilinin öpüşmesini izlerken kaburgalarınızdaki ağrı kadar gerçek hale gelmesi gibi.

Nefes alışverişim yavaşlıyor ve kaburgalarımıdaki o çok belirgin ağrı geri dönüyor. Yüzüme su serpip iç çekiyorum, köpükleri halının üzerine savuruyorum.

Banyo kapısı aniden açıldı ve Henry o kadar hızlı içeri girdi ki, küvetin yanındaki rafta bıraktığım hançere uzanmaya bile vaktim olmadı.

"Çık dışarı!" diye çıkıştım.

Koyu renk saçları nemli ve keten pijamalarını giymiş. Gözlerindeki vahşi bakışla, lacivert pijama takımı giymiş halini görmek beni güldürmek istiyor.

Havayı kokladı ve dev küvetin içinde bir saldırgan saklanıyormuş gibi baloncuklara gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten burada olduğundan emin olmak istedim."

Ayağa kalkıyorum. Baloncuklar vücudumdan aşağı kayıyor ve onun bakışları baloncukların izini sürerken tenimde bir karıncalanma hissediyorum. "Git."

Kaşını kaldırarak, "İstediğin bu mu? Benimle oyunlar oynadıktan sonra mı? Benim ulaşamadığım yerlerde kendine dokunup beni izlettikten sonra mı? Başka bir adamla üst kattaki bir pansiyona çıktıktan sonra mı? Stefan'ı öpmeye çalıştıktan sonra mı?" diye sordu.

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. Bu görevin hiçbir kısmının eğlenceli olacağını düşünmemiştim, ama bu adamı çıldırtmak çok kolaymış.

"Öncelikle, bir kadının kendi güvenli odasında yalnız başına biraz kişisel bakım uygulaması yapmasında hiçbir sakınca yok."

Hafifçe güldü. "Öz bakım."

"İkincisi, kale içindeki tehlikeli bir durum hakkında bilgi almak için o aptalla birlikte yukarı çıktım. Evimden kilometrelerce uzaktayım ve etrafım yabancılarla dolu, bu yüzden güvenliğime yönelik çok gerçek tehditler hakkında bilgi sahibi olmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

Yan tarafındaki eli kasılıyor. "Kendi güvenliğiniz için en büyük tehdit sizsiniz."

"Güven oyu için teşekkür ederim. Ölümcül evrim geçirmiş vampirin ortadan kalkmasıyla artık sizinle aynı fikirdeyim."

Henry bana dik dik bakıyor.

Küvetten çıkıp yumuşak halının üzerine adım atıyorum ve küvetin yanındaki askıdan yumuşak beyaz havluyu alıyorum. İçgüdülerim bana onu sınınamam gerektiğini söylüyor ama bu gece yeterince eğlenmedim.

Onu vücuduma sarmak yerine, yavaşça kendimi kurulamaya başlıyorum; önce boynumdan, sonra göğüslerimden, ardından bacaklarımın arasına doğru kaydırıyorum.

Henry, dalgınlığından sıyrılmadan önce ilerlememi ilgiyle takip ediyor. "Kaburgalarını iyileştirmeliyim."

Makyaj masasının tezgahı kalçama soğuk geliyor ve geriye doğru kayarak ellerimin üzerine yaslanıyorum. Bacaklarımı bilerek açık bırakıyorum. Aslında onun benimle sevişmesini istemiyorum, ama bunu düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor.

Henry uzun bir süre beni süzdü, sanki bu manzarayı sonraya saklamak için aklında tutuyordu. Bir küfür mırıldandı ve elini kolumdaki kesiğin üzerine koydu.

Cildim önce hoş bir karıncalanma hissediyor, sonra korkunç bir şekilde kaşınıyor. Elini kaldırdığında yaranın izi bile kalmıyor. Bu beni her seferinde şaşırtıyor. Keşke onun elini zihnimin üzerine koyup beni rahatsız eden her şeyi silebilseydim.

Elini nazikçe sol kaburgalarımın götürüyor, parmağıyla hafifçe dürterek beni irkiltene kadar devam ediyor. "İki kırık. Daha önce de hissetmiştin. Kemiklerin iyileşmesi en rahatsız edici şeylerden biri."

Gözlerimi kapatarak onaylarcasına mırıldanıyorum.

Karıncalanma hissi, iyileştirici bir etkiyle derime yayılıyor, yanımdaki kızgın, sıcak ağrıya karşı serinletici bir merhem gibi etki ediyor. Tüylerim diken diken oluyor, meme uçlarım sertleşiyor ve titriyorum. Sonra, kemiklerimdeki o berbat kaşıntı hissi geri dönüyor.

Henry bunu seziyor. "Kendini başka şeylerle meşgul et. Benimle bir şeyler konuş."

Sorarken gözlerine bakamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum ve başımı geriye doğru eğiyorum. "Öldüğünde ne oldu?"

Henry'nin hareketsiz kaldığını bir an için hissediyorum ve kaşıntı da o hareketsizlikle birlikte duruyor gibi görünüyor, ama o kadar hızlı oluyor ki kendimden şüphe ediyorum.

"Bu çok kişisel," diyorum boğazımdaki yumruyu yutarak. "Sormamam gerekirdi."

Gözlerim kapalı olsa da, yemin ederim bana baktığını hissedebiliyorum.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Harlow."

Sanki yüzüme bir kapı çarpılmış gibiydi. Sormam aptallıktı. Şimdi niyetimi belli ettim ve ona istediğim bir şeye sahip olduğunu bildirdim.

Kaburgalarımındaki kaşıntı neredeyse dayanılmaz.

"Suçu üstlenmeyi kabul etmek zorunda değildiniz," diyor Henry.

İçimden bir ah çektim. "Elbette yaptım. Sana yardım edemezsem Aidia'ya da yardım edemem."

"Seni güvende tutacağım," diyor, başparmağıyla tenimde hafifçe ileri geri hareket ederek.

Gözlerimi açtığımda kaşıntı nihayet dindi. "Bunun sözünü veremezsin."

Bana sanki onu aşağılamışım gibi bakıyor, ki sanırım onların kültürel standartlarına göre öyle de oldu, ama beni koruması için bir erkeğe güvendiğim gün son günüm olacak. Beni defalarca hem ölümlerden hem de erkeklerden kurtaran Gaven'a bile tamamen güvenemiyorum.

Henry, aramızdaki yakınlığın kapısını tamamen kapattığımı fark etmiş gibi geri çekildi.

"Bu gece benim yatağında uyuyacaksın." Bunu, bu sabah saatlerce ölümünü planladığım bir adam için gerçekten şaşırtıcı bir kesinlikle söylüyor.

"Ve yine sarılmanın esiri mi olacağım? Hayır, sanmıyorum. Uzun bir gündü ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Aurası vahşi, ikimizin de etrafında dönüyor. Rengi ve saydamlığı her zaman eşsizdi, ama şimdi çok daha geniş bir alana yayılmış, tüm mekanı dolduruyor. O kadar derin, sıcak bir mor ki, sanki çok öfkeli, aurası bile bu öfkeyle için için yanıyor.

Üzerimde duruyor, tehditkar, arzu dolu ve küstah bir özgüvenle. "Beni öptün."

"Seni susturmak için," diye karşılık veriyorum.

"Ağzımı elinle kapatabilirdin," diyor.

"Ellerim kan içindeydi."

"Sanırım beni öpmekten hoşlanıyorsun, Harlow."

Ona dik dik baktım. "Sanırım beğendiğimi söylememi istiyorsun ki, kıyaslayacak hiçbir şeyim olmadığı gerçeğini düşünmek zorunda kalmayasın."

Dolabıma açılan kapıda bir tırmalama sesi duyuluyor. Henry banyoyu geçip kapıyı açıyor. Kyrin banyoya giriyor ve başını kalçama sürtüyor. Tüylerini okşadığımda esniyor ve başını yatak odama doğru sallıyor.

Odamıza doğru koşarak gelen adamı takip etmek için arkamı döndüm ve omzumun üzerinden kocama bir bakış attım. "Üzgünüm Henry. Bu yatak sadece bir kurt için yeterli ve o yer zaten başkası tarafından sahiplenildi."

Gün içinde ikinci kez kapıyı yüzüne çarpmaktan zevk alıyorum.

HENRY

Nefes nefese, bir kâbusun ardından uyandım. Keten çarşaflar terden tenime yapışmıştı. Kötü rüyalarım sık sık oluyor, ama her zaman saldırının olduğu geceyle ilgili oluyor. Her zaman Holly'nin, paramparça olmuş bedenimden uzaklaşıp, Enerjisi Tükenmiş olanla yüzleştiği kararlı yüzüyle ilgili oluyor.

Ama bu gece değil. Tanrı beni cezalandırmak istiyor olmalı çünkü rüyamda Harlow'u kanlar içinde, o Damızlıkçı ile karşı karşıya gördüm.

Eğer o kadar lanet olası bir baş belası olmasaydı, yanımda yatakta ona bakıp güvende olduğunu, kalenin geleceğinin güvende olduğunu bilirdim. Bunun yerine, muhtemelen yatak odasına kilitlenmiş, derin bir uykuya dalmış durumda.

Şiddetli, sağanak yağmur pencerelere vuruyor, rüzgar eski camlardan uğulduyor.

Odamı Harlow'un odasına bağlayan banyodan gelen hafif tırmalama sesleri beni saniyeler içinde yataktan fırlattı.

Fırtınanın gürültüsüne rağmen duymaya çalışarak duraksıyorum. Kyrin yatak odasının kapısının diğer tarafında inliyor ve tırmalama sesleri geri dönüyor.

Kapı kolunu deniyorum ama kilitli. Kulağımı kapıya dayayıp nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Fırtına onun odasında daha yüksek sesle geliyor. Sanki pencereler açık ya da balkon kapıları.

Geri çekilip topuğumu kapı kolunun hemen üstündeki noktaya bastırdım. Kapı gıcırdadı ve inledi ama açılmadı. Üç deneme daha yaptıktan

sonra kapı nihayet açıldı ve her yöne cam kırıkları saçıldı.

Balkon kapıları ardına kadar açılıyor ve rüzgar onları duvara çarpıyor. Yağmurdan ıslanmış perdeler rüzgarda şakırdıyor.

Harlow yatağında değil.

Uyandığımda hissettiğim tüm panik, boğucu bir dalga halinde geri döndü.

Hemen balkona fırladım.

Harlow, tehlikeli bir şekilde korkulukta duruyor ve aşağıdaki taş avluya bakıyor. Gecelik elbisesi vücuduna yapışmış, saçları ıslak tutamlar halinde sırtından aşağı sarkıyor.

Adımı söylemek onu ürkütebilir diye arkasından dikkatlice yaklaşıyorum. Şiddetli yağmur ve rüzgara rağmen olduğu yerde donakalmış bir halde kalıyor.

Sonunda ona ulaşacak kadar yaklaştım. Kolumu beline doladım ve onu geriye doğru çektim, anında kaskatı kesildi. Başını kaldırıp bana bakana kadar çırpındı.

“Henry?” Gözlerini hızla kırıştıtararak bana, gökyüzüne ve sonra da balkona baktı. “Nasıl—”

Kolumu bacaklarının altından geçirip onu kaldırdım ve içeri taşıdım.

Onu odanın içinde ayaklarının üzerine bıraktım ve kapıları kapattım. Ellerim o kadar çok titriyordu ki, kapıları kapatmakta zorlandım. Sonra bir an daha ellerimi camın üzerinde tutarak kendimi toplamaya çalıştım.

Sonunda ona doğru döndüm. "Ne yapıyordun?"

"Uyuyordum," diyor soğukkanlılıkla.

"Sanki atlayacakmışın gibi korkulukta duruyordun."

Yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı. "Aman Tanrım! İntihar etmeyi düşünmüyorum Henry. Seninle evli olmak o kadar da kötü değil. Sadece kötü bir rüya gördüm."

“Bu gece ne olacak?”

Kaşlarında bir kırıksıklık oluştu. "Hatırlamıyorum. Sadece orada sıkışıp kaldığımı hissettiğimi biliyorum."

Kollarını kendine doladı ve titredi. Isınmaya ve yatağıma girmeye ihtiyacı var.

Onun ne kadar sarsılmış olduğunun kanıtı, beni banyoya götürmeme izin vermesi. Üzerindeki ıslak ipeği çıkarıp havluya sarıyorum. İlahi lütuf sayesinde, bana izin veriyor. Başka bir havlu alıp saçlarını kuruluyorum.

Teninin tüyleri diken diken olmuştu. Dolabımı karıştırıp bir kazak bulana kadar oradan ayrıldım. Benim kazağım olduğu için alaycı bir şey bile söylemedi. Sadece kollarını kaldırdı ve kazağı giymeme izin verdi.

Çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece gözlerime bakmak zorunda kalıyor. "Şimdi yatağıma gel."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama ağır adımlarla odama girdi ve yatağına uzanıp battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Kyrin onu takip etmeye çalışır, ta ki ben ısıklık çalana kadar. Mızızızlanır ama ateşin yanındaki yerine geri çekilir.

Demir bir maşa ile ateşi harlıyorum ve gürleyen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Sonunda karımın yanına yatağına girdim. Yan tarafına kıvrılmış, bana dönük yatıyordu.

"Artık burada uyumak konusunda benimle tartışma," diyorum.

Dolgun dudaklarını büzdü. "Eğer savaşısam, seni başka nasıl tahrik edeceğim, kurtum?"

Elini avucuma alıyorum. Soluk teni çok yumuşak, parmakları bir müzisyeninki gibi narin ve ince. Elini çekmeye çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum.

"Bana karşı koyma sakın. Ya bunu yapacaksın ya da seni yatak başlığına bağlayacağım. Hadi, uyumaya git."

Elini tuttuğum elime sanki dokunuşum ona fiziksel acı veriyormuş gibi bakıyor. Sonra homurdanıp gözlerini kapatıyor.

Orada uzunca birkaç dakika uzanıp fırtınanın uğultusunu ve ateşin çıtırtısını dinledik.

"Harlow?"

Gözlerini kırptırarak açıyor.

"Ara vermeye ihtiyacınız olsa bunu söylerdiniz, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Bu sadece seks için değil. Eğer bırakmanız gerekirse, eğer pes etmek üzereyseniz, 'Yıldızlar' dersiniz, değil mi?"

Gözlerini kısarak, "Asla pes etmem ve yıkılmayacağım," dedi.

O, ancak gerçek bir trajedi yaşamamış birinin sahip olabileceği türden bir kesinliğe sahip. Ben gençliğimi kırılmaz olduğuma inanarak geçirdim. Kimse kendisini paramparça eden şeyle karşılaşana kadar kırılacağını düşünmez.

Saatlerce tekrar uyuyamıyorum; ta ki o huzursuzca uyuyana, nefesi yumuşak ve düzenli olana, eli hâlâ elimde olana kadar. Uykuya dalarken, elini elimde hissetmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum.

Ama günün ilk ışıklarıyla uyandığımda, yatağın onun tarafı soğuktu. O gitmişti ve kazanılmış olan her türlü ilerleme hissi de yok olmuştu. Karanlıkta var olabilecek her türlü kırılganlık, gün ışığında varlığını sürdüremezdi.

HENRY

Yeni eşimi zapt etmeye çalışacağım bir başka güne hazır, temizlenmiş bir şekilde banyodan çıktığımda, Harlow yatağının önünde, ikiye katlanmış halde, bacaklarının arkasını gererek duruyordu.

Onun beni baştan çıkarmaya mı, ikna etmeye mi çalıştığına yoksa varlığını hiç önemsemediğine mi karar veremiyorum.

Neyse ki artık kıyafet seçimi konusunda benimle tartışmıyor. Onun için hazırladığım kazağı giymiş. Ne yazık ki pantolon giymemiş, bu yüzden yuvarlak, dantel kaplı kalçasını mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Kadın sağa sola sallanarak kollarını çırttı. "Bugün koşuya çıkabilir miyim? Vücudum tutulmaya başladı. Yaptığım yanlışların haberi yeterince yayıldı ve herkes benden nefret ediyor zaten. Bari biraz eğleneyim."

Kendi huzursuzluğum beni güçsüz düşürdü. Bu odada sıkışıp kalmaktan da hoşlanmıyorum ve dün gecedен sonra ona bu basit zevki yaşatmaktan da mahrum etmek istemiyorum.

Bu berbat bir fikir olsa da önemli değil; bu odada kalıp onun iç çamaşırlarıyla esnemesini izlemek bir seçenek değil.

"İyi."

Doğruluyor ve yüzü anında daha aydınlık bir hal alıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama beni dinlemek zorundasın. Öylece kaçıp gidemezsin, ve eğer dışarıdayken sana bir şey yapmanı söylersem, Tanrı aşkına, bana karşı çıkma. Sadece yap."

Kadın sırtıttı. "Elbette. Kocamın sözünden asla çıkmam."

İçimden bir kahkaha attım. "Üzerini değiştir, ben de seninle koşayım."

Odamıza geri dönüp üzerimi değiştirdiğimde, Harlow dolabımın eşiğinde, heyecandan adeta ayak uçlarında zıplayarak bekliyordu. Bunun onu ikna edecek şey olduğunu bilseydim, daha önce düşünürdüm.

Koyu renk saçları arkaya toplanmış, dar kesim siyah bir pantolon, yün bir kazak ve bir çift bot giymiş. Onu uykudan dağılmış, orgazm sonrası ve özenle hazırlanmış halde gördüm, ama onu gündelik kıyafetler içinde, heyecanla ışıldarken görmek, bana gerçek Harlow Carrenwell'i ilk kez görüyormuşum gibi hissettiriyor.

Elbiselerine bakıyor. "Bu koşu için uygun bir kıyafet değil mi?"

Başımı salladım. "Sorun yok. Hadi gidelim."

Gaven yatak odasının kapısının önünde bizi bekliyor.

Harlow, "Koşuya çıkıyoruz," diyor.

Yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Öyle miyiz?"

"Burada kalabilirsiniz," diyorum.

Kollarını kavuşturdu. "Bayan Carrenwell nereye giderse ben de oraya giderim."

Harlow elini salladı. "Bir tur atacağız. Süreyi sen tutabilirsin, Gaven."

Ona uzun ve sert bir bakış attı. "Pekala. Nereye gittiğini ve yolun ne kadar uzun olduğunu söyle."

"Beş mil çok mu uzun?"

Harlow genişçe gülümsüyor. "Tek bir tur için değil."

Kahretsin. Beş milden fazla koşacağımı tahmin etmemiştim. Bu çok acı verici olacak, ama belki de beni yorar da bu gece biraz uyuyabilirim.

"Pekala," diyor Gaven. "Her turdan sonra haber verin, eğer iki dakikadan fazla gecikerseniz sizi bulmaya geleceğim."

Anlaşılan, onu beş mil koşma süresini bilecek kadar iyi tanıyor.

Harlow, ikimizden birinin onu takip edip etmediğini beklemeden koridorda ilerlemeye başladı. Geçerken birkaç hizmetçi bize şaşkın bakışlar attı, ancak hiç kimse yeni evlilerin neden odalarından çıkıp spor kıyafetleriyle dolaştıklarını sormadı.

Aşağı kata iniyoruz, mutfaktan bir su torbası alıyorum ve sonra soğuk sabahın içine çıkıyoruz. Gaven'e rotayı anlatırken, Harlow bacaklarını geriyor ve botlarının bağcıklarını sıkıyor.

Sonra yola koyuluyoruz ve koşunun ilk kilometresinin verdiği rahatsızlıkta kayboluyorum. Yıllardır koşuyor olmama rağmen –ki koşu

mesafesi kaledeki herkesin öğrendiği ilk hayatta kalma becerisidir—koşunun ilk birkaç kilometresi her zaman nasıl çalıştıracağımı bilmediğim yeni bir bedende uyanmış gibi hissettiriyor. Her adım zamanlama hatası gibi geliyor, tüm vücudum bu kadar hızlı hareket etmeye isyan ediyor. Ritme oturmak ilk birkaç kilometreyi alıyor.

Harlow aynı rahatsızlığı çekmiyor gibi görünüyor. Malikanenin arkasındaki ormanlık patikada koşarken gülümsüyor, vücudu ritmik bir zarafetle hareket ediyor.

Koşu sorun olmazdı, ancak Harlow çok hızlı. Hızlı bir şekilde koşmaya başlıyor ve ona yetişmek için benim de yarışmam gerekiyor.

Ağaç köklerinden ve alçak dallardan kolaylıkla sıyrılıyor; sanki burası onun normal yoluymuş ve ben de bir yabancıymışım gibi. Ben ise yan tarafımdaki krampla nefes almaya çalışarak, çam kokulu havanın ciğerlerime girip çıkmasıyla zorlanarak ilerliyorum.

Onun zayıflayacağını bekliyorum ama o gittikçe daha da güçleniyor ve istikrarlı hale geliyor. Bu durum avcı içgüdülerimi en üst seviyeye çıkarıyor.

Son gerçek av gecemden bu yana çok uzun zaman geçti. Onu yere yatırıp istediğim gibi becermek istiyorum. Hoşuna gitmiyormuş gibi yapmasını, ne kadar iyi karşıladığını izlemek istiyorum. Geçen gece sert olmamı istedi ama ben de ona daha nazik bir şeyle orgazm yaşatarak onu kızdırmak istedim. Şimdi onu sert ve kirli bir şekilde becerme, aramızdaki güç mücadelesi hakkında endişelenmek yerine istediğimi yapma isteği dinmiyor.

Ona baktığımda hâlâ gülümsüyordu. Atkuyruğu arkasında savruluyor, yanakları soğuktan kızarmıştı.

Onun yokluğunda renkleri hiç bu kadar özlememiştim. Yüzünün şu an tam olarak hangi pembe tonunda olduğunu, gözlerinin güneş ışığında ne kadar mor olduğunu bilmek isterdim.

Manzarayı hem takdir edici hem de hesaplı bir şekilde inceliyor. "Bu turu en az üç kez yapmam gerekecek ve haftada birkaç kez, formda kalmak için dört tur yapmaya çalışmalıyım. Şimdiden geride kaldığımı hissedebiliyorum."

"Dört kere! Yavaşla be, baş belası!" diye homurdandım.

Bana inat olsun diye hızlanıyor, ama sonra arkasına bakıp gözlerini devirerek yavaşlayıp duruyor.

Ona yetişmek için koşarak yanına geldim ve göğsümdeki matarayı yukarı çekip su içtim. Yan tarafım kramp girmişti. Çok koşarım ama böyle son sürat depar atmam. "Bir günde yirmi mil koşmaya seni ne itti acaba?"

Daha fazla su içmeden elimden suyu alıp, tokasını açtı ve bana aptal olduğumu söyleyen bir bakış attı.

Aklıma geldi. Mountain Haven ile Lunameade arasındaki mesafe yirmi mil. O, koşarak eve gidebilmek istiyor.

"Sana benden kaçmamamı söylediğimi sanıyordum, Harlow."

Dudaklarındaki suyu yaladı ve matarayı bana geri verdi. "Senden kaçtığımı kim söyledi? Belki de sadece eve gitmek istiyorum."

"Burası artık sizin eviniz."

Sırıttı. "Ve ne kadar da rahat bir ev burası, beni ölümüne kucaklamak isteyen kocamla birlikte."

Yanımızdaki granit kaya yüzeyine ve dibine saçılmış yaprak parçalarına göz atıyor, gözleri tek bir noktaya odaklanıyor.

Dağ mağaralarının girişine ördüğümüz özenle hazırlanmış doğal örtü.

Tepki vermemeye çalışıyorum ama bende bir şey görmüş olmalı çünkü başını yana eğip şeytani bir şekilde gülümsüyor. "Bir sorun mu var, kurtum? Kramp mı? Bu kadar formsuz olacağını beklemiyordum."

Ben hiçbir şey söylemeyince, sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi doğruca girişe doğru yürüyor. Acaba bir hata mı yaptım diye kafa yoruyorum. Yapmış olmalıyım, ama ona tünellerden bahsettiğimi hatırlamıyorum. On yıldır nerede olduğumuzu sorduğunda, yer altında dedim, ama yer altı her yer olabilir. Mağaraların ana girişini bu kadar çabuk nasıl buldu acaba?

Tek giriş yolu değil ama en çok kullanılan ve en büyük olanı. Sorun çıkması durumunda birincil tahliye yolu. Bunu ona eninde sonunda göstermem gerekecekti; kalenin tıpkı Lunameade gibi yedek ve güvenlik protokolleri var. Karım olarak görevi, tüm insanlarımızın yedek planları takip etmesini ve güvenli bir şekilde kaçmasını sağlamak. Sadece evliliğimizin birkaç gününde bunu bilmesini beklemiyordum - ya da en azından ben söylemeden bilmesini beklemiyordum.

"Harlow?"

Elini çam dallarının arasına sokup çekiştiriyor.

"Hayvanların girmesini engellemek için kilitleniyor." Yanına yaklaşp onu granit duvarla bedenim arasına sıkıştırıyorum. Ağzımı kulağının hemen yanına getirip eğiliyorum ve tenindeki Stellarium-Blossoms kokusunu

görmezden gelmeye çalışarak elini kilit mekanizmasına doğru yönlendiriyorum.

Kilit açılıyor. Büyük, yuvarlak kapı açılırken menteşeler hafifçe gıcırıyor.

İçeri girer girmez mağaraların küf kokusu ve tünellerin derinliklerinde çalışan çiftçilerin hafif sesleri bizi karşılıyor.

Harlow, loş güneş taşı parıltısına gözlerini kısarak bakıyor. "Beklediğimden daha büyük."

"Bunu ilk defa duymuyorum."

Bana dik dik bakıyor. "Kurtum, bu bir şaka mıydı? İyi misin?" Elini alnıma dokunduruyor. "Olağanüstü hızım seni çok mu şaşırttı?"

Elini savuşturdum. "Bunun burada olduğunu nereden bildin?"

Mağaranın kenarına yaslanmış, bir kalçası dışarı doğru çıkık.

Aman Tanrım. İç çamaşırının esnemesi kötüydü diye düşünmüştüm, ama o esnek, daracık pantolonun altında hiçbir şey giymediğini bilmek daha da kötü. Günahkar görünüyor.

"Sen bana mandalı açmamda yardım edene kadar bilmiyordum."

"Saçmalık."

Onu mutlaka bulmuştur. Belki de kütüphane arşivlerinde. Bu tür şeyleri saklamaya hiç ihtiyaç duymadık, bu yüzden bir haritayı saklamayı unutmuş olmam mümkün.

Çizmesinin ucunu toprak üzerinde bir yay çizerek sürükledi ve dudaklarını yaladı. "Gaven, biraz sarhoşken avcılarınızdan biriyle konuşmuş olabilir."

"Tanrım, beni kurtar," diye mırıldandım kendi kendime.

"İçinde ne var?" diye soruyor.

"Güneş taşıyla yetiştirilen çiftlikler. Aileler için küçük odalar. Bir yıl boyunca tamamen yer altında kaldık ve sonra yavaş yavaş, kat kat kaleyi geri aldık."

Bu konuda benimle dalga geçmiyor. Tüm o berbat özelliklerine rağmen, merhametsizlik bunlardan biri değil. Belki de her şeyi yeniden inşa etmek zorunda kalmamızın ailesinin suçu olmasından dolayı suçluluk duyuyordu.

Yine de, kaleye ilk girdiğimizde ve duvardaki yara izine baktığında bunu görmüştüm. Şimdi de loş tünele bakıp dinlerken bunu tekrar görüyorum. Acımıza saygı duyuyor.

Kendimi savunmasız hissediyorum. Burada olmak bana hayatımın hem gerçek hem de mecazi anlamda en karanlık anlarını hatırlatıyor; yatakta çok

fazla zaman geçirdiğim, vücudumun aynı anda garip, hasta ve huzursuz olduğu anları. O zamanları düşündüğümde, Holly'nin öldüğünü öğrendiğim ilk uyandığımda hissettiğim o mide bulandırıcı üzüntüyü tekrar hissediyorum.

Güven inşa etmek adına Harlow ile paylaşmayı seçtiğim birçok şey var, ancak bu onlardan biri değildi.

Kapıdan dışarı adımını attı, güneş ışığına doğru yürürken parmağıyla göğsüme dokundu ve kapıyı sertçe kapattı.

“Bu kadar somurtkan görünme Henry. Bir korumanın görevi giriş çıkış yollarını ve olası tahliye imkanlarını bilmektir. Eğer bu bilgiyi kendi başına edinemezse, çoktan senin sorunun haline getirmiş olurdu.” Patikaya doğru başını salladı. “Hadi, gidelim. Gaven, beklediği zaman haber vermezsem endişelenir.”

"Gaven normalde sizinle aynı tempoda ilerler mi?"

Patika boyunca son hızla koşmaya başlarken sırtıyor. "Evet, ve her anından nefret ediyor ama Lunameade'deki en sağlıklı ellili yaşlardaki adam olmalı. Bunu ben gençken beri yapıyoruz."

Onun sürekli koşmaktan şikayet etmesinin sadece beni sinirlendirmek ya da kalenin olabildiğince çok yerini görmek için olduğunu sanıyordum. Ve bunların onun için ek faydalar olduğunu düşünsem de, hareket etmeye başladığı için gerçekten mutlu görünüyor. Bu, burada ona izin verebileceğim rutininin bir parçası; muhtemelen tek parçası.

Dar patikadan aşağı doğru inerken, sağımızda kale duvarını, solumuzda ise evleri ve iş yerlerini bırakarak çevre kapısından geçip bir üst seviyeye indik.

"Kalenin her iki duvarında da bu tarz kapılar var mı?" Harlow'un sesi neredeyse hiç nefes nefese kalmış gibi gelmiyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bu küçük kapılar gündüzleri açık kalıyor, ancak geceleri herkesi ana yoldan geçirmek için kilitleniyorlar."

"Bu yüzden o kadar çok güvenlik görevlisine ihtiyacınız yok," diyor.

"Evet. Ama bu kapılar, nereye ve kaç kişiyi taşımamız gerektiğine bağlı olarak, bir ihlal sırasında açılabilir ve son çare olarak mağaralar var. İçeride, herkes güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra kilitlenen ağır, güçlendirilmiş bir kapı var," diye açıklıyorum.

Başka bir şey söylemediği için minnettarım, sadece mağaralarda geçirdiğim zamanı düşünmek istemediğim için değil, aynı zamanda utanç verici derecede nefes nefese kaldığım için de.

Karşı yöne doğru koşan birkaç görev dışı güvenlik görevlisinin yanından geçiyoruz. Harlow'u görmezden gelip bana başlarıyla selam veriyorlar. Bu iyiye işaret değil, ama Harlow hiç etkilenmeden yoluna devam ediyor.

"Kalenin sınırları içinde ağaçların büyümesine izin vermeniz ilginç. Eğer 'Kurtarılmışlar' içeri girerse, bu ağaçlar onlara siper sağlayacak diye endişelenmiyor musunuz?" diye soruyor, büyük bir kayanın üzerinden atlarken.

"Kale duvarlarının dışına odun getirmek her zaman pratik olmuyor ve insanlar doğayı özliyor. Biz de doğayı, dışarıda olduğu kadar duvarların içinde de canlı tutmaya çalıştık. Burada yaşayan herkes, saldırıya uğrama korkusu olmadan vahşi doğanın tadını çıkarmayı hak ediyor."

Açıklamamdan memnun kalmış gibi görünen kadın, dar kapıdan hızla bir üst kata çıktı.

Sonraki iki seviyeyi sessizce geçtik; nefes nefese kalmış halimi, sadece o dar pantolon içindeki muhteşem kalçalarının görüntüsü ve sırf gururum yüzünden bu yarışta onu yenme arzusu dışında hiçbir şey bölüştürmüyordu.

Harlow omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Sana auranın farklı olduğunu hiç söylemiş miydim?"

Soru o kadar beklenmedik ve o kadar tedirgin edici ki, bir an nefesim kesildi. "Neyden farklı?"

"Şey, tüm auralar benzersizdir, ama seninki—" Duraksıyor ve tekrar bana bakıyor.

Beni tarif etmesi ne kadar uzun sürerse, söyleyeceklerinden o kadar çok korkuyorum. Büyüyü görebildiğini biliyordum, ama bu kadar detaylı olabileceğini ve tüm planlarımı alt üst edebileceğini fark etmemiştim.

"Neredeyse yanık mor gibi görünüyor. Çoğu insanın etrafında dolaşan ve derilerinden birkaç santim uzakta yoğunlaşan bir aurası vardır. Ama sizinki çok koyu, sıcak bir mor ve vücudunuzun merkezinde bir top gibi yoğunlaşmış durumda."

Nihayet kalenin patikasının sonuna vardığımızda, Harlow geçmeme izin vermek için yavaşladı. Ben sola döndüm ve kalabalık taş döşeli caddeden geçerek kalenin içinden yukarı çıkan ana yola doğru ilerledim.

Birinci kat çoğunlukla topluluk bahçeleri ve tarım alanlarından oluşuyor çünkü öğleden sonra dağın tamamen gölgesinde kalmayan tek kat burası. Bu kat, tarım arazilerinin genişliği nedeniyle en çok ihlale açık olduğu için kalenin en az nüfuslu katıdır. Bu topraklarda çalışan insanların çoğu

kutsanmamış kişilerdir, ancak ekin yetiştirmeye ve güneş ışığını dağıtmaya yardımcı olan birkaç büyülü aile ve savunmamıza yardımcı olmak için Vardek'ten koruma kutsamaları alanlar da bulunmaktadır. Kalenin karşı duvarının yakınındaki kışlada yeni muhafızlardan oluşan sağlıklı bir grup konuşlandırılmıştır.

Harlow beklentiyle bana bakıyor. Aura'mla ilgili yorumlarına yanıt vermemi bekliyor.

"Seninki nasıl görünüyor?" diye soruyorum.

Adımlarıma 맞춰 hızlanıyor. "Sanki vücudumun altın rengi bir kurabiye kalıbı gibi bir silueti var. Sanki ben de ilahi varlıklardan biri olabilirmişim gibi."

Onun bu sıradan küfürüne gülmemek için dudağımı ısırdım. Söylediklerine o kadar odaklanmışım ki, üzerimizdeki bakışları ancak şimdi fark ettim. Ve sadece bazıları değil. Hepsisi.

Yanımızdan geçerken Harlow neşeli bir şekilde gülümsüyor ve onlara keyifli bir sabah diliyor, ancak insanların ne kadarının bize odaklandığını fark edince yüzündeki tüm sıcaklık ve şakacılık kayboluyor. Gözleri her zamanki yoğun tetikte haline geri dönüyor, yaklaşan tehlikeyi aramak için hızla sağa sola bakıyor.

İkinci, üçüncü ve dördüncü katlardan yukarı doğru çıkmaya devam ediyoruz, ancak benzer şekilde soğuk bir karşılama ile karşılaşyoruz. İnsanlar bize dik dik bakmaya devam ediyor. Daha da kötüsü, pek de sessiz olmayan mırıldanmalar. Belki Harlow'un duyabileceği kadar yüksek sesli değiller, ama benim tepki vermemem için çok fazla öz kontrol gerekiyor.

Nihayet beşinci kata çıkan kapılardan geçerken, başını yana eğip bana şakacı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım burada, kalede de dedikodu çarkının memleketimizdeki kadar hızlı çalıştığı konusunda haklıymışım."

En dik yokuşu hızla tırmanarak altıncı kata çıkıyor ve ben de peşinden malikanenin etrafını dolaşıyor.

Gaven, nöbet tutuyormuş gibi kollarını kavuşturmuş bir şekilde solaryum kapılarına yaslandı. Harlow'u görünce ve Harlow ona alaycı bir selam verince yüzündeki ifade gevşedi.

"Haklıydın," diyor. "Mağaralar tam da söylediğin yerdeydi." Bana dönüp başparmağıyla patikayı işaret ediyor. "İkinci raunt için hazır mısın? Yarışalım."

Nasıl bu kadar umursamaz olabildiğini anlamıyorum. Onların sözlerini duymuş olmalı, ancak baştan beri bunu bekliyor olması ve davranışlarının

sonunda beklentilerine uyması da bir rahatlama olabilir.

Gaven elini kaldırır. "Temponun düşük. Henry seni yavaşlatıyor mu?"

Koruma görevlisine dik dik bakıyorum. Büyü gücüne sahip olduğunu fark etmediğime inanamıyorum. Onunla ilgili başka bir tuhaflık daha hissediyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Henüz tam resmi görmediğimi düşünüyorum, ama onu öldürmeye kalkışmadan ve hoş olmayan büyülü bir sürprizle karşılaşmadan önce bunu gerçekten öğrenmek istiyorum.

"Gaven, sen başla," diye sesleniyor Harlow.

Yanımda parmak uçlarında zıplıyor, onu hiç bu kadar enerjik ve neşeli görmemiştim—ve itiraf etmek istemesem de, aslında çok sevimli. Eğer inanılmaz derecede baş belası olmasaydı, buraya gerçekten uyum sağlardı. Tüm o alaycı tavrının altında doğru rekabetçi ruh yatıyor.

Gaven mendilini çıkarıp, gösterişli bir hareketle havaya kaldırıyor ve ardından başlangıç işareti vermek için hızla aşağı indiriyor. Ben de bilerek birkaç adım gerisinden koşarak başlıyorum. İlk birkaç kilometre boyunca ona sahte bir güvenlik hissi vereceğim ve kasabadan geçen yokuşta onu geride bırakacağım.

Daha önce geçtiği yollarda bu kadar hızlı ilerlemesine şaşırmamalıyım. Bu, onun sadece karım rolünü oynayan güzel bir kız olmadığını, benden bilgi almak için gönderilmiş hesapçı bir casus olduğunu hatırlatmak için ihtiyacım olan şeydi.

Şehrin merkezinden geçen tepede öne geçiyorum. Beşinci seviyeye girdiğimizde, o öne fırlayınca, aslında kendini tuttuğunu fark ediyorum. Şimdi ben tükenmiş durumdayım, o ise son hızla koşuyor. Ayak sesleri içimdeki hayvansı bir dürtüyü harekete geçiriyor.

Şimdi olmaz. Karımla birlikte olmak istemiyorum.

Ama aslında öyle düşünüyorum.

Malikaneyi görünce, onu hemen içeri, yatağıma sürüklemek, bacaklarını birbirine bağlayan o dar pantolonu aşağı çekmek ve hayatım buna bağlıymış gibi onunla sevişmek istiyorum.

Bunun yerine, onun Gaven'e doğru koşup omzuna dokunmasını izledim. Carter'ın kenarda durup Bryce ile fısıldaştığını görünce durdum. Yüzlerinden ve bu kadar erken bir saatte orada bulunmalarından bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Carter, Harlow'a baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Bir güvercin aldık."

Harlow'un başı hızla döndü. Terli atkuyruğunu ensesinden kaldırdı ve arkadaşlarıma doğru yürüdü.

Şimdiye kadar, ailesinden gelen her türlü iletişimi, onu bilgilendirmeden engellemeye özen gösterdik. Carter'ın bu bilgiyi neden kendiliğinden verdiğini anlamaya çalışıyorum.

Notu bana uzatıyor ve kelimelerin ağırlığını tam olarak anlayabilmek için iki kez okumak zorunda kalıyorum.

Yukarı bakıyorum ve Harlow'un beklenti dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Peki?" diye soruyor.

Arkadaşlarıma baktım ve boğazımı temizledim. "Bir güvenlik açığı oluştu."

Harlow damıtma cihazları. "Hangi kapı?"

Başımı salladım. "Her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Birkaç ölüm, birkaç yaralanma ve birkaç kayıp kadın var ama—"

"Hangi kapı?" Sesi çok sakın, ama içinde ölümcül bir ton var.

Carter ve Bryce'a çaresizce bakıyorum. Ona söylediğimde, içindeki bu nadir neşenin kaybolacağını biliyorum.

"Henry," diyor usulca. "Hangi kapı?"

"Kuzey Kalesi."

O kadar hareketsiz ki, nefes alıp almadığından bile emin değilim. Sonunda çenesini gökyüzüne doğru kaldırıp yavaşça nefes verdi. "Günün en parlak saati bir saat sonra. Eğer yakında yola çıkarsak, gün batımından önce Lunameade'ye varabiliriz ve—"

Elimi kaldırıyorum. "Harlow, daha yeni evlendik. Bir skandala karıştın. Şu an gidemeyiz."

"Neden? Ne olacak ki? İnsanlar benim hakkımda konuşacak mı?" Sesi alaycı bir tonda. "Umurumda değil."

Yaklaştım. "Harlow."

"Henry." Gözleri yalvarırcasına bana bakıyor. "Burası kız kardeşimin evi. Onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Sesindeki umutsuzluk ve korku izleri beni rahatsız ediyor.

"Lütfen, Henry?" Yüzü yumuşak, gözleri vahşi, sanki onu köşeye sıkıştırıp gidemeyeceğini söylememi bekliyor.

"Demek görgü kurallarına sahipsin," diyorum, bu şakalaşmanın kaybettiğimiz neşeyi geri getireceğini umarak.

Harlow'un bu versiyonu bir oyunculuk performansı gibi hissettirmiyor. Eğer beni canlandırıyor, gördüğüm en iyi oyuncularından biri ve ailesinin onu buraya göndermesi gerçekten şeytani bir durum. Ama eğer rol yapmıyorsa, tıpkı benim gibi biri; kız kardeşini korumak için her şeyi yapacak biri.

Tek fark, kız kardeşinin hâlâ hayatta olması. Aramızdaki hesabı eşitlemek istesem de, uzun vadede onun gönlünü kazanacaksa, istediği bir şeyi ona vermek faydalı olur.

"İyi."

Rahatlama hissi yüzündeki tüm gerginliği gideriyor.

O konuşmadan parmağımı dudaklarına bastırdım. "Ama kurallar var, Harlow. Ormandayken sana söylenenleri aynen yapacaksın ve geri dönme zamanı geldiğinde benimle tartışmayacaksın. Bunu büyük bir kişisel risk olarak yapıyorum."

Başını salladı ve parmağımın ucunu sertçe ısırdı. Dişlerinin keskin acısı, penisime şiddetli bir sarsıntı gönderdi.

"Evet efendim," diyor, yüzünde şeytani bir sırıtışla geri çekilirken.

O, Given'ın hemen arkasından malikanenin içine girip gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra arkadaşlarıma dönüyorum.

"Bunu yapmaya sizi ne itti? Bizimkiler artık tamamen onun kontrolü altında olduğunuzu düşünecekler," diyor Bryce.

"Eğer onu durdurmaya çalışırsam, kendi yolunu bulacak ve bunu tek başına yaparken zarar görürse, söz veriyorum ki bu hepimiz için çok daha kötü olacak," diyorum.

Carter içini çekip burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Bu kız için Kurumuş Orman'da bir yolculuk daha. Naima beni öldürecek."

Bryce koyu bakır rengi saçlarını eliyle düzeltti. "Neden onu yatağına bağlayıp normal bir yeni evli çift gibi sevişmiyorsun ki?"

"Çünkü normal yeni evlilerin aile içinde kan davası olmaz," diye karşılık veriyorum. "Bak, bu çok büyük bir risk ve bunu benimle almak zorunda değilsin, ama bu çok şey anlatacak. Ailesi kız kardeşini korumuyor, ama biz koruyabiliriz. Bunu ona gösterebilirim, onu ikna etmeme gerek kalmaz. Bize yardım etmek isteyecektir çünkü bu, kız kardeşini geri almak anlamına gelir."

“Bundan gerçekten emin misin dostum?” Carter omzumu sıktı.
“Carrenwell ailesinin bağları çok derin.”

“Kesin olarak öğrenmenin tek yolu denemek.”

Carter'ın sırtını sıvazlayıp konağa girdim, sonunda Harlow'un istediği
bir şeye sahip olduğum için mutluydum.

HARLOW

Kurumuş Orman'dan çıktığımızda elli avcıdan oluşan bir kalabalıkla karşılaştık. Lunameade şehrinin surlarının geç öğleden sonraki gölgesine bürünmüşlerdi, ancak dövüşmek için silahlarını çekmişlerdi. İnsan olduğumuzu görür görmez silahlarını indirdiler.

Avcıların arkasında, bir grup mühendis ve yaklaşık yüz adam Kuzey Ambar Kapısı üzerinde çalışıyor. Devasa kapıların etrafına bir dizi makara ve halat sistemi kurulmuş. Bir kapı, ekstra uzun bir vagonun üzerine itiliyor. Diğer kapı hâlâ ayakta duruyor, ama zar zor.

Kuzey Kalesi Kapısı'nın pençe izleriyle dolu olduğunu görünce kanım dondu.

Her zaman bazı izler kalır. Kapılar birkaç ayda bir değiştirilir. Şehirdeki tüm kapılar standart boyuttadır, böylece şehirdeki demirciler hasarlı olanları söküp, eritip yeniden şekillendirebilir ve bir sonraki hasarlı kapıyı değiştirmeye hazır olabilirler. Drenajlılar kuzey ve güney girişlerine çok daha sık saldırdığı için, bu kapılar diğerlerine göre neredeyse iki kat daha sık değiştirilir.

Şahsen ben bir kapı takımında bu kadar hasar hiç görmemiştim.

Henry, gerginliğimi hissetmiş gibi kolunu belime daha sıkı sardı.

Avcı grubunun önündeki adam, "İsimlerinizi söyleyin," diyor.

"Harlow Carrenwell, Gaven Pomeroy, Henry Havenwood, Carter Peliet ve Bryce Kennison," diye sesleniyorum.

Avcı grubunun tüm dikkati zaten üzerimizdeydi, ancak ismimi duyunca mühendislerden birkaçı da dönüp bakmaya başladı. Gün ışığının ne kadar az kaldığını ve hâlâ bir kapıyı sökmeleri ve iki yeni kapıyı da takmaları gerektiğini düşünürsek, daha hızlı çalışmaları akıllıca olurdu.

"Yol açın," diyor öndeki avcı.

Adamları geçidin iki tarafında iki sıra halinde diziliyor. Duvarın etrafındaki adamların bakışlarını umursamadan, yarıda kalmış kapılardan geçiyoruz.

Kurumuş Orman'dan geçişimiz olaysızdı, ama şimdi Kuzey Kale Kapısı'nın yanından geçerken kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Konağın koyu renkli taş duvarları önümüzdeki yola pençe gibi gölgeler düşürüyor.

Aidia. Aidia. Aidia. Adı, kalp atışlarımla aynı ritimde beynimde yankılanıyor. Onu görmem gerekiyor.

Henry'nin ellerinden biri dizginlerden ayrılıp göğsüme bastırıyor.

Oradan uzaklaşmak istiyorum. Onun tesellisine ihtiyacım yok. Endişeli olduğumu bilmesinden bile nefret ediyorum, ama yolculuk günün büyük bir bölümünü aldı ve tüm zaman boyunca gergindim; ormandaki "Tükenmişler"den çok, kapıları parçalayanlardan endişeleniyorum.

Yine de ona doğru rahatlıyorum, temasla birlikte kalp atışlarım yavaşlıyor. Hayatım boyunca insanların güvenliği için onlardan uzak durmuş olmam ve şimdi de sıradan bir yakınlık kurma şansımın bu sinir bozucu adamla olması, Aidia ile özgürlüğüm ve aramdaki son engel olması çok can sıkıcı. Ne lanet olası bir şaka!

Kuzey Kalesi'nin önünü dönerken, güneşin parıltısı pencerelerden yansıyor ve kız kardeşimin içeride güvenli bir yerden beni izleyip izlemediğini merak ediyorum.

Henry, evin ön girişine yaklaşırken atları yavaşlattı. Önümüzde, basamakların etrafında toplanmış devasa bir kalabalık vardı ve orada, merdivenlerin tepesinde, Rafe Mattingly, kollarını kaldırmış ve sesini yükseltmiş, sanki bir kral sarayda hüküm sürüyormuş gibi duruyordu.

Aidia'yı arıyorum ama ondan hiçbir iz yok. Sadık bir eş gibi Rafe'in yanında olmaması şaşırtıcı değil. Sık sık onun reklam amaçlı gösterilerine karşı çıkmıştır, ancak ayrılmadan önceki haline bakılırsa, daha olası nedenin yüzünün hali ve şiddetini güzelleştirmeye isteksizliği olduğunu biliyorum. Kararlılığına saygı duyuyorum ama şu anda bundan nefret ediyorum. Yokluğu beni soğuk, çaresiz bir korkuyla dolduruyor çünkü gözlerimi her

kapattığımda onun morarmış, umutsuz yüzünü görüyorum. Ona sarılmaya çalıştığımda geri çekildiğini hissediyorum. Sadece gözlerini görmek, biraz daha dayanabileceğini bilmek istiyorum. Yıllardır hayalini kurduğumuz özgürlüğe çok yaklaştık.

Annem, babam ve Able, Rafe'in arkasındaki en üst basamakta oturuyorlar. Çoğu insan Harrick Carrenwell'in kaşlarını çatmasının ardındaki ince ifadeleri okuyamaz, ama ben okuyabiliyorum. Onu hızlıca incelemem gerekiyor; tıpkı yaklaşan şiddetli bir fırtına gibi, etrafındaki çılgın, girdap gibi dönen mavi aura bulutunu okuyabildiğim gibi, onun son derece hoşnutsuzluğunu da okuyabiliyorum.

Annem onun yanında duruyor. Üzerinde koyu mor kürklü, muhteşem bir palto var. Siyah saçları sıkı bir topuz şeklinde toplanmış ve koyu mor gözleri sakın bir sempati ifadesiyle sabitlenmiş.

Able pek de ustaca kullanılmıyor. Rafe'in kafasının arkasına delici bakışlar atıyor. En büyük abim her zaman çabuk sinirlenen biriydi, öfkелendiğinde küçük havai fişek kıvılcımları saçan koyu mavi bir aurası vardı, ama şimdi bu kıvılcımlar tam anlamıyla patlamalara dönüştü. Yakınında sihirle ilgili herhangi bir yeteneği olan herkes bunu mutlaka hissedecektir.

Neyse ki, kalabalık ilahi lütuftan yoksun kişilerle dolu gibi görünüyor ve Rafe, onların şaşkınlığından hiç etkilenmemiş, hatta belki de biraz da memnun olmuş durumda.

İnsanlar onun coşkulu konuşmasından büyüleniyorlar.

“Bu zamanlar hepimizin inancını sınar ve bu başarısızlık yalnızca benim hatamdır. Liderlerimizi suçlamayın. Şehrimizi güvenli ve emniyetli tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar – kanınızla satın aldığınız gücü kullandılar. Duvarlarımızın dışındaki tehditler her geçen gün daha da güçleniyor ve onların kararlılığı sarsılmaz. Sizi hayal kırıklığına uğratan benim. Lunameade'nin büyülu masalarında sizin için bir ses ve savunucu olarak seçtiğiniz kişi olarak, belediye başkanı olarak, hepiniz için en iyisi olanı bu büyük şehri korumak için gerekli olanla dengelemek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu yüzden emekli muhafızların kan vergisi ödememesini sağladım.”

Sinirleniyorum. Babam zaten bu maddeyi eklemeyi düşünüyordu, ancak bunu cömertlikten ziyade azalan popüleritesini artırmak için yapıyordu. Ne yazık ki, Rafe'in en yüksek sesle ve ilk konuşan olma gibi bir alışkanlığı var. Başka biri olsaydı, babamı kızdırmadaki verimliliğinden keyif alırdım.

Ama acımasızlığı ve manipölasyonu bu konuşmaların her türlü neşesini ortadan kaldırdı.

Able'ın aurası tam anlamıyla bir fırtınaya dönüşüyor. Giderek büyüyor ve büyüyor, sonunda herkesin önünde bir kriz geçirebileceğinden gerçekten endişeleniyorum. Annem ona bakmak için dönüyor ve Liza Carrenwell'in soğuk, onaylamayan bir bakışı onu sakinleştirmeye yetiyor.

Yine de bu kötü bir işaret. Sadece birkaç gündür uzaktayım ve Able'ın durumu bir şekilde daha da kötüleşmiş gibi görünüyor.

“Böyle zamanlarda ölenleri anmak çok önemli. Ne yazık ki, burada bulunan herkes kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor,” diyor Rafe. Kaybın ağırlığı altında ezilmiş gibi başını öne eğiyor. “Ama bildiğim şey şu ki, hepiniz dirençlisiniz. Hepimiz buradayız çünkü nasıl dayanacağımızı, kayıptan sonra yeniden inşa etmek için topluluklarımızın bakımına nasıl güveneceğimizi biliyoruz. İlahi Polm'un bana Kuzey Kalesi muhafızlarının saldırıyı hızla durdurmasına yardım etme gücü verdiği için minnettarım. Ama yanlış anlamayın: Kaybedilen on hayat, yüz insanımı kaybetmiş olsam da benim için aynı derecede acı verici. Acınızı sizinle birlikte hissediyorum. Sizinle birlikte yas tutuyorum.”

Başlar sallanıyor ve insanlar Tanrı'ya fısıltılarla dua ediyor. Rafe Mattingly gerçekten tiyatroya yönelmeliydi çünkü bu performans kusursuz.

Rafe'in kullandığı kelimeler kasıtlı. Sorumluluğu üstleniyor ve özür diliyor, aynı zamanda ailemin yardıma koştüğünü da övüyor. Bu, onların bunu yapabilecek güce sahip olduklarının ince bir hatırlatıcısı olduğu kadar, kendisinin de sadece Carrenwell ailesine hizmet eden biri olduğunun bir hatırlatıcısı.

Bu, babamın ve Able'ın kullanamayacağı bir taktik. Rafe'in ince işnelemelerini yıllardır izliyor olsam da, kendisini Lunameade'in sıradan halkının mütevazı bir hizmetkarı olarak göstermeyi ne kadar kolay başardığına hala hayret ediyorum; oysa aslında zengin, bencil, Tanrı tarafından kutsanmış bir yırtıcıdır.

İçimdeki öfke, kuru bir ormanda çakan bir yıldırım gibi. Onu alt edebileceğim kadar büyük bir hata yapmasını beklemekten çok yoruldum. Saldırı korkusu ve her gün kendini topluluğun temel taşı haline getirmesi arasında, bu fırsat asla gelmeyebilir. Boğazımda güçlü bir öfke kabarıyor.

“Harlow.” Henry'nin sesi kulağıma alçak ve sakin bir şekilde geliyor, ama eli göğsüme sertçe bastırıyor. “Nefes al.”

Bu sözler beni sakinleştiriyor, bedenime geri getiriyor ve dönüp duran öfkeden uzaklaştırıyor. Dudaklarım karıncalanıyor. Zehrim. Bunun geleceğini hissetmiş olmalı.

Carrenwell ailesi, auralar aracılığıyla büyüü görebilen tek aile olsa da, Tanrı tarafından kutsanmış olanların çoğu bunu hissedebilir.

Bu tür bir gaf kabul edilemez. Normalde bu kadar sinirlenmem, Henry'nin bunu bildiğini öğrenince daha da sinirleniyorum.

Rafe, parmaklarını dudaklarına götürerek ve avucunu kalabalığa doğru açarak, "Kuzey Hold eğlence blogunun asil kadınları unutulmayacak. Tanrı onları huzur içinde öbür dünyaya ulaştırsın ve Aşer onları evlerinde karşılasın," dedi.

Hâlâ öyle düşünüyorum. Onun hakkında açıkça konuşmadığını duymak beni çok üzse de, Rafe'in konuşmasında Aidia'dan bahsetmemesi iyi bir işaret. Eğer saldırıda yaralanmış veya ölmüş olsaydı, Rafe acıma duygusunu sonuna kadar kullanırdı.

Bu durumun verdiği tatmin çok az. Zevk blogundaki kadınlara saldırıldı; yani casusluk işlerimde bana yardım eden kadınlara. Hepsinin kadın olması endişe verici. Rafe onların öldürüldüğünü söylüyor, ama sadece kayıp olmaları da tamamen mümkün.

Zihnimde, Yetiştiricinin karanlık, ruhsuz gözlerinin üzerimdeki kâbus gibi görüntüsü, sesinin kâbus gibi tınısı canlanıyor.

Boynumu uzatarak Henry'ye baktım. "Sence..."

"Bunun Breeders'ın işi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Belki. Sizi South Hold'a güvenli bir şekilde ulaştırdıktan sonra Bryce ve Carter'ı daha fazla bilgi edinmeleri için göndereceğim."

Henry'nin bana karşı değil de benimle birlikte çalıştığı nadir durumlarda, aslında bir koca olarak dayanılmaz biri değil.

Kalabalığın arkasında, Kellan'ı on muhafızının arasında ayakta dururken görüyorum. Kalabalığı tarıyor, sanki birini arıyormuş gibi değil, herkese bakıyor. Kalabalık büyülenmiş durumda, bu da onun ve diğer muhafızlar için iyi bir şey olamaz.

Rafe sözlerine şöyle devam ediyor: "Endişelendiğinizi biliyorum ve kriz zamanlarında endişelerimizi eyleme dönüştürmek istiyoruz, ancak şehrin güvenliğini sağlamamıza yardımcı olmak için zaten elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz. Bunun için minnettarım ve liderlerimiz Carrenwell'lerin de öyle olduğunu biliyorum. Ama güneş batıyor ve saat geçiyor. Yeni kapı bir saat içinde takılacak ve bu gece rahat uyuyabilirsiniz. Eve gidin,

ailelerinizle birlikte olun ve yarın bir güvenlik ihlalinden sonra her zaman yaptığımızı yapacağız: Başarılı olacağız.”

Kalabalık coşkulu bir alkış tufanına tutuluyor. Onların coşkusu rahatsız edici.

Grubun dağılmasını bekliyoruz, ancak Rafe orada bulunan herkesle el sıkışmaya kararlı görünüyor. İnsanların evlerine dönmesi inanılmaz derecede uzun sürüyor.

Atımızı ileri sürmek istiyorum ki anne babama nasıl olduğunu sorabileyim, ama annem kısa mesafeden göz göze geldik ve başını hızla salladı. Sonra güneyi işaret etti. Herkesin önünde konuşmak istemiyor. Belki sadece meraklı gözlerden uzak durmak istiyor, ama daha büyük olasılıkla Henry'den bir şekilde kurtulmamı istiyor.

“Doğrudan Carrenwell House’a gidelim ve yerleşelim,” diye fısıldıyorum. “Annemle babam buradaki işlerini bitirince bize katılacaklar.”

Given kasabadan önden gidiyor, Carter ve Bryce arkasından, Henry ve ben de en arkadan takip ediyoruz.

Şehirde sessizce ilerliyoruz. Günün bu saatinde normalde olduğu kadar kalabalık değil. Dükkan sahipleri vitrinlerdeki tabelaları "Kapalı" olarak çeviriyor ve anneler cıyaklayan çocuklarını akşam yemeği için sıcacık evlerine götürüyor.

Eğer burada bu kadar uzun süredir yaşamasaydım, normal bir akşam gibi görünebilirdi. Ama sokaklarda dolaşan yayaların azlığı ve dışarıda olan az sayıdaki kişinin sürekli arkalarına bakması bana çok şey anlatıyor. Lunameade halkı korkunun gölgesinde yaşamaya alışkın, ancak sınırlarımızın gerçekten sınandığı an her zaman bu tedirginliği ortaya çıkarıyor.

Şehrin güney yarısına girmeden önce Bryce ve Carter ayrıldılar. Nereye gittiklerini sormadım çünkü Henry'nin bana söylemeyeceğini biliyordum.

Güneydeki güvenlik kapılarından geçtikten sonra, işler biraz daha normale dönüyor. İnsanlar barların önünde sohbet ediyor, çiftler sokakta kol kola yürüyor. İhlalden uzaklaştıkça, insanların taşıdığı aciliyet duygusu azalıyor. Yine de, bunun son altı ayda yaşanan aşırı sayıda ihlalin sonucu olup olmadığını merak eden bir yanımda var.

"Kız kardeşin neden konuşma sırasında onun yanında değildi?" diye fısıldadı Henry.

Boğazıma takılan korkuyu yutuyorum. Şehir surlarının içine geri dönmek bile Aidia'yı Rafe'den uzaklaştırma ihtiyacını daha da acil hale

getiriyor. Cevaplardan çok sorularım var ve Aidia'nın Enerji Tüketicilerinden güvende olmasına sevinsem de, kocasının yanında neden dışarıda olmadığını biliyorum.

"Muhtemelen çok fazla morarmış."

"O bir güzellik uzmanı değil mi?" diye soruyor Henry.

Ağzımdan kaçan acı kahkahayı engelleyemiyorum. "Onun için hiçbir şeyi örtbas etmeyecek. Annemle babamın ve Rafe'in bunu görmesini istiyor. Onlar onun zayıf görünmesindense onu saklamayı tercih ediyorlar ve Aidia da onlar için rol yapmaktansa her türlü cezayı çekmeyi tercih ediyor. Her zaman böyle olmuştur."

Bu çok yakın, çok samimi, çok fazla. Onun kurcaladığı hassas noktadan dikkati dağıtmak için başka bir şeye ihtiyacım var.

Henry kısık sesle mırıldanıyor, ama etrafındaki aura neredeyse koruyucu bir şekilde beni sarıyor. "Onlarla konuşmaya gittiğinde ben de seninle gelmeliyim."

"Senden uzak durmalısın. Henry, ailem özel hayatına önem veriyor."

"Ben sizin ailenizim." Bunu o kadar sakın bir şekilde söylüyor ki.

"Sen benim görevimsin."

"Bu noktada aradaki fark ne?"

Bu yerinde bir soru, ama bunu ona şimdi açıklamak zorunda değilim. "Sana karşı görevim var. Onlarla da kan bağımlığım var."

"Hangisi önce gelir?"

İşte tam da sorulması gereken soru: "Bugün bana en az zararı verecek olan hangisiyse, o benim önceliğim."

Kahkaha atıyor, içten bir kahkaha. Omzumu çevirip ona baktığımda, benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Dürüstçe cevap vereceğini beklemiyordum."

"Hâlâ öğrenmedin mi Henry? Bu senin gündemin ya da onların gündemiyle ilgili değil. Her zaman benim gündemimle ilgili oldu." Ona göz ucuyla bakıyorum. Babam ve Able ile neler olup bittiğini anlayabilmek için onu evden çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. "Eve vardığımızda annem düğünle ilgili her şeyi duymak isteyecek. İkimizi de akşam yemeğine davet edeceğini biliyorum ve saatlerce orada mahsur kalacağım. Aidia'ya bir bakar mısın?"

Şaşkınlığını hissetmekten ziyade sezdim. "O beni daha tanımadı bile."

"Evet, ama gidersem Rafe çok kötü davranacak ve onu benden uzak tutmaya çalışacak. Anlamanız gereken şey şu ki, o dünyayı küçük düşürmek

isteyen bir adam. Sadece varlığınız bile bir meydan okuma olacak ve Aidia başkası için güzelleşmeyecek olsa da, sizinle tanışabilmek için bunu yapacak kadar meraklı.”

Konuştukça ne kadar saçma geldiğini fark ediyorum. Ama söylediklerime gerçekten inanıyorum.

"Onu görmek için çok sabırsızlanıyordun," diyor.

"Biliyorum," dedim, boynumu uzatarak ve eyerde kıpırdanarak ona bakmak için. "Ve hâlâ biliyorum, ama bugün onu görürsen kendimi daha iyi hissedeceğim. Bu siyasetin karmaşık olduğunu biliyorum, ama Rafe onu ne kadar görmek istediğini anlayacak ve bir kadını mutsuz etmekten daha çok sevdiği bir şey yok. Her zaman bir yolunu bulup kaçıyor, ama sen gidersen, onu kontrol etmek için burada olduğumu bilecek.”

Henry ne kadar uzun süre sessiz kalırsa, onu birkaç saatliğine ortadan kaldırmaya çalıştığımı o kadar iyi anladığından emin oluyorum.

Sonunda, "Orada bulunmamın sebebi ne?" diye soruyor.

"Aidia ve onu yarın akşam düğün sonrası aile yemeğine davet edin. Onları ailenin en yeni üyesi olarak davet etmek istiyorsunuz."

"Rafe'in büyüğü mü?"

Bunu düşünmek bile içimde şiddetli bir ürpertiye neden oluyor. Ağzım o kadar kuru ki, zar zor "Polm" kelimesini söyleyebiliyorum.

Eğer kötülük tanrısının suretinde yaratılmış bir adam varsa, o da Rafe Mattingly'dir. Çoğu zaman, bu düşüncüyü kafamdan atıyorum ki, kız kardeşime o kutsamayı nasıl kullanıyor olabileceğini düşünmek zorunda kalmayayım.

Ani bir mide bulantısı dalgası beni sardı.

"Benim için mi endişeleniyorsun, karım?" Henry'nin alaycı sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Elbette hayır. Rafe yaratıcı bir tip değil ve sen de yok edilemezsin. Ben sadece kendim ve hayal gücümün tamamen yetersiz olması konusunda endişeliyim. Seni henüz alt etmenin bir yolunu bulamadığım için çok hayal kırıklığına uğradım.”

Gülüşü beni ısıtıyor.

Sonunda Carrenwell House'un kapılarına vardığımızda, eve döndüğüm için rahatlamış hissetmeyi bekliyordum, ama hâlâ gergin bir stres yumağı gibiyim. Ayrılmak, bu evi gerçekten de bir ev gibi hissettirmedi. Hâlâ davranışlarımın duvarlardaki sanat eserleri kadar özenle düzenlenmesi gereken bir müze gibi geliyor. Mountain Haven'da birkaç gün boyunca

çılgın bir kadın gibi davrandıktan sonra, bu tanıdık koridorlarda tekrar yürümek için o kadar da istekli değilim.

Gaven, atımızla ilgilenen ahır çalışanlarıyla konuşmakla meşgulken, ben Henry'nin tüylerini düzeltip rüzgardan dağılmış saçlarımı kabartırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Biz arabadan inerken, anne babamın arabası kapıdan içeri girdi. Able önce arabadan atladı, bana ve Henry'ye küçümseyen bir bakış attı ve ardından kapıyı çarparak eve girdi. Kırk beş yaşında bir yürümeye başlayan çocuğa dönüşmüştü.

Babam annemin arabadan inmesine yardım ediyor ve ikisi de bizi değerlendirircesine bakışlarını üzerimize çeviriyorlar. Ne aradıklarını merak ediyorum. Duygularımı düz bir tuvale dönüştürmek ve auramın sabit kalmasını sağlamak için yavaş ve bilinçli nefesler almaya özen gösteriyorum.

“Evliliğiniz için tebrikler. Daha iyi şartlarda geri dönebilmenizi dilerdik ve sizi bu kadar çabuk göreceğimizi beklemiyorduk, ama Harlow’un bu kadar iyi görünmesine çok sevindik,” diyor annem sıcak bir gülümseme taklidiyle. “Harrick, ne kadar da canlı görünüyor, değil mi?”

Hayati önem taşıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Çok kötü göründüğümü kastediyor, ki muhtemelen öyleyim. Koşudan direkt geldim ve şehre doğru yola çıkmadan önce ancak binicilik kıyafetlerimi giydim.

“Evlilik sana yakışır Harlow,” diyor babam. “Annemi seni yerleştirmekle baş başa bırakacağım, ama düğün hakkında bilgi edinmeyi çok isteriz. Akşam yemeğine bize katıl.”

Cevabımı beklemeden, sanki kabulüm kesinmiş gibi arkasını dönüp eve girdi.

Annem gülümsedi, sanki bu tek başına babamın kabalığını dengeleyebilirmiş gibi. "Bu beklenmedik ziyaretten en iyi şekilde faydalanacağız. Bu akşam görüşüp hasret gidereceğiz ve yarın da yüksek mevkilerdeki kişileri düğün sonrası bir resepsiyona davet edeceğiz. Çok gösterişli bir şey olmayacak. Sadece herkesin seni ve yeni kocanı gerçekten tanımasına izin vereceğiz - çünkü nişan yemeği yarıda kesildi."

“Kulağa hoş geliyor. Henry, kaledeki biri için şehrin kuzeybatı kesimindeki bir şifacıdan ilaç almak zorunda, bu yüzden bu gece bize katılamayacak,” diyorum.

Annemin yüzü aydınlandı. "Elbette. Belki North Hold'a da uğrayıp daveti bizim adımıza belediye başkanına iletebilir."

Gülümsememi zorla bastırdım. O, Rafe ile uğraşmak zorunda kalmamak için Henry'den bunu yapmasını istemişti, ama şimdi Henry'nin oraya gitmesi için resmi olarak onaylanmış bir sebebi var.

"Memnuniyetle," diyor Henry.

Annem ellerini birleştirip merdivenlerden yukarı çıkmamız için işaret etti.

Karanlık giriş holünde, hizmetçiler annemin paltosunu çıkarmasına yardım ediyor ve yanımızda garip bir şekilde duruyorlar; yanımızda çok az şey getirdiğimiz için bana ve Henry'ye nasıl yardımcı olacaklarından emin değiller.

Annem saçlarını düzeltiyor. "Sizin için odalar hazırlatacağız—"

"Harlow'un odalarında kalacağım, teşekkür ederim," diyor Henry. "Yeni evlilerin gecelerini kalede birlikte geçirmeleri adettir." Yanımı sıkıyor ve bana hoşgörölü bir şekilde gülümsüyor.

Gözümün ucuyla annemin büyük hoşnutsuzluğunu okuyabiliyorum ve bu da ona alaycı bir şekilde bakmama neden oluyor. Onun sözünü kesmesinin kabalığundan nefret ediyor ve evinde ona emir vermesinden daha da çok nefret ediyor. Ama o bir erkek ve benim kocam, ve bu onun kabul ettiğı bir şey; asla karşı çıkmadığı bir şey.

Bana doğru eğilip öpecekmiş gibi yapıyor ve dudaklarım zehir gibi bir karıncalanma hissediyor. Bunun yerine, yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, gözleri koyu renkli dudaklarıma iniyor.

"Bir şey mi bekliyorsun, tatlım?"

Bunu belli eden bir özelliğim olmasından nefret ediyorum.

Bir yanım, annemin yüzündeki şoku görmek için onun beni öpmesini istiyordu, çünkü o hemen ölmemişti. Ama eğer annem ve babam şimdi öğrenirlerse, bu işi tamamen iptal etmenin bir yolunu bulacaklardır. Beni kurtaracaklardır çünkü zor durumda kaldığımda sihir gücüne güveniyorlar. Onlar için harcanabilir olduğumun farkındayım ama kaynaklarını israf etmekten hoşlanmıyorlar.

"Yakında döneceğim. Ailenizle keyifli vakit geçirin," diyor Henry. Küçük eyer çantasını yanımızdaki hizmetçiye uzatıyor ve anneme başıyla selam verip ön kapıdan çıkıyor.

Annemin yüzü anında asıldı. "En azından biraz görgü kuralları var." Bana bakarken burnunu kırıştırdı. "Git yıkanıp giyin ve yemek odasında bizimle buluş. Konuşacak çok şeyimiz var."

İki kere söylenmesine gerek yok. Henry'nin bu hafta ilk kez benim için seçmediği bir şeyi giymek için can atarak merdivenlerden hızla çıkıyorum.

HARLOW

Daha ilk yudum şarabımı içmeden ebeveynlerimin incelemesi başlıyor.

Büyük yemek masasının iki ucunda oturmak yerine, anne ve babam karşımda oturuyorlar; bu da bunun bir buluşma değil, bir sorgulama olduğunu açıkça gösteriyor. Şamdanlar kenara çekilmiş, böylece beni ve auramı net bir şekilde görebiliyorlar. Telaşa kapılmamaya çalışıyorum, ama en küçük olduğum için ikisinin de dikkatini aynı anda çekmek çok nadir rastlanan bir durum.

Masada bir kişi daha hazırlanmış, ama Henry'nin akşam yemeğinden sonra döneceğini sanmıyorum. Genç bir hizmetçi bardağımı dolduruyor, sonra annemin ve babamın bardaklarını doldurmak için masanın etrafında dolaşıyor. Odayı o kadar hızlı terk ediyor ki, sarı saç örgüsü arkasında bir kuyruk gibi uçuşuyor. Bütün hizmetçilerin ondan korktuğunu fark ediyor mu acaba?

Babam, o arkasından kapı kapanana kadar bekledi ve sonra konuştu: "Henry'nin alışılmadık bir havası var."

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak bardağımı indiriyorum. "Fark ettim."

Neden farklı görüldüğünü onlara anlatmak istiyorum ama büyümün onda işe yaramadığını itiraf etmek, tünel anahtarını alma şansımı kaybetmek anlamına gelir. Eğer Henry'nin neredeyse yenilmez olduğunu anlarsa, şehirden veya kaleden asla kaçma şansım olmayacak. Kocamı sonsuza dek gözetlemek zorunda kalacağım, Aidia ise Kuzey Kalesi'nde bir rehine gibi kilitli kalıp eriyip gidecek.

Babam sandalyesine yaslandı, şarabından uzun bir yudum alırken bana baktı. Benim auramı okuyordu, tıpkı benim onunkini okuduğum gibi. Daha fazla tecrübeye sahip, ama hayatta kalmam onun alanındaki her parıltıyı bilmeye bağlıydı, bu yüzden sandığı kadar dezavantajlı değiliz. Bir şey ele verdiğime dair herhangi bir işaret bekliyorum.

Mırıldanarak bardağını yere bıraktı. "Tören nasıldı? Geleneklerinin barbarca olduğunu duydum."

"İyiymi," dedim soğukkanlılıkla. "Buradakinden farklıydı, ama yine de Tanrı'ya saygılıydı."

Başını sallıyor. Babam yüzeysel bir cevaptan memnun. Ona ne kadar az iş çıkarırsam, o kadar çok takdir edileceğim. Ailem her zaman bağımsızlığımı ve yardımseverliğimi takdir etmeye özen gösterdi. Büyürken, duygularımla -ya da, Tanrı korusun- hasta bedenimle onları rahatsız etmekten daha kötü bir şey yapamayacağıma inanıyordum.

Yaşadığım ataklar kişisel bir başarısızlık olarak değerlendirildi; bu da, bu atakların sadece kuyuya bu kadar sık gitmenin bir sonucu olabileceği ihtimalini daha da sinir bozucu hale getiriyor. Yıllarca vücudumun amansız acılarından, zihnimin ise bu acıyı görmezden gelecek kadar güçlü olmamasından nefret ettim.

Annem ve babam bana önemli görevler vermeye başladığında, bu bana bir tür kefarete gibi geldi. Fiziksel eksikliklerime rağmen, bana güvenip görevleri tamamlayabileceğime inanıyorlardı. Sorumluluğun sevgiyle aynı şey olduğunu düşündüm.

Ne kadar yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. Aşkın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama aşkın yokluğunu fark ediyorum.

Hayatımda bunun için herhangi bir değerlendirme yapıldıysa, o da Aidia'nın korumasıdır.

Hizmetçiler gürültüyle ilk yemeği getirirken Able onların arasından sıyrılıp odaya girdi. Onun aurası bana yıldırım çarpması gibi geldi. Yanımdaki yere değil, masanın başına doğru ağır adımlarla ilerledi.

Babam, ya geç kaldığı için ya da bu daha samimi akşam yemeğinde yanıma oturmak yerine onur koltuğunu seçtiği için ona onaylamayan bir bakış fırlattı.

Anne ve babamın hazırlanmakta olduğu sorgulamadan başka bir şeye odaklanabildiğim için rahatladım.

Herkes hizmetçilerin gitmesini bekliyor. Yirmi dakika daha dönmeyecekler; Gaven ve diğer korumalarımız, kimsenin bizi dinlememesi

için dışarıda bekliyorlar. Bu sadece aile üyelerinin katılacağı bir akşam yemeği.

"Az önce Mountain Haven'da yapılacak kız kardeşinin düğününü konuşuyorduk," diyor babam.

Able gülüyor ve kendine şarap dolduruyor. "Bir kez olsun ilgi odağı olmaktan çok memnun olmuş olmalısın. Törenlerinde halka açık seks yaptıklarını duydum. O hayvan tarafından becerilmekten zevk aldın mı?"

"İzlemek için orada olmadığına üzüldün mü?" diye takıldım.

Able burnunu kırıştırdı, ama annem dilini şıklattı. "Yeter ikiniz! Konuşmamız gereken önemli konular var."

Able, "Harlow'un bu görevi nasıl tamamen kendi etrafında döndüreceğini merak ediyorum," diyor. "Bu arada, biz de yeni canavarlar sokaklarda cirit atarken, şehri Rafe'in elinden uzak tutmaya çalışıyoruz."

"Rafe ile kavga mı ediyorsunuz? Ben de ikinizin çok iyi arkadaş olduğunu sanıyordum," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

Able alaycı bir şekilde, "Düşmanlarımı yakınımnda tutarım. Eğer beni zayıf bir aptal sanıyorsa, beni hafife alacaktır." dedi.

Umursamazcasına mırıldandım. "Sokaklarda hangi yeni canavarlar dolaşıyordu?"

Ailemden birinin, "Tükenmişler"in evrim geçirdiğini bildiğini ilk kez kabul etmesi bu.

Babam sinirle kaşlarını çatar ama sessiz kalır. Able akıllı olsaydı o da öyle yapardı. Babamın bu sessiz hali, kraliyet mavisinin yavaşça döndüğü hali, en değişken ve korkutucu olanıdır.

"Evet, Drained takımı evrim geçirdi. Artık takım halinde çalışıyorlar. Savunmamızı aşacak kadar odaklanmış durumdadılar ve yeni iştahları var," diyor Able.

"Öyle mi?" diyorum, şarabımdan uzun bir yudum alarak oyalanıyorum. Bu bilgiyi vermeden Kurumuş Orman'a girmeme izin verdikleri için aniden ve şiddetli bir öfke duyuyorum.

Keşke Gaven burada olsaydı da ona bakıp Mountain Haven'daki Yetiştirici hakkında onlara bir şey söyleyip söylemediğini öğrenebilseydim. Sinirsel bir enerji uzuvlarımda vızıldıyor ve sakın dış görünüşümle uyuşmayan bir şekilde auramın biraz fazla hızlı titreştiğini biliyorum.

"Dün gece olanlar bunlar mıydı? Kadınları mı kaçırdılar?" diye soruyorum.

"Kapıları da kırdılar ve bazı muhafızları da yaraladılar, ama evet," diyor Able. "Siz hayvan kocanızla birlikte olurken, biz burada insanlarımızın güvenliğini sağlamak için savaşıyorduk."

Babam yumruğunu masaya vurdu. "Yeter artık."

"Önemli kişilerden biri yaralandı mı?" diye soruyorum, sormak istediğim soruyu dolaylı yoldan dile getirerek ve onların dilini konuşmaya çalışarak.

"Sadece birkaç fahişeydi. Sanırım hayatta kalacağız," diyor Able.

Neredeyse irkildim. Onlar bizim insanlarımızdı; Lunameade'deki kadınların güvenliğini sağlamama yardım eden arkadaşlarım olabilirlerdi.

"Acaba son zamanlarda bu kadar çok kadın kaybolmasının sebebi bu mu? Eğer Enerjisi Tüketilmiş Varlıklar evrim geçirdiyse, neden sadece kadınları istiyorlar?" Suçlayıcı bir tavır yerine meraklı ve şaşkın görünmeye çok çalışıyorum ama babamın buna inanmadığını anlayabiliyorum.

"Kanları emenler, kanın yanı sıra ete de bir tat alma duyusu geliştirecek şekilde evrimleştiler. Davranışlarındaki değişiklikleri dikkatlice inceledik ve kadınlara ihtiyaç duyduklarını tespit ettik," diyor babam, kaşığının ucunu kase kenarına vurarak.

"Hayatta mı? Ne için?" diye soruyorum.

"Üreme amaçlı," diye yanıtlıyor Able, bir kaşık çorbayı höpürdetmeden önce.

O canavarı ve dipsiz gözlerini düşündükçe midem bulanıyor. Sessiz kalmalıyım. Uyum sağlamak için sadece ayak uydurmalıyım, ama yapamıyorum.

Kavga etmemin sebebi, ortalığı karıştırmanın verdiği hissten hoşlanmam mı yoksa bu ailede ciddiye alınmanın tek yolunun dişlerimi göstermek olduğu öğretilmesinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum.

Bardağı masaya çok sert bıraktım ve herkes irkildi. "Bunu ne zamandır biliyorsunuz? Değerli olurdu..."

"Size bilmeniz gerekenleri söylüyoruz," diye tersledi babam.

Kollarımı kavuşturup auramı kontrol etme çabasından vazgeçtim. "Şöyle söyleyeyim, onunla yüz yüze geldiğimde bilmem gereken bir şeydi bu."

Üçü de birden hareketsiz kalır. Odadaki öfke bir anda dağılır.

Annem daha dik oturdu, yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bardağımın kenarına parmağımı gezdiriyorum. Onlara gerçeği söyleyemem. On yıl önce Drained ordusunu kaleye yönlendirmek zorunluluktan kaynaklanmış olabilir, ancak bu bilgi yanlış ellere geçerse Henry'nin ailesinin oradaki iktidardan uzaklaştırılmasına yol açabilir. Kocam beni ne kadar sinirlendirse de, Stefan Laurence'dan çok daha mantıklı bir varis.

Ben deneyimli bir yalancıyım, ama babam da yalanları tespit etmede en az benim kadar deneyimli; aldatmacamın herhangi bir belirtisi onun paranoyasını daha da artıracaktır.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım. “Demek istediğim, seyahatlerim sırasında evrim geçirmiş bir Enerjisi Tükenmiş yaratıkla karşılaştım ve davranışlarının farklı olduğu hemen belli oldu. Neyse ki Gaven onu hızla etkisiz hale getirebildi.” Başımı yana eğdim. “Anlaşmamız, senin benimle bilgi paylaşman ve benim de seninle paylaşmam yönündeydi. Bilinen bir tehdidi paylaşmazsan, ona karşı hazırlıklı olamam.”

Babam bana dik dik bakarken çenesi seğirdi. "Onlar daha kurnaz, dışarıda dikkatli olmalı ve Gaven'ın yanından ayrılmamalısın."

Ona haddini bildirmek isterdim ama bu akşam yemeğinin bir an önce bitmesi gerekiyor çünkü çok yorgunum. Aidia, Henry'nin mesajını aldıktan sonra gizlice dışarı çıkarsa diye, bir an önce odama dönmek istiyorum.

“Yolculuğumuzdan sonra oldukça yorgunum, bu yüzden size temel bilgileri hızlıca vereyim, sonra da neden beni çağırdığınızı söyleyebilirsiniz,” diyorum. “Havenwood'ların bizimle yaptığı anlaşma, gerçek amaçları gibi görünüyor, ancak bunun tek amaçları olduğundan şüpheliyim. Anladığım kadarıyla, sağlam muhafız sayıları çok az. On yıl önceki saldırıda birçok adam öldü, bu yüzden yaşlı ve genç savaşçıları var, ancak aradaki nesil büyük ölçüde azalmış durumda.”

"Kellan da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor," diyor babam.

“Evet, Kellan, Havenwood'ların ortaya çıkmasından bu kadar endişeli olmanızın bir sebebi olabileceğini öne sürdü. Belki de bizi suçlamalarının bir sebebi vardır—” Dudaklarımı yaladım. “Talihsizliklerinden sizi sorumlu tutmalarının bir sebebi olabilir.”

Babamın aurası tenine iyice yaklaşıyor. "Sana bunu söylememeliydi."

"Bu doğru mu?" diye soruyorum.

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum ve bardağın kenarından babamı izliyorum. Bu bilgiye vereceği tepki bana çok şey anlatacak.

Tekrar konuşmadan önce dudaklarımdaki fazlalığı yaladım. "Sanırım bunun onların kuyusuyla bir ilgisi vardı."

Annem kaşığını düşürdü ve Able şarabını ağzına götürmeden duraksadı.

Onları göz ucuyla izliyorum ama tüm dikkatimi babama veriyorum. Etrafındaki mavi ışık hızlanıyor. Çok öfkeli. Elimle sandalyemin koltuğunu sıkıca kavrayarak kendimi korumaktan başka çarem yok.

Aradan uzun yıllar geçti ama onun kızgın olduğunu bilmenin verdiği o soğuk, felç edici dehşeti hâlâ yenemedim. Sanırım asla da yenemeyeceğim.

"Onların kuyusunu biliyordum ama ona ihtiyacımız yoktu," diyor babam, sesi zorlukla bastırıldığı öfkeyle titreyerek.

Alaycı bir şekilde, "Ne gibi sonuçlar doğurabileceğini merak etmedin mi?" diye soruyorum.

Masaya yumruğunu vurup beni işaret etti. "Sen ne yapardın? Şehre doğru evrimleşmiş yaratıklardan oluşan bir sürü geliyordu. Elimden gelenin en iyisini yapıp kendimi korumaya çalıştım ama onların akışını tek başıma durduramadım. Able'in yardımıyla bile imkansız olurdu. Bu yüzden kuzeye doğru yönelmelerini sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Ormanın bir kısmını ateşe verdim. Kutsal ateşin ne kadar hızlı yayıldığını biliyorsun. Onları şehirden uzaklaştırmak için tüm büyümü kullandım. Sonra atıma binip onları Dağ Sığınağı'nın duvarına kadar götürdüm. İçerideki kan kokusunu aldıklarında şehre geri dönmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Arkama bakmadan onları orada bıraktım. Duvarın dayanacağını düşündüm. Ne kadar evrimleştiklerini fark etmemiştim ama halkımız için her şeyi tekrar yapardım."

Able o kadar hareketsiz ki, nefes alıp almadığından emin değilim.

Uzun bir sessizlikten sonra kardeşim kahkaha attı; yüksek sesli, histerik bir kahkaha. "Evet," dedi derin nefesler arasında. "Eminim ki bunların hepsini kendi açgözlülüğün için değil, bizim güvenliğimiz için yaptın."

Daha da yüksek sesle gülüyor ve babamın aurası daha hızlı dönüyor; saniye saniye daha da öfkeleniyor.

Able bana bakıyor. "Bunu bilmiyordum ama—" Kahkahayla nefes nefese kalıyor. "Olayların ardından olanları gördüm. O yaratıklar duvarda zayıf bir nokta bulmuş ve defalarca tırmalamışlar. Sonrasında incelemeye gittiğimizde, taşın üzerinde pençe izlerinin kalıntılarını bulduk."

Able kendini durduramıyor gibi görünüyor. Gözleri yaşıyor ve kahkaha krizine giriyor.

Yemek odasının kapısı aralanır ve Able'in koruması Nick, hemen arkasından Gaven ile birlikte içeri dalar. Nick'in elinde şırıngaya benzeyen bir şey vardır. Able onu görünce daha da çok güler.

"Beni susturmaya mı geldin yine, Nick?" diye bağırdı Able.

Nick iğneyi koluna batırır ve Able'in kahkahası aniden kesilir. İçini çeker ve bir an sonra sandalyesine yığılıp bayılır.

"Onu buradan çıkarın," diyor babam.

Gaven ve Nick, annemin koruması Fallon'dan yardım isterler ve üçü birlikte büyük bir çaba sarf ederek iri yarı kardeşimi odadan çıkarırlar.

Birkaç dakika sonra kapılar açıldı ve hizmetçiler tabaklarımızı toplamak ve çorbamızın yerine kızarmış tavuk koymak için geri döndüler. Annem ve babam hiçbir şey olmamış gibi yemeklerini yediler. Ben de yemeğimi azar azar yiyordum, gücüme ihtiyacım olduğunu biliyordum ama günün stresi yüzünden hâlâ çok huzursuzdum ve midemde fazla bir şey tutamıyordum.

"Beni neden bu kadar çabuk geri çağırdınız?" diye soruyorum.

Babam çatal bıçağını bırakıp sandalyesine yaslandı. "Bu gece de gördüğünüz gibi, Rafe çok büyük bir sorun haline geliyor. Herkese açıkça daha fazla sorumluluk istedi. Elbette bunu, dün geceki başarısızlığından dolayı ne kadar üzgün olduğunu halka ve Tanrı'ya kanıtlamanın bir yolu olarak gösterdi, ancak bugün duyurmadan önce bu fikri birkaç sihirli eve zaten sunmuştu. Adamlarının şehrin kuzey yarısının tüm koruma görevini üstlenmesini istiyor."

Tavuğun tadı birden kül gibi geldi. Rahatsızlığımı bastırmaya çalışarak yutkundum.

"Bize doğru geliyor, Harlow," diyor annem.

"Yani benden ne istiyorsun? Onu öpmemi mi?"

Annem boğazını temizledi. "Biliyoruz ki, senin de o adamla bizim gibi sorunlu bir geçmişin var, ama ne yazık ki zamanla aranızdaki bağ daha da güçlendi. Onu ikna etme çabalarımız sonuç vermedi."

Aidia. Yani Aidia onu kontrol edememiş demek istiyor.

Annem, "Onu ortadan kaldıramayız ama tarihimizden yola çıkarak bir hikaye uydurabiliriz belki," diyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Anlamadım."

Sandalyesinde daha dik oturuyor. "Eğer herhangi birimiz Rafe'in yıllar önce Fallen Hold'a saldırımları için orduyu bir şekilde etkilediğini öne sürseydik, bu suçlamayla bir amacımız varmış gibi görünürdük. Ama eğer Henry'nin başka bir seçeneğin olduğuna inanmak için bir nedeni varsa –ki

bu, onun mizacı ve buradaki güç arzusu göz önüne alındığında hepimizin şahsen bildiği gibi son derece mantıklı– bence sadece yeni kocanızın güvenini kazanmakla kalmayıp, onu ortak düşmanımıza karşı da bir araya getirebiliriz. Ayrıca, yüksek sihir evlerimiz ona yukarıdan baksa da, o şehir siyasetine karışmış biri değil. Onun sözü daha fazla ağırlık taşıyacak.”

Beynim sonunda onun ne dediğini kavradı. Benden Henry'yi, Mountain Haven'ın düşüşünden Rafe'in sorumlu olduğuna ikna etmemi istiyor.

Kötü bir plan değil. Rafe, Polm tarafından kutsanmış ve etkisinin çok güçlü olduğu biliniyor. Kurtarıcı rolünü oynamayı seven bir adamdan daha iyi kim, bir sürü canı tükenmiş insanı şehirden uzaklaştırmak için manipüle edebilir ki? Bir canavar sürüsünü harekete geçirebilecek türden bir zorlamayı düşününce ürperiyorum.

Anne babamın bu şekilde çalışmasını izlemek korkunç, ama dost canlısı oldukları için bu kadar uzun süre iktidarda kalmadılar. Şeytaniler.

Ellerimi düzgünce kucağımda birleştirdim. "Bunu Henry'ye nasıl rahatça açmamı bekliyorsunuz?"

Babam elini savurarak konuyu geçiştirdi. "Akıllı bir kızsın. Anlayacaksın. Sadece suçlamayı doğru zamanda ortaya atmamız gerekiyor."

Dudaklarımı ısırdım. "Ne zaman?"

"Dark Star Festival tarafından."

Ağzım kuruyor. Aylardır Karanlık Yıldız Festivali'nden korkuyorum.

Bu, İlahi Stellaria'nın, Polm'un kocası Asher'ı çalmasına protesto olarak tüm dünyayı karanlığa boğduğu zamanın bir kutlaması ve anma törenidir. Bir güneş tutulması Lunameade'i üç gün boyunca tamamen karanlığa gömdüğünde, şehir üç günlük bir parti başlatır. Her gün hikayenin bir temasını işler.

Birinci gün, Stellaria'nın aşkının çalınmasından duyduğu keder ve öfkenin anısına düzenlenen "İzdirap Günü"dür. Bu gün, Lunameade halkı geçen yıl ölenleri anar. Törenselsel çiçek ateşleri yakılır ve insanlar kaybettikleri sevdiklerine yazdıkları mektupları ateşe eklerler. İnsanlar barlarda ve özel evlerde toplanarak hikayeler anlatır ve kaybettikleri kişilerin hayatlarını kutlarlar.

Ama asıl korktuğum şey yas tutmak değil. Asıl korktuğum şey, ilk eşim Marc'ı özleyormuş gibi yaparak, kalabalığın önünde inandırıcı bir şekilde yasımı sergilemek. Bütün şehir beni ve dolayısıyla Henry'yi izleyecek.

“Henry’nin o ‘Öfke Gecesi’nde suçlamayı yapmasını istiyorsun,” diyorum. Zihnimdeki yapboz parçaları bir araya geliyor. “Marc yüzünden herkes bana bakacak.”

Babam konuşmak için ağzını açtı. "Ve—"

Ama annem, işin aslının benim başıma geleceğini görünce, onu susturmak için kolundan tuttu. Bunun olmasına izin vermesine şaşırdım.

"Bana bakacaklar ve Henry de benimle olacak," diyorum. "Onun suçu üstlenmesini ve ardından zemin hazırlamaya başlamasını istiyorsunuz."

"Bu kadar ilgiyle, yakılan odun yığınları gibi hızla alev alması kesin," diyor babam. "Rafe’i seven sihirli evler bile o zaman onu destekleme riskini göze almazlar. Tanrıya yemin ederim ki, benden bir şeyler elde etmek için sadece rol yapıyorlar. Hiçbiri aslında o hayvanın yönetimi ele geçirmesini istemiyor."

Annemin yüzünde korkunç bir memnuniyet ifadesi var, bir şeyden paçayı sıyrarak olmanın verdiği hafif bir keyif.

Annem sözlerine şöyle devam ediyor: "Descent sırasında, söylentinin yayılmasını sağlamaya devam edeceğiz. Belediye başkanı her zaman Descent davulcularını çağırarak kutlamalara başlar. Onun için işleri daha da kötüleştirmek için bir tür kamuoyu ortamı yaratacağız."

Festivalin ikinci günü olan İniş, Stellaria’nın aşkını geri almak için gökyüzünden indiği hikâyenin bir bölümünü yankılıyor. Polm, Asher’ı sakladığı toprağı lanetledi, böylece Stellaria onu kendisi geri alamasın. Toprağa kötücül büyüsünü yaptı, böylece gökyüzünden veya yeryüzünden, yaşayan veya ölü hiç kimse oraya ayak basmadan yanıp kül olmasın. İşte bu yüzden Stellaria, hem yaşam hem de ölüm varlığı olan, yıldız büyüsüyle dönüştürülen ve Asher’ın son büyüsüyle yeniden canlandırılan ilk "Ölümsüz"ü yarattı.

Descent etkinliğinde kadınlar en güzel elbiselerini giyer ve kayıp aşklarını aramak için sokaklara dökülürler. Drained kılığına girmiş erkeklerle pazarlık yapabilirler; bu erkekler kalabalığın arasına girip istedikleri erkeği getirirler. Genellikle bekar insanların tanışıp kaynaştığı bir gece olarak kabul edilse de, eğlenceye katılan birçok ciddi ilişkiye sahip insan da vardır.

"Ve bunun şafak vakti büyük bir olayla sonuçlanacağını varsayıyorum," diyorum.

Annem, "Şafak sökene kadar Rafe’i suçla ilişkilendirecek bazı kanıtlar bulunacak. Dördüncü sabah güneş doğduğunda, Lunameade’deki en nefret

edilen adam olacak,” diyor. “Gerisini biz hallederiz.”

O kadar eminler ki, kabul edeceğime inanamıyorum, sırf onlara inat olsun diye direnmeye devam etmek istiyorum. Ama Aidia'nın, artık ona zarar veremeyeceğini anladığı andaki yüz ifadesini hayal ediyorum. Bu şehrin duvarlarının ötesinde, buradan çok uzak bir yerdeki başka bir kasabada bir hayat hayal ediyorum ve bu görüntü bana sessiz kalma gücü veriyor.

Tavuğumdan bir lokma alıp yavaşça çiğniyorum, şarabımı yudumlarken sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

Sandalyemi geriye kaydırıp ayağa kalktım ve titrememi, onlara karşı durmanın bana ne kadar pahalıya mal olduğunu görmesinler diye ellerimi masaya koydum.

“Bunu yapacağım, ama bana istediğimi vereceğinize dair sözünüzü istiyorum,” diyorum sesimdeki nefes nefeseliği görmezden gelerek. “Varsayımlarda bulunmadan önce, bu bir öneri ya da bir müzakerenin başlangıcı değil. Düşman hatlarının gerisinde çok büyük bir risk alıyorum ve bunun karşılığında ödüllendirilmeyi beklediğimi şimdiden açıkça belirtmek istiyorum. Bunlar benim şartlarım. Bu iş bittiğinde, Henry son rakibinizi alt ettiğinde ve ben de size onun ve ailesi hakkında ihtiyacınız olan bilgileri verdiğimde, bana tünel anahtarını vereceksiniz ve tüm kardeşlerimin, istediğim tüm malzeme ve kaynaklarla birlikte, Gaven'ın beni takip etmesine izin vermeden dışarı çıkmama izin vermeleri için işbirliği yapmalarını sağlayacaksınız.”

Babamın kaşlarındaki kırışıklık derinleşti ve hedefi vurduğumu anladım. Planı buydu. Tüneli kullanmama izin vermişti, ancak beni bilgilendirmesi için korumamı da yanımda göndermeyi planlıyordu.

Göğsüm sıkışıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Şimdiye kadar Aidia'yı şehirden nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Kendini büyüleyebilir ama babam yine de onun aurasını görebilir. Gümüş bir auraya sahip bir kadının benimle şehirden ayrıldığını görmek onu anında şüphelendirir.

Ama artık Henry'nin auraları gizleyen bir yüzüğü olduğunu bildiğime göre, onu onun için çalabilir ve Gaven'ın geceleri gizlice görüştüğümü sandığı sevgililerinden biriymiş gibi davranabilirim.

Babamın elleri masanın kenarında kasılıyor. Bana şehirden kaçmanın en güvenli yolunu sunmaktan ve benimle olan bağlantısını kaybetmekten kaçınmak istiyor.

Sonunda gözlerime baktı ve sert bir şekilde başını salladı. "Pekala."

O beni her zaman sadece bir para birimi olarak gördü. Beni değerli bir rakip olarak hiç düşünmedi.

Belki bugün değil, ama bir gün bunu değiştireceğim.

HENRY

Kuzey Kalesi'nin oturma odası gösterişli ve üzerimdeki kalın palto için fazla sıcak. Kapıyı açan hizmetçi, ön kapıdan bu odaya kadar olan kısa yürüyüşte kapıyı üç kez açmayı teklif etti, ama uzun süre kalmayı planlamıyorum.

Keşke ona haddini bildirseydim şimdi. Belim ter içinde kalıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor. Büyük malikanede en ufak bir hareket belirtisini bile duymaya çalışırken, terlememin sadece ateşin sıcaklığından kaynaklanmadığını fark ediyorum. Gerginim.

Beni bu odaya getiren hizmetçi Rafe'i bulmak için ortadan kayboldu, ama benim görüşmekten endişelendiğim kişi belediye başkanı değil. Yeni baldızım.

Eğer Aidia benden hoşlanmıyorsa, Harlow'un bunu anlamasını sağlayacak bir yolunu mutlaka bulacağından hiç şüphem yok. Ve karımın en çok sevdiği kişinin tek bir vetosu bile, kaydettiğim tüm ilerlemeyi silmeye yeter.

Şöminenin önünde kanatlı koltuklar duruyor ve ateşin önüne kurt postundan bir halı serilmiş. Şömine rafı ve odadaki diğer tüm yüzeyler kristal biblolar ve üfleme cam vazolarla kaplı. Perdeler ağır, koyu renkli brokar kumaştan.

Tasarımın her detayı zengin görünme isteğini yansıtıyor, ancak pahalı eşyaların aşırı miktarı bu istenen izlenimi baltalıyor.

Duvarlar sanat eserleriyle kaplı, şöminenin üzerinde Rafe'in büyük bir portresi de var. Sayısız tablo arasında karıma benzeyen birini arıyorum. Belki Aidia hiç ona benzemiyor, ama diğer kardeşler arasında o kadar güçlü bir benzerlik var ki, tahmin etmek zorundayım. Carrenwell House'da kişisel bir dokunuşun en ufak bir izi bile olsaydı bilirdim, ama Harlow'un ebeveynleri daha steril, müze benzeri bir ortamı tercih ediyor.

Odanın içine doğru ilerleyip sanat eserlerini inceliyorum. Sonunda, duvarın en köşesinde, pencerelerin yanında küçük bir portre buluyorum. Kadın, aynı koyu saçları ve dolgun dudaklarıyla Harlow'a benziyor, ancak gözlerinde daha sert bir yoğunluk var.

Rafe onu hayatının geri kalanında olduğu gibi bu odada da gizli tutuyor. Harlow'un kız kardeşinin burada acı çektiğini bilmeye nasıl katlandığını anlamıyorum. Eğer bu durumda Holly olsaydı, adamın boğazını parçalardım.

Odaya şöyle bir göz attım ve Harlow'un teorisini düşündüm. Rafe Mattingly gerçekten de kimse bilmeden hem belediye başkanı hem de isyanın lideri olabilir miydi? Harlow, adama karşı çok önyargılı olduğu için güvenilir bir kaynak olamaz. Nedenini anlayabiliyorum, ama onu kendim tanımam gerekiyor.

Bu yüzden az önce kapıyı açan hizmetçiye sadece bir şey söylemekle yetinmedim. Bir de Harlow'un saygı duyduğu tek kişi olan Aidia Carrenwell ile gerçekten tanışmak istiyorum.

Bugün Harlow'un o manzarayı nasıl algıladığını düşünüyorum. Ailesinin sözlerinden teselli bulamadı. Önceki gece olanları onların davranışlarına göre değerlendirdi ki bu da başlı başına anlamlıydı. Sözsüz ipuçlarını okuma konusunda oldukça deneyimli olduğu açıkça görülüyor.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra oturma odasının kapısında bir adam belirdi. Şık bir takım elbise giymiş, saçları kusursuzca taranmıştı. "North Hold'a hoş geldiniz, Bay Havenwood. Ben Bay Mattingly'nin uşağı Paul. Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yarınki düğün sonrası kutlama yemeğimize şahsen davetiye göndermeyi umuyordum. Biliyorum geç haber veriyorum ama tüm ailenin bir arada olması benim ve Harlow için çok şey ifade ederdi." Bu kadar resmi konuşurken çok garip geliyor. Bu insanların düşündüğü gibi kaba biri olmak istemiyorum ve düzgün görgü kurallarıyla yetiştirildim, ama kelimeler yine de yapmacık geliyor.

"Korkarım Bay Mattingly'i az önce kaçırdınız."

Başımı salladım ve oturma odasının kapısına doğru baktım. "Davetiyeyi resmi olarak başka kime iletebilirim ki? Yeni eşime karşı her şeyi doğru yapmaya çalışıyorum."

Paul sıcak bir gülümsemeyle, "Korkarım ki hayır, ama emin olun ki eve gelir gelmez davetiyenizi ona ileteceğim." dedi. Tereddüt etti ve sesini alçalttı. "Onu daha sonra dışarıda görebilirsiniz belki, ama şu anda Bay Mattingly, hapishanedeki lanetli mahkumları ziyaret etmek için duruyor."

"Öyle mi? Bunu sık sık mı yapıyor?"

Uşak hararetle başını salladı. "Görünüşe göre artık haftada en az bir kez oluyor, çünkü birçoğu çifte kan kuyusu vergilerine karşı protesto ediyor."

"Ziyaret etmesi çok düşünceli bir davranış," diyorum.

Paul elini kalbine götürüyor. "Bu topluluğu çok önemsiyor. Endişelenmediği bir gün bile yok. Birçoğuna ekmek götürüyor ve ayrıca tutuklu ailelerin geçimlerini sağlayabilmeleri için onlara para da ulaştırıyor."

Bu gerçekten ilginç. Rafe, kan vergisi muhaliflerine ve ailelerine karşı dostça davranıyor. Sadakat için elinden gelen her şeyi yapıyor, ama aynı zamanda Rafe Mattingly gibi bir adamın hapishaneden özgürce girip çıkma imkanı da var. Bunu açıkça zor durumdaki insanlara yaranmak için kullanmış ve bu da ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Paul bana beklentiyle bakıyor.

"Bu çok cömert bir davranış," diyorum, biraz geç kalmış bir şekilde. "Onu kaçırdığım için hayal kırıklığına uğradım, ama eminim Harlow anlayacaktır."

Paul bir an tereddüt etti. "Şey, hapishane ziyaretinden sonra Living Nightmare'de bir toplantısı var. Kuzeydoğu bölgesinde bir bar. Bir saat kadar sonra orada yakalayabilirsiniz."

Zoraki bir gülümsemeyle ona teşekkür edip gitmek için döndüm. Yeni baldızımı görebilmek umuduyla kapıya son bir kez baktım ama kimse gelmiyordu. Rafe onu gece için kilit altında tutmuş olmalı. Eğer kız kardeşi gibiyse, onu kontrol altında tutma isteğini neredeyse anlıyorum ama Harlow'un söylediklerinin hepsi doğruysa, Aidia'nın dışarı çıkmak istemesini de anlıyorum.

Bu kadına hiçbir sadakat borcum yok, tıpkı Harlow'a da olmadığı gibi, ama yine de onun bir istismarcıyla burada mahsur kalması ve Harlow'un onu kurtarmak için bir şeyler yapmaya çalışan tek kişi olması beni rahatsız ediyor. Hangi aile böyle bir sadakat bekler ki?

İçimden bir ah çektim. On yıl önce yok etmeye çalıştıkları aileyle birlikte bir başka kızlarını daha gönderecek türden bir ah.

Elimle boynumun arkasını ovuyorum. Nasıl hissettiğimin önemi yok. Sadece bu mesajı Rafe'e iletmem ya da en azından elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyor ki South Hold'a geri dönüp denediğimi söyleyebileyim.

Living Nightmare'de iki saat beklemek bana sadece hafif bir sarhoşluk ve yüksek sesli müzikten dolayı kulaklarımda bir çınlama kazandırdı.

Keman çalanlar, bu küçük, karanlık bar yerine büyük bir balo salonuna daha uygun bir ses seviyesinde çalışıyorlar. Elektrikler daha önce kesilmişti ve mekan bir anlığına karanlığa gömülmüştü; daha sonra sahipleri mumları getirip partiyi yeniden başlattılar.

Titreyen mum ışığı, barın duvarına çizilmiş büyük ateş kuşu resminin ve müşterilerin üzerinden yansıyor.

Barmen, tetikte ve sürekli hareket halinde bakışları olan yaşlı bir adam, oturduğumdan beri bardağımı dolu tutuyor. Tekrar geliyor ama onu geri çevirip bara birkaç bozuk para atıyorum.

Belki Rafe'in uşağı beni şaka amaçlı kandırmaya çalışıyordu, ya da belki patronu başka bir şeye bulaşmıştı. Sebebi ne olursa olsun, South Hold'a geri dönmem gerekiyor.

Ayakta durup bara son bir kez göz attım, paltomu giydim ve arka çıkışa giden uzun koridora doğru yöneldim. Koridorda bir kapı gıcırtyla açıldı ve birkaç adam dışarı çıktı. Dar koridorun sonunda durdum ve başları öne eğik bir şekilde yanımdan geçtiler.

Son adam salondan ayrılır ayrılmaz, arka kapıya doğru yürüyüp soğuk gece havasına çıkıyorum.

Barın arka avlusu küçük. Köşede, muhtemelen güzel havalarda dışarıda içki içmek ve eğlenmek için kullanılan bazı demir mobilyalar istiflenmiş. Barın giriş kapısının solunda büyük bir heykel yükseliyor.

Bu, İlahi Asher. Lunameade'de Sonların İlahi Varlığı'nın herhangi bir tür türbe veya onurla anıldığını görmek beni çok şaşırttı. Koyu gri taştan yapılmış, boynuna dolanmış, kuyruğunu yiyen bir yılanla tasvir edilmiş.

Asher'ın hikayeleri burada popüler, ancak onun hakkında çok fazla konuşmanın hayatınıza onun varlığını getireceğine ve sevdiğiniz birini kaybetmenize yol açacağına dair garip bir batıl inanç var. Lunameade'de onu veya Kennymyra'yı tasvir eden sanat eserlerine nadiren rastlanır. Şehir halkı muhtemelen bunu önemsemez, ancak Asher ve Kennymyra'nın diğer İlahi Varlıklar kadar övüldüğü ve yansıtıldığı kalede büyüdükten sonra bu durum benim için dikkat çekici.

Ritmik ayak sesleri beni dalgınlığımdan uyandırdı ve Kellan Carrenwell ile yirmi şehir muhafızının avlu girişinden geçtiğini görünce yönümü çevirdim. Beni görür görmez durdu, ifadesi şaşkınlıktan kafa karışıklığına dönüştü.

"Henry? Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Şehir muhafızlarıyla çevrili olmam, yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmeme neden oluyor, ama zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Annenizin isteği üzerine düğün sonrası akşam yemeği davetimizi North Hold'a gönderdikten sonra bir içki içeyim dedim. Buranın Asher'ı onurlandıran bir bar olduğunu bilmiyordum, ama ismine bakılırsa bilmeliydim sanırım."

Kellan gözlerini benden öte kapıya doğru çevirdi. "Biriyle mi buluşacaktın?"

Başımı sallıyorum.

Kellan yanındaki adama tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor ve korumaları yanımdan geçerek bara giriyorlar. Son koruma da arkalarından kapıyı kapatana kadar bekliyor, sonra konuşuyor.

"Bu gece burada bir isyancı toplantısı olduğuna dair bir ihbar aldık. Bir şey gördünüz mü?"

Tepki vermemek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti. "Hayır. Sadece normal bir bar gibi görünüyordu."

Bu sadece bir tesadüf olabilir. Belki de İlahi Harvain bana berbat bir şans bahsetmiştir. Ama daha olası senaryoyu biliyorum.

Rafe beni tuzağa düşürdü. Ya da uşağı düşürdü. Ama benim geleceğimi nereden bilebilirlerdi ki? Belki Harlow haklıydı ve Rafe'in orada olması gerekiyordu çünkü o Rochelli'ydi. Ya da belki ben ön kapıdan girerken o North Hold'un arka kapısından çıkıyordu ve uşağına beni tuzağa düşürmesini söyleyip, sonra da ailelerimiz arasında gerilim yaratmak için Kellan'a haber verdi.

Eğer Harlow'un söyledikleri doğruysa ve ittifakımız gerçekten de ailesine yardım edip şehirdeki konumlarını sağlamlaştırıyorsa, o zaman onun bunu bozmaya çalışması mantıklı geliyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir tuzak kurdu ve ben de tuzağa düştüm.

"Kız kardeşinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Kellan gülerken yüz ifadesi rahatlıyor. "Bahse girerim öyle düşünüyorsun."

Gözlerimi ondan öteye, avlu çıkışına çeviriyorum. Yeni kayınbiraderimin yanından geçmek için mücadele etmek istemiyorum gerçekten. Harlow'un tamamen berbat görünmeyen tek aile üyesi o.

"Artık geri dönmeliyim," dedim ve şaşırtıcı bir şekilde Kellan kenara çekilip geçmeme izin verdi.

Yanından geçerken, "Onu güvende tut," diyor.

"Yapacağım."

Avlu duvarlarını aşip sokağa çıktığımda ancak o sözlerimin gerçekten doğru olduğunu anlıyorum.

HARLOW

Odaya girdiğimde karanlık. Şömine sönmüş ve gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor.

Odanın köşesindeki sandalyede beliren karanlık bir silüet beni irkiltti. Ama bu sadece Henry'nin çantası, bir hizmetçi tarafından dikkatsizce oraya bırakılmış. Eşyalarım dolapta asılı olsa iyi olur, çünkü annemin kırıışık elbiselerim yüzünden azarlamasına katlanamam.

Henry yakında geri dönecek, bu da Aidia'nın gelip gelmeyeceğini görmek için burada beklemeyi mi yoksa kayıp kadınlar hakkında ne bildiğini öğrenmek için Bea'yı ziyaret etmeyi mi tercih edeceğime karar vermem gerektiği anlamına geliyor.

Çok huzursuzum. Mountain Haven'a gitmek, kız kardeşimden bir şehirden daha uzakta olduğum ilk sefer. Aidia'nın Drained'dan zarar görmediğini biliyorum, ama bu onun hiç zarar görmediği anlamına gelmiyor. Onu tekrar görene kadar, bu aynı huzursuzluk beni rahatsız etmeye devam edecek.

Şöminenin yanındaki maşayı alıp kömürleri dürterek ateşi yeniden canlandırmaya çalışıyorum. Çelik taşa sürtünüyor ama ateşte hiç hayat kalmamış. Yeniden yakması için birini çağırmam gerekecek. Bu arada, şömine rafından kibritleri alıp üzerindeki şamdanın üç mumunu yakıyorum. Kibriti söndürdükten hemen sonra kumaş hışırtısı duyuyorum.

“Harlow, bu kırmızı dantelle dalga mı geçiyorsun? Evli olduğunu biliyorum ama bu düpedüz edepsizlik.”

Aidia'nın sesini duyunca arkamı dönüp dolabıma koştum. Orada duruyordu, Henry'nin benim için yaptığı kırmızı dantelli iç çamaşırlarından bazılarını tutan bir askıyı işaret ediyordu. İç çamaşırlarıma kaşlarını çatarak bakması, göğsümde sıkışmış bir şeyi çözdü.

"Bunun ne anlamı var? Hiçbir şeyi örtmüyor," diyor, parmağıyla minik saten kurdelenin üzerinden geçerken.

"Bence asıl mesele tam da bu," diye karşılık veriyorum.

Sesi hafif ama bana doğru yürürken yüzünü gölgede tutuyor.

Onu tutup kucaklamak, yüzümü saçlarına gömmek ve çiçeksi kokusunu içime çekmek istiyorum. Ama kapı eşiğinde duruyor. Mesafesini koruyor.

Sonunda yüzünü ışığa doğru çevirdiğinde nedenini anladım. Sol yanağının tamamı morluklarla kaplıydı, dudağı yarılmıştı.

İçimde mide bulandırıcı bir aşinalık hissi belirliyor. Bunu daha önce çok defa gördüm.

Tepki vermemek için kendimi zorluyorum ama yüz ifadesinden auramın kaybolduğunu, etrafımı altın bir hale gibi sardığını zaten anlıyorum.

"Kalbim," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Kemiklerim ağrıyor," dedi.

"Bizim kanımız," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

O iyi. Güvende.

Ancak biz hiçbir zaman güvende olmadık.

Az önce beni terk eden gerilim geri döndü. Ona dokunmak istiyorum ama etrafımda dönerken ne kadar temkinli hareket ettiğinden ve yüzünü ışıktan uzak tutmasından, buna dayanamadığını anlıyorum. Kalbim boğazımda. Yemin ederim onu daha kötü halde görmüştüm, ama dolabımda bulunması beni dehşete düşürüyor.

"Uzun süre kalamam," diyor kapıya bakarak. "Kocanızın gelişi, hizmetçilerden hiçbiri fark etmeden sessizce çıkmam için yeterince heyecan yarattı."

"Rafe onu durdurmaya çalıştı mı?" diye soruyorum.

"Rafe orada değildi. Senin iyi olup olmadığını öğrenene kadar onunla kendim görüşmek istemedim." Sırtır. "Ve ona sarılmalı mıyım yoksa yüzüne yumruk mu atmalıyım, bunu da öğrenene kadar."

Gülüyorum.

Aidia beni susturdu. "Onu biraz hafife aldın, Low. Uzun boylu ve koyu saçlı olduğunu söylemiştin. O adam çok etkileyici. Kaç yaşında, iki metre mi?"

Gözlerimi devirdim. "En fazla 1.96 metre."

Aidia kendini yelpazeyle serinletmeye başladı. "Ve o kaslar..." Abartılı bir iç çekişle nefes verdi. "O ceket kesinlikle Tanrı tarafından kutsanmış olmalı, çünkü yemin ederim kollarını bir kez kassa paramparça olurdu. Seni oradan oraya savurabilir gibi görünüyor—ve açıkçası, son birkaç yıldır iyi bir sekse ihtiyacın vardı. Oldukça gerginleşmiştin."

Ona dik dik baktım. "Bir sürü iyi seks deneyimim oldu."

Aidia beni tamamen görmezden gelerek alçak sesle ıslık çaldı. "Ve o gözler... Aman Tanrım! Gece gündüz sırt üstü yatardım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Düğün nasıldı? Gerçekten bir seks ritüeli yaptınız mı?"

"Evet."

"Acıdı mı?" diye soruyor.

O geceyi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. "Sadece istediğim zaman."

Aidia'nın ağzı açık kaldı. "Biliyordum. Eğlendin mi?"

"Bir sürü insanın beni izlemesinin tuhaflığını atlattıktan sonra her şey yoluna girdi. Ama şöyle bir sahne vardı, süslü bir yatakta Kennymyra'dan kutsama almak için bana orgazm yaşatması gerekiyordu ve ben o kadar sert boşaldım ki yüzyıllardır kullanılan sembollerini kırdım."

"Ne!" Bu kelime hem tiz bir kahkaha hem de bir nefes kesilmesi gibiydi.

"Aidy—şşş!" Kapıya doğru baktım, Gaven'ın onu duymamış olmasını umuyordum.

Gülmesini eliyle bastırdı. "Hemen daha fazlasını söyle."

Onun ısrarı üzerine, düğün olaylarını olabildiğince hızlı bir şekilde anlatıyorum ve o da çenesi giderek daha da gevşeyerek dinliyor.

"Ah, kesinlikle aşık olacak," diyor. "Hiç şüphe yok. O adamın hiç şansı yok. Sana karşı koyamayacak kadar güzelsin. O zamandan beri seks nasıl geçti?"

Dudaklarımı yaladım. "Henüz..."

"Harlow Catherine Carrenwell! O adam sana kadim sembolleri yıkan bir orgazm yaşattı ve sen onunla bir daha birlikte olmadın mı?" İç çamaşırlarını işaret ediyor. "Gördüğüm en ince detaylı iç çamaşırlarıyla dolu bir dolabın var ve hiçbirini kullanmadın." Alaycı bir şekilde, "Ne büyük israf! Ailenin en güzel göğüslerine sahip olmayı hak etmiyorsun, onları düşmanlarımızı baştan çıkarmak için kullanmayacaksan." diyor.

Gülmemi zor tutuyorum. "Haklısın. Çok kötü bir Carrenwell'im."

Aidia'nın parlak gülümsemesi endişeye dönüştü. "İyi olduğuna söz ver?"

Başımı salladım. "Bir gece uyurgezerlik yapmıştım ve Henry beni yağmurda balkonda bulmuştu. Daha önce hiç uyurgezerlik yaptığımı hatırlamıyorum."

"Daha küçükken yapardın, hatırlıyor musun?" diyor Aidia. "Eski günlerinden anıları tekrar tekrar yaşıydın. Bir keresinde dans dersleri. Birkaç tane daha vardı ama tam hatırlayamıyorum. Belki de en son ne zaman balkonda olduğunu hatırlamaya çalışırsan aklına gelir?"

Kaşlarımı çatıyorum. Aslında çatık değilim, ama sesinde bir umutsuzluk seziliyor ve gözleri buğulu.

"Aidy, biraz daha dayanabilir misin? Sadece Karanlık Yıldız Festivali'nden sonrasına kadar."

Başını yana eğdi. "Rafe'den bir gün daha fazla dayanabilirim. Her zaman. Bunu biliyorsun." Sesi yapmacık bir neşeye doluydu. "Canavardan bahsetmişken... Gitmeliyim."

Dolaba geri giriyor ve onu tutup kucaklamamak için kendimi çok zor tutuyorum, ama kaburgaları muhtemelen hala morarmış ve ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum.

Aidia elini geçit kapısına dayayarak duraksadı. "Low?" Sesi o kadar ciddiye ki, tüylerim diken diken oldu. "Henry'ye, sanki Tanrı'yı onurlandırmaya çalışıyormuş gibi sana oral seks yapmasını söyle, çünkü senin auranın hiç bu kadar parlak olduğunu görmemiştim." Omuzunun üzerinden bana sırttı.

İpek terliğimi çıkarıp ona fırlattım. O arkasından kapıyı hızla kapatırken terlik kapıya çarptı.

Onun kahkahalarını duymak, yeniden rahatça şakalaşmaya başlamak güzeldi.

Üç kez yavaşça nefes verdim ama onun morluklarını gördüğümünden beri kalbim durmadan çarpıyor. Oda çok sıcak ve havasız geliyor.

Henry her an geri dönebilir. Şimdi gitmezsem, çıkma şansımı kaybedeceğim.

Dolabımdaki elbiseler arasında en edepsiz olanı bulana kadar karıştırıp, akşam yemeği elbisemi çıkarıp Aidia'nın el salladığı kırmızı iç çamaşırını giyiyorum. Elbiseyi başımdan geçiriyorum ve ipeğin inceliği ve narinliği,

altındaki dantelin dokusunu gösteriyor. İ amaşıırı parlak olsa da, elbise o kadar koyu kırmızı ki neredeyse siyah gibi görünüyor.

Ayaklarımı uyumlu terliklerime sokup paltomu giydim. Sonra da dolabın arasından sessizce çıktım.

HARLOW

Guardian's Crossing o kadar kalabalık ki, bara ulaşmak için kol kola girmiş üç sarhoş yaşlı adamın oluşturduğu sıra dansının arasından itişip kakışmak zorunda kaldım.

Bea benim için bir kadeh viski hazırlamış. Şarap tercih ederdim ama Aidia'yı görmenin verdiği gerginliği atmak için her şeye razıyım. O iyi. En azından şartlar göz önüne alındığında olabildiğince iyi, yine de ben hâlâ gergin ve huzursuz bir enerji içindeyim.

Viskiyi büyük bir yudumda içiyorum.

Bea dilini şıklattı. "Bu iyi bir şey. Sıradan bir içkiymiş gibi yutma. Vahşi dağ insanlarıyla daha birkaç gün geçirdin ki."

Bardağı bara bırakırken dudaklarımı yaladım ve ona gülümsedim. Bea her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Kısa saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, kulağının arkasına bir çiçek takmıştı. Şüphesiz bu Josie'nin dokunuşuydu. Bea hiçbir zaman aksesuar kullanmayı seven biri olmamıştı.

Yanımda oturan adamlara birkaç bira dolduruyor ve barı silmek için bir bez alıyor. "Seni bu kadar çabuk göreceğimi beklemiyordum," diyor, önümde olmayan bir lekeyi silerek.

"Çağrıldım."

Kaşlarını çattı ama yine de bana bakmadı. "Çağırıyorlar. Gelmelisin."

"Çok uzun sürmeyecek."

Sonunda gözlerime baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Sanırım sonunda istediğim her şeye sahip olmanın bir yolunu buldum, ama bu daha özel bir yerde konuşulacak bir konu."

Başını arka odaya doğru salladı ve ben de barın etrafından dolaşıp perdenin arkasından loş depoya doğru onu takip ettim.

İçeri adımımı atar atmaz paltomu çıkarıp köşedeki masasına fırlattım. Yüzündeki rahatsızlık ifadesi, kağıt yığınlarını dağıttığım için duyduğu sinirden, paltoyu beğenmişliğe dönüştü.

Islık çalıyor. "Aman Tanrım! Her defasında halka açık alanda daha uygunsuz bir şey giyemeyeceğini düşündüğümde, gidip kendini aşırıyorsun."

Ellerimi koyu kırmızı ipeğin üzerinde gezdiriyorum. "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunu özel bir gün için saklıyordum. Mountain Haven'ın tüm büyümlü ailelerinin önünde çıplak kaldıktan sonra, neden olmasın diye düşündüm."

"Yani bunun yeni kocanızla hiçbir ilgisi yok mu?" diye soruyor Bea.

Omuz silkerek, "Henry'nin kıyafet seçimimden rahatsız olması sadece bir artı olur," dedim.

Bea gülüyor, sesi yumuşak, melodik bir alto sesi; hem tanıdık hem de yabancı. Eskiden bu kahkahaları kıymetli paralar gibi toplardım, ama son birkaç aydır çok az güldük.

"Yeni anlaşman ne?" diye soruyor Bea.

Bea ailem hakkında her şeyi bilmiyor. Güvenliği için ona anlatamayacağım birçok şey var. Bu, ilişkimizde büyük bir sorun noktasıydı. Ona bir şeyleri anlatmamamın sebebinin ona güvenmemem değil, onlara güvenmemem olduğunu anlamadı. Eğer bilmemesi gereken şeyleri bildiğinden şüphelenselerdi, en azından Electra'nın beyninden son zamanlardaki tüm anıları silmesini sağlamaktan çekinmezdim. Böyle bir şey, sadece kendisine mantıklı gelen bir muhasebe sistemi ve aklında tuttuğu satıcılar ve iyilikler listesiyle barını işleten bir kadın için yıkıcı olurdu.

"Henry'yi Rafe'e karşı kıskırtmam gerekiyor."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor Bea.

Üzerimdeki az giysili bedenimi elimle işaret ederek, "Tanrı'nın bana verdiği yeteneklerle... ve elbette ısıltılı kişiliğimle..." dedim.

Tekrar gülüyor. "Tabii ki. Çok iyi bir başlangıç yapmış gibiydin." Bir adım daha yaklaşıyor. "Sana iyi davrandı mı?"

"O, alçakgönüllülüğünü gösterdi."

Bea dudaklarını büzdü. "Tahmin ettiğim gibi. Ama gerçekten mi? İyi misin?"

Paylaşma teklifini kabul etmiyorum. Zaten herhangi biriyle bir şeyler paylaşmak benim için yeterince zor, ama eski sevgilimle yeni eşim hakkında konuşmak çok garip olurdu.

Aramızdaki bu yeni sınırı hissetmiş gibi görünüyor. "Peki, bu son iyiliğinle ne satın alacaksın?"

"Sonsuza dek özgürlük." Derin bir nefes alıyorum. "Gidiyorum."

"Nasıl?"

Onun şüpheciliğini anlıyorum. Ben de daha önce defalarca ayrılmakla tehdit ettim. Öfkelen dim, söylenip durdum, bıktığımı söyledim ama hep kaldım. Açık bir kaçış yolu olmadan ayrılmak imkansızdı.

"Annemle babam, bu son şeyi yapmam karşılığında bana bir iyilik yapmayı kabul ettiler. İş bittiğinde, ben gideceğim ve artık üzerimde hiçbir egemenlikleri kalmayacak."

"Yani kalede mi kalacaksınız?" diye soruyor.

Tünel hakkında ona anlatmak istiyorum ama kaçmaya çok yaklaştım. Bea tanıdığım en gizli insanlardan biri; yine de, son kaçışımı gerçekleştirmeden önce varlığından haberdar olma riskini göze alamam.

"Hayır. Dağın ötesine geçiyorum."

Bea bir an bana baktı. "Peki ya kocan?"

Alaycı bir şekilde, "Benden kurtulduğuna ve evliliğimizin ona sağladığı kaynaklara kavuştuğuna sevinecektir," dedim.

Daha fazla şey söylemek istercesine dudaklarını büzüyor. Şüphelerini anlıyorum, ama bu sefer değişen şey, şehir surlarının dışına çıkmış olmam. Ayrılmadan önce, bu balık akvaryumunun dışında bir hayat düşünmek bile hayal edilemezdi. Şimdi bu sınır aşıldı ve özgürlük elimde gibi hissediyorum.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Peki ya Zehirli Tilki?"

Suçluluk duygusu çok çabuk geliyor. Lunameade kadınlarına karşı sorumluluğumu ciddiye alıyorum, ama o işe başlamamın asıl sebebi Aidia'ya yardım edemememdi. Şehirde onu saklayabileceğim ve ailemin bulamayacağı bir yer yok. Kızlarını tekrar evlendirmekte hiçbir sakınca görmediklerini zaten gösterdiler. Şehir surlarının içinde onlardan kaçış yok. Eğer burada kalırsak, er ya da geç onların oyunlarına tekrar kapılacağız.

"Tek başıma bir grup tacizciye karşı mücadele etmek için sahip olacağım tek şansımı feda edemem," diyorum. "Kimseyi hayal kırıklığına

uğratmak istemiyorum, ama daha fazla kadının yardım etmesiyle ilgili söylediklerinizi düşündüm. Resmi planlar yapmak biraz zaman alacak. Bu arada, ağıımızı geliştirmek ve Vixen'in çalışmalarını sürdürmek için bir yol bulmak üzere beyin fırtınası yapabiliriz diye düşündüm.”

Bea odanın etrafına bakınıyor, bana bakmaktan kaçınıyor.

“Beni defalarca istifa etmeye ikna etmeye çalışan sendin,” diyorum. “Sonunda istifa ettiğim için şimdi kızmana inanamıyorum.”

Bea yutkunur ve koyu renkli gözleri kederle doludur. "Kızgın değilim. Çok uzun süre çok sıkışıp kalmıştın. İyileştiğini görmek beni rahatlatmıştı, Low."

Sözsüz kaldım—zorluklarımı en iyi bilen kişinin bende bu büyük değişimi fark etmesi beni çok duygulandırdı. Sanırım o söyleyene kadar ben bile bunu fark etmemiştim. Boğazım düğümlendi.

İkimiz de bu beklenmedik duygusal keşif karşısında ne yapacağımızı bilemiyoruz.

Bea kollarını çekiştirip tekrar boğazını temizledi. "Öyleyse yapacak işimiz var. Sanırım Kuzey Hold'daki saldırı ve kadınlar hakkında buradasınız."

Başımı salladım. "Kim kayıp?"

“Ağıımızda kayıp olan tek kişi Francesca. Ancak bölgeden birkaç kadın daha kaçırıldı ve bu endişe verici. Özellikle de en sevdiğimiz devrimci Rochelli, onların bir saldırının kurbanı olmadıkları yönünde söylentiler yaydığı için. Onların, 'Tükenmişler'e verilen bir vergi olduğunu söylüyor.”

Ona dik dik bakıyorum. "Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun? Nasıl biliyorsun?"

Bea beni bara giden perdeye doğru çağırıyor. Perdeyi kenara çekip barda duran sakallı adama başıyla işaret ediyor. Adam, dökülmüş biranın köpüğü içinde bardağını çeviriyor.

“Bunu biliyorum çünkü barda yarı sarhoş, yakında tamamen sarhoş olacak adam sürekli bundan bahsediyor,” diyor Bea. “Ağzından Rochelli çıktı, ben de konuşmaya devam etmesi için bardağını kaliteli içkiyle doldurmaya başladım. Sanırım bunun ailenizin onayladığı bir şey olduğunu düşünüyor.”

“Bunu yapmazlardı.” Onları kamuoyu önünde savunmak bir refleks, ama Bea söz konusu olduğunda durum farklı. “Anne babamın aşacağı birçok sınır var, ama kendi vatandaşlarımız bunlardan biri değil.”

Ona söyleyemediğim şey şu ki, bu sahte evliliğe sürüklenmemin tek sebebi buydu. Babam şehri korumak için kaleyi feda etti. Özellikle kalenin tekrar faaliyete geçtiğini bildiği halde şimdi rotasını değiştirmesinin hiçbir anlamı yok.

“Bunun nasıl duyulduğunun farkındayım,” diyorum. “Birçok şeyden fedakarlık ederlerdi, ama tüm bu fedakarlıklar bu şehir surlarının içindeki insanları korumak içindi.”

Bea ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Bana söyleyemeyeceğin şeyler olduğunu biliyorum, ama senin arkadaşın olmanın en güzel yanı, ailenin saçmalıklarına inanmak zorunda olmamam."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Bu kesinlikle Rafe olmalı. Bu, ortalığı karıştırmak için mükemmel bir dedikodu. Kanıtlamanın bir yolu yok, ama çürütmenin de bir yolu yok, bu yüzden yayılıp duracak ve şehirdeki güç dengesini kendi lehine çevirecek."

Aidia'nın yüzü hâlâ aklımda çok taze ve anne babama iyiliklerini nereye sokabileceklerini söylemek istesem de, bu durumda olmasının sorumlusu tamamen onlar olsa da, şu anda elimde sadece kötü seçenekler var ve Aidia'nın ihtiyaç duyduğu şeyi bana sunan tek seçenek onlarınki.

Bea duvara yaslandı ve düğmeli gömleğinin kıvrılmış kollarını çekiştirdi. "Belki de mesele onun gidişatı kendi lehine çevirmesinden ziyade, insanların sizin ailenizin manipülasyonundan bıkmış olmalarıdır. Tıpkı sizin gibi."

Ona dik dik baktım. "Rafe'in diğer seçenek olduğunun farkındasın, değil mi? Bugün orada adeta bir kral gibi hüküm sürüyordu."

Bea burnunu kırıttı. "O hortlak haftalardır susmadı. Sadece korku ve sefaletten besleniyor. Siyasi bir fırsata dönüştüremeyeceği hiçbir trajedi yok. Bunu dinlemek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Omuz silktim. "Anne babama hadlerini bildirmeyi ne kadar çok istediğimi herkesten daha iyi biliyorsun, ama şehrin çıkarlarını gerçekten gözetken tek bir uygun adaya ihtiyacım var. Kayıp kadınlarla ilgili yaşananlar korkutucu. Ben—" Ona tüm gerçeği anlatmakta tereddüt ettim, ama bilmeyi hak ediyor. Aksi takdirde, Lunameade'deki kadınları güvende tutmak için belirlediğimiz hedeflere nasıl ulaşacağız?

Ona Yetiştiricilerden ve Tükenmişlerin evriminden bahsettikçe gözleri giderek daha da büyüyor. Anlatmayı bitirdiğimde ise midesi bulanacak gibi görünüyor.

"Şey, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," diyor. "Barda oturan adamı yukarı çıkarıp ne bildiğini öğrenmeniz gerekiyor."

"Kolyem yanımda değil." Nadiren çıkarırım ama bu elbisenin cesur dekoltesinden dikkatleri dağıtmak istemedim. "Ayrıca, burada asla çalışmıyorum. Bu bizim kurallarımızdan biri."

Bea kollarını kavuşturdu. "İşine yaradığı zaman kuralları sürekli çiğnemiyor musun?"

"Kuralları en son çiğnediğimde, kocamı öptüm."

Gülümseyerek, "Ve bakın ne kadar da iyi sonuç verdi." dedi.

Başımı yana eğip ona dik dik baktım.

"Beni dinle," diye çıkıştı Bea. "O kadar çok bara ve pansiyona gittin ki, bir noktada en az bir kez burada olmazsan şüpheli hale gelir. Üstelik onu öldürmene gerek yok. Sadece ondan bilgi alabilirsin."

İnleyerek saçlarımı düzelttim. "Pekala. Tatil gecemi mahvettin." Yukarıdaki odaların anahtarlarının asılı olduğu panoya başımı salladım. "Üç numarayı ver bana."

Bea anahtarı bana fırlattı ve paltomu uzattı.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diyerek sırttım ve perdenin arkasından bara girdim.

İşığa adımımı attığım anda adamın gözlerini üzerimde hissediyorum. Normalde, çekici ve cilveli davranmaya çalışır ve yukarı çıkmayı teklif etmesini beklerdim, ama zamanım kısıtlı. Henry muhtemelen çoktan Carrenwell House'a geri dönmüştür. Onu çok uzun süre bekletirsem, beni aramaya gelecektir. Daha doğrudan olmam gerekecek.

Adamın yanına yaklaştım. Sarı saçları ensesinde topuz yapılmıştı ve soluk mavi gözlerinde bulanık, sarhoş bir parıltı vardı.

Yaklaştım. "Onlardan biri olduğunu duydum. Birlikte çalıştığınız kişiler..." Gürültülü bara şöyle bir göz attım ve sesimi alçalttım. "Rochelli."

Sırttır, geriye yaslanır ve daha sessiz olması gerektiğini belirtmek için gülümseyen dudaklarına parmağını götürür. "Ben Shane. Senin adın ne?"

"Gwen," dedim, elbisemin arasına bir açıklık gelecek şekilde öne eğilerek. "Şunu söylemeliyim ki, özellikle ondalık vergiyle ilgili kısım beni çok rahatsız etti. Genç bir kadın olarak, gece yalnız yürürken asla yeterince dikkatli olamazsınız."

Gözleri vücudumda aşağı doğru kaydı, göğsümde uzun bir süre durakladıktan sonra daha aşağıya indi. "Çok dikkatli olmalısın. Bu yeni, evrimleşmiş Kanı Tüketmiş yaratıklar sana bayılacaklar. Diyorlar ki,

canavarlar artık sadece kanla yetinmiyorlar. Et de istiyorlar. Carrenwell'ler de senin gibi kadınlarla onları uzak tutmaktan çok mutlular. Çalışan birkaç kadın, onlar için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

Parmaklarımı gömleğinin işlemeleri üzerinde gezdiriyorum. "Üst katta bir odam var. Belki detayları orada konuşabiliriz diye düşündüm. Özel olarak. Tabii ki güvenlik için."

Gözleri parladı. "Elbette, karşılıklı olarak kabul edilebilir bir fiyatta anlaşabilirsek, sizin gibi güzel bir kadını korumaya yardımcı olmak benim için bir onur olurdu."

"İki dakika içinde üç numaralı odada buluşalım, şartları konuşabiliriz." Geri çekildim, uzaklaşırken tırnaklarım gömleğini çizdi.

Bardan geçip arka koridordan aşağıya, merdivenlerden ikinci kata çıktım. Loş koridorun sağındaki üçüncü kapının üzerindeki üç numarası hafifçe yamuk duruyordu. Kapıyı açıp sade odaya girdim. Kapının sağında tek kişilik bir yatak vardı. Karşı duvarda, şöminenin önünde, ahşap bir sandalye ve ona uygun bir masa duruyordu.

Bea, Josie'yi ateş yakması için yukarı göndermiş olmalı, çünkü oda şimdiden aydınlandı ve beklediğimden daha sıcak.

Kapının yanındaki duvarda asılı aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Dudaklarımdaki parlak kırmızı ruj hala mükemmel. Yanaklarımı hafifçe sıkarak kızarmış gibi bir görünüm veriyorum.

Kapı çalındı ve hemen kapıyı açmaya koştum.

Kapıyı açar açmaz üzerime atıldı. Shane kolumu yakalayıp beni yatağa doğru çekti. Sadece sarhoş diye gardımı indirmem aptallıktı.

Kıvrılıp elini bıraktım. "Şu sandalyede oturabilirsin, ben de elbisemi çıkarayım diye düşünüyordum."

"Bunu istediğim gibi yapabileceğimi düşündüm. Buna razıyım. Yüzüme oturmanı istiyorum," diyor.

Konuşması anlaşılmaz. Tahmin ettiğimden daha sarhoş.

"Aslında sandalye konusunda haklısın. Sen benim penisimin üzerinde otururken o mor gözlerine bakmak istiyorum," diyor.

Shane sendeleyerek sandalyeye doğru ilerledi, beceriksizce hareket edip neredeyse oturamayacaktı. Dirseğimi şakağına vurdum ve anında yana doğru yığıldı. Tekrar elini uzatmaya kalkışması ihtimaline karşı onu yerinde tutacak bir şey aradım odada.

Tek seçenek, perdeleri açık tutan ipler.

"Özür dilerim, Bea," dedim, onları perdelerden çıkarıp adamın bileklerini sandalyenin ahşap kollarına bağlarken.

Geri çekilip onu süzdüm. Çenesi aşağı doğru bükülmüş, ağzı açık ve salyası tişörtüne bulaşmıştı. Ona kastettiğimden daha sert vurdum.

Bu biraz zaman alabilir.

Orada oturup ona bakmak yerine, odadan sessizce çıkıp aşağıya indim ve sorgumun başlamasını beklerken Bea'nın enfes şaraplarının tadını çıkardım.

Bara doğru gitmek yerine, merdivenlerin dibinde diğer yöne dönüp temizlik malzemeleri dolabına giden arka koridora doğru ilerledim. İçeri girdim ve küçük, dağınık alandan geçtim. Arka duvardaki raf neredeyse ulaşamayacağım kadar yüksekti, ama parmaklarımı üst kenarına dokundurdum ve soğuk metale değdirdim. Anahtarı kavradım ve rafın yanına asılı bir temizlik önlüğünü kenara iterek anahtar deliğini ortaya çıkardım. Kapıyı açtım ve ittim, kapı gıcırtyla açıldı ve Bea'nın enfes şarap koleksiyonunu ortaya çıkardı. İçmemi istemiyorsa, burada olduğunu bana hiç söylememeliydi.

Tozlu şişelerin üzerinde parmaklarımı gezdirerek eski bir favorimi seçiyorum, sonra dolaba geri dönüp gizli kapıyı kapatıp kilitliyorum. Anahtarı yerine koyup, bir süre önce sakladığım tirbuşona uzanıp şişeyi açıyorum.

Dolaptan çıktım ve çaldığım şarabı elimde tutarak arka kapıdan sessizce dışarı çıktım.

Barın arkasındaki avlu sessiz ve yukarıdaki adamla boğuşmanın ardından serin hava iyi geliyor.

Ensemdeki saçlarımı kenara çekip iç çekerek şaraptan bir yudum aldım. Hatırladığım kadar güzeldi; yumuşak, zengin ve kış gecesi için mükemmeldi.

Shane'in bir an önce uyanması gerekiyor. Henry Carrenwell House'a döndüğünde odamda olmadığımı fark edecek ve Gaven'e söyleyecek, o zaman da ikisiyle birden uğraşmak zorunda kalacağım.

Gece gökyüzüne bakıp şarabımı yudumlarken içerideki gürültüyü dinliyorum. Burada kalıp casusluktan bir gece ara verebilirdim. Bu düşünceyle içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve birkaç yudum daha şarap içiyorum.

Bu hissin geçmesi yaklaşık on beş dakika sürüyor, ama geçtikten sonra, damarlarımda dolaşan alkolün verdiği hoş sarhoşluğa rağmen kendimi daha

dengeli hissediyorum.

Umarım Shane'in uyanması için yeterli zaman vermişimdir. Bu şişeyi bara götüreceğim çünkü Bea'nın en sevdiği içkilerden biri ve sadece birazını içmek bana kötü geliyor. Eğer ben bitirene kadar adam uyanmazsa, onu uyandırmanın bir yolunu bulurum.

Bara geri döndüğümde, eskisinden daha gürültülü ve kalabalık olduğunu fark ettim.

Bea beni görünce kaşlarını çatı, ben de ona doğru ilerledim.

“Çok hızlı oldu,” diyor, üzerinde hiçbir şey yazmayan bir şişeden bir şey döküp bana uzatırken. Omzumun üzerinden merdiven boşluğuna doğru bir bakış atıyor.

“Arkadaşım biraz heyecanlandı ve onu sakinleştirmek zorunda kaldım,” diyorum. “Sanırım onu biraz fazla sert bir şekilde sakinleştirdim. Beklerken bir içki içeyim dedim.”

Kaşları çatıldı. Tekrar koridora doğru baktı. "Gördün mü—" Elini kaldırıp başını salladı. "Boş ver. Burada senin oynadığın oyunları yargılamak için bulunmuyorum."

Ne demek istediğini sormak üzereydim ki, kırmızımsı sıvıdan yavaşça bir yudum aldım ve neredeyse inledim. Şimdiye kadar tattığım en yumuşak viskiydi, sonunda hafif bir meyvemsi tat da hissediliyordu.

"Bu nedir?"

Bea memnuniyetle böbürleniyor. “Bu yüzden bu gece kalabalık bu kadar büyük. Yeni Dark Star Festival biramı sadece bir geceliğine tattıracağım haberi yayıldı. Bunu gizli tuttuğum halde nasıl oldu anlamıyorum.” Sesi alaycı bir tonda.

Bea, dedikodu yayma ve nadir içkilerini abartma konusunda çok başarılı. Bilgiyi doğru müşterilerle paylaşarak, bir akşam içinde tüm şehre yayılmasını sağlama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip.

Aklımdan bir düşünce geçiyor. Bu kadar ikna edici bir kargaşa yaratabilecek tek kişi Rochelli'dir.

Bea'nin barda birkaç sandalye ötede oturan bir adamın önündeki dökülmüş bir şeyi silmesini izliyorum. İsyanın lideri olması imkansız. Ama zihnim hemen parçaları birleştirmeye başlıyor. İnanılmaz derecede bilgili; bu gerçeği, her gece konuştuğu insan sayısının çokluğu nedeniyle göz ardı etmişim. Ama aynı zamanda ailemden nefret ediyor, sihir gücü yok ve kasaba toplantılarında ikinci kan vergisine şiddetle karşı çıkmış.

Bu düşünceyi kafamdan atıp içeceğimden bir yudum daha alıyorum. Ona duyduğum sevgiyle o kadar kör olmuş olmam ve bunu kaçırmış olmam akıl almaz. Üstelik, kreasyonları için malzeme almak dışında Guardian's Crossing'den nadiren ayrılıyor. Nasıl hem bir devrimi hem de bir işletmeyi yönetebilirdi ki?

Barda oturan adama bir bira uzattıktan sonra bana doğru geri yürüdü, eğildi ve sırttı. "Low, bir şeyler söylemek için cesaret toplamaya çalışıyordum. Yeni kocanla ne tür sapıkça bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama o çok uzun zaman önce yukarı çıktığı halde neden hala burada olduğunu sormak zorundayım."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bea, sahte bir teslimiyetle elini kaldırır. "Bunu burada yaparak beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun bilmiyorum ve yaptığın garip rol yapma şeylerini yargılayacak biri değilim ama onu bu kadar uzun süre bekletmene şaşırdım. İsyen edenle birlikte gittikten hemen sonra gelip nerede olduğunu sordu. Bir süre önce yukarı çıktı."

Ona cevap vermeyi beklemiyorum. Kalabalığı itip geçiyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum, muhbirimim henüz ölmemiş olmasını umuyorum.

HARLOW

Üçüncü odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, elim hâlâ kapı kolunda, bakışlarım kocama sabitlenmiş halde bir an durakladım.

Göz ucuyla baktığımda, Shane'in bileklerindeki bağları çılgınca çekiştirdiğini gördüm. En azından hâlâ nefes alıyor.

Henry yatağın üzerinde oturuyor, koyu renk gözleri bana dik dik bakıyor. Saçlarının düzgünce taranmış ve temiz kıyafetler giymiş olmasından Carrenwell House'a geri döndüğünü anlayabiliyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve pazuları siyah gömleğinin altında geriliyor.

Henry'den korkmuyorum ama beynimin bir köşesinde kaçmam gerektiğine dair bir alarm zili çalıyor.

Kapı kolunu bıraktım ve yavaşça ona doğru döndüm. "Kurtum, ne kadar da tatsız bir sürpriz. Beni nasıl bulacağını nereden bildin?"

"Burası senin en sevdiğin bar," diyor Henry. "En sevdiğin barmenle." Bakışları vücudumu taradı, göğüslerimde durakladıktan sonra sağ bacağıma ve kalça hizasındaki yırtmaca kayd. "Üzerinde ne var böyle?"

Sağa sola sallanıyorum. "Lunameade'in seçkin bir tasarımcısından çok pahalı bir elbise. Beğenmenize sevindim."

"Eğer bu bir elbise ise, kesinlikle bitmemiş demektir."

Yaka kısmını çekiştiriyorum. "Beğenmediysen, çıkarmaktan memnuniyet duyarım."

"Yapma." Bu kelime aynı anda hem bir tehdit, hem bir meydan okuma, hem de bir davettir.

Gözlerindeki tehditkar ifade karşısında adrenalin kanımda hızla yükseliyor. İyi. Ben de öfkeliyim. Lunameade'de bile istenmeyen kocamdan kaçamıyorum.

"Evliliğinizin üzerinden daha birkaç gün geçti ve odanıza başka bir adamı mı davet ediyorsunuz?" diye soruyor Henry.

Dudaklarımı büzdüm. "Bu kadar duygusal olacağını düşünmemiştim."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu duygusallık değil. Bu gurur. Böyle bir adamı utandırmamalısın."

"Ya da? Ne olacak?" diye soruyorum, alt dudağımı abartılı bir şekilde büzerek.

Onu zorlamamalıyım ama onu çıldırtmak hayatımda kalan birkaç zevkten biri.

Shane, ellerini kurtarmaya çalışırken sandalyeyi öne doğru kaydırır. Ancak bu çabası sadece Henry'nin dikkatini çekmekten ibarettir.

"Evli olduğumu bilmiyordum. Bu açıkça özel bir konuşma. Beni çözerseniz, kendim çıkabilirim," diyor Shane.

Çok korkmuş görünüyor. Tanrı bilir ben gelmeden önce Henry ona neler söyledi.

"Şimdi daha konuşkan ve daha az el şakası yapan biri gibi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Henry'ye tedirgin bir bakış attı.

"Kocama aldırmayın. Eminim Rochelli'den gelen yazışmalarınızı duymaktan çok memnun olurdu. Ben aşağıda ne konuştuğunuzu daha detaylı öğrenmek istiyorum."

Shane bileklerindeki bağları çekiştirip bana ve Henry'ye baktı. "Evet."

"Sen isyancılarla mı çalışıyorsun?" diye sordu Henry yavaşça.

Shane başını salladı.

"Harlow Carrenwell ile casusluk faaliyetleriniz hakkında konuşacağınızı mı sandınız?"

İçimden bir ah çektim. Onu öldürmeme planım suya düştü. Henry, bu odadan çıkmasına izin veremem diye emin oldu.

Shane'in başı aniden bana döndü. "Bunun bir illüzyon olduğunu sanıyordum. Gerçekten bir Carrenwell olduğunu düşünmemiştim. Birçok profesyonel kadın bunu sadece fantezi için yapıyor. Bilmiyordum. Ben..."

Konuşması artık eskisi gibi peltek değil, ama tamamen ayık da görünmüyor. Umarım bu, onu sorgulamak için en uygun zamandır.

“Rahat ol Shane,” dedim. “Seni satmayacağım. Sadece Rochelli ve kayıp kadınlar hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum.”

Henry'nin kaşları birden yukarı kalktı.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece sarhoştum ve övünüyordum," diyor Shane.

Henry içini çekip başını salladı. "Hadi ama Shane. Karımı buraya getirmenin belli ki bir amacı vardı. Sana söyleyebilirim ki onu harekete geçiren tek şey bilgi. Öyle değil mi canım?"

Bütün bunları Henry ile paylaşmak istemiyorum ama aurasının değişme şeklinden ve gözlerindeki ifadeden, Shane'i hemen öldürmemek için büyük bir çaba sarf ettiğinden neredeyse eminim. Şimdi sormazsam, bir daha asla sorma şansım olmayabilir.

“Beni neyin heyecanlandırıldığını biliyormuş gibi yapman çok tatlı,” diye alay ediyorum. Aura'sı daha da genişliyor ama onu görmezden gelip esirimize odaklanıyorum. “Rochelli'nin kim olduğunu biliyor musun, Shane?”

Shane gülüyor ve başını sallıyor. "Kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Bazıları onun bir grup insan olduğunu düşünüyor. Bazıları ise aslında bir kadın olduğunu ve Lunameade'deki erkeklerin kadınların zekasını hafife aldıkları için kimsenin bir kadından şüphelenmeyeceğini düşünüyor."

Yine Bea'yı düşünüyorum ama bunu nasıl yapmış olabileceğini ya da şimdiye kadar benden nasıl saklamış olabileceğini aklım almıyor.

"Bu konuda haksız değiller," diyor Henry. "Buradaki erkekler çok aptal. Rochelli'nin kim olduğunu bilmiyorsanız, onunla nasıl iletişim kuracaksınız?"

Shane kıpırdandı, sandalyenin bağlarını hafifçe çekiştirdi. "Mektuplar. Evime, şehrin halka açık posta kutularından birinin numarası ve kilidini açmak için gereken şifrenin yazılı olduğu bir not geliyor. Her seferinde farklı oluyor; asla aynı bölgede değil ve rakamların hiçbir mantığı yok."

Midem bulanıyor. Zehirli Tilki olarak, yakalanmamak için şehirde birkaç posta kutusu kiraliyorum ve her ay bunları değiştiriyorum. Müşterilerimi kontrol eden kadınlar, müşterilerimize tıpkı bunun gibi bir posta kutusu numarası ve kod veriyorlar. Bu süreç, benim kullandığım sürece -Bea'nın önerdiği sürece- oldukça benziyor.

"Neden işe alındın?" diye soruyor Henry. "Onların sana güvenmesini sağlayan ne?"

Shane kapıya doğru baktı, sonra tekrar Henry'ye döndü. "Benim bir kutsamam yok, ama birkaç yüksek sihir evinin hesaplarını yönetiyorum. Sanırım davet edilmememin sebebi erişimim olması ve şehir toplantısında aylık ikinci kan vergisi hakkında açıkça konuşmamdı. Annem teknik olarak hak kazanıyor, ama kanama hastalığı var. Şifacı yarayı iyileştirebilir, ancak ayda iki kez onlara ödeme yapmak bizim için pahalı ve her kesildiğinde onun için risk oluşturuyor. Altı ay önce bir toplantıda özellikle sinirlenmiştim ve ilk mesaj o zaman kapıma geldi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen de öylece kabul ettin mi?"

Shane başını salladı. "İlk başta inanmadım. Bir tuzak olduğunu düşündüm. Ama talimatları izledim. Oldukça basitti. Sadece bir barda bir kadına bazı iyileştirici malzemeler – gazlı bez, alkol, ağrı kesici bir tentür – bırakmam gerekiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Bana söylenen masaya gittim ve o beni bekliyordu. Paketi ona verdim ve ayrıldım. Ertesi gün, evimdeki posta kutusunda bir kese dolusu bozuk para buldum."

"Ama şimdi onu bu kadar çabuk bırakmaya mı hazırsınız?" diye itiraz ediyorum.

Shane başını salladı. "Hayır, onu ele verecek kadar bilgiye sahip değilim. Sanırım bu durumun bu kadar uzun sürmesinin sebebi de bu. Kimse yeterince bilgiye sahip değil. Farklı insanlarla tanıştım ve farklı yerlere eşyalar bıraktım. Sanırım beni istediler çünkü sihirli evlere girip çıkan birçok insanla çalışıyorum ve ben de onları sık sık ziyaret ediyorum. Tanıştığım bazı insanlar şehirde toplantılar olduğunu iddia ediyor ama ben hiçbirine katılmadım."

"Peki o zaman kadınları nereden biliyordun?" Henry'nin bana dikilen bakışlarını görmezden geliyorum.

Shane burnunu omzuna sürtmeye çalıştı ama beceriksizce bir girişimden sonra vazgeçti. "Bu gece bir teslimat yaparken tanıştığım adamlardan biri bundan bahsediyordu. Geç kalmıştım ve beklerken belli ki içki içmişti. Kayıp kadınların kaza eseri olmadığını, 'Tüketilmişler'i uzaklaştırmak için bir ödeme olduğunu dedikodu yapmaya başladı."

Henry'nin aurası geniş bir alana yayılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Shane yeğenin cebini işaret ederek ellerini salladı. "Rochelli'den bir notu vardı. Onu kaptım."

Odanın karşısına geçip yeğenin cebine dokundum, Henry'nin yaklaştığının ancak belirsiz bir şekilde farkındaydım. Küçük bir parşömen

parçası çıkarıp açtım. Yazı oldukça düzgündü, ancak harflerin kıvrımları da belirgindi.

Bu kadınlar sadece susamış Drained'in kurbanları değil. Onlar, Carrenwell'lerin bu evrimleşmiş canavarları uzak tutmak için sunduğu bedeldir ve—

Henry notu elimden kaptı.

"Bunu okuyordum ve bu bir kanıt," diye çıkıştım.

"O elbiseyle ne kadar kazandığını görmek isterdim," diyor.

Mektuba uzandım ama Henry benden uzaklaştı. Gözleri hızla sayfayı taradı ve mektubu alma girişimlerimden ikisini daha savuşturdu. Elbisemin eteğine takılıp ateşe doğru sendeledim. Henry beni belimden yakaladı.

Sahne ağır çekimde gerçekleşiyor: Henry beni yakalamak için parşömeni bırakıyor. Mektup doğrudan ateşe düşüyor.

Henry beni doğrulturken, ona inanamayarak bakıyorum. O da benim bakışlarımı takip ediyor ve küfrediyor.

Mürekkep kabarıyor ve kağıt simsiyah oluyor. İşte böylece, elimizdeki tek kanıt külden başka bir şey kalmıyor.

Henry, iri yarı bir dağ adamı olmasını beklediğim biri için her zaman sinir bozucu derecede zarif davrandı. Ama bu, alışılmadık derecede sakarcaydı. Şüphelerimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Aylardır Rafe'in Rochelli için tek uygun seçenek olduğuna inanıyordum, ancak Henry'nin notu kapıp elinden düşürmesi çok uygun geldi.

"Sende ne sorun var?" diye çıkıştım.

"Benimle mi?" Bana doğru bir adım attı, ben de geri çekildim. "Sana ne oldu böyle? O edepsiz elbiseyle dışarı çıkıp, bir adamı yukarı çıkmaya davet ediyorsun. Üstelik kendin mi sorguluyorsun? Ya bir şey yapmaya kalkışsaydı?"

Henry'ye dik dik baktım. "Bir şey denedi ve ah, şuna bakın. Ben iyiyim, o ise sandalyeye bağlı."

Shane araya girerek, "Aslında onun yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktım," dedi. "Sadece beni buraya neden getirdiği konusunda bazı yanlış varsayımlarda bulundum."

Henry, Shane'e öldürücü bir bakış fırlattı. "Peki, sen ne düşünüyordun Harlow? Ondan nasıl bilgi almayı planlıyordun?"

Kızginken onu sıkıştırmamak daha akıllıca olurdu ama ben de kızgıyım. "Onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyordum."

Henry kolumu tuttu ve beni yatağa doğru sürükledi.

Homurdandım. "Sen ne yapıyorsun—"

Oturdu ve beni sırtım ona dönük şekilde kucağına çekti. Bacaklarımı kendi bacaklarının dışına geçirdi ve elbisemdeki yırtık o kadar yukarı kalktı ki dantelli iç çamaşırlarım göründü. Kollarımı kurtarmaya çalıştım ama Henry onları sırtımın arkasında, bedenlerimizin arasında sıkıştırmıştı.

Shane, merak ve korku arasında kalmış bir halde bizi izliyor.

"Ne halt ediyorsun?" Henry'ye karşı kıvranıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

Boynumu hafifçe ısırdı. "Oynamak istedin, küçük karım. Ben de senin oyunlarını oynamaya geldim."

"Seninle oynamak istemedim," diye tersledim.

"İşte tam da bu yüzden buradayım," diye homurdanıyor. "Benimle oynayabilirsin ya da hiç oynamazsın."

Onun tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama kollarımı sıkıca tutmuş.

Henry, burnunu boğazımın üst kısmına sürerken çırpınışlarımı görmezden geliyor ve kulağımın yanında duruyor. Parmaklarını bacağımda gezdiriyor ve kalçamdan görünen dantelle oynuyor. "Bu ne renk?"

"Parlak kırmızı."

Mırıldanıyor ve bu titreşim tenimde tüylerimi diken diken ediyor. "Eğer susmamı istiyorsan hangi kelimeyi söylersin?"

Beklentiyle titriyorum. Ritüel bir şeydi, ama bir yabancının önünde bana dokunmasına, hatta belki de benimle sevişmesine izin vermeyi seçmek, içimi bir karışım sıcaklık ve beklentiyle dolduruyor. Shane'in izlemesinden ziyade, Henry'nin bana dokunma biçimindeki sahiplenici tavrı hoşuma gidiyor. Sanki arzusuyla lanetlenmiş gibi.

"Ne dersin Harlow?" diye tekrarlıyor.

İşte tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu. Bütün gün çok gergindim. Eğer bu oyun onun bana olan ilgisini artırırsa, bu da asıl amacımdan sapmamı telafi etmeye yardımcı olur.

"Yıldızlar," diyorum.

Kulağımın memesini hafifçe ısıırıyor. "Aferin kızım." Başparmağıyla iç bacağıma nazıkçe okşuyor. "Söylemek istediğin bir şey var mı, güzelim?"

Hem utanç hem de şehvet karışımı bir duygu hissediyorum. Bunu istediğimi itiraf etmemi sağlamasından hem hoşlanıyorum hem de nefret ediyorum. "Hayır."

Henry elini elbisemin yırtmacından yukarı kaydırıp, elbiseyi sonuna kadar açtı ve bacaklarını dışarı doğru uzatarak benimkileri daha da açtı.

"Shane, görmek istediğın bu muydu? Onun için seçtiğım bu dantelli iç çamaşırları mı?" diye soruyor Henry.

Shane kararsız görünüyordu; dürüst olup kabul mü etmeli yoksa reddetmeli mi diye tereddüt ediyordu. Yavaşça başını salladı.

Henry mırıldanarak bacaklarımın arasına bakıyor ve dantelin üzerinden beni okşuyor. Dilini şıklatıyor. "Yaramaz karım. Shane'e bir bakış attırdığın için şimdiden çok ıslandın."

İlgi ve onaylamazlıkla karışık, alçak sesli tınısı beni daha da tahrik ediyor.

Shane'in gözleri parlıyor. Tam bir aptal. Artık eskisi kadar sarhoş olmadığını anlayabiliyorum ama Henry'nin bir oyun oynadığına gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Shane'in tehlike algısı yok. Lunameade'de bu kadar uzun süre yaşamasına şaşmamalı.

Henry, beni birkaç hafif okşamayla kışkırtıyor. "Ne düşünüyorsun Harlow? İzlemesini ister misin? Bize bu kadar iyi bilgi verdiği için ona bir şey teklif etmeli miyiz?"

Cevap beklemeden, Henry narin danteli yırtarken yüksek bir yırtılma sesi havayı yırtar.

Shane, olanları izlerken dudaklarını yaladı.

Kontrolün bende olmamasından dolayı bu kadar tahrik olmam beni hem aşağılanmış hem de sinirli hissettiriyor. Ben kontrolün bende olmasını severim. Bir yabancınn önünde onun bana dokunmasına neden bu kadar keyif aldığımı anlamıyorum.

Henry elini bacağımın iç kısmına doğru kaydıldı. Boynumu uzatarak onun derin mavi gözlerine baktım ve tüm hayal kırıklığımı kelimelere zorla yansıtarak, "Senden nefret ediyorum," dedim.

Henry, beni susturmak için yırtık külotu ağzıma tıkıyor. Vajinama hafifçe vuruyor ve boğuk çığlığıma gülüyor. Sonra Shane'e gizlice gülümsüyor. "Bu çok daha iyi. Bazen ağzı bozuk oluyor, hem de hiç eğlenceli olmayan bir şekilde."

Onun bu sapkın sahiplenme duygusundan hoşlanmamdan nefret ediyorum. Kimseye ait olmak istemiyorum ve bunun gerçek kıskançlık olmadığını biliyorum, ama Henry'nin alçak, vahşi ses tonu ve benimle yatmaya çalışan bu adama gerçekten zarar verebilecekmiş gibi görünmesi beni çok etkiliyor.

Henry elimi bacaklarımın arasına doğru yönlendirip kulağıma fısıldadı: "Benim için ne kadar ıslandığını hissediyor musun? Eğer sıırılsıklam

terlemeseydin, tiksintin daha inandırıcı olurdu."

İki parmağımı birbirine sıkıştırıp içime doğru itiyor.

İnliyorum.

Henry bileğimi tutuyor ve Shane'in gözleri önünde parmaklarımla kendimi tatmin etmemi sağlıyor. "Söyle bana Shane. Mutlu bir evliliği olduğunu bilmeden önce ona ne yapmayı planlıyordun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Ben—"

"Hadi ama, yalan söylenmesinden gerçekten nefret ediyorum. Hadi dürüst ol."

Shane bana sanki tüm cevapları biliyormuşum gibi bakıyor, ama ben vücudumdaki artan baskıya ve Henry'nin beni kendimi daha hızlı parmaklamaya zorlamasına çok odaklanmış durumdayım. Hareketlerimi tamamen o kontrol ediyor. Onun elinde bir kuklayım.

Diğer elini yukarı kaldırıp elbise askısını sol omzumdan kaydırıyor ve altındaki dantelli büstiyeri aşağı çekerek göğsümü açığa çıkarıyor. Avucunun içine alıp yoğuruyor ve parmaklarının arasında meme ucumu yuvarlıyor. Diğer eli ise durmaksızın kaygan parmaklarımı vajinamın içine ve dışına pompalarken başparmağı klitorisime dokunuyor.

Başımı tekrar omzuna yasladım ve aurasını fark ettim. Koyu erik rengindeydi ve kıvrımları etrafımda, sanki beni okşuyorlarmış gibi vücudumu yukarıdan aşağıya doğru sarıyordu; iç bacaklarımdan, kollarım ve göğüslerimden, karnıma kadar. Onları hissedemiyordum ama aurasındaki sahiplenici duyguyu görmek, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık dalgası yarattı.

Külotum bir sonraki inlememi zar zor bastırıyor. Gerilim giderek artıyor. Henry beni tam sınırdan tutmaktan zevk alıyor. Bu konuda bu kadar iyi olması, benim ritmimi bu kadar çabuk anlaması ve zevkimi yavaş yavaş artırıp beni tam istediği yerde tutması sinir bozucu. Eğer onun aurasını göremiyor olsaydım, ilahi lütfunun Kennymyra'dan geldiğine inanabilirdim.

Klitorisimi çimdikliyor ve ben çığlık atıyorum.

"Bak Shane, biz yeni evliyiz," diyor Henry. "Ve karım gerçekten ilgiden hoşlanıyor. Bu yüzden böyle cüretkar elbiseler giyiyor. Ama bence en güzel hali böyle, sen de aynı fikirde değil misin?"

Shane'in yüzünde endişe belirliyor. Sanırım sonunda sadece benim değil, başkalarının da mahvolduğunu anlamaya başlıyor.

"Eşimin güzel olduğunu söyle Shane," diye çıkıştı Henry.

Ağızıma tıkılmış külotla nefes nefese kalıyorum. Çok ıslakım ve onun Shane'i bu şekilde aşağılaması beni baştan aşağı yakıyor.

"Çok güzel," diye kekeledi Shane. "Gözleri gerçekten büyüleyici."

Henry elimi daha hızlı hareket ettiriyor. Zirveye ulaşmama sadece bir nefes kaldı.

"Gözleri mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Henry. "Size bunların hepsini gösterdim, siz hala gözlerinden bahsediyorsunuz."

Shane yutkunarak, "Henry'nin beni istediği gibi becereceğini sanan bu adamı aşağılamasını izlemek bu kadar tahrik edici olmamalıydı, ama inanılmaz derecede tahrik oldum. Ya da belki de sadece delirdim. Belki de bu benim deliliğim." dedi.

"Göğüsleri mükemmel. Dik ve tam doğru boyutta," diyor Shane. "Onları o kadar çok sergilediği için ilk dikkatimi çeken şey göğüsleri oldu."

"Peki ya?" diye soruyor Henry. "Bu güzel, çıplak vajinaya ne dersin? Düğün gecemizde bunu beklemiyordum ama o, bana ait olan şeyin mükemmel bir görünümüne sahip olmamı istedi."

Eğer iç çamaşırım ağızıma tıkılmamış olsaydı, ona yıllar önce vücut kıllarını alma konusunda uzmanlaşmış bir şifacıdan tedavi gördüğümü söylerdim. Bunun onunla veya düğünümle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen erkek partnerlerin kaybolmasını engellemekle ilgiliydi.

Parmaklarımı daha da hızlı bir şekilde hareket ettiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Çok sıkı, biliyorsun. Öyle değil mi, güzelim?" Boynuma sokuluyor. "Düğün gecemizde seni iyice esnetmem ve derine inmem gerekmemiş miydi?"

İnleyerek ve kıvranarak ona sürtünüyorum. Gün boyu çok gergindim ve bu rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kıvranırken, Henry'nin sert penisinin kalçama bastığını hissediyorum.

Donakaldım. Gerçekten de Shane'in önünde, törensel bir şey yapmadan, sadece istediği için benimle birlikte olacak mı?

Düğün gecemizden sonra tekrar seks yapacağımızı düşünmemiştim. Genellikle tek motivasyonum kin oluyor. Ama düğünün, Damızlıkçının ve Aidia'nın zarar görebileceği korkusunun yarattığı tüm stres beni yoruyor. Eğer şu an isteseydi, izin verirdim. Sadece beni iyice gerdiğini düşünmek bile parmaklarımı sıkıkmama neden oluyor.

Bileğimi kavrayıp beni daha sert bir şekilde kendimi becermeye zorluyor, sanki bu oyundan zevk aldığım için beni cezalandırmak

istiyormuş gibi.

Shane, "Daha önce hiç çıplak bir vajinayla ilişkiye girmedim," diyor.

Shane'in neden bu kadar açık sözlü olduğunu anlayamıyorum. Ne kadar kötü durumda olduğunu farkında olmalı. Henry'nin çok açık olan öfkesini mutlaka okuyabilir. Öte yandan, benimle uğlaşılmaması gereken bir kadın olduğumu da düşünmüştü, belki de insanları anlamakta pek iyi değil.

"Onu buraya getirirken yapmak istediğin bu muydu?" diye soruyor Henry.

"Yüzüme oturmasını istedim. Onu tatmak istedim."

Gözümün ucuyla Henry'nin ağzının hafifçe kıvrılıp sırttığını görüyorum. "Peki, hepsi bu muydu?" Aurası uzun parmaklar gibi uzanıyor, neredeyse Shane'in göğsüne meydan okurcasına itiyor.

Shane boğazını temizledi. "Onu yere yatırıp çırpınmasını izlemek ve bir yandan da ona biraz saygı aşılama istedim."

"Bu duyguyu biliyorum," diyor Henry. "Peki bunu yapmaya hakkın olduğunu neden düşündün?"

Shane buruşuk elbiseme doğru başını salladı. "O elbiseyi giydi ve beni buraya tek başına getirdi. Doğrudan söylemese bile ne istediğini biliyorum. Bütün kadınların zaman zaman sert bir ele ihtiyacı vardır."

Henry'nin kısık ve ölümcül kıkırdaması elimi daha hızlı pompalarken duyuluyor. Çok yaklaştım, karnımdaki gerilim canımı yakıyor. Biraz daha sürtünmeye ihtiyacım var ve tam sınırı aşacağım.

Bunun yerine Henry elimi çekip vajinama sertçe vurdu. Hem mahvolmuş orgazm yüzünden hem de hassas tenimdeki yanma hissinden dolayı hayal kırıklığıyla inledim.

Henry elimi yüzümün önüne kaldırdı ve kulağımı hafifçe ısırdı. "Büyünü şu parmaklarına topla."

Başarısız orgazm beni çileden çıkardı. Ona yumruk atmak istiyorum ama dinliyorum ve parmaklarımın koyu mor renge dönüşmesini izliyorum.

Henry beni zorla ayağa kaldırdı ve Shane'in yanına sürükledi.

"Ondan kendi isteğiyle verilmeyen bir şeyi almaya çalıştın," diye homurdanır Henry. "Karımın tadına bir daha asla bakamayacaksın, bu son tadın olacak."

Hâlâ vajinamdan akan zehirli sıvıyla ıslanmış parmaklarımı Shane'in ağzına sokuyor.

Shane ne yaptığının farkında değil. Belli ki bunu bir sapkınlık sanıyor çünkü parmaklarımı sertçe emiyor ve inliyor.

Henry o sesi duyunca o kadar hareketsiz kaldı ki, zehrim onu öldürmeden önce adamın boğazını parçalayacak mı diye merak ettim.

Shane'in yüzünün aniden solgunlaşmasıyla gerilimden kurtuluyorum. Boğazını temizlemeye çalışıyor ama boğulmaya başlıyor. Ağzından köpükler çıkıyor ve nefes almakta zorlanırken gözleri komik bir şekilde büyüyor.

Kafasının sandalyenin arkasına gevşeyerek yaslanmasının sesi beni dalgınlığımdan çıkardı.

Ağzımdan külotumu hızla çıkardım. "Sen kaba herif! Bilgisi vardı. Daha fazla soru sormadan neden onu öldürdün?" diye çıktım, kendimi Henry'den kurtarıp ona doğru döndüm.

Gözlerindeki ifade ölümcül ve yarı deli. "Bende ne yanlış var?"

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ve omuz askımı yerine geri taktım.

"O yatak odasına bile uygun olmayan elbiseyle halkın önüne çıktın, benden başka bir adamı da yukarıya getirdin ve anlattıklarından anladığım kadarıyla bu sırada neredeyse saldırıya uğradın."

Göğsüne hafifçe vurdum. "Hallettim. Değerli bilgileri vardı ve ağzı gevşekti. Daha fazlasını paylaşması için onu ikna edebileceğimi düşündüm."

"Şunu açıkça belirtelim," diyor, yumruğunu yan tarafında sıkarak. "Sen benim karımsın ve bu senin için ne kadar bir rol olsa da, en azından temkinli olmanı bekliyorum."

"Kıskanıyorsun." Gülümsüyorum ve aklıma korkunç bir fikir geliyor. "Senin penisinin ağzıma girecek bir sonraki penis olacağını sanıyordun ve onun senden önce davrandığı için hayal kırıklığına uğradın. Hayal kırıklığıyla başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum ama—"

Henry bir saniye içinde üzerime atıldı, beni duvara yasladı, bir eli saçlarımda, diğer eli kalçamdaydı. "Sana orgazm yaşatmadığım için beni kızdırmaya çalışmayı bırak. Ne kadar gösteriş yaptığını düşünürsek, bir kez daha performans sergileme fırsatı bulduğuna sevineceğini sanıyordum."

Keşke onun bana dokunmasına hiç izin vermeseydim. Ona güvenmediğim halde, aklımı başımda tutmam gerekirken, ona izin verdiğim için kendime çok kızıyorum.

Yakınımda olduğunun aşırı farkındayım, biraz düşünmek için kendime alan açmak adına uzaklaşmasını istiyorum. Ama içimdeki daha büyük bir

parça onun hiç uzaklaşmasını istemiyor. O parçam, başladığı işi bitirmesini istiyor.

Elini salarımndan çekiyor. Ben irkilince, eli havada donakalmış bir halde kalıyor. "Bir iek yaprağı var."

"Ah." Gereksiz yere tetikte olmamdan, ayrıca şüphelendiği bir şeyi doğrulamış olmamdan dolayı çok utanıyorum.

Başımın tepesinden bir şey koparıp soluk beyaz bir yaprağı havaya kaldırdı.

Avucundaki şeye bakıyorum.

Çenesini sıktı. "Harlow. Neden irkildin?"

Elimden geldiğince meydan okuyarak gözlerinin içine bakmaya zorluyorum kendimi. "nk sen bir hayvansın."

Henry'nin gözleri kısıldı. "O türden bir hayvan değil." Geri çekildi ve elini yüzüne sürdü. "Bu gece değerli bir şey ğrendik. Not için özür dilerim. Düşürmek istememiştim. Sanırım ne yazdığını not alabilirim."

Vücudum hâlâ uyuşmuş halde, onu şüpheyile değerlendiriyorum.

Odayı geçip Shane'in bileklerindeki bağları çözüyor ve perdelerin iplerini ait oldukları yerlere bağlıyor. Ardından kapıyı işaret ediyor.

"Seni eve gtrmeliyim. Yarın uzun bir gün olacak."

Tartışmak istiyorum ama kelimenin tam anlamıyla l bir bedeninin olduğu bir odadayız. Zehirlenmiş bir ceset. Olay yerinde hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım. Dikkatsizleşiyorum—ya da daha doğrusu, Henry beni dikkatsizleştiriyor.

Yatağın üzerinden paltosunu kapıp bana fırlattı. "Bunu giy."

Üzerime bol gelen paltoyu geçirdim, koluna girdim ve beni zehirlenmiş bir başka cesetten uzaklaştırmasına izin verdim.

HARLOW

Carrenwell House kütüphanesinde bir saattir araştırma yapıyordum ki Kellan beni buldu.

Onun olduğunu anlamak için araştırmalarımın başımı kaldırmama bile gerek yok. Etrafındaki aura ve odanın içinde ağır ağır yürürkenki yürüyüşünün ritmi çok tanıdık. Birkaç adım öteye geldiğinde ona şöyle bir bakıyorum.

Sisli, gri sabah ışığında bitkin görünüyor. Aurası soluk turuncu, sanki kendini çok yormuş veya çok fazla büyüü çok hızlı kullanmış gibi.

"Erkenden kalkmışsın," diyor, raflardan çektiğim kitap yığınının üzerinden başını uzatarak.

"Henry sarılmayı çok seviyor. Boğulmak istemiyorsam ilk fırsatta kaçmalıyım," diyorum.

Söylemediğim şey şu ki, bu sabah beni kurtarmak için yeterince kıpırdandığında yataktan kalkmakta tereddüt ettim. Eminim ki beni sadece tekrar uyurgezerlik yapacağımdan ve kaleyi savunmak için ihtiyaç duyduğu adamları getirme şansını kaybedeceğinden endişelendiği için tutuyor. Sebepleri ne olursa olsun, Henry'nin koruyucu bir şekilde etrafıma sarılmış koluyla uyuduğum kadar derin bir uyku hiç uyumadım.

Önümdeki kitabı karıştırmaya devam ediyorum. Büyük, el yazısıyla yazılmış, sayfaları kırılğan ve mürekkebi solmuş bir kitap bu; ailemin ve kuyuların tarihini içeriyor. Bazılarımız için deliliğin neden daha da

kötüleştğine ve "Tükenmişler"ın nasıl veya neden evrimleştiğine dair bir cevap bulmayı umuyorum.

Kellan kıkırdadı. "Demek balayı döneminin tadını çıkarıyorsunuz?"

Yarım kalmış bir nakış projesini işaret ederek, onu yastık yapmayı planladığımı söylüyorum. "Onu öldürmenin yaratıcı yollarını hayal ediyorum."

Kellan, neredeyse bitmiş olan keten kağıdı okurken sırttı. "İç organların dışarı çıkarılması mı?"

"En bariz seçenekleri zaten gözden geçirdim," diyorum omuz silkerek. Henry'nin eşsiz yeteneğinden bahsetmek dilimin ucunda ama kendimi tutuyorum. Güvenliğim için endişelenip aileme söylemeyeceğinden emin değilim ve tünel anahtarını alma şansımı kaybetmek istemiyorum.

Kellan ne okuduğumu görmek için omzumun üzerinden bana bakıyor. "İlginç bir seçim. Biraz araştırma mı yapıyorsun?"

Yakından bakıldığında, gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin, ayrıca kaşlarının arasında kalıcı olarak yer etmiş belirgin bir kırışıklık da var.

"Yaşlı görünüyorsun."

Gülümsüyor ve bu hafiflik yüzüne gençlikten bir parça geri getiriyor. Yine de, bir şeylerin onu üzdüğünü anlayabiliyorum. Yanıma oturuyor ve kitap yığınının içinden bir kitap alıyor.

"Onu dün gece gördüm, biliyor musun?"

Hâlâ... "Öyle mi?"

"İsyancıların bulunduğu bir bardan ayrılıyorum."

Sayfayı çeviriyorum ama artık okumuyorum. "Henry mi? Onlarla mı konuşuyordu?"

"Hayır, biz geldiğimizde o ayrılıyordu ve içeride isyanla ilgili bir toplantı yapan kimseyi bulamadık."

"Yani kötü bir tavsiye miydi?"

"Ya da oraya çok geç kaldık," diyor Kellan.

Henry'nin Rochelli'den gelen mesajı kasten ateşe attığından neredeyse eminim. Bilmediğim şey ise neden yaptığı. Keşke ne yazdığını bilseydim, ama daha sonra ona sorduğumda, sadece benim daha önce okuduklarımı hatırladı.

En akıllıca olan Kellan'a söylemek olurdu, ama biliyorum ki olayın tamamını göremiyorum ve parçalar neredeyse çok iyi bir araya geliyor.

Eğer ona söylersem, bunu kendi lehine kullanacak ve en azından şimdilik Rafe'i alt edebilmem için Henry'nin bana güvenmesi gerekiyor.

Onunla hesabımı kapatmak için bu kadar uzun süre bekledim, şimdi de bir başkasının keyfini kaçırmak için değil. Zaten Henry'ye de pek güvenmiyorum.

Yıpranmış sayfadan kurtulup Kellan'a döndüm. "Sence isyancılarla iş birliği yapıyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ya öyledir ya da inanılmaz derecede şanssızdır."

Saçlarımı savurup sııttım. "Benimle evli, yani bu mantıklı."

"Saçmalık. Sen çok neşeli birisin," diyor. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Bana sorun çıkaracağımı biliyormuş gibi davranıyor. Çok dikkatli." Önümdeki solmuş el yazısına geri dönüyorum.

Kellan yığından bir kitap alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Peki, araştırmanın amacı neydi?"

Dirseğimi masaya dayadım ve yorgun gözlerimi ovdum. "Çünkü dün gece Able ile akşam yemeği yedim. Onu sakinleştirmek zorunda kaldılar, Kel. Yemek salonunun ortasında."

Yüzünü buruşturarak, "Durum kötüleşiyor. Nedenini anlamaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Birkaç teorim var."

Kellan sandalyesine yaslandı. "Hadi onları dinleyelim."

"Acaba güçlerini ne kadar kullandıklarıyla mı ilgili?" diye soruyorum.

Kellan kaşlarını çattı ve başını salladı. "Tahminime göre, gücümü en az onlar kadar, hatta neredeyse her gün kullanıyorum. Belki aynı ölçüde değil, ama eğer durum böyle olsaydı ve zamanla maruz kalma oranı artsaydı, Thomas veya Electra'nın ikisi de risk altında olurdu çünkü onlar en büyük iki çocuk. İkisinde de huysuzluk belirtisi yok."

"Huysuzluk mu?" Acı bir kahkaha attım. "Bunu mu böyle adlandırıyoruz?"

"Düşük?"

Yüzündeki o yumuşaklığa tahammül edemiyorum. Gözleri Aidia'nınki gibi daha açık renkli ve onları görünce Aidia'yı çok özleyorum. Onun hakkında soru sormak istiyorum ama Kellan'ın benim tarafımda olduğuna inanmak istiyorum. Aidia ve Rafe hakkında anne babamıza ne kadar bağırdığını görmüş olsam da, istesem bile ona tamamen güvenemeyeceğimi biliyorum.

“Haklısın.” İçimden bir ah çektim. “Eğer mesele maruz kalma süresiyle ilgili olsaydı, annem de belirtiler gösterirdi. Kışın ortasından bile daha soğuk, ama kızgın değil.”

O da onaylayarak mırıldandı ve kitabını karıştırmaya devam etti. Ben de parmağımı kitapların sırtlarında gezdirerek, şimdiye kadar çektiğim tüm kitapların solmuş yaldızlı başlıklarını okudum.

"Ne arıyorsunuz?" diye soruyor Kellan.

"Kuyu düzeninin belgelendiği bir yer var mı? Yeraltı akışının haritası?"

Gözleri parlıyor. "Çevreyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer bu zamanla birikmiş bir şey değilse, kuyuya yeni bir şeyin girmiş olması gerekir. Belki de bu, son bir yılda kuyunun durumunun daha da kötüleşmesinin nedeni ile bağlantılıdır."

Tamamen hareketsiz kalıyor ve beni anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Kalede de durum daha mı kötü?"

Elimdeki harita kitabıyla tereddüt ediyorum. "Geçen gece bir tanesiyle mahsur kalmıştım."

Sayfalarını karıştırdığı kitaptan başını hızla kaldırdı. "Nasıl?"

"Uzun bir hikaye. Önemli olan şu ki, yetiştirici öldü ve ben hala buradayım."

"Nasıl bir deneyimdi?"

"Kesinlikle ürkütücü. Çok daha kontrollüydü, neredeyse sakindi. Kanıyordum ama o zamanını bekliyordu. Ve konuşabiliyordu." Sadece sesini düşünmek bile, tıpkı taş üzerinde kazınan pençeler gibi, kanımı donduruyor.

"Ne yazıyordu?"

"Henry bir kahraman gibi benimle onun arasına atladı ve benim onun olduğumu söyledi, ama o güldü ve benim onun gibi kokmadığımı söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Kellan.

"Şey, Kel, insanlar evlenince bazen yalnız zaman geçirirler—"

Elini kaldırıp abartılı bir kasma sesi çıkarıyor. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Ne kokusunu alıyordu demek istedim?"

Omuz silktilim. "Senin tahminin benimki kadar doğru, ama ya delilik ve Tükenmişlerin evrimi birbiriyle bağlantılıysa?"

Dudaklarını büzdü. "Zamanlamanın uyumu göz önüne alındığında bunu düşünmüştüm. Elbette, Tükenmişlerin ne zaman evrimleşmeye başladığını kesin olarak bilmiyoruz, ancak şu anda oldukça fazla sayıda Tükenmiş oldukları açık."

Onu tekrar süzdüm, etrafındaki uyuşukluğu fark ettim. "Hiç delilik nöbeti geçirmedi mi?"

Başını salladı. "Olağanüstü bir şey yok. Şimdi auramı okumayı bırakın. Kabalık bu. Dün gece bir sorguya katıldım ve beni çok yordu."

"Biraz izin almalısın," diyorum.

Başını sallayıp başka yöne baktı. "Yapamam. Olan biten her şeyle birlikte olmaz. İsyancılar iki gün önce kuyuyu havaya uçurmaya çalıştılar. Karanlık Yıldız Festivali platformunu inşa etmek için kerestelerin arasına bazı malzemeler de soktular."

Büyü yeteneğine sahip olan ve Tanrı'nın görünüşte rastgele bahsettiği nimetlerle ne yaptığımız konusunda sağlıklı bir şüpheciliğe sahip olan benim gibi biri için bile, bu nimetlerin sembolüne saldırmak başımı belaya sokmak gibi görünüyor. Kuyu kutsaldır. Bunun aşırı derecede kutsal değerlere saygısızlık olması beni korkutuyor. Bu düzeydeki çılgınlık tahmin edilemez.

Kellan kaşlarını çattı ve burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Bu kitaplardan herhangi birinde olup olmadığını bilmiyorum. Bu özel şey çok gizli bir aile sırrı. Tüm kamuya açık çizimlerde sadece Kan Kuyusu gösteriliyor." Masadan iki şamdan aldı ve birini ortaya koydu. "Yani eğer bu Kan Kuyusu ise ve bu," diye bir şamdanı daha güneyine koydu, "Aile Kuyusu ise, kuyunun Carrenwell Evi'nin güneyinde bir yere boşalması mantıklı geliyor."

"Yani, Kurumuş Orman'ın bir yerinde mi?" Masanın üzerinden uzanıp üçüncü bir şamdanı alıyorum ve Kan Kuyusu işaretinin olabildiğince kuzeyine yerleştiriyorum. "Burası Dağ Kuyusu."

Kellan şok içinde ona bakıyor. "Bu doğru mu?"

"Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Kellan çenesini ovuşturdu. "Sana göstermiş olması ilginç."

Onun merakını görmezden gelip, basit haritaya odaklandım. "Bildiğim kadarıyla, Dağ Kuyusu'nu kullanan hiç kimse olumsuz bir yan etki yaşamıyor. Sadece kasabada yaşayan bizler yaşıyoruz ve eğer kuyu suyu gerçekten yer altından akıp başka bir yerden çıkıyorsa, belki de 'Kurutulmuş' bölgesini de bozuyordur."

İkimiz de, sanki tüm cevaplar onlarda saklıymış gibi, işaretlere bakıyoruz.

Kellan, kitaplık sıralarına bakmak için döndü. "Babamızın veya büyükbabamızın kasada bir yerlerde detaylı haritalar saklamış olabileceğini

düşünüyorum, ama mutlaka bir yerlerde onların aklına gelmemiş tasvirler vardır."

"Şehir planlamacısı mı?" diye soruyorum. "Belediye başkanıyla çok zaman geçirdiğini biliyorum, ama Rafe'i gerçekten sevip sevmediğini ya da bunun sadece işinin bir gereği olup olmadığını asla anlayamıyorum. Ama şehrin tüm genişleme ve yeniden tasarımıyla sorumluysa, Lunameade'in kuruluşuna dair kayıtlara sahip olması gerekir."

Kellan çenesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Seni Rafe'in ya da müttefiklerinin yanına yaklaştırmak istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Başka bir seçenek olsaydı, onu tercih ederdim. Onunla kaliteli zaman geçirmek istediğimden değil."

Uzun bir süre bana baktı, yüzünde asık bir ifade vardı. "Rafe ile yalnız kalman beni endişelendiriyor."

"Onun için endişelenmelisiniz."

Arkasını dönüp tarih kitaplarının sırası boyunca yürüyor, parmağını kitapların sırtlarına sürerek bir yandan da mırıldanıyor. "Yani, ne tarih ne de kutsama kayıtları."

"Belki de tarım arazisi altında?" diye öneriyorum. "Şehrin çiftçilerinin tüm su erişim noktalarının farkında olması gerekiyor elbette. Aidia'nın sihir kullanmayı öğrenirken takıntılı olduğu kitabı hatırlıyor musun? Işık büyüsünü kullanarak taklit etmeyi denediği o farklı yerli bitkilerin resimleri vardı."

Kellan başını hızla çevirip bana baktı. "Bunu bir çiftçi yazmadı. Büyük büyük annemiz Louisa Carrenwell yazdı. Ve sadece bitkileri çizmedi. Ayrıca Stellaria'dan da bir kutsama almıştı; Lunameade'nin sanatını ve kültürünü, yani yerli bitkileri ve bahçeciliği, gelenekleri ve kutlamaları yakalamayı hayatının işi haline getirmişti ve—" Kütüphanenin diğer tarafına fırladı, rafların arasına kayboldu ve bir an sonra elinde iki kitapla geri döndü. "Şehrin sanatının elle çizilmiş tasvirleri. Tam olarak doğru olmayabilir ama tarih boyunca şehrin yerleşim düzeninin bir dizi haritasını hatırlıyorum. Ailemizin sırlarını saklamaya başlamasından öncesine ait bir şey olabilir."

Kitaplardan birini önüme koyuyor, diğerini de alıp yanımdaki sandalyeye oturuyor.

El yazısıyla yazılmış notların ilk birkaç sayfasını dikkatlice karıştırıyorum. İçindekiler tablosu yok, bu yüzden sayfaları tek tek

eviriyorum ve resimler, mozaikler, heykeller ve mimari eserler arasında tarihimizin gözümün önünden geçişini izliyorum.

Kellan nefes nefese kalır. "İşte burada." Açık sayfayı işaret eder. "Birkaç harita var, ama bu haritada su işaretleri var." Parmağıyla izimin üzerinden geçer. "Bu kıvrımlı çizgilerle işaretlenmiş olanlar ilk su kanalları olmalı. Modern boru sisteminden önce bunları kullanıyorlardı ve açıkçası şimdiki kadar karmaşık değıllerdi. Çizgilerin yn, suyun nasıl aktığını gösteriyor. Ve bu üçlü aşağı ok, suyun dışarı aktığını gösteriyor olmalı. Gördüğünüz gibi, hepsi temiz suyu şehrin batı tarafına, atık suyu ise doğı tarafına yönlendiriyor."

"Demek ki bu Rylan Nehri'nin akarsularından gelen tatlı sudur," diyorum.

Kellan, zime hâlâ tamamen dalmış bir halde başını salladı. "Bu kova işareti tam Kan Kuyusu'nun olduğı yerde ve evimizin hemen güneyinde bir tane daha var. Yani kuyuları bu şekilde işaretlediğini söylemek güvenli." Sayfayı çevirip orijinal Mountain Haven kalesinin haritasına baktı. "Orada işaretlenmiş bir tane var. Kuyu akışının Dağı Kuyusu'ndan başlayıp Kan Kuyusu'na ve oradan da Aile Kuyusu'na aktığı teorisiyle çalışabiliriz."

"Yani burada olması, ailemizin bunu her zaman bildiğı anlamına geliyor," diyorum.

Kellan elini saçlarının arasından geçirdi, siyah dalgaları her yöne doğı dikildi. "Belki, ama babamız her şeyi baştan beri biliyor olsaydı, sanırım daha önce bu konuda bir sorun çıkarırdı. Ayrıca, Havenwood'lar kuyuya her zaman sahip olsaydı, neden Kurutulmuş Orman çok tehlikeli hale gelene kadar her ay çocuklarını Kan Kuyusu'nda kutsanmaları için buraya gönderiyorlardı?"

Kaşlarını çatarak düşündüm. "İllüzyonu sürdürmek için mi? Belki de sadece birkaç ocuk gönderdiler ve geri kalanlar kendi kuyularında kutsandı."

Başını salladı ve haritaya kaşlarını çatarak baktı. "Elimizde sadece tahminler var. Kuyu akışı işaretlenmemiş."

Güney Kalesi'nin hemen güneybatısında, Güney Kapısı'nın hemen ötesinden Kurutulmuş Orman'a kadar uzanan bir dizi "X" işaretine dokunuyorum. "Peki bunlar ne? Harita açıklamasında buranın inşaat yaşağı bölgesi olduğı yazıyor. Elbette kesin olarak bilmiyoruz, ama iyi bir tahmin."

Kellan parmağıyla kuyu akışını takip ediyor. "Bir grup insanı gidip inceleme yapmaları için görevlendirebilirim. En azından kapılardan biraz uzakta, herhangi bir kirlenme belirtisi olup olmadığını görmek için."

Önümdeki kitabı dalgın dalgın karıştırırken, tanıdık bir resme takılıp kaldım.

Çizim, pırıl pırıl sudan çıkan bir adamın resmini tasvir ediyor. Sadece görüntünün tanıdıklığı değil, aynı zamanda başlığı da dikkatimi çekiyor: "Stellaria'nın Ölümsüzleri."

"Bunu daha önce nerede görmüştüm?" Bu tabloyu iyi tanıyorum ama nedense hatırlayamıyorum.

Kellan parmağımı çizime doğru takip ediyor ve donup kalıyor. "Ciddi olamazsın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Stellaria tapınaklarından birinde mi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda ona baktım. Beni hedeflerinden biriymiş gibi inceliyordu ve aurası parlıyordu ama bana bağlanmaya çalışmıyordu. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Sinirimi bastırmaya çalışıyorum. "Öyle olsaydı, sormazdım," diyorum kısaca.

Tereddüt ediyor. "Koya inen merdivenlerin üzerinde."

Omurgamdan yukarı doğru bir ürperti geçti ve sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi tüm kaslarım gerildi. Sonra göğsümde sıkışan nefes nihayet boşaldı ve sersemlik hissi kayboldu.

Tabii ki. Merdiven sahanlığında asılı duruyor, loş bir merdiven boşluğundan aşağıya, aile kuyumuza ve babamın deliliğini ilk kez deneyimlediğim odaya; ve orada daha sonra birçok kez daha deneyimledim.

"Gidip görebilir miyiz?" diye soruyorum.

Aile Kuyusu, her birimizin büyüüne uygun bir kilitle Carrenwell ailesinin tüm üyelerinin kullanımına açıkken, aynı katta bulunan Koy ve kasa yalnızca babam Able ve Kellan'ın kullanımına açıktır. Onlar da şehrin muhafızlarının lideri, varisi ve kaptanıdır.

Kasada değerli Lunameade eserleri ve aile sırları bulunuyor, ancak Koy, kasaya giden küçük bir oda. Yeraltındaki konumu ve kalın taş duvarları, çığlıkların duyulmaması nedeniyle sorgulamalar için mükemmel bir yer haline getiriyor.

"Aşağıya inmek istediğinden emin misin?" diye soruyor Kellan.

Yüzümde kayıtsız bir gülümsemeyle kardeşime bakıyorum, o mekandan neden kaçınmak isteyebileceğimi bildiğini itiraf etmesini bekliyorum.

Bu, asla konuşmadığımız bir şey: Her odada gördüğümüz ama rahatsız etmemeye özen gösterdiğimiz bir hayalet.

“Neden olmasın ki? Bu sadece bir sanat eseri.”

Yüzümü uzun süre inceliyor ve onu ikna edecek bir şey görmüş olmalı. Kellan ayağa kalkıyor, haritalı kitabı kolunun altına sıkıştırıyor ve beni kütüphane çıkışına doğru yönlendiriyor.

Kütüphaneden çıkıp koridora doğru dönüyoruz. Gaven arkamızdan geliyor, ancak Kellan'ın koruması dikkat çekici bir şekilde ortada yok.

“Ames nerede?” diye soruyorum ve birkaç dönüş daha yaptıktan sonra kasaya inen kapının önünde duruyoruz.

Kellan elini sallayarak, "Tüm bu isyancı faaliyetleri yüzünden, şimdilik Libby ve çocuklarla kalmasını rica ettim." dedi.

Biz alt kata inerken Given merdiven boşluğunun en üstündeki yerini alıyor.

Bunun daha fazlası olduğunu anlıyorum ama fazla kurcalamıyorum. Koridor ikiye ayrılıyor. Aile Kuyusu'na çıkan merdiven sağımızda. Sola dönüp Koy'a doğru inişe başlıyoruz ve neredeyse tüm duvarı kaplayan bir tablonun önünde ilk sahanlıkta duruyoruz.

Daha önce de görmüştüm ama güzelliğini hiç fark etmemiştim; bir şeyi defalarca görmek, onun hayatınızın manzarası içinde kaybolmasına yol açıyor.

Resimdeki adam, modern "Ölümsüzler"e hiç benzemiyor. Kale hikaye anlatıcısının öyküsünde tarif ettiği gibi, ne yaşam ne de ölümden ibaret, ruhani bir varlığa benziyor. Gözlerinde tuhaf bir şey var; gümüş yıldız ışığının parıltısı gibi. Geniş göğsü kaslı, ellerinde vahşi pençeler yerine insan parmakları var ve aralık dudaklarından, kısa köpek dişleri hariç, belirgin bir insan dişi sırası parıldıyor. Fantaziyi anlıyorum. Duvarlarımızı tırmalayan canavarlar yerine, Ölümsüzleri bu şekilde hayal etmek güzel bir kaçış.

Ona bakmak, zihnimin derinliklerinde kilitli kalmış şeylere açılan bir kapı gibi. Geçmişin kapısı bir anda ardına kadar açılıyor.

Altı yaşındayım. Yeni bir sihir yeteneğim var ama nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Sadece bir kez daha tekrar etmem gerekiyor. Ama babam beni büyük ölçüde görmezden geliyor, bana bakıyor ve sonunda dikkatini çektiğimde onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.

Sekiz yaşındayım ve babamın ilgisinin korkulacak bir şey olduğunu artık biliyorum. Sert emirleri Aidia'nın ağlamasıyla kesiliyor. Keşke tekrar

görünmez olabilseydim.

On yaşındayım ve Aidia'nın elini o kadar sıkı tutuyorum ki kemikleri gıcırıyor. Kan kokusu alıyorum ve sırtımdaki yakıcı acıdan başka hiçbir şey hissetmiyorum. Leylak rengi gözleri korku ve kederle dolu. Sürekli ne kadar üzgün olduğunu fısıldıyor ama ben ona iyi olduğumu söylüyorum.

On iki yaşındayım ve bu sefer durumun farklı olduğunu biliyorum. İyi olmadığımı biliyorum. Aidia'nın gözlerindeki dehşeti, o anki olaydan hemen önce görüyorum—

"Düşük." Kellan'ın sesi beni anılar girdabından çıkardı.

Bir an için geçmişle şimdiki zaman arasında gidip geliyorum. Korkmayı öğrendiğim odada yapayalnızım.

Sonra zihnim toparlandı.

Otuz yaşındayım, koridorda Stellaria'nın Ölümsüzleri'nin resmine bakıyorum ve Kellan'ın beni kabuslardan uyandırmak için burada olmasına minnettarım.

Ellerim titriyor. Merdiven boşluğu oldukça sıcak ama göğsüm buz gibi.

"İyi misin? Dalgın görünüyordun ve..." Etrafımı işaret ederek, "Bir an için gerçekten çok açık ve düşünceliydin."

Yani, manipülasyona açık olduklarını kastediyor.

"Herkes bazen açık sözlü olur," diye tersledim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sen değil," dedi. Tabloya baktı. "Neden bu şeyi görmek istedin?"

"Ölümsüzler'i hiç duydunuz mu?"

Resme kaşlarını çatarak baktı ve başını salladı. "Öyle olduğunu söyleyemem."

"Mountain Haven'daki bir hikaye anlatma barında onlar hakkında bir öykü duydum. Stellaria'nın, Polm'un yarattığı lanetli topraklardan Asher'i kurtarmasına yardımcı olması için Ölümsüzleri yarattığını söylediler. İlk Ölümsüzler kan içiyorlardı, ama aynı zamanda yiyecek de yiyorlardı; hem yaşam hem de ölümden ibarettiler ve daha fazla güç hırsı ve kuyunun sularından içmeleri sonucu, yalnızca kanla giderilebilen doyumsuz bir susuzluk kazandılar. Zamanla, canavarca bir şeye dönüştüler—Tükenmişler."

Kellan duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Ve sen ne düşünüyorsun? Hikayede bir gerçeklik payı olduğunu mu?"

"Bence Kurumuş Varlıklar şehirden önce de vardı," diyorum. "Atalarımız kuyuyu keşfettiklerinde onlardan kaçıyorlardı. Bu yüzden bu

duvarları inşa ettiler. Ya hikaye doğruysa ve onları yozlaştıran şey, Baba ve Able'ı da etkileyen şeyle aynıysa? Eğer Kurumuş Varlıklar bundan bugünkü hallerine evrimleştiyse, belki de bu yüzden tekrar evrimleşiyorlar.”

Kellan tabloya şöyle bir göz attı. “Ama bu sadece bir hikaye. Emin olmak için bir hikaye anlatıcısının kurgusal hikayesinden daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden kuyudan akan suyu incelemeye gitmek istiyorum.”

“Biliyorum, bu büyük bir sıçrama, ama daha iyi bir teori olmadığı için araştırılmaya değer,” diyorum.

Kellan uzun süre bana baktı, sonunda onun değerlendirmesinden dolayı huzursuzlanmaya başladım. Nihayet duvardan uzaklaştı ve omzuma elini koydu. "Henry'den hoşlanmadığını biliyorum, ama orada biraz huzur bulabileceğini düşünüyor musun? Tüm bunlardan uzakta?"

“Hesaplarımı kapatana kadar huzur bulamayacağım.”

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama ilahi bir lütuf sayesinde aslında ağzını kapalı tutmakta oldukça iyi olduğunu hatırlıyor. Bunun yerine, beni geçmişin rahatsız edici yankılarından uzaklaştırarak merdivenlerden yukarı doğru yönlendiriyor.

Merdivenlerin tepesinde bana hızlıca sarıldı ve yeni bulgularımızı inceleyecek bir ekip hazırlamak için aceleyle uzaklaştı.

Gaven beni odama kadar takip etti. İkinci kata çıkan merdivenlerin dibinde beni durdurdu. Sisli sabah nihayet yerini güneş ışığına bırakmıştı ve bu ışık yüzünü hastalıklı, soluk sarı bir renge büründürmüştü.

Resim ve koy ziyareti yüzünden hâlâ huzursuzum. Tek istediğim odamdaki yumuşak okuma koltuğu, güzel bir kitap ve aşçımızın yaptığı kışkık şeftalili tartlar. Bunların arasına giren tek şey Gaven.

Omzumun üzerinden, geldiğimiz koridora doğru baktı. "Bir şey beni rahatsız ediyor. Henry'yi öldürmeden öpebileceğini ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim. Buna nasıl hazırlıksız olabilirdim ki? Gaven, Henry'nin sihirlerimi öğrendiği sözleşme imza töreninde oradaydı. Şimdi de kocamın ne zaman bir öpücük riskini göze alacağını ve onu tam olarak bilgilendirmeden tehlikeli bir duruma girmemize izin verip vermediğimi merak ediyor.

Burnumu buruşturuyorum. "Birdenbire cinsel hayatımla çok ilgilenmeye başladın ve bu garip."

“Harlow, sorudan kaçma. Bu bilgiyi bana hemen paylaşmalıydın. Eğer neyle karşı karşıya olduğumuzun tüm kapsamını bilmiyorsam—”

"Beni koruyamazsın," diyerek sözlerimi tamamlıyorum.

Bakışları odanın içinde gezindi. "Düğünden önce biliyordun, değil mi?"

"Sözleşmeyi imzalamadan önce biliyordum."

“Neden böyle yapıyorsun—” Gözlerinde bir aydınlanma belirdiğini görüyorum. “Ona bir sebepten dolayı güveniyorsun.”

Ona hem güveniyorum hem de güvenmiyorum. Tanıştığımızda onda farklı bir şey olduğunu biliyordum, tıpkı içten içe onunla güvende olduğumu her zaman bildiğim gibi.

Barlarda tacizcilerle aynı masada oturmanın aylarından mı yoksa babamın ruh hallerinin değişkenliğinden korunmak için tüm çocukluğumu eve kapanarak geçirmemden mi kaynaklandığını bilmiyorum, ama Henry'yi görür görmez anladım ki, ailem için güvenli olmasa da benim için güvenliydi.

Gaven elimi yanağıma bastırdı. "Bu tehlikeli, Low."

Bu takma ad beni neredeyse okşama kadar şaşırtıyor. Gaven bunu çok nadir kullandı ve çok daha küçükken kullanmıştı. Bana sadece eğitim veya yardım amacıyla dokundu, asla sevgi gösterisi olarak değil.

"Bu kadar kolay kandırılman sana hiç benzemiyor."

Bu suçlama midemi bulandırıyor. Sezgilerim beni asla yanıltmadı, ama zihnimdeki tetikte olma hali asla tam olarak dinmiyor. Şimdi her etkileşimi didik didik edip aramızda gelişen kırılgan güvenin çatlaklarını bulmaya hazır.

Hassas bir şeye öylece tutunamam. Onu yumruğumda küle dönene kadar ezmeliyim. Zihnim her zaman güvensizliğe giden en hızlı yolu bulacaktır.

Henry konusunda yanıliyorsam, başka hangi konularda yanıliyor olabileceğimi düşünemiyorum bile. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek sebebi içimdeki o sezgiye kulak vermek. Onsuz ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Gaven yaklaşarak sesini alçalttı. "Onun yanında garip bir hisse kapılıyorum..."

“Ah, Gaven, ben de aynı hissi yaşıyorum,” diyorum. “Buna tiksinti deniyor. Burnundan nefes alırsan geçeceğine söz veriyorum.”

Gaven kaşlarını çatı. "Şaka yapmıyorum."

"Ben de değilim."

“Dikkatli ol. Sanırım o—”

Henry köşeyi dönüp merdiven boşluğuna girerken, "İkiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Gaven hareketsiz kalır ve kocama acımasız bir bakış fırlatır.

Yüz ifadesinden bizi duyup duymadığını anlayamıyorum ama Henry ve Gaven sessiz bir irade savaşının içinde sıkışıp kalmış durumdalar. Bu her neyse onu bir an önce bitirmeleri gerekiyor, yoksa bu çekişme asla bitmeyecek.

Abartılı bir şekilde iç çektim.

“Kraliçe olmak için doğdum. Erkeklerin egolarıyla boğuşmak için lanetlendim.” Kocama dik dik baktım. “Gizlice bakma. Kabalık bu.” İkisini de işaret ettim. “En iyi arkadaş olmak zorunda değilsiniz, ama barışmanız gerekiyor. Birbirinize güvenmiyor musunuz? Tamam. Güvenmeyin. Ama bunu benim sorunum haline getirmeyi bırakın.”

HARLOW

İsyancı saldırısından sonra balo salonu hala onarılıyor. Doğrusu, evin ön tarafındaki daha küçük yemek odasının samimiyetine kıyasla balo salonunun gösterişli ve geniş alanını tercih ediyorum. Bu mekan, bir ömür boyu süren gergin aile yemeklerinin anılarıyla dolu.

Güneş taşından yapılmış bir avize, odaya ışıltılı ışıklar saçarak çiçek aranjmanlarındaki krem rengi balmumu mumları gereksiz kılıyor. Annem ve babam bunları israf olsun diye koymuyorlar. Şehrin bolca kaynağa sahip olduğunu göstermek için yapıyorlar. Bu, annem ve babamın önemli gördüğü yüksek mevkilerdeki insanlar için aptalca bir gösteri. Bu insanlar, şehrin tüm eksikliklerini sihirle çözmemize yardımcı oldukları için karşılaştığımız zorlukların son derece farkındalar.

Salonun uzak bir köşesinde dört müzisyenden oluşan bir grup canlı yaylı çalgılar çalıyor, ancak neşeli düğün müziği, daha sakin geçen kutlamayla uyumsuz görünüyor.

Babamın yüzündeki asık suratdan bu yemeğin boşa gittiğini düşündüğünü anlıyorum. Masanın başında oturmuş, Rafe'in etkinliğe gelmemesine içerliyor.

Akşam yemeği ve tatlı servis edildi, tüm tabaklar kaldırıldı, ama misafirler hâlâ burada oyalanıyor. Onlar benden bilgi almak için ısrar etmeyi bırakana kadar burada mahsur kaldım.

Lunameade'nin yüksek soylu evlerindeki kadınlarla düğün ziyafetim ve Mountain Haven gelenekleri hakkında konuşmaya olabildiğince ilgili

görünmeye çalıştım. Cinsel ritüeli atladım çünkü sorgulamayı muhtemelen sonlandıracak olsa da, daha sonra ailemden alacağım azara değmezdi.

Başımı çeviriyorum ve parlak bir ışık parlaması beni irkiltti. Bu, gösterişli bir mücevherin parıltısı değil. Odadaki tüm ışıkların etrafında parlak bir hale var.

“Hayır—” Bu kelime hem bir inkâr, hem de inatçı bir meydan okuma ifadesidir.

Dağ Kuyusu'na girdim. İşe yaramadığına inanmayı reddediyorum. İyileşemeyeceğimi kabul etmeyi reddediyorum.

Ama iradem, beynimde kök salan inatçı korku ve hayal kırıklığı karşısında yetersiz kalıyor.

Başımda hiçbir ağrı yok, ama ışığın giderek daha parlak bir şekilde yanıp sönmesi gitme zamanımın geldiğinin bir işareti. Çok hızlı yaklaşıyor ve benim de daha hızlı olmam gerekiyor.

Henry odanın diğer ucunda, pencerelerden birinin yanında Bryce ve Carter ile konuşuyor. Diğer sihirli aileler ondan güvenli bir mesafede duruyorlar, ancak Henry'nin onların ilgisini çektiği açıkça belli. Etrafını sarıp başlarıyla onaylıyorlar, onunla konuşmaya davet edilmeyi umuyorlar. Ailemin beni neden ona emanet ettiğini ve ne tür bir güce sahip olduğunu öğrenmek istiyorlar.

Eğer bir kriz yaklaşıyorsa partide kalmam iyi bir fikir değil, ama evliliğimi kutlayan tek partiden, ebeveynlerimin sorulmasını kesinlikle istemeyecekleri bazı soruları gündeme getirmeden ayrılamam. Onlar bu krizleri her zaman kişisel bir başarısızlık noktası gibi gördüler; sanki bu, ilgi arayan bir çocuğun öfke nöbetiymiş gibi, oysa bu benim kendi bedenimle verdiğim ömür boyu süren bir mücadele.

Şarap kadehimi yavaşça dudaklarıma götürüyorum ve odada Gaven'ı arıyorum.

Koruma görevlim, Kellan'ın yanındaki yemek odası kapısında bekliyor. İkisi de başlarını birbirine eğmiş, sessizce konuşuyorlar. Gaven'e bakıyorum, endişemi fark etmesini umuyorum ama kaşları çatık. Tüm dikkati Ames'in söylediklerinde.

Onu bir seçenek olarak elemeyi bırakıp kalabalığın arasında Kellan'ı aramaya başladım. Burada çok fazla insan yoktu ama yine de onu Libby ile birlikte pencerelerin yanında dururken bulmam biraz zaman aldı. Dışarı bakarken Libby'yi önüne almış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bir anlığına elini Libby'nin karnına koydu.

Hareket çok ince ama isyancı saldırısı sırasında onun için neden bu kadar paniklediğini ve Ames'i neden onu koruması için görevlendirdiğini hemen anladım. Baldızım tekrar hamile.

Bu açıklama beni hem sevinç hem de korkuyla dolduruyor. Tükenmişler hakkında yeni öğrendiğim her şeyle birlikte, Lunameade'in geleceğinin onlar ve bu yeni bebek için nasıl olacağı konusunda endişeliyim. Ayrıca Kellan'ın bana henüz söylememiş olması da biraz canımı sıkıyor.

Etrafımdaki kadınların hepsi gülmeye başlayınca, dalıp gittiğim sohbete tekrar geri döndüm.

Ellery James, "Partiler gerçekten de anlatıldığı kadar çılgın mı? Şimdiye kadar anlattıklarınızın hepsi sıradan şeyler gibi geliyor," diyor.

O, East Hold'un genç kızlarından biri ve efsanevi bir dedikoducu. Aidia ondan nefret ediyor, ama biz partilerde ona hep katlanıyoruz çünkü o ve ailesinin geri kalanı Vardek'ten kutsama almış durumda. Hiçbiri kutsal ateşle kutsanmamış olsa da, hepsinin benzersiz kalkan yetenekleri var. Büyülerini East Hold'un taş duvarlarına yerleştirmişler ve bu sayede kapıları nadiren aşılmış.

Son beş yıldır yavaş yavaş şehir surlarının etrafında ilerleyip her açığı güçlendirmeye çalışıyorlar, ama bu çok yavaş bir iş. Bu da demek oluyor ki, ne kadar sinir bozucu olsa da, onunla iyi geçinmek zorundayım.

Zoraki bir gülümseme takındım. "Buradaki bir düğünden pek farklı değildi." Yalan. "Sadece danslar biraz farklıydı." Bir de yeni kocamla derin, karanlık sırlarımı paylaşmak zorunda kaldığım ayın vardı.

"Alkolün bolca aktığı her etkinlik gibi çılgıncaydı," diyorum, onlara seks ritüelinden bahsetsem yüzlerinin nasıl bir ifade alacağını hayal ederek ve gülüyorum.

Başımda ilk şimşek çakması gibi bir acı hissettim ve midem bulandı. Çok hızlı bir atak oldu. Normalde haleleri gördükten sonra en az birkaç dakikam olurdu, ama bu neredeyse doğaüstü bir hızla geliyor.

Umutun benim için bir şey olmadığını her zaman biliyordum, ama sanki bu durumum, Dağ Kuyusu'nun bana verdiği umudu yok etme isteğini hissetmiş ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde yok etmek istemiş gibiydi.

Acıyı hafifletmek için bardağımın sapını sıkıyorum. Çemberdeki kadınlar beni kartal gibi dikkatlice izliyorlar. Bunu aramıyorlar. Yeni kocam ve onun gelenekleri hakkında söylemediğim herhangi bir şeyin işaretini arıyorlar.

Bu kadar yoğun bir inceleme altında olmak için hiç de uygun bir zaman değil. Belimde terleme başlıyor ve vücudum bir sıcak bir soğuk oluyor. Sanki tüm sinirlerim aynı anda zıt sinyaller gönderiyor ve beynim aşırı yüklenmiş durumda.

“Anne babası sana hangi kutsamayı bahşetti?” diye soruyor Harriet Lavoy. Kardeşim Frederick, ailesi Southeast Hold'u yöneten en büyük kız kardeşiyle evli. Onun soyu çoğunlukla Elvodeen tarafından kutsanmış ve yetenekli şifacılar.

Tekrar Gaven'e baktım ve gözlerimin arkasında zonklayan bir ağrı hissettim. Bu sefer sırtı bana dönüktü. En iyisi kendimi mazur görüp biraz temiz hava almam gerektiğini söylemeliyim.

“Asher ve—” Gözlerim, midemin bulanmasına ve hatta acıdan bayılmama ramak kaldığının bir uyarısı gibi yanıp sönen parlak ışıktan neredeyse tamamen karardı.

Bu bedenin yükü ve zayıflığı beni çok bunaltıyor. Neden iyileşmeyi reddediyor? Deliliğe mahkum olmanın bedeli bu mu? Anlamsız ıstırap, aklımı kaybetmekten daha mı iyi, emin değilim.

Harriet'in yüzüne odaklanmaya çalışıyorum ama görüşüm ışıkla bulanıklaşıyor. "İlahi Asher'e, İlahi Harvain'e, İlahi Vardek'e ve—"

Acı, içine düştüğüm bir boşluk ve bir türlü kelimeleri bir araya getiremiyorum.

“Ve tabii ki Divine Kennymyra.” Henry'nin kalın sesi arkamdan bir yerden geliyor.

Ona doğru döndüm ve neredeyse düşecektim. Henry'nin kolu belimden tuttu. Koyu mavi gözlerine baktım, bedenimin birkaç dakika daha itaat etmesini diledim. Beynimde şimşek gibi çakan ağrılar da buna karşılık olarak artıyor gibiydi.

"Merhaba karım," diye fısıldıyor Henry, yapmacık bir sevgiyle. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki değil."

Yanağımı nazikçe okşayıp öperken kıkırdıyor.

Hayatımda hiçbir şey acımı dindirmemişti, ama bu dindiriyor. Dudakları dudaklarıma değdiği an, Henry dünyanın geri kalanını silip süpürebilecek bir güneş tutulmasına dönüşüyor.

Bu sadece geçici bir sevgi gösterisi değil. Bu, her yerimde hissettiğim bir öpücük; beni geçmişteki her şeyden arındıran ve beni yepyeni birine dönüştüren bir kutsama.

Elleri saçlarımın arasından geçiyor ve bedenlerimizin birbirine değdiği her noktayı, mükemmel uyumumuzu son derece hissediyorum. Viski ve hafif, ekşi bir kiraz tadı var ağzımda. Ondan uzaklaşmak ve ağzımdan onu uzaklaştırmak için bir şeyler, herhangi bir şey içmek istiyorum. Ama beni orada tutuyor, elleri nazikçe yüzümü kavıyor.

O benden uzaklaşıp alnını alnıma yasladığında nefesim kesildi.

"Seni buradan çıkaracağım."

Ancak o zaman onun bildiğini fark ettim. Odanın öbür ucundan bile sıkıntımı görmüş—belki de sandığım kadar kontrol altında değilimdir.

Dudaklarımı yaladım ve geri çekilerek, anne babama, Able'a ve Kellan'a döndüm. Daha önce Henry'yi öptüğümü gören Gaven bile şok olmuştu. Hepsi bize bakıyordu. Gerçeklik ve acı bir anda üzerimize çöktü.

Henry ailemin önünde beni öptü.

Yüzlerindeki şok tamamen gizlenemezdi. Hepsinin nefeslerini tuttuğunu, Henry'nin yere yığılmasını beklediklerini hissettim. Ama o sadece şakağıma hafif bir öpücük kondurdu ve eğilerek dudakları kulağımı okşadı, "Sadece akışına bırak, seni buradan çıkaracağım." dedi.

Onunla kavga etme isteğim, başımı hızla saran acı kadar güçlü değil. Gitmem gerek. Midem şiddetli bir şekilde bulanıyor ve yemek odasının zeminine kusmamak için nefesimi dışarı veriyorum.

"Tanrım beni affetsin ama o kadar güzel görünürken kendimi tutamıyorum," diyor Henry, hoşgörülü bir gülümsemeyle.

Onun aurası, beni dürten mor bir sis gibi görüş alanımın üzerinden geçiyor. Beni iyileştirmeye çalışmak istiyor. Elvodeen'den kutsama alan herkesin istediği de bu zaten. Düzeltilmesi gereken bir şey.

"Bizim için bu harika partiyi düzenlediğiniz için çok teşekkür ederim, ancak maalesef bu akşam için odamıza çekilmemiz gerekiyor. Çok uzun bir günün ardından dinlenmeye ihtiyacımız var."

Sözdeki ima açık ve abartılıydı, ama Henry cevap beklemedi. Hâlâ şaşkınlık içinde olan aileme el sallamaya fırsat bulamadan, belime kolunu dolayarak beni odadan dışarı çıkardı.

Ona yaslanıyorum ve koridorun sonunda dönene kadar bana yol göstermesine izin veriyorum.

Gaven'ın istikrarlı adımları arkamızdan geliyor. Ona bakmak için arkamı dönemem, yoksa başım döner ve yere yığılırım.

Tartışmak için odama geçene kadar beklemek akıllıca olurdu, ama o zamana kadar kendimi çok kötü hissedebilirim. Bu saldırı her zamankinden

daha hızlı geliyor.

"Kahrolası orman, Henry. Neden onların önünde beni öptün?"

Nedenini biliyorum. Bir gösteriştı. Ona karşı güçsüz olduğumu bilmelerini istiyordu. Zaten gergin olduğum bir anda beni daha da gerginleştirmek istiyordu. Onların endişelenmesini istiyordu.

Beni merdivenlerin tepesinde durdurdu. "Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız vardı. Şimdi herkes benim sadece karımla gizlice yatağı girmek için sabırsızlanan yeni evli bir adam olduğumu düşünüyor ve senin gizli acın güvende. Halkının önünde zayıf olamayacağını söylemiştin, bu yüzden seni—"

"Çok duygusal," diye homurdandım.

"Seni arzu edilir kıldım."

İtirazlarımı umursamadan beni kollarına alıp koridorda odama doğru koştu.

Gözlerime ışık gelmemesi için yüzümü onun boynuna gömdüm. En azından şimdi, kusarsam, her yeri onun üzerine bulaşacak.

Aklımın bir köşesinde bir soru beliriyor: "Nereden bildin? Buradan çıkmam gerektiğini?"

"Sürekli Gaven'a bakıyordun. Ben sadece tahmin ettim ve kolunu tuttuğumda bunu hissedebildim," diyor.

Sanki biri beynime bir çivi saplıyormuş gibi hissediyorum ve zonklama yüzünden bir an bayılıyorum. Kendime geldiğimde yatak odamdayız ve Henry beni dolabımın kapısının yanında tekrar ayağı kaldırıyor.

Dengemi koruduğumdan emin olduktan sonra uzaklaşıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Bunu kendim yapabilirim. Sana ihtiyacım yok—" Yakıcı bir acı dalgası nefesimi kesiyor. Ellerimi şakaklarıma bastırarak acıya dayanmaya çalışıyorum.

"Harlow." Sesi kararlıydı. "En azından rahat edebilmen için elbiseni çıkarayım."

Duvara yaslanıp teslim oluyorum. Onu kapıdan dışarı itmek, beni güçsüz görmekte ısrar ettiğı için onu tırmalamak ve pençelemek ne kadar istesem de, onunla ve acıyla aynı anda savaşmam.

Parmakları ustaca elbisemin arkasındaki düğmeleri çözüyor ve bir an sonra yeşil ipeğı vücudumdan sıyrıp, ustaca elleriyle sütyenimin kopçasını açıyor. Bu kadar acı çekerken bile, kadın kıyafetlerini çıkarmakta bu kadar

ustalaşacak kadar pratik yapmış olmasına duyduğum hafif kıskançlık hissini duymam sinir bozucu.

Elbiseyi asmak için dolaba girdiğinde sıcaklığı kayboldu. Bir an sonra geri döndü, parmağıyla sırtımın altındaki yara izli deriye hafifçe dokundu, ardından yumuşak bir sabahlığı kollarıma doğru kaydırды. Cildim çok hassas. Nazik dokunuş ve yumuşak kumaş bile sinirlerimi geriyordu.

"Bol buzlu içecekler sipariş ettim bile. Başka neye ihtiyacınız var?" diye fısıldıyor.

"Senin gitmen için," diye çıkıştım.

Bu kadarı da fazla. Acıdan yarı kör olsam bile, bu zayıflığımı görmesini istemiyorum. Midem bulanıyor. Kusacağım. Onu hemen buradan çıkarmam gerekiyor.

Tuvalete giriyorum, o da peşimden geliyor.

"Henry, cidden, git buradan—" Ona çıkışmanın verdiği yorgunluk midemi bulandırıyor.

Henry bir saniye içinde arkamda belirdi, tuvalete kusarken saçlarımı tuttu. Her kusmukta başımdaki ağrı daha da şiddetlendi, sonunda midem boşaldı ve ağrı sadece yakıcı bir sızıya dönüştü.

Bazen kafamın içinde fırtına kopuyormuş gibi hissediyorum. Bazen de zihnim bulanıyormuş gibi. Ama bu, en kötü atak türü çünkü tamamen dayanılmaz bir acı.

"Benim bir tür ateş büyüğü yapabildiğimi düşünüyorlar," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Henry kaşlarını çatdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Personel. Buz istememin sebebinin bu olduğunu düşünüyorlar."

Yanıma oturup bana serin bir bez uzattı. "Neden saklıyorsun?"

"Odada bulunan herkesin bizi nasıl incelediğini görmediniz mi? Cennette işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Her şeyden önce güç gelir. Burada da aynı durum geçerli. Sürekli baskı yapacak bir nokta arıyorlar. Bilgi, tıpkı sihir gibi güçtür. Ailedeki hiç kimsenin sahip olduğu gücü babam ve Able dışında kimseyle paylaşmıyoruz çünkü bu insanları sürekli merak içinde bırakıyor. Ne için hazırlanmaları gerektiğini bilmedikleri takdirde bir şeyi deneme olasılıkları daha düşük oluyor."

Yatak odamın kapısına birisi vuruyor ve Henry beni banyo duvarına yaslanmış halde bırakıyor.

Bir an sonra bir yastık, bir battaniye ve bir tepsiyle geri döndü. Buzları, suyu ve limonatayı köşedeki kadife kaplı koltuğa koydu, yastığı ve

battaniyeyi de arkamdaki yere bıraktı.

"Kapı kilitli. Eğer mideniz kaldırabilirse, size biraz su getirdim."

Bardağı bana uzatmaya başlıyor ama sonra vazgeçiyor ve titreyen ellerimden kaymasın diye bardağı sabit tutmaya devam ediyor. Ardından bana bir diş fırçası veriyor ve dişlerimi fırçalamama izin veriyor.

Yavaşça, beni banyo zeminine koyduğu yastık ve battaniyenin üzerine yatırdı. Banyodan çıktı ve bir an sonra yastık kılıfıyla geri döndü.

Yarı kapalı gözlerle onu izliyorum; yeleğini çıkarıyor, kravatını çözüyor ve gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açıyor. Sonra avuç dolusu buzları yastık kılıfına doldurup alnıma koyuyor.

Rahatlama hafif ama anında oluyor. Soğuk her zaman yardımcı oluyor ya da en azından dikkatimi acıdan uzaklaştırıyor.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum.

Ama öyleyim. Güçsüzüm, yorgunum ve acı o kadar kör edici ki tek istediğim sarılmak ve teselli edilmek, bu da beni daha da öfkeliyor.

Dilini şıkladı. "Ne kadar da huysuz bir eş."

Gözlerim hâlâ kapalı ama ses tonundaki alaycı tavrı duyabiliyorum. Bana farklı davranmıyor. Şimdi yumuşak davranırsa dayanamazdım.

Oda, hırıltılı nefes alışverişimin sesi dışında sessiz. Acı yeniden doruğa ulaştığında, beklenmedik bir kederle sarsılıyorum. Bunu istemek aptallıktı, ama bu acıdan kurtulmayı çok istiyordum ve bu umudun kaybıyla yıkıldım. Dağ Kuyusu'nun işe yaramasını istiyordum.

Bu yüzden uzun zamandır kendimi pratik olmaya zorladım. Yıllarca kendimi en zorlu koşullarda hayatta kalabilecek biri haline getirmek için çalıştım, ancak acısız bir yaşam hayalinden mahrum kalmak beni derinden yaraladı.

"Kuyunuzun çalışacağına gerçekten inanmıştım." Gözlerimden süzülen yaşlar yüzünden çok utaniyorum.

Henry yanağını sildi. "Ben de öyle düşündüm. Olmadığına üzgünüm."

Yıllardır, herkesin rahatsızlığımı kişisel bir başarısızlığım gibi görmesinden, sanki onu ortadan kaldırmak için her zaman daha fazla şey yapmam gerekiyormuş gibi davranmasından rahatsız oldum. Beslenme ve uyku alışkanlıklarımı değiştirdim. Lunameade'de kaç şifacıya gittiğimi saymayı bıraktım. Her birinin farklı bir teşhisi, daha benzersiz ve kesinlikle işe yarayacak bir çözümü vardı.

"Hiçbir şey işe yaramıyor." Bütün hayatımı bu acının iniş çıkışlarına hazırlıklı geçirdim. Ve şimdi biliyorum ki bu acıyı çözemem.

“Sadece beni iyileştirmesini istedim,” diye fısıldıyorum. Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki, acıyor ve onun önünde kendimi kaybetmeye çok yakınım.

“Harlow, düzeltilmeye ihtiyacın yok.” Sesi çok yumuşak. Her ne kadar ailesinin beni istediği gibi kullanabilmek için benimle güven ilişkisi kurmaya çalıştığını bilsem de, ona inanmak istiyorum. En azından şimdilik gerçek olmasını istiyorum.

"Gel buraya," diyor Henry, buz dolu yastık kılıfını soğuk elimden nazikçe alarak.

Gözlerimi açıp ona kaşlarımı çatarak baktım. "Hayır."

"Bunun hiçbir anlam ifade etmesi gerekmiyor."

Onun rahatını kaçırmak istemiyorum. Beni o halde gördüğü için ona yumruk atmak istiyorum ama onun beni göğsüne yaslamasına ve başıma buz koymasına izin veriyorum.

Acıyı dindirmiyor ama kalbinin düzenli ritmi, acı için bir tür odak noktası oluşturuyor. Büyüsünün yavaşça içimden aktığını hissediyorum ve bunun ıstırabı hafifletmeyeceğini bilsem de, en yoğun anlar arasında kaslarımın gevşemesine yardımcı oluyor.

Kucaklanmak, rahatlamak ve onun verdiği rahatlığın, alışkanlık haline getirebileceğim basit bir şey olduğunu düşünmek iyi hissettiriyor.

Bu, en tehlikeli fantezi türü; manipülasyon olduğunu bildiğinizde bile cazibesini kaybetmeyen türden. Dikkatli olmazsam, kocamdan nefret etmeyi bırakabilirim.

HENRY

Harlow uyandığında ve bütün gece yanımda uyuduğunu fark ettiğinde çok kızacak. Gece yarısı, titremesinin en şiddetli kısmı geçtikten ve ağrısı azaldıktan sonra onu banyo zemininden yatağına taşıdım.

Şimdi yanıma uzanmış, eli elimde.

Hâlâ acı çekiyor. Derisinin altında bir nabız gibi hissedebiliyorum. Dün gece çok daha kötüydü, ama bu yine de görmezden gelinemeyecek türden bir acı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, ama kalede bu tür ataklar geçiren birini hiç tedavi etmemiştim.

Dün gece saatlerce acı içinde kıvrandı. Şimdi hareketsiz ama kasları gergin, dinmeyen acıya karşı hâlâ tetikte. Bu ataklar genellikle ne kadar sürüyor ve bu görünüşte rastgele ve ani gelişlerine nasıl dayanıyor?

Kıpırdanıyor, bir gözünü aralıyor ve inliyor. Elini elimden çekiyor.

“Günaydın canım. Çok ışıl ışıl görünüyorsun.” Bu, onu şimdiye kadar gördüğüm en kötü hali ve hâlâ çok güzel olması sinir bozucu.

"Daha iyi yapacak bir şeyin yok mu?" Uykudan sesi boğuk çıkıyor. Bu ses tonu, dağınık saçlarının görüntüsüyle birleşince, onu daha da dağıtmak istememe neden oluyor.

Bunun yerine, ona bir bardak su veriyorum, oturmasına yardım ediyorum ve suyu içerken boğazının hareketlerini izliyorum.

“Huysuz ve hasta karımla ilgilenmekten daha iyi bir şey mi? Hayır. Senin iğneleyici zekâna maruz kalmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Nasılsın?”

“Sanki beynim bütün gece kafatasımı aşmaya çalışmış gibi. Gergin. Bitkinim.” Sırtüstü uzanıp ellerinin topuklarını şakaklarına bastırdı.

Belli ki, onun yumuşak tarafı sabah ışııyla birlikte yok olmuş ve dün geceyi telafi etmek için özellikle huysuz olmasını bekliyorum.

"Buz dışında yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?"

"Çözülmesi gereken bir sorun değilim, Henry," diye tersliyor. "Herkes her zaman bir şeyler yapmak istiyor. En son ihtiyacım olan şey, senin yardımcı olabilmen için bir sürü dürtme ve kurcalama işlemine katlanmak."

"Seni düzeltmeye çalışıyorum ama eğer moralini yükselteceğini düşünüyorsan, biraz kurcalamaktan ve dürtmekten memnuniyet duyarım," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

İnleyerek yana döndü.

Komodinin üzerindeki kağıt parçasını alıp havaya kaldırdım. "Sizin için bir şeyim var. Birisi daha önce kapının altından içeri atmış."

Yan döndü, notu elimden aldı ve doğruldu, hemen alnına elini bastırarak kan akışını yatıştırdı. Notu okudu ve donup kaldı.

"Nedir?"

Omuzunun üzerinden elindeki nota baktım.

Ona beyaz güller bıraktım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Harlow elini savurarak geçiştirdi. "Yani onları Aidia için bıraktığını söylüyor. En sevdiği çiçekler bunlar. Ben götürsem Rafe onları çöpe atardı, ama Gaven Kuzey Kalesi'ndeki hizmetkarları tanıyor ve Rafe fark ettirmeden girip çıkabiliyor. Genellikle haftada bir gül götürüyor."

Kaşlarını çatıyorum. "Öyleyse sorun ne?"

Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Dün geceki mektuptaki el yazısının tanıdık geldiğini biliyordum. Sadece kim olduğunu hatırlayamıyordum. Eğer o kadar kaba davranıp mektubu ateşe atmamış olsaydın, karşılaştırabilirdim."

Ona bakıyorum, düşüncelerini anlamaya çalışıyorum. "Sence Gaven, Rochelli mi?"

Kaşlarını çatı ve başını yana eğdi. "Hayır, sanmıyorum ama bir şekilde işin içinde olması da ihtimal dışı değil. Gaven, ailemin her anına dair eşsiz bir bilgiye sahip ve Lunameade'deki işleyişin nasıl olduğunu çok iyi biliyor. Bilmek zorunda. Şehrin bilmediği köşesi yok ve evimize gelip, aile meselelerini konuştuğumuz kapıların önünde durup, korumam olarak tüm yüksek ev etkinliklerine katılabiliyor." Saçlarını omzunun üzerinden atıp

parmağının etrafına doladı. “Dürüst olmak gerekirse, pek öyle görmüyorum. O her şeyden önce babama sadık.”

“Eğer bu doğru olsaydı, bütün o gizli işlerin için seni ihbar etmez miydi?” diye soruyorum. “Ya baban sana saldırsaydı? Eğer söylediklerin doğruysa, Gaven seni korumazdı.”

Hareketsiz kalıyor, gözlerinde çözülmesi imkansız bir ifade belirliyor. “Nasıl bu kadar emin olduğumu düşünüyorsun?”

Bu neredeyse bir itiraf sayılır, ama yüzündeki ifadeden bunu kolay kolay itiraf etmeyeceğini anlıyorum. Tahmin ettiğim gibi. Sırtındaki izler babasından kalma. Ama tahmin etmediğim şey, göğsümde bu rahatsız edici, sinsice ilerleyen öfkeyi hissedeceğim ve bu öfkenin babası kadar korumasına da yöneleceğiydi.

“Bana o bakışı atma.” Elini kaldırıyor. “Çok uzun zaman oldu ve acımandan ziyade yoğun nefretini tercih ederim.”

Onun söylediklerinin hepsini dikkate alıyorum. Eğer Gaven isyancılarla birlikte çalışıyorsa, nişan yemeğimizdeki patlamadan önce çok daha dikkatli olurdu. Belki de bu yüzden dışarıdan gelen “Sığınaklara girin” çağırışını duyup patlamadan hemen önce tepki verdiğimi fark etti. Ama eğer durum böyleyse, neden benden bu kadar şüphelendi? Bu şüphecilik anlık ve samimiydi. Harlow, gösteriye dikkat edecek kadar bilinçli değildi.

Harlow tekrar ellerinin topuklarını gözlerine bastırıp içini çekti. “Öğlene ne zaman kaldı?”

“Birkaç saat.”

Yatağına yaslandı, notu komodinin üzerine koydu ve battaniyeleri omuzlarının üzerine çekti. “Sanırım biraz dinlenip bugün geri dönmeye hazır olabilirim.”

“Hayır. Zorlu bir yolculuk ve yine bir kalabalık tarafından saldırıya uğrayabiliriz. Durum sakinleşene kadar bekleyeceğiz,” diyorum.

“Biraz zaman alabilir,” diyor.

“O zaman biraz zaman alacak,” diyorum. “Kendine karşı her zaman bu kadar sabırsız mısın?”

Alnını ovuşturdu. “Acıya karşı her zaman bu kadar sabırsızım.”

Şimdiye kadar bir şekilde hafifletemediğim bir rahatsızlıkla karşılaşmadım. Bu çaresizlik yeni ve sinir bozucu.

Yan tarafına dönüyor. “Geri dönmemiz gerekirse gerçekten de dayanabilirim. Çok kötü olmadığında görmezden gelmeye alışkınım. Annem her zaman çoğu insandan daha iyi dayandığını söyler.”

Çenesini yukarı kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. "Acına daha iyi dayanabiliyor olman, dayanmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. İyileşene kadar bekleyeceğiz. Ne kadar sürerse o kadar sürer."

Gözlerini kapatıp iç çekiyor. Sırtını nazikçe okşuyorum ve büyümü boyun ve omuz kaslarındaki gerginliği gidermeye odaklıyorum.

Birkaç dakika sonra nefes alışverişi tekrar yumuşak ve düzenli hale geldi.

Elvodeen'in şifa lütfu bana var olan en pratik büyülerden birini bahşetti, ancak birine rahatlama sağlamanın değerini şimdiye kadar gerçekten anlamamıştım.

Yatak odasının kapısına gelen hafif bir tıkırtı beni irkiltti. Yatağımdan kalkıp sabahlığımı giymeden önce Harlow'un yumuşak, uyuyan yüzüne son bir kez baktım.

Kapıyı açıp hol pencerelerinden içeri dolan sabah ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum.

Given nöbet yerini terk edip koridorun sonuna geçti. Kellan onun yerini aldı.

Parlak bir şekilde gülümsüyor. Yüzünde Harlow'da olmayan tüm yumuşaklık var. Saçları onunki gibi koyu olsa da, gözleri daha açık ve gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. İfadesinin her yönü samimi, oysa Harlow'un ifadeleri, sinirlenmediği sürece maskelenmiş durumda.

Açıkçası bu kasıtlı bir tasarım. Düzgün beyaz dişlerden oluşan geniş gülümsemesi ve neşeli tavrı, kapıları açmak ve insanları Kellan'ın Kötülük Tanrısı'ndan manipülasyon kutsaması almış şehir muhafızlarının başı değil de sıradan bir adam olduğu izlenimine kapılmak için tasarlanmış.

Bu tür sihir, en güçlü erkekler için bile korkutucudur çünkü zihin gücü ve ne kadar kolay etkilenebileceğinizle ilgilidir.

"Size yardımcı olabilir miyim? Harlow hâlâ uyuyor," diyorum.

"Daha iyi hissediyor mu?" diye soruyor Kellan.

Elimle işaret ederek, "Keyifsiz ve yüz ifadesi asık suratlı. Yani evet, bence eski haline dönme yolunda ilerliyor." dedim.

Kellan şaşkınlıkla güldü. "Ondan korkmaman iyi bir şey." Bir an sessizce beni inceledi. "Onu öptüğüne şaşırdım."

Demek bu yüzden burada. Kellan benim nasıl hayatta kaldığımı ve Harlow'un güvende olup olmadığını anlamaya çalışıyor. En azından ailesinden birileri önceliklerini doğru belirlemiş.

"O da öyleydi," diyorum.

"Nasıl hayatta kaldınız?"

"Gerçek aşkın büyüü."

Kaşlarını çatıyor.

"Şaka yapıyorum," diyorum. "Zehirlenmeye karşı hassas değilim."

Cevaptan tam olarak memnun görünmüyor. "Birçok kardeşim var Henry, ama Harlow en sevdiğim. Bu aile için ondan beklenenden çok daha fazlasını yaptı. Ben mantıklı bir adamım ve bazen diğer erkekler bana bakıp sakın ve düşünceli olduğum için bana sataşıldığında tepki vermeyeceğimi varsayıyorlar. Bu yüzden, lütfen bana inan ki, eğer kız kardeşime zarar verirsen, sana çok daha kötü bir şekilde karşılık vermenin bir yolunu bulacağım. Uzun bir hafızam, birçok kaynağım ve bir şeyi kaza gibi gösterme yeteneğim var." Omzuma hafifçe vuruyor. "Ona göre hareket et ve asla kendin öğrenmek zorunda kalma."

"Bana güvenmek zorunda değilsin," diyorum açık ve net bir şekilde. "Eninde sonunda kim olduğumu anlayacaksın."

Doğruyu söylemek iyi hissettiriyor. Bu plan tamamen işlediğinde, her şeyi kesin olarak öğrenecek ve o zaman artık çok geç olacak. Şimdilik ise, başka yerde sorun aramasını istiyorum.

"Kuyu suyu onları öldürür." Bu bir risk, ama Harlow'un Dağ Kuyusu hakkında zaten bilgi verdiğine ve babasının da yıllar önce bu kuyudan haberdar olduğuna bahse girerim.

Kellan'ın bakışları birden benimkine kilitlendi. "Ne?"

"Kuyu suyu, tıpkı kutsal ateş gibi, tükenmişleri öldürür. Bunu babanıza da söylemiştik. On yıl önce. Kalenin düşmesinden bir ay önce."

Sözlerimin etkisini anlaması için derin bir nefes almam gerekti. İnanmazlıkla başını salladı. "Bana söylerdi. Şehri nasıl savunacağımızı söylerdi. Söylerdi—"

"Size ona nasıl ihtiyacınız olmadığını mı söyledim? Sanmıyorum ki söylemiş olsun. Ama ne düşünürseniz düşünün, gerçekler gerçektir. Ona şahsen söyledik ve bir ay sonra Mountain Haven düştü. Son zamanlardaki gedik ve kimsenin kuyu suyu kullandığını görmediğim gerçeğini göz önünde bulundurarak, şehir muhafızlarının kaptanının bunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

Gerçeğin yavaş yavaş farkına varmasını izledim; gözlerinde şok, öfke ve nihayetinde kabullenme belirdi.

Kellan yanımdan geçip koridorda geri yürüdü. Kız kardeşine zarar verdiğim zaman verdiği tüm sözleri tutacağından hiç şüphem yok. Birçok erkek gürültü yapar ve göz korkutucu görünmeye çalışır. Kellan ise endişelenmem gereken türden sessiz ve sakin biri. Ailesi için ne tür karışıklıkları örtbas ettiğini ve kaç tane "kaza" uydurduğunu sadece Tanrı bilir. En azından birinin Harlow'u kolladığını takdir ediyorum.

Bu planın son adımını uyguladığımızda, hazırlıklı olacağım ilk sonuç o olacak.

HARLOW

Kurumuş Orman'dan dönüş yolculuğu, düğünden sonraki ilk halka açık yemeğim için Havenwood House yemek salonuna adım atmaktan daha az gergin geçti.

En azından ormanda, Kanı Tükenmişler kan dökme peşinde oldukları konusunda açık sözlüler.

Buradaki herkes gülümsüyor, ama biz yanlarından geçince fısıltıları kesiliyor. Hâlâ benim ve Stefan hakkındaki söylentilere ve onun iki arkadaşına saldıran evrimleşmiş Drained'e takılıp kalmışlar.

Olayın en büyük kaybının itibarımın zedelenmesi olması beni rahatlatsa da, bilinç kaybından kaynaklanan şiddet eylemi beni hâlâ biraz endişelendiriyor. Beni rahatsız eden şey, kendimi savunmak için bir adamı öldürmenin verdiği suçluluk duygusu değil. Beni rahatsız eden, bunun babam ve kardeşimin sahip olduğu aynı deliliğin bir belirtisi olabileceği korkusu.

Üç gündür yatakta geçirdiğim ve dün sabah kaleye dönüş yolculuğundan zaten kaslarım tutulmuştu, ama onların değerlendirmesi kaslarımı daha da gerdi. Yanımızdan geçerken bir masa dolusu kadın, adımı duyabileceğimiz kadar yüksek sesle söyledikten sonra tekrar fısıldamaya başladı.

Henry, onları görmezden gelerek beni mum ışığıyla aydınlatılmış sıcak odaya götürdü.

Lunameade'den ikinci kez ayrılmak daha zordu. Kız kardeşimin morarmış yüzünden ve yarı yıkılmış ruhundan uzaklaşmak daha zordu.

Belki de yaşadığım olayın duygusal etkisinden ve acıdan dolayı çok hassasım, ama içimde öyle ağır bir korku hissediyorum ki, sanki ağır çekimde hareket ediyorum. Aidia'nın zamanı tükeniyor. Eğer onu yakında kurtaramazsam, sevdiğim kız kardeşimden geriye hiçbir şey kalmayabilir.

Henry'nin beni Lunameade'e geri götürüp onu kontrol ettirmesine hâlâ şoktayım, oysa burada kalmak daha akıllıca ve güvenli olurdu. Ama asıl huzursuz olduğum şey, üç tam gün boyunca benimle ilgilenmesi. Yanımda yatakta yatıp kitap okudu, eriyen buzlarımı değiştirdi, hizmetçilere neden bu kadar çok içecek ihtiyacım olduğu konusunda imalı sözler söyledi ve her uyandığımda beni nazikçe rahatsız etti.

O anlarda ne yapmaya çalıştığını biliyorum; aramızda hiçbir şeyin değişmediğini bana hatırlatmaya çalışıyordu.

Bu, ondan hak etmediğim bir iyilik ve bu yüzden ona güvenmiyorum. Onu sandığım kadar sevmediğimden endişelenmeye başladım. Bu, gönülsüz bir sevgi gibi geliyor ve bu gerçekten tehlikeli bir şey.

Şöminenin yanındaki küçük, yükseltilmiş bir platformda kemancılar çoktan canlı halk müziği çalmaya başlamışlardı ve ben de kanımda atan aciliyet duygusuna ve sürekli devam eden dedikodulara dikkat etmek yerine buna odaklanmaya çalıştım.

Beni yargılamaya bu kadar hevesli olmalarına şaşırmadım. Kalede yüksek bir konumda olan bir şehir kızıyım ve Lunameade'deki toplumda olduğu kadar onların kültüründe de yer etmiş olan bir şey var ki, o da kadınların her zaman erkeklerden daha yüksek bir incelemeye tabi tutulması gerçeği.

Onların yargılarından ziyade, Stefan'la gizlice kaçabileceğime inanmaları beni daha çok rahatsız etti.

"Görünüşe göre Damızlıkçı hakkındaki haberi sakinlikle karşıladılar," diye fısıldıyorum.

Henry bana hoşgörölü bir gülümsemeyle yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Evet, bunlar en güçlü sihirli aileler. Ne ile uğraştığımızı öğrenmek istiyorlar."

Beni yanına daha da yaklaştıırıyor, eli ince ipek elbisemin üzerinden sıcak bir şekilde geçiyor. Buradaki soğukta ipek çok kullanışsız, ama Henry hâlâ kıyafetlerimi seçiyor. Sanırım üşüdüğümde ona daha yakın durmama

izin vermemden hoşlanıyor. Buna sadece onu oyalayarak hafifçe eğlendiğim için izin veriyorum.

Odayı geçerken onu göz ucuyla inceliyorum. Herkes ona saygıyla bakıyor; Stefan hariç. Stefan ise ikimize de sanki gözleriyle bizi yakmaya çalışıyormuş gibi bakıyor. Onunla yakında ilgilenmek gerekecek. Eğer Henry kendi bildiği gibi yapmazsa, ben kendi bildiğim gibi yapacağım.

Henry sürekli omzunun üzerinden Gaven'a bakıyor. Doğrusu, yıllar içinde korumamı görmezden gelme konusunda o kadar ustalaştım ki artık onu neredeyse hiç fark etmiyorum. Ama Henry onun varlığından sürekli rahatsız oluyor. Azarlamalarımın rağmen ikisi de barışmadı.

Ziyafet salonu, Carrenwell House'daki yemek odasından çok farklı bir şekilde düzenlenmiş. Başında yönetici ailenin oturduğu, yepyeni mumlarla ve çiçek buketleriyle kaplı uzun bir yemek masası yerine, küçük vazolar içinde kır çiçekleri ve cam vitrinlerde yarı yanmış mumlarla süslenmiş on bir küçük masa bulunuyor. Masalar U şeklinde düzenlenmiş; odanın uzak tarafındaki büyük cam pencerelerin önünde dört kişilik bir masa ve her iki yanında beşer masa yer alıyor.

"Düğün olmadığı zamanlarda odanın tipik düzeni bu. En iyi sihirli ailelerimizin her biri için bir masa var," diye fısıldıyor Henry beni odanın içinde gezdirirken. "Kalenin her katı için iki masa, ve altıncı kat için de benim ailem."

Gaven arkamızda kıpırdanıyor, bu da bana ve daha da önemlisi Henry'ye, bizi yakından izlediğinin gereksiz bir hatırlatıcısı oluyor.

Henry'nin son birkaç gündeki bakımının tamamen özverili olduğuna inanacak kadar aptal değilim, ama Gaven'ın sinirleri bozuldu. Etrafımda dolanması her zamankinden daha ısrarcı ve boğucu. Hayatımda Gaven'dan daha fazla zaman geçirdiğim kimse yok ve görevi şüpheli olmak olsa da, yine de sinirliyim. Henry'nin bana bakmasını istemedim. Sadece onu gönderecek enerjim yoktu.

Keskinliğimi kaybetmedim. Aidia'nın iyiliği için, kaybetmeye gücüm yetmez.

Onun morarmış yüzünü düşünmek bile azmimi güçlendiriyor. Henry'ye tahammül etmem, yapılması gerekeni yapamayacağım anlamına gelmiyor. Eğer mesele o veya kız kardeşim arasında ise, bu bir yarış bile değil.

Evangeline ve Philip Havenwood zaten masamızda oturuyorlar. Onlarla ilk tanıştığымda, tıpkı anne babam gibi soğuk ve odaklanmış

görünüyorlardı. Tabii ki, babamın kızlarını öldüren "Ölümsüzler" sürüsünü gönderdiğini düşünüyorlarsa, böyle olmalarını beklerdim.

Ama onları güvende ve kendi ortamlarında görünce aralarındaki sıcaklığı fark ediyorum. Birbirlerine karşı sadece yapmacık ve gösterişli bir hoşgörü sergileyen ebeveynlerimin aksine, Havenwood'lar gerçekten birbirlerine aşık gibi görünüyorlar. Philip, Evangeline'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Evangeline gülümsüyor, onun koluna şakayla vuruyor. Aralarındaki bu doğal yakınlık taklit edilemez.

Henry, beni baş masanın diğer ucundaki yerime doğru yönlendirirken annesine başıyla selam verdi. Sandalyemi benim için içeri çekerken, "İstedğin zaman gidebiliriz," diye fısıldadı.

Otururken ona sertçe baktım. "Ben kırılgan bir şey değilim. Sürekli beni kontrol etmene gerek yok."

O alaycı gülümsemesi hem sinir bozucu hem de yıkıcı. "Dikenli."

Görülme hissi, yani bu huzursuzluk, yakınlığın bir ifadesi. Henry benim huysuz tavrımdan rahatsız olmalıydı, ama neredeyse bundan etkilenmiş gibi görünüyor.

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor; çünkü halka açık bir yerdeyiz ve beni oyuna dahil ederek benimle dalga geçmeyi seviyor.

"Ya seni kontrol etmekten hoşlanıyorsam?" diye fısıldadı uzaklaşırken.

"Eşlerinin zayıf olmasını seven erkeklere son derece şüpheyle yaklaşılmalıdır," diyorum.

Odadaki herkesin ağırbaşlı bakışlarını umursamadan dilini şıklattı. "Zayıf olmanı sevmiyorum. Ateşli olmanı seviyorum. Bu yüzden her zaman bir kaçış yolu olduğunu bilmeni sağlayacağım; böylece gururunu koruyabileceksin."

Sözsüz kaldım. Eskiden karşı karşıya olmanın verdiği o tanıdık hissi özlesem de, bu garip yeni durum heyecan verici.

Henry arkasına dönüp halkına baktı ve koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. Saçları kulaklarının arkasına sıkıştırmak için biraz kısaydı, bu da sürekli gözlerine düşmesine ve ona gizemli, kasvetli bir hava vermesine neden oluyordu. Boğazındaki yara izi mum ışığında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu; zeytin rengi teninde soluk bir kesik gibi duran bu yara izi, hâlâ kanımı donduruyordu. Dilimi üzerinde gezdirmek istiyordum sanki acısını tadabilir ve hayatta kalması imkansız bir şeyden geri dönmenin ne demek olduğunu anlayabilirmişim gibi.

Bu düşünce rahatsız edici. Yavaşça bir yudum şarap içip odanın etrafına göz attım, rengarenk auraların çeşitliliğini gözlemledim. Stefan dışında herkes kendi halindeydi. Onun bulanık turuncu aurası, solundaki masada oturan mor aura ailesini dürtüp duruyordu.

Elbette, o bu lütfu kötüye kullanıyor. Polm'un büyüsunü kötüye kullanmayan bir adamla karşılaşmak nadir bir durum. Kellan kesinlikle istisna, kural değil. Yine de, birilerinin ne yaptıklarını görebileceğini bilseler kaç erkeğin bu kadar cesur olacağını merak ediyorum.

Bana baktığımı hissediyor olmalı çünkü bakışları aniden benimkine kilitlendi. Dilimi şıklattım ve başımı salladım, ve duyamayacağını bilmeme rağmen, yüzü kızardı ve sandalyesine geri yaslandı. Aurası geri çekildi, bedenine iyice sokuldu.

Gördüğümü fark etti mi yoksa dikkatini dağıttığımda mı odağını kaybetti bilmiyorum ama her halükarda memnunum.

Ziyafet hazır. Basit ama lezzetli üç çeşit yemek art arda geliyor. Müzisyenler yüksek sesle çalıyor ve insanlar samimi kahkahalarla noktalanıyor, daha rahat ve dedikodudan uzak sohbetlere dalıyor. Lunameade'den çok daha az resmi bir yer ve üzerimde hala epey göz olsa da, şehirdeki insanların yaptığı gibi her duruşumu yargılamadıklarını bilmek güzel.

Şükürler olsun ki kimse benden konuşmamı istemiyor ve az önce anne babamın evinde yediğimiz akşam yemeğinin aksine, kimse benimle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Ana yemek bittikten sonra, garsonlar küçük kaselerde lavanta ve bal tadında, ağzımda eriyen soğuk, kremalı bir tatlı getiriyorlar. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım. Benimkini bitirdiğimde Henry'nin dokunmadığı kaseyi önüme itmesi bile beni rahatsız etmiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bir şeyi bu kadar çok sevdiğini hiç görmemiştim," diye takılıyor. "Adı Dark Star Custard. Sadece festival mevsiminde yapıyoruz çünkü daha soğuk havalara ihtiyacımız var."

İkinci porsiyonumu da oldukça hanımefendiliğe yakışmayan bir iştahla yiyorum.

Henry öne eğilip babasına bir şeyler fısıldadı, sonra bana döndü. "Emekli olmaya hazır mısın?"

"Şimdiden mi? Konuşmanız gerekmiyor mu?"

Henry kıkırdadı. "Hayır. O kadar resmi değiliz. Sadece yüzümüzü göstermemiz gerekiyordu. Kennymyra'nın mührünü kıran ve Stefan'ı baştan

çıkaran kadın hakkında çok fazla merak var."

O beni ayağa kaldırıp odanın ortasında dans eden küçük kalabalığın arasından geçirirken gözlerimi deviriyorum.

Bryce, çıkış kapısının yanındaki duvara yaslandı. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ama çıkmadan önce kocanızı bir anlığına ödünç almam gerekiyor," dedi sırtarak.

"İstedğin kadar ödünç al. İstersen kendinde tut, umurumda değil," diyerek Henry'yi ona doğru ittim.

Gaven hemen yerini aldı ve bana kolunu uzattı.

Ziyafet salonunun dışındaki koridor serin ve boş. Uzun düzlükten aşağı yürüyüp ikinci kata çıkan arka merdivenlere doğru sağa dönüyoruz. İkimizin de giremediği iyileşme odasının dışında bir gardiyan bekliyor. Ne kadar kurcalasak da, odanın tam olarak ne olduğunu anlayamıyoruz. Benim tahminim bir tür revir, ama Gaven bunun sihirli eşyalar için bir kasa olduğunu düşünüyor.

Üzerinde hemfikir olduğumuz nokta, içeride korunmaya değer bir şey olması gerektiği ve bu nedenle yeni soruşturma odağımız burası oldu. 24 saat nöbet tutan güvenlik görevlileri, şu ana kadar içeriye göz atma fırsatlarımızın hepsini engelledi.

Bir sonraki koridorda sola döndük ve Stefan Laurence, iki arkadaşı ve ziyafetteki birkaç kadınla neredeyse çarpıştık.

"Bakın, evlendikten bir gün sonra bana kendini atmaya çalışan kadın değil mi bu? Sanırım yaşlı Henry seni tatmin etmiyor," diyor Stefan.

Stefan'a doğru bir adım attım ve başımı yana eğdim. "Yani, ben, çaresiz bir şehir kızı, seni, iri yarı bir gardiyanı, varlığından haberdar olmadığım gizli bir yere benimle birlikte kaçmaya mı zorladım?" Başımı salladım. "Bu biraz abartılı görünüyor."

Saçlarımın uçlarını parmağımın etrafına doladım. "Hatalarımı kabul etmekten kesinlikle korkmuyorum. Doğrusu, o hatadan önce de o kadar çekici değildin, sonrasında ise çok daha az çekicisin." Ne olacağını görmek için yüzüne güldüm.

Stefan bana doğru bir adım attı, ama Gaven daha bir saniye bile düşünmeden onu duvara yasladı.

"Bayan Carrenwell'i tehdit etmeyin," diyor. Sesi, daha küçük suçlar için adam öldürmüş bir adamın alçak, uyarıcı tınısında.

Stefan'ın Gaven'ın yaşını ve tecrübesini hafife alacağını bekliyordum. Karşılık vermesini veya arkadaşlarının da ona katılmasını bekliyordum.

Bunun yerine, arkalarından gelen bir hırıltı herkesi hareketsiz bıraktı.

Kyrin, merdiven boşluğunun dibinde, sadece birkaç adım ötede duruyor. Kurtun kısılmış gözleri Stefan'a dikilmiş.

Stefan, Gaven'ı itip elini buruşuk gömleğinin üzerinden geçirdi. "Onu tehdit etmiyordum." Bana işaret etti. "Şimdi gülüyorsun ama uzun süre gülemeyeceksin. Er ya da geç kanla ödeyeceksin ve şu şişirilmiş, kutsanmamış koruma beni durduramaz." Gaven'a el salladı. "Bu bir tehdit, yaşlı adam."

Adam, arkadaşları peşinden gelirken yanımızdan sessizce geçti; kadınlar da bu manzarayı heyecanla izleyerek sohbet ediyorlardı.

Tehdidi geçiştirmek istiyorum ama onu kışkırtmanın bir hata olduğunu hemen anlıyorum. Bana ateş etme konusunda kendini haklı hissedecek.

Ya da en azından deneyecek. Gururu incinmiş bir adamdan daha tehlikeli tek şey, intikam peşinde olan bir kadındır.

HENRY

Harlow'un yatak odasından çıkarken, Gaven beni şüpheli bir bakışla izliyor. Bana hep böyle bakıyor. Onu daha fazla kızdırmamak için kapımdan çıkmalıydım ama ona yaklaştığımı görünce ne kadar sinirlendiğini seviyorum.

Harlow, beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçip, ona bir şey yapmaya çalıştığım her an huysuzlanmaya başlamış olsa da, Gaven'in şüpheleri giderek arttı. Özellikle dün gece Stefan'la yaşananlardan sonra, Harlow'u gözetmesi için burada olmasından memnunum, ama her gün onun ne kadar dikkatli olduğunu hatırlıyorum.

Onunla tanıştığım andan itibaren onu öldürmem gerektiğini biliyordum, ama ondan olabildiğince çok bilgi almam ve olayı kaza gibi göstermenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Harlow bana güvenmiyor, ama ara sıra bana inanıyor ve eğer dikkatli olmazsam, her şeyi tamamen geriye götürürüm ve o kaçır.

Eğer kardeşlerinin ve annesinin sahip olduğu büyüünün ne olduğunu çözemezsek, Harrick'i ortadan kaldırma zamanı geldiğinde buna karşı koyacak bir planımız olmayacak.

Şehre yapacağım bu gezinin bana iki açıdan fayda sağlayacağını ummuştum: Carrenwell ailesini daha yakından tanıma ve onların büyüünü yakalama fırsatı bulacak, ayrıca Harlow'a olan sevgimi de artıracaktı.

Aksine, tüm araştırmalarım beni Rochelli'ye götürdüğü ve beni tekrar eve geri getiren bir döngüye soktuğu için işler daha da karmaşıklaştı.

Harlow bunun Gaven'ın doğasına uymadığına ikna olmuş görünmüyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim.

Gaven boğazını temizledi. "Bütün gün dışarıda mı kalacaksın?"

Başımı salladım. "Banyo yapıyor. Ailemle görüşmem gerekiyor, ama bir saat kadar sonra döneceğim."

Kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. "Burada olacağım."

"Bu gece av gecesi. Akşamı dışarıda geçirmem gerekecek ve bu sefer onun odasında kalmasına gerçekten ihtiyacım var."

Gaven başını salladı. "Sen dönene kadar onunla aynı odada kalacağım."

"Onun çocuk bakıcılığı yaptığını öğrendiğinde Tanrı seni ondan korusun," diyorum.

Ağzı, ondan gördüğüm en hafif gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle kıvrıldı. "Sanırım hallederim."

Arkamı dönüp koridorda yürümeye başladım, merdivenlerden inmeden önce son bir kez omzuma doğru baktım.

Öğleden sonra birinci kat sessizdi. Personelin çoğu günün temizliğini bitirmişti ve tek ses mutfaktan geliyordu. Koridorun sonundaki oturma odasının kapılarının önünde iki güvenlik görevlisi duruyordu ve beni hemen içeri aldılar.

Kışın loş ışığı büyük cam pencerelerden içeri süzülüyor. Hava bu kadar bulutlu ve soğukken arka verandanın manzarası pek güzel değil, ama anne babam bu odada yeterince toplantı yaptıkları için, mahremiyet açısından daha kötü bir manzaraya sahip evin arka tarafında olmak daha iyi.

Babam şöminenin yanındaki eski deri koltuğunda, elinde bir viski bardağıyla oturuyor. Annem de onun yanındaki aynı koltukta oturuyor. Ben içeri girince kucağındaki kitaptan başını kaldırıyor.

Kitabın adının "Asher'e İlahiler" olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Bir adamın, karısını Ölüm Tanrısı'ndan geri almak için öbür dünyaya yolculuk etmesini anlatan klasik bir kurgusal öykü. Annemin neden bu kadar çok okuduğunu hiç sormadım ama bence bu trajik aşk hikayesinden ziyade, kendi gölgelerinizle yüzleşmenin ve kendi benliğinizin yeraltı dünyasına inmenin ne anlama geldiğini keşfetmekle ilgili. Holly öldüğünde okumaya başladı ve şimdi o kadar çok okudu ki, kitabın sırtı çatladı ve sayfaları dökülüyor.

"Koruma görevlisini öldürmem gerek. Çok şüpheli davranmaya başladı," diyorum.

Babam arkaya yaslanıp ieeğinden uzun bir yudum alırken sandalye gıcırdadı. "İlişkinize zarar vermeyeceğinden emin olduğunuz sürece bunda bir sorun görmüyorum. En önemli şey onun güvenliğini kazanmak."

"Küçük bir sorun var," diyorum. Asıl sınav bu. Gaven'ın el yazısı ve mektup hakkında onlara bilgi verdiğimde nasıl tepki vereceklerini görmek istiyorum. Harlow, bunun kendi el yazısı olduğundan benim babamın el yazısı olduğundan emin olduğum kadar emin değildi.

"Bu nedir?" diye soruyor annem.

"Lunameade'deyken, Rochelli'den bir not taşıyan bir isyancıya rastladık. Harlow uzun süre Rafe Mattingly'nin Rochelli olduğunu sandı, ancak mektuptaki el yazısı onun korumasına aitti."

Babam kaşlarını çatı. "O bundan emin."

"Bundan oldukça emin."

İlgiyle mırıldanıyor ama annemle birbirlerine bakmıyorlar. Bu kadar riskli bir şey yaparken bana bir şey söylememeleri beni çok rahatsız ediyor.

"Başka ne bildireceksin?" diye ısrar etti babam.

Sinirimi içime atıyorum. Onları sonunda benimle dürüst olacakları bir noktaya nasıl getirebileceğimi anlamaya çalışıyorum. Korumaları çok kibirli. Çok uzun zamandır karanlıkta bırakıldım. Konuşmayı tekrar metne döndürmenin başka bir yolunu denemem gerekecek.

Derin bir nefes alıp kendimi devam etmeye zorluyorum. "Liza'nın ya da diğer kardeşlerin büyüsünü çözmekte hiç başarılı olamadım. Başladığımız zamanki durumdan daha iyi değilim. Able'ın kutsal ateşi, Kellan'ın ise manipölasyon büyüsü var, ama Liza ya büyüsünü hiç kullanmadı ya da görünmez. Diğer kardeşler daha mesafeli ve onlarla hiç etkileşim kuramadım."

"En yakın olduğu kız kardeşi bile mi?" diye soruyor annem.

Anne babama daha fazla bir şey sunamadığım için duyduğum suçluluk duygusu beni sıkıştırıyor. Aidia'nın, Harlow'un kendini gizlemek için kullandığı kolyeyi yapan büyücü olduğundan şüpheleniyorum, çünkü diğer kardeşlerinin hiçbirisi ona hiç ilgi göstermiyor gibi görünüyor. Böyle bir hediye, önemli bir emek ve beceri gerektirir. Ama onunla şahsen tanışmadan emin olmak zor.

"Hayır, onu hâlâ görmedim," diyorum.

Annem cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Sorun değil. Harlow'un böyle büyük bir aile sırrını paylaşmasının biraz zaman alacağını biliyorduk. Sadece üzerinde çalışmaya devam et."

Babam, "Şehir nasıldı?" diye soruyor. "Saldırıdan sonra bir değişiklik oldu mu?"

"Halk gergin ve belediye başkanı bunu destek kazanmak için kullanıyor," diyorum. "İkinci kan vergisine karşı protesto ettikleri için hapse atılanların ailelerini ziyaret ediyor. Kutsanmamışlar onu kendi şampiyonları olarak görüyor. Konuştuğunda büyüleniyorlar ve sürekli Carrenwell ailesine laf sokuyor."

"Bu iyi bir şey," diyor babam.

Kaşlarımı çatıyorum. "Emin değilim. Kontrol edebileceğimiz biri olduğunu sanmıyorum. Hepimiz bu tipleri biliyoruz. O da bir Harrick, sadece daha kötü."

"Ondan daha kötüsü yok," diye homurdanıyor babam.

"Polm'un onayını almış Harrick'i hayal edin."

Babam sinirleniyor.

"Aynen öyle," diyorum. "Manipülasyon yeteneğine sahip olması gereken son kişi o, ama sahip. Ve görünüşe göre, bunu kullanmakta çok, çok iyi."

Annem ve babam birbirlerine bakıyorlar, bakışlarında sessiz bir konuşma geçiyor.

"Ayrıca, Rafe'in beni bir isyancı barında yakalanmam için bir plan kurduğunu düşünüyorum," diyorum. "Emin olamıyorum ama uşağı bana onu şehirdeki belirli bir barda bulacağımı söyledi. İki saat bekledim ama gelmedi. Ayrılırken, Kellan Carrenwell ve barda bir isyancı toplantısı olacağı konusunda ihbar alan bir grup şehir muhafızıyla karşılaştım."

Babam küfrederek sandalyesine yaslandı.

Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Bu da beni ikinci problemime getiriyor. Drenajlıların sızdığı yer Kuzey Kalesi kapılarıydı; bu kapılar sadece bize en yakın olanlar değil, aynı zamanda içeri girdiklerinde sadece insanları öldürmekle kalmadılar. Eğlence bölgesinden bazı kadınları da kaçırdılar. Yani Üreyenler şehirde de bir sorun teşkil ediyor."

Annem elini kalbine bastırıyor. Bugün güçlü görünüyor ama büyü, onu kullandıktan çok uzun zaman sonra bile, onu çok yoruyor. Bu konuşmanın çok yorucu olacağından endişeleniyorum.

Babam da onun tavrındaki değişikliği fark etmiş gibi görünüyor. Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Eğer hepsi buysa..."

"Aslında öyle değil." Babama baktım. "Daha önce bana karşı dürüst olman için sana alan tanımaya çalıştım. O mektuptaki el yazısının Gaven'ın

değil, senin olduğunu biliyorum. Onu ateşe düşürdüm ve Harlow ile yaptığım tüm ilerlemeyi senin için riske attım.” Kanımda kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes verdim. “Bu on yıllık intikam planına, kalıcı değişimin zaman aldığını söylediğin için razı oldum. Beni karanlıkta bırakmana izin verdim ve ben de üzerime düşeni yaptım. Ama bu planı tehlikeye attın. İsyancılarla iletişim kuracaksan, hele de onların lideriymiş gibi davranacaksan, en azından el yazını gizlemelisin. Bana hemen neler olduğunu anlat.”

Elini kaldırarak, "Bunun böyle işlemediğini biliyorsunuz. Size bilmeniz gereken her şeyi bildireceğimize söz verdik." dedi.

Annemi işaret ederek, “Kellan Carrenwell olmasaydı, isyancılar nişan partimize saldırdığında onu kaybedebilirdik. Bunu nasıl kabul ettiğinizi anlayamıyorum.” dedim.

“Birkaç aklı kıt aptalın işiydi,” diye homurdandı babam. “Böyle bir şey olmamalıydı. Şu an işleri tehlikeye atacak kadar yakın değiliz. Ne olacağını bilemezsin—”

“Philip.” Annem elini omzuna koydu. “Henry haklı. Eğer ona biraz daha bilgi vermezsek, istemeden de olsa bize karşı çalışabilir.”

Yüzümü çevirmek istiyorum. On yıldır sürdürdüğüm intikam kararlılığımın sarsılmasından utanıyorum; bunun nedeni intikam alma isteğimin azalması değil, zaten bildiğimden çok daha fazla acı çekmiş olan kadını nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmem.

Annemin dikkatli değerlendirmesi karşısında birdenbire gergin hissetmeye başladım. "Onu seviyorsun, karını."

“Hayır.”

"Evet," diyor kararlı bir şekilde. "Ve sadece onunla birlikte olmaktan hoşlandığını kastetmiyorum. Gerçekten ondan hoşlanıyorsun demek istiyorum. Bunu itiraf etmemen gerçeği değiştirmez. Sadece kendi duygularını fark edememeni bir dezavantaj haline getirir."

Haklı olduğunu biliyorum ve azarlanmaktan utanıyorum.

Babam elini yüzüne sürüyor, ama kadın sadece omzuna hafifçe vuruyor.

“Evet. Ondan hoşlanıyorum. Beni kızdırmaktan büyük zevk alıyor, ama o—”

Onunla ilgili tam olarak neyin bu kadar özel olduğunu anlayamıyorum. Elbette zeki ve kara mizah anlayışı yüksek, ama bundan daha fazlası var. Bana güvenmemesi gerekirdi, ama geçen gece sonunda güvendi - ve bu sadece mecburiyetten değildi. O yemek odasından kendi başına da

çıkabilirdi, hiç şüphem yok. Sonrasında bana gitmemi söyleyebilirdi de. Ama bana yardım etmeme izin verdi ve bu bile kaydettiğim ilerlemenin bir göstergesi.

Annem, "Nasıl dalga geçeceğini biliyor. Sana kendini tanıdığını hissettiriyor," diyor.

Aynen öyle. Harlow beni o kadar iyi tanıyor ki, tırnaklarını sinir bozucu bir şekilde kullanmak yerine, bunu eğlenceli bir şekilde yapıyor. Bir düşmanı bu şekilde incelemenin, onu anlamak zorunda kalmanın ve böylece onu manipüle edebilmenin beklenmedik bir yakınlığı var. Bu tuzağa düştüğüm için çok utanıyorum ve ebeveynlerimin bunu fark etmiş olması daha da utanç verici.

"Üstesinden geleceğim. Sadece—"

Annem beni susturmak için narin elini kaldırdı. "Senden bunu istemiyoruz. Planımız işe yararsa, onun istediği bir şey var, onu ona verebilirsin, değil mi?"

Rafe'i ve oturma odasında gördüğüm kız kardeşinin portresini düşünerek başımı salladım.

"Ve bu, ailesine olan bağlılığını bozacak kadar önem verdiği bir şey mi?"

Ensem arkasını ovuşturuyorum. "Evet. Şimdi, babamın el yazısıyla yazılmış o mektubun neden Rochelli imzasıyla imzalandığını bana söyler misin?"

Babamın omzunu hafifçe sıktı ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Bunu dinlerken oturmalısın."

HENRY

Annemin ve babamın çalışma odasından çıktığımda, aklım hâlâ karmakarışık. Güneş ışığıyla aydınlanmış koridorun sonunda Carter'ı beni beklerken görünce durum daha da kötüleşti. Kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı ama bu rahat tavır beni kandırmadı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum ona doğru yürürken.

Yanımda yürümeye başladı, omzunun üzerinden bir bakış attı. "Koruma görevlisi etrafta dolaşıyor, iyileşme odasına girmeye çalışıyordu."

"Tabii ki öyleydi," diye homurdandım. "Sorun değil. Bununla ilgilenmem için izin verildi."

Carter fısıldayarak, "Onun isyanın liderliğini yapıyor olabileceğinden şüphelendiğini sanıyordum," dedi.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken enseme ovuşturuyorum. "Olayla ilgisi olabilir, ama babama göre bizim bağlantılarımızdan biri değil. Sorun şu ki, Harlow'u etkilemeye çalışıyor ve ben bunun için çok kritik bir noktadayım." Merdivenlerin tepesinde duruyorum. "Onu oyundan uzaklaştırmak için izin aldım. Gözaltı hücrelerini hazırlayabilir misin?"

Carter'ın kaşları birden yukarı kalktı. "Bunun doğru zaman olduğundan emin misin? Bu onu geriye götürebilir."

Başımı salladım. "Bunu bir kaza gibi göstereceğiz."

Carter, sesinde bir rahatsızlık tonuyla, "Henry, bir düşün," diye ısrar etti. "O zeki ve ondan hoşlanmadığını biliyor."

“Ondan hoşlanmıyor,” diye karşılık veriyorum. “Onun elleriyle zehirleyebileceğini bile bilmiyor. Hayatında onu insanlardan hiç korumadı.”

Carter başını salladı. "Kör müsün? Onu kızdırmayı seviyor olabilir ama kesinlikle onu önemsiyor. Arkadaşın olarak, bunun büyük bir aksilik olabileceği konusunda seni uyarmamak büyük bir hata olurdu."

“Başka seçeneğim yok,” diyorum. “Geçen gün aralarında geçen bir konuşmanın son kısmını duydum. Çok dikkatli ve çok şüpheli biri.”

Carter içini çekip başını salladı. "Öyle olsun. Tanrı bize bunun sonuçlarıyla başa çıkmamızda yardımcı olsun. Plan ne?"

“Gözaltı hücrelerinde ondan son bir bilgi daha almaya çalışacağım. Carrenwell House'un düzenini ondan daha iyi bilen kimse yok. Onu hızlı kanayan bir yarayla öldüreceğim ve bunu Stefan'dan gelen bir mesaj gibi göstereceğim.”

"Onu öldürecek," diyor Carter.

“İsteyecek ama yapmayacak,” diye karşılık veriyorum. “Kız kardeşini döven adamı henüz öldürmedi ve bir süredir bunun olduğunu izliyor. İsteddiği zaman kendini tutabiliyor.” Bu sözleri söylerken bile, doğru olduklarından emin değilim. Rafe'e karşı kendini tutması, Stefan'ın peşine düşme olasılığını daha da artırabilir. Aklında, Stefan'la hemen hesaplaşabileceği bir durum olabilir ve bu da öfkесinin basıncını düşürecek şey olabilir. Ama Lunameade'deki ailesinin durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu gördüğü gibi, buradaki durumun da ne kadar tehlikeli olduğunu gördüğüne güvenmek zorundayım.”

Carter elini yüzünden aşağı doğru sildi. "Umarım ne yaptığının farkındasıdır."

“Benim görevim mi? On yıldır uğruna çalıştığımız intikamı almak mı?”

Hüzünlü bir gülümsemeyle omzumu sıktı. "Bence kendine şunu sorman gerekiyor: Eğer hâlâ bir şey kaybediyorsan, bu gerçekten intikam mıdır?" Merdivenlerden inerken sırtımı sıvazladı.

Harlow'un odasına doğru yürürken, sözleri içime işliyor ve kaşıntı yapıyor. Hiçbir şey kaybetmiyorum.

Harlow, düşündüğüm gibi biri değil, ama inanılmaz derecede dirençli ve duygusal olarak kolay kolay bağlanmayan biri. Gaven'a üzülecek ve sonunda öfkelenecek, ama sonuçta, berbat ebeveynlerinden kurtulmuş olması her halükarda daha iyi olacak.

Given, odasının dışındaki koridorda beklemiyor. Ya dışarıda, ya da onu etrafı gözetlemesi için gönderdi.

Harlow'un yatak odasına girdiğimde, onu bıraktığım yerde, pencerenin yanındaki sandalyede kitap okuyor halde bulmuyorum. Kalbim hızla çarparken dolabımı kontrol ediyorum. Ne orada ne de bitişik banyoda. Kendi dolabımdan geçip yatak odama giriyorum. Kyrin şöminenin önünde yerde uzanmış haldeyken birden doğruluyor. Sonunda Harlow'u görüyorum.

Koyu renk dantelli bir büstiyer ve ona uygun iç çamaşırı giyen kadın, jartiyer kemerinin bağcıklarını çoraplarının üst kısmına bağlarken ayağını pencere pervazına dayıyor.

Rahatlama hissim şehvetle karışıyor.

"Eski haline dönmüş gibisin," dedim sesim kısık bir şekilde.

"Koyu yeşil," diyor başını kaldırmadan.

"Hım?" Akıllıca kelimeler kurmaktan acizim.

"Üzerimdeki elbisenin rengini bilmek istiyorsun, değil mi? Bu dantel koyu yeşil, tıpkı alacakaranlıkta orman gibi."

O bana doğru dönerken, şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Çok güzel."

"Güzel mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Dikkatli ol. Bana sanki benden nefret etmeyi unutmuş gibi bakıyorsun."

"Senden nefret etmiyorum."

Gülerek aynaya döndü ve büstiyerinin kupalarını düzeltti. "Ne dersiniz o."

Zekice bir karşılık vermediğimde, bakışları birden bana kilitleniyor, yüzünde bir tür endişe beliriyor.

Onun bu haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Şimdi bildiklerimle değil. Uzun zamandır intikam hayatımın itici gücüydü, ama karşılık verme kavramı uzaktan soyut bir şeydi. Birinden bir şey alırken onun gözlerinin içine bakmak farklı bir şey.

Carrenwell ailesinden intikam alma düşüncesi, son on yılın tüm kaosunda beni ayakta tutan çıpa oldu. Bunu gerçekleştirebileceğim konusunda ilk kez endişe duyuyorum.

"Sana bir şey hazırladım. Yatağının üzerinde," diyor.

Odanın diğer ucundaki büyük yatağa doğru ilerledim ve hediyesini hemen fark ettim. Siyah çarşafın üzerinde yeni, beyaz bir dekoratif yastık göze çarpıyordu. Üzerindeki iplik işlemesinde "İç Organların Çıkarılması?" yazıyordu.

"Ee?" Ona doğru döndüğümde, genişçe gülümsüyordu. "İplik kırmızı. En sevdiğin renk olduğunu biliyorum. Epey zamanımı aldı, umarım sonunda doğru yapmışımdır."

Karım beni öldürmenin bir sonraki yolunu bir yastık kılıfına işledi. Onun beni ortadan kaldırma konusundaki amansız kararlılığının yarattığı şok ve absürtlükten dolayı gerçek bir kahkaha attım.

Dudaklarını ısırıldı. "Bu, haklı olduğum anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, canım. Bunun kesin bir cevabı yok. Beni gerçekten öldürecek şeyin bu olduğundan emin olmalısın, çünkü önce kan kaybı riskini göze almış olursun."

Kaşlarını çattı ve zorlukla içini çekti. "Son derece dağınık görünüyor, bu yüzden muhtemelen böyle olması daha iyi."

Boğazımı temizledim, neredeyse çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak. "Biliyorum, bunu sana geçen sefer söyledüğimde dinlemedin, ama bu gece av gecesi."

"Bunları ne sıklıkla yaşıyorsunuz?" diye soruyor.

"Av geceleri mi? Her on beş günde bir, ama dün geceki gibi hava kötü olduğunda, güvenlik için onları bir sonraki açık geceye erteliyoruz. Ben sizi almaya gelene kadar lütfen odamızda kalın."

Alt dudağını büzerek, "Biz de katılmayacak mıyız, kurtum? Bu, yeni evlilerin hoşuna gidecek türden bir şey gibi görünüyor." dedi.

Onu ormanda kovalayıp, boyun eğene kadar onunla sevişme düşüncesi çok çekici, özellikle de üzerinde sadece stratejik olarak yerleştirilmiş danteller varken.

"Hayır, katılmıyoruz. İkinci kez seni becerirken bir izleyici kitlesi görmek istemiyorsan tabii."

Şeytani bir şekilde gülümsüyor.

"Harlow, ciddiyim. Kendin hakkında başlattığın söylentiler göz önüne alındığında, insanların nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve Stefan da buna katılıyor olabilir. Şimdi kısa bir işim var. Akşam yemeğinden hemen sonra döneceğim. İstedğin kadar etrafı kurcala, ama evden çıkma."

Dolaba girerken abartılı dudak büzmesini sürdürüyor ve bir an sonra omuzları açık beyaz bir elbiseyle çıkıyor; elbisenin kalp şeklindeki yakasının üst kısmından koyu renkli dantelin bir kısmı görünüyor.

Bunun beyaz olduğunu söylemelerine gerek yok. Bu rengi görür görmez tanırım. Bunu mutlaka kendisi getirmiştir çünkü ben asla ona beyaz bir elbise diktirmezdim. Karımı o renkte görünce verdiğim tepki içgüdüsel ve anlık. Kesimi o kadar muhteşem ve seksi ki, tenimde soğuk terler belirliyor.

Benimle dalga geçiyor, beni çıldırtacak şekilde sinirlerimi bozuyor ve bundan çok zevk alıyor. Av gecesi olduğunu biliyor, bu yüzden av gibi

beyaz bir elbise giymiş.

"Harlow."

"Evet, benim kurtum?" diyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken sesindeki ölümcül tonu görmezden gelerek.

"Bugün beni sınama."

Parmaklarını göğsümde yukarı doğru gezdiriyor. "Öyleyse testleri bu kadar eğlenceli hale getirme."

Bileğinden tutup parmağını hafifçe ısırdım, o da güldü. "Kütüphaneye ya da galeriye git. Sadece içeride kalacağını söyle."

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "Akşam yemeği bitene kadar evde kalacağım, ama sonrasında ne yapacağıma dair söz veremem."

Bana sataşmayı sevdiğini düşünürsek, umabileceğim en iyi şey bu. Umarım son macerası bir Yetiştiricinin elinde neredeyse ölmekle ya da daha kötüsüyle sonuçlandıktan sonra dersini almıştır.

Komodinin üzerindeki kitaplardan birini alıp şöminenin yanındaki koltuğa oturarak okumaya başladı.

Yatak odasından çıktığımda Gaven her zamanki yerinde, koridorda beni beklemiyor ama bu tamamen alışılmadık bir durum değil. Harlow'un, dikkatim dağıldığında onu evin içinde gizlice dolaştırması için gönderdiğini biliyorum.

Neyse ki, çok uzun süre aramama gerek kalmadı. Onu arka verandada, tepeden aşağıya doğru bakarak dövüşen iki muhafızı izlerken buldum.

"Özledin mi?" diye soruyorum. "Buraya geldiğinden beri seni antrenman yaparken görmedim."

Bana bakmak için dönmedi. "Tek başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Fikrini değiştirirsen, seninle bir iki raunt dövüşmekten memnuniyet duyarım, yaşlı adam."

Bana kaşlarını çatarak baktı ve ben de teslim olurcasına ellerimi kaldırdım.

"Ciddi söylüyorum," diyorum. "Teklifim geçerli. Birlikte çok zaman geçireceğiz. Beni sevmemeye kararlı olduğumu biliyorum, ama pratik açıdan bakıldığında, karımı korumaya yardımcı oluyorsun—"

"Benim sorumluluğumdaki kişiyi korumaya yardımcı oluyorsunuz," diye karşılık veriyor.

İçimden bir ah çektim. "Demek istediğim, benzer bir hedefimiz var ve ikimizin de formda kalması onun yararına."

Kollarını kavuşturdu. "Pekala."

"Bu arada, Harlow için bir düğün hediyesi var, umarım bana yardımcı olabilirsiniz."

Gaven'ın kaşları birden yukarı kalktı. "Onunla bu kadar çok etkileşimde bulunmuş olmana rağmen hâlâ beğeneceği bir hediye alabileceğini düşünmen şaşırtıcı."

"Ah, biliyorum gösterecek. Özel yapım bir bıçak takımı. Gösterebilir miyim?"

Gaven evin üzerine doğru baktı.

"Sadece kitap okuyor," diye onu rahatlattım. "Hava kararınca kadar gizlice dışarı çıkmaya çalışmayacak. Bu sadece birkaç dakika sürecek."

Elini sallayarak, endişeli bir alışkanlığı gereği, belindeki hançeri avucuna aldı. "Önden buyurun."

Çakıllı yoldan cephaneliğe doğru yavaş bir tempoyla yürümeye başladım, onun sakın adımları da hemen arkamdan geliyordu. Çok acele edersem, onu kızdırırım.

Cephaneliğe girmek yerine, arkasından dolaşıyorum.

Gaven bir adım tereddüt eder. "Silah deposunda değiller mi?"

"İnsanların onun böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bilmesini istemiyorum." Bir adım daha yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Ona başkaları için vereceğim törensel şeyler var. Ama bu bıçaklar, ondan beklemedikleri bir şekilde kendini savunması için. Ona çok şey öğrettiğini biliyorum. Onun kullanabileceği bir şey seçtiğimden emin olmak istiyorum."

Bunun onu tatmin edip etmeyeceğini beklemedim. Sonunda gözaltı hücrelerine ulaşana kadar binanın etrafında yürümeye devam ettim. Hiçbir şey söylemedi, ama binaya yaklaştıkça rahatsızlığını hissedebiliyordum.

"Bu sefer burada Drained yok. O gecedan beri kimse buraya girmedi, bu yüzden şimdilik onları saklamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm ve muhtemelen tüm kalede onun bir şey aramaya gelmeyeceğinden emin olduğum tek yer burası."

Gaven homurdanarak güldü. "Tanrıya şükür ki bu binada etrafta dolaşmanın yanlış olduğunu anlamıştır."

Ağır metal kapıyı açıyorum ve kapı gıcırtyla açılıyor. Bryce ve Carter henüz burada değiller, ama yakında gelecekler.

Binanın içindeki hava bayat ve küf kokuyor. Öğleden sonra ışığı ikinci kattaki pencerelerden içeri doluyor ve uçuşan toz zerreciklerini belirginleştiriyor. Yanımdan geçip odaya giriyor, tüm dikkati diğer gece "Ölümsüz"ü öldürdüğü noktada.

Nasıl bildiğini bilmiyorum. Belki de eski bir savaşçının içgüdüğü ya da uzun zamandır tetikte olan bir adamın ince ayarlanmış sezgisi, ama Gaven'ın arkasından kapıyı kapattığım anda bana doğru döndü. Hançerini çekti ve büyüsünü çağırırken hissettiğim karıncalanmayı hissettim.

Gözlerime baktığında yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

“Büyünüz bana işlemez,” diyorum. “Harlow için bir tehlike değilim. Sadece sizin için bir tehlikeyim.”

Bunu böyle yapmak istememiştim. Bir koruma ile koruması arasına girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Onu Harlow için yaptığım zehirli bıçaklarla etkisiz hale getirip sorgulayabilmek istiyordum, ama bu plan suya düştü. Şimdi sadece kendi hayatı için savaşmıyor. Onun hayatı için de savaştığını düşünüyor.

Gaven üzerime sert bir şekilde geliyor ve beklediğimden daha iyi. Onun yaşındaki bir adamın bu kadar ölümcül bir hassasiyetle hareket ettiğini hiç görmemiştim. Pazumda keskin bir acı hissettim ve dikkatim dağıldı. Beni o bıçakla kesene kadar iki bıçağı olduğunu bile fark etmemiştim. Tanrı bilir üzerinde başka neler var.

Başka biri olsaydım, hatta bir Yetiştirici bile olsam, onun becerisi ve verimliliği yeterli olurdu. Ama daha önce birçok kez ölümle karşılaştım ve bir daha karşılaşmayacağım, en azından bu dövüşteki hiçbir şeyden dolayı. Özellikle de kutsal ateşini kullanması Harlow için bir tehdit gerektirdiğinde.

Daha gencim, daha hızlıyım ve duyularım Gaven'inkinden daha keskin, ama uzun zamandır verdiğim en iyi dövüştü. Kaburgalarının arasına bıçak saplamam neredeyse yirmi dakika sürdü. Yaradan kan fışkırırken bir adım geriye sendeledi. Bir adım attı ama bacağı büküldü ve tek dizinin üzerine düştü.

Bilgi alabilmek için onu yeterince iyileştirmem gerekecek, ama bu en azından onu yavaşlatacak.

"Şimdilik yeterince aldınız mı?" diye soruyorum.

"Bu ölümcül bir darbe," diyor nefes nefese.

Gözlerinde hem şok hem de teslimiyet var. Kır saçları alnına yapışmış, normalde kusursuz ütülenmiş gömleği ise ter ve kandan sıırsıklam olmuş, tenine yapışmış.

“Bir şifacı için değil.”

İleri adım atıp şaşkın ellerinden bıçakları çekip bir kenara fırlattım. Sonra elimi yan tarafına bastırıp şifa büyümü çağırdım. Kanla kaplı

avucumun kenarında hafif bir karıncalanma hissettim, ama daha önce birçok kişide yaptığım gibi yaraya işlemeye çalıştığımda hiçbir şey olmadı. Büyü, derisinin hemen üzerinde kaldı, bir türlü tam olarak yerleşmedi.

"İşe yaramayacak," diye gülüyor ve toprağa kan tükürüyor.

"Ne olmaz ki?"

"Senin sihrin."

Kanımda korku yayılıyor. "Neden?"

Gaven, "İşte bu yüzden işe alındım," diyor. "Elbette bana baktınız ve Harrick'in, sahip olduğum tek kutsama ödünç alınmışken neden benim onu korumama izin verdiğini merak ettiniz."

Hesaplamalarımın ne kadar yanlış olduğunu fark edince ağzım kurudu, midem alt üst oldu.

Gaven, "Eğer benden bilgi almak için işkence yapmayı planlıyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız," diyor. "Beni sihirli bir şekilde iyileştirip tekrar parçalayamazsınız. İlahi lütuflara karşı bağışıklıyım."

İşte bu yüzden Gaven Pomeroy, Carrenwell'in en küçük kızını koruyor. Hiçbir ilahi yeteneği yok, sadece koruması altındaki kişiyi korumak için kutsal ateşi ödünç almış durumda. Sahip olduğu şey ise, ilahi büyüye karşı bağışıklık kazanma gibi son derece nadir bir yetenek. Bunun mümkün olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum bile. İnkâr etmek istiyorum ama çok mantıklı geliyor.

Küfreterek odanın en uzak köşesindeki dolaplara doğru koştum, kanamayı durduracak bir şey arıyordum. Sağdaki son dolapta birkaç eski keten çarşaf vardı ve onlarla birlikte Gaven'ın yanına koştum. O zaten yerdeydi. Bir eli yanına bastırılmış, ağzı sessizce dua edercesine kıpırdıyordu.

Yanına doğru örtüyü bastırarak, ciddi yüzüyle karşılaştım.

"Neden iyileşme odasında etrafta dolaşıyordunuz?" diye sordum.

Gaven kanlı dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. "İçine bir göz bile atmadığım tek oda burası. İnsanlar gelip gidiyor ama evin diğer yerlerine göre oradaki güvenlik çok daha sıkı."

İşlerin böyle gitmesi gerekmiyordu. Harlow'un aile mülkünün düzeni hakkında çok şey bildiğinden eminim, ancak bir saldırı sırasında neler olacağı ve birileri onları avlıyorsa aile üyelerinin nerede saklanabileceği konusunda sadece aile korumalarının bilebileceği şeyler mutlaka vardır.

Gaven bileğimi sertçe kavradı. "Anlayamadığım bir nedenden dolayı, Harlow senden hoşlanıyor. Umursamadığına veya hiçbir umudu olmadığına

seni ikna etmeye çalışacak, ama umursuyor. Yıllardır her hafta kız kardeşi için beyaz güller bırakıyor, Rafe'in ona vermeyeceğini bildiği zamanlarda bile. Onunla ilgili amaçlarının özverili olmadığını biliyorum, ama o daha iyisini hak ediyor."

Bu suçluluk duygusu insanı derinden sarsıyor. Sözlerindeki acıyı hissedebiliyorum. Birinin, keşfedilmemiş potansiyeli ve sevdiği insanlar için yas tutmasını izlemek çok zor.

"Gaven, o neden burada? Carrenwell ailesi neden buna razı oldu?" diye soruyorum.

Kan kaybından dolayı soğuktan titremeye başladı. "Ailenizden korkuyorlar ve bunca yıl sonra ne istediğinizi öğrenmek istediler."

Harlow'un babasına olan sadakati hakkında bana anlattıklarından sonra, onun birdenbire bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdım.

"Bu kadar şok olmuş görünme," diyor Gaven. "Benim sadakatim ona, onlara değil. Siz yeminlerinizi parmaklarınızı çaprazlayarak edebilirsiniz, ama ben Tanrı'ya yalan söylemem. Vardek'e birini koruyacağıma dair yemin edersem, sözümün arkasındayım. Annesi onu birkaç günlükken kucağıma verdiği ilk andan beri onu koruyorum. Liza nadiren kreşe gelirdi. Büyük çocuklarıyla çok meşguldü, ama ben her zaman oradaydım. O günden beri her gün onu izledim ve Vardek'e verdiğim sözü tuttum."

"Evet, işinize geldiği zaman, işvereninizle aranızda ters düşmediği zaman," diye tersliyorum. "Anladığım kadarıyla, bu yemine sadece son birkaç aydır sadık kaldınız."

Gaven'ın gözleri şok içinde açıldı. "Sana söyledi."

"Bana söyledi." Bir erkeği affedebileceğim birçok şey var. Ben de birçok karanlık yoldan geçtim, ama bir çocuğu korumakla görevlendirilip başkasının ona kötü davranmasına izin vermek affedilemez.

Gaven elini yüzüne sürerek bir kan lekesi bıraktı. "Gençken, işverenimle ters düşen bir durumda işimi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu başarısızlığım için kendimi asla affetmedim. Bana her baktığında bunu görüyorum. Hayatındaki rolümü anlayacak yaşa geldiğinde, benim hakkımda öğrendiği ilk şey, tehdit aile dışından geldiği sürece onu her zaman koruyacağımdı."

Onun acımasız dürüstlüğü sarsıcı. Hayatımda her zaman var olmasına rağmen, ölümün bu kadar kişisel bir şey olduğunu unutmuşum.

"Bütün bunları bana neden şimdi anlatıyorsun?" diye sordum.

Başını çevirip ürpererek derin bir nefes aldı. "Çünkü başka zaman yok ve anlatılacak çok şey var." Yüzünü buruşturdu. "Vardek tarafından kutsanmış başka çocuklar da oldu; kutsal ateşin yeni nimetleri. Harrick hepsini öldürdü."

Ona inanamayarak bakıyorum. Yıllarca Harrick Carrenwell'in acımasızlığının boyutlarını anladığınızı sanmıştık, ama yine onu hafife almışız. Kalenin ve şehrin inançsızları bile Vardek tarafından kutsanmış bir çocuğu öldürmeye cesaret edemezdi, ama Lunameade'nin lideri bunu yıllardır yapıyor. Bütün bunları, halkını kendisine bağımlı tutmak için yapıyor.

"Harlow bunu biliyor mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Bunu bilmemem gerekiyor. Bir gece sarhoşken bana anlattı. Unutmuş olmalı, yoksa burada olmazdım."

Bu bilgiyi henüz idrak bile edemiyorum, ama Gaven koluma vuruyor.

"O sihirle her ne yapıyorsan—" diye nefes nefese kalır. "Ona anlatmalısın."

"Ben—"

Kolumu sıktı. "Gerekirse kendine yalan söyle, ama ölü bir adam için nefesini boşa harcama. Senin sandığından daha fazlası olduğunu biliyorum. Onun gibi auraları göremeyebilirim, ama hissedebiliyorum ve bu his, farklı bir İlahi Varlığın özünü taşıyor."

"Biliyor," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Eğer bilseydi, bu kadar yaklaşmazdı."

Elimdeki çarşafa bakıyorum. Hem çarşaf hem de pantolonumun dizleri tamamen kana bulanmış. Gaven'ın çok az zamanı kaldı.

Gözlerini kapatıp yutkundu. "Ona onu sevdiğimi söyleyin. Onu çok daha iyi korumalıydım. Altı ay önce olanlar için beni affetmeyeceğini biliyorum, ama yine de özür diliyorum."

"Altı ay önce ne oldu?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Gaven, bu kadar acil olan ne?" diye soruyorum. "Carrenwell ailesi için bu kadar acil olmasının sebebi ne? Onu buraya bu kadar çabuk göndermeyi neden kabul ettiler?"

Gözlerini kırpıştırarak açıyor. "Kuyuları artık çalışmıyor."

"Neden?"

Başını öne eğdi ve bir an için bilincini kaybetti. Ona bir tokat attım ve birden irkilerek uyandı.

"Onların kuyusu neden alışmıyor?" diye soruyorum.

Given başını salladı. "Bilmiyorum."

"alışmadığını nereden biliyorsunuz?"

Gaven, "Delilik" gibi bir şey mırıldanır. Derin, hırıltılı bir i çekişle ürperir ve bedeni hareketsiz kalır.

Ona inanamayarak bakıyorum. Bıçağın tek bir hızlı darbesiyle on yıllık titiz planlama altüst olmuştu.

HARLOW

Akşam yemeğinden sonra yatak odama adımımı attığım anda yalnız olmadığının farkına vardım.

Henry saatlerdir yok ve dolabı karıştıranın o olmadığını biliyorum.

Gaven, iyileşme odasında ne olduğunu nihayet çözme konusundaki tek amacına odaklanmış görevinden hala dönmedi ve Kyrin bütün gün avlanmaya çıktı. Tek başımayım ve Henry av törenini bitirene kadar içeride kalmayı kabul ettiğime hemen pişman oldum.

Dinlemek için çabalıyorum. Midemde bir korku hissi belirliyor, yemeğimi bulandırıyor. Oda, yeni yakılmış şömine dışında karanlık. Hiçbir şey yerinden çıkmış gibi görünmüyor.

Dolaptaki hışırtı devam ediyor.

Kütüphaneden yeni ödünç aldığım kitabı usulca yatağıma koyuyorum ve şöminenin yanındaki maşayı olabildiğince sessizce alıyorum. Parmak uçlarımda dolabıma doğru ilerleyip köşeden bir göz atıyorum.

Yan taraftaki banyodan gürültü devam ediyor ama kimseyi göremiyorum. Banyodan geçip Henry'nin dolabının kapısında duruyorum.

Güvenlik odasının kapısı açık ve ses içeriden geliyor.

İleri atıldım, demir çubuğu kılıç gibi savurdum.

Ama içeride saklanan Stefan ya da arkadaşlarından biri değil. Hizmetçim. Cora'nın titreyen elleri teslimiyetle havaya kalktı.

Ona bakıyorum, sadece benim girebileceğim şekilde büyülenmiş bir odada nasıl bulunduğunu anlamaya çalışıyorum.

“Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm, hanımefendi,” diyor Cora. “Bay Havenwood benden tüm süiti temizlememi istedi ve eğer burada değilseniz muhtemelen kütüphanede olduğunuzu söyledi. Sizi böyle korkutmak kesinlikle niyetim değildi.”

“İçeri nasıl girdin?” diye soruyorum. “Burası benim güvenli odam. Sadece benim kullanabileceğim şekilde büyülendirilmiş olması gerekiyor.”

Cora'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı, sonra gülümsedi. "Hayır, hanımefendi. Yanlış anlamış olmalısınız. Bu oda belirli bir kişi için büyülenmedi. Bu oda kana susamış olanları dışarıda tutuyor. Geri Dönerler giremez."

Bütün dünya sallanıyor. Beni ayakta tutan tek şey, hayatım boyunca bu ani adrenalın patlamalarıyla başa çıkma alışkanlığım. Vücudumdaki her sinir kaçmam için çılglık atıyor, ama burası benim evim değil. Kalenin her sokağını ve geçidini bilmiyorum. Bildiğim tek şey iki çıkış yolu.

Ana kapılara ulaşmaya ve oradan herhangi bir sapma olmadan geçmeye çalışmak neredeyse imkansız. Henry'nin bana kaçış yollarının ve tahliye planlarının inceliklerini öğretmesi için yeterince uzun süredir burada değilim. Sadece onunla birlikte koşarken öğrendiklerim var. Ve bu, geceleyin Kurutulmuş Orman'dan tek başıma geçmek zorunda kalacağım gerçeğini bile hesaba katmıyor.

Dağ mağaralarıyla şansımı denemek zorundayım. Nereye çıktıklarını bilmiyorum ama mutlaka yardım bulabileceğim bir yer olmalı ve neredeyse eminim ki beni Enerjisi Tükenmiş yaratıklarla dolu bir ormana götürmeyecek.

Cora hâlâ bana bakıyor, ellerini teslim olmuş gibi kaldırmış. Kimseye ipucu vermemeye dikkat etmeliyim.

“Tanrım beni affet! Sizi korkuttuğum için çok özür dilerim,” dedim sesime yapmacık bir neşe katarak. “Odayı bana tarif ederken tamamen yanlış anladım. Kan kilidi yüzünden sadece benim girebileceğimi sandım.”

Cora rahatlar ve kanlı işaret parmağını kaldırır. “Ah, bu kolay yapılan bir hata. Malikanede bunlardan birkaç tane var. Kilit, Geri Dönerler dışındaki herkes için çalışıyor. Bazen beslenirken kendilerini kaptırıyorlar. Çoğu şey iyileşme odasında çok iyi denetleniyor. Bağışçıların güvende olduğundan emin olmak için beslenmeleri izlemekle görevli muhafızlar var, ama nasıl olduğunu biliyorsunuz,” diyor Cora gizlice. “Bazen özel olarak beslenirken—daha samimi anlarda—işler biraz kontrolden çıkabiliyor. Carter ve Bryce'ın hiç böyle bir sorunu olmadı, eminim görmüşsünüzdür.

Ve duyduğuma göre Henry'nin kusursuz bir kontrolü var, bu yüzden size bu odayı sadece kendinizi güvende hissetmeniz için verdiğinden eminim. Ayrıca, başka bir saldırı ve duvarın yıkılması durumunda, burada saklanıp Kanı Çekenlerden güvende olabilirsiniz.”

Bana beklentiyle bakıyor ve çok uzun zamandır sessiz kaldığımı fark ediyorum.

“Bu mantıklı. Sanırım beni şaşırtan sadece terminoloji. Buraya gelene kadar Geri Dönenler hakkında hiçbir şey bilmiyordum,” diyorum sesime yapmacık bir neşe katarak.

Cora elini başına vurdu. "Tabii ki. Şehirli olduğun için eski terime daha aşinasın. Muhtemelen onlara 'Ölümsüzler' diyorsundur."

Geri dönenler ölümsüzdür. Yani Evangeline Havenwood'un hayata döndürdüğü tüm insanlar, Raining Star Bar'da duyduğum hikâyedeki insanlara benziyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duymasından endişeleniyorum.

“Elbette.” Neşeli bir şekilde gülümsüyorum. “Yani bu oda Henry, Carter ve Bryce'ı dışarıda tutacak.”

Başını salladı ve ellerini indirdi. "Ve onlardan çok daha fazlası."

Elimdeki demir çubuğu daha sıkı kavradım, kaleye geldiğimden beri kaç tane kana susamış yırtıcıyla rastgele etkileşimde bulunduğumu sorma isteğimi bastırmaya çalıştım. "Pekala, seni korkuttuğum için tekrar özür dilerim, Cora. Sanırım kendime bir galeri gezintisi ısmarlayacağım, bu yüzden seni temizliğinle baş başa bırakıyorum."

Gülümsedi. "Elbette. Veliahtla evli olarak yeni rolünüzde öğreneceğiniz çok şey oldu. Her zaman sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım." Su dolu kovaasına döndü ve kapı kolunu silmeye başladı.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğultuyla yankılanırken yatak odama geri döndüm.

Koş. İçgüdü o kadar güçlü ki, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Koş. Ama sadece depar atamam. Çok fazla dikkat çekerim. Yavaş ve akıllıca gitmeliyim.

Paltoma uzanıyorum, sonra onu giymenin beni gören herkesin dışarı çıkmayı planladığımı anlamasına neden olacağını fark ediyorum. En iyisi olduğum gibi gitmek. İpek terliklerimi botlarla değiştirip bıçağımı sağ botumun içine sokmak için bir an duruyorum.

Odamdan başımı uzattığımda, Gaven hâlâ etrafı kurcalamaktan geri dönmemişti. Onu geride bırakmak istemiyorum, ama eğer iyileşme

odasında onu aramaya başlarsam, en azından oradaki gardiyanlarla karşılaşacağımı biliyorum. Orada neler olup bittiğini öğrendiğime göre, artık orayı keşfetmeye daha az hevesliyim.

Koridorda hızla ilerleyip arka merdivenlerden birinci kata iniyorum. Sanat bölümündeki kapılardan çıkarsam mağara girişine en yakın noktada olurum ama yine de birkaç kilometre koşmam gerekecek. Kanımda bu kadar adrenalin varken bu sorun olmayacak.

Kennymyra heykelleri gölgelerde beliriyor. Bu gece üzerlerindeki örtüler geri gelmiş ve özgürlüğe doğru koridorda hızlı adımlarla yürürken hışırıyorlar. Avlu çıkışı görünür görünmez, köşeden sesler duyuyorum.

Galeri, benimle kaçışım arasındaki tek kapı. Parmağımı kilide bastırıyorum ve tık diye açılıyor. İçeri girip kapıyı kapatıyorum, kapanmadan bir saniye önce kapı aralığının karşısındaki hareket eden tabloya bir göz atıyorum.

Odaya doğru geri çekilirken, seslerin giderek yükseldiğini duyuyorum. Taş zeminde ayak sesleri yankılanıyor. Hemen Henry'nin sesini tanıyorum. Nefesimi tutarak, kapının altındaki aralıktan geçen gölgeleri izliyorum.

Salon tamamen sessizliğe büründükten sonra tam bir dakika geçene kadar kendime tekrar nefes alma izni vermiyorum.

Galeri neredeyse tamamen karanlık. Tek ışık kaynağı, galeri duvarının birkaç metre önündeki bir masanın üzerindeki mumlar. Loş ışıktaki hareket eden resimler tehditkar görünüyor. Arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum, kulağımı tahtaya dayayıp dinliyorum.

Kulağım kapıya tam olarak değdiği anda, tahta kapı kendiliğinden açıldı.

Koridora düşmek üzereydim ki Henry kolumu tuttu.

Şık siyah bir pantolon ve koyu kırmızı bir gömlek giymişti. Saçları nemliydi ve alnına dökülüyordu. Sonrasında yıkanması gerekecek kadar ne yapmıştı acaba? Avda mı yer almıştı?

İçindeki canavarın bir işaretini arıyorum. Sırıttığında, keskin dişlerin parıltısı yok, sadece şimdiye kadar tanıdığım en iyi yalancının yakışıklı, rahat gülümsemesi var.

Bana baktı, sonra omzumun üzerinden galeriye doğru baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ağzım kupkuru oluyor ve beynim açıklamalar arasında gidip geliyor, hepsi de kafamda çok yapmacık duruyor. "Sen geri dönene kadar kendimi eğlendirmemi söylemiştin. İçeride kaldım. Burada ne yapıyorsun?"

Odaya giriyor ve beni de içeriye davet ediyor. "Seni kokundan anladım."

"Beni mi kokladı?" Kanımı. Kilidin üzerinde kanımın kokusunu aldı çünkü ben bir aptalım ve onu temizlemedim.

Şimdi sıkıştım kaldım. Kalmak zorundayım. Rol yapmak zorundayım.

Yüzümde soğuk terler belirliyor. Sakinleşmem gerekiyor, her şey yoluna girecek. O hiçbir şey bilmiyor.

"Sanat eserlerine bakmak için çok karanlık," diyor Henry.

"Bu yüzden ayrılıyordum. Başka mum bulamadım."

Bana şüpheyle baktı, sonra odanın diğer ucundaki bir sepete doğru gitti. Sepetten birkaç mum daha çıkardı, mevcut alevlerle onları yaktı ve diğerlerinin yanına masaya koydu.

Başka çarem yok, yanına gidip resme bakmak zorundayım. Resim anında değişmeye başlıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Zihnimi öfkeye, sakinliğe ya da korku dışında herhangi bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, bayılacak gibi hissediyorum. Muhtemelen boynumdaki kalp atışlarımı görebiliyor. Bu da onu muhtemelen acıktırıyor.

Aman Tanrım! Sakinleşip onu uzaklaştırmam lazım. Bir an önce harekete geçmem gerekiyor. Başka bir durumda, geceyi onunla birlikte geçirmeye çalışabilir ve bir dahaki sefere resmi bir iş için uzaklaştığında gizlice kaçabilirdim. Ama çok gergin ve sinirliyim ve ondan kurtulamazsam bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.

Yıllarca kendimi imkansız durumlarda bile iyi görünmeye alıştırdım, ama bu eğitimin hepsi şimdi işe yaramıyor. Beni sömürmek isteyen bir adamın yanında dururken kendimi kontrol edemiyorum.

"Harlow."

Biliyor. Adımı söylerkenki aşırı sakinliğinden anlıyorum. Nasıl anladığını ancak tabloya tekrar baktığımda fark ediyorum. Önümüzdeki çerçeve, vahşi dişlere benzeyen bir şeye dönüşmüş.

Sonunda gözlerine baktım.

"Bilirsin."

Bana doğru atıldı, ama ben eğilip botumdaki bıçağı savuşturdum. Sahip olduğum tek şey hız ve sürpriz unsuru.

Tekrar üzerime geldiğinde, Gaven ile ömür boyu yaptığım eğitimin refleksleri sayesinde kolumu yakalama girişimini savuşturuyorum. Kılıcımı

kaburgalarının arasına saplıyorum.

Bu şekilde öldürmememin bir sebebi var. Metalin etinden kaymasının, elimle onu kurtarmaya çalışırken yaradan kan fışkırmasının verdiği mide bulantısı hissi, midemi alt üst ediyor ama yine de önlem olarak bir daha yapıyorum.

Sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Galeriden çıkmadan önce duyduğum son ses, Henry'nin bedeninin yere düşme sesiydi.

HARLOW

Havenwood House'un arkasındaki ormana varmadan önceki son birkaç metrelik açık alanı son hızla koşarak kapatıyorum. Peşimden gelen ayak seslerini veya alarm zillerini duymayı bekliyorum; kaçışımı fark etmelerini sağlayacak herhangi bir şey duymayı bekliyorum, ama tepede dalların hışırtısından başka hiçbir şey yok.

Ay ışığı yere yavaşça gölgeler düşürüyor ama o kadar hızlı koşuyorum ki onları fark etmeye bile vaktim olmuyor.

Ormanda koşarken alçak dallar saçlarımı çekiştiriyor, ayaklarım yere vuruyor, arkamdan toprak yığınları uçuşuyor.

Kaçınılmaz dehşetlerden sağ kurtulmanın en güzel yanı, sonunda her şeye rağmen ayakta kalmayı başarmış en kötü canavarlarla birlikte orada olacağınızı bilmektir.

İnanamıyorum, daha birkaç gece önce Henry banyoda yerde yanımda uzanıp ben ağlarken ve acı içinde kıvrılırken sırtımı okşamıştı. Onunla tanıştığımda dolandırıcı olduğunu bildiğim halde yine de gardımı indirdiğime inanamıyorum. Hala bir adama güvenecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Eskiden adaletin ta kendisi olduğumu düşünürdüm, ama şimdi korkarım ki sadece acımasızca dövülmenin sonucu doğmuş, yumuşak başlı biriyim. Henry çok nazikti. İçimdeki aptalca, yıkılmaz bir parça onun gerçek Henry olduğuna inanmak istiyordu.

Bana istemenin ne demek olduğunu hatırlattı. Unutulmuş bu özlemi yeniden canlandırdı; göğsümü başka birinin göğsüne yaslayıp, "Beni sev" diye fısıldadı; sanki dudaklarımdan çıkan tek bir emir, boş kaburgalarımı dolduracak kadar büyük bir bağlılık uyandırabilirmiş gibi.

Bu hata, yakınlık kurma girişimlerinin her başarısızlığının bir yankısı; öylesine keskin bir bıçak gibiydi ki, hiçbir sevgili kalbime dokunmadan kan içinde kalmadan uzaklaşmazdı. Hissedebileceğim bir aşkı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. Sonra da acının da bir duygu olduğunu öğrendim ve bu yüzden bunu istememeyi öğrendim.

İlahi Harvain'e şükürler olsun ki şimdi buradan çıkıyorum. Şansın gelmesi için en uygun zaman işte bu.

Koşudan dolayı vücudum canlı ve enerjikti, ama solumdaki ağaçların arasından gelen bir çığlık beni aniden durdurdu.

Kahrolası orman! Av gecesi geldi.

Kaçmaya çalışırken unuttum. Avlanma bölgesindeyim ve bu aptal beyaz elbiseyi giyiyorum, bu da av arayan herkes için kolay bir hedef olduğum anlamına geliyor.

Henry'nin Stefan hakkındaki uyarısı zihnimde yankılanıyor. Stefan da burada kan peşinde mi acaba?

Dönüp yönümü bulmaya çalışırken histerik bir kahkahayı zor tutuyorum. Lunameade'ye geri dönmenin kolay bir yolu yok. Hızlanmalıyım ve her şey başarısız olursa, hançerim hâlâ yumruğumda sıkıca duruyor.

Vücudum harekete geçiyor, bacaklarım beni dağ duvarına doğru itmek için çırpınıyor. Keşke bacaklarıma dolanan ve dikenlere, dallara takılan bu ince elbiseyi giymemiş olsaydım.

Her şeyin böyle olacağı zaten belliydi. Koşmak, öğrendiğim ilk hayatta kalma becerisiydi. Yıllardır bunu yapıyorum; Gaven yanımda, bahçenin çevresini turluyor, beni daha hızlı koşmaya veya bir tur daha atmaya teşvik ediyor.

Gaven'ı düşündükçe başım dönüyor. Her zaman eninde sonunda beni buluyor gibi görünüyor, ama şimdi muhtemelen o da benim kadar tehlikede.

Kanımda korkunç bir dehşet dalgası dolaşıyor. Henry'nin öldüğünden şüpheliyim. Tüm hayal gücüme rağmen, onu nasıl öldüreceğimi hala bilmiyorum. Bir hançerden daha büyük bir şeyim olsaydı, en azından iç organlarını dışarı çıkarmayı deneyebilirdim.

Ensemde bir ürperti hissediyorum. Biri yakınımda. Duymadan önce hissediyorum—üzerimde yoğun bir bakış hissi—bir avcı tarafından takip edilen bir av olma hissi.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, kulaklarımda kan uğultusu yankılanıyor, korku vahşi ve tamamen kontrol edilemez durumda.

Bir kol belimden yakaladı ve bir el ağzımı kapatarak şaşkın çılgılığımı bastırdı. Sırtım sert bir göğse çarptı ve bıçağım elimden fırladı.

"Beni bıçakladın, kahretsin!" Henry'nin sesi alçak ve tehdit dolu, ama ben rahatlamayla gevşiyorum.

Kocam kıkırdıyor. Sesi buruk. "Hayır, hayır. Ben kurtuluş değilim, sevgilim. Ben kaçışın mümkün olmadığı şeyim. Artık değil."

Onu kaşımaya çalışıyorum ama derisinin hiçbir yerine ulaşamıyorum.

"Yakalanmak istedin, değil mi?" Saçımı çekiştirerek boynumu açığa çıkarıyor ve dudaklarını hızla atan kalbimin üzerine değdiriyor.

"Seni öldürmek istedim. Göğsündeki bıçak yeterince açık değil miydi?" diye çıkıştım.

Tenime doğru gülümsüyor. "Kalbimde iz bırakamayacak kadar iyi eğitimlisin."

"Böyle bir darbeye sakat kalmak için gerçekten yürekli olmak gerekir. Daha hayati bir yeri vurma umuduyla başka bir yere nişan aldım."

Kulağıma doğru iç çekerek, "Yine de bu, daha önce de karşılaştığım ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bir daha karşılaşamayacağım bir son." dedi.

Kavga etmeyi bırakıyorum. "Kalbinize bıçak mı sapladılar?"

"Yapmaları gerekeni yaptılar."

Kıvranıyorum ama kaburgalarımın etrafına sardığı kolu beni neredeyse morartacak kadar sıkıca tutuyor, diğer eli ise saçlarımda yumruk gibi.

"Artık kaçış yok." Dilini şıklattı. "Sana benden asla kaçmamamı söylemiştim Harlow. Raining Star Bar'da hangi hikayeyi duyduğunu biliyorum."

Sözlerinin anlamı beni derinden etkiliyor. Aklım avın, ısırığın ve alenen yaşanan cinsel ilişkinin öyküsüne, yani tam anlamıyla ele geçirilmeye gidiyor. Henry Ölümsüz ve beni burada bir av sırasında yakaladı. Onlar, Kanı Tükenmişler gibi akılsız hayvanlar değiller, ama yine de vahşi bir yanları ve kana susamışlıkları var.

Başımı sallıyorum; çünkü ne kadar yorgun ve korkmuş olsam da, daha çok merak ve heyecan duyuyorum. Mücadeleyi bırakmaya hazır değilim.

"Şimdi senden içersem, artık benimsin."

Ona karşı ürperiyorum, vücudumda nefret ve arzunun karışımıyla bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Bu iki duygunun bu kadar yakın ve bu kadar çelişkili olabilmesi aklımın almadığı bir şey.

Henry burnunu omzumun birleşme noktasından boynuma doğru gezdirip beni içine çekti. "Harlow, av gecesinde buraya gelmenin sebebi bu muydu? Benim seni sahiplenmemi istedin. Bana ait olmak istedin ama bunu söyleyemedin."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladım.

"Hım. Belki de başkasının seni sahiplenmesini istiyordun. Seni burada bırakıp kimin gelip seni tadacağını mı göreyim? Sadece söylemen yeter, bunu yapmam."

Hâlâ öyle düşünüyorum. Bana bir çıkış yolu sunuyor.

Dilimin ucunda. Yıldızlar. Burada teslim olabilirdim ve tüm yalanlarına rağmen, bu hayvani yönünü kontrol altına alacağını biliyordum. Ama istemiyorum.

Kıkırdar. "Ah, bu fikri beğenmedin mi? İyi, çünkü seni yerle bir edeceğim ve boşaldığında dişlerimi sana geçireceğim." Titreyerek bacaklarımı sıktım ve Henry başımı daha da geriye çekti, böylece koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Korku ile karışmış kandan daha lezzetli olan tek şeyi biliyor musun?" Boynumu ısırды, deriyi yırtacak kadar değil ama beni irkiltecek kadar. "Zevk ve korkuyla karışmış kan, ve ben seninkinin tamamını istiyorum. Beni bıçakladın ve beni buraya kadar kovaladın, şimdi de istediğimi alacağım."

Kaçmak istiyorum. Tam burada kalmak istiyorum. Onun beni sahiplenmesini istiyorum ve aynı zamanda Kurumuş Orman'da şansımı denemek istiyorum.

"Beni bıçaklamasaydın, kaçmana izin verirdim, bunu bir oyuna dönüştürürdüm—belki de seninle yatmazdım," diye homurdanıyor Henry. "Belki de ilişkimizi resmileştirmezdim, ama şimdi çok kan kaybettim, açım ve senin kokun tanıştığımızdan beri bana işkence oldu."

Nefesi boynumdaki nabız noktasına değdikçe tüylerim diken diken oldu.

"Seni buradan ısırmalı mıyım?" diye mırıldanıyor.

Başımı bıraktı ve elini yavaşça vücudumun önünden aşağı kaydırarak sağ göğsümü kavradı. "Ya da burası? Meme uçlarını ısırduğımda ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum."

Eli yavaşça karnımdan aşağı, kalçamın üzerinden geçerek iç uyluğumu kavradı. "Ya da burası. Sanırım burası en sevdiğin yer olacak."

"Bırak beni," diye hırıltılı bir sesle fısıldıyorum ama bu bana bile inandırıcı gelmiyor.

Ona bu zaferi vermek istemiyorum. Ebeveynlerimin kontrolünden kurtulmuşken nasıl olur da başkalarının kontrolüne düşebilirim? Özgür olamaz mıyım?

Yine de, onunla birlikte olmak bir tuzak gibi gelmiyor. Daha iyisini biliyorum ama savaşmaktan çok yoruldum ve bunu benden saklamış olmasının verdiği ihanet duygusunu kelimelerle ifade edemiyorum bile. Ormanın derinliklerine çok fazla girmiş ve çıkış yolunu bulamıyormuş gibi hissediyorum. Bu çok tehlikeli ve ben bunu istiyorum.

Henry beni aniden döndürüp öpücüğe çekti. Onu tırmalamak, pençelemek, itip sonsuza dek kaçmak istedim; kovalanmak ama yakalanmamak. Bunun yerine, onu öptüm. Kendimi açtım, istediğini almasına izin verdim. Gömleği kanıyla ıslanmıştı. Onu bıçakladığım yere bastırdım. Ona her şekilde acı vermek istedim. Pişman olmasını istedim.

Henry inleyerek beni daha sert öptü.

Hayatımda bu canavarca yanıma seven bir erkekle hiç karşılaşmadım. Bütün zaman boyunca istediğim buydu. Yumuşak, narin şeyler değil. Bu ham, dizginsiz ihtiyacı istiyorum.

Beni kucağına alıyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum. Sırtımı bir ağaç gövdesine çarpıyor ve ben de dudağımı kanatacak kadar sert ısıyorum. Kanı yalıyorum ve bu onun üzerindeki tüm kontrolü kırıyor.

"Kahretsin, Harlow," diye inledi, boynumdan aşağı öperek kalçalarını bana sürttü. "Nazik olamıyorum."

Ama ben nazik birini istemiyorum.

Elini elbisemin altına sokup külotumu yırtıp attı, sonra da pantolonuyla uğraştı. Bir saniye sonra, cinsel organı bana değdi. Klitorisime sürttü ve titredim. Yemin ederim farklı bir his, ama o sadece bekledi.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, güzelim?"

Beynimin onun bana kelimeyi söyleyip onu durdurma şansı verdiğini anlaması tam bir dakika sürüyor. Aman Tanrım. Her şeyden önce kontrolü ele geçirmek isteyen yanıma kafamda güvenlik kelimesini haykırıyor.

Ama bir kez olsun teslim olmayı çok isteyen güçlü yanıma galip geliyor.

Henry yüzümde herhangi bir tereddüt belirtisi arıyor. Gözlerimi kısıyorum ve hepsi bu kadar. Bu küçük meydan okuma işaretiyle penisini

sonuna kadar içime sokuyor. Doluluğun verdiği hazdan boğuk bir inilti çıkarıyorum. Bir şeyler farklı; büyük ama acı verecek türden bir büyüklük değil.

"Acıyor mu?" diye soruyor Henry, keskin dişlerini belli eden küstah bir gülümsemeyle. "Sahip olmak dişlerimin çıkmasına ve penisimin şişmesine neden oluyor. Senin için tam formdayım, dişlerim, penisim ve her şeyimle. Böylece senin ulaşamadığım hiçbir yerin olmadığından emin olabilirim."

Uyum sağlamama hiç zaman tanımıyor, hemen geri çekilip tekrar içeri giriyor. Kalçalarındaki elleri morarıyor, beni yerimde tutuyor ve her santimini kabul etmeye zorluyor.

Gözlerinde memnun, donuk bir ifade var, sanki beni yeterince ıslak bulup onunla birlikte olacağımı biliyormuş gibi, ama beni bu kadar çok istemesi ve umursamaması beni daha da tahrik ediyor. Kontrolü kaybetmek, Henry'nin kontrolü ele almasına izin vermek iyi hissettiriyor. Keskin dişleri boynumu sıyrıyor ve tüm vücudum kasılıyor.

Henry homurdanarak küfretti.

Vücudumdaki acıyı kontrol edebilmek, nereden geldiğini görebilmek, onu zevkle verebilmekle ilgili bir şey var. Kontrol bende değil, ama bir şekilde teslim olmayı seçmek bana güç veriyor. Bu, bir şey kaybetme riskine girmeden verebileceğim bir şey, ya da belki de hiç istemediğim bir şeyi kaybediyorum.

Henry, hızını artırırken boynumun kıvrımına doğru hırlıyor. Tüylerim diken diken olmuş, meme uçlarım o kadar hassas ki acıyor. Zevk kanıma yayılıyor. Böyle istenmek, yargılanmadan alınmak özgürleştirici.

Hiç beklemeden Henry döndü ve beni yere serdi. Bir an geri çekildi ve beyaz elbisemi ortadan ikiye yırtarak yeşil dantelli iç çamaşırlarımı ortaya çıkardı.

Duraksıyor, beni süzüyor, gözleri yavaşça dantelin üzerinde geziniyor. Sütyeni aşağı çekiyor ve meme uçlarımı sıkıştırıyor. Yere doğru kıvrılıp iniliyorum ve sırtışı vahşileşiyor. Sonra saldırıyor, sağ meme ucumu ısırtıyor.

Çılgılığım inlemeye dönüşüyor, o da bana sertçe giriyor ve meme ucumu emiyor. Aynı şeyi sol meme ucuma da yapıyor ve ben zevk, acı ve korkuyla şaşkına dönüyorum, artık onunum. Bir şey olmasını bekliyorum—kendim olmadığımı gösteren bir işaret.

"Kan akıtmadım," diyor, acıyan ete dokunarak.

Geri çekiliyor ve bana doğru hamle yapıyor, bakışları birleştığımız yere sabitlenmiş durumda. Bunu tekrar, daha sert bir şekilde yapıyor ve ben yapraklı zeminde kayıyorum, dallar ve taşlar kollarımın arkasını çiziyor.

"Beni böyle kabul etmen çok iyi görünüyor."

Soğuk gecede donmam gerekirdi ama yanıp tutuşuyorum, böyle istenmenin verdiği vahşi zevkle kanımda şehvet akıyor.

Solumuzdan bir dal kırılıyor ve ben de karanlığa doğru gözlerimi kısarak bakıyorum.

Henry üzerime eğildi, sol bacağıma daha yukarı itti ve daha derine girdi. Vajinam çok sert bir şekilde kasıldı.

"Doğru," diye fısıldadı kulağıma. "İzlemek isteyen herkes katılabilir. Bu seni tahrik ediyor mu Harlow? Birinin beni seninle sevişirken izlemesi?"

Onu daha sıkı kavradım ve o da köprücük kemiğime doğru hırladı.

"Artık benimsin ve seni asla bırakmayacağım; ama işim bittiğinde belki bir başkasının seni bir süreliğine kullanmasına izin veririm."

Henry'nin başka birinin benimle birlikte olmasına izin vermesi, başka birinin beni kullanmasını izlemesi düşüncesi beni çok tahrik ediyor. Bacaklarımdan aşağıya sular akıyor.

"Ha, hoşuna mı gitti? Belki de ben seni tekrar doldurmaya hazır olana kadar hepsinin sırayla seni kullanmasına izin veririm?"

Yüksek sesle inliyorum.

"Bu gece olmaz, güzelim. Bu gece, sen sadece benimsin ve seni istediğim gibi kullanabilirim."

Bende neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama bu fikri seviyorum. Birine ait olmak, bakılmak istiyorum ve şefkate dayanabileceğimi sanmıyorum. Belki de Bea ile olan ilişkimde her zaman uyumsuz gelen şey buydu. Dünyanın geri kalanı gibi sert ve talepkar olması gerektiğinde bana karşı çok nazikti.

Henry benim olduğum yerde benimle buluşabilir. Onun şiddeti bana karşı değil, benim için gerçekleşiyor. Neleri kaldırabileceğimi ve neleri kaldıramayacağımı zımnen anlıyor ve ondan çok korkuyorum—canavar olduğu için değil, beni tanıdığı için.

O kadar yaklaştım ki, vücudumdaki her kas her zamankinden daha gergin. Sanki kırılacakmışım gibi hissediyorum ama Henry pes etmiyor.

Boynuma doğru inleyerek, "Bırak beni, güzelim. Gelip bunu resmileştireceksin. Seni sahiplenmek istiyorum." dedi.

Bu duruma bu kadar şiddetle karşı koyuyorum çünkü bu benim doğamda var. Ben savaşıyorum.

Anlatılana göre, ben geldiğimde beni ısırarak ve sonra onun olacağım. Vücudumdaki zevk o kadar yoğun ki, görüşüm bulanıklaşıyor. Tam doruk noktasına ulaşmak üzereyim.

Henry'nin dişleri boynuma saplandı, keskin acı nefesimi kesti. Köpek dişlerini geri çekti ve dudaklarını o deliğin üzerine kapatıp kanımı ağzına çekti. Titredi. Isırığın acısı, bu kadar tamamen ele geçirilmenin tuhaf karıncalanma zevkiyle karıştı ve orgazm beni sararken çığlık attım.

Boynumu daha sertçe emiyor ve zevk kan dolaşımda hızla yayılıyor, kalçaları daha hızlı hareket ederek boşalmamı sağlıyor. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyor ki, onları kalçalarının etrafında tutmakta zorlanıyorum, ama o daha sert bir şekilde içime giriyor. Dalga dalga gelen zevk beni sarıyor, o kadar uzun sürüyor ki ayaklarım kramp giriyor ve vücudum gevşiyor.

Henry boşalırken inliyor, kalçaları daha da düzensiz bir şekilde seğiriyor.

İkimiz de orada, uzuvlarımız birbirine dolanmış, kalplerimiz yavaşlamış halde yatıyorduk. Boynumdaki yaradan ılık kan sızıyordu. Henry nazıkçe yalıyordu.

"Benim," diye homurdandı ve kanımdan uzun bir yudum daha aldı.

Vajinam tekrar kasıldı ve o titredi.

Boynuma doğru kıkırdadı. "Ah, bu yetmedi mi? Merak etme. Seninle işim henüz bitmedi."

Onun bu kadar kendini beğenmiş bir şekilde konuşmasından nefret ediyorum. Boynumu yalıyor ve ısırık yerine bir öpücük konduruyor. İyileştirici etkisinin verdiği karıncalanma hissi tenimi sarıyor, ardından kaşıntı geliyor. Isırığı iyileştirdi.

"Bunu sadece seni tekrar ısırduğımda aynı tepkiyi alabilmek için yaptım," diye fısıldıyor kulağıma. "Belki diğerlerinin de seni ısırmasına izin veririm. Belki de onlarla birlikte olmanı sağlarım."

Onu tekrar sıkıca kavradım ve o kıkırdadı. "Ne kadar açgözlü bir eşsin. Ama bu gece değil. Ben seni sahiplendiğim sürece değil. Bu fikri kafandan tamamen silip atacağım." Geri çekildi ve çenemi kavrayarak gözlerine bakmamı sağladı. "Benim yapabileceğimi senin için kimse yapamaz."

Zorlamamalıyım. Henüz tam olarak doymamış, yarı deli gibi görünüyor, ama kendimi tutamıyorum.

Dudaklarımı yalayıp gülümsedim. "Bunu öğrenmenin tek yolu denemek."

Çenesi seğirdi ve tekrar ısıracağını bekledim. Ama yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi.

Göğsümde tuhaf bir his belirliyor. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum. Karıncalanma gibi bir his, ama sonra daha da derine iniyor, kanımda hızla yayılıyor. Bir acı, bir ihtiyaç bu.

Sahte bir endişeyle dilini şıklattı. "Ne oldu güzelim? Benim olmanın etkilerini mi hissediyorsun? Sahiplenmenin biraz afrodisyak etkisi olduğunu söylemeyi mi unuttum? Seni tekrar ısırsam etkisi daha da yoğunlaşacak."

Birdenbire ona karşı doyumsuz bir arzu duyuyorum. Her yerimde onun dokunuşuna ihtiyacım var. Her yerimi ısırmasına ihtiyacım var. Beni tamamen tüketmesine ihtiyacım var. Şehvet, ateş gibi içimi yakıyor ve ona doğru kıvrılıyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, aynı zamanda diz çökmeye ve bana ne isterse yapması için yalvarmaya da hazırım.

O benden bir şeyler çekiyor ve ben o boşluğun karşısında inliyorum. Ağlamak istiyorum, aynı zamanda beni bu kadar muhtaç hale getirdiği için onu boğmak istiyorum.

"İyi bir eş gibi diz çök," diye alay ediyor.

Vücudum titriyor, koştuktan ve sevişmekten uzuvlarım bitkin düşmüş, ama kendimi zorlayarak ayağa kalkıp, kollarımda sarkan yırtık pırtık elbisemle yalvarırcasına önünde diz çöküyorum.

"Yalvar."

İddiaların yarattığı belirsizliğe rağmen, meydan okumam kendini gösteriyor. "Hayır."

"Ya bana yalvar ya da o ukala ağzını becereyim, yoksa seni bütün gece yerde acı içinde kıvrınarak bırakırım."

"Kendime nasıl bakacağımı biliyorum," diye homurdandım ve ağrıyı hafifletmek için elimi bacaklarımdan arasına kaydardım.

"Bunların hiçbiri benim iznim olmadan olmaz. Sen benimsin ve ne zaman ve nasıl zevk alacağına ben karar veririm."

İçimde şehvet dalgası yükseliyor. Kendimden iğreniyorum ama aynı zamanda çok tahrik oluyorum. Onun benim bile bilmediğim bu karanlık şeyleri nasıl bildiğini bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Üzerindeki şu yırtık pırtık kıyafetleri çıkar ve ağzını aç." Sesi alçak ve buyurgan, ben de hemen itaat ediyorum.

Elbiseyi üzerimden çıkarıyorum, böylece onun önünde tamamen çıplak kalıyorum.

"Aferin kızım," diye azarladı. Bu onaylamanın vücudumda yarattığı zevk ürpertisinden nefret ediyordum. "Ellerini arkana koy."

Dediğini yapıyorum ve o da yanağımı avuçlayıp çenemi yukarı kaldırıyor. Diğer eliyle saçımı çekiştiriyor. Acı, şehvet dolu sisin içinden sıyrılıp beni yere sağlam basan bir his veriyor.

Aniden, her taraftan üzerimde gözler hissediyorum. Karanlıkta sadece gölgeler görüyorum, ama orada olduklarını, beni izlediklerini biliyorum. Bu farkındalık, bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve biraz sürtünme sağlamak için kıpırdanıyorum.

"Karnızı çıplak halde izlemelerine izin mi verirdiniz?" diye soruyorum.

"Onlar bir sahiplenmeyi izlemeyi severler—senin ne kadarının bana ait olduğunu bilmeyi severler. Derinlerde bana ait olmak istediğini bildiğin halde verdiğin mücadeleyi izlemeyi severler. Gururlu bir kadının ihtiyaç karşısında alçaltılmasını görmeyi severler." Sırıtır ve hâlâ sert olan penisini okşar. "Ben de öyle. Şimdi ağzını aç."

Onun kocaman penisini gözümün önünde tutarak itaat ediyorum.

"Derin bir nefes al."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra penisini derine doğru itiyor. Neredeyse çok büyük; çenem o kadar zorla açılıyor ki ağrıyor. Gözlerim yaşarırken, öğürme isteğine karşı koyuyorum, bakışlarını ondan ayırmamaya çalışıyorum. Penisini boğazımda tutuyor.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi.

O geri çekiliyor, ben kekeliyorum, sonra o tekrar içeri itiyor.

Ağzımı da tıpkı vajinamı becerdiği gibi acımasızca beceriyor. Sertliği beni gittikçe daha da tahrik ediyor. Tenim çok gergin hissediyor. Ona dokunulmaya duyduğum ihtiyaç kadar onu memnun etmeye de ihtiyacım var. Göğüslerim ağrıyor, meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşmiş.

Derin ve boğuk bir inilti çıkarıyor ve onun bu memnuniyet sesinden neredeyse boşalıyorum.

Tekrar ileri atıldı ve orada kaldı. Gözlerim yaşlarla doldu ve uzaklaşma, nefes alma isteği saniye saniye daha da yoğunlaştı. Görüşüm bulanıklaştı ama olduğum yerde kaldım. Sanki uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi saçlarımı daha sıkı kavradı, ama ben uzaklaşmak istemiyorum.

Sonunda geri çekiliyor ve ben nefes nefese kalıp çırpınırken o tekrar derine doğru itiyor.

Tekrar tekrar aynı şeyi yapıyor, kontrolüyle, onu memnun etme arzumu, vücudumda dolaşan çılgın şehvetle beni alaya alıyor. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde pompalamaya başlıyor, hareketleri çılgınca. İki eli de başımın arkasına geliyor. Olabildiğince derine giriyor ve boğazıma boşalırken inliyor.

Olabildiğince çok yutkunuyorum. Yavaşça geri çekiliyor, küfürler savurarak ve saçlarımı daha sertçe çekerek birkaç sığ hareket yapıyor. Onunla boşalmanın eşiğindeyim, ama acı verici bir boşluk hissediyorum.

Dilimi penisinin gövdesinde yukarı doğru gezdirirken, gözlerini ondan ayırmadan onu temizliyorum.

Henry homurdanarak beni sırt üstü yere, toprağa itti. Bacaklarımı edepsizce açtı. İç uyluklarımı kaplayan ıslaklığı yalarken dehşete kapıldım.

Kıkırdadı. "Zavallı, doyumsuz karısı."

Sonra hamlesini yapıyor: dişlerini sol iç uyluğuma geçirirken aynı anda üç kalın parmağını içime sokuyor. Çılgılık atıyorum. Acı ve zevk beni tekrar doruk noktasına ulaştırıyor ve ıslak bir boşalma yaşıyorum.

"Benimken tadın inanılmaz derecede güzel oluyor," diye homurdanıyor.

Parmaklarını daha hızlı içeri ve dışarı hareket ettiriyor ve diğer uyluğumu ısıtıyor. Yere doğru kıvrılıyorum. Sertçe emiyor ve kanım ağzına doluyor. Ellerimi acıyan tenimde gezdiriyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onunla dolmaya ihtiyacım var. Canımın acıması önemli değil. Her yerimi ısırmasını ve benimle sevişmesini istiyorum.

Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi, sonra göğsümü yere bastırdı. Orman zeminindeki çam iğneleri meme uçlarımı batırdı.

"Böyle çok iyi görünüyorsun. Sırılsıklam ve muhtaç," diyor. Kalçama bir tokat atıyor, acı duyularımı keskinleştiriyor.

Gölgeler ağaç hattının hemen ötesinden geçiyor. Şimdi izleyenlerin sayısı daha da arttı.

Henry ellerimi arkama doğru çekti. Ellerimi tek yumruğuyla sıkıca kavradıktan sonra diğer eliyle kalçamı tuttu ve kalın penisini tekrar içime soktu.

Canım acıyor. Şişmişim, bitkinim, kaslarım neredeyse iflas noktasına gelmiş durumda, ama biliyorum ki o istediği kadar benimle sevişmeye devam edecek.

Küfür ederek bileklerimi daha sıkı kavradı. "Bu doğru hissettirmiyor mu?" dedi, sesi kendini beğenmiş bir memnuniyetle doluydu. "Harika görünüyor. Çok sıkısın ama beni çok iyi karşılıyorsun."

Acı ve zevk arasında gidip gelirken nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum. İnliyorum—içimden yükselen, derin, boğuk bir ses.

"Ellerini burada tut. Seni şimdi tam da ihtiyacın olduğu gibi becereceğim."

Daha da derine itiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Benimsin," diye hırladı Henry. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde ileri geri hareket etti ve şimdi beni ne kadar derinden becerdiğine karşı kendimi zor tutuyordum. Onu her yerimde hissediyordum. Bileğimi bıraktı ve beni yerimde tutmak için elini karnıma doğru hareket ettirdi, böylece içime girip çıkmaya devam etti.

Sonunda acı hafifliyor. Çok kayganım ve bu his beni gittikçe daha da yukarı taşıyor.

Pürüzlü zemin meme uçlarımı çiziyor ve ellerim toprağı tırmalıyor. Hayatımda hiç bu kadar şiddetli bir orgazm yaşamamıştım, çığlık atıyorum.

Tam zirveye ulaştığım anda, Henry üzerime eğilip boynumu ısırıldı. Beni dişleriyle sıkıca tutarak bana tecavüz etti. Acı yakıcıydı ama yine de ona sıkıca tutunuyordum, tüm vücudum titriyordu. Acımasız, hayvani bir şeydi ama daha fazlasını istiyordum.

Öne doğru kaydı ve ağırlığı üzerime bindi, penisini daha da derine itti. Çılgına dönmüştüm, çığlık atıyordum, boşalıyordum, daha fazlasını istiyordum, o da tenime inleyerek, dişleri vücudumda titreşimli bir ürperti yaratıyordu. Sonunda dişlerini geri çekti ve içmeye başladı. Kükreyerek, gittikçe daha sert emdi, benden sadece bir yudumdan daha fazla kan aldı.

Aniden tehlike üzerime çöktü.

Henry beni vahşice beceriyor. İçimde kalınlaştığını hissediyorum. Yaşam gücünün benden ona doğru aktığını hissediyorum ve korku içimi kemiriyor. Beni öldürecek.

Acıyan ısırdıktan ağzını nihayet çekerek inledi. "İşte sonunda geldi. Korku. Bu senin mükemmel karışımın. Haz, şehvet, acı ve korku—ve hepsi birden benim."

Boynumun diğer tarafını ısıırıyor, çırpınmaya başlarken acı beni delip geçiyor. Kanımı daha çok içerken kıkırdıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Kulaklarım çınlıyor. Sertçe emiyor ve beni daha da sert bir şekilde beceriyor. Ne kadar çok çırpınırsam, o kadar çılgınlaşıyor ve itişleri o kadar

acımasızlaşıyor. Sadece yapabildiği için boynuma bir sürü sığ delik açıyor, sonra dişlerini tekrar derine batırıyor.

Pathıyorum. Öylesine sert boşalıyorum ki, görüşüm kararıyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Henry iki kez daha ileri geri hareket ediyor, inleyerek ve içime boşalarak sonuna kadar giriyor. Kanımdan bir yudum daha alıyor. Sonra ısırlıklara tek tek öpücük konduruyor. Karıncalanma, kaşıntı ve iyileşme hissi hepsini iyileştiriyor.

Benden yavaşça uzaklaşıyor ve geriye doğru eğiliyor. Ağır bakışlarının, bana verdiği zararı hayranlıkla izlediğini hissedebiliyorum.

Tamamen bitkinim. Kaslarım iflas etmiş durumda. Vücudum toprakta hareketsiz yatıyor. Oksijen eksikliğinden parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalanıyor. Ayaklarım kramp girmiş. Bacaklarım hala titriyor.

"Böyle çok iyi görünüyorsun," diye mırıldandı Henry.

Onu tokatlamak istiyorum. Canımı kurtarmak için kaçmak istiyorum ama hareket edecek halim bile yok. Yine de, vücudumda ona karşı amansız bir arzu, yakıcı bir acı var. Daha fazlasını istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla beni ölümüne kadar becermesine izin verirdim. Bir an için öyle yaptığımı sandım ama o benim sınırimi benden daha iyi biliyor.

Beni dikkatlice yana çevirdi ve ben ona yukarıdan baktım. Ağzı kanla bulaşmış, saçları terli alnına yapışmıştı. Gözleri hâlâ şehvetle parlıyordu ve yırtıcı bakışları çıplak, kanlı bedenimi taradı. Bu kadar yakışıklı olduğu için, beni bu kadar yakından tanıdığı için, karanlığımı anladığı ve bana kendi karanlığını gösterdiği için ondan nefret ettim. Ama en çok da bundan hoşlandığım için kendimden nefret ettim.

Elini karnıma koydu ve etrafımızdaki ağaçların arasından baktı. "Bu benim karım ve benim malım. Eğer biri ona hoşlanmadığım bir şekilde bakarsa, onu yavaş yavaş öldürürüm."

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Henry beni dikkatlice pelerinine sardı ve kollarına aldı.

Başım onun göğsüne yaslandı. "Sen de 'Tükenmişler'den birisin."

"Hayır, değilim ama sabah açıklayacağım. Çok kan aldım. Dinlenmeniz gerekiyor."

Savaşmak istiyorum ama yapamıyorum. Göz kapaklarım çok ağır. Beni malikaneye doğru taşıırken bilincim gidip geliyor.

Tekrar uyandığımda, Henry beni ortak banyomuzun yumuşak halısının üzerine, ayaklarımın üzerine geri bırakıyordu. Ellerini savuşturdum ve o da bana biraz yalnız kalma fırsatı vermek için geri çekildi.

Aynaya bakıp yüzüme bakıyorum. Gözlerim şişmiş, yanaklarım kızarmış ve göğsüm toprak ve dallardan dolayı çiziklerle dolu. Yüzüme soğuk su serpip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra, odamın açık kapısından yatağıma özlemle bakıyorum. Uyuymak istiyorum ama önce cildimdeki kiri temizlemem gerekiyor ve küvet zaten kas ağrılarımı iyi gelecek buharlaşmış suyla dolu.

Henry arkamdaki kapıya vurup içeri girdi.

Üzerimdeki pelerinin çıkarırken zaten çıplaktı. Sonra beni buharı tüten küvete soktu ve itirazlarımı umursamadan arkamdan içeri girdi.

"Burada yalnız kalmak için çok yorgunsun. Şimdi sessiz ol ve bırak da seni temizleyeyim."

Zihnim hâlâ şehvet, öfke ve yorgunluğun karışımıyla bulanık. Sorular kafamda dönüp duruyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Henry, şaşırtıcı bir nezaketle saçımı yıkıyor, ardından cildimdeki kiri ve kurumuş kanı temizliyor. Sessiz bir an için parmaklarını nabzımı kontrol etmeye götürüyor.

"Beklediğim kadar çok almadım ama yine de dikkatli olmalısın, Harlow."

Ondan çok nefret ediyorum, yine de bana dokunmasını istiyorum. Sırtımı ona yaslıyorum ve elleri boynumdan omuzlarıma doğru inerken iç çekiyorum. Sağ göğsümü avuçluyor ve ben de ona doğru geriye doğru kıvrılıyorum.

Tek bir okşamayla uyanıyorum, içten içe aydınlanıyorum, ona duyduğum özlem yeniden canlanıyor.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye fısıldıyor kulağıma.

Ama ben dinlenmek istemiyorum. Tüm öfkemi boşaltabileceğim bir yer istiyorum. Gücümü geri istiyorum.

HENRY

Harlow hızla döndü, üzerime otururken küvetin kenarından su taşı. Bir eli saçlarıma uzandı, başımı geriye doğru çekti. Sonra beni öpmeye başladı ve onu uyumaya bırakma niyetim tamamen yok oldu. Çok yoğun bir deneyimden kurtulmasına yardım etmem gerekirdi, ama çok uzun zamandır kontrolü elimde tutuyordum ve şimdi onu tattığıma göre, tek istediğim bu.

Dudaklarımı sertçe ısıyor ve tırnaklarıyla saç derimi kazıyor.

“Umarım başlattığın işe hazırsındır, Harlow.”

Elini göğsüme bastırıp beni geriye doğru itti. Sonra, aramızdan uzanıp elini penisimin etrafına sardı ve sertçe okşadı. Bu hareketi birkaç kez daha tekrarladı, başparmağıyla ucunu ovuşturarak tepkilerimi inceledi.

Sonra, neredeyse hiç uyarı vermeden, penisimi içine yönlendirdi ve inleyerek aşağıya doğru indi.

Dikkatli olmalıyım. Vücudunda zehir varken bu çılgınlık çok kontrolden çıkabilir ve yarın yürüyebilmesi için onu odalarımızdaki her yüzeyde gece boyunca beceremem.

Kalçalarını hafifçe oynatarak ve tekrar aşağıya doğru çöktüğünde yüzünü buruşturarak tereddütle hareket ediyor.

"Yara?"

Öyle olmalı. Ben hayatımda hiç kimseyi bu kadar sert bir şekilde beceremedim.

Ama Harlow dudaklarını ısırp sırtını kamburlaştırarak beni iyice becermeye başlıyor. Bu pozisyonda dolgun göğüsleri öne doğru fırlıyor, her

harekette sallanıyor ve havada belirgin bir beklenti hissi duyuyorum. Tekrar ısırمامı istiyor.

Yapmamalıyım. Zaten epey kan aldım.

Ama çok güzel kokuyor ve ısırمام içki içmem gerektiği anlamına gelmiyor. Sağ memesini ağzıma alıp dilimle hafifçe yalıyorum. Nefesi kesiliyor, tırnakları cesaretlendirmek için omzuma saplanıyor. Tekrar hareket etmesini bekliyorum ve aşağı doğru çökerken memesini ısıyorum. Vajinası penisimi sıkıyor ve ikimiz de inliyoruz.

Nazikçe yapılan şakalaşmalar sona erdi. Kanının ilk damlası, etrafımda kaygan ve sıkı bir şekilde atan vücudunun nabzıyla birleşince, tüm soğukkanlılığımı alt üst etti. Kalçalarını kaldırıp onu tekrar aşağı doğru iterek hızı artırmaya çalıştım, ama su bizi çok fazla yavaşlatıyordu.

"Gel yatağıma. Sırt üstü yat."

Benden ayrılırken ve küvetten çıkarken sızlanıyor. Odamıza doğru sendeleyerek gelirken, soluk teninde bıraktığım izlere hayranlıkla bakıyorum.

Onun yatağa sürünerek gelmesini, sırtüstü uzanmasını ve bacaklarını benim için açmasını izlemek, sonsuza dek beynime kazınacak bir görüntü. Hala şoktayım, bana sahip olmasına izin verdi.

Ona doğru yaklaşıp yavaşça içine giriyorum.

Onu bana boyun eğdirmekten ne kadar zevk almış olsam da, bu daha iyi. Gözlerindeki öfke ve kalçalarını benim itişlerime karşılık verecek şekilde kaldırmasındaki hiddetli tavır beni çıldırıyor. Tüm o vahşi öfkesini yutmak istiyorum.

O da tıpkı benim gibi bu arzusundan kurtulmaya çalışıyor. Daha önce hiç böyle bir yakınlık yaşamadım; partnerin zevkini kontrol etmekten ziyade, iradelerin savaşı gibi bir şey.

Harlow tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve ben de onun boynunu ısıyorum. Vajinası beni o kadar sıkıca kavırıyor ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Beni sakinleştiren tek şey sırtımdaki kesiklerin acısı ve ismimi fısıldayarak çıkardığı yumuşak inilti oluyor.

"Senden nefret ediyorum."

Kıkırdadım ve ondan uzaklaştım. "Benden daha da çok nefret edeceksin."

Karnını yalayıp ve hafifçe ısırarak aşağı doğru ilerledim, bacaklarını iyice açtım, üç parmağımı kayganlığına sokup klitorisine bir öpücük

kondurdum. Parmaklarımı içeri ve dışarı doğru hareket ettirdim, vücudu gerilmeye başlayınca hızımı artırdım.

Tam gerilimin kopmak üzere olduğunu hissettiğim anda, dişlerimi sol iç uyluğuna sapladım ve o çığlık attı. Sırtı gerildi ve topukları parmaklarımın etrafında kasılırken sırtıma saplandı. Orgazm olurken titreyerek ilerlerken, zevkinin tatlı tadıyla karışık acı öfkesinin tadını çıkararak kanından uzun uzun yudumlar aldım.

O yatağa iyice yaslanırken ben de yavaşça parmaklarımı çekiyorum ve yarayı iyileştirmek için uyluğundaki ısırık yerini öpüyorum.

"Bunu beğeneceğini biliyordum."

Elini saçlarıma geçirerek beni ona bakmaya zorladı. "Sadece zehir olduğunu söyledin. Fazla anlam yükleme."

Dizlerimin üzerine kalkarken kıkırdıyorum, baldırlarını dirseklerimin üzerine alıyorum ve kalçalarını kaldırarak içine giriyorum. Tüm uyarılmadan dolayı hala aşırı hassas, o kadar şişmiş ki, saniyeler içinde kendimi kaybedip bir hayvan gibi içine girmeye hazırım.

Belini sıkıca kavradığımda morluklar oluşuyor, hızlı ve istikrarlı bir ritim yakalıyorum ama Harlow her şeye katlanıyor. Kusursuz göğüslerine ve boynuna doğru yayılan kızarıklığa bakıyorum, ısırık yerinden hala kan sızıyor.

Elleri çarşafı sıkıca kavradı ve boğuk, muhtaç bir sesle çığlık attı; bu ses beni çıldırttı. Zirveye ulaşmak kanımda bir elektrik çarpması gibiydi. Bu anı yaşarken daha sert bir şekilde içine girdim, ta ki bacakları o kadar titreyene kadar ki, tutuşumu kaybedip üzerine yığıldım.

Bir an için, zevkten o kadar bitkin düştüm ki hareket edemedim. Duyularım yerine gelince, kanının kokusunu aldım. Boynundaki ısırık hala sızıyordu. Yarayı yaladım ve iyileştirdim, eminim ki bir süreliğine, belki de bir daha asla, ondan bir daha tadamayacağım son tadı alacağım.

Keşke bu kadar lezzetli olmasaydı. Avlarda tükettiğim tüm kanlar daha lezzetliydi, ama diğer Geri Dönmüşlerin de dediği doğru: birini sahiplenmenin yerini hiçbir şey tutamaz.

Harlow'un yanına sırt üstü uzanıp dudaklarımı yaladım, kalan son kan izini de gidermeye çalıştım. O da yüzüstü döndü ve battaniyeleri etrafına sardı.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Nefes alışverişi yumuşak ve düzenli.

Harlow ilk defa kendi isteğiyle yatağında uyuyakaldı. Nefes alışverişinin ritmik iniş çıkışları beni de uykuya dalmaya teşvik etti.

Bir süre sonra uyandığımda, yanımdaki yatak soğuktu. Hemen fırladım ve dolabın içinden geçerek onun odasına gittim. O, Kyrin'le birlikte yorganın altında uyuyordu. Kyrin başını kaldırıp karnına yasladı, sanki bana yatağında her zaman hoş karşılandığını, ama benim hoş karşılanmadığımı hatırlatmak istercesine.

Bedenine sahip çıkmış olabilirim ama kalbine sahip çıkma şansım yok.

HENRY

Harlow'un sabahki tavrını buz gibi diye tanımlamak yetersiz kalır. Dün gece aramızdaki tüm sıcaklık, yerini onun soğuk küçümsemesine bırakmıştı. Onda ilk defa anne babasının izlerini bile gördüm.

Odasındaki makyaj masasının önünde bir saatten fazla süredir kendini süslüyor. Eminim ki bu sadece bana bakmaktan kaçınmak için bir bahane. Kartal gibi dikkatlice kaşlarını inceliyor ve aynadaki yansımasında arkasında duran beni görmezden geliyor.

Kyrin onun ayaklarının dibinde kıvrılmış yatıyor. Ben Harlow'un yanına küçük bir bardak sıvı koyup geri çekilirken, uykulu gözlerinden birini açıp bana baktı.

"Bu nedir?" diye soruyor.

"Kan yapıcı bir ürün. Eşsiz bir bitki karışımı içeriyor ve iyileşmeye yardımcı olmak için Elvodeen'in şifalı büyüyle zenginleştirilmiş."

Bardağı kaldırıp bir yudum aldı. "Bu, sabahları kahvaltıda servis ettikleri şeyin aynısı. Buraya geldiğimden beri bana bunu yapmayı mı planlıyordunuz?"

"Hayır, ben—" Elimle yüzümü siliyorum. "Senden hoşlanıyorum."

Hayatımda hiç bu kadar aptalca konuşmamıştım.

Omuz silkerek, meyve suyundan uzun bir yudum aldı ve önündeki makyaj masasına serilmiş makyaj malzemelerini karıştırmaya başladı.

"Seni hemen sevdim ve harika kokuyorsun," diyorum.

“Demek ben özelim.” Sesi alaycı bir tonda, ama gözlerine sürme çekme işlemine odaklanmaktan gözlerini ayırmıyor.

"Bunu yapmamam gerekiyordu."

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırır. "İnsanlarınızın önünde benimle ikinci kez birlikte olur musunuz?"

"Seni sahipleniyorum. Bana meydan okuma şeklin beni bunu istemeye itti. Ben sahiplenici olmaya yatkın biri değilim. Daha önce hiç böyle bir dürtü hissetmedim."

Hiçbir şey söylemiyor ama içeceğinden bir yudum daha alıyor. Üzerinde sadece kalçalarını muhteşem gösteren koyu renk dantelli bir iç çamaşırı var.

Belinin alt kısmındaki yara izli deriyi inceliyorum. Dün gece onunla sevişirken farkındaydım ve avuçlarımın altında hissetmişim, ama gün ışığında farklı görünüyor. İlk gördüğümde, damgalanmış olması beni o kadar öfkelen-dirmişti ki, yakından incelemedim. Ama ince tasarımın karmaşıklığı etkileyici. Bu kadar detaylı bir şey elde etmek için birinin oraya uzun süre damga vurmuş olması gerekiyor.

Yukarı baktığımda, yansımama bakıyordu. "Gözlerini dik dik dik dik bakmak ayıp."

"Daha önce bakma fırsatım olmamıştı. Neden yıldızlar?"

Fırçayı saçının yarısına kadar indirdikten sonra duraksıyor. "Aidia, yıldızların her gece daha iyisini dilemek için bir hatırlatıcı olduğunu söylerdi. Stellaria, babası tarafından bile alçaltılmayı reddetti. Sanırım Aidia da bunu anlamıştı."

"Onun seni bu şekilde damgalamasının sebebi bu muydu? Bunu ondan ve senden almak için mi?"

Fazla zorluyorum. Bana geçmişine dair hiçbir hakkım olmadığını hatırlatmasını bekliyorum ama o içini çekip saç fırçasını makyaj masasına bırakıyor.

"Babam beni damgalamadı. Aidia damgaladı." Bunu söylerken o kadar sakın ki, sözlerinin anlaşılması biraz zaman alıyor.

Ona şaşkınlık içinde bakakaldım. "Ama ben sanıyordum ki—"

Daha fazla bir şey söylemesini bekliyorum, ama o bana sadece sessizliği sunuyor ve bu sessizlikle pot kırdığımı ve bu garip durumdan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını fark ediyorum.

Harrick ona damga vurmadı. Yara izini ilk gördüğüm-den beri kafamda onunla ilgili belirli bir anlatı kuruyordum. Ne kadar yanıldığımı görmek

alçakgönüllülük gerektiriyor.

"Kendimi böyle bir acıya maruz bırakmayı hayal bile edemiyorum," diye fısıldadım.

Dönüp bana öyle bir bakış attı ki, içimi yakıp kavurdu. "Yapamaz mısın?"

Onun beni, ölüm yarası yarası, ölüm yarası yarası didik didik ettiğini hissediyorum. Bana öfkeleneneceğini, eşyaları fırlatacağını, uyandıktan hemen sonra kaçmaya çalışacağını bekliyordum. Ama giyinmiş ve ürkütücü derecede sakin, bu da bir şekilde daha kötü.

"Merakınızı giderdiysem, benim de birkaç sorum var," diyor.

Ona merakımı hiç gidermediğini söylemek istiyorum. Aslında merakımı yeniden uyandırdı. Aldığım her cevap daha da fazla soruya yol açıyor. Söz bulmakta tamamen zorlandığım için devam etmesi için elimi sallıyorum.

"Şimdi hakkımda dava açıldığına göre, bu iş nasıl yürüyecek?" diye soruyor.

"Hiçbir şey değişmiyor. Kaledeki çoğu adam muhtemelen sizden uzak duracak. Bunun asıl amacı koruma sağlamak."

"Senden mi? Çünkü sen tükenmiş birisin?"

İçimden bir ah çektim. "Ben bir Tükenmiş değilim. İlk öldüğümde annem Asher'a dua etti. Hem o hem de Stellaria duamıza cevap verdi. Ama ben ormandaki canavarlarla aynı değilim. Ben—"

Kaşları birden yukarı kalktı. "Ölümsüz. Tıpkı hikâyesi gibi."

"Evet," diyorum. "O hikâyeyi duymaman gerekiyordu. Bu yüzden seni hikâye anlatımı yapılan barlara götüreceğim ve deneyimini şekillendireceğim bir gece seçmiştim."

Beni görmezden geliyor. "Demek kana susuyorsun ama bilinçsizce buna yönelmiyorsun."

"Beslenmem çoğunlukla normal yiyeceklerden oluşuyor. Ne kadar aktif olduğuma ve bir sakatlık geçirip geçirmediğime bağlı olarak haftada bir veya iki kez tam porsiyon kan alıyorum. Ancak sizin durumunuz biraz farklı olabilir."

Şüpheyle gözlerini kısarak sordu: "Neden?"

"Çünkü seni sahiplendim ve sen benimsin."

Öfkeyle, "Ben hiçbir erkeğe ait değilim," dedi.

"Biliyorum Harlow. Soruna cevap veriyorum. Seni kendime ait olmasını istediğim biri olarak ilan ettiğim için artık başka kimse ilgimi çekmeyecek. İyileşme odasında birinden beslenemeyecek değilim. Sanki bir sürü teklifim

yokmuş gibi değil.” Bana yönelttiği bakışlardaki kıskançlık ipucundan zevk alıyorum. “Ama bundan zevk almazdım. Gurme bir akşam yemeği isteyip de sadece bayat ekmek ve kurutulmuş et yemek gibi olurdu. Teknik olarak hayatta kalırdım ama keyifli olmazdı.”

Dudaklarını büzüyor.

Eski ilişkimizi yeniden kurmak için onu biraz kızdırma dürtüsüne engel olamıyorum. "En korkutucu yanı ne? Bundan zevk almış olman mı, yoksa tekrar yapmak istemen mi?"

Harlow titriyor ve dün gecenin anısının onun için de benim için olduğu kadar güçlü olduğunu bilmek rahatlatıcı. Onu makyaj masasının üzerine yatırıp hemen şimdi onunla sevişmemek için inanılmaz bir öz kontrol gerekiyor.

“Sana içki içmene izin vermezsem ne olur?”

Dudaklarımı yaladım, karımın demir, şarap ve kiraz gibi bir tadı olduğunu düşündüm. "Dün gece epey içtim, o yüzden bir süre iyiyim. Ama sonunda istekli başka birini bulmam gerekecek."

"Bunu yaparken onlarla da cinsel ilişkiye girer miydiniz?"

Hayır. Sadece seninle sevişecektim.

"Ah, bence kelimenin tam anlamıyla oldukça kapsamlı bir iş çıkardınız bile," diyor sesi alaycı bir tonda.

Artık bu plana razı olmasının imkanı yok. "Kızgın olduğunu biliyorum," diyorum.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Beni kandırdın. Auranın farklı olduğunu biliyordum. Annenin seni geri getirmek için Asher'ın büyüsünü kullandığını açıkladıktan sonra mantıklı geldi, ama Ölümsüz olduğunu hiç hayal etmemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Ölümsüz terimini diğer geceki hikaye anlatımına kadar hiç duymamıştım bile."

Başımı yana eğdim. "Ama onlar Stellaria'nın hikayesinde yer alıyorlar."

Başını salladı. "Lunameade'de değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, senin anlattığın hikayede, Asher'ı kurtaran adam birdenbire tükenmiş bir varlığa mı dönüşüyor?"

Başını salladı. "Çünkü o bölünmüştü—ne canlı ne de ölüydü—ve bunun onu o kadar delirttiğine inanıyorlar ki, gönüllü insanlardan kan emmeyi bırakıp onları tamamen kurutmaya başladı—bu yüzden onlara 'Kurutulmuşlar' diyorlar."

Bu, orijinal yazılardan ve sözlü anlatımlardan ilginç bir sapma, ancak neden ve nasıl olduğunu merak ediyorum. Sözlü anlatımda farklılıklar olur,

ancak "Ölümsüzler"i gerçekten yaratan şeyin daha fazla güç arzusu olduğunu göz ardı etmek kasıtlı bir seçim gibi görünüyor. Orijinal Ölümsüzlerin beslendiği kişilerde görülen garip hastalık ve yeniden canlanmayı getiren şey rastgele bir adaptasyon değildi. Onu mahkum eden şey, daha fazla sihir elde etmek için kuyu suyu içmekti. Farkına vardığında, çok fazla "Ölümsüz" vardı ve kontrol altına alınamayacak kadar açtılar. Sayıları sürekli artmaya devam etti.

Lunameade'de hikayenin versiyonunun tam olarak ne zaman değiştiğini ve eski hikayeleri hatırlayan hiç kimsenin neden buna itiraz etmediğini merak ediyorum. Şehirde katıldığım son Karanlık Yıldız Festivali'ni hatırlıyorum. Oradaki hikaye versiyonunu duymuş ve alışılmadık bulmuştum, ancak hikayenin her yıl Stellaria rolünü kimin oynadığına bağlı olarak değiştiğini varsaymıştım.

Harlow daha dik oturuyor, yüzünde kayıtsızlık ifadesi var. Bu, bana karşı öfkeyle bağırmasından bile daha kötü. Gaven'ın ölümüne nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Beni buraya sen getirdin," diyor sesi duygusuz bir şekilde. "Gerçek kimliğin hakkında dolaylı konuştun ve beni kanım için kullandın. Yanlış anlama, bundan zevk aldım. Ama bu bilginin nasıl sonuçlanacağını bildiğinden eminim, yoksa bana daha önce söyledin."

Kendimi savunmanın bir yolunu arayarak kıpırdandım. "Bunu gizli tuttum çünkü ailenizin söz verdiği kaynakları alabilmemiz için evliliği gerçekleştirmeniz gerekiyordu. Sizi buraya kan bağınız için kullanmak amacıyla getirmedim."

Aynada bana dik dik bakıyor. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle. Beni kullandığına şaşırmadım. Doğrusu, birinin beni kullanmaktan başka bir şey isteyebileceğine hâlâ inanabiliyor olmama şaşırdım. Herkes kan peşinde. Sen sadece bunu daha somut bir şekilde yapıyorsun."

Tepkisinin canımı yakacağını tahmin ediyordum, ama kayıtsızlığının - beni hayatındaki diğer herkesle kıyaslamasının- bu kadar derinden yaralayacağını düşünmemiştim.

Onunla tartışmak istiyorum, ona farklı olduğumu, ailesine benzemediğimi anlatmak istiyorum.

Ama ben öyle değilim. Onu kullanıyorum. Onu kandırdım ve gerektiği sürece bunu yapmaya devam edeceğim. Hatta kız kardeşinin iyiliğini bile onun bu planı sürdürmesi için bir motivasyon kaynağı olarak görüyorum.

Anne ve babam bu planı ilk kurdukları andan itibaren, hiç tanımadığım bir kadına gelebilecek her türlü zararı umursamadım. Ailesi hakkındaki yargılarımı ona da yansıttım ve kale halkını feda edecek bir ailenin kızlarına da aynı şeyi yapmaktan çekinmeyeceğini bir an bile düşünmedim.

On yıldır kendi kederime ve öfkeme o kadar odaklanmıştım ki, bu planı uygulamaya koymanın onu ortadan kaldırmayacağını, sadece başkasına aktaracağını bir kez bile düşünmedim.

"Daha çok öfkeleneceğini düşünmüştüm," diyorum.

"Sana mı? Neden? Senin durumunda herkesin yapacağı şeyi yapıyorsun." Başını salladı ve saçlarını topuz yapmaya başladı. "Hayır. Sana kızgın değilim. Gözümün önündekini görmediğim için kendime kızgınım."

Makyaj aynasında gözlerime bakıyor. "Lunameade'den kadınları kaçırın sen misin? Ya da, sanırım—sen ve senin gibiler mi yapıyordunuz?" Sorarken korkmuyor ve bu, öfkesizliğinden daha tedirgin edici.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu yapmamıza gerek yok. Buradaki kadınlar gönüllü oluyorlar çünkü öyle hissediyorlar..."

Bana, nasıl hissettiğimi bildiğini gösteren bir bakış atıyor. Dolgun dudaklarına koyu bir renk sürüyor. Söylenmesine gerek kalmadan kırmızı olduğunu anlıyorum. Her zaman kırmızıdır.

Ayağa kalktı, makyaj masasının yanındaki askıdan elbiseyi aldı ve başından geçirdi. Bağcıklarını bağlamayı teklif etmedim. Zaten ipi çabucak bağladı.

Koyu ipek o kadar narin ve ince ki, sanki hiç yokmuş gibi. Dökümlü yaka göğüslerinin arasına iniyor ve ince askılar arkada birkaç kez çaprazlanarak sırtının üst kısmındaki narin kasları sergiliyor. Tam yarasının üzerinde bitiyor. Bir an için aklımdan geçen tek şey o fiyonku çözmek, elbisenin soluk teninden kayıp gitmesini izlemek ve bacaklarını iyice açıp onu öpmek.

Bu elbise bir ceza ve azarlanmayı hiç bu kadar sevmemiştim.

Parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinden boynuna doğru gezdiriyor, tam da dün gece onu ilk ısırdığım yere dokunuyor. Hassas teninde bıraktığım tüm izleri iyileştirdim, ama biliyorum ki bana sahip olamayacağım şeyi hatırlatmaya çalışıyor.

"Sana zarar vermek niyetinde değildim."

Kadın öfkeyle patladı. "Üzülmedim. Senin halletmen gereken bir hesabın vardı ve ne gerekiyorsa yapacağım, ama bunun nasıl işleyeceği

konusunda net olayım. Aileme senin ne olduğunu söylemeyeceğim. Üç gün sonra Karanlık Yıldız Festivali için Lunameade'ye döndüğümüzde senden bir şey yapmanı isteyeceğim ve sen de bunu sorgulamayacaksın—”

"Ne olduğunu bilmeden bunu vaat edemem," diye savunuyorum.

Harlow elini kaldırarak, “İş birliğimin tamamı, kız kardeşimi geri almamda bana yardım etmenize bağlı. Eğer siz de benimle onun arasına giren bir engel daha olursanız, sizi de diğer herkesi yönettiğim gibi yönetmek zorunda kalacağım.” dedi.

Bu içine düşmek zorunda olduğum bir tuzak. Eğer şimdi ona bir şey vermezsem, her şeyi mahvedecek ve benim acı çekmemden zevk alacak.

"Pekala. Kabul ediyorum."

Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

"Güzel. Şimdi, bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor.

Aklım söylemek istediğim her şeyi bir bir gözden geçiriyor. Gaven'ı öldürdüm. Lunameade'in liderleri olan anne babanı devirmek için seni kullanıyorum. Boşaldıktan sonraki iç çekişini düşünmeden edemiyorum.

Ama bu itiraf zamanı değil. Bunların hiçbirini söyleyemem.

"Size bir şey sorabilir miyim ve dürüstçe cevaplayabilir misiniz?" diye soruyorum.

Ellerini beline koydu. "Elbette bunu değerlendireceğim."

“Anne babanızın yaptıklarına neden katlandınız ki, yöntemlerine açıkça katılmıyorsunuz?”

Başını geriye doğru eğip derin bir iç çekti. “Başka ne seçeneğimiz var ki, Henry? Bu, onlara duyduğum yıkıcı bir sevgiyle ilgili değil. Şehrin babama ihtiyacı var, babamın savunmayı sürdürmesi gerekiyor. Lunameade'de kutsal ateşe sahip başka kimse yok. Duvarı kim yakacak? Zaten babam ve Able'ın birlikte idare etmesi bile neredeyse çok zor.”

Given'ın itirafını hatırlıyorum. "Vardek'in şhirden başka birine kutsal ateşle kutsama vermemiş olması size de garip gelmiyor mu?"

"Vardek'in kalede başka birini kutsal ateşle kutsamamış olmasını garip buluyor musun?" diye karşılık veriyor.

“Nüfusumuz oldukça az. Lunameade'de tek bir kişinin bile olmaması ihtimali düşük.”

Elini savurarak geçiştirdi: "Bunu bilemezsiniz. Tanrısal güçler gizemli yollarla çalışır, bana öyle anlatıldı."

"Biliyorum." Bunu ona henüz söylememem gerekiyordu, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

Kollarını kavuşturdu, yüzümü inceledi, sanki bir yalan arıyormuş gibi. "Sana neden inanayım? Tek yaptığın yalan söylemek. Nişan yemeğinde anneni yaralayan isyancı saldırısı için Rochelli'nin peşine düşmeye çalışmıyordun. Onunla birlikte çalışıyorsun."

Saçlarımı elimle düzeltip durumu kurtarmaya çalışıyorum. "Teknik olarak, o zamanlar onunla birlikte çalıştığımızın farkında değildim ve o saldırı, onun yönlendirmesiyle değil, bir grup asi isyancı tarafından düzenlenmişti. Lunameade'deyken senden o notu çalıp ateşe attığımda, bunun sebebi yazının babamın el yazısı olduğunu tanımamdı."

Tepki vermiyor ama tüm dikkati bende, bu yüzden devam ediyorum.

"O zamana kadar Rochelli ve isyancılarla birlikte çalıştıklarından emin değildim. Ama bu durum bunu doğruladı ve geri döndüğümüzde onlarla yüzleştim."

"Babanız Rochelli mi?"

Gaven'ın bana Vardek tarafından kutsanmış çocuklardan bahsettiğini, ona ölümcül bir darbe indirdikten hemen sonra söyleyemem. Yalan söylemem ve inandırıcı bir şekilde yalan söylemem gerekiyor. "Hayır. O şebekede ama liderleri değil. Görünüşe göre, isyancı ajanlardan gelen tüm yazışmalar Rochelli tarafından imzalanıyor, ancak küçük harfle r ile. Lider Rochelli'den gelen yazışmalar büyük harfle. Ama şebekedeki birinden, babanızın kutsal ateşe sahip herkesi öldürttüğünü kesin olarak bilen birinden sağlam bir bilgi almış."

Onun benden şüphe etmesini, bu bilginin doğruluğunu tartışmasını bekliyorum, ama o, bilginin geçerliliğini kabullenmiş gibi görünüyor; şaşırmaktan çok hayal kırıklığına uğramış.

"Vardek'ten bir kutsama törenine şahsen hiç şahit olmadım. Bu kadar seyrek yapılmasına daha şüpheyile yaklaşmalıydım, ama kutsama törenlerine çok nadiren katılırdım. Büyük kardeşlerim sırayla yapardı, ama Kellan birkaç yıl önce çoğunu devraldı. Tabii ki, ailemin insanlara bir şeyleri unutturmanın yolları var..." Omuz silkiyor.

Bu, kardeşlerinden herhangi birinin büyüüne dair verdiği ilk ipucu. Sadece Kellan'ın manipülasyonunu mu kastediyor yoksa Carrenwell'lerden birinin hafızaları silebildiğini mi ima ediyor, anlayamıyorum.

Harlow çok sakin. "Ama zamanla yeni nimetler gelse bile, bir gencin kutsal ateşini tüm duvarı aydınlatacak kadar kontrol edebilmesi yıllar alacak. Babam ise maalesef bir zorunluluk."

“Kuyu suyu kullanıyorsanız hayır. Kale duvarını sadece iki gecede bir aydınlattığımızı fark etmelisiniz.”

Harlow'un gözleri parladı ve başını salladı.

"Kuyu suyuyla takviye yapıyoruz ve silahlarımızı da onunla kaplıyoruz."

“Bu kadar mı yeterli?” Harlow kaşlarını çatı. “Bekle, dikkatimi dağıtma. Ailen Rochelli'nin kim olduğunu biliyor mu?”

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorlar. Sizi oyalamaya çalışmıyorum. Sadece kutsal ateşin şehir surlarını savunmanın tek yolu olmadığını, özellikle de babanız onun yerini alabilecek herkesi öldürüyorsa, söylüyorum."

Derin bir iç çekerek, “Lunameade’in başına kimin geçmesini önerirsiniz peki? Rafe mi? Eğer Rochelli ise, yönetimi ele geçirdiğinde ne olacağını düşünüyorsunuz? Onu gördünüz. Benim ailemden çok daha kötü, bu da çok şey ifade ediyor.” dedi.

Onun hayal kırıklığına karşı kendimi korumak için ellerimi kaldırdım. "Biliyorum. O adama karşı hiçbir sevgim yok, ama şu anda babanla ilgili bu yeni bilgilere odaklanmış durumdayım."

“Ne arıyorsun? Ondan nefret etme izni mi?” Acı bir kahkaha attı. “İzin verildi, Henry! Sıraya gir. Oldukça uzun bir sıra olduğunu göreceksin.”

Elimle yüzümü sildim. "İster izin verin ister vermeyin, ondan nefret ediyorum. Sormak istediğim şu ki, babanızın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulma fırsatı doğarsa, yoluma çıkacak mısınız?"

Kollarını kavuşturup başka yöne bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Dışarıda çan sesleri duyuluyor. Şimdilik onunla barışmak için vaktim kalmadı.

Boğazımı temizledim. "Şimdi sıra geldi—"

"Kale hanımlarıyla öğle yemeği," diyor. "Biliyorum. Sence neden böyle giyindim?"

"Bana acı çektirmek için."

Kadın mırıldanır ve şeytani bir şekilde gülümser. Ayağa kalktığı anda Kyrin yere yığılıp sızlanır.

"Sus sen," diyor, eğilip onu okşarken. "Ne kadar da bebeksin."

Ayağa kalktı ve isteksizce koluma girdi. Onu odadan dışarı çıkardım. Gaven'ın yokluğunu fark edince bir adım sendeledi.

"Gölgen nerede?" diye soruyorum.

"Bunu öğrenmek istemez miydin, kurtum?"

Alaycılık şüphecilikten daha iyidir, ama onun gergin duruşunda bir huzursuzluk seziyorum.

Aşağı kata inene kadar durum böyle devam ediyor. Ziyafet salonuna yaklaşırken, çift kanatlı kapıların önünde bir adam ve bir kadın görüyorum. Adam kadının omzuna dokunup arkasını dönene kadar bunun Stefan olduğunu anlamıyorum.

Tereddüt ediyorum ama Harlow yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle yürümeye devam ediyor. Yanından geçerken başıyla onaylıyor, onun şehvetli sırtışını görmezden geliyor.

“Sana kanla ödeyeceğini söylemiştim. Belki şimdi ağzını kapalı tutmayı öğrenirsin,” diye alay ediyor Stefan. Bana sahte bir selam veriyor. “Gösteri için teşekkürler, Havenwood.”

Son birkaç yılda Stefan'ı öldürmeyi çok istedim, ama şu anki kadar hiç istememişim.

İddiada bulunmanın amacı kamuoyuna bir açıklama yapmaktır, ama onun kadını o şekilde görmesinden nefret ediyorum.

Yanımızdan hızla geçti.

Harlow birdenbire gerginleşti. Gaven'ı görmek için tekrar omzunun üzerinden baktı.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Kadın koridorun sonundaki Stefan'ın arkasına baktı. "Geçen gece bir tartışma yaşadık, beni tehdit etti ve Gaven onu neredeyse anında paramparça edecekti. Tabii ki Stefan da onu tehdit etti, kanatacağını söyledi."

Yarattığım bu karmaşadan kurtulmanın mükemmel yolu bu. Suçu ona atmak her zaman planımdı, ama onun zaten şüpheleniyor olması bunu daha da inandırıcı kılıyor.

Kolunu sıktım. "Onu casusluk yapması için gönderdiğini sanıyordum."

Doğrulup gülümsedi ve ben de dönüp baktığımda iki hizmetçinin ellerinde pasta tepsileriyle koridorda aceleyle ilerlediğini gördüm.

"Eminim bir şey yoktur," diyor ve beni öne doğru itiyor.

Ziyafet salonuna girer girmez, ona bunun iyi bir fikir olduğunu söylediğime pişman oldum. Kadın hikaye anlatıcılarının hepsi ve kaleyi sihirleriyle koruyan ailelerden kadınlar oradaydı. Masalar çaydanlıklar ve küçük sandviçler ve keklerle doluydu ve burası Harlow'un kendini evinde hissedeceği türden bir etkinlik gibi hiç de değildi.

Onu odaya, annemin yanındaki onur yerine götürürken yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

Kaçmaya fırsat bulamadan Harlow kolumu yakaladı ve dilini şıklattı.

"Karını öpmeden kaçıp gitmek mi?" diyor yapmacık bir surat asarak.

Tişörtümden tutup beni kendine doğru çekiyor.

Beni öptüğünde, ağzımda sadece tatlı bir zehir tadı alıyorum. Karım beni zehirlemeye çalışıyor ve ben bundan hoşlanıyorum. Onun acımasızlığına tamamen kapılmış durumdayım.

Sonra anneme baktı. "Sence de kalıp varlığıyla biz hanımları onurlandırmalı değil mi? Bu sabah ondan elimi çekemiyorum bir türlü."

Annemin şüpheli tavrını hemen anladım, ancak çevredeki masalardaki hanımlar ısıklık çalıp çatal bıçaklarını bardaklarına vurarak onaylıyor ve tekrar öpüşmemizi istiyorlardı.

Harlow onların isteğini yerine getiriyor. Ve işte böylece, ben de onunla birlikte hanımlar öğle yemeğinde mahsur kalıyorum.

Dakikalar yavaş yavaş geçiyor; ben de bal keklerimi yiyor, çayımı yudumluyor ve aynı anda bu kadar çok konuşmayı dinlemenin getirdiği monotonluktan uyuyakalmamaya çalışıyorum.

Carter kapıda belirlediğinde rahatladım, gerçi hayatımın en iyi oyunculuğunu sergilemek zorunda kalacağımı biliyordum. El salladı ama Harlow'un onu fark etmesini bekledim.

Yaklaşarak, "Carter'ın sana ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi.

Başımı kaldırdım. "Hemen geri döneceğim."

Diğer hanımlardan hiçbirisi partiden gizlice çıktığımı fark etmiyor gibi görünüyor, ama Carter'la birlikte koridora adımımı attığımda Harlow'un bakışlarını arkamda hissediyorum.

"Buna hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Görünüşe göre Stefan zaten bizim için en zor işleri halletmiş. Harlow, Stefan'ın diğer gece Gaven'ı tehdit etmesi nedeniyle endişelendiğini itiraf etti."

Carter burnunun köprüsünü sıktı. "Bize bu kadar kolaylık sağladığı için çok nazik." Bana bakmadan Harlow'a doğru baktı. "Bu sabah kendini nasıl hissediyor?"

"Kinci biri. Beni görmekten nefret etmesine rağmen, bundan nefret edeceğimi bildiği için beni bu öğle yemeğine hapsetti."

Carter başını salladı ve omzuma elini koydu. "Emin misin, zamanı geldi mi?"

Bu öğle yemeği sırasında Harlow'a Gaven'dan bahsetmek planlanmıştı, ama bu onun benim Ölümsüz olduğumu öğrenmesinden önceydi. Bunun bir anda çok fazla olmasından endişeleniyorum.

“Olayın üzerinden neredeyse bir gün geçti. İşler karışmadan daha fazla erteleyebileceğimizi sanmıyorum,” diyorum.

Carter boyun eğmiş bir şekilde başını salladı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Dışarıda görüşürüz."

Koridordan geriye doğru çekildi ve ben bir an orada durdum, sanki kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım varmış gibi. Sonra döndüm ve yavaşça ziyafet salonunun karşısına doğru yürüdüm. Bunu korkuyla karşıliyormuş gibi yapmama gerek yok çünkü dün gece onu kızdırmam ve bu sabah ortaya çıkardığım sırlar yüzünden, bu habere vereceği tepkiden gerçekten korkuyorum. Eğer benden tamamen uzaklaşırsa, Karanlık Yıldız Festivali'ne kadar kaybettiğim zemini nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.

Yaklaşırken Harlow bana beklentiyle bakıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Kapıya doğru başımı salladım. "Benimle dışarı çıkar mısınız?"

Kaşlarını çatı. "Neler oluyor?"

"Bence bir kenara çekilip konuyu tartışmalıyız."

Harlow sakın görünmeye çalışıyor ama ellerini bembeyaz olmuş bir şekilde kenetlemiş. "Henry, bana söyle artık."

Anneme şöyle bir baktım, sonra tekrar eşime döndüm. "Gaven'ın cesedini evin arkasındaki ormanda bulmuşlar. Ölmüş, Harlow."

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Sonra dönüp anneme bir şeyler fısıldıyor, annem de başını sallayıp omzuna hafifçe vuruyor.

Sandalyesinden kaskatı bir şekilde kalktı ve koluma girdi. Onu sessizce odadan çıkarıp koridordan aşağıya götürdüm. Soğuk kış sabahına adım attığımızda titredi ve yüzü parlak güneş ışığında özellikle solgun görünüyordu. Dün gece bu kadar çok kan almamalıydım.

Carter, Bryce ve birkaç avcı daha, Havenwood House'un hemen arkasındaki ormanın içinde bizi bekliyorlardı. Av alanının en uç noktasındaydık. Gaven'ı bütün gece orada bırakmak kötü hissettirdi ama hikayemizi inandırıcı kılmak için gerekliydi.

Adamlar kenara çekiliyor ve Bryce bize biraz mahremiyet sağlamak için onları uzaklaştırıyor.

Harlow, Gaven'ın cesedini görünce olduğu yerde donakalır. Gözleri kapalıdır, ancak kıyafetleri çok açık bir şekilde kurumuş kana bulanmıştır.

Uzun bir süre ona baktı. "Egolu bir herifin emri altında olmak onun seviyesinin altında. Kutsal ateş kullanmadan bile, sanki hiçbir şey olmamış gibi Drained'i öldürdüğünü gördüm."

Dudaklarımı yaladım, ağzım birden kurudu. "Stefan sadece ölümlü değil. O da benim gibi. Ölümsüzler, Enerjisi Tükenmişlerden daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi odaklanabiliyorlar."

Bakışlarını aşağı indiriyor ve birden ağlayacak diye endişeleniyorum. Ama yukarı baktığında, gözleri öfkeyle dolu. "Onu öldüreceğim." Sesi alçak ama kararlılık dolu.

"Yapamazsın."

Bana dik dik bakıyor. "Bunun öylece kalmasına izin vermeyeceğim. Bana saldırmak ve beni öldürmeye çalışmak başka bir şey, korumamı öldürmek başka bir şey. Bu aileme yapılan bir saldırı ve buna göz yummak beni zayıf gösterir."

"Her dürtüye göre hareket edemeyeceğimi çok iyi biliyorum."

"Bunu bir kaza gibi göstereceğim," diyor.

"Harlow, eğer öyle yaparsan, annem onu tekrar aramak zorunda kalacak."

Gaven'ın cesedine bakıyor. "O zaman onu geri aramasını söyle." Sesi titriyor ve midem bulanıyor.

Sesimi yumuşak tutarak, elini tutma isteğine karşı koymaya çalışıyorum. "Çok uzun zaman oldu. İşe yaramayacak."

Kadın uzun süre ona bakıyor ve ben de onun son isteğini düşünüyorum. Ona ne dediğini söylememek içimi kemiriyor. İlahi Asher, son istekleri görmezden gelenlere gülümsemez, ama ona ne dediğini söylemenin kendimi de tehlikeye atmadan bir yolu yok.

"Karmaşık bir ilişkimiz vardı, ama elinden gelenin en iyisini yaptı," diyor kadın usulca. "Yeterli değildi, ama hiç de bir şey değildi."

İçimde bir suçluluk duygusu kaynıyor. "Geçen gece laf arasında bir şey söyledi. Ona neden senin tavrına katlandığını sordum, o da altı ay önce yaşanan bir şeyden dolayı üzgün olduğunu söyledi."

Kadın hareketsiz kalıyor. "Altı ay önce mi?"

"Evet."

Düşünceli bir şekilde hafifçe mırıldandı. "Ne demek istediğini hiç anlamadım."

Devam ediyorum. "Genel anlamda sizin için ayağa kalkmadığına pişman olduğu izlenimini edindim."

Harlow uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra bana döndü. "Ben de ikinizin her zaman birbirinizle düşman olduğunuzu sanıyordum."

"Dün öğleden sonra onunla antrenman yaptım. Muhtemelen benimle en çok konuştuğu an buydu," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Bir kavgada bu kadar çok konuşan birini hiç görmedim. Doğrusu, asla yeterince çalışmıyordu." Yutkundu ve başka yöne baktı. "Şafakta bir ateş yakmalıyız. Baban kutsal ateşle yakar mıydı sence? Gaven, Vardek söz konusu olduğunda özellikle dindar biriydi."

"Eminim ki öyle yapardı."

"Eğer sakıncası yoksa, bunun özel kalmasını tercih ederim," diyor.

"Ne istersen." Kendi kulağıma fazla uyumlu, fazla suçlu gibi geliyor, ama Harlow bunu fark etmiyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

HARLOW

İlahi Aşer'i onurlandırmak için ölülerimizi şafak vakti yakıyoruz. Gecenin sonu yeni bir günün başlangıcıdır ve cenaze törenleri, yaşam ve ölümün ilahi bir döngü olduğunu, her sonun sonsuza dek yeni bir başlangıca yol açtığını hatırlatmak içindir.

Pek çok insan bu düşünceyi rahatlatıcı bulur, ama bana göre ölüm her zaman son olmuştur. Ya da Henry ile tanışana kadar öyleydi.

Yanımda kıpırdanıyor, aurası koruyucu bir pelerin gibi etrafımı sarıyor. Bunu istemedim ve ihtiyacım da yok, ama eminim ki bunu yaptığının farkında bile değil. Sahiplenme olayından beri böyle. Bunun daha çok sahiplenme duygusunun mu yoksa suçluluk duygusunun mu bir göstergesi olduğundan emin değilim.

Benden yıkılıp kalmamı bekliyor ama ben ağlamıyorum. İntikam alıyorum.

Biraz zaman alabilir, ama Stefan Laurence son derece yavaş ve acı verici bir ölümle ölecek.

Philip ve Evangeline, cenaze ateşinin bir tarafında duruyorlar. Bryce ve Carter ise diğer tarafta. Bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor.

Cenaze törenlerinde her zaman nefret ettiğim ve Karanlık Yıldız Festivali'nden de korktuğum şey bu. Soğuk bir kış sabahının ürpertisinden başka hiçbir şey hissetmediğimde kederimi sergilemek zor. Pelerinimi daha sıkıca üzerime çekiyorum.

Elbette, Gaven'ın gitmesine üzüldüm. Hayatımda en istikrarlı varlık oydu. Ama bu üzüntü, eski bir yaranın acısı gibi, soğuk veya yağmurlu günlerde yeniden alevlenen bir şey. Hatırlatıcılar geldiğinde bunu hissedeceğimden eminim, ama o kadar taze ki, kefenlenmiş bedeninin yanışını izlerken bile tam olarak gerçek gibi gelmiyor.

Mavi ateş doymak bilmez, anında tutuşup öyle bir alevle yanıyor ki, geri adım atma isteğime karşı koyamıyorum. Bu törenlerde kutsal ateş kullanmanın iyi yanı, hızlı ve sıcak yanması ve her şeyin bir saat yerine birkaç dakika içinde bitmesidir.

Kutsal ateş yanarken, Henry'nin Vardek'in kutsamaları hakkında bana anlattıklarını düşünüyorum.

Babam, benzer sihir yeteneklerine sahip herkesi şehrin yönetimine bir tehdit olarak görürdü. O, ne pahasına olursa olsun kontrolü elinde tutmaya ihtiyaç duyan bir adam. Kutsal ateş kullanan gençlerin ona meydan okumasına tahammül etmemesi mantıklı.

Henry'nin anlattıklarının doğruluğundan emin olacak kadar onu tanıyorum; tıpkı babamın asla isteyerek "Özlenmişler"in Lunameade'e girmesine izin vermeyeceğini bildiğim gibi. Birçok kusuruna rağmen, babamın bir ahlak anlayışı var ve bu anlayış, şehrin halkı nezdinde iyi görünmekle başlayıp bitiyor. Şehri korumak için kaleyi feda etmesi bunun açık bir örneği.

Herkesin bir amacı var. Henry ve ailesi, Rochelli, Rafe—hepsi farklı şeyler istiyor ve sürekli birbirlerine karşı hamleler yapıyorlar. Henry'nin ailesi veya arkadaşları, beni aileme karşı kışkırtmak için Shane ile olan o karşılaşmayı planlamış olabilirler. Adam Bea'nın barındaydı—Henry ve arkadaşlarının zaten bildiği bir yer. Şüphe yaratmak için Gaven'inkine benzeyen o nottaki el yazısını taklit etmiş olabilir.

Tamamen güvenilir bir kaynak olmadığı için içgüdülerime güvenmek zorundayım ve babamla ilgili bu yeni bilgilerle ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım Kellan'a sorabilirim, ancak benden beklediği yanıt ile şehir muhafızlarının başı olarak kendisine verilen önemli bilgileri paylaşma olasılığı arasında doğrudan bir ilişki var.

Philip elini kaldırarak kalan odunlara son bir kıvılcım ateş verdi. "İlahi Aşer, kulu Gaven Pomeroy'un ruhunu öbür dünyaya ulaştırırsın ve yaptığı işlerle ve yarım bıraktığı her şeyle huzur bulsun."

"Tanrı onu kabul etsin," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

Bryce ve Carter, Henry'nin anne babasıyla birlikte uzaklaşırken, kocam yanımda kalıp yanmış kalıntılara bakmaya devam ediyor.

"İşiniz bittiğinde, isterseniz bir hizmetçi külleri toplayıp size getirecektir," diyor Henry usulca.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden? Onlarla ne yapacağım ki?"

Henry yaklaşıyor. "Onları onun en sevdiği yerlerden birine serpmek isteyebileceğini düşündüm. Ama eğer çok üzülyorsan, şimdi bunu düşünmek zorunda değilsin. Ben yapabilirim—"

Ona döndüm. "Üzgün değilim. Kutsal ateş istedim çünkü bunun onun için anlamlı olacağını biliyordum. Yasımı sizin memnuniyetinizi sağlayacak şekilde ifade edemediğim durumlar dışında, onu onurlandırmak için yapmam gereken başka bir şey yok."

Henry dudaklarını yaladı ve kaşlarını çatı. "Söylemek istediklerini söylemen için sana biraz yalnız kalma fırsatı vereceğim." Arkasını döndü ve kül yığınıyla beni baş başa bıraktı.

Konuşmadan önce Havenwood House'un kapılarının kapanma sesini duyana kadar bekliyorum.

"Biliyorum, bunu bırakmamı, Stefan gibi bir adamla şansımı denemememi isteyeceksin ama sırf sen öldün diye ilk defa seni dinlersem, bu sadece sana yaranmak olurdu," diye fısıldıyorum.

Başımı geriye doğru eğip iç çekiyorum. Bu çok saçma. Gaven'ın kalıntılarıyla konuşmak, bedeninin yanışını izlemekten daha çok üzüyor beni.

Korumamdan kaçmak için ne kadar zaman harcasam da, istediğim zaman arkamda birinin olması güzeldi.

Arkamı dönüp eve doğru yürürken, yeni bir gün başlamıştı; artık intikam beklemekten bıkmıştım.

Gaven'ın cenaze ateşinden üç gün sonra, Lunameade'den bir haberci güvercin gelir.

Mührün kırılmış olmasını, mektubun Henry tarafından çoktan okunmuş olmasını bekleyerek aşağıya, balmumu mührüne baktım. Ama bana uzattığında hâlâ sağlamdı. Sanırım Gaven'ın ölümüne o kadar üzülmüş ki, artık mektuplarımı el koymayı veya okumayı bırakmış.

Önümdeki kalın kitabı karıştırmayı bırakıp notu kütüphane pencerelerinden içeri süzülen ışığa tutuyorum. Adım Kellan'ın dağınık el yazısıyla yazılmış. Mührü kırıp mektubu açıyorum.

Kuyu akıntısını buldum. Duvarın hemen güneyinde, Kurutulmuş Orman'ın içine doğru kısa bir mesafede kan sisine dönüşüyor. Bu, Güney Kalesi'ne yapılan aşırı saldırıları açıklıyor, ancak Kuzey Kalesi'ndeki saldırılar hala bir gizem.

Kelimelere bakıyorum, anlamlarını çözmeye çalışıyorum. Teorim doğruymuş. Kuyuyu etkileyen her neyse, aynı zamanda Boşaltılmışları da etkiliyor gibi görünüyor. Kan sisinin kaynağını bulmayı beklemiyordum.

Nicolina'nın, Ölümsüzlerin daha fazla güç kazanmak için kuyu suyunu içerek nasıl Tükenmişlere dönüştüklerine dair anlattığı hikâyeyi düşünüyorum. Belki de sudaki kan kalıntıları onları çılgınlığa sürüklüyor.

"Şehirde bir sorun mu var?" diye sordu Henry, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Başımı salladım, kütüphanenin karşısına geçtim ve mektubu ateşe attım.

Henry'nin yüzündeki sinirlilik çok hoş. Dikkatimi çektiğimi bildiğinden beri aurasının tepkilerini kontrol etmede daha iyi hale geldi, ama her zaman kontrol altına almadan önce biraz huysuzlaşıyor. Ondan uzak durdum ve sürekli somurtması bana tatmin veriyor.

Havenwood'ların tam olarak ne istediğini anlamanın eşiğindeyim. Henry ile yaptığım konuşma çok şey anlattı. Babamın yaptıklarından sonra onu öldürmek istemeleri şaşırtıcı değil, ama bunu tam olarak nasıl yapmayı planladıklarını merak ediyorum. Eğer babam bu kadar inatçı olmasaydı, belki kendim yapardım.

Kale surlarını kuyu suyuyla sulamak mantıklı olabilir çünkü şehirden daha küçük. Lunameade'de aynı şeyi yapmaya çalışmak ise muazzam miktarda su gerektirir.

Öğrendiklerimin hepsini aileme anlatmaya niyetim yok, ama neler olacağını bilmek, anahtarı ve çıkış yolumu kazanmak için ne kadar fedakarlık yapmam gerektiğini anlamama yardımcı olacak. Şu an, babama Henry hakkındaki gerçeği söylesem bile, onu idare etmenin kolay bir yolu yok gibi görünüyor.

Mesaj tamamen yandıktan sonra, kütüphane masasındaki hâlâ açık olan kitaba geri dönüyorum. Oturup sayfadaki kaba Stellarium Çiçeği çizimine bakıyorum.

Büyü yeteneğimi ilk keşfettiğimde, farklı zehir türlerinin nasıl çalıştığını anlamak için zehirleri inceledim ve pratik yaparak, her bitki zehrinin nasıl çalıştığını anlarsam, büyümün kurbanları üzerindeki etkisini değiştirebileceğimi öğrendim.

İlk kocam Marc'ı öldürdüğümde, küçük dozlarda belladonna kullandım. Zehirli parmak ucumu sabah çayına hızlıca batırmak halüsinasyonları başlatmaya yetti ve her gün biraz daha ekleyerek durumu daha da kötüleştirdim, ta ki tamamen delirene kadar.

Mountain Haven'daki şifacılar, Lunameade'deki kitaplarda bulunmayan bazı farklı bitkilerin kayıtlarını tutmuşlar. En önemlisi, Stellarium çiçeklerinin zehirli özelliklerini belgelemişler. Bu çiçekler Lunameade'de o kadar nadirdi ki zehirli olduklarını bile fark etmemiştim. Ancak bu kitaba göre, düşük dozlarda hafif bir felç etkisi yaratıyorlar. Daha yüksek dozlarda ise tüm vücudu felç ediyor ve kurban boğularak ölüyor.

“Pekâlâ, o zaman seni çalışmalarına geri bırakıyorum—” Henry sandalyemin üzerine eğildi, nefesi saçlarımı okşarken yaklaştı. “Zehirler.”

“Ölümlerinize ilgili bir sorum var—”

Henry kıpırdanıyor ama itiraz etmiyor.

"Önemli olan yöntem mi yoksa özel koşullar mı?" diye soruyorum. "Yani, bir zehirden kaynaklanan ölüm, herhangi bir zehirden kaynaklanan ölümü engeller mi?"

"Bu bir yöntem, bu yüzden seni istediğim kadar öpebiliyorum."

O kadar yakın ki, ardıç ve soğuk dağ havasının kokusu duyularımı alt üst ediyor. Saçlarımı omzuma doğru kaydırıyor ve burnunu boynuma sürtüyor.

Dişlerinin acısını bekleyerek titriyorum, ama o sadece derin bir nefes alıyor. "Özür dilerim. Dikkatinizi mi dağıttım?"

Onu iterek uzaklaştırdım. "Hayır, bana sadece o sivri dişlerini nasıl sakladığını sormak istediğimi hatırlattın."

Kaşını kaldırarak, "Sadece beslemem gerektiğinde ya da biri oynamak istediğinde ortaya çıkıyorlar," dedi.

Onları benden böyle sakladı. "Yani seni avda yakaladığım ilk gece, o kadını yiyecektin."

“Miriam. Evet.”

Kaşlarımı çatıyorum. İçimde sinir bozucu bir kıskançlık hissi belirliyor.

Dilini şıklattı. "Onunla durum aynı değildi. O sadece biraz eğleneydi. Onu sahiplenme dürtüsüne bile kapılmadım. O sadece basit bir avlanma ve

beslenme meselesiydi. Kıskanmaya gerek yok."

"Kıskanç değilim," diye tersledim.

Kaşını kaldırıp başını öne eğdi. Koyu renk saçları alnına döküldü. Ona bu kadar sinirli olduğum halde bu kadar yakışıklı görünmesi sinir bozucu.

"Kıskanç değilim ama gerginsin," diye mırıldandı. "Gece geç saatlere kadar süren fantezilerin yetmedi mi? Oyuncaklarından zevk aldığını biliyorum ama bensiz aynı tatmini elde etmenin zor olduğunu tahmin ediyorum. Seni yatağında tekrar görmekten mutluluk duyardım."

Zehirler hakkındaki kitap o kadar ağır ki, ona fırlatsam zarar verebilir, ama çok değerli. Daha fazla zamanım olduğunda tekrar ele almam gerekebilir.

Beni şaşırtmak mı istiyor? Tamam. Ben de aynısını yapabilirim.

"Nicolina Laurence ile görüşmek istiyorum. Sizce benimle görüşür mü?"

Henry'nin yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Neden o?"

"Çünkü hikaye anlatıcıları aynı zamanda tarihçidir ve onun anlattığı hikaye benim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu."

Elini yüzüne sürerken, bu işe duyduğu sinir bozucu his de cabası. "Randevu almamız gerekecek. Raining Star Bar'a gidip bu öğleden sonra veya bu akşam bizi kabul edip edemeyeceğine bakacağım."

Aşırı neşeli bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: "Ne kadar yardımsever bir koca."

Kütüphane kapısına doğru yürürken gözlerini devirdi. "Hizmet etmek için yaşıyorum." Kitabıma baktı. "Şu anda böyle bir kitap yazabileceğinizi düşünüyorum."

Başımı yana eğip ona en küçümseyici gülümsememi verdim. "Böyle düşünebileceğini anlıyorum, ama her zaman söylediğim gibi: Bir kadın asla çok zengin, çok özgüvenli veya zehirli bitkiler hakkında çok bilgili olamaz."

HARLOW

Henry sözünde durarak, isteksizce de olsa bize Nicolina ile bir randevu ayarladı. Ne yazık ki, Nicolina ondan hiç hoşlanmıyor, bu yüzden bizi üç gün bekletti; gece masal saati bittikten sonra, geç saatlerde ve Raining Star Bar neredeyse boşken.

Azalan sayıdaki hikaye anlatıcısı barda oturmuş, içki içip sohbet ediyor ve ara sıra içten kahkahalar atıyor.

Henry, Nicolina'nın karşısına otururken, ben de onun yanına oturmayı tercih ettim; böylece bu konumun onun için daha az düşmanca bir durum olacağını umdum.

Yarın Karanlık Yıldız Festivali'nin başlangıcı için Lunameade'e geri dönüyoruz. Bir süreliğine şehre son ziyaretim olacak. Eğer o, Drained'in evrimi ve babamın deliliği hakkında kaçırdığım şeyi anlamama yardımcı olursa, bu bile tünelin anahtarını elde etmem için yeterli olabilir.

Yaşlı kadın, beni değerlendirmek için defterinden başını kaldırdı. Lunameade'deki kuyumuzun eskisi kadar etkili bir şifa kaynağı gibi görünmediğini zaten açıklamıştım ve bu onun ilgisini çekmişti.

“Sorunun çevresel olduğunu düşünüyoruz,” diyorum. “Bunu açıklayabilmek ve uzmanlığınıza faydalanabilmek için bazı sırları sizinle paylaşmam gerekecek ve siz de bu sırları Tanrı'nın huzurunda saklayacağınıza yemin etmelisiniz.”

Raining Star Bar'da geçirdiğim kısa süre içinde, hikaye anlatıcıları arasında belli bir düzeyde batıl inanç olduğunu fark ettim. Bağlılıklarını

ciddiye alıyorlar ve bu, en saf niyetler olmadan edilecek bir yemin değil.

“Tarih anlatıcılarının kutsal görevi, tarihimizi paylaşmak için hangi bilgilerin gerekli olduğunu ve hangi ayrıntıların gizli kalması gerektiğini anlamaktır,” diyor Nicolina. Elini kalbinin üzerine koyuyor. “Yedi Tanrı adına yemin ederim ki, bugün burada paylaşılan hiçbir gizli bilgiyi, onu paylaşanlardan başka kimseyle paylaşmayacağım.”

Henry'nin rahatsızlığını hemen hissettim. Kuyularla ilgili tüm bilgileri ona önceden vermeyerek, hâlâ benim gözümde tekrar iyi bir izlenim bırakması gerektiğini hatırlatıyorum. Şimdi, bir dahaki sefere bir şey yapmasını istediğimde, itaat etmek zorunda hissedecek.

Manipölasyon, erkeklere özgü bir yöntem olduğu için en sevdiğim taktik değil, ancak etkinliğini de inkar edemeyiz.

Nicolina, kuyunun iyileştirici büyüsünün işe yaramaması, kan sisi ve Tükenmiş Varlıklar hakkında şimdiye kadar keşfettiklerimizi açıklarken dikkatle dinliyor.

İşimi bitirdiğimde, odanın karşısındaki bir kadına el salladı ve birkaç dakika sonra önümüzde taze demlenmiş bir çay ve küçük keklerden oluşan bir tabak vardı. Nicolina hepimize çay doldurdu ve çilekli kekten bir ısırık aldıktan sonra nihayet dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Kuyunun çalışmamasıyla ilgili ne demek istediğinizi daha ayrıntılı açıklayabilir misiniz?" diye soruyor.

Sırtımda soğuk terler beliriyor. Bu sorunun geleceğini biliyordum ama ailemdeki en ufak bir zayıflık belirtisini bile ortaya çıkarmaktan endişeleniyorum. Uzun zamandır güçlü, kusursuz ve yenilmez görünme ihtiyacı hayatımı yönetti. Ailemin dış görünüşündeki bir çatlağı paylaşmak doğal değil ama gerekli.

“İyileşmiyorlar ve bazılarında biraz huzursuzluk yaratıyor gibi görünüyorlar.” Umarım bu, ona bir fikir verecek kadar ince bir anlatımdır, çünkü deliliğin tüm boyutunu açıklarsam, Henry şüphesiz aptalca bir şey yapacaktır. Şehri felç edecek olmasına rağmen, babamı öldürmek istiyor zaten.

Nicolina başını yana eğerek düşündü. "Kuyuların nasıl aktığını gösteren bir çizim yapabilir misin?" Defterini açtı ve kömür kalemini bana doğru uzattı.

Tereddüt ediyorum. Bu o kadar değerli bir bilgi ki, atalarımızdan biri, belki de babam, bunu aileden bile saklamaya çalışmış olabilir. Ama onun uzmanlığına ihtiyacım var, bu yüzden Dağ Kuyusu'nun, Kan Kuyusu'nun ve

uzun bir tereddüt anından sonra Aile Kuyusu'nun kaba bir taslağını çiziyorum.

Nicolina üçüncü kuyuya baktığında gözleri hafifçe irileşti. Parmağıyla yolu takip etti ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Uzun bir aradan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Sanırım cevabı arıyorsunuz. Kuyudan gelen su akışı burada, Mountain Haven'da başlıyor, kasabadan geçiyor, Aile Kuyunuza ulaşıyor ve sonra Kurutulmuş Ormanın kenarına dökülüyor. İkinci kan vergilerinin insanları huzursuz ettiğini, her zamankinden daha fazla protesto olduğunu söylüyorsunuz. Klan ilk kez kuyuya geldiğinde ve Vardek'in korumasını kazandığında, yerleşim yerlerinin etrafına ilk küçük şehir surlarını inşa ederken kanlarını akıtarak adak sunmaktan mutluluk duymuşlardı. Alistair Carren onlarla ilgilendi. Kimseye farklı davranılmadı ve daha fazla insan sulara girip ilahi hediyelerle kutsandıkça, onların yardımını memnuniyetle karşıladı. Daha da önemlisi, kutsanmayanlar bile iyi işlerle görevlendirildi ve topluluğun eşit üyeleri olarak muamele gördüler - tıpkı burada, kalede olduğu gibi. Öyleyse sormamız gerekiyor - şehirde ne değişti?”

Onun parmağının Kan Kuyusu'nun üzerinde durduğu yere, haritaya bakıyorum.

"Kutsanmamış olanlar bizden daha aşağıda görülmeye başlandı, biz ise daha fazla kan vergisi istedik," diyorum.

Nicolina başını salladı. “Sizin aileniz ve Lunameade'deki diğer büyülü aileler, kutsanmamışların büyüü olmadığına inanıyordu. Ama gönüllü ve açık bir kalple yapılan bir adakla, öfke ve nefretle yapılan bir adak arasında fark vardır. Belki de sandığımız kadar büyüüz değillerdir. Belki de kuyudaki gerçek zehir onlardır ve bu zehir sizin ailenizi ve Büyüsü Tükenmiş Olanları etkiliyordu.”

Ona şaşkınlık içinde, sessiz bir halde bakıyorum. Her şey çok mantıklı. Ailem, kutsanmamış insanların tüm nefret ve tiksintisine batmış durumda. Babam ve Abel, her gece şehrin surlarını kutsal ateşle aydınlattıktan sonra kuyuya en çok gelenler. Her gün daha fazla öfke ve aşağılama alıyorlar ve bu durum, ikinci ondalık vergilerden beri daha da kötüleşti.

Nicolina, “Tavsiyem, zekât uygulamasını tamamen durdurmaktır,” diyor. “Tekrar gönüllü hale getirin. Özgür iradeyle yapılan bağışlardan daha güçlü bir şey yoktur.”

Söylediklerinin hepsi çok mantıklı, ama bunun iyi bir fikir olduğuna ailemi nasıl ikna edeceğimi hayal bile edemiyorum. Tartışmalarını şimdiden

kafamda duyabiliyorum. Eğer yanılıyorsa, sonrasında insanların tekrar ondalık vergi ödemeye başlamasını sağlamak neredeyse imkansız olacak. İşleri daha iyi hale getirebilir, ama aynı zamanda kasabadaki kaynayan gerilimi topyekün bir isyana da dönüştürebilir. Nişan partimiz sırasında Carrenwell House'a saldırmaya cesaret ettiler bile. Devrimleri uğruna şiddeti tırmandırmaya hazırlar.

Çay fincanımı tabağında çevirip Nicolina'nın gözlerine baktım. "Yapılanların geri alınabileceğini düşünüyor musun?"

Omuz silkerek, "Bunu söyleyemem. Bu, Tanrı'nın elinde. Bazen yapabileceğiniz tek şey, gelecekteki hasarı azaltmaktır." dedi.

Parmak ucumla fincanımın kenarını okşadım ve Henry'ye döndüm. "Bize birkaç dakika yalnız kalma fırsatı verebilir misin?"

Kaşlarını çattı, alnında bir kırıışıklık oluştu. Tartışmak istedi ama vazgeçti ve sadece başını sallayıp bizi kendi halimize bıraktı. Salonun karşısındaki bara oturduğu anda, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Onu görmezden geliyorum ve dikkatimi, üzerinde küçük turuncu çiçeklerle elle boyanmış zarif siyah fincana veriyorum.

"Bu çiçekler bu duvarların dışında kolay bulunmaz," diyor Nicolina. "Bunlara Polm'un Eseri deniyor. Oldukça eşsiz bir çiçek. Bu güzel yaprakların içindeki zehir ölümcül değil. Toplanıp toz haline getirildikten ve yutulduktan sonra, Polm'un Eseri yaprakları bir kişi ve büyüğü üzerinde geçici bir etki sağlıyor." Henry'ye bir bakış atıyor. "İhtiyacınız olursa."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ya biri onu bulmak isteseydi?"

"Kalenin dördüncü katındaki bitki bahçesini ziyaret edebilirlerdi. Ya da altıncı katın arkasında, ana kapının hemen doğu tarafında, kendiliğinden yetişen bir bitki öbeğı bulabilirlerdi."

Bu bilgiyi sonraya saklıyorum ve parmağımla çiçek desenini takip ediyorum. "Bana Ölümsüzler'den bahset," diyorum.

Nicolina, odanın diğer tarafındaki barda oturan Henry'ye omzumun üzerinden baktı. "Evet, onun ne olduğunu bildiğini, senin de onun tarafından sahiplenildiğini duydum." Sandalyesine yaslandı ve çayından bir yudum aldı. "İkisi de yaşam ve ölümden ibaret, insanlardan daha ilkel ve içgüdüsel, ama 'Tükenmişler' kadar vahşi değiller. Düzenli beslendikleri sürece öyle kalırlar. İnsanlardan daha güçlüler ve daha hızlı iyileşiyorlar, ama yok edilemez değiller."

Çay fincanıma bakıyorum. Hepsinin Henry kadar güçlü olmadığını bilmek güzel. Eğer Stefan onlardan biriye, onu öldürebilmeliyim. Bunun

için bolca zehir kullanmam gerekecek.

Nicolina, Henry'ye bakarak, "Henry'yi çocukluğundan beri tanıyorum," diyor. "Ailesiyle her zaman aynı fikirde olmuyoruz ama o iyi bir adam. Bu topluluğu önemsiyor ve bizi bir arada tutmak için kendinden çok şey verdi. Yöntemlerine her zaman katılmıyorum ama Havenwood'lar ile—" kelimeleri arıyor, "diğer liderlik arasındaki fark, farklı görüşlere hoşgörüyü yaklaşmaları. Bize özgürce konuşma fırsatı veriyorlar ve bu sayede daha iyi bir halk olduk."

İkimize de daha fazla çay doldurdu.

"İnsanlar bunu unutuyor. Bu hikayeler pek hoş olmadığı için sık sık talep edilmiyor, ancak yıllar içinde topluluklarımızın daha küçük, daha uç kesimleri ayrılıp kendi toplumlarını kurmaya çalıştılar," diye devam ediyor Nicolina. "Divine Kennymyra'yı reddedenler oldu çünkü onun insanları zevk almaktan utanmak yerine zevkin tadını çıkarmaya teşvik ettiğini biliyorlardı. Kendi zevklerinin sahibi olan güçlü kadınların partnere ihtiyaç duymadığını biliyorlardı. Gelişmek ve sağlıklı ilişkiler kurmak için çaba göstermek yerine, kadınları tuzağa düşürmek için bir bahane aradılar. Ve biliyor musunuz ne oldu?"

Başımı sallıyorum.

Nicolina şöyle açıklıyor: "Onlar yok oldular, çünkü kadınları bu ideallere ikna etseler bile, bu ilişkilerde eşitlik veya neşe yoktu ve zevk olmadan hayat olmaz. Bir topluluk bilgiye erişimi engellemek, insanlarını güçsüzleştirmek üzerine kurulduğunda, daha büyük bir tehdit ortaya çıktığında onları kurtaracak kimse olmaz. İlk çöken medeniyetler, kimsenin iktidara karşı gerçeği söylemediği, her sesin bir koronun parçası olması veya susturulması gereken medeniyetlerdir. Göçebe klanlarımızdan önceki zamanlardan kalma tarihlerimizde, topluluklarının çeşitliliğini benimsemeyenlerin yok olmaya mahkum olduğunu çok iyi biliyoruz."

Çayımı uzunca bir yudumla içip fincanımın kenarından yaşlı kadını süzdüm. Stefan'ın teyzesiydi. Grileşmiş saçları ve kırışmış cildiyle fiziksel olarak ona benzese de, gözleri öfke yerine zekâ ve anlayışla doluydu.

"Seni görüyorum," diyor Nicolina. "Onlar senin bu oyunda bir piyon olduğunu düşünüyorlar, ama ben senin bir oyuncu olduğunu düşünüyorum."

Onun elini tutmak için uzanmamı sağlayan şey, içten gelen bir takdir duygusu. "Teşekkür ederim, Nicolina. Bana karşı dürüst olduğun için. Aileme karşı sevgin olmadığını biliyorum, ama yaptığın hayati işi takdir ediyorum."

Biraz daha dik oturuyor. "Veliaht ve eşi tarafından bir bilgelik kaynağı olarak görölmek bir onur. Gerçekten de çok etkileyici bir çift olmuştunuz."

"Evet, tıpkı ıraya ateş tutmak gibi." Elimle çekmeye çalışıyorum ama bileğimi kavırıyor.

"Sadece ateşin kendisi olduğundan, yanan kişi olmadığından emin ol." Anlamlı bir bakışla Henry'ye baktı.

Ayağā kalkıp elimi kalbime götürdüm. "Teşekkür ederim, Nicolina. Hikayelerini ve bilgeliğini paylaştığın için."

Henry, Nicolina'ya son bir bakış atarak beni Raining Star Bar'dan dışarıya uğurladı. Gece, etkileyici bir şekilde soğuktu. Sokakların bu kadar boş olması için çok geç değildi, ama herkes muhtemelen Karanlık Yıldız Festivali başlamadan önce dinleniyordu. Kalenin de kendi kutlaması olacaktı.

Gökyüzü burada çok karanlık ve berrak, özellikle de yarın başlayacak güneş tutulmasından önce. Hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim. Bu manzara, Aidia'ya nasıl görüldüğünü anlatabilmek için daha iyi bir konuşmacı olmayı dilememe neden oluyor; böylece ona şehrin surlarının dışındaki dünyanın çok daha güzel olduğunu hatırlatabilirdim.

Henry'nin kolu belime sıkıca sarılı. Bu yakınlıktan rahatsız değilim. Özellikle geceleri, serin havalara hala alışmadım.

İleride bir barın önünde bir grup adam gülüşüp sohbet ediyor. Neredeyse yanlarına gelene kadar Stefan'ın aralarında olduğunu fark etmiyorum. Tabii ki orada. Sanki onun hızlı ölümünden başka tek bir düşünceye sahip olduğum için cezalandırılıyorum.

Grup sessizliğe büründü ve biz yanlarından geçerken bize alaycı bir bakış attı. Onları geçtikten sonra kahkahalara boğuldular.

Stefan'dan şimdi hızlıca intikam almak istesem de, yeterli bir iş çıkarmak için vaktim yok. Karanlık Yıldız Festivali'nin başlangıcına yetişmek için yarın Lunameade'e geri dönmemiz gerekiyor. Eğer o zaman yola çıkmazsak, kısmi bir güneş tutulması sırasında Kurumuş Orman'dan geçme riskimiz var ve bu çok kötü bir fikir olur çünkü Kurumuş Orman sakinleri karanlığı sever.

Yokuş yukarı yürüyüşümüze sessizce devam ediyoruz, ama Henry'nin Nicolina ile ne konuştuğumu merak ettiğini neredeyse duyabiliyorum.

Sonunda Havenwood House'un ön kapılarından içeri giriyoruz ve doğrudan merdivenlerden yukarı, Henry'nin yatak odasına çıkıyoruz.

Önümüzdeki birkaç günde bizi bekleyen her şeyin düşüncesi beni çok yoruyor, ama odama gitmek için dolabın içinden geçmek üzereyken Henry kolumu tutuyor.

Başını öne eğdi, koyu renk saçları alnına döküldü. Gözleri yalvarır gibiydi. "Uzun ve zorlu birkaç gün olacak. Bana güveniyor musun?"

Bu soru karşısında o kadar şaşırdım ki neredeyse gülecektim. "Elbette hayır."

"Yapabildin mi?"

Ona bakıyorum. Bunun bir oyun olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Ama ona baktığımda, gerçekmiş gibi geliyor. Sanki benim evet dememi çok istiyor gibi. Ve belki de gerçekten istiyor. Belki de sadece aileme onun ne olduğunu söylemeyeceğimden emin olmak istiyor.

"Harlow?" Çenemi yukarı kaldırıyor. "Benim yatağında uyu."

Başparmağı çenemi okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Çok cazip geliyor. Gaven öldüğünden beri iyi uyuyamıyorum. Odamıma birinin girip beni öldürmeye çalışmasından ya da uyurgezer halde balkona çıkma girişiminden çok korkuyorum.

Teslim olmak daha kolay olurdu ama bir kahramana ihtiyacım yok. Kendimi çok defa kurtardım, bir erkeğin bunu benim için yapmasına gerek yok.

Reddetme zahmetine girmiyorum. Odamıza giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve Kyrin'in yanındaki yatağa yığılıyorum.

HENRY

Kale surlarından personel almak beni çok rahatsız ediyor. Özellikle yılın en karanlık üç gününde kaleyi korumak için her türlü sağlam kişiye ihtiyacımız var, ancak intikam planımızın bu son aşamasını gerçekleştirmek istiyorsak, yardım almadan bunu yapamayız.

Lunameade'deki Carrenwell'ler ve diğer tüm büyülü ailelerle başa çıkacak insan gücümüz yok, ama stratejistlerimiz ve arkamızda isyancı güçlerin ağırlığı var. En dindar insan değilim ama Kurumuş Orman'ı geçerken Tanrı'ya dua ettim.

Anne ve babamı Carter veya Bryce'ın desteği olmadan kalede yalnız bırakmak beni çok tedirgin ediyor. Onlara veda etmek çok kesin bir veda gibi geldi. Mountain Haven halkı için değil, bu evrimleşmiş Drained'lerin üç günlük karanlıkta neler yapacağı konusunda daha çok endişeliyim.

Annem ve babam benim gibi Ölümsüz olma ayrıcalığına sahip değiller, ama onların işleri kendi başlarına halledebileceklerine güvenmek zorundayım. Özellikle Harlow'un auramdaki huzursuzluğu okuyabildiği şu dönemde, dikkatimi dağıtmanın zamanı değil.

Şehrin güneybatı kesiminde lüks bir pansiyonda kalıyoruz. South Hold'a kolayca gidebileceğimiz kadar yakın, ama bağımsızlık hissi verecek kadar da uzak.

Bu Harlow'un fikriydi. Gelir gelmez ailesinin evinde kalmayarak, kendimizi Carrenwell'lerden ayrı bir varlık olarak konumlandırdık ve böylece onların ilgisinin dışında kaldık.

Yeleğimin son birkaç düğmesini ilikleyip ceketimi giyerken pansiyon penceresinden dışarı bakıyorum. Carter ve Naima arka verandada oturuyorlar. Naima bu kısımda bize katıldı çünkü çok yetenekli bir şifacı ve işler ters giderse daha ciddi bir yardıma ihtiyacımız olabilir. O, Carter ve Bryce da pansiyonda kalıyorlar. Carrenwell Evi dışında bir yerde kalmanın ikinci avantajı, Carrenwell'lerin fark etmeden gelip gitme fırsatı sunmasıdır.

Naima başını geriye doğru eğip Carter'ın söylediği bir şeye gülüyor. Onları izlemek, isterseniz de istemeseniz de, samimiyete en ön sıradan tanık olmak gibi. Büyük, gösterişli şeyler değil bunlar. Yüzlerce küçük dokunuş. Çay istediğini anlayıp her zaman en sevdiği çay çeşitlerini hazır bulundurması. Masamıza gelip gergin olduğunda elini omzuna koyması. Hâlâ hatırlıyorum, bir gün bara koşarak gelip beni ve Bryce'ı karşılamış ve renkleri görebildiğini söylemişti. Onun adına çok mutlu olsam da biraz da kıskanmıştım.

Genç ve tasasız olduğum zamanlarda, o tür bir yakınlığa özlem duyuyordum, ama yıllarımı kalbimdeki sevgi arzusunu tamamen yok etmeye çalışarak geçirdim. Halkımın hak ettiği intikama bu kadar yakınken kendime bir zayıflık göstermeme izin vermek için bunca kez ölmedim.

Ama o hayali o kadar uzun süre aç bıraktım ki, pençeli ve kurnaz bir hale geldi. Ona ufak bir şans bile verilirse, yeniden kök salacak ve durdurulamaz bir şeye dönüşecek. İstemek tehlikeli bir şeydir. Belki de hayatta kalamayacağım tek şey budur.

Harlow'u her zaman çok iyi tanıyorum, ruh halindeki değişimleri çok iyi hissediyorum. Onun huzursuzluğunu seziyorum. Tanıdık bir kafese geri dönmekten hem rahatlamış hem de huzursuz. Kuzey Kalesi'nden geçerken, tüm yol boyunca malikanenin pencerelerinden gözlerini ayırmadı. Onu suçlamıyorum. Kız kardeşini görmek istiyor ve bu çaresizliği, Rafe ile olan hesabını kapatana kadar daha da artacak.

Harlow ile ailesi arasına nifak sokmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Gerçek şu ki, nifak zaten vardı, ama öğrendiklerinin hiçbirisi onu kardeşlerinin veya annesinin sahip olduğu sihir konusunda daha açık sözlü yapmadı. Biraz daha hazırlıklı olacağımızı ummuştum, ama Karanlık Yıldız Festivali'nden önce Ölümsüz olduğumu öğrenmesini beklemiyordum ve Gaven'ı bu kadar kısa süre sonra kaybetmek zorunda kalacağını da hiç tahmin etmiyordum.

Bu durum onun bana daha çok güvenmesini sağlamak yerine, onu daha da içine kapanmaya itti.

Zamanım tükeniyor. Onun güvenini yeniden kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Ellerini koyu renk elbisesinin üzerinde gezdiriyor ve bir yandan diğer yana dönüyor. Rengini görmeme gerek yok, siyah olduğunu biliyorum. Acı Gecesi'nde herkes siyah giyer.

Gergin olduğunu biliyorum ama duruşundaki gerginlikten bunun sadece çok hafif belirtilerini görebiliyorum.

Babasının kutsal ateşle kutsanmış herkesi öldürdüğünü söylediğimde yüzünden anladım. Hemen doğru olduğunu kavradı, ama yine de halkını güvende tutmanın başka bir yolu olmadığına inanıyor. Kahramanlık yapmamasına saygı duyuyorum, ama kendine özgü bir ahlak anlayışı var. Sadece hedeflerimizi bu anlayışla nasıl uyumlu hale getireceğimi bilmiyorum.

Aynanın önüne geçip, kıvrıkcık saçlarını yüzünden uzak tutmak için birkaç tel toka taktı. Sonra elini kalbine götürüp başını aşağıya eğdi. İçini çekip başını salladı, ellerini kenetledi ve yüzüne hüznü bir ifade takındı.

"Üzgün görünmeyi mi çalışıyorsun?" Bu absürtlüğe neredeyse gülecektim.

Bana sinirli bir yan bakış attı. "Evet, Henry. Bir saat sonra herkes bana bakacak ve ben de o ürkütücü, suçlu ölü kocamın ne kadar harika bir adam olduğu hakkında bir sürü yalan söyleyeceğim. Üzüntümün gerçek olduğuna inanmaları için yeterince üzgün görünmeliyim, ama dağ adamı kocamla yeni evliliğimde iyileşme bulmadığımı düşünmeyecek kadar da üzgün görünmemeliyim." Yüzüne tekrar baktı, birkaç mikro ifade arasında gidip geldi, sonra birine karar verip bana döndü. "Bu yüz ifadesi, 'Kocamın ölümüne üzüldüm, ama benimle evlenecek ve kusurlu toplumsal kadın ideallerimize göre bana değer verecek yeni birini bulduğum için mutluyum' mu diyor?"

Dudaklarımı ısırdım. "Bütün bunları ifade ettiğinden emin değilim, ama eğer amacınız buysa samimi görünüyor."

Dönüp sinsi bir gülümsemeyle aynaya doğru geri yürüdü.

"Neden bu kadar sakınsın?" diye soruyorum.

Uzandı, kravatımı düzeltti ve gözlerinde muzip bir ifadeyle bana baktı. "Böyle olmamayı göze alamam." Ceketimin önünü düzeltti. "Ah, bir şey daha. Bana söz verdiğin o iyiliği kullanmanı istiyorum. Tören bittikten sonra, yüksek mevkidekilerin resepsiyonunda bir şeyler söylemeni istiyorum." Sesi rahattı ama gözlerime bakmaktan kaçındı.

Ne söylememi istiyorsunuz?

Benden yüzünü çevirip aynaya bakarak elbisesini düzeltti. "Rafe'i, Mountain Haven'ı yerle bir eden Drained saldırısını organize eden kişi olmakla suçlamamı istiyorum. Drained'leri şehirden uzaklaştırıp kaleye gönderenin, Polm'dan aldığı manipölasyon büyüü olduğunu söylemeni istiyorum."

Sözler o kadar inanılmaz derecede gerçek dışı ki, anlamını kavramak biraz zaman alıyor. Artık beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda, öyle patlayıcı bir şey söylüyor ki, neredeyse tamamen kendimi kaybediyorum.

"Tüm adamlarınıza yalan söylememi, suçu Rafe'in üzerine atmamı mı istiyorsunuz?"

Bana ifadesiz bir şekilde bakıyor. "Evet."

Öfkemden neredeyse titriyorum. "Bunun senin anne babanın işi olduğunu biliyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Bunu bilmiyorum. Şüpheleniyorum ama emin değilim. Ama bunu söylemekten ne kadar nefret edecek olsanız da, bu gerekli. Size yalanınızın bir bedeli olacağını söylemiştim. Yalan karşılığında yalan, eşit bir anlaşma gibi görünüyor."

Kanımda öfke kaynıyor ama Harlow bana bakmıyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bu isteğe verdiğim tepkiyi gözlemliyor. Değerlendirmesi ayıklaştırıcı. Kendimi kontrol etmeliyim. Bu, onun güvenine ihtiyacım olacak kritik bir an. Eğer hata yaparsam, daha da uzaklaşacak ve ona ulaşamayacağım.

"Bu sadece bir yalan değil, Harlow. Bu, halkıma, kız kardeşimin anısına yapılan bir ihanettir."

"Daha büyük suç, sorumlu olan o adam olmaz mıydı?" diye karşılık veriyor. "Şimdi vicdan sahibi olma. Evliliğimizin intikamdan başka bir şeyle ilgiliymiş gibi davranarak bana hakaret etme. Hele de kelimenin tam anlamıyla benim sırtımdan geçindikten sonra. Bu bir rica değil. Bu bir takas. Bu anlaşmanın kendi tarafını yerine getirecek kadar bana saygı duyabilirsin ya da çekip gidebilirsin ve ben de bunu sensiz yapmanın bir yolunu bulurum."

"Holly'nin anısını, onu kimin öldürdüğü konusunda yalan söyleyerek kirlitemem. Bunu benden nasıl isteyebilirsiniz?"

Kapıyı işaret ederek gözlerini kısıyor. "Çünkü gerekli. Çünkü intikam düzgün ve temiz bir şey değildir. Çirkin şeyler yapmayı gerektirir. Canavar

rolünü oynamayı seviyorsun ama pis işleri yapacak cesaretin yok. Davana dahil olmuşsun ama kendini adamış değilsin."

Benden nasıl şüphe edebilir? Bunun için acı çekmediğimi nasıl düşünebilir?

"Ne saçmalıyorsun sen? On yıldır kendimi buna adadım. Kız kardeşimin intikamı için kendimi yenilmez bir güce dönüştürmek adına defalarca öldüm."

Harlow acı bir kahkaha attı. "Kendini, suçluluk duygusunu hafifletmek için, yıkılmaz bir güce dönüştürdün. Ama çektiğin acılarla Holly'yi geri getiremezsin."

Bu sözler insanın içini buruyor. Nefes alamıyorum ama Harlow henüz işini bitirmedi.

"Birçok insan işin içinde olmak istiyor," diyor. "Kahraman gibi görünmek, düşmanlarının kızını ele geçirmek, kelimenin tam anlamıyla onun canını almak istiyorlar. Ama kararlı olmak, ne gerekiyorsa yapmak için egonuzdan vazgeçmek demektir. İntikamda hiçbir onur olmadığını herkesten çok siz bilmelisiniz. Sadece yapmaya istekli olduğunuz ve tahammül edemediğiniz şeyler vardır. İşin içindesiniz, ama kararlı değilsiniz."

"Öyleyim," diyorum.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Değilsin. On yıldır nefret ettiğini, kız kardeşinin intikamını almak için defalarca ölüp geri döndüğünü iddia edebilirsin, ama geçici bir yalan söylemek için egonu feda edemiyorsan, sandığın kadar kararlı değilsin."

Onunla tartışmak istiyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Babasını alt etmenin verdiği tatmine kıyasla bir yalanın ne önemi var ki?

Titrek bir nefes alıyor, vücudu öfkeyle titriyor. "Anne babamın günahlarını gizlemek için yalan söyledim. Onlar için evlendim, seviştim ve öldürdüm, çünkü kız kardeşimi kurtaramadığımda bu işi yapmaya devam etmenin bedeli buydu. Bu şehrin kadınları ile tacizcileri arasına girdim. Onları güvende tutmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske attım ve yaralandım. Çünkü erkeklerden korunmak yeterli değil, tıpkı onların şiddetine karşı intikam almak yeterli olmadığı gibi. Bunu içime çektim, iliklerine kadar emdim. Canavar oldum. Çünkü erkeklerin hizaya gelmesini sağlayacak olan şey, empatiye başvurmak değil. Bu sokaklarda yürüyen en tehlikeli şeyin kendileri olmadığı korkusudur."

Harlow bana dik dik bakıyor, gözleri tehditkar bir öfkeyle parlıyor, göğsü nefes kesici bir hiddetle kabarıyor. Hayatımda hiçbir kadına bu kadar çekilmemiştim.

Göğsüme sertçe dürttü. "Bir yemin ettin. Şimdi ya sözünü tut ya da diğerleri gibi benden korkmayı öğren."

Harlow'un varlığı yadsınamaz. Onun inancı, kalbime saplanan bir ok gibi.

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Hareketini takip ettim, bu dar pantolonun içinde sertleşen penisimin gerginliğini hafifletmeye çalışarak kıpırdandım.

"Ne kadar zamanımız var?" diye soruyorum.

Gözleri birden gözlerimle buluştu. "Yarım saat. Neden?"

Elimle boynuna dokunup onu bana bakmaya zorluyorum. "Çünkü gergin görünüyorsun."

"Bana öyle bakma. Günde iki kez seninle birlikte olmakla ilgilenmiyorum," diyor ama kalbi hızlanıyor.

Gülmeden edemiyorum. "Bir kerecik de olsa?"

Kaşlarındaki kırılganlık yumuşadı. "İstediklerimi yapacağına yemin etmedikçe olmaz."

Boğazını hafifçe sıktım, nabzının parmaklarıma daha sert bir şekilde çarptığını hissettim. "Tanrıya yemin ederim ki yalan söyleyeceğim ve Rafe'in, Enerjisi Tükenmişleri Mountain Haven'a saldırımları için zorladığını ve Lunameade halkının sağlığı ve güvenliği için bir tehdit olduğunu söyleyeceğim."

Kalp atışları hızlanıyor. "Mor."

"Hmm?"

"Yırtacağınız iç çamaşırı koyu mor renkte."

Onu duvara doğru ittim, yanımda asılı olan resim yere düşüp paramparça oldu, ben de onu öptüm. Saçlarımdan bir tutamını yakalayıp beni kendine doğru çekti. Pantolonumun fermuarını açıp penisimi dışarı çıkardım ve hızlıca okşadım.

Boğazını sıkıca kavrayıp elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladığımda nefesi kesildi. Meme uçları çoktan sertleşmiş, koyu ipek kumaşın ve altındaki dantelin altından belirgin bir şekilde görünüyordu.

Bu farklı. Bu bir ritüelin ya da bir gösterinin parçası değil. Bu, meraklı gözlerden uzakta, sadece istediği için yaptığı bir şey. Beni hâlâ sevmiyor olsa bile, bu bana umut veriyor.

Yavaş davranıp işi iyice halletmek cazip geliyor ama yavaşlamak istemiyorum. Onu öyle sert ve derinden becermek istiyorum ki, haftanın geri kalanında her hareketimde beni hissetsin. Günlerce kendimi tutmak ve öfkesinin geçmesini beklemek beni sadece istemeye mahkum etti.

Bu geceki kasvetli töreni göz önünde bulundurursak, elbise normalde giydiklerinden daha muhafazakâr, ama ben elimi sağ bacağındaki yırtmaçtan yukarı kaydırıp elbiseyi biraz daha yukarı çekiyorum. Sağ uyluğunu kalçamın üzerine atıyor ve bu bana gereken tüm cesareti veriyor. Onu kaldırıyorum ve elbiseyle biraz uğraştıktan sonra bacaklarını belime doluyor.

Külotunu yırtmamın sebebi, daha sonra onu üzerinden çıkarıp ağzına tıkmak ve tekrar onunla sevişmek istemem değil. Bunun yerine, külotunu kenara itip sertçe içine giriyorum.

Harlow'un ağzından boğuk bir inilti kopuyor ve tek istediğim o sesi tekrar tekrar, olabildiğince çok kez duymak. Onu duvara yaslayıp sertçe içine giriyorum. Beni öpüyor ve dudağımı ısıyor, dişlerim acıyor ve diş etlerimi itiyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama onunla bu neredeyse imkansız.

"Kahretsin, Harlow. Çok ıslaksın," diye inledim.

Çenesinden boynuna doğru öpücükler konduruyorum, çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. Onu ısırmamalıyım. Önümüzdeki birkaç gün uzun ve yorucu olacak ve gücüne ihtiyacı var. Ama dişlerimin boynuna hafifçe değmesi bile onu titretiyor.

Dişlerimi yumuşak tenine batırıyorum ve o inleyerek bana doğru kıvrılıyor, ben de dişlerimi geri çekip kanını ağzıma çekiyorum. Vücudu bana karşı kasılıyor. Çok iyi hissettiriyor.

"Daha sert," diye inledi.

Ben ona girip çıkarken arkasındaki duvar gıcırıyor. Harlow'un eli tutunacak bir şey aramak için yana doğru uzanıyor ve duvara monte edilmiş raftan birkaç kitabı deviriyor. Ben onu becermeye devam ederken kitaplar yere düşüyor.

Bu pozisyonda olmak çok iyi, çok derin bir his. Sadece birkaç acı dolu gün oldu, ama bu bile çok uzun. Buna her gece ihtiyacım var.

Son bir kez daha kanını alıp yarayı öperek kapatıyorum. O da hayal kırıklığıyla inliyor.

Dönüp onu duvardan uzaklaştırdım ve pansiyon çalışanlarının bizim için çay takımı hazırladığı masaya doğru taşıdım.

Tek elimle tüm çay takımını masadan savurdum ve narin fincanlar ile tabaklar yere düşüp paramparça oldu.

Onu yatırdım. Dizlerini omuzlarına doğru çekerken elbisesi belinde toplandı ve tekrar içine girdim. Penisimin içine girip çıkması beni neredeyse çıldırttı. Üzerine eğildim, daha derine bastırdım ve onu öptüm.

Ağzının tatlı zehir tadı, benimkinde kalan kan kalıntılarıyla karışıyor ve sonsuza dek tatmak istediğim tek şey bu.

Bu düşünce sarsıcı. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Sadece gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar böyle devam edecek.

Kendi yarattığım bu tuzağa düşmenin tüm öfkesiyle onu daha sert bir şekilde beceriyorum. Onu bu şekilde istemek büyük bir risk, ama duramıyorum. O kadar sertleştim ki canım acıyor. Her zaman böyle olmaması gerekiyor, ama ona ve şiddetli öfkesine çok kapıldım.

Harlow altımda kıvranıyor, vücudundaki gerilim neredeyse kopacak gibi. Bu kadar iyi hissetmesinden dolayı onu cezalandırmak istiyorum. Elimle saçlarını kavrayıp, vücutlarımızın birleştiği yere bakmaya zorluyorum.

"Ne kadar ıslaksın, bak. Beni ne kadar iyi karşılıyorsun."

İşte hepsi bu kadar. Nefesi kesildi ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Boğuk bir inilti çıkardı. Kalçalarından tuttum ve doruk noktama ulaşırken içine doğru sertçe girdim.

Sonunda, etkisi azalıyor ve Harlow altımda cansızlaşıyor. Odadaki tek ses, düzensiz nefes alışverişlerimiz.

Kendimi toparlamaya ve kıyafetlerimi düzeltmeye çalışarak geri çekiliyorum.

Harlow, nefes nefese kalmış bir halde, bacakları açık, masanın kenarından cansızca sarkmış bir şekilde birkaç dakika orada kalır. Sonunda titremesi durunca külotunu yerine geri çeker, ayağa kalkar ve ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirir.

Çok kötü durumda görünüyor. Koyu renk saçlarına o kadar zaman harcayarak yaptığı bukleler dağılmış, tokalar gevşemiş.

Koyu renkli, ısırılmış dudaklarını yaladı ve ellerini yanaklarına bastırdı. Herkesin ona bir bakıp, eski kocasının yasını tutmaya giderken yeni kocasıyla birlikte olduğunu anlamasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu düşünce, sadece kız kardeşimin fedakarlığını değil, o gün kaleyi korumak için ölen tüm insanların fedakarlığını da ihanete uğratmak üzere olduğumu fark etmemle hızla ortadan kalkıyor. On yıl boyunca bu intikam

fırsatı için strateji geliştirdim ve yapmam gereken tek şey, tüm acılarımızın sorumlusu olan adamı aklayacak bir yalanla kurduğumuz planı riske atmak.
Artık sadece dahil değilim. Artık tamamen kendimi adadım.

HENRY

Lunameade'nin merkez meydanına giden yollar, titreyen mumlar içeren kavanozlarla çevrilidir. Bu, dairesel şehir merkezindeki Kan Kuyusu'ndan parlak bir yıldızın fırladığı yanılsamasını yaratır.

Sanırım amaç da bu. Sadece bu kadar ayrıntılı süslemelerin ritüele eşlik etmesine alışkın değilim.

Kale her zaman gösterişten yoksun olsa da, coşkuyla bunu telafi etmişler; ancak itiraf etmeliyim ki, aydınlatma ve meydanın dört bir yanına serpilmiş çiçekler, yas ateşinin etrafında toplanan insanların ciddi yürüyüşüne ürkütücü, uhrevi bir hava katıyor.

Yanımda, Harlow'un peçeli başı saygıyla eğilmiş, Kan Kuyusu üzerine inşa edilmiş tören alanının merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz. Hem ürkütücü hem de sevimli görünüyor.

Kürsüden, coşkulu kalabalığı ve önümüzde yaklaşık altı metre mesafede bulunan, tahtadan ve büyük kuru çiçek buketlerinden yapılmış uzun, konik yas ateşini net bir şekilde görebiliyorum. Yas tutanlar, sevdiklerine yazdıkları mektupları çubukların arasına güvenli bir şekilde yerleştirmek için sırayla bekliyorlar, ardından kalabalığın kenarına çekiliyorlar.

Güvenlik önlemleri mevcut ancak beklediğim kadar güçlü değil. Birkaç şehir muhafızı, cenaze ateşinin etrafında durup yas tutanların hareketlerini izliyor. İki adam sahnenin köşelerinde duruyor, başlarını saygıyla eğmişler.

"Bunlar kim?" diye soruyorum Harlow'a.

"Stellaria tarafından kutsanmışlar. Yangını kontrol altına almaya yardımcı olacaklar," diyor, gözlerini elindeki mektuba dikmiş bir şekilde.

Sahnenin diğer tarafındaki merdivenlerden bir figür hızla yukarı çıkıyor ve ben Harlow'u arkama doğru itmeye başlıyorum, ta ki bunun Kellan Carrenwell olduğunu görene kadar.

Yüzü tıraşlıydı ve koyu, dalgalı saçları hâlâ nemliydi. Sanki banyodan çıkar çıkmaz buraya koşmuş gibiydi.

"Low," diyor, onu kucaklayıp duvağının üzerinden yanağından öperken. "Seni görmek güzel. Çok geç kaldığım için özür dilerim."

Geri çekilip adamın arkasına baktı. "Burada ne yapıyorsun? Annemle babam nerede?"

Kellan bize doğru dönerek sırtını kalabalığa çevirdi. "Planlarda küçük bir değişiklik var. Kuzey Kalesi ve Güney Kalesi kapılarının etrafında yoğun bir Drained varlığı var, bu yüzden ebeveynlerimiz durumu gözlemlemek için burada kalıyorlar. Rafe de kuzeyde aynı şeyi yapıyor. Onlar olmadan törene devam etmemizi istiyorlar. Ben babamın rolünü üstleneceğim; sen de aile yas konuşmasını yapacaksın, Low." Bana işaret etti. "Ve sen de parti sonrası bölümünde kendi görevini yapacaksın."

Sinirleniyorum. Herhangi bir Carrenwell'in bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyorum, ama kendimi tutuyorum çünkü Harlow'un, Rafe'in bunu muhtemelen kız kardeşinin bir aile etkinliğine gelmesini engellemek için bir bahane olarak kullandığına dair duyduğu hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Soğuk gece havasında kalabalık huzursuzca kıpırdanıyor. Meydan artık o kadar çok insanla dolu ki, yan sokaklara kadar taşıyorlar. Mesajlarını yakma töreninde kullanmak için gelenlerin akışı yavaşlayarak ince bir akıntıya dönüşmüş durumda.

"Hazır mısınız?" diye sordu Kellan, ellerini koyu renk yün paltosunun üzerinde gezdirirken.

Harlow başını salladı.

Kellan sahnenin önüne geçip ellerini kaldırdığında kalabalık sessizleşti. "Lunameade halkı!"

Konuşmaya başlar başlamaz, sahnenin neden bu şekilde inşa edildiğini anladım. Meydanın ortasındaki bu noktadan uzanan, taş zeminde uzun, kavisli oyuklar var. İlk başta bunların bir tür su tahliye sistemi olduğunu düşündüm, ancak akustik amaçlı tasarlanmışlar; doğru yerde durursanız sesinizin büyük bir kalabalığa ulaşmasına yardımcı oluyorlar.

Kellan devam ediyor: “Biz, Carrenwell Ailesi olarak, sizi Karanlık Yıldız Festivali'nin ilk gecesine hoş geldiniz diyoruz. Geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz kişileri anmak için buraya gelmekten dolayı çok üzgünüz. Henüz yapmadıysanız, lütfen yas mektuplarınızı ateşin içine bırakın veya öne doğru uzatın ki sizin için yerleştirilsinler.” Kalabalık hareketlenip kalan mektupları öne doğru uzatırken bir an duraksıyor.

Tüm mesajlar yakılan ateşe atıldıktan sonra ellerini tekrar kaldırır. “Bu gece buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Kalplerinizin ağır olduğunu biliyorum, ama bu gece kederimizi Tanrı'ya huzur karşılığında sunuyoruz. Bu tören sadece kaybettiğimiz kişileri anmakla kalmıyor, aynı zamanda Tanrı'nın mucizevi gücünü de hatırlatıyor. Bu yılki Karanlık Yıldız Festivali'nde Stellaria rolünü oynayacak olan en küçük kız kardeşim Harlow'u tanıtmaktan mutluluk duyuyorum.”

Kalabalık alkışlarken kenara çekiliyor. Harlow pelerinini bana uzatıyor ve yerini almak için öne geçiyor.

Odamız o kadar aydınlıktı ki fark etmedim ama tam ışıktaki siyah görünen kumaş, mum ışığında gümüşü parıltılarla ışıltıyor. Sanki elbisesi doğrudan gece gökyüzünden dikilmiş gibi, uhrevi bir güzelliğe sahip. Kumaş, Stellaria'dan gelen bir kutsama ile büyülenmiş olmalı.

Derin bir nefes alıp yüksek ve net bir sesle konuştu: “Rahmetli eşim Marc Beckley, bu topluluğun direğiydi. Asher onu bu kadar erken aramızdan almasaydı, bir sonraki belediye başkanımız o olacaktı.” Elini göğsüne götürüp kolyesindeki yıldız şeklindeki kolye ucuyla oynadı. Sonra başını aşağıya eğdi. Kalabalık arasında cesaretlendirici mırıltılar yükseldi ve o da elini kalbine götürüp çenesini yukarı kaldırdı.

Aynanın karşısında yaptığı tüm provalar meyvesini verdi. Çok inandırıcı.

Kalabalığa teşekkür etmek için elini salladı. “Marc'ı ve bu şehrin insanlarına ne kadar önem verdiğini düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Böylesine hizmetkar bir liderin belediye başkanı olmasından faydalanabilirdik. Onun anısını, ailemin nesillerdir yaptığı gibi bu şehri sevmeye ve korumaya devam ederek onurlandırıyorum. İlahi Asher'den, onun ruhunu ve kaybettiğimiz tüm sevdiklerimizin ruhlarını güvenli bir şekilde öbür dünyaya ulaştırmasını diliyorum.”

Onun bu kararlılığı bana Mountain Haven'daki ilk akşam yemeğinde yaptığı konuşmayı hatırlatıyor. İsteddiği zaman oldukça ikna edici bir yalancı olabiliyor, ama bu konuşmada, sesindeki acıda bir şeyler sahte değil. Kederi

gerçek, Marc asıl kurban olmasa bile. Kız kardeşini ne kadar çok geri istediğini duymak, Holly'nin anısına ihanet etmem konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Harlow ellerini göğe doğru kaldırır. "Tanrı onları kurtarsın."

Kalabalık ellerini karanlık gökyüzüne doğru kaldırarak, "Tanrı onları kurtarsın" diye tekrarlıyor.

Kadın arkasını dönüp merdivenlerden iner, sahnenin kenarını dolanır ve mektubunu ateşin içine bırakır. Ateşi yönetmekle görevli adamlardan biri öne çıkar ve Harlow'a beyaz bir mum uzatır. Harlow, ateşin yanına doğru yürürken diğer elini koruyucu bir şekilde alevin etrafına sarar ve boşta kalan elini yumruk yaparak gökyüzüne kaldırır.

"Ben İlahi Stellaria'yım. Aşkımдан mahrum kaldım ve acım içinde dünyayı karanlığa boğdum ve yeniden bir araya gelene kadar da öyle kalacak. Ben yıldızlar arasındaki ışık ve karanlığım. Işığımı, acımı paylaşanlarla, yas tutmanın ne demek olduğunu bilenlerle paylaşıyorum," diyor, cenaze ateşini yakmak için eğilirken.

Etrafında saat yönünde hareket ediyor ve sekiz noktayı aydınlatıyor; her bir nokta şehrin kapılarıyla hizalanıyor. Ateş yığını düşündüğüm gibi koni şeklinde değil. Tabanı yıldız şeklinde.

Mountain Haven'daki kutlamaların sorumluluğu her zaman ailemde olduğu için, Lunameade'deki Karanlık Yıldız Festivallerinden sadece ikisine gittim; sonuncusu Holly ile, diğeri ise kalenin düşmesinden önce, yirmi üç yaşındayken. Şimdi o anı hatırlıyorum: Ben, Carter ve Bryce, üç günlük festival boyunca dünyanın derdini umursamadan içki içip, kumar oynayıp, sevişerek eğlenmiştik.

O zamanlar bu gibi detaylara dikkat etmemiştim ama Stellaria'yı canlandıran kadının -ki Harlow'un ablalarından biri olmalıydı- kalabalığa seslenip ateşi yaktığını hatırlıyorum. O zamanlar bu manzara büyüleyiciydi, ama şimdi karımın şenlik ateşini yakmayı bitirmesini izlerken daha da etkileyici geliyor.

Kalabalık da aynı dikkatle onu izliyor, onun kederinden ve inancından benim kadar etkilenmiş durumdalar.

Harlow arkasını dönüp mumunu rüzgardan koruyarak kalabalığa doğru ilerliyor. Kalabalığın kenarındaki bir kadın kendi mumunu uzatıp Harlow'un mumundan yakıyor. Çevredeki birkaç mumu daha yakıyor ve oradaki insanlar da dönüp yanlarındaki ve arkalarındaki mumları yakıyorlar.

Yavaş yavaş, parıldayan mum ışığı kalabalığın arasına yayılıyor.

Harlow merdivenlerden yukarı çıkıp sahnenin ortasına doğru ilerliyor. Ellerini kaldırarak, "Kaybettiklerinizin anısına huzur içinde gidin," diyor. "Tanrı bizi kurtarsın."

Kalabalık ellerini kaldırıp onun söylediklerini tekrarlıyor, sonra dönüp evlerine ve partilerine doğru dağılmaya başlıyor; dağılırken bir yas korosu yükseliyor.

Uzun süre gözlerini ateşin üzerinde dikmiş bir şekilde orada kaldı. Kalabalık birkaç kişiye kadar azaldığında, sonunda bana ve Kellan'a döndü.

"Nasıl yaptım?" diye soruyor.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum çünkü onun acısı o kadar belirgindi ki, ama Kellan beni konuşmaktan kurtardı.

Elini omzuna koydu. "Low, harika iş çıkardın, ama anne babamız gelemediği için başta daha çok şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

Kaşlarını çatıyor ve peçesinin ardında bile gözlerine sızan şüpheyi görebiliyorum. "Değil miydi—"

"Mükemmeldi," diye sözünü kestim, Kellan'a sinirli bir bakış atarak onu kucakladım. "Sen mükemmeldin."

Kollarımın arasında kaskatı kesilene kadar sarılmanın yaptığımız bir şey olmadığını fark etmedim bile. Kellan kaşlarını kaldırarak bu durumu izledi.

Harlow kendini kurtarıp pelerinini elimden kaptı. "Sadece bir gösteriydi Henry. Etkilendiğine sevindim." Bunu söylerken gülümsedi ama ses tonunda bir yapmacıklık vardı. "Hadi gidelim. Evdeki partide bizi bekliyor olacaklar."

Yanımdan öylece geçip gitti, sanki hiç etkilenmemiş gibiydi. Bu durum neredeyse beni kandırmaya yetiyordu. Ama hâlâ alev alev yanan odun yığınının önünden geçerken, gözlerinde dökülmemiş gözyaşlarının parıltısını yakaladığıma yemin ederim.

HENRY

Harlow'un yüzünde daha önce gördüğüm her şey peçesinin bir yanılsaması olmalıydı. Parti başladıktan sonra gülümsüyor, rahat bir duruşla bir kadeh şarap yudumluyor ve Lunameade'nin yüksek sosyetelerinden iki genç kadının şehirdeki iki terzi arasındaki rekabet hakkındaki hikâyesini dinliyor.

Naima ve Carter, bir ısıtma taşının yanında oturmuş, Bryce'ın birkaç genç kadınla sohbetini izlerken gözlerini deviriyorlar. Verandadaki konuşmaların gürültüsünden ne dediğini duyamıyorum, ama el hareketlerinden, onlara muhtemelen gereksiz yere abartılmış bir şekilde, Ormanın Kuruması'ndaki kahramanlık öyküsünü anlattığını anlıyorum.

Bir grup kemancı, dans etmekten çok atmosfer yaratmak için yumuşak müzik çalıyor. Harrick ve Liza Carrenwell, terasın diğer ucunda oturup müzisyenlerden isteklerde bulunuyorlar. Biliyorum ki, bu gece söyleyeceklerimden etkilenmemeleri için gerçekten mesafelerini koruyorlar.

Parti çok güzel, ama bakışlarım sürekli yıldız ışığıyla parıldayan elbisesi içindeki Harlow'a kayıyor. Her masanın üzerindeki mumlardan yayılan inanılmaz miktardaki ışıktaki elbise ışıldıyor. Ona hiç bakmamaya çalışıyorum çünkü o elbiseyle, özellikle de o elbiseyle onunla seviştiğim anın taze hatırasıyla, doğru düzgün düşünemiyorum.

Viskimi uzunca bir yudumla içip tüm dikkatimi, aralarına girdiğim gruba veriyorum. Konuştuğum kişilerin isimlerini ya da ailelerinin hangi kapıyı koruduğunu bir türlü hatırlayamıyorum, ama partideki en büyük dedikoducuları her zaman bulabilirim. Herkesin olmadığı kadar açık fikirli

oluyorlar ve tam da istedikleri cevapları almanızı sağlayacak doğru soruları soruyorlar.

Kaledeyken bana içine kapanık, karamsar ve aşırı içe dönük dediler ama aslında her zaman gözlem yapıyorum. Çok konuşmadığınızda, insanlar sırf gerginlikten sessizliği doldurmaya meyilli oluyorlar. Sessiz olmak, herkesi gözlemlememe olanak sağlıyor ve bazen orada olduğumu bile unutuyorlar. Bu, ailemi kale duvarlarının içinde büyüyen tehditlere karşı tetikte ve uyanık tutan şeydi, ama bu yeni ortamda da işime yaradı.

Harlow, sessiz ve düşünceli halimden birdenbire partinin neşesi olmama şaşırmış bir şekilde sürekli bana bakıyor.

Rol yaparken daha çekici olmak daha kolay. Gençken, Holly hayattayken ve onun bıraktığı boşluğu doldurma baskısı yokken partileri yeterince seviyordum.

Lunameade'de olmak, eski alışkanlıklarıma geri dönebilmem için yeterli mesafeyi sağlıyor. Bu insanları kendi tarafıma çekmek istiyorsam, onların beni kendilerinden biri olarak görmeleri gerekiyor. Annie adında bir kadın hemen kendini tanıttı ve benimle konuşmaya devam etmek için can atıyor.

"Anlaşılan siz ikiniz herkesi tanıyorsunuz, ama yemin ederim ben hâlâ kayınvalidemle kayınpederimi bile ayırt edemiyorum," diyorum.

Annie hafifçe gülüyor. "Carrenwell ailesini takip etmek muhtemelen en kolay olanı, çünkü gözleri çok belirgin. Başka hiçbir ailede bu kadar çok mor tonu yok."

"Ama ben renkleri göremiyorum. Bu konuda çaresizim."

Ağzı açık kaldı. "Rengi göremiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Kale düştüğünde neredeyse ölüyordum. Vücudum iyileşti ama görüşüm bir daha asla renkli olmadı. Dünyayı siyah beyaz görüyorum."

Nefesi kesildi, eli ağzına gitti ve kocasının koluna vurdu. "Patrick, düşünsene? Bu çok baş ağrısı verici bir şey gibi geliyor."

Patrick kısık bir sesle ıslık çaldı. "Yapamam. Gece görüşünüzü kesinlikle etkiler."

"Onu kötü hissettirme," diye azarladı kolumu sıkarak. "Özür dilerim. Sadece peçeyle bir temas kurup değişmiş olarak geri dönmen beni çok etkiledi."

"İşin garip yanı, o gün neredeyse ölen hepimizin başına geldi. Hepimiz iyileştik ama görüşümüz renksizleşti. Bir tek..." Carter'ı işaret ettim. "Şuradaki arkadaşım Carter hariç. O, karısına aşık olunca iyileşti."

Bunun söylenmesi gereken doğru şey olduğunu hemen anladım çünkü gruptaki tüm kadınlar iç çekti.

Annie elini kalbine bastırdı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Bunu uyduramazdım," diyorum. "Bizim adamlarımızdan birkaçının başına geldi."

"Ama sen değil misin?" diye soruyor Annie, Harlow'a bakarak. "Normalde biraz içine kapanık biri gibi görünür, ama bu akşam törende muhteşemdi. Çekiciliğini anlayabiliyorum."

Eşimin ne kadar çekici olduğunu ya da parfümünün kokusunun hala üzerimde olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

İçimden bir ah çektim. "Henüz çok erken, ama birbirimizi daha iyi tanıdıkça tam görüşümün geri döneceğini umuyorum." Her yalan bir sonraki yalanı doğuruyor. Herhangi bir egzersiz gibi, ne kadar çok pratik yaparsam o kadar kolaylaşıyor. Onları yavaş yavaş tam istediğim yere götürüyorum.

Çevremizdeki sarışın bir kadın elini kalbine götürerek, "Gerçekten çok güzel bir kız. Onu tüm renkleriyle görememek çok yazık," dedi.

Annie onaylayarak başını salladı. "Çok haklısın Colleen. Carrenwell kadınlarının hepsinin koyu saçları, soluk tenleri ve yüksek elmacık kemikleri var."

"Doğrusu, neyi kaçırdığımla hiç ilgilenmedim," diyorum. "Siyah beyaz bir dünyada bile Harlow çarpıcı."

Belki biraz abartıyorum ama kadınların hepsi duygulanmış görünüyor.

"Hayatta kaldığına sevindim. Ne kadar zorlu bir süreçten geçtiğini hayal bile edemiyorum," diyor Colleen ciddi bir ifadeyle.

Grubumuza birkaç kişi daha katılıyor. Bu hortlakların sapıkça merakı sayesinde grup yavaş yavaş büyüyor.

Daha fazla konuşmamı istiyorlar ve ben tiksintimi içime atıyorum. "Şey, herkes o kadar şanslı değildi. Halkımızdan çok sayıda insan o gün surlarımızı savunurken öldü. Kale, şehre benzer şekilde kurulmuş. Burada olduğu gibi geri çekilme noktalarımız var, ancak dört bölgeye ayrılmak yerine, birden altıya kadar seviyelere ayrılmış durumdayız."

Hepsi büyük bir dikkatle başlarını sallıyorlar ve biliyorum ki onları yakaladım. Sadece Rafe'in gelmesi gerekiyor. Duygularımın işe karışmasına izin vermek aptalca, ama Harlow'un adama duyduğu haklı nefret ve isyancı bir toplantıda beni tuzağa düşürmeye çalışması göz önüne alındığında, onu tuzağa düşürmekten beklediğim kadar rahatsız olmuyorum.

Hikayeye devam ediyorum, stratejik savunmamız için kritik olan ayrıntıları atlayıp duygusal yönü ön plana çıkarıyorum. Sonunda Holly'nin ölümüne geldiğimde, kadınların yarısının gözleri donuk, elleri şok ve üzüntüden ağızlarını veya kalplerini kapatmış durumda. Kız kardeşimin son anlarını manipülasyon amacıyla paylaşmak midemi bulandırıyor, ama Harlow'un sözlerini düşünüp kendimi bu intikama adamaya zorluyorum.

Başımı salladım. "Dinleyin beni, durmaksızın konuşup ortamı tamamen bozuyorum. Özür dilerim. Dağ adamlarının görgü kurallarına uymadığına dair söylentilere uygun davranıyorum sanırım."

"Saçmalık," diyor Colleen elimi tutarak. "Acı Gecesi tam olarak bununla ilgili. Ortak kederimizin yükünü paylaşmak için anıları paylaşmakla ilgili. Kız kardeşin çok cesur bir kadına benziyor."

Yutkunuyorum. Yapmacık hikaye anlatımından gerçek bir sempatiye ani geçiş beni şaşırtıyor. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Neler yaşadığımızı, sevdiklerimizin hikayelerini bilen ne kadar çok insan olursa, anıları o kadar çok yaşar. Bu da onu biraz daha az özlememe neden oluyor."

Avlunun diğer tarafından bir selamlaşma korosu duyuyorum.

Rafe nihayet geldi. Eğer gerçekten inançlı olsaydım, bu zamanlamayı ilahi bir işaret olarak görürdüm. Partiye girerken tokalaşıyor, ama dikkatimi çeken tek şey onu karşılayanların erkekler olması. Yüksek soylu kadınların ise geri çekildikleri görülüyor.

Annie bakışlarımı yakaladı ve iç çekti. "Sanırım biz de diğerleriyle birlikte belediye başkanını karşılamaya gitmeliyiz."

"Onun için benden hiçbir hoşgörü beklemeyin," dedim, konuşmaların gürültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle. Grubumuzun dışındaki birkaç kişi ne dediğimi görmek için bana döndü.

Harlow tam görüş alanımda. Konuşmasına ara veriyor ve bana çok hafif bir baş sallamasıyla onay veriyor.

Elimle konuyu geçiştirircesine bir hareket yaptım. "Bakın, uzun zamandır ormanda yaşıyorum ve buradaki durumun farklı olduğunu biliyorum. Burada oynanacak siyasi oyunlar var ve o adam bu toplulukta kendini vazgeçilmez kıldı. Yersiz konuşmak istemiyorum."

Annie omzumu tutarken, Harlow'un gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Bunun eğlence mi yoksa kıskançlık mı olduğunu bilmiyorum ama umarım kıskançlıktır.

"Bu gece, özellikle o hikayeyi anlattıktan sonra, gerçeği söylemelisin. Holly için," diyor Annie.

Çevremizdekiler başlarıyla onaylıyor. Bunu kız kardeşim için yaptığım ve aynı zamanda ona ihanet ettiğim gerçeğinin, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi hissettirmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Korkum artık yapay değil. "Size daha önce hiç bu kadar büyük bir 'Drained' sürüsü görmediğimizi söylemiştim. Geçmişte gördüklerimize, geçen hafta Kuzey Kalesi'ne saldıranlara kıyasla çok daha koordineli ve gelişmişlerdi."

Hepsi başlarını sallayıp daha da yaklaşıyorlar. Onları oltaya taktım, içeri çekmek için en ufak bir çekme yeterli. İşte en zor kısım burası.

Sesimi alçaltarak onlara doğru eğildim. "Tükenmişler ortaya çıktığında, saflarımızdaki kutsanmışlar Polm'un etkisinin belirgin bir şekilde hissedildiğini fark ettiler."

Colleen nefes nefese kaldı. "Sence birileri onları kaleye aynı anda saldırmaya mı zorladı?"

Rafe'e kısıp gözlerle baktım. "Kimin yaptığını çok iyi biliyorum. Rafe, Kuzey Kalesi'nden daha sık girip çıktığımızı gördü ve sanırım Carrenwell'ler arasındaki konumunun ailemin gerisinde kaldığını hissetti. Holly, Mountain Haven'ın varisi olarak belirlendiğine göre, istediğim yere taşınıp istediğim aileyle evlenmekte özgür olacaktım ve hepimiz Carrenwell'lerin hangi ailelerin kapıları tutacağına karar verdiğini biliyoruz. O zamanki Carrenwell'lerle olan ilişkimiz ve Mountain Haven'a giden kuzey yolunu bilmemiz göz önüne alındığında, Kuzey Kalesi açık bir seçim olurdu."

İma ettiğim şeyin onların grubunu etkilediğini görüyorum. Kendimi ipleri çeken bir kukla ustası gibi hissediyorum. Kız kardeşimin anısını yalanlarla karıştırmak, beni hasta eden sözler söylemek sandığımdan daha kolay. Harlow'un haklı olduğunu biliyorum. İntikamda onur yok. Sadece yapacaklarım ve yapmayacaklarım var.

Bunu hatırladığım anda yalan söylemek kolaylaşıyor. Çünkü bu, önem verdiğim kimseye söylediğim bir yalan değil ve kesinlikle inandığım bir şey de değil. Düşmanımın kim olduğunu her zaman biliyordum ve Harrick Carrenwell bir şekilde günahlarının bedelini ödeyecek. Bu yalan, bu planın son aşamasına ulaşmamı sağlayacak bir araçtan başka bir şey değil. Gerçekten düşündüğümde, her şeyi elinden almadan hemen önce istediğini elde ettiğini düşünmesinde çok tatmin edici bir şey var.

Colleen dilini şıklattı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu, itiraf etmek istediğimden daha mantıklı. Gizli şiddetin onun sevdiği bir yöntem

olduğunu zaten biliyoruz. Karısını mevsim dışı uzun kollu elbiselerle kaç kez gördük?"

Annie başını sallayarak, "Bir keresinde onu North Hold'daki bir partide, kadınlar tuvaletinde, bir adamın morarmış gözüne makyaj yaparken görmüştüm; eskiden orada partiler verirdi," diyor. "Hâlâ belediye başkanı olması mucize."

"Bunlar sıradan insanlar," diyorum. "Onlar üzerindeki etkisini görmek kolay; elbette bu sadece manipülasyon büyüünün bir sonucu da olabilir."

Yüzlerinde bir anda aydınlanma beliriyor. Ben sadece tohum ekiyorum ama şimdiden kök saldıklarını görebiliyorum.

Patrick, "Bunu daha önce hiç düşünmemiş olmama inanamıyorum," diyor. "Polm'un onayını almamış olan herhangi birimize de aynısını yapabilirdi."

Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Bu yüzden hiçbir şey söylemek istemedim. Hepimiz ona karşı çok dikkatli ve şüpheli olmalıyız. Rafe'in orduyu uzaklaştırdığına dair güvenilir kaynaklardan bilgi aldık. Şehir için yapılmış olabilir, ama onları ormana da gönderebilirdi. Onları kaleye yönlendirmek zorunda değildi. Bunu yapabilen herkes güçlüdür ve bu tür bir güç onları durdurulamaz kılar. Zamanı geldiğinde onu sorumlu tutmak istiyorum. Sence—" Aşağı baktım ve nefesimi dışarı verdim. "Hayır. Bunu senden isteyemem."

"Neyi soramazdınız?" diye soruyor Patrick.

Başımı kaldırıp tek tek gözlerine baktım. "Şehirde işlerin farklı olduğunu ve hepinizin diğer hanelerle ittifaklar kurarak hayatta kaldığınızı biliyorum. Ama eğer sonunda onu sorumlu tutabileceğim an gelirse, şahsen bildiğiniz her şey göz önüne alındığında, arkamda durur muydunuz? Bu bilgiyle on yıldır barışmaya çalıştım. Yedi İlahi'ye sundum. Ama Lunameade'de aynı şeyi ya da daha kötüsünü yapıyor olabileceğini bilerek rahat edemedim. Gücü elinde tutmak için her şeyi yapacağı açık, ama geçen hafta Kuzey Kalesi'ndeki ihlalden sonra artık susamadım." Elimle işaret ettim. "Belki de eski anılarım beni rahatsız ediyor, ama korkutucu derecede tanıdık geliyor."

Yüzleri ciddi ve konu hakkında yalan söylediğimi bilsem de, ima ettiğim şeylerden eminim. Rafe tehlikeli ve bunu daha önce bilmiyorlarsa bile artık biliyorlar ve herkes bundan fayda görecek.

Annie ve Colleen ikisi de başlarını sallamaya başlamış bile.

Patrick yaklaştı. "Destegim seninle," dedi sırtıma vurarak. "Bu çevrede nefret ettiğimiz bir şey varsa o da dolandırıcıdır. Sanırım yıllar içinde bunun ipuçlarını hepimiz gördük, ama bu tüm bu yapboz parçalarını bir araya getirdi. Neye ihtiyacın olursa olsun desteğimize güvenebilirsin."

Grubun geri kalanı da onaylayarak mırıldanır.

Başımı salladım. "Riski ve şiddet geçmişini göz önünde bulundurarak bunu senden isteyemezdim."

Rafe'in bulunduğu yöne doğru baktım. Liza ve Harrick'le konuşuyordu ama bizim daha büyük grubumuzu fark etmiş gibiydi.

Colleen koluma hafifçe dokundu. "Burada insanlarımızı koruyoruz."

Kalbime yumruğumu bastırıp ciddiyetle başımı salladım. "Teşekkür ederim, ama şüphelenmemesi için biraz dağılsak iyi olur. Dikkatini tekrar çekmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Ve lütfen, tüm bunları kimlerle paylaştığınız konusunda dikkatli olun. Sadece güvendiğiniz kişilerle. Festival sırasında bunun bir olaya yol açmasını istemem."

Hepsi başlarını salladı ve bu söylentilerin hızla yayılacağından emin oldum. Arkalarını dönüp daha küçük gruplara ayrılarak ikramlıkların olduğu yere doğru yürüdüler.

Arkamı döndüğümde, Kellan Carrenwell'in beni dikkatle izlediğini fark ettim.

Tamamen mahvoldum. Bunların hepsini onun önünde yapmak istememiştim, ama bana sanki tam olarak ne olduğumu biliyormuş gibi bakıyor: baştan sona bir yalancı.

Dinleyicilerimin kendi aralarında şüphelerini mırıldanarak uzaklaşmalarını bekliyor. Yarın sabah, bu şüpheler ve benim hikayem tüm şehre yayılacak. Kellan yanımıza doğru yavaşça yaklaşırken içimden bir bulantı dalgası geçiyor.

"Daha önce anlayamamıştım. Herkesin sonunda bir zaafı olur. Low'un bile." Başımı sallayıp gülüyor. "Ama senin yok. Çünkü sen iki kat kutsanmışsın. Polm'un kutsamasını Elvodeen'in morunun altında iyi saklıyorsun—sorun şu ki, az önce o kalabalığı nasıl etkilediğini izledim ve turuncun aradan sızıyordu."

Kendimin bu yönünü saklamak için çok çalıştım, Harlow'un görmemesi için her zaman iyileştirme büyümü manipölasyon büyüleriyle aynı anda kullandığımdan emin oldum. Birkaç kez, özellikle Gaven'ın bunu hissettiğini fark ettikten sonra, onun gördüğünden korktum. Elbette, eğer o hissedebiliyorsa, o da görürdü. Ama nedense hala fark etmedi. Ona

söylediğim an, bana olan güvenini kaybedecek. Planın bu kritik bir sonraki aşamasında ona ihtiyacım varken böyle bir sonuçla karşılaşmak her şeyi mahvederdi.

Kellan, "Harlow'da kullandınız mı?" diye soruyor.

"Sizin düşündüğünüz gibi değil," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Onu elde etmek zor. Polm sayesinde oldukça şanslıyım ve bu noktada birini yakından tanımama gerek yok. Yabancılar bile benim için kolay. Ama Harlow benim kız kardeşim ve onu ikna edebilecek kadar etkileyebildiğimden beri yıllar geçti. Eğer ona ulaşabildiysen, bu sana güvendiği içindir—bu nadir bir şey." İçini çekti ve partiye geri baktı. "Ona nasıl ve ne zaman olduğunu anlatmalısın. Sebebin ne olursa olsun."

Kellan'ın daha fazla şey söylemesini bekliyorum. Söylememesi daha da tedirgin edici. Ama Kellan şehir muhafızlarının kaptanı ve deneyimli bir sorgucu. Bu muhtemelen oyunun bir parçası.

"Bu kadar şok olmuş görünme. Bu yeteneğin bir parçası da onu kimin kötüye kullanacağını anlamak olduğunu sen de benim kadar biliyorsun." Kollarını kavuşturup iç çekti. "Kuyu suyuyla ilgili söylediklerini araştırdım."

"Ve?"

"Ve haklıydınız. Teşekkür ederim. Bu, kapılarımızı koruyan adamlar için büyük bir fark yaratacak." Enselerini ovuşturdu ve arkasına bir bakış attı.

Harlow, avlunun karşısında karısı Libby ile konuşuyor; ikisi de başlarını birbirine yaklaştırmış, dumanı tüten sıcak şarap fincanlarının başında bekliyorlar.

"Ayrıca eski kayıtları inceledim ve sizin ve babanızın benim babamla görüşmesine dair kayıt buldum, ancak konuşulanlar kasıtlı olarak gizlenmiş." Kellan başını sallıyor. "Üzgünüm. Eğer paylaştıklarınızı bilseydim, şimdi çok şey farklı olurdu." Çok samimi konuşuyor, ama kız kardeşine beni ihbar etmesini beklerken söylediklerine inanmak zor.

Şehir siyasetine hazır olduğumu sanıyordum ama buradaki herkesin bir amacı var. Kellan beni manipüle ediyor olabilir.

Harlow ve Libby'ye tekrar baktı. "Harlow sakın, neredeyse mutlu görünüyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Mutlu olmak biraz abartı olabilir." Neşeli görünmeye çalışıyorum ama bir mücadeleye hazırlanıyorum.

Kellan sırtıttı. "Bu gece onun için zor bir gece. Sanırım bazı eski konular gündeme geldi ve bilmeniz gereken bazı şeyler var." Partiye doğru baktı.

“Anlattığınız hikayeler etkileyiciydi. Çok sürükleyiciydi. Ama bu hikayeyi özel olarak paylaşmak daha iyi olur.” Taş avlunun sonundaki bahçe girişine doğru başını salladı. “Benimle yürür müsünüz? Size bahçede bir şey göstermek istiyorum.”

Muhtemelen Carrenwell'in zindanlarından birine atılacağımı biliyorum, ama verandaya baktığımda Harlow bana gülümsüyor. Kellan'a nereye gittiğimi işaret ediyorum, böylece en azından neredeyse güvendiğim biri kiminle olduğumu biliyor.

Kellan'ı karanlık bahçeye kadar takip ediyorum; bunu onun beni öldürmeye çalışmayacağına güvendiğim için değil, bunun işe yaramayacağından emin olduğum için yapıyorum.

Harlow'un acıklı hikayesini parça parça çürütürken Kellan'a öfkemi belli etmemek için kendimi zor tuttum. Çok samimiydi, korumasına hiç ihtiyacı olmayan kız kardeşi için çok endişeliydi.

Karım çok yetenekli bir hikaye anlatıcısı.

"Yalancı olduğumu bildiğim halde onun hikayelerine nasıl inandığıma inanamıyorum," diyorum.

Kellan'la konuştuktan sonra Carrenwell House bahçesinden ayrıldığımdan beri çok sinirliyim.

Şehrin en yüksek rütbeli büyümlü evlerinin yarısına yalan söyleyip Carrenwell'lerin günahlarından başkasını sorumlu tutmalarını sağladıktan hemen sonra, ne kadar büyük bir saf olduğumu anladım ve çok öfkeliyim.

Elimdeki viski bardağını bir çırpıda bitirdim ve hemen Carter'a doldurması için uzattım.

Carrenwell bahçelerinden ayrıldığımdan beri, bir saattir göğsümdeki utanç duygusu dinmedi. Doğrudan Carter'ın odasına geldiğimde, duygusal durumumu hemen anladı ve Naima ile Bryce'ı destek için çağırdı.

Beni odadaki masaya oturtular ve ben söylenirken Carter da alkol tüketimimi takip etti.

Naima, sabahlığının kemeriyle oynarken, "Sanırım onu daha önce hiç bu kadar çok konuşurken duymamıştım," diyor.

Carter ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kendini şanslı sayabilirsin."

Onların iğnelemelerini görmezden geliyorum, içimde kaynayan öfkeyi tutamıyorum. "Holly'den bahsettim ve o da bunu beni manipüle etmek için kullandı. Bu işten ne istediği konusunda bana yalan söyledi ve eğer onun motivasyonunu bilmiyorsam, ona nasıl güveneceğimi de bilmiyorum. İçimi döktüm..."

Carter bana, "Onun sizinle paylaşmasını sağlamak için," diye hatırlatıyor.

"Ona başıma gelen en kötü şeyi anlattım," diyorum. "Holly'yi kaybettiğimi anlattım ve o da bana karşı koyamayacağımı bildiği tek şeyi teklif etti: kurtarılabilecek bir kız kardeş. Duygusal yanıma kullandı."

"Tıpkı onun sahasında oynadığın gibi," diyor Naima. "Sadece ondan daha iyi oynadığın için sinirlisin."

Oyun dışı kaldığım için çok kızgınım. Ama beni en çok acıtan yerden vurmayı bilen biri tarafından alt edildiğim için de çok öfkeliyim. Ona başlarda kendimi bu kadar çok gösterdiğimde büyük bir yanlış hesap yaptım.

Böylesine saf bir insan olduğum halde bunu bana karşı kullandığı için onu gerçekten suçlayabilir miyim?

"Biliyorsun, her zaman ilk sevinen ben olurum, Hen," diyor Bryce, omzuma hafifçe vurarak. "Ama bu sefer 'Sana söylemiştim' demek istemiyorum. Daha iyisini hak ediyorsun. Özellikle de Holly söz konusu olduğunda."

Onunla kadeh tokuşturup, göğsümdeki yanma hissini zevkle dindirerek içkimin geri kalanını bir çırpıda bitirdim.

"Pekala. Bundan sonra sana içki vermeyi kesiyorum, tadını çıkar. Yarın önemli bir gün ve seni yavaş ve akşamdan kalma görmek istemiyoruz," diyor Carter, bardağımı bir kez daha doldururken.

Bu, her şeyden çok törensel bir şey. Ölümsüzlerin sarhoş olması, daha doğrusu sarhoş kalması zordur, çünkü alkolü çok hızlı işlerler. İçmeye devam etmezsem bir iki saat içinde ayılırim ve ilk ölümümünden önce olduğu gibi akşamdan kalma olmasam da, çok fazla zorlarsam bazen kana susamış gibi hissedirim.

Bu hiç de cazip değil çünkü şu anda kana susamaktansa kuruyup ölmeyi tercih ederim. Çünkü gidermeye çalıştığım şey genel bir özlem olmayacak. Belirli bir özlem olacak. Hiçbir şey Harlow'un kanı kadar lezzetli olmamıştı.

İeeğimi yavaşça yudumluyorum, sadece göğsümdeki ağrıyı dindirmek için değil, tadını çıkarmak için içmeye çalışıyorum.

Naima içini çekti. “Bak, biraz sert bir yaklaşımaya ihtiyacın var. Egoların incindi ve bunu bahane ederek kötü davranmak istiyorsun, ama karın seni kullandığı gibi sen de onu kullandın mı kullanmadın mı, sırf kaybettin diye kendini haklı çıkarmaya hakkın yok. Eğer sen de ona aynısını yapabilseydin, hiç düşünmeden yapardın. Ve burada daha büyük bir meseleyi de unutmayalım—Kellan senin iki kat şanslı olduğunu biliyor, ama kız kardeşi, yani karın, bilmiyor.”

Bardağıma dik dik bakıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. İlk başta tamamen Kellan'ın bu sırrı bilmesine odaklanmışım, ama bahçedeki konuşmamızdan sonra, Harlow'un acımasızlığı karşısında bu tamamen unutulmuştu.

“Tanrım, beni kurtar,” diye mırıldandı Naima. “Neden onunla konuşmuyorsun Henry? Kardeşinden öğrendiklerin seni bu kadar rahatsız ettiyse, olaylar başlamadan önce yarın onunla neden konuşmuyorsun?”

Bryce uzun bakır rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp masaya elini vuruyor. “İşte bu kadar! Naima haklı. Akşam başlamadan önce onunla yüzleşmelisin. Gecenin geri kalanında senden kaçamayacak, böylece onu gerçekten cezalandırabilirsin,” diyor Bryce.

Naima elini yüzüne sürdü. “Bunu kastetmedim.”

“Hayır, haklı,” diyorum masada bardağımı çevirerek. “Yarınki olaylardan önce onunla konuşursam, Kellan bu kadar açık sözlü olduğunu göre, ondan gerçeği nasıl öğreneceğimi tam olarak biliyorum.”

Acımasız olabilir. Tamam. Ben de acımasız olabilirim. Festivalin geri kalanından önce aramızdaki yanlış anlaşılımları gidermek iyi olur. Bunu başarabilme şansımız varsa, dürüst olması gerekiyor, gerekirse onu buna zorlamam gerekse bile.

Ayağa kalktım, içeeğimin geri kalanını bir çırpıda içtim ve ağzımı elimin tersiyle sildim.

Yarın onu bahçeye geri getireceğim ve orada, beni kandıramayacağının kanıtlarıyla yüzleştireceğim. Benimle oynadığı bu oyunu bırakmak zorunda kalacak. Ya aramızdaki net anlaşmayla yolumuza devam edeceğiz ya da onu ve ailesinin geri kalanını alt edeceğim.

HARLOW

Carrenwell House, Descent günündeki tek boş zamanımızda Henry'nin gitmek isteyeceği en son yerdi. Bununla birlikte, karanlığa doğru bir yolculuğa başlamam için bundan daha uygun bir yer neredeyse yok.

Öğleden sonra olmasına rağmen, güneş tutulması günü o kadar karanlıklaştırılmış ki, bahçedeki tek ışık, yolları çevreleyen parlayan güneş taşlarından geliyor. Işıklar yüzünü uğursuz gölgelere düşürüyor ve midem bulanıyor.

"Bu uzun sürecek mi?" diye soruyorum.

Henry, sanki kaçıp gideceğimden korkuyormuş gibi kolumu biraz daha kendine doğru sıktı. "Çok uzun sürmeyecek. Neden? Kocanla bahçede yürüyüş yapmaktan başka yapmak istediğin bir şey mi vardı?"

Ona şüpheyile bakıyorum. "Bu cinsel bir şey mi? Çünkü dünkü olay sadece geçici bir yargı hatasıydı." Cevabını bekliyorum ama hiç gelmiyor. Şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Yüzü anlaşılmaz. Ayak parmaklarımın ucuna basıp, çenesinin sert hatlarını ısırma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum, sadece onu bu rahatsız edici soğukkanlılıktan çıkarmak için bir şeyler yapmak istiyorum.

"Bu akşam annemle babamla yemek yemeden önce vaktimiz olursa posta kutularımı kontrol edecektim," diyorum. "Son ziyaretimizde durup mesajlara bakma fırsatım olmadı."

Sonunda bana baktı. "Senin cinayet posta kutuların mı?"

Ona dik dik baktım. "Kadınlar bana güveniyor, Henry."

“Kadınlar bugün biraz beklemek zorunda kalacaklar. Size bir şey göstermem gerekiyor.”

Bütün gün çok gergindi. Belki de Rafe hakkında yalan söylemesinden kaynaklanan hayal kırıklığıdır, ama dün gece Kellan'la birlikte ortadan kayboldu, sonra da beni partide yalnız bıraktı. Carter ve Naima beni pansiyona kadar götürdüler ve ben oraya vardığımda Henry odamızda yoktu.

Bütün gece dışarıda kaldı ve bu sabah alkol kokarak geri döndü. Bütün gün bana neredeyse hiç bakmadı, bu geceki etkinliklere hazırlanırken benimle etkileşim kurmaktan çok etrafımda dolandı.

Zaten ailemle akşam yemeği yemekten korkuyordum, ama Henry'nin asık suratlı hali endişemi daha da artırdı. Onların önünde bu kadar mesafeli davranırsa, babamdan anahtarı alma şansımı mahvedecek. Kocamın sadece bir geceliğine kendisi gibi davranmaması gerekiyor.

Öğleden sonra hava açık ama serin ve hafifçe kar kokusu geliyor. Aidia'nın North Hold'da, balkonunda durup kar yağmasını dilediğini merak ediyorum. Ben soğuktan o kadar nefret ediyorum ki kardan zevk alamıyorum, ama Aidia çocukluğumuzdan beri karı çok seviyor.

Göğsümdeki ağrı, onu henüz görmediğimi sürekli hatırlatan, rahatsız edici bir şey oldu. Pansiyonda kalmak, ailemden uzak olduğumuzu göstermek için stratejik bir hamle, ama aynı zamanda Güney Hapishanesindeyken yaptığı gibi beni gizlice görmeye gelemeyeceği anlamına da geliyor. Yüzünü görmeden, onu son gördüğüm anın rahatsız edici görüntüsüyle baş başa kalıyorum. Sadece birkaç gün daha dayanmasını istiyorum.

Soğuk bir esinti pelerinimi dalgalandırıyor, Henry beni Carrenwell bahçesindeki beyaz güllerle kaplı bir kemerin içinden geçirirken tüylerim diken diken oluyor. Ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor ve nerede olduğumuzu anlamam biraz zaman alıyor.

Donakaldım. Kanımda bir adrenalin patlaması yaşandı. "Bahçenin bu kısmını sevmiyorum."

Henry beni görmezden geliyor ve beni yolda sürüklemeye devam ediyor.

Korku her yandan üzerime çöküyor. Beyaz güllerle dolu bu yolu sevmiyorum. Taş duvarlara hikâyelerini yazan sarmaşıkları sevmiyorum. Kalbimi saran soğuk korku yumruğunu sevmiyorum.

Hiçbir şey yanlış değil, yine de bedenim savaşıma ya da kaçmaya hazır bir şekilde kasılmış durumda.

Henry'nin elinden kurtulmaya çalışarak arkamızdaki yola doğru baktım, belki yardım bulabilirdim.

Ama Gaven arkamda, yardım eli uzatmak için beklemiyor. Gaven öldü.

"Bunu hiç görmedim." Henry'nin sözleri kesik kesik. Bahçeyi merak eden bir adamın tonu değil bu. Neredeyse öfkeli gibi geliyor.

"Burası sadece bir bahçe, Henry. Daha önce gördüğümüz her şeye benziyor," dedim sesim kısık bir şekilde.

Gözlerini kısarak, "Ama gülleri görmedik henüz," dedi.

Önümüzdeki yola dik dik bakıyorum. Neden sanki bir "Kurutulmuşlar Mağarası"na doğru yürüyor gibi hissettiğimi bilmiyorum. Yol çok güzel, güller sihir sayesinde mükemmel bir şekilde açmış durumda, ama korku kaslarımı kilitlemiş. Güzel, ama yanlış.

Henry'nin koyu mavi gözleriyle karşılaştım ve orada hiçbir sıcaklık yoktu, sadece soğuk bir hesaplaşma vardı. "Harlow, her şey yolunda. Bahçede bir tur atalım, sonra içeri girelim."

Midemde mantıksız bir batma hissi oluşuyor ama ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Sanki beni bir tuzağa çekiyor gibi geliyor, ama vücudumda dolaşan panik yüzünden Henry'nin beni o yolda yönlendirmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Bahçenin bu kısmına gelmememin bir sebebi var ama nedenini hatırlayamıyorum.

Gül bahçesine giriyoruz ve birkaç an için parlak çiçeklere bakmaktan kendimi kaybediyorum. Bir kafes üzerindeki şeftali rengi tırmanıcı güller sarı güllerle, sonra da parlak kırmızı güllerle karışıyor; bu kırmızılar da neredeyse siyah gibi görünen egzotik koyu kırmızıya dönüşüyor. Korkunun beni terk etmesini, kaburgalarımın altındaki düğümün çözülmesini bekliyorum ama ikisi de geçmiyor.

Henry'nin eli belimin alt kısmında sıcacık, beni gül sıralarının arasından yönlendiriyor ve sonunda dairesel gül bahçesinin merkezindeki açıklığa ulaşıyoruz.

Birdenbire, farkında olmadan duruyorum. Sanki ayaklarım, daha bilincine varmadan bir tuzağa düştüğümü hissediyor. Botlarımın uçları büyük, beyaz, yuvarlak taşa değişiyor.

"Harlow?" Henry'nin eli sırtımda, beni öne doğru itiyor.

"Sanırım geri dönmeliyiz," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Titremeye başlayan elimi tutuyor ve beni mekanın ortasına doğru yönlendirirken elimi koluna koyuyor. "Sadece bu anıtın ne anlattığını görmek istiyorum."

Geldiğimiz yöne doğru şöyle bir göz atıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Burada aktif bir tehlike yok, ama yine de saklanmak istiyorum. Vücudumdaki her kas gerilmiş durumda; görünmez tuzak kurulduğu anda kaçmaya hazır.

Taşa yaklaştıkça adımlarım ağırlaşıyor.

Göğsümü panik kaplıyor. Nefesim hızlanıyor ve sığlaşıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Koş. Aklımdan geçen tek şey şu an ne kadar çok koşmam gerektiği.

Henry, güzel beyaz gül çalılıklarıyla çevrili beyaz mermer bir taşın önünde duruyor.

Yerimde duramıyorum. Tüylerim diken diken oluyor, günün soğuğuna rağmen sırtımdan soğuk terler yükseliyor. Midem bulanıyor.

"Bu nedir, güzelim?" Henry taşa doğru başını salladı. Sesi bir yandan nazik, bir yandan da gergindi.

Bana bakmak için döndü ve ben de korku ve dehşetin bir yansıması gibi görünmeliyim. Bir heykel gibiyim. Kımıldayamıyorum. İçimdeki derin bir ses, o taşa bakarsam korkunç bir şey olacağını biliyor.

Bahçenin bu kısmına belirli bir sebeple gelmiyorum. Aile evimizin yüksek duvarlarına, her yatak odasından dışarıya doğru uzanan balkonlara ve onları süsleyen kusursuzca bakımlı çiçeklere, ayrıca duvarlardan aşağıya doğru sarkan parlak mavi aile bayraklarına göz atıyorum.

"Bahçenin bu kısmını sevmiyorum." Sesim neredeyse fısıltıdan çıkıyor.

Henry'nin gözlerinde hafif bir şüphe belirdi. "Şu taşa bir bakın, sonra gideceğiz. Ama..." Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Korkmazsanız tabii."

Onunla tartışma isteğimi kaybettim. Korkum tarif edilemez; o kadar yoğun ki gözlerim bulanıklaşıyor ve yaşlarla yanıyor. Yok sayamayacağım kadar derin bir dehşet bu.

Ama Henry'nin ortaya koyduğu, üstesinden gelemeyeceğim bir meydan okuma olmadı. Vücudumdaki her mantıksız içgüdü bakmamamı haykırıyor, ama kendimi zorlayıp taşa bir göz atıyorum.

Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve sonunda bakışlarım önümdeki beyaz mermere odaklanıyor; üzerinde tek bir isim yazılı olan mezar taşı: Aidia Rose Carrenwell.

Gerçek, beni kesin bir şiddetle paramparça ediyor. Geçmişle bugün arasında parçalanmış durumdayım, son altı aydır beni hayatta tutan kopukluktan paramparça oldum.

“Hayır.” Nefesim kesildi, ertelediğim gerçek, hatta kendimden bile sakladığım bir sır yüzünden göğsüm adeta boşaldı.

Beni buraya getirerek ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama yüzünün öfkeden şoka, sonra da dehşete dönüşmesini izledim.

"Bunu neden yaptınız?" diye hırıltılı bir sesle, başımı sallayarak sordum. "Neden beni buraya getirdiniz?"

Tüm tavrı yumuşamıştı. Sesi gergin ve öfkeli olmaktan çıkıp alçak ve yalvarır bir tona bürünmüştü. "Harlow, sorun yok. Ben buradayım."

“Gitmem gerek. Yapamam—” Nefesim kesildi.

Henry bana doğru bir adım attı. "Kellan bana Aidia'nın altı ay önce öldüğünü söyledi. Bir aydır odandan çıkmadığını söyledi."

Anıtın önünden yüzümü çevirerek başımı salladım, pencerelere çekilmiş perdelerin, kaslarımın kaskatı kesilmesinin ve o kadar çok ağlamaktan çektiğim şiddetli baş ağrıların, hatta öleceğimi sandığım o anların zihnimde belirmesini görmezden gelmeye çalıştım. Günlerce Divine Asher'e yalvarıp beni de yanına almasını istediğim zamanlardaki kadar ona hiç bu kadar bağlı olmamıştım.

“Hayır, bu doğru değil. Onu gördüm. O—” Hıçkırıklarım boğazıma takıldı. “Bu bir hata.”

Ama içimin bir kısmı bunun böyle olmadığını biliyor. Onu gördüm. Çıldırıyorum. İşte bu kadar. Bunca zamandır kurtulduğumu sanıyordum ama kuyu aklımı da aldı. Çünkü onu canlı, hareketli ve bütün olarak gördüm. Saçlarıma dokunduğunu hissettim. Değil mi?

Üç kat yukarıdaki balkona, yatak odamın balkonuna bakıyorum ve konuşamıyorum. Dünyanın tüm havası çekilmiş gibi ve o yokken burada nefes almaya dayanamıyorum.

İçimde korkunç, sarsıcı bir farkındalık beliriyor. Cehalet perdesinden sıyrılıp parlak güneş ışığına fırlatıldım; sonunda "biz" diye bir şeyin olmadığını, sadece korkunç, yalnız bir "ben" in olduğunu anladım.

“Harlow.” Henry’nin sesi beni kendime getiriyor. “Kellan, balkonundan atladığını söyledi.”

Başımı şiddetle salladım. "Yapmadı."

“Onun sorunlu olduğunu söyledi. Rafe tacizciydi ve—”

Ona döndüm. "O atlamadı."

Bakışları acıma dolu. "Bunun doğru olduğuna inanmak istediğini biliyorum ama—"

"Bunun doğru olduğunu biliyorum." Beyaz taş zemindeki dairesel desene bakıyorum. Pas lekesinin hayaleti, tıpkı hedef tahtasının tam ortasına isabet etmiş gibi, ortadaki daireyi hâlâ bozuyor.

Benim hatamdı. Altı aydır kötü anıları bir gelgit gibi bastırıyordum, ama şimdi üzerime çöküyorlar.

Rafe onu ölümün eşiğine kadar dövmüştü. Aidia eve geldiğinde vücudu savaş alanı gibiydi. Onu dolabımda saklanırken buldum; kaburgaları kırılmış, gözleri şişmiş, dudağı yarılmış, bileği burkulmuştu.

Önünde diz çöktüm ve gözyaşlı yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kalbim."

Ama o cevap vermemişti ve biliyordum ki yıkılmıştı; sonunda adam onu çok fazla zorlamıştı.

Bu bana koyu, gençliğimizin ortak yaralarını hatırlattı.

Orada asla bilmek istemediğim şeyler öğrendim: Aidia'nın artık dayanamadığı anlardaki gözlerindeki ifadeyi, acının bir insanı en temel içgüdülerine kadar nasıl yıpratıldığını. Hayatta kalmak.

Yedi yaşında küçük bir kız çocuğunun, dikkat çekmek için ne zaman müdahale etmesi gerektiğini bilmesine gerek yok. Babasının dünyada en çok sevdiği kişiyi öldürmemesi için nasıl yeni bir hedef haline gelmesi gerektiğini bilmesine gerek yok.

Ama biliyordum.

O anın ritmini, kalp atışındaki bir atlama gibi biliyordum. Babamın öfkesini nasıl üzerime çekeceğimi biliyordum. Yedi yaşındayken hesabı yapmıştım ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Lunameade'de korunması gereken sekiz kapı, babamızın gücünü güvence altına almak için hepimize ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. Aidia ve benim hayatta kalmamızın tek yolu, acıyı etrafa yaymaktı.

Ve şimdi o gitti, ben ise hala buradayım. Şimdi keder göğsümün içinde hapsolmuş durumda, kafesine vuran öfkeli bir yırtıcı kuş gibi, kaçmak için kendini parçalayacak kadar çaresiz.

İçimden bir hıçkırık koptu. Henry kollarını bana doladı ve ben son kalan sakinliğimi de kaybettim. O kadar şiddetli ağladım ki, ona yaslanıp yere yığıldım. Beni kollarına alıp yakındaki bir söğüt ağacının altındaki bir banka taşıdı.

İçimdeki tüm acı, tüm suçluluk, öfke ve keder dışarı fışkırıyor; o kadar derine gömmek için çok uğraştım, hepsi patlayıp çıkıyor. Kendimi kontrol edemiyorum. Nefesim kesilene kadar hıçkırarak ağlıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor ve tenim tuzlu gözyaşlarıyla kaplanıyor.

Sonunda, acı biraz hafifledi ve derin, titrete bir nefes alıp başımı Henry'nin omzuna yaslayabildim.

"Burası çok güzel bir yer," diyor.

Bahçeye şöyle bir göz attım. Çok güzel. Eğer hatırlanacaksa, North Hold'da değil de burada hatırlanmasından memnunum.

"Beni kandırdığını sandım," diyor Henry, sırtımı nazikçe okşayarak. "Kellan bana söylediğinde, kız kardeşimi bildiğini ve bu yarayı daha da derinden etkilemek için kurtarılabilir bir kız kardeş uydurduğunu düşündüm. Bu yüzden çok öfkeliydim." İçini çekiyor. "Özür dilerim. Bunun bir oyun olmadığını anlasaydım, bunu sana asla söylemezdim."

Bana bir mendil uzatıyor ve kendimi toparlamam için bana biraz zaman tanıyor.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor.

"HAYIR."

Henry şaşkınlıkla kahkaha attı. "Haklısın. Yine de faydası olabilir."

"Hiçbir şey fayda etmeyecek. O artık yok," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

"Ama sen onunla görüşüyorsun."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını siliyorum; onun önünde kendimi kaybettiğim için olmam gerektiği kadar dehşete kapılmıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ondan bahsederken şimdiki zamanı kullanıyordun."

Konak üzerimizde yükseliyor ve ben ona yukarıdan bakıyorum. Onu kaç kere yakmayı hayal ettiğimi unuttum. Geçmişimi ve acılarımı küle çevirmeyi ve her eski yaranın hayaletlerinin duman içinde yükselişini izlemeyi hayal ettim.

Dairesel taşın üzerindeki pas lekelerine bakıyorum. "Küçükken babam bizi döverdi. Aidia'yı, onun için sihir kullanmayı reddettiği için. Stellaria'dan kutsanmış bir büyücüydü. Çok yetenekliydi—oldu. İnsanlar kan vergisi hakkında şikayet etmeye başladığında, babam Lunameade'nin en yoksul mahallelerinden bazı adamları ona "Ölümsüz"e dönüştürmesini söylerdi. Aslında Ölü olmazlardı, ama onlara benzerlerdi. Babamın bu adamlarla bir anlaşması vardı; ailelerine büyük miktarda para öderdi. Sonra

onları kasabada koşturur, bizim muhafızlarımız da onlarla savaşı, böylece babamın onları ne kadar iyi koruyabildiğini insanlara gösterirdi. Ama Aidia —” Sesim titriyor. “Sonrasında birkaç adamın ailesini kontrol etti ve babamın sözünü tutmadığını öğrendi. Sonra da babamın oyununa yardım etmeyi reddetti. Bunun üzerine babam onu dövmeğe başladı. Ama bu onu daha da inatçı yaptı. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Beni dövdü, daha doğrusu—” Nefesim kesildi ve bunu söyleyebilmek için üç kez denemem gerekti. “Daha doğrusu, onu beni dövdürdü.”

Sonunda Henry'nin gözlerine baktığımda, öfkeli bir ifadeyle bana bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece devam etmem için başıyla işaret etti.

Konuşmaya başladığıma göre, bir türlü duramıyorum. “Onu dövmemi de sağladı. Parmaklarını şıklatıp onu kutsal ateşle yakmakla tehdit ederdi ve blöf yaptığından oldukça emindim ama asla kesin olarak bilemedim. Pes edip sihrimi daha iyi kullanmayı öğrenene kadar onu kırbaçlatırdı. Sadece dudaklarımı kullanabiliyor olmamdan memnun değildi. Dokunarak zehirleyebilmemi istiyordu. Bu sırrı saklamak için çok mücadele ettim. Aidia'ya söyledim çünkü o bunun bedelini ödedi, ama ailedeki başka kimseye söylemedim. Bilmeyi hak etmiyorlardı.”

Henry elimi sıktı. “Ya senin yaran?”

“Yıldızlar, Aidia'nın bana dayak izlerini kapatmak için verdiği bir marka. O da aynı markayı taşıyordu.” Parmaklarımı sırtımda gezdiriyorum, elbisem ve pelerininin altından tanıdık dokuyu hissediyorum. “Çok fazla olup olmadığını anlamak için birbirimize söylediğimiz bir şey vardı. Birimiz ‘kalbim’ derdi, diğeri ‘kemiklerim’ diye cevap verirdi ve sonra birlikte ‘kanımız’ derdik. Carrenwell'lerin asla zayıf olmasına izin verilmez. Bu sadece bir şey söylemenin bir yoluydu—” Yürek burkan bir hıçkırığa daha dalıyorum. “Yalnız olmadığımız için iyi olduğumuzu söylemenin bir yoluydu. Ona dayanabileceğimi söylemenin bir yoluydu.”

Göğsüm ağrıyor, kaslarım hıçkırığa hıçkırığa kasılmış. Başım dayanılmaz bir şekilde ağrıyor ama devam ediyorum. “Hepimiz kocasının sorunlu olduğunu biliyorduk. Rafe Mattingly benimle evlenmek istiyordu ama o zamanlar babam beni Marc Beckley'e ulaşmak için kullanabileceğini düşünüyordu. Marc belediye başkanlığına adaydı ve Lunameade'nin kutsanmamış halkı arasında son derece popülerdi ve bana da göz koymuştu.”

Henry hüzünlü bir gülümsemeyle, “Popüler kız,” dedi.

Acı bir iç çekerek, "Hayır, ben bir cadıydım. Ailemizin düzenlediği bir şarap tadımında Marc'ı utandırma hatasını yaptım. Herkese karşı kibar olmaya çalışıyordum ama onu aptal duruma düşürdüğüm için gözüme çarptı. Marc da o zaman beni hizaya getirmek istedi." dedim.

Henry'nin çenesi seğirdi. "Peki ya Rafe?"

"Rafe, kırması eğlenceli olacak birini istiyordu. Babam bizi iyi tanıyordu; aynı madalyonun iki yüzüydük. Yüksek sesle protesto eden Aidia ve sessiz anlarımı savaş açmak için seçen ben. Aidia rakibini nasıl değerlendireceğini biliyordu ve Marc'tan kurtulacağımı da biliyordu, bu yüzden Rafe'e gönüllü oldu. Çünkü o böyle biriydi; beni her zaman koruyan tek kişiydi."

Ayağa kalkıp volta atmaya başladım, ona bunu yapmaması için nasıl yalvardığımı hatırlayarak. Çok kararlıydı, çok neşeli ve havadardı, onu ilk önce alt edeceğinden emindi. Sanırım kendi yöntemleriyle bunu başardı. Ona, onu yenmenin tek yolunun onu tamamen saf dışı bırakmak olduğunu gösterdi. O da öyle yaptı.

"Bazen acaba ona bu kadar acımasız davranmasının sebebi istediğini elde edememesi miydi diye düşünüyorum," diyorum Henry'nin önünde durarak. "Bana dokunamıyordu ama ona dokunabiliyordu. Çocukluğumuzun tam tersi gibiydi ve ben zayıftım, Henry. Aidia'dan çok daha zayıftım. Nasıl dayandığını bilmiyorum. Onu her morarmış halde gördüğümde. Ruhunun kırıldığının en ufak bir belirtisini gördüğümde... Onu öldürmek istedim."

"Anlaşılabilir."

"Ama zamanlama hiç doğru değildi ve o gün odama geldiğimde onu dolabımda daha önce hiç görmediğim kadar kötü durumda buldum ve 'kalbim,' dedim, o ise sessiz kaldı. Bu yüzden yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım. Onun için bir sürü kıyafetimi paketledim ve onu şehirde saklayacaktım. Bu her zaman planımızdı, sadece öne aldım."

Nemli avucumu göğsüme bastırdım. "Ama Rafe biz çıkmadan önce içeri girdi ve ben hazır değildim. Daha önce onu almaya geldiğinde hep aşağıda beklerdi. O kadar şok oldum ki onu engelleme şansım olmadı. Onun büyü—Henry, Polm'dan çok güçlü bir kutsama almış—"

Yüzünde beliren anlayış ve dehşeti izliyorum.

"Manipülasyonla beni kandırmak zor. Bunun için çok zaman harcadım. Ama onun için çok korkuyordum ve o da bunu biliyordu. Aidia'ya beni şömine maşasıyla dövdürdü ve sonra—" Söyleyemem.

Altı aydır olanları unutmaya çalıştım çünkü bununla yüzleşemiyordum. Bilmekle yaşayamazdım. Yara hala açık, enfeksiyon o kadar derin ki temiz bir şekilde çıkarılamaz. Bunu sesli söylemek beni paramparça edecek. Belki de derimin altında gömülü bir delilik bu, ama emin olmanın tek yolu ona gerçeği söylemek.

Henry sabırlı ve sessiz biri, ama dikkatini üzerimde hissediyorum. Gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum.

“Benden istediği tepkiyi alamayınca—ben karşı koymayınca—sadece onu kontrol etmeyi bıraktı ve ikimizi birden kontrol etmeye başladı. Bizi—” Göğsüm sıkışıyor ve ölüyor gibi hissediyorum.

Henry uzanıp elimi sıkıyor ve bu da beni sakinleştirmeye yetiyor.

Balkona işaret ediyorum. “Bizi o korkulukta çok uzun süre ayakta tuttu; birbirimizi itmeden ikimizin de aşağı inemeyeceğini söyledi. Kaburgalarım kırıldı. Kanıyordum ve bu dürtüyle mücadele etmekten o kadar çok titriyordum ki düşeceğimden emindim. Sadece bir anlık dikkatsizlikti, ama yeterliydi.”

Bahçe havasız. Hatırlamak benden her şeyi alıyor. "Onu itmemi sağladı. Dünyada en çok sevdiğim insanı öldürmemi sağladı."

Bu sözler zehir gibi. Doğru olamazlar ama biliyorum ki doğrular. Kalbimin derinliklerine, kemiklerime kadar işliyorlar. Kanımın girdap gibi dönen, hızla akan suyunda dönüp duruyorlar.

Kendimin en derin, en karanlık köşelerinde bir yerlerdeydim. Hayatımın bir daha asla tamamlanamayacağını bildiğim için onsuz yarım bir hayat yaşadım. Kendimi bıçaklarla donattım, kendi kafamın içindeki bu gizli yeri, bir savaşçı gibi korudum. Kırılmıyorum ama zaten kırılmışım, ya da hep kırılmışım ve Aidia'nın ölümü gözlerimdeki körlüğü tamamen ortadan kaldırdı.

Şimdi gözümde canlandırabiliyorum—korkulukta durup onun beni daha az sevmesini sağlamaya çalışırken dilimde tuzlu kanın tadını hissediyorum. Anı o kadar çarpıcı derecede canlı ve mükemmel ki, bunu kendimden nasıl saklayabildiğime inanamıyorum. O cehaleti geri istiyorum. O anki gözlerindeki bakışı unutmak istiyorum—bir şehri yerle bir edebilecek kadar şiddetli bir aşk.

"Bana baktı ve yapmamı söyledi, ben de onu ittim," diye fısıldadım. "Çok hızlı düştü."

İçim bomboş. Gözlerindeki o derin sevgiyi ve acısının sona erdiğini bilmenin verdiği rahatlamayı aklımdan çıkaramıyorum. "Sorun yok, Low.

Sorun yok. Senin suçun değil. Seni suçlamıyorum." Beni rahatlatmak için çok uğraştı ama onun dürtülerine artık karşı koyamadığım anki şaşkın ifadesini asla unutmayacağım. Zihnim o kadar kırık ki, onu ittiğim anı bile hatırlamıyorum. Sadece düştüğünü anladığı andaki yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Anının tüm kederi ve üzüntüsü bir anda geri geliyor.

"Sonra beni korkuluğun üzerine çıkardı, kenardan aşağıya, bedenine bakmamı istedi. Düşündüm ki—" Sesim titredi ve ruhumun derinliklerinden gelen bir hıçkırık koptu.

Henry beni dengelemek için kollarımı elleriyle kavradı. Onun sağlam desteği bana huzur veriyor.

"Onun da beni atlatacağını sanıyordum. Orada durduğum süre boyunca—belki yirmi dakika kadar, dengemi sağlamaya çalışırken bacaklarım titriyordu, hıçkırarak ağlıyor ve Aidia'nın bedenine bakıyordum. Tek istediğim onun da beni atlatmasıydı."

Beyaz taşın üzerindeki kanın, bedenimdeki şok ve kederle karışmış dehşetin hatırası, o zaman olduğu gibi şimdi de aynı derecede gerçek.

"Ve sonra da yaptı."

Henry doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalır. "Nasılsın—"

Balkonun altındaki ağaca ve çalılara başımı salladım. "Talih Tanrısı tarafından kutsanmışım. Sanırım Harvain'in benim için amacı henüz tamamlanmamıştı. Onun lütfuyla, elbisem aşağı inerken iki ağaç dalına takıldı, bu yüzden sadece bir kat aşağı düştüm. Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey Aidia'nın kanlı bedeniydi."

Henry'nin gözlerine baktım ve içimden bir hıçkırık koptu. "Yaralarımı yıldızlara dönüştürmüştü ve şimdi gitti."

Uzun zamandır yalnız başıma sakladığım gizli gerçeğin kederi altında bedenim bükülüyor. Dizlerim titriyor. Ama bu sefer düştüğümde Henry beni yakalıyor.

HENRY

Defalarca öldüm ama şimdi hissettiğim gibi bir acıyı hiç hissetmedim.

Holly vefat ettiğinde kendimi sorumlu hissettim, ama Harlow'un taşıdığı yükü hayal bile edemiyorum. Etrafını saran acıyı hissedebilsem de, onun kederini anlayamıyorum. Onu kollarıma alıp banka oturmak için geri yürüyorum.

Bu yürek burkan itirafla birlikte, Harlow hakkındaki her şey birdenbire anlam kazanıyor: tacizcilere karşı acımasız, affedilmez şiddet, Rafe Mattingly'ye odaklanmış tek yönlü öfke ve ebeveynlerine karşı zar zor gizlenmiş küçümseme.

Hayatımı öfkenin patlama noktasına yakın bir şekilde yaşadım, ama bu tür bir öfke arındırıcı, kutsal geliyor. Dünyayı Rafe Mattingly'nin kanıyla yıkamak istiyorum; Harlow'a onun kellesini korkunç bir masa süsü gibi sunmak istiyorum.

Dün gece Kellan bana Aidia'nın mezarını gösterdiğinde, Harlow'un benim yaşadığım kalp kırıklığını bana karşı kullanmasına çok kızdım. Kendimi aptal gibi hissettim ve onun acımasızlığı karşısında şok oldum. Ama bu akıl almaz bir şey.

Holly'nin ölümünden kendimi sorumlu tutuyorum, ancak Harlow, kendisine yüklenen bu zorunlu sorumluluktan o kadar travma geçirdi ki, olayın yaşandığını bile unutturdu.

Onu yağmurda ıslanmış geceliğiyle, balkon korkuluğunda uyurgezer haldeyken düşünüyorum ve şimdi her şey çok daha anlamlı geliyor.

Yara izini gördüğümde ve pansiyonda elimi kaldırdığımda irkildiğini görünce, onun hakkında daha fazlası olduğunu anladım. O zaman öğrenmek istedim ama başka bir hayatta kalana korkusunun nereden geldiğini doğrudan sormanın doğru olmadığını biliyordum.

O, bir bıçaktan çok daha fazlası. Başkasının intikam planında kullanılacak bir piyon da değil. Sert dış görünüşünün altında, Harlow en korkunç ve insani şekilde yaralı.

Gözyaşlarını silip gözlerinin içine baktı ve korkusu bir dalga gibi beni de sardı. "Ben deli miyim?"

Sesi çok kısık. Bu hali, haftalardır beni öldürmenin yaratıcı bir yolunu bulmaya çalışan kadınla tamamen zıt.

Başımı salladım ve ellerimi yüzüne doğru kaydırarak, "Aşk bir çeşit delilik, ama sen bizden daha deli değilsin. Sadece kalbin kırık. Bir kız kardeşi kaybetmek, ikiye bölünmek gibidir. Eğer bu kırığı iyileştiremezsen, seninle kalır ve aklını karıştırır." dedim.

Başparmaklarımla çenesini okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama çok huzursuz olduğu için yerinde duramıyor. Onunla geçirdiğim tüm zamanlarda, ona etki edebileceğim çok az an oldu ve şimdi aşılmaz savunması çok daha anlamlı geliyor. Bir insan ne kadar duygusal olarak kapalıysa, Polm'un kutsamasına o kadar az elverişlidir. Şimdi kancalarla ve yıpranmış uçlarla dolu. Onu kolayca sakinleştirebilirdim ama sanırım kendini çok uzun zamandır sakinleştiriyor. Her şey çok birikmiş ve dışarı çıkması gerekiyor.

"Yas tutmak tuhaf bir şey," diyorum. "Kalabalığın içinde Holly'yi gördüğümü kaç kere sandığımı size anlatamam."

Başını sallıyor, gözleri çılgınca bir ifadeyle bakıyor. "Ama onunla tam anlamıyla sohbet ettiniz mi? Saçınızda elini hissettiğinize yemin ettiniz mi? Emin miydiniz? Yoksa onun gittiğini hemen hatırladınız mı?"

"Sen deli değilsin," diye onu temin ediyorum.

"Kuyu babamı çıldırtıyor," diyor. "Sadece iyileştirici ve canlandırıcı değil, onu daha da dengesiz hale getiriyor. Ben de o sularda bulundum. Ya ben de delirirsem?"

Daha önce söylemediği bir şey olduğu aşıkardı, ama bu itiraf beni şaşırttı.

"Sence Dağ Kuyusu'nu istiyor mu?"

Ellerini havaya kaldırıp beyaz taşların üzerinde ileri geri yürümeye başladı. "Onun motivasyonlarını anlamaya bile çalışamam, Henry.

Deliriyor. Sadece onu anlık olarak nasıl okuyacağımı bildiğim için bu kadar uzun süre hayatta kaldım."

Ayağa kalkıp onu dengelemek için omuzlarından tuttum ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla bana baktı. "Önce bir şeyle ilgilenelim. Seni buradan çıkaralım, böylece akşam yemeğini atlayabiliriz..."

"Öldüğünde ne oldu?"

Sorusu beni şaşkına çevirdi. Geçen sefer beni şaşırtmak için sorulduğunu sanmıştım, ama şimdi bunun korku ve kederden doğan bir soru olduğunu görüyorum. Rafe Mattingly'i bulup onu mümkün olan en yavaş ve en acı verici şekilde öldürmek istiyorum. Birdenbire ölüm konusunda deneyimli olmama sevindim. Bu bana kullanabileceğim harika bir kaynak sağladı.

"O gece, Damızlıkçı ile karşılaştığımda, seni kızdırmak için bunu sormamıştım," diyor usulca. "Sanırım bilinçaltımın bir kısmı onu nereye gönderdiğimi merak ettiği için soruyordu. Sanırım o gün benim de bir parçam öldü."

Son on yıldır, akıl sağlığımı korumak adına, yaşadığım birçok ölümle ilgili her şeyi unutmaya çalıştım. İlk defa, ona teselli verebilecek bir şeyi hatırlayabilmeyi diliyorum.

"Üzgünüm. Hatırlamıyorum. Sadece acı, karanlık, sonra acı ve ışık vardı ve geri döndüm." Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm. Bir daha asla yapmayacak."

Omuzunun üzerinden arkasına bakıyor, sanki Rafe orada onu bekliyormuş gibi. "Anlamıyorsun—seni kontrol edebilir. Sana da aynı şeyi yaptırabilir. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun." Yanaklarından taze gözyaşları akıyor. Bu cesur kadının aklını kaybetmiş gibi korkmasını görmek beni üzüyor.

"Harlow, onun beni kontrol etmesine asla izin vermem, hele ki beni öldüremezse."

Yüzümü inceliyor. "Çünkü—"

"Evet, çünkü ben böyleyim. Çünkü anne babam, insanların ilahi nimetlerini bana zarar vermek için kullanabilecekleri birçok yolu düşündüler. Çünkü Carter'ın o gece gözaltı hücrelerinde size söylediklerine rağmen, beni intihar etmeye zorladı. Diğer ölüm yöntemlerinden farklı olarak, büyülmüş bir sonla karşılaştığımda, o büyülmüş bana tekrar uygulanamayacağı anlaşılıyor."

Harlow titriyor; korku ve üzüntü dalgalar halinde vücudundan yayılıyor. "Çok üzgünüm."

Omzunu sıktım. "Fark rıza meselesiydi, Harlow. Ben ondan bunu, kederden perişan olmuş olan anne babama bir iyilik olsun diye yapmasını rica ettim. Rafe ise senden bir şey aldı."

Gözlerini sildi ve elimden kurtuldu. "Gitmem gerek. Burada düzgün düşünemiyorum."

Anıtı şöyle bir gözden geçirirken rüzgar saçlarını savuruyor, sonra tekrar verandaya doğru dönüyor.

Aklımı kurcalayan daha birçok soru var ama sormaya korkuyorum. Ona yetişmek için acele ediyorum, ailesinin bölgesinden çıkana kadar başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Bütün gün yüksek mevkilerdeki çeşitli toplantılardalar, ama birkaç saat içinde dönecekler ve bizimle akşam yemeği yememizi bekliyorlar. Tek istediğim onu buradan olabildiğince uzaklaştırmak.

Bahçeden çıkıyoruz ve Harlow verandayı geçip arka kapıyı hızla açıyor. Kapı duvara çarparak gürültüyle kapanıyor ama o hiç durmadan içeri dalıyor.

Koridorlarda dönüp dururken ona zar zor yetişebiliyorum, sonunda bir çalışma odasına benzeyen bir yere varıyoruz. İçeride büyük, süslü oymalı bir şömine ve üzerinde Harrick ile Liza'nın bir tablosu asılı. Odanın uzak tarafında, yan avludaki güneş taşlarının hafif parıltısı, kristal su bardakları, cam bir fener, bir yığın defter ve açılmamış birkaç mektupla dolu büyük bir ahşap masanın üzerine gölge düşürüyor. Verandanın yanında şehrin üç boyutlu bir modeli gibi görünen bir şey var. Tüm kapılar ve her bir bölgenin geri çekilme noktaları işaretlenmiş.

Harlow bir o yana bir bu yana yürüyor. "Onu hatırlatmayan bir odaya ihtiyacım vardı. Burada hiç vakit geçirmedik. Burası babamın çalışma odası."

Anne ve babasının resmine bakıyorum. "Anne baban neden Rafe'i durdurmadı?"

Söylemek istemesem de, ağzımdan kaçıyor. Artık onunla ailesi arasına nifak sokmaya bile çalışmıyorum. Bu, ailelerimiz arasındaki güç mücadelesinin çok ötesinde bir durum.

"Evde değillerdi," diyor dalgın bir şekilde.

Kaşlarımı çatıyorum. "Seni korumakla görevli muhafızları yok muydu? Gaven?"

Duraksıyor ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğiyor. Yavaş yavaş, yüzündeki konsantrasyon yerini şoka bırakıyor.

"Acaba onları ve muhafızları buna zorlamış olabilir mi?" diye soruyorum.

Şüphelerim var ama Harlow'un oraya kendi başına ulaşmasını istiyorum. Bu kısa birkaç dakika içinde zaten çok şey yaşadı ve daha fazla acı gerçeğin, kırılmaz sandığım kadını paramparça edeceğinden endişeleniyorum.

Harlow ensesini ovuşturdu. "Sanmıyorum. Rafe güçlü ama bu kadar çok insanı çok kısa sürede alt etmek zor olurdu, üstelik Gaven'ın seçilmesinin sebebi ilahi büyüye karşı bağışıklığı olmasıydı..." Bu gerçeği idrak ederken gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı. "Zorlamaya karşı bağışıklığı olurdu."

"Rafe'in evde olduğunu fark etmeyecek kadar senden uzak olduğu bir an oldu mu hiç?"

Başını salladı. "Sanırım Rafe'i öldürüp ailelerimiz arasında savaş çıkaracağımdan endişeleniyordu, bu yüzden aramızdaki etkileşimlerin her zaman çok farkındaydı." Elini göğsüne bastırdı. "Gaven biliyordu. Olması için izin verdi."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bu evde anne babanızın izin vermediği bir şey oluyor mu? Kızlarından birine veya her ikisine karşı şiddet uygulanmasının ancak şu şartlar altında olabileceğini düşünüyorum—"

Gözlerindeki tanıma ifadesi karşısında sessiz kaldım.

"Eğer izin verirlerse," diye fısıldıyor.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi önce şaşkınlıkla açılmış gözlerden, sonra kafa karışıklığına, ardından kederle çökmüş bir hal alıyor ve sonunda öfkeye dönüşüyor. "Nasıl yapabilirler? Neden yapsınlar ki? Aidia onlara Rafe'e erişim izni vermişti; onu takip etmenin bir yolunu. Neden bundan vazgeçsinler ki?" Şakaklarını ovuşturuyor. "Neden ikimize de zarar vermesine izin versinler ki?"

Öfkesinin ağırlığı altında ezilen, tüm vücudu titriyor.

"Nerenin ağrıdığını söyle. Söyle, ben de onu iyileştireyim," diyorum.

Odayı hızla geçip beni öyle sertçe itti ki arkamdaki duvara çarptım. Öfke ve keder karışımı bir ifadeyle, avuç içlerini yaralı göğsüme bastırarak bana dik dik baktı.

Bu duyguyu biliyorum; çaresizliği, dışarıya doğru tırmanan öfkeyi. Ondan istediğim de bu. Bunu bilmesini istiyorum: Öfkesini dışa vurabileceği güvenli bir yer olduğumu.

"Yapamazsın," diye nefes nefese söylüyor.

"Denemek zorundayım."

Harlow avucunu kalbine bastırıp titreyen bedenini sakinleştirmeye çalıştı. "İşte burası acıyor," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Eskiden nasıl dayanacağımı biliyordum. Bunu yapabiliyordum çünkü Aidia da yapıyordu. Ama onu o canavara verdiler ve şimdi o gitti ve her şey benim suçum."

Gözlerindeki ışık sönmüştü. Döndü ve babasının masasının üzerindeki her şeyi yere fırlattı. Değerli kristal bardak takımı ve süslü fener yere düşüp paramparça oldu. Büyük bir güçle masayı yan yatırdı, sonra şömine maşasını alıp şömine rafına vurmaya başladı. Orada duran vazoların ve pahalı görünümlü heykellerin cam kırıkları etrafa saçıldı ve maşa anne babasının portresine takılınca onu paramparça etti.

Kadın, öfke ve acısını demir maşayla acımasızca vurarak masaya vurmaya başlar.

"İyi bir asker olmayacağım. Bir silah olmayacağım. Sessiz kalmayacağım. Onlar gibi olmayacağım!" Sesi hırıltılı. Öfkesi bir yaşam gücü.

Göğsüne yumruğunu vurdu. "İşte burası acıyor. Burası. Ve her yerim ve bu acı asla geçmeyecek."

Kadın arkasını dönüp demir çubuğu masanın üzerinde savurdu. Çubuk tahtaya takıldı ve elinden kayarak yere düşüp ses çıkardı.

Zemin kırık cam parçaları ve pahalı, kırılğan eşyaların kalıntılarıyla kaplı, ama Harlow henüz işini bitirmemiş. Odayı çılgınca tarayarak, yok edebileceği başka bir şey arıyor.

Onun içinde savaşı görüyorum. Acıyı etrafa yaymak istemeyen bir canavar görüyorum. Tıpkı o uçurumun kenarından ne kadar kolay kayabileceğini ve korktuğu şeye dönüşebileceğini bilen bir kadın gördüğüm gibi.

Onu yavaşlatmazsam, ya yerdeki kırık parçalardan ya da öfkesinin patlayıcı gücünden kendine zarar verecek. Omzundan tutuyorum ve yumruğunu havaya kaldırarak bana doğru dönüyor.

Şaşırmış gibi eline bakarak öylece kaldı.

Yavaşça uzanıp yumruğunu avucuma aldım. Almamı istedi ama parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdiğimde sıkıca kavradı.

Kemiklerim gıcırdayana kadar sıkıyor, sanki acısını bana bastırmak istiyor; sanki şiddet, beni anlamanın tek diliymiş gibi. Ve ben buna katlanmak istiyorum. Eğer bu, onun ölüyor gibi hissetmesini engelleyecekse, o zehrin hepsini içmek istiyorum.

Sonunda bana baktı. Güzel yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, saçları dağınık ve yarı çözülmüş, elbisesinin bir omuzu yırtılmıştı. Vahşi ve bir o kadar da güzel görünüyordu.

"Kazandın," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Onlardan nefret ediyorum."

Karnımda suçluluk duygusu kıvranıyor. Bunun istediğim şey olmadığını ya da isteğimin nedeninin değiştiğini söylemek istiyorum. Onun öfkesini onlara karşı kullanmak istiyordum, ama şimdi ona nasıl haksızlık ettiklerini bildiğim için, sadece ailemin çektiği acılar için değil, Harlow'un atlattığı ve kaybettiği şeyler için de acı çekmelerini istiyorum.

İçimde bir şey beni serbest bırakıyor, göğüs kemiğimin arkasında bir kanca gibi, kalbimin ritminde bir aksama gibi. Gözlerimi sıkıca kapatıp elimi o garip ağrıya bastırıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda dünya önce bulanık, sonra aydınlanıyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak odaklanıyorum ve görüşüm netleştiğinde, Harlow'un gözlerinde olduğumu görüyorum.

Harlow'un koyu mor gözleri.

Bir adım geriye sendeledim. On yıldır gördüğüm ilk renk, Harlow'un gözlerinin cesur mor rengiydi ve gözleri büyüleyiciydi.

Siyah beyaz fotoğraflarda karım çarpıcı, ama renkli fotoğraflarda ise yıkıcı; o kadar öfkeli ve canlı ki, nefes kesici. Yanaklarının kızarıklığı, dudaklarının kırmızılığı, elbisesinin zümrüt yeşili. Onun tüm renklerini görene kadar renkleri ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim.

Harlow Carrenwell çok güzel. Ve ben ona aşığım.

Hayır, hayır, hayır. Şimdi zamanı değil. Onu sahiplendiğimde, içimdeki ham hayvansal bir istek vardı. Sadece bir kutsama ve onu bir şekilde evcilleştirebileceğimi hissetme ihtiyacıydı, ama onun benim kalması gerekmiyordu. Ama bu böyle olmayacak.

Gözlerimi kırıştırıp rengin kaybolmasını sağlamaya çalışıyorum ama renk daha da parlak ve canlı hale geliyor.

"Ne?" diye soruyor.

Ona çok uzun zamandır bakıyorum. İtiraf dilimin ucunda ama daha önce hiç kimseyi böyle sevmedim. İçimde böyle bir şey olduğunu

bilmiyordum; ilk kez hayata döndüğümde de, sonraki birçok seferde de kesinlikle bilmiyordum. Bu kadar şok edici bir şeyi kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum.

"Seni görüyorum."

Kaşlarını çattı, ben de çenesini yukarı kaldırıp öptüm. Sonunda vücudundaki gerginlik erimeye başladı ve bir anlığına benim oldu.

Koridordan gelen sesler ve ayak sesleri bizi irkiltti.

Odadaki yıkıma şöyle bir göz attım. "Buradan çıkmalıyız."

Harlow elini kaldırarak, "Yapamayız. Planınız onları devirmektir, değil mi?" dedi.

Bunu bu kadar açık bir şekilde söylemesi şaşırtıcı. "Evet."

"O zaman şimdi gidemeyiz, yoksa hırsızlık olduğunu düşünürler ve bu da ekstra güvenlik önlemi alınması anlamına gelir. Onlara ulaşmak imkansız olur. Sen git. Ben de deli kadın rolü yapacağım."

"Sizi onlarla yalnız bırakmayacağım," diyorum.

Harlow kollarını kavuşturdu. "Öylesin."

"Ya seni hapse atarlarsa?" diye soruyorum.

"Yapmayacaklar."

"Neden?"

"Çünkü Şafak Vakti için bana ihtiyaçları var ve sen onların tanığı olduğun için seni kızdırma riskini göze almak istemiyorlar. Bununla birlikte, bu çılgınlığın farkında olduğunu bilmemeleri gerekiyor. Bu yüzden gerçekten gitmen gerekiyor." Pencereyi işaret ediyor.

Tartışmak istiyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra onu burada bırakmak içimdeki her şeye aykırı, ama haklı olduğunu biliyorum.

Bir kerecik de olsa bencil olup büyük resmi düşünmemeyi isterdim. Ama tehlikede olan sadece benim halkım değil, onun halkı da.

"Sence Kellan bunu biliyor muydu?" diye soruyorum.

"Bunu öğrenmeye niyetliyim. Bu akşam yemekten sonra pansiyona döneceğimi düşünmeyin."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Orada olmalıyım."

Başını salladı. "Hayır. Sen orada olduğun sürece asla bu kadar açık olmayacaklar. Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor, ama yemin ederim Rafe konusunda bana yardım edebilirsin. İniş için odamızda buluşalım."

Koridordaki ayak sesleri giderek yükseliyor ve kadın çalışma odasının karşısına fırlayıp kapıyı kilitliyor. Ben de pencereden dışarı tırmanıyorum, birinci katta olduğumuz için Tanrı'ya şükrediyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp pencereden dışarıya doğru eğildi. Yüzü yumuşadı ve dilini şıklattı. "Bana öyle bakma, kurtum."

"Ne gibi?"

"Benden nefret etmeyi unuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Asla unutamam," diyorum. Ama bu bir yalan.

Çoktan unutuldu. Bu yüzden yanaklarındaki pembe kızarıklığı ve gözlerinin mor rengini görebiliyorum.

Aman Tanrım, Carter'ın gözlerinden bahsetmeyi bırakmamasına şaşmamalı. Gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kapıya yumrukla vuruyor ve arkamdaki yola doğru başıyla işaret ediyor.

"Şimdi dışarıya adam göndermeden önce gidin. Ve görünmeyin," diyor.

Arkamı dönüp uzaklaşmaya zorluyorum kendimi, oysa aslında onu omzuma alıp yanımda götürmek istiyorum. Çok cazip geliyor, ama eğer onu gerçeği öğrenme şansından mahrum bırakırsam, kendi intikam alma fırsatımı riske atarsam, kendimi asla affetmem.

Karıma son bir kez baktım. Pencerede durmuş, omzuna dayadığı şömine maşasıyla ve kıpkırmızı dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış halde, benim geri çekilmemi izliyordu.

İmkansız sandığım şeyi başardığıma inanamıyorum. Karıma aşık oldum.

HARLOW

Annem ve babam yemek odasına girdiklerinde oldukça rahatlar. Babamın elinde viski, annemin elinde ise şarabı var. Onların bu mütevazı hallerini neredeyse daha çok seviyorum. Savunma mekanizmalarının devre dışı bırakılmış olması güzel bir şey.

Eğer aradan mesafe koyma yeteneğim olsaydı, yakışıklı bir çift olduklarını düşünürdüm. Annemin simsiyah saçları yüzünden uzaklaştırılmış ve ensesinde topuz yapılmıştı; babamın hızla grileşen saçları ise düzgün dalgalar halinde taranmıştı. Annemin soluk gümüş rengi elbisesi mum ışığında parıltıyor, babamın ceketinin altında giydiği ışıltılı kömür rengi yelekle tezat oluşturuyordu.

Yakından bakınca, çirkinliği açıkça görebiliyorum. Gözlerindeki aç bakış ve gülüşlerindeki acımasızlık.

Annem yerine otururken ve Henry'nin yanımda olmadığını fark ederken, "Mary Varyss'in Rafe hakkında söylediklerini duydun mu? Yaşayanlara ihanet ettiğini? Ve Kuzey Kalesi kapılarının dışında protesto eden o lanetli grup... dedikodular hızla yayılıyor," dedi. "Kocan nerede? Nasıl yaptığını bilmiyorum ama dün gece mükemmel bir şey söylemiş olmalı ve şimdi Rafe hakkındaki dedikodular her yerde."

Adını duymak bile kanımı kaynatıyor, ama Rafe yarının sorunu. Bugün halletmem gereken daha acil işler var.

"Henry'nin bu akşam halletmesi gereken bir işi vardı, ama Kellan'ı davet ettim," dedim. "Festivalle çok meşgul olduğunu biliyorum, ama

umarım vakit ayırabilir. Aile çok önemli, değil mi?"

Annem, alaycı tavrımı fark etmiş bir şekilde kaşlarını çatarken, babam da hizmetçilere işaret vermek için yanındaki zili çaldı.

Bir an sonra yemek odasının kapısı açıldı ve hizmetçiler çorbayı içeri getirdiler; her birimizin önüne birer kase koydular ve yanımda oturan kişinin üzerine de dördüncü bir tabağın üzerini örttüler.

Onların heyecanla birbirlerine fısıldaşarak telaşla uzaklaşmalarını izliyorum, ama anne babam fark etmiyor. Kutsanmamış hizmetkarlara asla dikkat etmiyorlar çünkü yardımı takdir etmenin kendilerine yakışmadığını düşünüyorlar. Eğer dikkat etselerdi, hizmetkarların neden bu kadar heyecanlı olduğunu merak edebilirlerdi. Belki de sorarlar ve Able'ın akşam için dışarıda olduğunu ve akşam yemeği için sadece üçümüzün burada olduğunu, bu yüzden hizmetkarların da bir kez olsun festivalin tadını çıkarabilmeleri için sahnelenmiş akşam yemeğinin geri kalanını getirmeyi teklif ettiğimi öğrenirlerdi.

Hepsi de bir gece izin yapmaktan çok mutluydu.

Çorbadan birkaç kaşık alıp sandalyeme yaslanarak anne ve babamın yemek yemesini izliyorum. Bu doyurucu dana güveci babamın en sevdiği yemek ve sanki bütün gün hiçbir şey yememiş gibi ağzına tıkıyor.

Her şey çok sıradan; üçümüz burada akşam yemeği yiyoruz, oda şöminenin ışığı ve yukarıdaki cam avizenin ışıltısıyla aydınlanıyor. Bu masada daha önce defalarca oturdum ama bu gece farklı hissediyorum.

Çorbasını karıştırırken, "Bizim için neyiniz var?" diye soruyor. "Gaven nerede?"

"Gaven öldü."

Annem ve babam ikisi de donakaldılar.

"Nasıl?" diye soruyor babam.

"Göğsüne saplanan bir bıçak. Havenwood'ların siyasi bir rakibiymiş."

Babamın koyu mor gözleri ilgiyle parladı. "Stefan Laurence?"

Bu noktada hiçbir şeye şaşırmamalıydım, ama nedense şaşıyorum. "Demek kalede neler olup bittiğini zaten biliyordunuz?"

"Evet," diyor. "Birkaç yıldır tekrar faaliyete geçtiklerini biliyorduk ve Laurence ailesi de bizim vizyonumuzu paylaşıyor."

"Yine de, yerinize güçlü birini yerleştirmişken beni oraya gönderme riskini aldınız mı? Ailemizden nefret eden bir adamla evlenmeme, tüm yüksek mevkidekilerin önünde onunla birlikte olmama ve şehrimizin

surlarının ötesindeki gerçek tehlikeye maruz kalmama izin verdiniz, tam olarak ne için?"

Babam iç çekti ve sanki huysuz bir ergenmişim gibi tavana baktı. "Harlow, senin yaşında bu aile için hepimizin fedakarlıklar yaptığını sana söylememe gerek yok."

"Öyle mi? Ne gibi fedakarlıklar yaptın?" Kaybedecek bir şeyi olması için bir şeyleri önemsemesi gerekirdi, ama onun önemsedığı tek şey gücü. Bu yüzden yalan söyledi ve gücünü korumak için öldürdü.

"Her gün gücümü ve büyüümü feda ediyorum. Her gece kilometrelerce duvarı aydınlatacak kadar güç aktarmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıkıştı.

Öfkem yükseliyor ve onu titreşen auramın içinde saklamaya zahmet etmiyorum. Altın ışık geniş bir şekilde yayılıyor ve onu bastırmamak iyi hissettiriyor.

Bu öğleden sonra bahçede yaşadığım aydınlanmanın ardından, son altı aydır içimde bağlı olan her şey çözüldü. Aidia'nın ölümünden sonraki döneme ait anılarla dolup taşım. Beynimde aylarca hiçbir şeyin belli olmadığı, gri bir bulanıklık halindeki boşluk, şimdi korkunç renklerle doldu.

İlk hatırladığım şey tarifsiz bir ıstıraptı. Sonrasında bedenim o kadar harap olmuştu ki, duygusal acımın boyutunu bile hissedemiyordum. İyileşmem için şifacıların günlerce ve saatlerce süren çalışmaları gerekti, ama sonunda iyileştim. Kellan'ın yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu, annemin kapıda şifacılarla konuştuğunu bulanık bir şekilde hayal ettim. Babam beni görmeye gelene kadar kendimi savaşa hazırlayamadım.

Haftalarca kendimi doğanın bir gücü haline getirdim, dünyaya, anne babama, Tanrı'ya karşı öfke kudurdum. Büyük, gürleyen bir fırtına olmak istedim, ama gözlerimdeki sis kalkınca, sadece geçici bir sağanak olduğumu gördüm. Hiçbir öfkem yok. Sadece kederim ve zihnimde beni serbest bırakmaya izin vermeyen bu hastalık var.

Babamın çalışma odasını şömine maşasıyla tahrip etmeye devam ederken, tahribatı kontrol etmeye gelen muhafızları zehirlerken, kız kardeşim olmadan dünyamı yeniden kurmaya çalışırken aklıma şu geldi: İyileşmenin tek yolu, enfeksiyonu kesip atmaktır.

"Anlaştığımız anlaşma bu değildi," diyorum, kaşığımı kasede karıştırırken. "Beni bilgilendireceğini söylemiştin. Ben de son bir şey

yapacağımı ve sonra işin biteceğini söylemiştim. Bir şey isteyeceğimi ve itiraz etmeyeceğini, ne olursa olsun bana verileceğini söylemiştim."

Babam soğuk bir kahkaha attı. "Sen benim kızsın. Senin için hiçbir amacım olmadığını düşünemezsin herhalde."

Her şey yine benim nasıl kullanılabileceğim sorusuna dayanıyor.

Daha gençken, onların istediği bir şeyi yaptığımda bana nasıl baktıklarını gördüm ve ihtiyacı sevgiyle karıştırma hatasına düştüm. Sevgiye sahip olamıyorsam, en azından saygılarını kazanabilirdim.

Ama beni silahları olarak kullanmalarına güvenmeleri ve onlar için öldürdüğüm için beni övmeleri, sevgiyle aynı şey değildi. İsteklerimi, onların cılız sevgisinin doldurabileceği bir boyuta küçültmeye ne kadar çalışsam da, bana sunacak hiçbir şeyleri yoktu.

Aidia'ya tutundum çünkü o, beni insanlığa bağlayan son sevgi bağıydı. Onsuz, onlar gibi olabilirdim; eylemlerimin yol açacağı yan etkileri umursamadan, gerçek sevgiyi insanları manipüle etmek için kullanmaktan mutluluk duyardım.

Bunun yerine, onların derslerini kalbime kazıdım ve toplumumuzda düzeltebileceğim yanlışları düzeltmek için kullandım.

En iyilerden ders aldım. Anne babam ne kadar karanlık ve korkunç olmak isterlerse istesinler, ben de onlardan daha canavarca olmanın bir yolunu bulacağım.

Şimdi anlıyorum ki, anne babamı sevebilirim ama yine de onların daha iyi olabilme yeteneğine sahip olmalarını dileyebilirim. Şimdi, onlara bu potansiyele ulaşma şansı vermeyerek kendimi daha çok seveceğim.

Babam peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Seni Havenwood varisiyle evlendirme fırsatı ortaya çıkmadan önce Rafe ile görüşmelerimiz vardı."

Ağzım açık kaldı.

"Eh, onunla ilgilenmek zorundaydık," diyor babam gayet sakin bir şekilde. "Ama artık bu işi hallettiğimize göre, diğer seçenekleri de değerlendirebiliriz diye düşünüyorum."

Bakışlarımı anneme çevirdim. "Neden onun bize kötü davranmasına izin vermeye devam ediyorsun? Çocuklarını böyle harcamaya degecek ne var?" Acı bir kahkaha attım. "Biz çok küçükken onun bizi dövdüğünü dinlerken nasıl vicdan azabı çekmeden yaşadığını merak ederdim."

Kaşlarını çatıyor ve genellikle kusursuz olan yüzü ilk kez yaşlılığını gösteriyor. Aidia'nın güzelliklerinin kalıcılığı altı ay kadar sürüyor olmalı.

Annem bana tamamen şaşkınlıkla bakıyor. "Neyden bahsediyorsun? Hangi dayaklardan?"

"Büyümüzü ustalaştırmak için yapılan kırbaçlamalar, işkenceler," diyorum. "Kendi evinizde neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi mi davranacaksınız? Bizi Koy'a götürüşünü izlediniz. Siz bizim annemizdiniz. Bizi korumakla yükümlüydünüz."

Bu sözler öfkeden doğdu; öyle derin bir acı ki, onu bedenimden atmayı asla başaramadım.

Annemin koridordan gelen tanıdık adımlarını beklerken, sırtımdaki yaraların her hafif harekette yanarak acıdığı, soğuk banyo zeminine bir yanağımı yasladığım tüm zamanları düşünüyorum. Ne kadar uzun süre beklersem, ağlamamanın o kadar kolaylaştığını hep şaşırarak düşünürüm. Tam tersi olacağını sanıyordum, ama onun ihmali beni güçsüz yapmadı. Aksine, irademi güçlendirdi. Beni düşünmeye zorladı.

Beni bulan, öfkeyle içini çeken ve babamızın mahvettiği şeyleri bir çocuğun asla sahip olmaması gereken bir beceriyle tamir eden tek kişi, her zaman Aidia olurdu. Sesini hâlâ kulağında duyabiliyorum. Önce enfeksiyon için merhem. Sonra sabah seni kuyuya götüreceğiz.

Annem gözlerini devirdi. "Sen her zaman çok hassas oldun."

"Hassas mı?" Dudaklarım zehirle yanıyor ve auram o kadar geniş ki, odanın tavanını ve duvarlarını çiziyor. Otuz yıllık öfke bir anda kabarıyor. Bu öğleden sonra bazı şeyleri hallettiğimi sanıyordum, ama anlaşılan daha çok halletmem gereken şey var.

"Elbette baban disiplini sağlayan kişiydi," diyor annem yumuşak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ama bu her babanın görevidir; çocuklarının saygıyı öğrenmesini sağlamak. Ayrıca, senin sihrini istediğin gibi kullanabilmeni sağlamaya çalışıyordu. Aksi takdirde, bu kadar inatçı ve dik başlı biri olarak kendini nasıl koruyacağını öğrenebilirdin ki?"

Babam uzlaştırıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Harlow haklı. Bir iki kez işler kontrolden çıktı. Bunun için özür dilerim. Ama şu anki işimize geri dönüp bu dramaya bir son verebilir miyiz?"

Annemin gözleri bir an şok içinde irileşti, sonra hemen her zamanki dik duruşuna ve hafif gülümsemesine geri döndü.

Çorbadan birkaç kaşık daha alıyor.

"Anne—" Sesim çok kısık çıkıyor ama sanki bağırıyormuşum gibi irkiliyor. Yıllardır ona böyle seslenmemiştim—ilk kez bağırdığımda yanıma gelmediğinden beri.

Şimdiki sessizliği, binlerce başka sessizliğin yankısıydı; onun konuşmasını, onu durdurmasını beklediğim, ama onun hiçbir şey yapmadan sadece arkasını döndüğü acı dolu bir sessizlik. Sonrasında, sanki hiç yaşanmamış gibi, sanki sırtım su toplamamış gibi, sanki çığlıklarımı hiç duymamış gibi, sanki aramızdaki dinamikte neyin değiştiğinden haberi yokmuş gibi olacaktı.

Aramızdaki uçuruma karşı çıktı—ben zor ve huysuzdum. Hassastım. Acımı kabul etmek, bunu önleyememesini kabul etmek anlamına geliyordu —ve bunu asla yapmazdı. Eğer yapsaydı, diğer sekiz çocuğuna da aynı hatanın tekrarlandığını görmek zorunda kalacaktı—onların çılgınlıklarına bakıp kendini suçlu hissedecekti.

“Şey,” diyor, sanki suçluluk duygusundan kurtulmuş gibi elini elbisesinin üzerinden düzelterek. “Sadece abarttığını düşündüm. Sen ve Aidia hep böyleydiniz. Keşke babanla aranızda girmem gerektiğini bilseydim.”

Sözleri beni nefessiz bırakıyor.

Yedi yaşındaydım ve biliyordum. Anneler bunu yapar. İstismarcı kocalarını öldürmem için beni çılgıncasına tutan müşterilerim de bunu yapıyor. Bunun, bir annenin çocuğunu tehlikeden korumak için araya girmesinin temel biyolojik içgüdüğü olduğunu anlıyoruz.

Sadece öfkemle devam ediyorum. “Biz Koya sürüklenirken sen ortadan kaybolmakla meşgulken bunu nasıl bilebilirdin ki?”

Gözleri dümdüz bana bakıyor, başımın arkasındaki cam pencerelere dik dik bakıyor.

“Anne, bana şunu cevapla. Eğer dünyada bize zarar veren başka biri olsaydı, çocuklarını bir canavardan korumak için müdahale edip etmemen konusunda tereddüt eder miydin?”

Sonunda gözlerimin içine bakıyor ve her şeyi açıkça görüyorum. Benim yaşadıklarımla yüzleşecek kadar güçlü değil. Gerçekle yüzleşse bile, onu görmeye zorlayamam çünkü görmediği sürece rahatına düşkün kalacak.

Hayatta kalabilmem için anne babamı anlamam gerektiğine içerliyorum, ama onlar beni bir kez bile anlamaya çalışmadılar. Bu da onlara, hissettiğim her şeyi aşırı tepki olarak görüp geçiştirmeleri için uygun bir yol sağlıyor. İlişkimizi yönetme yükünün tamamını bana yüklüyor. Bu da onların gözlerini devirip, dramatik ve nankör biriymişim gibi davranmalarına olanak tanıyor.

Kendimi ve Aidia'yı güvende tutmak için gösterdiğim aşırı dikkat, onlarda bir bilinçsizliğe yol açtı. Geriye dönüp bakabilselerdi, ilişkimizde aynı temaları bulacaklardı. Ama bunu yaparlarsa, kendi rahatlıklarını sağlamak için çocuklarının emeğini kullanarak neden oldukları hayal edilemez acıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Yaptığım her şey ve olduğum her şey onların isteklerine rağmen oldu, yine de onlar takdiri kendilerine alacaklar.

Annemin zihninin, onu suçsuz kılan bir anlatıyla gerçekliği nasıl da örtbas ettiğine inanamıyorum. Göğsümde bir acı kabarıyor. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anlarda beni terk etmesi her zaman canımı yakmıştı, ama bu farklı. Bana tekrar sahiplik duygusunu yüklemeye çalışıyor, ama ben o kadar genç yaşta bile basit disiplin ile istismar arasındaki farkı biliyordum. Babamın şiddetini hafifletmenin hiçbir yolu yoktu. Aidia ve ben ne kadar mükemmel olmaya çalışsak da, onun ruh hallerine göre davranamazdık, öfkesinin yanından sessizce geçemezdik veya deliliğine hitap edemezdik. Onun şeytanlarını kovabileceği tek yer bizdik.

İçten içe, babamın da büyükbabamın elinden benzer şiddete maruz kaldığını biliyorum ve bu durum onun şiddeti bir çözüm olarak görmesinin nedenini açıklasa da, şiddetin bedelini anlamaktan muaf tutmaz.

Carrenwell ailesinin bir üyesi olarak acıyı nesilden nesile aktarmak istemiyorum. Yeğenlerimin ve kuzenlerimin bu dehşeti miras almasını istemiyorum.

Bir şekilde, bu çılgınlık benimle birlikte sona ermeli.

Öfkem çok büyük, acı çok derin ve bunların ağırlığının altından beni hiçbir şey kurtaramaz.

“Boş yere bu kadar telaşlanıyorsun,” diyor babam. “Sana söyledim. Rafe’in bu toplulukta güçlü bir figür olarak devri doldu. Stefan Laurence Mountain Haven’in yönetimini devraldığında onunla evli olarak çok daha değerli olacaksın.”

Gülüyorum. “Öyle bir şey olmayacak.”

Babam gözlerini kısarak bana baktı. “Bu aslında sana bağlı değil. Eğer Laurence ailesi onaylarsa, yapılacak ve bu da o vahşilere bir devamlılık sağlayacak.”

“O adam iğrenç biri, ama evli olduğum için bunun olmayacağı anlamına gelmiyor,” diyorum. “Ve Henry ölmeyecek—en azından çok uzun bir süre ölmeyecek.”

Babam itiraz etti ve ağzına güveçte ıslatılmış bir parça ekmek tıktırdı. "Zehirden başka yöntemler de var. Harlow, senin gibi güçlü, kaba bir adam bile ölebilir."

Babamın gözlerine bakıp gülümsüyorum. "Henry ölümsüzdür."

Annem şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, ama babam hareketsiz kalıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor.

"Ölümsüzler hakkında ilginç bir şey var," diye devam ediyorum. "Daha önce kütüphanemizde arama yaptığımda, onlar hakkında hiçbir şey bulamadım. Mitoloji kitaplarımızdan sayfalar eksikti. Aslında, kütüphanenin mitoloji bölümünün tamamı garip bir şekilde boştu. Ve derslerimi ve kasabadaki hikayeleri hatırladığımda, Stellaria'nın avcısının sadece ilk Tükenmiş olarak anıldığını hatırlıyorum. Bir kere bile Ölümsüz kelimesini duymadım." Şarabımdan bir yudum alıp dudaklarımı yalıyorum. "Bu da beni, Tükenmişlerin yozlaşmış olarak başlamadıkları gerçeğini neden birilerinin gizlemek isteyebileceğini merak ettirdi; çok fazla güç çalmaya çalıştılar."

Ellerini kaldırıp bana doğru işaret ediyor, ama hareketin yavaş olduğunu fark ediyorum. "Bir halkı ortak bir düşman etrafında birleştirirseniz, birlik içinde kalırlar. Onlara daha fazla güç elde edebileceklerini söylerseniz, bunu talep ederler."

Başımı yana eğdim. "Senin yerine ben alacağım." Dilimi şıklattım. "Planının işe yaramayacağını duyduğunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını tahmin edebiliyorum. Mountain Haven'ı ilk Yetiştiricilere boşuna feda ettin."

"Bu şehri kurtarmayı seçtim!" Ağzından tükürük fırladı ve masaya düştü.

"Sakin ol. Çok abartıyorsun," diye alay ediyorum. "Ayrıca, o kadınları çalmak için Breeders'ı North Hold'a sen soktun. Sanırım insanların Rafe'i kadınları güvence altına alamadığı için suçlayacağını düşündün. Bu ters teptiğinde çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Elini masaya sertçe vurdu. "Aldığım zor kararları anlayamıyorsunuz. Kendinizi bizden çok daha iyi sanıyorsunuz!"

Sandalyeme yaslandım ve elimi savurarak, "Tanrı bizi kurtarsın. Ben senden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Sadece artık seninle baş edemeyeceğimden korkmuyorum." dedim.

Bardağını kaldırmaya çalışırken bardak masaya düşüp ses çıkarır ve kehribar rengi sıvının kalıntıları koyu renkli ahşap masa tablasına dökülür.

Annem ve babam koltuklarında çaresizce kıpırdanıyorlardı ve gözlerinde beliren tanıma ifadesini izledim. Babam hizmetçileri çağırmak için zile uzandı, ama yavaş ve sakar olduğu için zili yere düşürüp yüksek bir sesle çarptı.

Dudak büzme numarası yapıyorum. "Zaten önemli değil. Personelin hepsi festivalin tadını çıkarmak için akşam ayrıldı. Yoksa bardaklarınızı doldurmak için geri dönmediklerini fark etmediniz mi?"

"Ne halt ettin sen?" Babamın vücudu ağır hareket ediyordu ama sözleri sadece biraz peltekti.

"İkinizin de beni yeterince tehdit olarak görüp görmeyeceğinizi ve bu yüzden zehirlere alışıp alışmayacağınızı hep merak etmiştim." Dirseğime yaslanıp alt dudağımı daha da büzdüm. "Bunu yapmadığınız için biraz kırıldım. Ama iyi haber şu ki, Mountain Haven'dayken Stellarium Çiçekleri hakkında bilgi edindim. Felç edici etkileri olduğunu hiç bilmiyordum."

İkisi de daha çok zorlanmaya başlar.

"Sihrim hakkında size daha önce hiç anlatmadığım eğlenceli bir şey bilmek ister misiniz?" diye soruyorum. "Zehirlerin ne yapacağını yönlendirmeye yardımcı olabilirim. İlginç değil mi? Büyünüzü, bacaklarınızı ve kollarınızı devre dışı bırakacak şekilde yönlendirebilirim, böylece nefes almaya devam edebilirsiniz ama esir bir izleyici olarak kalırsınız." Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum ve ikisinin de sihirlerini çağırmaya çalışmasını izliyorum. "Ah, ne kadar aptalım. Ayrıca Polm'un Eseri'nden de biraz ilham aldım. Bu da sizi etkilememe izin veriyor. Sadece gücünüzü kullanmanızı istemiyorum – en azından şu an için değil."

İçimdeki karanlık bir taraf, onların canla başla mücadele etmelerini izlemekten zevk alıyor.

"Nasıl bu kadar vefasız olabilirsin?" diye bağırdı babam.

"Bana sadakatten bahsetmeye mi cüret ediyorsun?" Gülüşüm çatırdıyor, kırılğan. "Sadakatsiz davrandığım tek kişi kendimim. Bu aile için yalan söyledim, savaştım ve seviştim, yine de beni gerçekten önemseyen tek kişiyi kaybettim. Size hiçbir şey borçlu değilim."

Öfkemin dibine ulaşmayı beklemeye devam ediyorum ama o sadece büyüyor. Bunun yeterli olacağını sanmıştım ama göğsümde hâlâ dipsiz bir boşluk hissediyorum. Onları acı çektirmek Aidia'yı geri getirmeyecek ve şiddetlerinin hâlâ peşimi bırakmayan yaralarımı iyileştirmeyecek, ama en azından bu an için bir nebze de olsa tatmin duygusu hissedeceğimi ummuştum.

Yemek odasının kapısı aniden açılır ve duvara çarparak kapanır. Kellan odaya koşar.

“İşte benim en sevdiğim kardeşim.” Yanımdaki koltuğa elimle vurup gülümsedim. “Tam zamanında geldin. Çorbanın soğuyacağından endişeleniyordum.”

HARLOW

Kellan, karşısındaki manzaraya bakarken vücudu gergin bir şekilde kasılmış halde, şüpheyle bana baktı. "Ev neden boş?"

"Personelimize festivalin tadını çıkarmaları için bu gece izin verdim, ama merak etmeyin. Tüm yemekler hazırlandı." Yanımdaki koltuğa tekrar elimle işaret ettim. "Oturun."

Masayı yavaşça dolaşıyor, bir şeylerin ters gittiğinin farkında ama ne olduğundan emin değil.

"Babamızın, Rafe'den kurtulmanın bir yolunu bulmadan önce beni onunla evlendirme planları olduğundan bahsediyorduk," diyorum şarabımdan bir yudum alarak.

Kellan, bana ve anne babamıza şüpheyle bakıyor.

Kaşığımı eline tutuşturup kasesinin kapağını açtım. Güzel, zarif kaseden buhar yükseliyordu ama Kellan sadece ona bakakalmıştı.

"Nerede kalmıştım?" diye sordum babama. "Ha, doğru. Sana Rafe'in kız kardeşimi öldürmeme neden izin verdiğini soracaktım."

"O aylar önceydi," diye kekeledi babam.

Yüksek sesle kahkaha attım. "Yani, doğal olarak, artık bununla ilgili bir sorunun olmamalı, değil mi?"

Babam, "Sizi korkutup ürkütmesi gerekmiyordu, ikinizden birini de," diyor. "Sadece sizi doğru yola getirmesi, böylece onların ilişkisine karışmayı bırakmanız gerekiyordu."

Çorbayı masanın üzerinden fırlattım. Göğsüne çarptı ve ön tarafına döküldü. "Kanlar içinde dövülen kız kardeşimi kontrol etmeye gitmiştim."

Babam Kellan'a baktı. "Bir şey yap."

Kardeşim oturduğu yerden kalkmadan, kaşığıyla kaseyi karıştırarak beni izliyor. "Bence onu dinlemeliyiz."

"Bunu çok düşündüm," diyorum. "Aidy ve ben o balkonda uzun süre kaldık. Kutsal ateşle her çocuğun öldürülmesini ve kadınların Üremeciler'e verilmesini sağlayacak kadar bu şehir hakkında bilgi sahibi olmanıza rağmen müdahale etmediniz. Lunameade'de sizin izniniz olmadan hiçbir şey olmazken, bir adamın kızlarınızı birbirlerini neredeyse ölümüne dövdükten sonra kendi evinizin balkonundan aşağı atmasına izin verdiniz."

"Bu bir uyarıydı," diye mırıldandı annem.

Yarı dolu şarap kadehimi ona fırlattım ve kadeh göğsüne çarptı. Kadeh çatladı ve kırmızı şarap gümüş rengi elbisesine sızdı. "Bu bir infazdı ve sen hiçbir şey yapmadın. Ne sırasında, ne de sonrasında. Kendini güçlü sanıyorsun ama en büyük rakibinin evine girip kızlarından birini öldürmesine, diğerini sakat bırakmasına izin verdin ve cezasız kaldın."

"Ne yapmamızı istiyorsun? Onun ne kadar popüler olduğunu biliyorsun." Babam konuşurken ağzından tükürükler fışkırıyor. Aurası canlı mavi, ama yine de ben izin vermeden sihrini çağırıyor.

Başımı salladım. "Ah, demek sorun buymuş. Sen sadece aşağıdan gelenlere yumruk atmayı biliyorsun. Şunu cevapla bana—Gaven'ı geri çekilmeye zorladın mı?"

Soruyu sorduğum anda cevaptan korktuğumu fark ediyorum, ya da belki de cevabı zaten biliyorum ve teyit edilmesinden korkuyorum.

"Gaven, yerinin ne kadar kolay doldurulabileceğini her zaman anlayan pratik bir adamdı. Kalmak için yeterince önem verdi." Babam zorlukla nefes aldı. "Elbette, Rafe'in bunu ne kadar ileri götüreceğini bilseydi, devam etmesine izin vereceğinden şüpheliyim. İkiniz için de onaylanmış bir şey değildi." Konuşması anlaşılmaz oldu. Çok fazla Stellarium Blossom kullanmış olma ihtimaline karşı bunu bir an önce halletmem gerek.

Dirseğime yaslanıp Kellan'a doğru döndüm. "Kel, bir konuda yardımına ihtiyacım olacak. Anne babamızın gerçekten yaptıklarının yanlış olduğunu bilip bilmediklerini test etmenin güzel olacağını düşündüm. Onlara kendi ilaçlarından tattırabileceğimizi düşündüm, ama yardımına ihtiyacım olacak."

Bakışları anne babamdan bana doğru gidip geliyor.

“Onların birbirlerini kırbaçlamalarını ve birbirleri üzerinde sihir kullanmalarını istiyorum,” diyorum. “Bakalım başka birine zarar vermeye zorlanmayı nasıl sevecekler. Sevdikleri birine zarar vermelerini söyledim ama ikisi de sadece kendilerini seviyor, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bu.”

Yan duvardaki dolaba doğru yürüyorum ve yemekten önce oraya sakladığım anahtarı alıyorum.

Annem dehşet içinde bana bakıyor.

"Kellan, bu delilik. Onu hemen koyun içine at," diye çıkıştı babam.

Dilimi şıklattım. "Ah, Baba, gergin görünüyorsunuz. Onu oğlunuz yaptığınızdan mı korkuyorsunuz? Sizin gibi davranıp, ailesi acı çekerken hiçbir şey yapmadan duracağından mı endişeleniyorsunuz?" Kellan'a döndüm. "Ne düşünüyorsun Kel? Onun oğlu musun, yoksa benim kardeşim mi?"

Anne ve babamıza son bir bakış attıktan sonra elimden sopayı kaptı. Ona inanmak istediğim için kendimi toparladım, ama inancım son derece düşüktü.

Ama masanın etrafında dolanıyor ve babam sandalyesinden kalkana kadar Kellan'ın çoktan onları etkilemeye başladığını fark etmiyorum.

Babam gömleğini çıkarıp masanın üzerine eğilirken, annem de elbisesinin arkasındaki düğmeleri açarken Kellan onların arkasında duruyordu.

Kellan annemize sopayı uzatıyor. Annemiz önce sopayı beceriksizce tutuyor.

"Onu kırbaçla," diyorum.

Bir an tereddüt ediyor, ama sonra Kellan onu dürtüyor çünkü düğmeyi o kadar sert ve ani bir şekilde indiriyor ki, sanırım sadece nasıl kullanacağını bilmiyormuş gibi yapıyordu.

“Daha zor,” diyorum.

Annem, sağır edici bir gürültüyle çıtçııt düğmesini indirdi. Daha fazla ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm, ama belki de onunla çözmesi gereken bir hesabı vardı.

"Tekrar."

Onu bunu tekrar tekrar, gittikçe daha zorlayarak yaptırıyorum, ta ki birbirine karışan zehirlerin arasından nefes almakta zorlanıp hırıltılı nefes alana kadar.

"Sıra sende," diyorum gülümseyerek.

Kellan, elbisesinin üst kısmı açılacak şekilde onu masanın üzerine eğdiriyor.

Babam büyük bir çabayla ayağa kalkıyor. Acı dolu yüzü, terden sırlıslam olmuş saçları ve sandalyesinin döşemesine ve masaya bulaşmış kan lekeleri bunu açıkça gösteriyor.

Kellan elindeki sopayı tutuyor. Bir saniye sonra, sopa annemin sırtına çarpıp çatırdıyor. Annem çığlık attığında, ben sadece rahatlama hissediyorum.

"Daha sert," diyorum. Ve döngü yeniden başlıyor.

İki arada bir derede kaldım; bir yandan birbirlerine işkence ederken olan bitenin farkındayım, diğer yandan da garip bir şekilde kopukum. Çektiğim acıyı tam olarak tekrarlayamıyorum çünkü onlar birbirlerini benim Aidia'yı sevdiğim gibi sevmiyorlar. Ama yine de, gerçek korkuyu ve dehşeti asla anlayamayacak kadar uzun süredir çok güçlü olsalar bile, acımın bir kısmını anlayacaklarını bilmek yeterli.

"Yeter artık, Low." Kellan'ın sesi zihnimdeki burukluğu yarıp geçti.

Zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Onları birbirlerini kaç kez dövdürdüğümü, sonra da sihirleriyle birbirlerini yakıp elektrik çarpmalarına neden olduğumu hatırlamıyorum. Oda kan, yanmış saç ve et kokuyor, anne babam ise sandalyelerine büzülmüş, nefes nefese kalmışlar.

"Asla yeterli olamaz," diye çıktım. Ama ne demek istediğini biliyordum. Ölüyorlardı ve öldürücü darbeyi vuran kişi ben olmalıydım.

Masayı dolaşıp babamın seviyesine inmek için eğildim. "Merhaba baba."

"Bunun için seni öldüreceğim, nankör küçük sürtük," diye hırladı.

Doğrudan mor gözlerinin içine bakıyorum. "Bunca yıl geçti ve hala öğrenmedin. Beni kırmaya çalışmaktan asla vazgeçmedin. Ama ben kırılmam. Kırıcı benim."

Elimle parmağımı kaldırıp zehir çağırıyorum. Kül Ağacı İlahi—nemli ve gölgeli yerlerde yetişen zehirli bir kök. Hızlı ama acı verici bir şekilde öldürüyor.

Babam, koyu mor, zehir dolu ellerimle yüzünü avuçlayıp tüm çürümüş nefretimi içine boşaltırken, şok olmuş bir şekilde olanları izliyor.

Vücuduna etki ettiğini hissettikçe gözleri giderek daha da açılıyor.

Boğazı düğümlenirken gözlerinin içine bakmasını sağlıyorum. "Umarım Asher ruhunu asla almaz. Umarım öbür dünyaya geçemezsin. Umarım sonsuza dek kayıp ve yalnız kalırsın ve kendini önemli hissetmek için sebep

olduğın acıyla sonsuza dek yaşarsın. Bu hikâyede kötü adam olmamanı sağlayacağım. Hiçbir şey olmamanı, unutulmanı sağlayacağım."

Vücudu kasıldığında onu bırakıp yere yığılmasına izin veriyorum, sonra anneme yaklaşıyorum. Eğilip onun seviyesine iniyorum ve ellerimle yüzünü kavriyorum. Tanrı şahit, gözlerimin önünde yaşlanıyor.

Merhamet için yalvarıyor ama o kadar kibirli ki, şu anki halini görseydi ölmek isterdi.

"Lunameade'deki her anneyle tanışmadım ama yine de en kötüsünün sen olduğundan eminim. Bugünden sonra seni bir daha asla düşünmeyeceğim ve hayatım ve bu şehir sensiz daha iyi olacak. Umarım Asher seni öbür dünyaya gönderir de tüm yaptıklarını ve verdiğin zararları kabul etmek ve cahilliği bırakmak zorunda kalırsın."

"Tanrı bunun hakkında ne düşünecek?" diye hırıltılı bir sesle mırıldandı, vücudu kasılmaya başlamıştı.

Ona acıyan bir bakış attım. "Ah, Anne. İlahi güçler her zaman hesaplaşmalar yapmıştır. Hata yapmak insana özgüdür. İntikam almak ise ilahi bir güçtür."

Onu gerekenden daha sert bir şekilde yana fırlattım. Bedeni yere çarptığında, boğazından boğuk, acınası bir çığlık koptu ve sonra hareketsiz kaldı.

Annemin ve babamın cansız bedenlerine bakıyorum. Babamın boynundaki tünel anahtarı mum ışığında parıltıyor.

"Çok yakındım." Sesim çok kısık, çok genç çıkıyor. Kellan'la konuşmaktan çok kendimle konuşuyorum. "Onu kurtaracaktım. Dağın ötesinde bir yere kaçmaktan hep bahsederdik. Nereye kaçtığımızın bile önemi yoktu, yeter ki birbirimize sahip olalım. Hâlâ zamanım olduğunu düşünüyordum; Henry'ye ihanet ederek anahtarı kazanabilir, Aidia'yı alabilir ve tünelden geçerek özgürlüğe kavuşabilirdim."

Dikkatimi tekrar kardeşime çevirdim. "O olmadan anahtarın ne faydası var?"

Hiçbir şey söylemediği için yemek odasının kapısına doğru yöneldim.

Kellan, "Low," diyor. "Cesetlerle ben ilgileneceğim. Ama Able'a ne yapacaksın?"

Ona doğru döndüm. "Duvarları kuyu suyuyla savunabilir miyiz?"

Başını salladı. "Gerekirse kaynakları odaklamak için kapılardan dördünü geçici olarak kapatabiliriz."

"Able, Rafe'in ne yaptığını biliyor muydu?"

Kellan içini çekti. “Evet. O biliyordu çünkü varis oydu, Electra da biliyordu çünkü muhafızların ve hizmetkarların anılarını silmişti. Ve tabii ki ben de biliyordum çünkü her şeyi biliyorum. Ama ailenin geri kalanı gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Onun atladığını düşünüyorlar. Hepsinin nasıl olduğunu biliyorsunuz—anne babamızdan korkuyorlardı ve Aidia'nın direnişi karşısında şaşkınlardı.” Önündeki kaseye baktı. “Benimki de zehirlenmiş miydi?”

Başımı yana eğdim. "O gün her şeyin olmasına izin mi verdin, tıpkı yıllarca dövülmemize izin verdiğin gibi?"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki, sandalyesi arkasından yere düştü. "Kahretsin Low! Aidy'den sadece iki yaş büyüktüm. Benden ne yapmamı istiyordun?"

"Palm'dan onay aldın. Onu manipüle etmeni istedim!" diye bağırdım.

“Benim konumum sadece böyle kaldı—benim hayatta kalmamın tek sebebi, Harlow, onun bana sadık olduğumu düşünmesiydi!” Kellan’ın sesi tiz. “Stratejik olmak ve doğru anları seçmek zorundaydım. Kutsamamı sizden herhangi birine, beni görmeden kullanmam neredeyse imkansız. Tam olarak ne zaman onu manipüle etme ve bir sonraki hedefi olma riskini almamı istediniz?” Annemizin kanlı bedenini işaret ediyor. “Kutsamamın ortaya çıktığı gün annemizin bana ne dediğini biliyor musun?” diye soruyor. “Heyecanımı gördü ve ‘Babanla asla anlaşmazlığa düşme yoksa seni öldürür’ dedi. Her zaman dikkatli olmak zorunda kaldım ve elimden geldiğince seni korudum—yoksa gerçekten Zehirli Tilki olduğunu bilmediğimi mi sandın?”

Ellerimi masaya yaslıyorum ve omuzlarımdaki gerginlik çözülmeye başlıyor. "Beni ele veren neydi?"

“İtiraf ediyorum, biraz zaman aldı. Herkes şüpheliyi farklı özelliklerle tarif etmeye devam edince, bunun bir grup kadın olduğunu düşündüm. Ama sonra zamanlama meselesi vardı. Her şey Aidia öldükten sonra nihayet odanızdan tekrar çıkmaya başladığınızda başladı. Ve bir gece, Gaven'la mesai saatleri dışında sizi ararken karşılaştım.”

"Kahrolası Gaven kimliğimi açığa çıkardı." Başımı sallıyorum ama hem onu özlediğim için hem de beklentilerimi karşılamadığı için hayal kırıklığına uğradığımdan ağlamak istiyorum.

“Bu sırrı sakladım çünkü yemin ederim ki, eğer anne babamız bilseydi, Abel gibi her gece sana ilaç verirlerdi.” Kasesine bakıyor. “Çorbamı zehirledin mi, Low?”

Mor gözlerine bakıyorum. "Doğru mu söylüyorsun? Şehir muhafızlarının kaptanı sen miydin, yoksa kardeşim mi?"

"Hem onu sevdim hem de kaybettim, Low. Onu seven ve kaybeden tek kişi sen değilsin. Aylardır bunu içinde biriktiriyorsun. Kederinle yalnız kaldın ve beni de kederimle yalnız bıraktın. Şimdi bu kadar öfkeliyken anlayamayacağını biliyorum, ama o gün benim için her şeyi değiştirdi."

Kellan perişan görünüyor. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Gözlerimdeki yaşların yakıcı etkisini hafifletmek için yüzümü çeviriyorum.

Kendi acım zaten çok ağırken, onun acısını tek başıma omuzlayamam.

"Rafe'in bunu yapmasına izin vereceklerini biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Hayır. Bilseydim orada olurum ve son altı aydır keşke orada olsaydım diye düşünmediğim bir gün bile olmadı. Libby—" Sesi titriyor ve ona bakmak için dönüyorum.

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla buğulanmış. "Libby o sabah bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu, ama onun büyüünün nasıl olduğunu biliyorsunuz. Harvain'in kaprisleri, dediği gibi. Öngörü hislerinin ne anlama geldiğini veya neyle ilgili olduğunu her zaman bilemez. Olay gerçekleşmeden hemen öncesine kadar bunu anlayamadı."

Titreyerek içini çekti ve başka yöne baktı. "Koştum. Buraya olabildiğince hızlı geldim ama çok geç kalmıştım. Seni çalılıkların arasında buldum ve senin de öldüğünü sandım."

Bu onun suçu değil. İçten içe hep biliyordum ki o da tıpkı Aidia ve benim gibi babamın şiddetinin bir ürünü. Bizim çektiğimiz acılardan kaçmasının imkanı yoktu. Ama anne babam öldü ve bu öfke içimde kaldı, öfkelenecek başka kimse yok.

Bir şeyleri kırmak istiyorum. Öfkemi başka bir yere yönlendirmek istiyorum, ama onun doğruyu söylediğini biliyorum. Baldızımın geleceği görme yeteneği var, ama anlaması zor bir sihir bu. Bu belirsizlik, ikimizi de kutsayan Tanrı'ya lanet okumak istememe neden oluyor. Geleceğe dair ipuçları verip de sevdiğiniz insanları kurtarmanıza izin vermemek ne kadar trajik. Sevgi istemenizi sağlayıp da kimseyi öldürmeden öpmenize izin vermemek ne kadar kalpsizce.

Bu tamamen acımasız bir ilahi şaka. Belki bir gün buna gülebilirim, ama şu an gerçek kahkaha çok uzak bir anı gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp Kellan'ın yalvaran gözlerine bakıyorum. Çocukluğumdan beri ondan gördüğüm en yoğun duygu bu ve onu affetmeye hazır değilim—

ya da belki de nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Belki de asla affetmeyeceğim.

“Düşük—” Sesi boğuktu. “Çorbamı zehirledin mi?”

Ellerim titriyor ve kardeşimden uzaklaşırken hırıltılı bir nefes veriyorum. Yemek odasının kapısına doğru yürüyorum ve eşikte duraksıyorum.

Ona bakmadan fısıldadım: "Bana huzur getireceğini düşündüğüm şeyi yaptım."

HARLOW

Pansiyonun pencere kenarında otururken, yaptıklarım için en ufak bir suçluluk duygusu hissetmiyorum. Öfkemden arınmış hissetmek, banyodan arınmış hissetmekten daha fazla.

Büyüm yirmi beş yıl önce ortaya çıktığından beri, öfkemi içime attım ve içimde çürümesine izin verdim.

Artık şiddet dolu günlerimi geride bıraktım ve Henry'nin odamıza dönmesini sessizlik içinde yalnız başıma beklerken, hissettiğim tek şey ruhumun derinliklerinde yatan bir keder.

Keder bir yokluk değil, bir varlıktır. Onu her sessizlikte, her nefeste hissediyorum.

Altı aydır kalbimin diğer yarısı olmadan yaşıyorum; öyle bir yoksunluk ki, zihnim paramparça oldu ve onun hâlâ benimle olduğu bir dünyayı hayal etti. Hatırlamak, onu yeniden kaybetmek gibi.

Bunun olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Onu kurtarmak benim tek amacımdı; son bir yıldır tutunduğum son umut ışığıydı. Onsuz, kalbi paramparça olmuş bir zihinle yaşayan bir kadından başka bir şey değilim.

Anne babamı öldürmek, Aidia'nın yüzünü bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini değiştirmede. Bir daha asla onun, eskiden bana zafer duygusu veren o sinirli tonda adımı söylediğini duyamayacağım. Bir daha asla onunla birlikte saçlarımla oynarken uyuyamayacağım. Ve dağların ötesinde, anne babamın kontrolünden uzakta yaşayan, kim olabileceğini asla göremeyeceğim.

Sadece onun geçmişini yas tutmuyorum. Potansiyelini de yas tutuyorum. Aidia'yı, ikimizi de paramparça eden hayatın yükünden arınmış bir şekilde tanımak istedim.

Ve yine de, her zaman yaptığım gibi, bir ayağımı diğerrinin önüne koyarak devam edeceğimi biliyorum.

Yalnızken her zaman iyi olacağınızı bilmek rahatlatıcı olmalı, ama gerçekte bu çok yalnız hissettiriyor. İnanılmaz derecede yorgunum.

Yatak odasının kapısı ardına kadar açılır ve Henry içeri girer. Beni görünce donakalır, uzun süre beni inceler ama nasıl olduğumu sormaz. Kapıyı kilitler ve ceketini, kravatını ve yeleğini çıkarır.

“Bugün için ne kadar özür dileysem azdır. Çok büyük bir hata yaptım ve çok üzgünüm,” diyor. Gerçekten pişman görünüyor.

“Bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin ki? Ben de bilmiyordum,” diyorum.

Konuşmadan önce uzun süre beni inceliyor. “Yüzlerini tam olarak hatırlayamadığınızda, kahkahalarının tonunu hatırlayamadığınızda, güzel bir şey gördüğünüzde ve tek istediğiniz eve koşup onlara her şeyi anlatmak olduğunda, ama bunun yerine rzgra fısıldamak zorunda kaldığınızda yaşadığınız şok bu.”

Boğazım düğümleniyor. “Tüm hayatımızı şehir surlarından ayrılmayı isteyerek geçirdik. şimdi o gitti, ben de sonunda ayrıldım ve tek istediğim ona geceleri yıldızların kalenin üzerinden nasıl göründüğünü anlatmak.” Bunu neden paylaştığımı bilmiyorum. Sadece ne demek istediğimi anladığımı bilmek rahatlatıcı.

Odayı geçip yanıma, pencere kenarındaki koltuğa oturdu. “Holly erkenden kalkardı. Ne kadar erken kalkarsam kalkayım, her zaman benden önce kalkmayı başarırdı ve bununla övünmeyi çok severdi. Her sabah kapımın altına bir not bırakırdı. Saldırıdan sonra bir süre mağaralarda mahsur kaldık, ama bir yıl sonra nihayet odama geri dnebildiğimde, her sabah onu arayarak uyandım. Bunu bırakmam neredeyse iki yılımı aldı. Hala bazen yapıyorum.” Elini ensesine sürdü. “Uyanmak en kötüsü. Birkaç kutsanmış an için hatırlamıyorsun, sonra hatırlıyorsun ve sanki yeniden yaşıyorsun. Onu her yerde görmene şaşırmıyorum. Bu dünya acımasız olabilir. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordun.”

Onun koyu mavi gözlerine bakıyorum. “ok yorgunum ve bu tam bir felaket. Sanırım bir yıl boyunca uzanıp uyuyabilirim.”

“Acınız bu kadar hafif mi?” diye fısıldıyor.

Onun beni bu kadar net görebilmesinden hem korkarak hem de heyecanlanarak ellerimi cübbemin içinde sıkıyorum.

“Hayır,” diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. “Öyle değil. Öfkeden deliye döndüm. Acım korkunç.”

Önce tereddütle elini uzatıyor. Ben irkilmeyince, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yanağımı avuçluyor. "Neye ihtiyacın var, Harlow?"

Bana en son ne zaman birinin bunu sorduğunu ve gerçekten de bunu kastettiğini hatırlamıyorum. O kadar nadir soruluyor ki, kendi ihtiyaçlarımı değerlendirme konusunda bile tecrübesizim.

Kendimi kaybetme, amacımı yitirme, intikam arzumdan vazgeçme isteği çok güçlü. Ve tüm bunlar ne için? İyi bir seks ve tatlı sözler için. Erkekler yalan söyler. Yaptıkları şey budur.

Ona bu konuda, yani bana, güvenmek güzel olurdu ama ben hiçbir zaman sadece eğlenmeyi sevmedim. Her zaman sonuçları düşünmek zorunda kaldım.

Belki bu seferlik, bugünü ve daha önceki tüm günleri atlattığım için kendime bir ödül olarak yapabilirim.

Kocamı öpüyorum. Onu susturmak, öldürmeye çalışmak ya da alay etmek için değil. Onu öpüyorum çünkü istiyorum.

Henry'nin tadı viski, kiraz ve hafif bir şeker karışımı gibi; ve ben sadece bunu tatmak istiyorum.

Hiç vakit kaybetmiyor. Öpüşmeyi bir anlığına kesiyor, beni ayağa kaldırıp kucağına oturtuyor. Sonra daha tutkulu bir şekilde tekrar öpüyor.

Parmakları saçlarımın arasına dolanıyor, başımı geriye doğru eğiyor ve daha önce hiç kimseyi bir saniyeden uzun süre öpmemiş olsam da, bunun kadar güzel bir şey olmadığını biliyorum.

Kendimi derin ve karanlık sulara doğru batarken hissediyorum.

Henry ile aramdaki benzerliklerden korkuyorum. Anlaşılmak korkunç bir şey. O, bir mezarı eve çevirmenin, bu boşluğun içinde bir münzevi gibi yaşamının, karanlıkta el yordamıyla ilerlemenin ama yine de çukurun öbür tarafına sürünerek çıkmanın ve kanına kan istemenin ne demek olduğunu biliyor. İçimdeki boşlukları, haftalarca değil yıllarca musallat olduğu koridorlar gibi anlamasından korkuyorum.

Kalbimdeki en derin, en karanlık köşede, her zaman tanınmak istedim. Ama şimdi o beni tanıdığına göre, kaçmak istiyorum.

Bu, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey. Anlaşılma isteğimi çok uzun zaman önce kaybettim; kendimi sadece Aidia'nın açmaya ikna edebileceği

sıkı bir tomurcuk haline getirdim. Ama Henry bana ne kadar meydan okursa, kendimi o kadar yeni ve daha doğal bir şeye dönüşürken hissediyorum.

Bu kötü sonuçlanacak. Eski halime geri dönmek zorunda kalacağım ve bu, döktüğüm deriye tekrar girmeye çalışmak gibi hissettirecek.

Kendimi, geri dönülmez bir şekilde değişme zayıflığımdan dolayı affedemiyorum.

Kellan'ın her hafta Libby'ye yeni bir kitap getirmek için tüm şehri nasıl dolaştığını, sonra da Libby'nin kitabı okuyabilmesi için çocukları bütün gün dışarı çıkardığını biliyorum. Bea ve Josie'nin gecenin sonunda tezgahın arkasında oturup, başlarını birbirine yaslayarak boş barda nasıl güldüklerini ve öpüştüklerini izledim.

Sevginin güzel örneklerini gördüm ama birinin beni sevdiğine dair güzel bir örnek hiç görmedim.

Öyle değildi. Şimdiye kadar.

Uzun zamandır, aşk yüzüme tokat gibi çarpsa bile onu tanıyamayacağımdan emindim. Sonra, onu tanımanın tek yolunun bu olduğundan endişelendim.

Ama şimdi anlıyorum ki aşk, değer verdiğiniz kişinin savunmasız kalmasına izin vermek değildir. Aşk, zırhınızı giymenize yardım eden, onu nasıl ve ne zaman çıkaracağınızı bilen kişidir.

Kendime Aidia'nın acılarının intikamını almaya çalıştığımı söylüyordum, ama sanırım koruduğum kadınlardan biri olmanın ne kadar kolay olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Birini kendime yaklaştırmadığım sürece, onlardan biri olamazdım.

Şimdiye kadar erkeklerin arzusu beni hiçbir zaman tatmin edemedi. Her zaman özden yoksun bir yemek gibi geldi. Ne kadar tüketirsem tüketeyim, içimde bir boşluk hissi bırakıyordu.

İlk defa, Henry'nin arzusunun beni nasıl doldurabileceğini, acıyan boşluklarımdaki gölgeleri nasıl dağıtabileceğini ve donmuş kalbimi nasıl eritebileceğini hissediyorum. Kalmanın beni hem nasıl iyileştirebileceğini hem de nasıl mahvedebileceğini görüyorum.

Henry'yi bu yaptığı için asla affetmeyeceğim. Zayıflığa tahammülüm yok.

Sonunda ondan uzaklaştığımda nefes nefese kalmıştım ve titriyordum.

"Bana öyle bakma," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

"Ne gibi?"

"Benden nefret etmeyi unutmuş gibisin."

Boğazımdaki yumru yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Çünkü ondan hiç nefret etmiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Henry çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını benimkine çok nazikçe değdirdi. "Hayır, güzelim. Sanmıyorum." Dudaklarımın kenarlarını çok şefkatle öptü. "Korkutucu, değil mi?"

"Korkunç mu?" Acı bir şekilde gülüyorum. "Korkunç kelimesi çok yetersiz kalıyor. Bu, dünyayı sarsacak bir şey."

Bunu istemiyorum. Bu gerçeği en yakın kuyuya atıp akıntıya kapılıp gitmesini izlemek istiyorum.

"Güzel ama zavallı karım. Sen benim sonumu getireceksin."

Plan hep buydu, ama bu süreçte kendimi mahvedeceğimi beklemiyordum.

Beni tekrar öpüyor ve ben sabahlığımı çıkarmak istiyorum. Onun gömleğini çıkarmak istiyorum. Aramızda hiçbir şey kalmamasını istiyorum.

Henry ellerini kalçalarımın altına kaydırıyor. Ayağa kalkarken beni kaldırıyor, odanın karşısına geçiyor ve ben kucağına oturmuş halde yatağın kenarına oturuyor.

O benim sabahlığımın kemerini çekiştirirken ben de onun gömleğinin düğmelerini açıyorum. Aramızda çok fazla şey var. Konuşmak ya da hislerimi düşünmek bile istemiyorum. Sadece onun içimde olmasını istiyorum.

Ama Henry hızlı gitmek istemiyor. Pantolonunun düğmesine uzandığımda ellerimi tutuyor.

"Sana birçok şey yapmana izin vereceğim Harlow, ama bu kadar uzun süre bekledikten sonra beni acele ettirmen bunlardan biri değil."

Dönerek beni yatağın üzerine, altına yatırdı. Yavaşça öptü, elleri saçlarımı nazikçe okşadı.

Kalbim neden böyle hızlı atıyor bilmiyorum. Sadece öpüşüyoruz ama nefes almakta zorlanıyorum. Dudaklarını çeneme ve boynuma doğru gezdiriyor. Dişleri boynuma değiyor ve daha önce hiç kimseye bu kadar güvenmemiştim; boğazımı hiç tereddüt etmeden açacak kadar, onarılamaz bir şekilde incinecek kadar.

İçimde hep bir acı hissi var. Dişlerinin keskin darbesini bekliyorum ama asla gelmiyor.

Henry köprücük kemiklerime ve göğüslerimin arasındaki vadiye öpücükler konduruyor. Bu bir saygı gösterisi. Hayatımda dokunma eksikliğini telafi etmeye çalışıyor gibi geliyor. Göğüslerimi avuçluyor, her okşamayı ağzıyla takip ediyor.

Çoğu zaman, gerçek benliğimle rol yaptığım kişi arasında bir kopukluk hissettim. Ama onun bana dokunmasıyla ilk kez yeniden bütün hissediyorum.

Yavaşça aşağı doğru, karnımın çizgileri boyunca ve kalçalarımın üzerinden ilerliyor. Sonra yere diz çöküyor, ellerini uyluklarımın etrafına sarıyor ve beni yatağın kenarına doğru çekiyor.

Dilinin ilk dokunuşuyla yataktan doğruldum. Zaten çok hassasım, vücudumdaki her sinir adeta ışık saçıyor.

Belli ki daha önce kendini tutuyordu. Kimse yokken, açgözlü bir şekilde davranıyor. Bana bir şey kanıtlamaya çalışıyor gibi değil, daha çok kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyor gibi. Kıvranmaya başladığımda, kalçalarımı yatağa bastırıyor. Acımasızca, dilini derine sokuyor, klitorisimi ağzına alıp emiyor, ta ki uyluklarım titreyene, ellerim saçlarına kenetlenene ve zevkten kendimden geçene kadar, adını söylemeyi bırakamıyorum.

Zirve noktası üzerime çöküyor ve sanki paramparça olmuş gibi hissediyorum. Ağzımdan çıkan boğuk çığlığı tanımıyorum. Auram geniş bir alana yayılıyor, her yöne küçük altın kıvılcımlar saçıyor. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim ve bu hoşuma gidiyor.

Acıyla her zaman yakın bir bağım oldu; nasıl acı çekebileceğimin farkındaydım. Ama bedenimin bu kadar iyi hissedebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Titremesi geçer ve Henry geri çekilir. Ayağa kalkarken dudaklarını yalar ve pantolonunu çıkarır.

O, sadece mum ışığıyla aydınlanmış, belirgin kaslarını ve kalın penisini doğrudan işaret eden karın çizgilerini vurgulayan, muhteşem bir adam. Onu tembelce okşuyor, bakışları yatağın kenarında onun için iyice açılmış, ıslak bacaklarımı üzerimde geziniyor.

"Çok güzelsin."

Geriye doğru kaydım ve o da üzerime doğru yaklaştı. Beni tahrik etti, hassas klitorisime penisini sürterek inlememe neden oldu.

Sonra acı verici bir yavaşlıkla içime giriyor. Kalçalarından tutup onu tamamen içeri çekmek istiyorum ama o kadar yoğun bir his ki nefes almaktan başka neredeyse hiçbir şey yapamıyorum.

Nabzımın üzerinde inliyor ve bunu her yerimde hissediyorum. "İçeri girmeme izin ver."

Yavaş ilerlemek farklı. Her dokunuşunu, beni sınırlarımın ötesine nasıl zorladığını daha çok hissediyorum. Geri çekiliyor, sonra daha derine itiyor ve nefesimi kesiyor.

"Henry," diye nefes nefese kaldım.

Boynumun kıvrımına doğru küfürler savurdu. "Kahretsin. Bir daha söyle."

Geri çekiliyor ve uzaklaşırken ve tekrar yaklaşırken yüzümü izliyor, ben de nefes nefese tekrar onun adını söylüyorum.

Alnını omzuma yasladı ve titreyerek nefes aldı. "Tanrım, bana çok iyi geliyorsun."

Henry sol dizimi yukarı kaldırıp kalçasını döndürüyor. Bu açı o kadar güzel ki, tüm vücudum kasılıyor. Yaptığı her şeye karşı çaresizim, onunla birlikte aynı dalgada yüzüyormuşuz gibi hareket ediyorum ve senkronize olmak, onu öpebilmek ve içimde hareket ederken ona bu kadar yakın olmak çok güzel hissettiriyor.

Sol göğüs ucumu hafifçe sıkıyor ve ben de yataktan doğrulup kalkıyorum.

"Aman Tanrım, bana çok susamışsın Harlow."

Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım sanırım ve bunun sebebi tamamen onun bana çok yakın olması. Çünkü hareket ederken beni öpüyor. Çünkü bir kolu bacağımın altında, eli belimdeki yara izine dayanmış, diğer kolu da omzumu kavramış. Başka birine hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Çok heyecanlıyım ve neredeyse çıldırmak üzereyim. Kaslarımı sıkmayı bırakamıyorum.

Bunu hissettiği anlaşıyor çünkü hareketleri daha da ısrarcı hale geliyor. Geri çekiliyor ve saf bir hayranlıkla gözlerimin içine bakıyor.

Söylemediklerini biliyorum çünkü her dokunuşunda, dudaklarının her dokunuşunda, beni ısırmasında ya da bu şefkati cinsel ilişkiye dönüştürmeme izin vermemesinde bu var. Yüzündeki ham ifadeden anlıyorum ki bu sonsuza dek hafızama kazınacak.

Bana baktığında kalbi gözlerinde. Zirveye ulaşmam çok şiddetli oluyor. Omuzlarını kavrayıp inliyorum, o da mükemmel bir ritimle hareket etmeye devam ederek orgazmı uzatıyor. Kulağıma yumuşak bir şekilde övgüler fısıldıyor ve ben titriyorum.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde ve ayaklarım kramp girdiğinde, onu sırt üstü yatırıp kalçalarının üzerine oturuyorum ve tek bir hızlı hareketle üzerine çöküyorum. Ama Henry uzanıp buna katlanmakla yetinmiyor. Oturuyor ve beni kendine çekiyor, ben de buna karşı koymak istiyorum.

Bu çok doğal olmayan bir şey, ama yine de tek istediğim bu: ona zarar vereceğim korkusu olmadan ten tene temas etmek.

Aramızdaki her hareket o kadar sezgisel ki. Benimle anında bir ritim yakalıyor, ben ona sürtünürken elleri kalçalarımı kavlıyor. Boynumu hafifçe ısıyor ve ben zaten tekrar doruk noktasına ulaşıyorum.

"Evet, aynen öyle. Kahretsin, Harlow, çok iyisin." Omzumu öpüyor ve tenime anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Sırtımı geriye doğru büküyorum, daha hızlı hareket ediyorum ve çok yaklaştım. Henry'nin kalçalarındaki sert tutuşu beni mükemmel bir şekilde senkronize tutuyor. Gözlerine bakıyorum ve onun ne hissettiğini iliklerime kadar biliyorum.

Bir anda, aramızdaki bu sessiz, nazik, geçici şey yüzünden hem var oluyorum hem de yok oluyorum. Gözlerine baktığımda artık bir Carrenwell ya da Zehirli Tilki, hatta Henry'nin karısı bile değilim. Harlow'a dönüşüyorum.

O yansımada, kendimi ilk kez nasıl olabileceğimi görüyorum. Çok acıyor ve haz o kadar parlak ve göz kamaştırıcı ki, gözlerimi kapatıp bu ezici etkiyle nefes almak zorunda kalıyorum. İnliyor ve titreyerek boşalırken beni tamamen penisinin üzerine itiyor.

"Ben seviyorum—" Bu sözler, bir tür bilinçsizce, seks sarhoşluğuyla ağzımdan dökülüyor. Neyse ki, cümlemin ortasında kendimi yakalıyorum.

Gözlerimdeki paniği okumuş olmalı. "Bunun bir anlamı olmak zorunda değil. Sadece rol yapıyoruz, değil mi? Önemli bir şey değil, Harlow."

Ama artık rol yapmıyorum ve bu hiç de önemsiz bir şey gibi gelmiyor. Sanki beni yıllarca süren bir rüyadan uyandırdı ve şimdi nasıl tekrar uyuyacağımı bilmiyorum.

Panik içindeyim. Göğsümde açılan her şey yeniden kapanmak istiyor. Kaçmak istiyorum.

Ama o beni sıkıca tutuyor, bir eli kalbimin arkasında, diğer eli de yaramın üzerinde.

Alnımdan öpüyor. "Kaçma. Benimle kal."

Savaşma içgüdüm, teslim olma içgüdüsünden çok daha gelişmiş. Hayatımı alt üst etmeye nasıl cüret eder? Beni burada, eski halime dönüş yolu olmadan bırakması affedilemez. Sarsılmış ve yaralı hissediyorum, sarhoş bacaklarla tökezliyorum.

Ama onun beni kucaklamasına izin verdim. Başımı omzuna yasladım ve onun soğuk dağ kokusunu içime çektim. Ta ki kalbim yavaşlayıp yatağa uzanabilecek hale gelene kadar.

Henry yanıma uzandı. Battaniyeyi üzerimize çekmeden önce bana son bir kez baktı ve ıslık çaldı.

"Seni ilk gördüğümde ne kadar mahvolduğumu keşke anlayabilseydin," diyor. "Tanrım, ne kadar da güzeldin. Masana oturmama izin verdiğine inanmadım. Sonra ertesi sabah sözleşme imzalama törenine girdiğimde ve orada senin olduğunu görünce, işte o zaman ne kadar mahvolduğumu anladım."

"Çünkü benimle birlikte olmak istedin mi?"

Sırtı ve burnumun ucunu öptü. "Çok dikenli. Hayır, çünkü sen hem zekisin hem de güzelsin... ve seninle birlikte olmak istedim."

"En azından dürüstsün."

"Bazen."

Loş ışıktaki yüzümü inceliyor ve Tanrı'ya, sevişme sırasında yaptığım utanç verici itirafımı gündeme getirmemesi için dua ediyorum. Söyleyebileceğim başka bir şey arıyorum.

"Ailem Stefan'la iş birliği içindeydi ve seni öldürdükten sonraki planları beni onunla evlendirmektir," diye ağızımdan kaçırdım.

Henry'nin kaşları birden yukarı kalktı. "Yine berbat bir fikir daha."

"Onların doğru olmayan pek az fikri var." Nemli saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Yarın her şey değişecek. Rafe hakkındaki söylentiler yayılıyor. Onun yaptığı yanlışlar yerine bu yalanın onu devirmesinin senin için ne kadar tatmin edici olmadığını biliyorum. Ama onu iktidardan uzaklaştırmak sadece diğer kadınları koruyacak. Eğer benim kız kardeşim olmasaydı, ben olurum, eğer ben olmasaydım, başkasının kız kardeşi olurdu."

Tavana doğru bakıyor.

"Bu Aidia'yı geri getirmiyor ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor," diyorum. "Onu öldürmek muhtemelen beni en çok huzura kavuşturacak şey olurdu."

Henry'nin sesinde bir tanıma ifadesi var: "Çünkü o zaman onun gittiğinden, bir daha bunu yapamayacağından emin olacaksın."

Bir süre sessizce orada uzandık. O tavana bakarken, ben de yüzüstü yatıp onun profilini inceliyordum.

"Annemle babam öldü," diye fısıldadım.

Henry o kadar hareketsiz kalıyor ki, nefes bile almıyor.

"Onları öldürdüm."

"Nasıl?"

"Yavaşça."

Onu intikam alma fırsatından mahrum bıraktığım için üzüleceğini düşünmüştüm, ama sadece rahatlamış görünüyor.

"Sanırım istediğini elde ettin," diyorum.

Şaşkınlıkla güldü. "Teknik olarak, babanı bizzat öldürmek istiyordum."

"Senden o huzuru çaldığım için özür dilerim." Bu sözlerimin arkasındayım.

Parmaklarını omurgam boyunca ve yara izimin engebeli yüzeyinde gezdiriyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bence kendi huzurunu fazlasıyla hak ettin. Bu South Hold için ne anlama geliyor?"

"Able hâlâ hayatta, ama—"

Henry kaşını kaldırdı. "Ama?"

"Ama onun da ölmesi gerekiyor."

Henry dirseğine yaslanarak sordu: "Öyle mi?"

"Olanları biliyordu ve geçmişte Rafe ile de arkadaşı. Yine arkadaş olabilirler. Kimin sorumlu olması gerektiğini bilmiyorum. Sadece kimin olmaması gerektiğini biliyorum," diyorum.

Henry içini çekti. "Ve düşünsenize, Carrenwell ailesi için en büyük tehdit olduğuma inanıyordum." Saçımı yana doğru itti ve omzumu öptü. "Bunu tek başına yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Teknik olarak ben yapmadım. Kellan yardım etti."

Gözleri hafifçe irileşti ama yüzünde hiçbir yargılama ifadesi yoktu. Bana kabullenmiş bir sevgiyle baktı. "Peki ya diğer kardeşlerin? Onlar nasıl tepki verecekler?"

Elimle yüzümü sildim. Aman Tanrım! Bunu hiç düşünmemiştim. Kardeşlerimin geri kalanı her zaman uzak figürlerdi, gerçek insanlardan çok gözlemlediğim manzaralardı. Onları sadece motivasyonlarını anlayacak kadar tanıyordum.

“Kardeşlerimden hiçbirinin anne babamız için çok üzüleceğinden şüpheliyim ve büyük ölçüde onların yerini doldurma hırsından yoksunlar,” diyorum. “Electra, Carianne ve Sophie her zaman anne babamızın çatısının altından uzakta, kendi aileleriyle birlikte olmaktan memnundular. Thomas her zaman Able'in varis ve Kellan'ın şehir muhafızlarının kaptanı olmasına biraz imrenmiştir. Frederick zeki, ama bence iktidarla bağlantılı olmayı, sorumluluk almaktan daha çok tercih ediyor. Hiçbirinin anne babamın iktidar arzusu yok – en azından genel anlamda değil. Eminim ki hepsi hayatlarında bazı şeylerde iktidar sahibi olmak isterdi. Sadece o amansız daha fazlasına olan açlıktan yoksunlar.”

Henry mırıldanarak parmağıyla ön kolumun iç kısmını okşadı. "Bir şey beni rahatsız ediyor. Bu evliliğe neden razı oldun?" diye sordu. "Daha önce onlar için bir kez evlenmiştin zaten."

Akşam yemeklerinde babamın boynundaki zincirde asılı duran özgürlüğümün anahtarına bakarak kaç gece geçirdiğimi, onu anahtarla boğup gece yarısı şehirden kaçmayı hayal ettiğimi düşünüyorum.

“Çünkü babam Kurutulmuş Ormanın altına bir tünel kazdırmıştı ve Aidia'yı oradan çıkarmak için o tünelin anahtarına ihtiyacım vardı,” diyorum.

Henry, sessiz bir şok içinde bana bakıyor.

“Onu Rafe'den alabilirdim ama şehirde ebeveynlerimizden kaçabileceğimiz hiçbir yer yoktu. O bizi gizlemek için kutsamasını kullansa bile, ailemiz büyüğü görebiliyor. Onlardan saklanamazdık.”

"Eğer iş sadece bir anahtar almak kadar basit olsaydı, neden çalmayayım ki?" diye soruyor Henry.

Derin bir nefes veriyorum. “Çünkü babam onu her zaman yanında taşıyor ve iş sadece anahtarı almak kadar basit değil. Kardeşim Frederick, Harvain tarafından doğal unsurları manipüle edebilme yeteneğiyle kutsanmış. Şehrin etrafındaki duvarı genişletmek ve onarmak için çok önemli, ancak insanların bilmediği şey, yeteneğinin taştan çok daha öteye uzandığı. On iki yıl önce, Kurutulmuş Orman'dan geçişler daha seyrek ve daha tehlikeli hale gelmeye başlayınca, babam plan yapmaya başladı. Şehre kaynak getirip götürmek için başka bir yola ihtiyacımız olacağını biliyordu. Bu yüzden Frederick'ten bir tünel üzerinde çalışmaya başlamasını istedi.”

Henry dikkatle dinliyor, ama etrafındaki aura karmakarışık ve öfkeli olduğunu anlayabiliyorum.

“Başlangıçta, Mountain Haven'a tünel kazarak gitmeyi ve oradan da dağ geçidinden geçmeyi planlıyordu,” diyorum. “Kurumuş Varlıkların erişiminden kurtulabileceğimiz bir yol bulmak istiyordu. Yıllar boyunca Lunameade'e gelen her tüccar, Kurumuş Varlıkların asla dağ geçidinin ötesine geçmediğinden bahsetmişti. Bu bir çıkış yolu olacaktı.”

Henry dirseğine dayanarak doğruldu ve elimi tuttu.

“Sadece varsayımlarda bulunuyorum çünkü şeffaf değil, ama kale düştüğünde halkımız çok korkmuştu,” diye devam ediyorum. “Hiç bu kadar fedakarlık yapmaya ve bir araya gelmeye istekli olmamışlardı, ya da onun liderliğine bu kadar hevesli olmamışlardı. Sanırım insanlara bir çıkış yolu verirse, onların kontrolünü kaybedeceğini fark etti. Siyasi gücünden vazgeçecekti ve onlarla birlikte giderse, kuyuya erişimini kaybedecekti. Kuyu onun gücünün kaynağı olmasa da, sembolüdür. Bu yüzden tüneli halkımızdan gizli tuttu ve kimsenin onsuz kullanamayacağından emin oldu.”

"Bunu nasıl yapabilir? Neredeyse on yıl geçti. Elbette birileri, kardeşlerinizden biri, nerede olduğunu veya nasıl kullanılacağını anlamış olmalıydı," diyor Henry.

“Kimsenin tek başına tünelden geçemeyeceğinden emin oldu. Aidia'ya girişi kalıcı olarak bir illüzyonla gizlemesini emretti. Tünel kapısı sadece Carrenwell kanı taşıyan biri tarafından açılabilir. Kardeşlerim her seyahatten döndüklerinde, Harvain tarafından kutsanmış en büyük kız kardeşim Electra, hafıza silme büyüsünü kullanarak, tünelden geçmek için attıkları her adımın anısını, kendilerinden sorumlu oldukları adım hariç, siliyor. Bu yüzden Frederick girişin nerede olduğunu ve her engelin nerede bulunduğunu biliyor, ancak engellerin ne olduğunu veya nasıl aşılacağını bilmiyor. Sadece Thomas koruma tuzaklarından nasıl geçileceğini biliyor. Ve en sondaki son geçit sadece kutsal ateşle açılabilir. Bu yüzden kaçmak isteyen herkesin sadece babamın anahtarına ihtiyacı olmaz. Kardeşlerim üzerindeki etkisine de ihtiyaç duyarlar.”

Henry'nin yüzünde tiksinti ifadesi var. "Demek hepinizi tuzağa düşürmüştü."

“Evet. Tabii ki, tünelden geçmek kadar basit değil,” diyorum. “Kale düştükten sonra Frederick orayı bir durak noktası olarak kullanamadı. Orijinal yoldan daha da ilerlemesi gerekiyordu. Toprağı, kökleri, suyu ve taşı hareket ettirmek için çok büyük bir sihir harcaması gerekiyor. Frederick'in işi tamamlaması neredeyse üç yıl sürdü, çünkü aynı zamanda

karmaşık bir tünel labirenti de yapıyordu ve Thomas da bunlar için tuzaklar tasarlıyordu. Dağların etrafındaki taşların geçilmesinin daha zor olduğunu da söylemeden geçmeyelim. Frederick dağ geçidinde durmak zorunda kaldı, bu da hala güvenli bir yol olmadığı anlamına geliyor. O bölgede dolaşan bazı Enerji Tükenmişler var. O tünelden bir dövüşe hazır olarak çıkmanız gerekiyor.”

Ona tüm bu aile sırlarını anlattığım için kendimi suçlu hissetmiyorum. Yıllarca yalanlarının içinde boğulduktan sonra, ailem ve onların büyüsü hakkında bu kadar çok şeyi paylaşmanın verdiği meydan okuyucu heyecanla coşuyorum.

Henry uzun bir süre sessiz kaldı, söylediklerimi sindirdi. Başıını salladı. "Dşndğmden çok daha kötüymüş. zgnm."

Koluna yaslanmış, koyu dalgalı saçları gözlerine düşerken çok ciddi görünüyor. Avucumu pyor. "Benimle kalacak mısın?"

Boğazımda bir düğüm oluşıyor. Henry beni yanında tutmak istiyor. "Ben senin karınıim. Eğer gitmeseydim bir sorun çıkmaz mıydı?"

Bana doğru yaklaşıyor, göz teması kurabilmek için beni sırt üstü yatırıyor. "Hayatında sana istenmeyen yükümlülükler yükleyen bir kişı daha olmak istemiyorum. Eğer burada kalmak istiyorsan..."

"Burada kalmak istemiyorum." Emin değildim ama bunu sesli söylediğimde anlıyorum. Belki de taze kederden kaynaklanıyor. Belki de bu yerin musallat olan kbuslarından.

Kalbim boğazıma geldi. Çünkü artık sadece rol yapmayı kabul etmiyorum. Bunun gerçek olduğunu itiraf ediyorum. Kalbim uğruna gururumu feda ediyorum. Onun için kaybetmeye razıyım.

"Sonsuza dek ayrılmak istemiyorum," diyorum. "Burada hâlâ yapmam gereken işler, ilgilenmem gereken insanlar var. Ama her zaman burada olmak istemiyorum. Bu duvarlar bir kafes ve eğer gerçekten de Enerji Tketmişlerin bu kadar kötü olmasını nasıl durduracağımızı anladıysak, belki de sadece kaleden değil, dış dünyadan da seyahatler daha sık olabilir."

Kendimi tanıyamıyorum. Bunlar normalde kafamın içinde tutacağım düşünceler. Ama Henry bana bunu yaptı. Beni bazı şeylere inanan bir kadın haline getirdi.

Bana beklentiyle bakıyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ne yani? Kurtum, duygularım hakkında konuşmamı mı istiyorsun? Tamam. Tanıştığım diğer herkesten daha katlanılabilirsin. Senden henüz bıkmadım."

Sırıttı. "Ne kadar romantik. Her erkeğin hayatında en az bir kez duymayı umduğu altı kelime: 'Senden henüz bıkmadım.'"

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, midemdeki gergin kasılmayı bastırmaya çalışarak.

Beni öpüyor, uzun, yavaş ve uyuşuk bir öpücük. "Seni her gece ve her sabah yatağında hissetmek istiyorum. Sürekli beni sınımanı istiyorum. Koşmaya olan absürt sevgini istiyorum. Ve, kahrolası ormanlar, o lanet olası kurtumu geri istiyorum."

Gülüyorum. "Öyleyse daha iyi bir arkadaş ol."

Alnını benimkine yasladı. "Seni istiyorum, Harlow. Benimle kal. Sadece bu seferlik, bana karşı koyma."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Onu öpüyorum, asla kavga etmekten vazgeçmek istemeyeceğim kişiyi bulduğum için memnuniyet duyuyorum.

HARLOW

Uyandığımda hava kararmıştı ve kendimi Henry'nin göğsünün yaralı yüzeyine yaslanmış buldum. Sabah olduğunu ancak pansiyonun dışındaki sokaktaki insanların seslerinden anlayabiliyordum. Karanlık Yıldız Festivali her zaman böyle kafa karıştırıcıdır.

Yatakta kıvrılıp kalıp tüm beklentileri görmezden gelmek istiyorum ama odadaki tek cılız ışık şömineden geldiği için kendimi çok savunmasız hissediyorum. Yavaşça kocamdan uzaklaşıyorum.

Henry'nin yüzü uykudan yumuşamış, saçları alnına kıvrılmış. Kirpikleri koyu ve bir erkeğin hakkıyla takdir edebileceğinden fazla uzun. Dudakları beni öpmekten şişmiş ve sakalı gün sonuna kadar neredeyse sakala dönüşecek kadar uzamış.

Daha önce hiç geceyi, nazik öpüşmelerin hafif bir tutkuya dönüştüğü, fısıltılarla dolu ya da sadece sessizce uzanarak geçirmemiştim.

Buna ne kadar kolay alışabildiğim endişe verici.

Yanımda dönüp gerindim ve Henry hemen beni kendine doğru çekip yüzünü boynuma sürdü. Vücudum ağrıyor, kaslarım gerilmiş, derim ısırılmış ve sakal yanığı olmuş ama güne hazır hissediyorum.

Gözümün ucuyla, koyu mor aurasının düzenli atışını görüyorum. Ama başka bir şey dikkatimi çekiyor. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kısıyorum ve midem alt üst oluyor. Mor auradan uzanan uzun, yanık turuncu uzantılar, tenime hafifçe dokunuyor.

Kanım dondu. Aniden içimi bir korku kapladı, Henry daha benden uzaklaştığını fark etmeden kendimi yataktan fırlatıp ayağa kalktım.

"Neler oluyor?" diye sordu uykulu bir sesle.

Onu görmezden gelerek odamda çılginca kıyafetlerimi aramaya başladım. Dolaba koştum, bulduğum ilk iç çamaşırını giydim ve üzerine de uyumlu parlak mavi bir elbise geçirdim. Çizmelerimi giyip bıçağımı sağ çizmemin içine soktum, sonra da dolap kapısının yanındaki askıdan pelerini aldım.

Ben inanılmaz derecede aptalım. Henry'nin aurası ölümsüz olduğu için sıra dışı değil. Sıra dışı olan, iki kez kutsanmış olması.

Zihnim çılginca dönüyor. Mountain Haven'daki galeride, kız kardeşinin sanat eserlerini beğendiğim için gururlu görünmüyordu. Gururluydu çünkü onlar onun eserleriydi. Polm'dan aldığı kutsamayla yaratılmışlardı. Sanatının büyü, kız kardeşinin koruma yeteneğiyle değil, duyguları okuma ve manipüle etme yeteneğiyle ilgiliydi. Bu yüzden her birinin ne yaptığını ve tepkilerini nasıl okuyacağını çok iyi biliyordu.

Dolaptan çıktığımda kalbim, sanki şehrin surlarını baştan sona koşmuşum gibi gümbür gümbür atıyor.

Henry yatakta doğruldu ve endişeyle bana baktı. "Sorun ne? Neredesin —"

"Bana yalan söyledin."

Bir anlığına öylece hareketsiz kalıyor. Sonra birden ayağa fırlıyor. "Henüz gitmeyin."

Kapıya doğru yarı yoldayım bile.

"Açıklayabilirim."

İleri atılıp bana doğru uzandı, ama ben ondan sıyrıldım. Ne yazık ki, bu hareket onu benimle kapı arasına sıkıştırdı.

"Nasıl bu kadar iyi sakladınız?" diye soruyorum.

Pencereye doğru ileri geri yürüdüm. Ama onu gördüm, ya da en azından bir ipucunu. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey, aurasının alışılmadık bir renkte olmasıydı—koyu yanık erik rengi. Polm'un büyüünü Elvodeen'in içine saklamıştı. Şimdi gördüğüme göre, bunu fark etmem gereken en az on başka anı daha hatırlayabiliyorum.

Ona güvenmekle ne kadar aptaldım. Hatta Given bile ona tam olarak güvenmiyordu.

Birden durdum. "Gaven'ı sen öldürdün."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Odadaki tek ses, sönmekte olan ateşin çıtırtısı. Henry'ye doğru dönüyorum.

"Evet, yaptım ama yardımcı olacaksa, bu bir kazaydı. İlahi lütuflardan etkilenemeyeceğini bilmiyordum. Onu iyileştiremedim," diyor.

Kendimi hasta ve aşağılanmış hissediyorum. Büyüsüyle beni manipüle edip cinayetlerinden başkalarını suçlarken, beni alt ettiğimi sanıyordu.

"Havenwood House galerisindeki resimler. Onlar senindi. Bu yüzden onları nasıl yorumlayacağını biliyordun." Çok aptalca konuşuyorum ama beynim bu yeni gerçekliğe ayak uyduramıyor.

"Evet."

"Kız kardeşin iki kat şanslı değildi. Sen öyleydin."

Kaşları acıdan çatılmıştı. "Evet, ama Harlow, lütfen, düşündüğün gibi değil. Ben yapmadım—"

"Gözlerimin içine bak ve bana Polm'dan aldığın o kutsamayı bana hiç kullanmadığını söyle." Sadece bu sözleri söylemek bile odayı havasızlaştırıyor. Çok derinlere daldım. Bana yanıldığımı söylemesini çok istiyorum. "Beni manipüle etmediğini söyle."

Boğazı düğümlenerek yutkundu. "Yapamam."

Bu iki kelime, ayaklarımın altındaki zemini kaydırıyor. Dünyam, tutulmuş bir nefes gibi içime kapanıyor.

Ona kızamıyorum bile, çünkü elbette yaptı. Yapması gereken bir iş vardı. Kız kardeşinin intikamını almak istiyordu. Bunu elde etmek için elindeki her aracı kullanmasını suçlayamam.

Bu ilk manipülasyon en derin zulümdür. Yarattığı şüphe, karnıma saplanan ve ona tekrar şüphe duyduğum her an dönecek bir bıçak gibidir. Şüphe asla geçmez ve o bunu biliyor. Beni düğüm düğüm edecek ve ben de izin vereceğim. Daha iyisini bilmediğim için değil, tam tersine bildiğim için ve bu sefer farklı olabileceği ihtimalinden hâlâ vazgeçemediğim için.

Bu, insandan çok karanlık, emici bir yıldız benzeyen, uçsuz bucaksız bir uçurum gibi bir kıza duyulan aptalca bir hayal. Ben çok daha iyisini biliyorum. Hayatım boyunca, hayatımdaki sevgi eksikliğinin acısını hissetmemeye çalıştım çünkü bilmiyordum ki, eğer bana uygun, nadir bir aşk bulursam, kendimi ona teslim etmekten kendimi alıkoyamayacaktım.

Bu oyunda ona karşı yetersiz kaldım. Ailemi öldürdüm. Tam onun tuzağına düştüm ve kaybettim.

Şimdi bu evlilikle lanetlendim; biliyorum ki onun için de diğer herkes için olduğum gibi, kullanılacak biriyim.

İhanetin ağırlığı dayanılmaz. Hiç kimseyle paylaşmadığım yanlarımı paylaştığım için çok utanıyorum ve şimdi saklanacak hiçbir yerim yok. Tek yapabileceğim kaçmak.

“Harlow, lütfen, kal ve açıklamama izin ver.” Sesi kısık ve yalvarır bir tonda. “Benden kaçma—”

O, ben kapıya varana kadar kenara çekiliyor. Henry beni orada hapsediyor. Ona doğru dönüp kafa kafaya bakıyorum.

Onun beni öpmesini ve son beş dakikayı silmesini istiyorum. Kalbine bıçak saplamak istiyorum, sadece hissettiğim acının bir zerresini bile onunla paylaşmak için.

"Harekete geç," diye fısıldadım.

Henry inleyerek yüzünü boynuma gömdü.

"Gitmem gerek," diye hırıltılı bir sesle fısıldıyorum. Eğer önümüzdeki bir dakika içinde bu odadan çıkamazsam aklımı kaybedeceğim.

Henry hırladı ve sahiplenici eli kalçama uzandı. "Beni açlıkla enfekte ettin. Seni bırakmaktansa dünyayı yıkmayı tercih ederim."

Bu hem tahrik edici hem de yanlış, çünkü bir yanımda onun beni kalmaya zorlamasını, beni unutulana kadar becermesini istiyor ki, ne kadar incindiğimi ve aptal hissettiğimi düşünmek zorunda kalmayayım.

Bir keresinde Henry'ye asla pes etmediğimi ve kolay kolay yıkılmadığımı söylemişim. Ne kadar yanılmışım, çünkü şimdi teslim oluyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve beni bu durumdan kurtaracak tek şeyi söylüyorum: "Yıldızlar."

Sesim boğuk ve hırıltılı. Henry perişan görünüyordu ama hemen geri çekilip kapıyı açtı. Ben de kendimi koridora attım ve sevdiğim adamın yüzüne kapıyı çarparak kapattım.

HENRY

Bu gün, kız kardeşimin ölümünden beri yaşadığım her karanlık anı atlatmamı sağlayan, on yıldır beklediğim bir şeydi. Holly'nin intikamını nihayet almanın, Harrick Carrenwell'in kaybettiğini bilmesini izlemenin ve başka hiç kimsenin onun hırsı yüzünden acı çekmemesini sağlamanın getireceği huzuru hayal ettim.

Gittiği için rahatlamış hissetmeliydim, şiddetin adaleti sağladığını görmekten memnun olmalıydim. Bunun yerine, karımın "Yıldızlar" derken gözlerindeki ihanet duygusu beni rahatsız ediyor.

Harlow, dün gecemizde ya da daha sonra onu avlayıp orman zeminine gömdüğüm sırada güvenlik kelimesini kullanmadı. Yalan söylediğimi öğrendiğinde kullandı.

Tabii ki yaptı. Bunu sonsuza kadar saklayabileceğimi düşünmek son derece aptalcaydı. Sadece umuyordum ki—

Sinirle elimi yüzüme sürdüm. Tek umudum onu kalede benimle birlikte tuzağa düşürmektir, böylece gerçeği öğrendiğinde onu kontrol altında tutabilecektim. Peki bu beni ailesinden daha az canavarca nasıl gösterebilirdi ki? Daha ne kadar manipülatif olabilirdim ki?

Dudaklarının yaralı göğsüme o kadar nazikçe değmesi -sanki kederimi dindirmeye ve onu sevgiyle iyileştirmeye çalışıyormuş gibi- beni hâlâ rahatsız ediyor. Hayatım ilahi nimetlere sahip insanlarla doluydu, ama onun bir dileği yarama öperek yerleştirmesini izleyene kadar gerçek bir sihir görmemiştim.

Asher heykeline bakıyorum. Yüzü ürkütücü görünüyor, alttan güneş taşıyla aydınlatılmış, muhtemelen de amaç bu. Lunameade halkı, Sonların Tanrısı'na çok az saygı duyuyor. Aptalca, çünkü onun gücü onları Carrenwell'lerin hesapçı yönetiminden kurtaracak olan şey olacak.

Ama artık buna gerek yok. Liza ve Harrick Carrenwell isyancılar tarafından değil, kendi kızları tarafından devrildiler.

Arkadaşlarım günün etkinliklerine hazırlanmak için avluda dolaşıyorlar. Bryce botlarının bağcıklarını sıkarken Carter hançerinin keskinliğini kontrol ediyor. Müttefiklerimizden herhangi birinin yaralanması ihtimaline karşı bu geziye katılan Naima ise eczacı çantasındaki bir dizi cam şişeyi ve yara bandajını inceliyor.

İlk plan, Carrenwell ailesinin yolsuzluğunu nihayet ortaya çıkarmaktı. Arkadaşlarım bu planın değiştiğinin farkındalar, ancak nedenini bilmiyorlar.

Sabahı her bir kardeşin büyüsunu ve Harlow'un tünel hakkında bana anlattıklarını açıklayarak geçirdim. Bize karşı kullanabilecekleri her şeye karşı koymaya elimizden geldiğince hazırız, ama yine de çok huzursuz hissediyorum.

"Buna gerçekten hazır mısınız?" diye soruyor Bryce, bakır rengi saçlarını ensesinde toplarken. "Keyifsiz görünüyorsun."

"İyiyim," diye tersledim.

Bryce irkildi. "Bana sataşma. Neyin var senin? Aç değilsin, değil mi?"

Ona öfkeyle bakıyorum.

Carter elindeki nota bakarak, "Talimatların neden son dakikada değiştirildiğini hâlâ anlamıyorum. Bir şeyler ters gidiyor gibi," diyor.

Yeni talimatlar, bizzat Rochelli'den gelmiş olup, bu sabah posta kutumuza bırakıldı. İyi ya da kötü, bugün isyancı liderin maskesinin nihayet düşeceği gün.

Son dakika talimatları bekliyorduk, ancak aylardır üzerinde çalıştığımız plandan bir sapma beklemiyorduk. Carrenwell'lerin Rafe için başlattığı sabotajın planımızı nasıl değiştirebileceğini merak ediyordum. Ve tabii ki, karımın dün anne babasını öldürdüğünü de hesaba katarsak...

"Sanırım ne olduğunu biliyorum," diyorum sessizce.

Silahlarını kontrol etmeye devam ediyorlar, ancak dikkatlerinin sadece bir kısmıyla ilgileniyorlar.

Elimle boynumun arkasını ovdum. "Renkleri görebiliyorum."

Üçü de durup bana doğru döndüler.

Carter, dudaklarında hafif bir alaycı gülümsemeyle, "Tekrar söyler misin?" dedi.

Ona işaret ediyorum. "Gülme. Renkleri görebiliyorum. Önemli bir şey değil—"

"Önemli bir şey değil!" diye neredeyse çığlık attı Bryce. "Karına, yani düşmanımıza aşık oldun ve bu önemli bir şey değil mi?"

"Harlow bizim düşmanımız değil. Bilmediğimiz çok şey var—kahretsin!" Elimle yüzümü siliyorum. "Onunla ailesi arasında neden bu kadar gerginlik olduğu hakkında bilmediğimiz çok şey var ve bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Bununla birlikte, onlara kızgın olmak için çok güçlü bir sebebi var. Kendi çocuklarına gerçekten affedilemez şeyler yaptılar."

Bryce başını salladı ve öfkeyle güldü. "İnanılmaz. Seni ele geçirmiş."

Hayır, yapmadı.

"Yaptı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama başardı," diyor Bryce. "Bir sonraki adımda 'Harrick'in ölmesine gerek yok' diyeceksiniz."

"Harrick'in ölmesine gerek yok çünkü zaten öldü," diyorum.

"Nasıl?" diye soruyor Carter.

"Harlow onu, annesiyle birlikte öldürdü," diyorum.

"Cesetleri gördün mü?" diye soruyor Bryce.

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama karımın tacizcileri öldüren bir seri katil olduğunu düşünürsek, kendi hayatındaki tacizcilerden de intikam alacağına inanmak çok da uzak bir ihtimal değil."

Hepsi sessizleşti. Carter ve Bryce birbirlerine baktılar.

"Onu daha sonra gördüm," dedim. "O kadar iyi bir oyuncu değil. Dün kendini kaybetti. Bahçede ağladı ve sonra Harrick'in çalışma odasını şömüne maşasıyla tahrip etti."

Carter öne çıkıyor. "Harrick ve Liza öldüyse, o zaman kim sorumlu olacak?"

"Sanırım yapabilir, tabii şimdiye kadar onu öldürmediyse," diyorum.

"Onu gözetmen gerekmiyor muydu?" diye soruyor Naima.

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Hata yaptım. Bu sabah tam olarak uyanmadan önce auramdaki turuncuyu gördü ve kaçtı, nereye gittiğini ya da ne yapacağını bilmiyorum ve kahretsin—"

Onlardan uzaklaşarak bir aşağı bir yukarı yürüdüm, göğsümdeki gerginliği hafifletmeye çalışıyordum. Kendime o kadar kızgındım ki, nefes

almakta bile zorlanıyordum. Göğsümdeki boğucu sıkıntı yavaş yavaş azaldı. Üç derin nefes aldım ve sonunda arkadaşlarıma döndüm.

"Renkleri görebildiğine inanamıyorum," diyor Bryce.

"Biliyordum," diyor Naima, yüzü ışıdayarak. "O kadına baktığını gördüm ve anladım." Bryce'ı işaret ediyor. "Bana bir şişe şarap borçlusun."

Bryce homurdanarak elini savurdu ve onu geçiştirdi. "İnanılmaz. Ne zaman oldu bu?"

"Dün, çalışma odasındaki o ateşli maşa olayı sırasında," diyorum.

"Bu seni harekete geçirirdi," diyor Carter gözlerini devirerek.

İki elimi de saçlarımın arasından geçirip uçlarını çekiştirdim. "Onu neredeyse elde etmiştim, gerçekten de elde etmiştim. Ve böylesine kritik bir anda böylesine büyük bir hata yaptığıma inanamıyorum."

Lunameade'ye vardığımızda bunun çok kolay olacağından emindim. O zamanlar bir kadının hayatımın dikişlerini sökeceğini ve bunun için ona teşekkür etmek isteyeceğimi bilmiyordum.

Naima avluyu geçip beni kucakladı. Karşı koymaya bile gerek duymadım.

Görmezden gelmeye çalıştım ama Harlow'daki uyumsuzluğu hep hissettim. Ailesi onu bir suikastçinin bıçağı gibi kullandı, bu yüzden kendini daha da keskinleştirdi. Ama o keskin dış görünüşün altında, bambaşka biri var.

Neredeyse itiraf ettiği aşk ve gözlerindeki tarifsiz panik, beynime kazındı.

Benim gibi acıyı anlayan, kaybetmenin ne demek olduğunu ve bu kaybı bir yakıt haline getirmenin nasıl bir şey olduğunu bilen birini bulacağımı bilmiyordum. On yıl boyunca kalbimin öfkeyle çürümesine izin verdim ve bunun bir dezavantaj olabileceğini bir kez bile düşünmedim.

Harlow'un kim olduğunu anlamak mümkün değildi. Birinin göğsümün içine girip, en açık yarama dokunup, o yaranın bende yarattığı canavara aşık olacağını asla hayal etmemiştim.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor Bryce. "Liza ve Harrick'in öldüğüne inanmayı seçersek... Güç dengesi kime kayacak?"

"Bugün Rafe'i idare etmekle ilgili olacak," diyorum.

Bryce kollarını kavuşturdu. "Onun bizim sorunumuz olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"O adam baldızımı öldürdü ve karımı da neredeyse öldürüyordu. Kan karşılığında kan isteyeceğim," diyorum. "Bunun ötesinde, Harrick'in ölümü

bir boşluk yaratıyor. Eğer o yere başka birini koymazsak, Rafe devreye girecek ve işler çok daha kötü olacak.” Gerçeği anlamaları için duraklıyorum. “İstedığınız kadar beni yargılayabilirsiniz, ama bugün işler karışacak ve eğer buna dayanamıyorsanız, şimdi gidin.”

Kalçamdaki kısa kılıçları sıkıca kavradım, böylece hepsi birbirine göz göze gelebildi.

Carter, "Rochelli'nin kim olduğunu öğrenmeden bu kadar yolu gelmiş olamazdım," diyor sessizce.

Bryce omuz silkerek, "Ben kavgadan kaçacak biri değilim," dedi.

Naima gülüyor. “Seni yeterince iyileştirdim, bunun doğru olduğunu biliyorum.” Bana bakıyor. “Ben de varım, ama bir uyarı. Harlow için, onun kanını kendisi için alma şansını elinden alacak bir karar vermediğinden emin ol. Onu korumak istemen sorun değil, ama sadece o korunmak istiyorsa. Bu, Ölümsüzlerin mücadele ettiği bir şey, ama affedilmek istiyorsan, kendini alçaltman gerekiyor.”

Carter, "Bunu bölmek istemem ama sahaya çıkıp yerimizi almalıyız," diyor.

Bizi barın içinden geçirip sokağa çıkarıyor. Şehir merkezine sadece iki blok uzaklıktayız ve her yerde kutlamanın çılgın enerjisi var.

Sokaklar, içlerinde parlak bir şekilde yanan mumlarla dolu ışıklı kavanozlarla çevrili. Bunlar, gerçeğe giden yolu aydınlatmak için tasarlanmış ve festivalin bu son günü için oldukça uygun görünüyor.

Binalar arasında yıldızlarla süslü çelenkler asılıdır ve her ev ve iş yeri Stellaria'nın sembolüyle süslenmiştir; bazıları canlı çiçeklerden, bazıları ağır demir işçiliğinden, bazıları ise basit çocuk çizimlerinden yapılmıştır; ancak hepsi Yıldızların ve Karanlığın Tanrısını evlerine davet eder.

Dünyanın renkleri karşısında büyüleniyorum, önümüzde kalabalık şimdiden oluşmaya başladı bile. Kadınlar elbiseler ve parlak çiçekli taçlar takmışlar; kadife çiçeği ve ayçiçeklerinin arasına beyaz Stellarium çiçekleri serpiştirilmiş.

Planımız, sihir gücü olmayanlara yönelik şiddeti önlemek için sorunsuz bir güç geçişi sağlamaktır. Asıl plan Harrick ve Liza'yı öldürüp Rafe'i geçici olarak görevde bırakmak olduğundan, onu öldürmek daha da büyük bir güç boşluğu yaratacaktır. Başka kimin bu boşluğu doldurmaya çalışacağından emin değilim, ancak planın bilmediğim kısmının -babamın bana sorunsuz olacağına dair güvence verdiği kısmın- sorunsuz bir şekilde gerçekleşeceğine güveniyorum.

İşimizin bir kısmı basit: Rafe'in Mountain Haven'a karşı işlediği iddia edilen günahlarından dolayı hesap vermesini sağlamak ve yargılanana kadar onu kontrol altında tutmak. Onun asla yargılanmasına izin vermeye niyetim yok, ama burada kimsenin bunu bilmesine gerek yok.

Daha karmaşık olan görev ise Carrenwell kardeşlerden veya diğer büyülü evlerden gelebilecek her türlü direnişi etkisiz hale getirmektir. Harlow'un dün geceki itirafı sayesinde, onların tüm nimetlerinin ne olduğunu biliyorum.

O zaman geriye kalan tek şey, Rochelli ortaya çıktığında ona desteğimizi göstermek.

Merkez meydana adımımı atar atmaz, Harlow'u Kan Kuyusu sahnesinin kenarında dururken gördüm. Onu beklemiyordum, ya da en azından orada yalnız başına beklediğini beklemiyordum. Birden Gaven'ı öldürdüğüme pişman oldum. Kendini koruyabileceğini bilsem de, bunu asla yalnız başına yapmamalıydı. Belki onu öldürmeseydim—belki de Polm'dan aldığım kutsamayı hissettiğini ona söylemesine izin verseydim—şimdi bu durumda olmazdım.

Harlow'un mor gözleri kalabalığın arasından benimkine kilitlendi. Belki de aldığımız ilahi lütuf yüzünden, ya da belki de sadece birbirimizin bedenlerinin ve hareketlerinin genel farkındalığından kaynaklanıyor, ama daha önce hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Siyah bir pelerin ve gümüş yıldızlardan yapılmış gibi görünen bir alın bandının altında, gümüş rengi parıltıyan başka bir elbise giymişti. Bugün Stellaria rolünü son kez oynaması gerektiğini neredeyse unutmuştum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yanına geldim. Beni hoş karşılamadı ama gitmemi de söylemedi, en azından bu da bir şey.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Harlow'un koyu renk saçları yüzünden geriye doğru toplanmış. Yanakları soğuktan kızarmış, dudakları ise kıpkırmızı. Yerinden kıpırdanıyor ve pelerininden boynundaki hafif pembe sakal yanığı izi görünüyor.

İçimde sahiplenici bir zevk dalgası yükseliyor. Teninin tutku izleriyle kaplı olmasını görmeyi seviyorum. Tek gerçek şu ki, dün gece bunu bana son kez yapmasına izin verecek.

Bunun üzerinde düşünmeye vaktim yok. Rafe sahnenin diğer tarafından yavaşça yaklaşıyor. Hemen üzerine atılıp boğazını parçalamamak için kendimi çok zor tutuyorum. Onu görmek bile kanımda öfkenin alevlenmesine neden oluyor.

Bryce ve Carter zaten onu bekliyorlardı. Bryce, endişelendiğim kadarıyla abartılı bir sarhoşlukla matarasını sallıyordu. Kalabalıkta bulunanlar belediye başkanını fark etmeye başladı ve ona fısıldaşmaya ve öfkeli bakışlar atmaya başladılar.

Bryce, Rafe'in omzuna hafifçe vurur ve belediye başkanı güler. Bu, Bryce'in yeteneğidir; herkesi rahatlatmak. Şişeyi Rafe'e uzatır ve belediye başkanının kaşları yukarı kalkar. Şüphesiz Bryce, içindeki viskinin ne kadar pahalı ve nadir olduğunu söylemiştir. Her şey hikayeye ilgili. Kuzey Ambarı'ndaki oturma odasına adım attığım ve o muazzam zenginliği gördüğüm anda, Rafe'in sadece nadir ve pahalı oldukları için bir şeyler isteyen bir adam olduğunu anladım.

Bryce'in ne dediği yeterli olmalı; ya da Rafe kalabalığın mırıltılarını fark etmiş ve gergin. Belediye başkanı uzun bir yudum aldı. Bir an durakladıktan sonra onaylayarak başını salladı ve şişeden iki büyük yudum daha aldı. Hepsi bu kadar yeterli olacak.

Kendinden emin bir şekilde sahneye çıkıyor. Umarım bu, kendinden emin hissettiği son sefer olur. Harlow'u görünce yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Harlow bana doğru yaklaşıyor. Havada tanıdık bir büyü'nün o belirgin karıncalanmasını hissedene kadar onun kadına sataştığını anlamıyorum.

Polm'un kutsamaları karmaşıktır. Güçlü olduğunuzda, genellikle sizden korkan herkesi etkileyebilirsiniz ve çoğu insan, Kötülüğün Tanrısı'ndan bir kutsamaya sahip olduğunuzu fark ettiğinde sizden korkar. Korku bir kanca, birine girmenin bir giriş noktasıdır. Ancak bu kutsamaya sahip olanların bildiği şey, Polm'un kutsamasını kullandığınızda aynı sihirle yapılan manipölasyon saldırılarına karşı en savunmasız olduğunuzdur. Bir insanı neyin manipüle edeceğini anlamak için, kendinizin açık olması gerekir.

Büyümü ona doğru fırlatıyorum. Normalde yapmam gerektiği gibi yavaşça yaklaşmak yerine, gücü doğrudan göğsüne saplıyorum.

Onu tuttuğum anda Rafe'in vücudundan bir sarsıntı geçti. Çoğu insan Polm'un gücüne maruz kaldığında kimin onları manipüle ettiğini anlayamaz, ancak bu nimete sahip olan bizler, bağlantı çizgilerini kaynağına kadar takip edebiliriz. Rafe'in panik dolu bakışlarının benimkilerle buluşmasına şaşırmadım.

Harlow'un yanından geçip sahneye doğru yürüyorum.

Belediye başkanına doğru yürürken kalabalığın mırıltıları giderek artıyor.

Gürültünün üzerinde sesimi yükseltiyorum. “Onlara, Dağ Cenneti halkını almaya zorladığınız gibi, o kadınları çalmak için de nasıl Kanı Tükenmişleri içeri aldığınızı anlatın. Günahlarınızın bedelini ödemeyi hak ediyorsunuz.” İlk kısım yalan, ama ikincisi doğru. Bunun ötesinde, Rafe sırlarla dolu bir adam. Tanrı bilir dolabında ne tür iğrenç iskeletler buluruz.

Rafe, tutuşuma karşı cesurca direniyor, ama ben işin içine çok fazla girdim ve arkamda çok fazla öfke birikti, bu yüzden odağımı kaybetmeme izin veremem.

"Neden?" diye sordu dişlerini sıkarak.

“Karımı bir daha asla ellemeyeceksin.” Kalabalığa başımı salladım ve sesimi yükselttim. “Bunu itiraf edin.”

“Tükenmişleri içeri aldım,” diye bağıyor Rafe. “Birkaç canı birçok canla takas ederek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. On yıl önce de aynısını yapmıştım. Havenwood'lar Carrenwell'lerle fazla samimi olmaya başlamıştı ve ben de yüksek evlerdeki yerimi sağlamlaştırmak istiyordum. Geniş ailemin olmamasından korkuyordum. Evimizde sadece ben ve annem kalmıştık ve Harrick daha güçlü bir müttefik bulduğunda ilk gidecek kişinin ben olacağımı düşünmüştüm.”

Ona bu kadar ayrıntılı bir şey söylemesini ben söylemedim. İlk kısım yalan olabilir, ama ikinci kısım kesinlikle doğru.

Kalabalık yüksek sesle kınama bağırırları atıyor. Bu ihanet onlara Carrenwell'lere yapılan ihanetten neredeyse daha kötü geliyor. En azından Harrick onlara karşı nazik ve dostça davranmamış, sadece onları kurtlara yem etmişti.

“Devam edin. Elbette bu, günahlarınızın sonu değil.”

Rafe o kadar şiddetli direniyor ki, alnından terler damlıyor. Ya da viskiye kattığımız ezilmiş Stellarium Çiçekleri ona etki ediyor.

Rafe nefes nefese, "Kan vergisine direndikleri için hapsedilenleri ziyaret ederek cömertmiş gibi davrandım, böylece muhalefeti körükleyip Rochelli'nin isyanını kendi çıkarlarım için kullanabilecektim," diyor.

Kalabalığın öfkeli alaycı tezahüratları daha da şiddetleniyor.

Onun devam etmesini istiyorum ama bir isyan çıkmasını istemiyorum. Daha da kötüsü, Harlow'un yüzü ölümcül derecede solgun. Rafe'in yaptıklarını itiraf etmesini istiyordum ama şimdi onun bunu duymasını istemiyorum.

Kalabalığın içinden biri "Onu götürün!" diye bağırdı.

Rafe'i sahnenin en ucunda bekleyen Carter ve Bryce'a doğru itiyorum. Rafe sendeleyerek onların yanına gidiyor ve ellerini arkadan bağlıyorlar.

Carter'la göz göze geldim. "Onu yakaladın mı?"

Arkadaşımın büyüünün baskısını şimdiden hissedebiliyorum ve Rafe'in adımlarının giderek zorlaştığından, yürüme yeteneğini kaybetmesine sadece birkaç dakika kaldığını anlayabiliyorum. Ama Polm'un kutsadığı bir mahkumla asla çok dikkatli olamazsınız. Bu yüzden büyümü serbest bırakmadan önce Carter'ın onu kontrol edebildiğinden emin olmalıyım.

"Onu yakaladım," diyor Carter. "Bu iş bitene ve onu daha kolay taşıyabileceğimiz zamana kadar barda gizli odada saklayacağız."

Belediye başkanını sürükleyerek götürürlerken elimi bıraktım. Arkamı dönüp sahnenin karşısına geçerek Harlow'un yanına gittim.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

Başını salladı ama gözlerime bakmadı. Bunun yerine siyah pelerinini çıkarıp bana uzattı ve sahneye çıktı. Gün hala karanlıktı ama güneş taşı rengindeki sahne ışıkları, platformun ortasına doğru yürürken parıldayan elbisesine vuruyordu.

Kalabalık sessizleşiyor, ona gerçek bir saygıyla bakıyorlar. Onları suçlayamam. O, uhrevi görünüyor ve canlandırması gereken ilahi varlığın tüm özelliklerini taşıyor.

"Ben Stellaria, Yıldızların Tanrıçası, karanlığın getiricisiyim," diyor Harlow. Sesi net ve gür. "Aşkımı bir kez geri aldım ve şimdi onu geri alıyorum. Ölümsüz olanım onu bana geri verdi. Şimdi yeni bir şafak çağıracağım."

Kalabalığın arka taraflarından bir yerden davul sesleri duyuluyor, ardından ikinci bir ritim başlıyor, sonra bir diğeri ve bir diğeri daha, ta ki Kan Kuyusu'na giden sekiz yolun tamamından gelen bir vurucu ses duyulana kadar.

İşte işaret bu. Zamanı geldi.

Harlow kollarını kaldırdıkça davul sesleri giderek daha da şiddetleniyor, ta ki bunu göğsümde hissedene kadar.

Rafe bu rolü oynayacağını sanıyordu, ama bu sadece bir hileydi.

İşte o an geldi. Rochelli, sahnede hepimizin önünde, Sonların Tanrısı Asher olarak kendini gösterecek. Biraz dramatik, ama sanırım şehrin geçirmek üzere olduğu köklü değişimin kötü bir temsili değil.

Kalabalık huzursuz, isyancılarla bağlantısı olanlar yeni temsilcilerinin kim olabileceğine dair herhangi bir ipucu arıyor, diğer herkes ise törenin

bitmesini bekliyor.

Harlow ellerini aşığı doğru indirir ve meydanın etrafındaki güneş taşları parlayarak kalabalığı ışııkla yıkar. İnsanlar yüksek sesle tezahürat yapar ve Harlow eğilerek yanıma doğru yürür, ancak bana ulaşır ulaşmaz kalabalığın sesi kesilir.

Sahnenin diğler tarafındaki ahşap merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor. Rochelli burada.

Fısıltılar bir dalga gibi kalabalığın arasında yayılıyor.

Mantıksal olarak kime baktığımı bilsem de, anlamam tam bir dakika sürüyor.

Kellan Carrenwell, ailesini temsil etmek için sahnede değil. Kellan Carrenwell, Rochelli'dir. Kendi ailesine karşı bir isyanı organize eden kişi odur.

Yanımda duran Harlow da ona aynı şok ve şaşkınlık karışımı ifadeyle bakıyor.

Kellan ellerini havaya kaldırır ve kalabalığın mırıldanmaları kesilir.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” diyor Kellan. “Ben nasıl Rochelli olabilirim ki? Bana neden güvenmelisiniz? Ya bu Carrenwell'lerin bir dolandırıcılığıysa?”

Kalabalıkta onaylayıcı fısıltılar duyuluyor.

Kellan başını salladı. “Bunun açıklanmasının zor olacağını biliyordum. Bazılarınız anne babamın ne kadar acımasız olabileceğini biliyor. Kısacası, bu acımasızlıklar hem evimizin içinde hem de dışında vardı,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Zor bir seçim yaptım çünkü on beş yıl önce, şehir muhafızlarının kaptanı olduğumda, bu şehrin insanlarını korumak için İlahi Vardek'e yemin ettiğimde, tüm halkımızı kastetmişim. Kutsanmışlar ve diğlerleri arasındaki eşitsizliğin nasıl büyüdüğünü izledim ve bunun bu şehir duvarlarının içindeki suçları nasıl etkilediğini bizzat gördüm.”

Harlow bana bakmadan elimi tutuyor ve biliyorum ki sadece tutunacak bir şeye ihtiyacı var; ama bu, benden kaçtığından beri hissettiğim ilk umut ışığı.

Kellan başını salladı. “Bu topluluğun nasıl oluştuğunu ne kadar çabuk unuttuk. Ve bu seçici hafıza, ebeveynlerim tarafından teşvik edildi. Gençken biliyordum. Sistemi aşmaya çalıştım, ama ebeveynlerimin kökleri derinden bağlıydı. Zamanı geldiğinde kimin değişimi destekleyeceğini bilene kadar harekete geçemezdim. Ebeveynlerim kinciydi ve ilk denemede başarılı olamazsak, bir daha şansımız olmayacağını biliyordum.”

Bryce ve Naima kalabalığın en uzak tarafında duruyorlar. Bana baktığını görüyorlar ve cesaret verici bir şekilde başlarıyla onaylıyorlar. Şimdilik her şey yolunda. Kayınbiraderimi kimsenin öldürmeye kalkışmamasını gerçekten umuyorum.

İnsanların öfkesi ve hayal kırıklığı elle tutulur derecede. Onları suçlamıyorum. Bu öfkeyi kendilerine zarar verenlere yöneltmeyi bekliyorlardı, ama Harrick ve Liza çoktan gittiler.

Bu hayal kırıklığını anlayabiliyorum, ancak şiddet sonucu öldüklerini bilmek bana bir nebze olsun huzur verdi.

“Buraya nasıl geleceğimizi tam olarak anlamanın bu kadar uzun sürmesinin sorumluluğunu üstleniyorum. Bu süre zarfında kaçınızın acı çektiğinin farkındayım.” Kellan, onaylayıcı sesler yükselirken duraksıyor. “Daha da önemlisi, birinin bu kürsüde durup size duymak istediğiniz şeyleri söylemesinin kolay olduğunu biliyorum. Öyleyse bir an için dürüst olayım ve duymak istemediğiniz şeyleri söyleyeyim. Lütfen sonuna kadar dinleyin. Bundan sonra haftalık halka açık toplantılar düzenleyeceğim, böylece endişelerinizi düşünebilir ve bunları ayrıntılı olarak tartışabilirsiniz. Beni dinlemeye hazır mısınız?”

Kısa bir tereddütten sonra, onaylayıcı mırıltılar yükseliyor.

“Pekala. Güzel,” diye devam ediyor Kellan. “Şimdi, bu biraz korkutucu gelebilir ama önce 'Tükenmişler'den bahsedeyim. Son birkaç ayda daha fazla ihlal yaşandığını fark etmişsinizdir muhtemelen. Bunun nedeni Tükenmişlerin evrim geçirmesi. Neyse ki, Mountain Haven'daki eski dostlarımızın iş birliği sayesinde, acı ve hayal kırıklığı içinde verdiğimiz kan bağışlarının bu sorunu daha da kötüleştirdiğine dair bir teorimiz var.”

Kalabalık arasında şaşkınlık dolu fısıltılar yankılanır, ancak Kellan ellerini kaldırdığında susarlar.

“Bu önlenebilecek bir sorundu, ancak doğrudan ebeveynlerimin Lunameade'deki bilgiyi kontrol etme arzusuna dayanıyor. Güç ve kontrol hırsları yüzünden, kan vergilerinin amacını ve Tükenmişlerin gerçek doğasını anlamamızı engelleyen tarihimizin bazı kısımlarını sildiler. Tükenmişlerin evriminin ve vergilerin sorunu daha da kötüleştirmekle doğrudan bağlantılı olmasının tüm öyküsünü geri getirerek bu yanlış düzelteceğiz. Bize bu öyküleri hatırlatabilecek hikaye anlatıcılarını geri getireceğiz ve bir daha asla gücü elde tutma uğruna tarihimizin rahatsız edici kısımlarını silmeyeceğiz.”

Lunameade halkı şaşkına dönmüş durumda.

Grubun arkasından biri "Daha fazla şey söyle!" diye bağırdı.

Kellan başını salladı. "Bununla ilgili iyi ve kötü haberler var. İyi haber şu ki, kan vergilerini durduracağız. Kötü haber ise, Kurutulmuşların yeterince sakinleşmesinin ve onları tekrar avlamaya başlamamızın ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ama Henry Havenwood ve Mountain Haven'daki insanlar bize faydalı bir bilgi getirdiler. Kuyu suyu, Kurutulmuşları tıpkı kutsal ateş gibi öldürüyor. Bu hafta, Lunameade'deki her eve, şehrin en dış kenarındaki A bölgelerindeki ev ve iş yerlerinden başlayarak, şehir merkezine ulaşana kadar her bölgeye kuyu suyu dağıtmaya başlayacağız."

Kalabalık coşkulu tezahüratlarla coşuyor. İnsanlar birbirlerine sarılıyor ve yüzlerindeki rahatlama açıkça görülüyor. Kellan, onların sakinleşmesini sabırla bekliyor.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Şimdi, bir utanç verici itirafım daha var. Bazılarınız zaten biliyor, ama çoğunuz bilmiyor. Şehir muhafızlarının kaptanı olduğumda, babamın Vardek tarafından kutsanmış ve kutsal ateş büyüüne sahip tüm çocukları öldürdüğünü öğrendim. Bunu öğrenir öğrenmez, tüm kutsama törenlerini gözetmeyi gönüllü olarak üstlendim. Vardek'ten kutsama almış çocukların izlerini örtmek için yalan söyledim. Bu yüzden babam paranoyaklaştı ve daha dengesizleşti, Tanrı'nın günahları yüzünden bizi terk ettiğini düşündü ve vatandaşlarımızı daha çok kontrol etmeye başladı. Bu yanlış hesaplamam için özür dilerim."

Kellan, sanki onları bir araya gelmeye davet ediyormuş gibi kalabalığa işaret ediyor. "Ancak kurtardığım çocuklar güçlerini kullanmayı öğrendiler ve babamın yokluğunda, duvarı korumamıza yardımcı olmayı cömertçe teklif ettiler."

Tam o anda, kalabalığın etrafında kutsal bir ateş yükseliyor, Vardek tarafından kutsanmış olanlar kendilerini belli ediyorlar. İnsanlar alkışlıyor ve yemin ederim ki rahatlamış görünüyorlar.

Kellan elini kalbine bastırdı. "Bunu daha önce fark etmediğim için suçluyum ve bu sorumluluğun ağırlığını her gün taşıdığımı söz veriyorum. Bu devrimi başlatmamın sebeplerinden biri de bu. Alistair Carren'in Kan Kuyusu ile kutsanmasının asıl sebebi, sadece sihirli güçlere sahip olanlarımızı değil, tüm bu topluluğu korumaktı."

Kalabalık alkışlarla onaylıyor. Bu konuşmayı hazırlamak için ne kadar titiz bir iş çıkardığına hayran kaldım, ama sanırım üzerinde düşünmek için bolca zamanı olmuş.

Kellan, saygıyla başını eğerek sözlerine devam etti: “Rafe’in on yıl önce Mountain Haven’a saldıran sürüyü yönlendirmekten sorumlu olsa bile, Lunameade halkını ve kaleyi koruma yükünün aileme düştüğünü de kabul etmenin zamanı geldi. Rafe’in ihanetini görmeyerek ve sürünün ne kadar büyüdüğünü fark etmeyerek Havenwood ailesini ve kaledeki herkesi hayal kırıklığına uğrattık. Bu hatadan dolayı, Havenwood ailesinden ve Mountain Haven’daki herkesten resmen özür dilemek istiyorum. Acılarını hayal edemiyorum, ancak topluluklarını yeniden inşa etme ve geliştirme biçimlerine hayranım. İleride güçlerini artırmalarına yardımcı olacağız.” Bana baktı. “Henry, kayıplarınız için üzgünüm ve gelecekte daha iyisini yapmayı hedefliyoruz.”

Yumruğumu kalbimin üzerine koyup başımı salladım. "Teşekkür ederim. Mountain Haven'ın tam desteğine sahipsiniz."

Kalabalığın gözlerinin üzerimde olduğunu, etrafımızdaki insanların kıpırdanıp yanımda duran Harlow'u fark ettiğini hissedebiliyorum. Yas tutan karımı koruma içgüdüsüyle ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Kellan boğazını temizledi ve kalabalık, sahnenin diğer tarafında duran Libby'ye bakarken dikkatini tekrar ona çevirdi. “Sevgili eşimle iki çocuğum var ve bir tane daha yolda. Onların, sihirleri ya da sihir eksiklikleri için kullanılmadıkları bir şehirde büyümelerini istiyorum. Bu topluluğun yaşamlarını iyileştirmek için çabaladıkları bir yerde. Yalnızlık içinde hayatta kalmanın ne gerektirdiğini biliyoruz, ama bizlerin geliştiğini görmek isterim.”

Onay sesleri daha da yükseliyor ve kalabalığın arkasına baktığımda, konuşmasının başından beri daha da büyüdüğünü görüyorum. İnsanlar her yönden akın akın onun ne diyeceğini duymak için geliyorlar.

“Son olarak, birçoğunuzun anne babamın nerede olduğunu merak ettiğini biliyorum,” diyor Kellan. “Zehir kendi hattınızdaysa, onu kendiniz kesip atmalısınız. Anne babam bu topluluktaki herkes için bir riskti. Verdikleri zararların tamamını asla çözemeyeceğimizi düşünüyorum. Ben bile bağışık değilim. Kız kardeşim Aidia'yı, istismarcı olduğunu bildikleri halde Rafe Mattingly'ye verdiler. Vücudundaki izleri gördüler – birçoğunuz da gördünüz. Ama hiçbir şey yapmadılar. Rafe halledildiği sürece, ne pahasına olursa olsun umursamadılar. Hatta onu öldürdüğünde bile olayı örtbas ettiler.”

Kalabalıkta şaşkınlık nidaları yükselirken, Kellan doğrudan Harlow'a bakar. Acısı tamamen açığa çıkmış ve çok tanıdık çünkü son on yılda bu

ifadeyi kendi yüzümde defalarca gördüm.

Doğrulup kalabalığa baktı. "Ama dün gece, evimizin içinde veya dışında kimseye bir daha zarar verme şanslarının olmayacağından emin oldum. Harrick ve Liza Carrenwell öldüler."

Tam bir kaos bekliyordum, ama sadece fısıltılar ve şok var. Kellan bekliyor, vücudu gergin ve darbeyi bekliyor. Kalabalığın karşısında Carter gözüme çarptı ve omuz silkerek, etkilenmiş gibi Kellan'a başıyla selam verdi. Şüphesiz ki, kayınbiraderim Harrick'ten çok daha iyi bir konuşmacı ve kalabalığın yüz ifadelerine bakılırsa, şimdiden saygılarını kazanmış durumda.

Çok kolay gibi geliyor, ama bence bunun sebebi acıların çoğunun Lunameade'e dönmeden önce yaşanmış olması. Bu insanlar, kutsanmış olanlar ve büyüsüz olanlar, Harrick ve Liza'nın baskıcı elleri altında uzun zamandır burada mücadele ediyorlar. Hiçbiri onlar için kolay değildi.

Harlow'a bakıyorum. Yüzü anlaşılmaz, ama Kellan'ın ona uyguladığı şiddetin sorumluluğunu üstlenmesini izlerken gururu ve kederinin birbirine karıştığını hissedebiliyorum. Kalabalığa yaptığı özür, aynı zamanda ona yapılan bir özürdür.

"Dün gece onu öldürmediğime sevindim," diye fısıldadı bana baktığımı fark edince.

"Bu bir olasılık mıydı?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Olan bitenden habersiz olduğuna inanmak zordu, ama sanırım anne babam onu bilerek kızdıracak şeylerden uzak tuttular. Babam Kellan konusunda her zaman çok dikkatliydi. Polm tarafından kutsanmış bir çocuk istiyordu, ama bu iki ucu keskin bir kılıç. Güvenlik sağlıyor, ama aynı zamanda sizi öldürebiliyor. Kellan'ın büyüğü güçlü. Eğer onlara açıkça karşı çıksaydı—" diye söze başladı, kardeşi tekrar konuşmaya başlayınca başını salladı ve sözü yarım kaldı.

"Keşke bu noktaya gelmeseydik ve başka bir yol düşünebilseydim bundan kaçınırdım," diyor Kellan. "Ama babam yaşlılığında çok dengesiz ve tahmin edilemez hale gelmişti. Biliyorum ki bu, verdikleri zararı ortadan kaldırmayacak ve şimdiye kadar hiçbir şey yapamadığım için duyduğum suçluluk duygusunu da ortadan kaldırmayacak, ancak gerçek değişim zaman alır. Herkesin, birlikte çalışırsak Lunameade'in ne olabileceğini görme şansına sahip olmasını istedim. Ama en önemlisi, hepinizin bilmesini istedim ki, tehlike ile aranızda durmaya hazırım; lider olmak istediğim için değil, bu güce sahip olduğum için."

Kellan, meydanın ortasındaki bir bara doğru el sallıyor. Barın üzerinde, kuyunun keşfini tasvir eden bir duvar resmi var. Resmin altında, Carrenwell kardeşlerin geri kalanı, kale kapılarındaki bayraklarını kaldırmış halde duruyor. Her evin bir rengi var ve Rafe'in gözaltına alınması nedeniyle Kuzey Kalesi'nin siyah bayrağı ve Kellan'ın oğlunun tuttuğu Güney Kalesi'nin mavi bayrağı hariç hepsi temsil ediliyor.

“Diğer yüksek sihir evlerinin hepsi onun planına destek sözü verdi. Şimdi sizden de destek istiyorum,” diyor Kellan. “Ömür boyu lideriniz olmak istemiyorum. Sadece bu geçiş döneminde, Lunameade'i bundan sonra kimin yöneteceğine güvenle karar verebilmeniz için destek istiyorum. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.”

Kalabalık coşkuyla tezahürat ve alkışlarla coşuyor. Ortam beklediğimden daha kutlama havasında, ama belki de Harrick'in cezalandırıcı yönetiminden kurtulmanın onlar için nasıl bir his olacağını hafife almıştım.

Kellan sahneyi geçip yanımıza indi, bakışları Harlow'a sabitlenmişti.

"Bütün bu süre boyunca Rochelli miydin, Kel?" diye nefes nefese sordu. "Biliyorum, olaylar sadece son bir yıldır yoğunlaştı, ama ondan çok daha önce de onunla ilgili söylentiler vardı. Sanırım hem şehir muhafızlarının kaptanı hem de muhafızların soruşturmasının hedefi olarak bunu sürdürebilirsin."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. Kalabalığa sakın bir şekilde hitap eden kendinden emin lider gitmiş. Onun yerine, Harlow'un dün gece neredeyse öldürdüğü endişeli bir ağabey var.

"Tek yol buydu," diyor Kellan. "Onlara doğrudan meydan okuyamazdım, ama bir kişilik yaratıp onun beklentilerini nasıl karşıladıklarını görebilirdim."

Harlow başını salladı. "Bu çok büyük bir risk. Bunu nasıl gizli tuttunuz?"

Kellan yutkunarak, “Büyümü biliyorsun, Low. Şüpheleri başka yere çekmek için kullanmak o kadar da zor değil. Bir de Aidia bana görünüşümü değiştirebilmem için büyülü bir bileklik verdi. Birkaç yıl önce Vardek'in kutsadığı çocukları öğrendiğimde dedikoduları başlattım, ama Rafe'in Aidia'yı yendiğini fark ettiğimde bunu daha da yoğunlaştırdım. Sadece yeterince hızlı hareket etmedim.” dedi.

Harlow bir anlığına başka yöne bakıyor ve tekrar ona baktığında gözleri donuklaşıyor. "Henry'yi öldürmem için beni tuzağa düşürdün," diyor sesi

kalabalığın tezahüratlarını bastırarak.

Kellan yaklaştı. "Seni de ailemizin göndermesine izin verecek değildim, Low. Onunla tanışmanı ayarladım ve eğer yıllar önce kalenin düşmesinden önceki son Karanlık Yıldız Festivali'nde tanıştığım iyi adam oysa, seni yukarı götürmeyeceğini düşündüm. Ve eğer değilse, ölecek ve sen tekrar güvende olacaksın." Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. "Kusura bakma."

Elimi kaldırıyorum. "Sorun değil. Benim de bir kız kardeşim vardı."

Harlow ona öfkeyle bakar. "Bana söyleyebilirdin."

Kellan başını salladı ve kalabalığa el salladı. "Hayır, yapamazdım. Ama şimdi yapabildiğim için mutluyum. Sonra görüşebiliriz." Yanağından öptü ve kalabalığın arasında kayboldu.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu bir zafer, her ne kadar beklediğim şekilde olmasa da. Harrick öldü ve Lunameade halkı suçlarının tam boyutunu asla bilemeyecek olsa da, bu kamuoyu önünde yapılan özür, bu anlamadan beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Eşim de öyleydi, ona çok aşığım.

Sanki Harlow benim onu düşündüğümü hissedebiliyor. Elimde olduğunu fark ediyor ve bırakıyor. Böylesine basit bir yakınlığın kaybıyla hiç bu kadar yıkılmamıştım.

Kollarını arkasına sakladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Gitmek için arkasını döndüğünde bileğinden yakaladım.

"Gün batımında North Hold'a gelin."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Sadece geleceğimi söylemem yeterli."

Gözlerime bakmak yerine kalabalığa bakıyor. Uzun bir duraksamanın ardından, "Bunu düşüneceğim," diyor.

Elimden geldiğince iyi bir durum. Ondan vazgeçmiyorum ama onu geri kazanmak için ilahi bir mucize gerekecek.

HARLOW

Kuzey Kalesi'nin önündeki merdivenlerden yukarı çıkarken karanlık biraz daha az bunaltıcı geliyor. Kendime, buraya sadece Kellan'dan kaçmak için geldiğimi söyledim; o, öğleden sonrasının büyük bir bölümünü şehirdeki barlarda beni arayarak, konuşmaya çalışarak geçirmişti.

Neyse ki benim için, Lunameade'nin en popüler adamı haline geldi, bu yüzden coşkulu vatandaşlardan oluşan bir kalabalıkta onu kaybetmek kolay oldu.

Sonunda onu dinlemek, benim için mücadele ettiği ve pes ettiğini sandığım anlardaki öfke, rahatlama ve minnettarlık gibi karmaşık duyguları çözmek zorunda kalacağım. Şimdilik biraz zamana ihtiyacım var.

Nedense, o mekan beni isteyerek gideceğimi hiç düşünmediğim bir yere götürdü.

Kapıyı çaldım ama cevap gelmedi. Midem endişeyle doldu. İki kez daha çaldım, yine cevap alamadım.

Gitmeliyim. Kaçmalıyım. Tünel anahtarını bulup kardeşlerimi beni oradan geçirmeye zorlamalıyım. Kuzey Kalesi'nin eşiğinde asılı kalmaktan, içeri adım atmaktan korktuğum kadar dışarı çıkmaktan da korkmaktan her şey daha iyi olurdu. Korkak değilim, ama kız kardeşimin evine adım atmanın ne gibi yeni bir dehşeti serbest bırakacağından çok korkuyorum.

Aidia'nın kapalı kapılar ardında başına gelenler hakkında bana anlatmadıklarını merak etmenin mi daha kötü olduğuna, yoksa belirli dehşet

verici olayların kanıtlarını bulmanın mı durumu daha da kötüleştireceğine karar veremiyorum.

Sonunda, kapıyı açıp içeri girmek için yeterli cesareti topladım. Girişteki görkemli merdiven, beyaz mermer zeminden yansıyan ve üçüncü kattaki tavandan sarkan cam avizeden ışık saçan güneş taşlarıyla aydınlatılmıştı.

Evin bir yerinden hafif bir inilti sesi geliyor ama nereden geldiğini anlayamıyorum.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Yukarıda bir hareket dikkatimi çekti. Henry üçüncü kattaki korkuluğa doğru eğildi. "Buradayız."

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, ikinci kata vardığımda midemde bir huzursuzluk hissediyorum. Bir kat daha merdiven çıkınca korkudan nefes nefese kalıyorum.

Korkuluktan dolaşıp aniden duruyorum.

Henry, elinde bir ateş maşası sallayarak Rafe'in üzerinde duruyordu. Vahşi bir görünümü vardı. Saçları terden ıslanmış ve gözlerinin önüne düşmüştü. Beyaz gömleğinin üst birkaç düğmesi açıktı, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, güçlü ön kolları görünüyordu ve elleri kan içindeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, elindeki demir çubuğu Rafe'e doğrultarak. "Yeterli mi?"

Rafe'in yüzü morluklarla kaplı. Sol gözü şişmiş ve kapalı, burnu kırık gibi görünüyor ve çenesi kurumuş kanla kaplı. Sağ bileği garip bir açıda sarkıyor ve kaburgalarının bazıları kırılmış gibi kamburlaşmış durumda.

Hayır. Yeterli değil. Ona, kontrolüm dışındaki bir bedende hapsolmanın verdiği o klostrofobik korkuyu hissettirmek, benim gibi acı çekmesini sağlamak imkansız olurdu.

"Bu ikinci deneme," diyor Henry. "Onu zaten bir kez iyileştirmiştin. İkinize de aynısını yaptığı için bunun adil olacağını düşündüm."

Bize bu yaraları getiren adamın üzerinde benim ve Aidia'nın yaralarını yeniden oluşturması konusunda çok rahat bir tavır sergiliyor.

Göğsüm çok dolu hissediyor. Rafe'i görmek her zaman kötü anıları geri getiriyor, ama Henry'nin ne kadar titizlikle dikkat ettiğini, aynı yaraları nasıl verdiğinden emin olduğunu görmek garip bir şekilde romantik. Bu şiddet dolu yakınlık beni dehşete düşürmeliydi, ama iğrenmekten çok tahrik oluyorum ve üzülmekten çok rahatlıyorum.

Rafe gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve kırık dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandı.

"Karımla konuşma," diye çıkıştı Henry. Sesinde, şehir kapılarında gıcırtı çıkaran ölülerin pençelerinin çıkardığı aynı tehdit vardı. "Benimle konuş."

Rafe yüzünü buruşturdu.

Onu korkarken görmek iyi hissettiriyor.

Henry poker çubuğunu bana uzattı. "Sıra sana da gelsin ister misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle düşünmüyorum. Uzun zamandır tek istediğim, dünyada en çok sevdiğim insanı öldürmeme sebep olduğu için onu kanlar içinde bırakana kadar dövmekti. Ama artık hiçbir gücü kalmadığına göre, ona enerjimi ve dikkatimi vermeyi bırakmak istiyorum.

Ölmesi gerekiyor, sadece yaptıklarından dolayı değil, çünkü onun gibi adamlar her zaman ikinci bir şansı daha da kötü bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulacaklardır. O sırada çaresizce acı çekmesini izlemekten ne kadar hoşlansam da, hâlâ nefes aldığını bilmenin getireceği dehşete değmezdi.

"Hayır. Sadece onun gitmesini istiyorum," diyorum.

Henry şeytani bir şekilde gülümsedi. "Memnuniyetle." Belediye başkanının itirazlarını umursamadan Rafe'i ayağa kaldırdı. "Rafe, git korkuluğun üzerine çık."

Rafe sendeleyerek korkuluğa doğru ilerliyor. Direnmeye çalışıp başarısız olmasını izlemek tatmin edici. Dar ahşap korkuluğa tırmanmakta zorlanıyor, hırpalanmış bedeni hareketlere isyan ediyor. En azından bu düz.

Aidia ve beni üzerine çıkmaya zorladığı balkon korkuluğu kavisliydi. Taşa tutunmaktan ayaklarım o kadar kasılmıştı ki, kasılmaların çözülmesi neredeyse iki hafta süren ayak masajı gerektirdi.

Yatağa bağlı kaldığım ve yas tuttuğum zamanları hatırladıkça ürperiyorum.

Rafe sonunda doğrulmayı başarıyor.

Henry arkamdan yaklaşıyor. Vücut ısınısını hissedebileceğim kadar yakın ama bana dokunmuyor. "Ne zaman istersen söyle, tatlım."

Orada uzun dakikalar boyunca sessizce durduk.

"Biliyor musun? Sanırım bunu yapamam. İçimde o güç var mı bilmiyorum." Rafe'nin yanındaki korkuluğa doğru yaklaştım ve o bana umutla baktı. "Fikrimi değiştirebilecek bir şey biliyor musun?" Gözlerine baktım ve gülümsedim. "Yalvarmak. Beni ne kadar uzun süre yalvarttığını hatırlıyor musun? Yalvarmayı seviyorsun, değil mi?"

Ve öyle de yapıyor. Rafe en acınası şekilde yalvarıyor. Bunun daha tatmin edici olacağını düşünmüştüm, ama gerçek şu ki, bu dünyada sevdiği tek şey kendisi ve bu aynı etkiyi yaratmıyor.

“Yeter,” diye iç çektim. Henry'ye baktım ve başımı salladım. “İyiyim.”

Rafe başını uzatıp bize bakmaya çalıştı ama sendeledi ve neredeyse düştü.

"Rafe, yüzüstü birinci kata atla," diyor Henry.

Ve sonra da öyle yapıyor.

Düşüşünü izlemedim ama yere inerken çıkardığı mide bulandırıcı sesi duydum. Bir an için, kendimi tekrar balkonda, kız kardeşime bakarken buldum.

Hem hasta hissediyorum hem de özgürüm.

Rafe Mattingly öldü ve artık beni sevdiğim birine zarar vermeye zorlayamaz.

Ama kocam yapabilir.

Henry çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Beni cezalandırmak istediğini biliyorum."

Elbette onu cezalandırmak istiyorum. Beni çok aptal ve kör hissettirdi. Bu tür bir ihaneti tarif etmek zor. Onun beni içgüdüsel olarak anladığını sanıyordum, ama ya sadece sihirini kullanarak duygusal durumum hakkında bir şeyler seziyorsa? Ya beni hiç tanımıyorsa?

Onun bana zırhımı nasıl giyeceğimi öğretebilecek biri olduğunu düşünmüştüm. Ama ya bu sadece onun gibi olmayan kişiler için geçerliyse?

Bunların hepsini söyleyebilmeyi çok isterdim ama boğazımda düğümlendiler ve onun bana tekrar zarar vermesine izin vermektense boğulmayı tercih ederim.

“İşte bunu yapmanın bir yolu.” Bana küçük bir metal nesne uzatıyor.

"Bu nedir?" Elimde çeviriyorum.

Bu bir çakmak.

"Evlendiğimizden beri istediğin şey buydu."

"Seni gerçekten de kalıcı bir şekilde öldürmenin bir yolu mu?" Bunu hafife almamalıyım ama onun bu keskin değerlendirmesinin ağırlığı altında kendimi çok rahatsız hissediyorum.

"Evet."

Gülümsemesini bekliyorum ama gülümsemiyor. Çakmağı açıp baş parmağımla tekerleği çeviriyorum.

Küçük, mavi, kutsal bir ateş alevi belirdi. O kadar şok oldum ki, neredeyse çakmağı düşürüp bütün evi ateşe verecektim. Kapak tık diye kapandı ve alev söndü.

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Tabii ki kutsal ateş işe yarardı. Gaven'ın bedeninin bu kadar hızlı yanışını nasıl izledim de aklıma gelmedi? Kız kardeşinin yanarak kül olduğu için geri çağırılmayacağını anlattıktan sonra neden aklıma gelmedi? Her neyse, o zaman da fark etmezdi, çünkü bu benim kendim kullanabileceğim bir sihir değil.

Şimdiye kadar.

"Sen daha önce hiç kutsal ateşle öldürülmedin," diye fısıldıyorum.

"Eğer öyle yapsaydım, ruhumu geri çağırabileceğim tek şey bir kül yığını olurdu," diyor. "İkinci nimetimden sana bahsetmememin seni güvensiz hissettirdiğini biliyorum, ama bunun senin için ne kadar kötü olduğunu ancak sonradan anladım. Rafe'in ne yaptığını bilseydim—" İnlıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Tüm yaşadıklarını anladığımda, başına gelen bu korkunç şeyleri hatırlamaktan dolayı sendeliyordun. Güvende hissetmeni istedim. Seni kandırdığımı, kullandığımı hissettirmek istemedim, ki tam olarak sana böyle hissettirdim."

"Yani bana seni öldürmenin bir yolunu verdin."

Başparmağıyla çenemi okşadı. "Sana kendini güvende hissetmenin bir yolunu verdim."

Bu sözler beni çok korkuttu. Haklı. Bana istediğim zaman ona zarar verebileceğim bir yol gösterdi resmen. Barış sağlamaya çalışıyor.

Nefesim kesildi. Daha önce bunu hayal etmiyordum. Anlıyor. Sadece daha önce olayın tamamını göremiyordu. Kendimi ona atmak çok cazip geliyor ama şu anda o kadar çok şey hissediyorum ki hepsini birden çözemiyorum.

Yüzünde derin bir pişmanlık ifadesi var. "Harlow, benimle geri gel. Lütfen."

Çok utanıyorum, minnettarlığım o kadar yoğun ki gözlerimden yaşlar akıyor.

Yaşadıklarımı öğrendiğinde ilk yapmak istediği şey bana kendimi güvende hissettirmektir. Ama ben hiçbir zaman bakıma muhtaç biri olmadım ve yaptığı her şey beni çok kırılğan hissettiriyor. Günün etkisinden henüz kurtulamadım ve güneş tutulmasının gölgesi kalkarken ortaya çıkan tüm gerçekler beni çok sarsıyor.

Hayatım boyunca hep aynı yerde kalmış bir kadın olarak, birdenbire yerimde duramaz hale geldim.

İfade edemediğim o kadar çok şey var ki. Kalbim Henry'nin güvende olduğunu biliyor ama bedenim bunu hissedemiyor. Şu an her şey çok yoğun.

Yapabileceğim tek şey, sahip olduğum ilk ve en önemli hayatta kalma becerisine başvurmak. Arkamı dönüp koşmaya başladım.

HARLOW

Biliyorum, bir şişe şarabın dibinde huzur bulamayacağım, ama en azından geçici bir kaçış yolu bulacağım.

Kuzey Kalesi'nden kaçtığımda gidecek hiçbir yerim yoktu. Güney Kalesi'ne geri dönüp kaosla yüzleşemezdim, ya da pansiyona gidip Henry ile karşılaşamazdım. Bu yüzden aklıma gelen tek yere, Rafe onu öldürmeden hemen önce Bea'nın benim ve Aidia için hazırladığı küçük iki odalı daireye gittim.

Bea'nın gizli şarap stoğundan çaldığım ilk şişe şarabın yarısını içmem bile içeri girmeme yetmedi, ama bir kere içeri girince, orada olmak beklediğim kadar korkutucu değildi.

Burası bir rüyaydı, kız kardeşimin yaşama şansı bulduğu gerçek bir yer değildi. Aidia ile ilgili hiçbir anım yok. Burası sadece kısa bir süreliğine umudumu kiraladığım bir yer.

Ablam öldükten sonra Bea, mekanın kirasını ödemeye devam etti. Mekan, barının tam karşısında ve sanırım benim oraya taşınmamı umuyordu ki beni gözetim altında tutabilsin. Şimdi bile, iyileştikten sonra ilk kez dışarı çıktığımda aramızda geçen konuşmayı ancak belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

İlk şişedeki şarabın son yudumunu da içiyorum ve boş şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum. Sonra odanın diğer ucuna geçip oturma odası duvarındaki hedef tahtasının ortasından dartları çekiyorum.

Arkamı dönüp odanın karşısına geçtim ve tüm dartlarımı hızlıca fırlattım. Biri tahtayı tamamen ıskalayıp hemen altındaki duvara saplandı. Diğerleri ise hedef tahtasının tam dibine isabet etti.

Dairenin kapısı gıcırtyla açılıyor ama ben dönmüyorum. Bea olduğunu biliyorum.

"Dart oyununda her zaman çok kötüydün, Low," diyor.

Omuz silktilim. "Her şeyde iyi olsaydım ne kadar çekilmez biri olurum bir düşün." Yavaşça döndüm ve görünüşünü inceledim.

Üzerinde dar siyah bir pantolon ve göğüs dekoltesini hafifçe gösteren, kendine özgü düğmeli gömleği var. Günün olayları göz önüne alındığında barın tam bir kargaşa yeri olduğuna eminim, ama Bea sanki vardiyasına yeni başlamış gibi dinç görünüyor. Kısa saçları hala kusursuz ve esmer teni, sanki Harvain tarafından kutsanmış gibi altın rengi bir ışıltıya sahip.

Eski sevgilinin bu kadar güzel olması aslında rahatsız edici, ama bu farkındalık gerçek duygulardan ziyade bir alışkanlık. Henry'ye baktığımda hissettiğim gibi değil; sanki ilahi güçler öyle yakışıklı bir adam yaratmış ki, bana baktığında nefes almakta zorlanıyorum.

"Beni nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

Bea odanın karşısına geçti, ikinci şarap şişesini aldı ve kapağını açtı. "Biraz hava almak için dışarı çıktığımda ışığın açık olduğunu gördüm."

Şişeden direkt bir yudum şarap alıyor ve memnuniyetle inliyor. Sonra şişeyi bana uzatıyor.

"Büyük bir gün," diyor.

Ona her şeyi anlatmam için bir davet bu, ama her şeyi yeniden yaşamak için çok yorgunum. "Henry bana yalan söyledi."

Bea kaşını kaldırdı. "Eh, o bir erkek."

Boğazımdaki yumruyu yutmak için şarabımdan uzun bir yudum aldım. "O iki kez kutsanmış—Elvodeen tarafından... ve Polm tarafından."

Bea şişeye uzandı ve ben isteksizce ona geri verdim. "Ve bunu senin üzerinde mi kullandı?"

Başımı sallıyorum.

"Nasıl?"

Ağzım kupkuru ve şarap da hiç yardımcı olmadı. "Emin değilim ama sanırım Rafe'in Aidia'yı öldürmesine izin veren anne babam yüzünden aklımı kaybettiğim zamandı."

Bea'nın kaşındaki kırıksıklık yumuşar. "Şey, ben..."

Elimi kaldırıyorum. "Şu an bunu yapamam. Buraya bir plan yapmak için geldim."

Başını salladı, sonra şarabından uzun bir yudum aldı ve bardağı bana geri uzattı. "Pekala. Ne tür bir plan?"

Bunu nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Kocamdan kaçmak için bir plana ihtiyacım var, ya da onunla sonsuza dek kalmak için, ya da Zehirli Tilki olmaya devam etmek için, ya da Kellan'la barışmak için, ya da Aidia öldükten sonra altı ay boyunca onu görmeyi özleyen o deliliği düzeltmek için.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum. "South Hold'da kalamam."

"Elbette yapamazsın," diyor Bea.

"Henry yalan söyledi, ama aynı zamanda Rafe'i de öldürdü. Şiddet kullanarak."

Bea dudaklarını büzdü. Gerçekten beklenmedik bilgiler karşısında etkilenmeme yeteneği, yıllarca barmenlik yapmasından kaynaklanıyordu ve ona duyduğu en çılgın şeyi asla söyleyemeyeceğimi bilmek her zaman içimi rahatlatmıştı.

"Öyleyse Mountain Haven'a geri dönecek misin?" diye soruyor Bea.

Bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından bile emin değilim. Tek bildiğim, şu an bildiklerimle birlikte burada, şehirde olmanın çok fazla geldiği.

"Ona aşık mısın?" diye fısıldadı Bea, sanki yaralı bir canavarı korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Ona bunun aptalca bir soru olduğunu söylemek istiyorum; bunu yüksek sesle ve defalarca reddetmek istiyorum. Ona onu sevmenin yapabileceğim en aptalca, en pervasız şey olduğunu söylemek istiyorum.

Bunun yerine, "Peki ya Zehirli Tilki? Ya bize ihtiyacı olan kadınlar?" diyorum.

Bea içini çekerek titreyen ellerimden şarabı aldı ve yanıma, masaya koydu. Elini omzuma koydu ve doğrudan bana döndü.

"Bence Vixen'e o kadınlar kadar senin de ihtiyacın vardı—ama biraz huzuru hak ediyorsun Harlow. Şimdiye kadar hiç huzur bulduğunu görmemiştim. O kadar rahatsız edici olan o his—işte o güven duygusu."

Nefesim kesilerek ona bakıyorum.

Bea, "Mountain Haven'a gitmeden önce sana söylediklerimin arkasındayım," diyor. "Yardım etmek isteyen, senin gibi iyileşme

bulabilecek daha birçok kadın var. Yardım kabul etme konusunda her zaman çok beceriksizdin, ama Josie ve ben bunu uzun zamandır planlıyorduk çünkü bunun sana nasıl yardımcı olduğunu gördük. Hepimizin halletmesi gereken hesaplar var. Bu ağ bana bir amaç verdi ve Josie'nin iyileşmesine yardımcı oldu. Bunu yalnız başına yapmak zorunda değilsin.”

Uzun zamandır sadece kendime odaklanmışım. Diğer kadınların da bu aynı güçlendirici şiddet yoluyla iyileşebileceği aklıma gelmemiştir.

Bea, “Senden sadece verebileceğini bildiğim şeyleri istedim,” diyor. “Bir süreliğine biz işleri devralalım. Kendine iyi bak. Ne istediğini anla ve hazır olduğunda geri dön, seni her zaman aramızda görmekten mutluluk duyarız.”

Cevabımı beklemeden eğilip yanağımdan öptü.

Sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve eşikte durakladı. Bana dönmeden, "Ve en sevdiğim şarabı çalmayı bırak," dedi.

Bea kapıyı arkasından kapatıp beni hayaletlerimle yalnız bırakıyor.

Çalınmış olan son sevgili şarap şişesini sehpanın üzerine koyup, Aidia'nın olması gereken yatak odasına giriyorum.

Yatak ve mobilyaların çoğu ince beyaz bir çarşafla örtülü. Sadece antika makyaj masası açıkta. Aynanın karşısına oturuyorum, ellerimi başıma koyuyorum ve hüzün, sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi yükseliyor.

Vücudum hıçkırıklara boğuluyor. Kız kardeşim için, kendim için, hayatım biraz daha az acımasız olsaydı olabileceğim kişi için ağlıyorum. Ağlamak istediğim ama yapamadığım tüm zamanlar için ağlıyorum. En çok da, kederimin ağırlığı altında ezilmişken, zayıf olduğuma inandığım tüm zamanlar için ağlıyorum.

Yıllarca birikmiş karmaşık duyguların ortaya çıkmasının anlar mı yoksa saatler mi sürdüğü belli değil, ama sokaklar sessizleşiyor ve gece yarısı çanları çalıyor.

Sonunda önümdeki aynaya baktığımda, kız kardeşimin bana baktığını göreceğimi biliyorum. Arkamda duruyor, yüzü yatak odası pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığıyla aydınlanmış. Cildindeki morluklar artık yok. Sade, gece mavisi yün bir elbise içinde ıslıl ıslıl görünüyor, siyah saçları omuzlarına dökülmüş.

"Sen gerçek değilsin," diyorum.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Biliyorum."

"Burada olmaman gerekiyor."

"Ama sen benim böyle olmamı istedin," diyor sesi çok yumuşak.

Başımı salladım. Evet, sallamıştım. Gerçek olmadığını bilmeme rağmen, onu tekrar görmek istiyordum. Sadece kendi kendime konuşuyor olsam bile, onun endişelerimi nasıl hafifleteceğini düşünmek iyi hissettiriyor.

"Bu kocanızla ilgili mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ona aşık mısın?"

Dudaklarımı ısırdım. "Rafe'i öldürdü."

Aidia aniden ve yüksek sesle kahkaha attı. "Aman Tanrım! Şimdi ben de ona aşık oldum. Sanırım onun için seninle dövüşmem gerekecek." İki eliyle beni kendine doğru çağırdı. "Hadi, gidelim. İnsanlarla dövüşme konusunda daha fazla tecrüben olduğunu biliyorum, ama ben de oldukça kavgacıyım. Sanırım yine de seni alt edebilirim."

Onun alaycı sözlerine karşılık vermediğimde içini çekiyor ve yüzü yumuşuyor. "Neden bu kadar korkuyorsun, Low? Henry senin kim olduğunu biliyor."

Başımı yana eğiyorum. Tam da bundan korkuyorum.

Aidia, "O senin hak ettiğin kişi," diyor. "Kendini benim canavarım, Lunameade kadınları için bir canavara dönüştürdün. Senin için canavar olacak birini hak ediyorsun."

Henry de bunu yaptı. Hatasını fark etti ve bana huzur getirmeye çalıştı.

"Koşmayı çok sevdiğini biliyorum, Low. Ama koşmak için bir neden aradığın sürece, onu mutlaka bulacaksın."

Uzun bir süre ellerime baktım. Sonunda aynada onun leylak rengi gözleriyle tekrar karşılaştığımda, tam arkamdaydı.

Aidia, "Tek başına olmak her zaman daha güvenli hissettirecek çünkü birçok insan seni terk etti," diyor. "Ama kaçarsan, kendini de onlarla birlikte terk etmiş olursun."

Boğazım çok düğümlendi. Henry'nin beni sevmesine izin vermekten korkuyorum. Onun beni sevmeyi bırakacağından korkuyorum. Ona ihtiyaç duymayı öğreneceğimden ve onun yanımda olmayacağından korkuyorum.

"Ben sadece—" Sesim titriyor ve derin bir nefes alıyorum. "Kesinlik."

Aidia hüzünlü bir şekilde gülümsüyor ve omzuma dokunuyor. Dokunuşunu hissedemiyorum ama hissedebildiğimi hayal etmek bile hoş.

"Çok yazık, küçük Low. Hayat bize bunu bahşetmiyor."

Onu sonsuza dek kaybetme korkusuyla boğuşuyorum. Onu yakalamak, yanımda kalmasını sağlamak istiyorum. "Sensiz bunu nasıl yapacağımı

bilmiyorum."

"Elbette, yapıyorsun. Bunu altı aydır yapıyorsun. Bütün o kadınları kocalarından korudun. Şehri ebeveynlerimizden korudun. Sanki ilahi bir varlık tarafından yaratılmış gibi görünen bir adama aşık oldun."

Ben gülüyorum, Aidia da genişçe gülümsüyor.

"Cidden, lütfen bana penisinin aşırı eğri veya küçük olduğunu falan söyleyin. Bir erkeğin bu kadar yakışıklı olması ilahi bir suç," diyor.

Gülmemek için dudagımı ısırdım.

Gözlerini devirdi. "Elbette o mükemmel. Ve onun seni sevmesine izin vermeyi hak ediyorsun. Sana sahip çıkan birini hak ediyorsun. Ve söylediklerinden anladığım kadarıyla, onun da dünyasında biraz renk olması gerekiyor."

"Ama sana ihtiyacım var, Aidy." Çok çocukça konuşuyorum.

Hayır, gerek yok.

"Bu seni son görüşüm olamaz," diye yalvardım.

"Öyle olması gerekiyor. Artık ilerleme zamanı."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Reddediyorum."

Başını yana eğdi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yapabilirsin. Bundan nasıl emin olduğumu biliyor musun?"

Zihnimin derinliklerinden gelen o sözleri söylemesini bekliyorum.

"Çünkü ben söylediğimde sen de kendi payını söyleyeceksin, sonra ben gideceğim ama sana hayır duamı bıraktığımı bileceksin," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımın hepsini daha önce döktüğümü sanıyordum, ama yeni bir keder gözlerimi yakıyor. Gözlerimi kırpıştırıp net bir şekilde onun leylak rengi bakışlarına bakabiliyorum.

"Kalbim," diye fısıldıyor, bu sözler bir büyü gibi beni geçmişimden koparıp geleceğime taşıyor.

Aidia'nın tıpkı benimkine benzeyen yüzüne bakıyorum, her zerresini sonsuza dek beynime kazımaya çalışırken, "Kemiklerime kadar benziyor." diyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yanaklarımdan yaşlar sel gibi akıyor. Başımı lavabonun üzerindeki kollarımın üzerine yaslayıp hıçkırarak, "Kanımız," diyorum.

Onun gittiğini biliyorum. Bunun aslında Aidia olmadığını biliyorum. Bunun sadece parçalanmış zihnimin yas tutması olduğunu biliyorum. Ama yine de kendimle bu konuşmayı yapmak iyi geliyor, çünkü aynaya

baktığımda onun gittiğini görsem bile, kalbimde biliyorum ki o benim kararımı onaylardı.

HARLOW

Lunameade'e ışık, rüyadan uyandığınız gibi geri döner; küçücük bir güneş ışığı çatlağıyla, birdenbire dünya yeniden aydınlanır.

Karanlık Yıldız Festivali'nin kalıntıları, meydanın etrafındaki işletmeleri ve Kan Kuyusu'ndan uzaklaşan sokakları çevreleyen evleri ve apartmanları hâlâ süslüyor. Yolların üzerinde altın yıldız çelenkleri asılı. Sokakları süsleyen mumlukların dibinde yanmış mum kalıntıları soyut heykeller oluşturuyor. Uykulu insanlar yerdeki gevşek şeritleri ve boş şişeleri temizliyor.

Ani bir rüzgar esintisi saçlarımı ve elbisemi dalgalandırdı. Soğuğa karşı kendimi korumak için pelerinimi daha sıkıca sardım. Karanlık Yıldız Festivali kışın dönüm noktasıdır. Bundan sonra günler daha aydınlık olacak, ancak mevsimin en soğuk dönemine yaklaşıyoruz. Lunameade'de kaynak dağıtımının en zor olduğu zaman bu, ancak Kellan'ın sorumluluğunda olduğu için bunu başarabileceğinden eminim.

Kardeşimin dikkatini dağıtmamak için birkaç adım gerisinde duruyorum.

Kellan, muhafızların kuyunun üzerine bir örtü yerleştirmesini izliyor. Örtü, bir bariyerden çok bir sunağa benziyor. Birkaç adam daha, Tanrı'nın yedi heykelini yeni örtünün üzerine yerleştiriyor. Beyaz mermerleri sabah güneşinde parıldıyor. Birkaç kadın ve çocukları kenarda durmuş, ellerindeki çiçekleri yerleştirirken canlı bir şekilde işaret edip sohbet ediyorlar. Muhafızlar heykelleri ve örtüyü iyice yerleştirdikten sonra uzaklaşıyorlar.

Kadınlar ve çocuklar hemen içeri koşarak Tanrı'nın ayaklarının etrafına çiçekler koydular.

"İyi bir fikir," diyorum sessizce.

Kellan bana bakmak için dönmedi. "Bu sonsuza dek sürmeyecek. Bir iki ay içinde tekrar kutsama törenlerine başlamamız gerekecek. Ayrıca kuyuya hiç götürülmemiş daha büyük çocukları da kutsamamız gerekecek."

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Ebeveynleri onları sakladı. Babalarının Vardek tarafından kutsanmış çocukları öldürme sırrı bazı çevrelerde pek de iyi saklanmadı," diyor. "Bebeklerini evde doğuran ve hangi Tanrı'nın onları kutsayacağından korktukları için şehir doğum kayıtlarına hiç kaydettirmeyen kadınlar var. Çoğu, tarihsel olarak Vardek'in kutsamasını almış aile soylarından geliyor. Hepimiz biliyoruz ki, herhangi bir Tanrı tarafından kutsanabilirlerdi, ama onlar tedbirli olmanın daha iyi olduğunu düşündüler. Yaşayan, kutsanmamış bir çocuğa sahip olmak daha iyidir."

"Babamız veya Abel olmadan duvarı ve diğer yüksek evleri idare edebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

Sonunda kardeşim bana döndü. Tanımlaması zor bir şekilde değişmiş görünüyordu. Sanki babamızın ölümü onu hafifletmiş, ama omuzlarına düşen sorumluluk yükü onu daha da ağırlaştırmıştı. Gülümsediğinde gözleri parlıyordu ve bu bana Aidia'yı o kadar çok hatırlatıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Sanırım yüksek mevkidekiler, başa çıkacakları Carrenwell'in farklı olmasından dolayı hem kararlı hem de rahatlamış durumdalar, ama bunun kolay olacağını ya da hâlâ peşimde insanlar olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim. Şimdilik kardeşlerimizin bana yardım edeceğine güveniyorum." Toplanan kalabalığa bir göz attı.

"O kutsal ateşle parlayan çocukları babamızdan nasıl sakladınız?" diye soruyorum.

Kellan omuz silkip muzip bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sanki yıllardır babamızın burnunun dibinde sihirli güçlere sahip çocukları saklayan yetişkin bir adam değil de, şeker saklayan bir çocukmuş gibi davranıyor.

"Hepsini Elvodeen tarafından kutsanmış olarak işaretledim. Loş kuyu ışığında, dürüst bir hata gibi davranabilirdim. Ama sürekli bir liste tutuyordum ve hediyeler ortaya çıktığında aileleri ziyaret edip, onları nasıl saklayacaklarını ve nasıl kullanacaklarını öğrenmelerini sağlıyordum.

Lunameade'de işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Her boş alan kullanılıyor. Yer seviyesinde çalışmadığınızda yukarı çıkmanız gerekiyor. Kuzeydoğu Bölgesi'ndeki doğum merkezinin çatısını kullandık. Bolca yer var ve tüm gardiyanlar sanki bir şey kapacaklarından korkuyorlarmış gibi oradan uzak duruyorlar.”

"Akıllıca. Kaç tane var?" diye soruyorum.

“Dört tanesi yirmili yaşlarında. Altı tanesi de onlu yaşlarında. On tanesi de henüz sihirlerini tam olarak keşfedemeyecek kadar genç. Sanırım daha büyük olanları her biri için birer bölge olmak üzere dönüşümlü olarak kullanabiliriz. Bir bölgeyi kullanmak çok daha az sihir gerektiriyor. Bunun daha iyi bir yöntem olacağına dair temkinli bir iyimserliğim var.”

Güneye doğru bir bakış attım. Buradan Güney Kalesi'ni göremiyorum ama varlığını, uğursuz ve sürekli etkisini hissedebiliyorum. "Peki ya Able?"

Kellan yaklaştı ve sesini alçalttı. "Koyda zincirlenmiş durumda. Bir süre kuyuya girmemesinin onu eski haline getirip getirmeyeceğini görmek istiyorum. Çok uzun zamandır kendine benzemiyor."

"Bunun kendisi olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Kellan içini çekti ve ellerini omuzlarıma koydu. “Kolay kolay güvenmezsin Low, ama bu konuda bana güvenmek zorundasın. Babamızdan sağ kurtulmak zorunda kalan tek kardeş sen değilsin. Henüz bir tehdit bile oluşturmayan bu Vardek kutsanmış çocuklara nasıl davrandığı hakkında bildiklerini iyice düşün. Eğer Able geri dönemezse, gerçekten istersen onu acılarından kurtarma görevini üstlenebilirsin. Çorbayı bile ben yaparım, sen sadece zehri getirirsin. Ama şimdilik, bekleyip neler olacağını görelim.”

Kızgınım ama tartışamıyorum. Kellan benden çok daha büyük değil, ama her zaman daha fazla bilgiye erişimi oldu.

"Seni Rafe ile evlendirmelerine asla izin vermezdim. O noktaya asla gelmezdi," diyor yumuşak bir sesle.

“Ama onların beni Henry ile göndermelerine izin verdiniz,” diyorum.

“Sen hep gitmek istiyordun. Henry ile daha gençken tanıştım. Bir yıl ona ve kız kardeşine festivali gezdirdim. Yani onu tanıyordum.”

Kollarımı kavuşturuyorum. "İyi değilim."

Kellan içini çekti. “Yeterince şey biliyordum. Polm’un onayını alan herkesin görevi, bir adamın nasıl biri olduğunu çabucak anlamaktır. Henry, karısına zarar verecek bir adam değil.”

"Bana çok acı verdi."

Kellan'ın kaşları birden yukarı kalktı. "Kalbin mi, yoksa egon mu?"

Kan Kuyusu üzerindeki ilahi heykellere bakıyorum.

"Gurur duyma, Low." Kolunu omzuma atıp yanağını başımın üstüne yasladı. "İniş gecesinde onun fazladan kutsamasını gördüm. Daha önce bilmiyordum. Daha önce şehre geldiklerinde auralarını yüzüklerle gizlemişlerdi. Büyüsünün ne olduğunu anlayamamıştım. Ama o partide moru gördüm, sonra da Rafe hakkındaki söylentilere kalabalığı ikna ederken turuncuyu gördüm. Bunu kabul etmesi, onun ve daha büyük iyiliğe olan bağlılığının bir göstergesi. Rafe'i korumak için yalan söylemeyi düşünün."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Kesinlikle."

Kellan omzumu sıktı ve meydanın kenarına, Henry'nin beklediği yere doğru başını salladı. "Onu bahçede benimle yürümeye zorladım ve yaşadıklarını ona anlattım çünkü seni tanıyorum ve her şeyi açıkça anlatmayacağını biliyordum. Anlaşılmayı hak ediyorsun ve Polm'un onayını almasından endişelenmememin sebebi, bunu sana zarar vermek için kullanmayacağını bilmemdi." Başımın üstünü öptü. "Şimdi incinen gururun için somurtmayı bırak ve kocanla konuşmaya git. Onun somurtkanlığı kutlama havasını bozuyor."

Henry bana kaçmak için hiçbir seçenek veya zaman bırakmıyor. Zaten bize doğru yürüyor.

"Eşimi almaya geliyordum," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya geri getirilmek istemezse?"

Henry'nin şeytani sırıtışı içimi ürpertti. "Kovalamacayı çok seviyorum." Yolu işaret etti. "Ne kadar önden gitmek istiyorsun?"

Sadece düşüncesi bile vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Kellan, Henry'den bana baktı. "Burada neler olup bittiğinden emin değilim, ama bilmek de istemediğimden eminim." Yanağımdan öptü. "Boş ver gitsin, Low. Ve bu akşam yemeğe gelin. İkiniz de."

Henry, Kellan'ın kalabalığı selamlamaya gitmesini izledikten sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Kolunu uzattı ve ben de isteksizce kolunu tuttum.

Onun beni yeni Kan Kuyusu kapağını görmek için toplanmış kalabalığın arasından geçirmesine izin verdim. Onların bu hayranlığını anlayabiliyorum. Kuyu her zaman korunmuş olsa da, festivaller dışında

hiçbir zaman böyle bir şekilde örtülmemiştir ve bu durum, bunca yıldır gücümüz için kan döken insanlarda birçok duyguyu uyandırıyor.

Lunameade'de gün ışığının geri dönüşünü ve bu yeni yaşam biçimini kutlamak için gelen kalabalık, yanımızdan sürekli olarak geçiyor. Çocuklar başlarının üzerinde tuttıkları kurdelelerle koşuyor, kurdeleler arkalarında renkli bir görüntü oluşturuyor. Çiftler, yakındaki bir pastaneden aldıkları meyveli keklerden tadarken öpüşüyor ve gülüyorlar.

Her şey inanılmaz derecede normal görünüyor.

Nihayet kalabalığın en yoğun olduğu yerden kurtulduğumuzda, Henry'nin özür dilemeye başlayacağını bekliyordum, ama o sessizce beni sokakta ilerletmeye devam etti.

Sessizliği rahatsız edici. Onu göz ucuyla izliyorum.

"Gördüklerinden hoşlanıyor musun, karım?"

"Çok kötü görünüyorsun," diyorum.

Kesinlikle öyle değil. Sert ve yakışıklı görünüyor, saçını kestirmesi gerekiyor gibi ama kestirmesini istemiyorum çünkü o saçlarını kestirirken o dalgalı saçlarından bir tutam tutabilmeyi seviyorum—

Bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim. Şu anda düşünmem gereken son şey Henry'nin yalan dolu ağzı.

"Kalenin Üreme Yaratıkları hakkında bildiği her şeyi kardeşinizle paylaşmayı ve popülasyonlarını kontrol altına alabilmek için yuvalarını takip etmenize yardımcı olmayı kabul ettik," diyor. "Umarım ticaretin tekrar mümkün olduğu ve Lunameade ile Mountain Haven arasında geçişin bu kadar tehlikeli olmadığı bir noktaya ulaşabiliriz."

Başımı sallıyorum. Bunun açabileceği olasılıkları düşünmek heyecan verici. Kan vergilerinin olmaması, Kanı Tükenmiş Varlıklar'ı daha zayıf veya belki de daha uysal hale getirirse, geleceğin geçmişten ne kadar farklı olabileceğini kimse bilemez. Genellikle umutlu biri değilim ama sadece şehir duvarlarından kaçmayı değil, Kanı Tükenmiş Orman'ın ötesindeki dünyayı keşfetme özgürlüğünü düşünmek bile heyecan verici.

Henry, "Kardeşiniz, kaledeki kuvvetlerimizi takviye etmek için kırk kişilik bir birlik gönderdi," diyor. "Bu, oradaki herkes için bir uyum süreci olacak, çatışmalar da yaşanacak, ancak büyük bir fark yaratacak."

O çok sakin. Ne kadar rahat ve konuşkan olursa, öfkem o kadar artıyor. Bu his, onun da benim ne kadar sinirlendiğimi hissedebildiğini bilmem gerçeğiyle daha da şiddetleniyor.

"Söylemek istediğin şeyi söyleyebilir misin?" diye çıkıştım, ona dönerek.

Henry elimi tuttu ve bizi yanımızdaki ara sokağa çekti, böylece Kan Kuyusu'na doğru koşan insan kalabalığından uzaklaştık.

Yüzümü inceliyor. "Bana tekrar güvenebilir misin?"

"Büyünüzü benim üzerimde kullanır mısınız?"

"Sadece senin izninle." Ellerimi tutuyor.

Kaşlarımı çattım. "Sana neden böyle bir izin vereyim ki—"

Bakışlarının kızardığı an nedenini anlıyorum. Demek istediği, istersem yatakta beni kontrol etmek için bunu kullanabileceği. Bu düşünceyle midemde bir sıcaklık hissi oluşuyor ve yanaklarım yanıyor.

Henry'nin ağzının kenarı seğirdi. "Onu sana sadece iki kez kullandım. Seni kandırmak oldukça zor."

Başımı yana eğdim. "Yani onu bundan daha fazla kullanmak istiyordunuz?"

Çaresizlikle içini çekti. "Hayır. Gerekirse içeri girebilir miyim diye görmek istedim."

Kızgın olmak istiyorum ama Aidia'nın intikamını almak için her şeyi yapardım. Aynı şeyi ben de yapacakken ona kızmak zor.

"Başın ağrırken bunu yaptım çünkü belki ağrıyı dindirmek için bir yol bulabilirim diye düşündüm. Başaramadım ama seni rahatlatıp uykuya dalmana yardımcı olabilirdim, böylece acıyı o kadar şiddetli hissetmek zorunda kalmazdın. Ve bahçede yas tutarken de kullandım çünkü ne büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Çok perişandın ve ben sadece acını hafifletmek istedim."

"Bu, durumu haklı çıkarmaz," diye çıkıştım.

Öfkemden korunmak için ellerini kaldırıyor. "Bunu biliyorum."

"Benim iznim yoktu."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Rıza önemlidir."

"Biliyorum."

Onun bana ne kadar zarar verdiğini kabullenmek bile çok rahatsız edici, hele bunu sesli yapmak daha da zor. Boğazımda öyle büyük bir yumru var ki nefes almakta zorlanıyorum. "Beni bu kadar önemsemiye sağladığın için sana çok kızgınım. Aidia'yı geri alıp artık umursamayı bırakacaktım. Ama sen her şeyi mahvettin ve şimdi sadece onu manipüle eden bir adamı önemseyen aptal bir kadını ve sana çok kızgınım."

“Güzel. Bana kız.”

Onun cesaretlendirmesi nefesimi kesiyor ve sendeliyorum.

"Benim kızmamı mı istiyorsun?"

"Evet, öfkeni istiyorum. Ne kadar kızman gerekiyorsa o kadar kız, ama uzaktan değil. Benimle kal. Bunun için acı çekmemi sağla. Yokluğunla ıstırap çekmektense, varlığınla işkence görmeyi tercih ederim."

Sözsüz kaldım. Duygularımı kabul edilebilir bir şekle sokmaya, başkalarını rahatsız etmemek veya tehlikeye atmamak için duygularımı kontrol altında tutmaya o kadar alışmışım ki. Kimse bana hissettiklerimi hissetmem için alan ve zaman tanımadı.

Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyor, aurası koyu yanık turuncu ve erik rengine dönüyor. “Bak, Harlow. Seni ikna etmek istemiyorum. Benimle gelmeyi istemeni istiyorum. Benimle birlikte olmanı, anne babanla yaptığın bir anlaşma ya da Tanrı'nın huzurunda verdiği bir söz yüzünden değil, benimle birlikte olmak istediğin için istiyorum. Eğer kendin karar vermene izin vermezsem, seni sevmiş gibi davranan diğer herkesten daha iyi olmazdım.” Çenemi yukarı kaldırıyor. “Her gün bu güzel mor gözlere bakıp, dünyama rengi geri getiren bu kadının benim eşim olmayı seçtiğini bilmek istiyorum.”

Şok içinde ona bakıyorum. "Beni görebiliyorsun."

Gülümsemesi yüzündeki keskin çizgileri yumuşatıyor. "Seni görebiliyorum."

"Ne kadar süreyle?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

“Çalışmadan bu yana.”

Şok içinde gülüyorum. "Eğer mala zarar vermenin seni tahrik ettiğini bilseydim, her zamanki baştan çıkarma yöntemlerini atlayıp doğrudan odanı tahrip etmeye başladım."

Henry sırtı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Hayatta kalışınızı, kederinizi ve öfkenizi görmek beni etkiledi. Sizde tanıdık bir şeyler gördüm ve sonunda sizi anladığımı hissettim. Sonra içeri girdiniz ve çok öfkeliydiniz, işte o zaman her şey yerine oturdu. Başımda bir uğultu hissettim ve gözlerimi açtığımda... İşte oradaydınız.”

Zihnimde çok net bir şekilde canlandırabiliyorum. O an bana baktı ve nedenini sorduğumda sadece "Seni görüyorum" dedi.

Alnını benimkine yasladı. "Sana delicesine aşığım. Beni bu acıdan kurtar. Artık rol yapmaya devam etmek istemiyorum. Seni istiyorum."

Onun kederli sesini duymak, acısını göğsümde hissetmek tatmin edici. Bir anda, bunu sadece rol yapıyormuş gibi davrandığımı, çünkü onsuz olmak istemediğim kadar burada kalmak da istemediğimi anlıyorum.

“Tek bir şartla.”

Henry geri çekiliyor, yüzünde umut dolu bir gülümseme var. Gözlerindeki samimi rahatlama içimi acıtıyor ama şu an ağlamak istemiyorum.

"Adını koy," diyor.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum. "Önce beni yakalaman gerek."

Yıllardır koşmama rağmen sonunda yakalanmanın beni mutlu edeceğini bilerek kalabalığın arasına doğru hızla koşuyorum.

Okuduğunuz için teŖekkür ederim.

ZEHİRLİ KIZ

Beğendin mi? Bayıldın mı?

**Twilight'tan beri vampirlere karşı sağlıksız bir takıntınız olduğu için
mi okudunuz?**

Sebep ne olursa olsun, Amazon'da yorum yaparsanız çok minnettar olurum.
Yorumlar, benim gibi bağımsız yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına ve
okuyucuların bu kitabın kendilerine uygun olup olmadığına karar
vermelerine yardımcı olur.

Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp kısa bir yorum yazın.

TEŞEKKÜR EDERİM!

Bonus kazanmak için e-posta listeme katılabilirsiniz.

Bu bağlantıyı takip ederek bölüme ulaşabilirsiniz:

<https://starsagespirit.ck.page/tpdbonus>

BİR ŞEY ARIYORUM...

Duygusal, karakter odaklı ve destansı mı arıyorsunuz? Şunları deneyin:

KAYIP TANRI Serisi - Hafıza cadısı Cecilia ve koruyucusu, krallıklarını savaş tanrısından kurtarmak için bir büyüyü serbest bırakmak üzere tehlikeli bir yolculuğa çıkarlar. Yol boyunca, hafıza çalan cadılarla, büyüleyici bir avcıyla, müdahale eden tanrılarla ve Cecilia'nın krallığı ile kalbi arasında seçim yapmasını gerektiren büyümlü bir takasla karşılaşır; bu seçimden sonra kalbinin onarılamaz bir şekilde kırılacağını bilirler. (Seri tamamlandı ve basılı, Kindle Unlimited, e-kitap ve sesli kitap formatlarında mevcuttur)

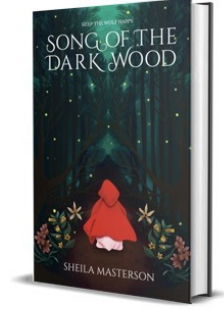
Kaygı dolu, ateşli, neşeli mi? Şunları deneyin:

YILDIZLARIN MİRASI - Bir cadı yanlışlıkla düşmanı ile kalp bağı kurduğunda, bu bağı koparmak ve gerçek aşkının elini almak için tanrısal bir lütf kazanmak üzere acımasız bir sihirli turnuvaya katılır. Asi suikastçılar pusuda beklerken, rakipleri kan peşindeyken ve yeni bağı tehlikeli bir yükümlülük haline gelirken, düşmanları lütfu veya hayatını ele geçirmeden önce tanrıları ve insanları

alt etmelidir. (KAYIP TANRI Serisinin bağımsız bir yan ürünü olup, orijinal seriden önce veya sonra okunabilir. Basılı, Kindle Unlimited, e-kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur.)

Gotik ve "Öfkenin Doğuşu"? Şunları deneyin:

KARANLIK ORMANIN ŞARKISI - Ruhları büyüleyen bir sese sahip genç bir kadın, ölenlerin ruhlarını Karanlık Orman'ın ötesine, ölüm tanrısına götürmeli ve onu, köyünün gıda tedarikini etkileyen gizemli bir sihirli felaketin nedenini öğrenmeye ikna etmelidir. (Basılı, Kindle Unlimited, e-kitap ve sesli kitap formatlarında mevcut olan, birbirine bağlı resimli karanlık peri masalı serisinin ilk kitabı)

TEŞEKKÜRLER

Michaela Cole 2021'de Emmy ödülünü kazandığında, kabul konuşması içimde bir ateş yaktı. Şöyle dedi: “Sizi korkutan, sizi belirsiz hissettiren, rahatsız eden bir öykü yazın. Size meydan okuyorum. Başkalarının hayatlarına göz atarak kendimiz hakkında nasıl hissettiğimizi daha iyi belirlememizi ve bunun sonucunda sürekli görünür olma ihtiyacı duymamızı teşvik eden bir dünyada yaşıyoruz; çünkü görünürlük günümüzde bir şekilde başarıyla eşdeğer gibi görünüyor. Bir süreliğine ortadan kaybolmaktan, bizden uzaklaşmaktan ve sessizlikte size ne geleceğine bakmaktan korkmayın.”

Öncelikle, şimdiye kadar izlediğim en çarpıcı travma tasvirlerinden birini yazdığı ve kendi şöhretini diğer yaratıcıları desteklemek için kullandığı için ona teşekkür etmeliyim. Sözlerine defalarca geri döndüm.

Bu kitap beni dehşete düşürdü. Karanlık ve çarpık bir kitap. Genellikle okuduğum kadın baş karakterli kitaplardan çok farklı ve ruh sağlığı ve yasın derinliklerine çok daha fazla iniyor, ama bir kitapla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Genellikle ortak canavarlık temasıyla oynadım; kimin kötü adamı işaret edeceği ve kadınların dünyanın zehrini nasıl özümseyip iyiliğe dönüştürmesinin beklendiği konularını ele aldım. Bu sefer, o zehrin nasıl galip gelebileceğini göstermek istedim.

Bence en iyi hikayeler içimizdeki bastırılmış acıdan doğar. Geçmiş kitaplarımda bu konuyu birçok kez ele almış olsam da, bu onun en ham hali.

Kendi karanlığınızla yüzleşmeye hazırlanmanın bir yolu yok. Sadece bakmaya cesaret edebildiğiniz ve henüz yüzleşmeye cesaret edemediğiniz şeyler var. Harlow, hayatta kalmak hakkında öğrendiğim her şeyden doğan bir karakter. Onun keskinliğini, zekâsını ve özellikle acısını yazmak çok iyileştiriciydi. Bu, tüm yaratıcılar için karmaşık şeyleri yapmaları için bir işaret olsun.

Şimdi de teşekkür kısmına geçelim.

Tanya'ya - Bu hikayeyi baştan sona anlatırken saatlerce telefonda benimle oturup, eleştirin için hiçbir şeyi bozmadan fikir üretmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yirmi beş yıldır hikayelerimin en kötü versiyonlarını okumaya razı olduğun için çok şanslıyım.

Liz'e - Her zamanki gibi, dramımın yükünü omuzladığın için teşekkür ederim. Haklıydın (kendini tutmaya çalış), bu kitap benim için fazla zekice değildi. Şimdiye kadarki en büyük zorluğun üstesinden gelmemi sağladığın için teşekkürler. Bundan sonra biraz daha özlü olmaya çalışacağım.

Sevgili bağımsız yazar arkadaşlarıma - Jenessa, Whit, Gretchen, Nicole, Courtney, Katie, Victoria ve beni destekleyen diğer tüm bağımsız yazarlara. Özellikle Helen'e, aylarca kitabın uzunluğu konusunda çektiğim sıkıntıları dinlediği ve ne yaptığımı bildiğime beni ikna ettiği için. Ve Callie'ye, ilk günden itibaren bana o kadar değerli bir bilgelik ve zarafetle yol gösterdiği için.

Erin'e - Bu virgül içermeyen kalın kitabı okuyup incelediğin ve kişisel geri bildirimlerin için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade etti.

Tabs'e - Yedinci kitabı bitirmeme yardım ettiğin için teşekkürler, o kitap tam bir canavar.

Charlotte'a - Bir kez daha kaotik sanat ödevlerimi muhteşem bir şeye dönüştürdüğün için ve ördek yavrusu fotoğrafları için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Anastasia, Lauren, Fil, Whit, Tayla ve Alicia'ya. Muhteşem geri bildirimleriniz, tutarlılığa olan keskin bakış açınız ve en çok ihtiyaç duyduğum anda gösterdiğiniz sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim.

Megan'a - Zor günlerde beni bir arada tutan yapıştırıcı olduğun, asla pes etmeme izin vermediğin ve karmaşayı anladığın için teşekkür ederim.

Sevgili iş arkadaşlarım - Bu yıl, her zamankinden daha çok, sarsılmaz sevginiz, yaratıcı sihiriniz ve bir nehir gibi akıp giden bu dostluklarınız için minnettarım.

Colin, Alex ve Bear'a - Kalbim. Kemiklerim. Kanım. Ablanız olmak, şimdiye kadar yaptığım en güzel iş. Sizi seviyorum.

Ailemin geri kalanına - Bu kitabı okumadığınız ve/veya okuduysanız da hiç gündeme getirmediğiniz için teşekkürler.

Sevgili dostlarım - Kitaplarımın etrafında kenetlendiğiniz için (kitap okumayanlar bile) ve beni zaman zaman masamdan kalkmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgili K    k G  vercinlerim - Her yeni yayınla birlikte, co  kunuz beni en   lg  n hayallerimi daha da   lg  nla  tırmaya zorluyor. S  siz bunu ba  aramazdım.

Sevgili okurlarım - Bu lanet olası ormanda benimle birlikte y  r  d  g  n  z i  in te  ekk  r ederim. Nazik s  zleriniz,   lg  n payla  ımlarınız ve cesaretlendirmeniz, moralimin bozuk oldu  u g  nlerde beni ayakta tutan bir b  y   gibi. Oyle olsun.

YAZAR HAKKINDA

ZEHİRLİ KIZ, Sheila Masterson'ın yedinci romanı. Sevilen yan karakterleri bıçaklamakla ve okuyucuları ağlatmanın yeni yollarını hayal etmekle meşgul olmadığı zamanlarda, onu yoga yaparken, arkadaşlarıyla şık kokteyller içerken veya kitap ya da tarot okuyarak vakit geçirirken bulabilirsiniz. Philadelphia dışında, inatla hayatta kalan, susuz bırakılmış bir grup saksı bitkisiyle birlikte yaşıyor. Onu sheilamasterson.com adresinden çevrimiçi olarak takip edebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM